BlueMessenger www.mmcybermedia.com

ကာရံပျက် ကဗျာ

အခန်း(၁)
ညနေစောင်းလို့နေရောင်ပျောက်လုလုအချိန်လောက်ဆိုရင်ကေခိုင်တစ်ယောက်
ခြံထဲကဒန်းကလေးပေါ်ကိုရောက်နေနှင့်ပြီ။ ရေလောင်းထားတာမကြာသေးတဲ့ ပန်းခြံလေး
ထဲဖြတ်သန်းလာသောလေပြည်လေညင်းလေးတွေကိုရှူရှိုက်ရင်း "ကိုကြီး" ကိုစောင့်တာ
ကေခိုင်နေ့တိုင်းလုပ်နေကျအလုပ်ပဲလေ။ဒါပေမယ့် သိပ်ကြာအောင်တော့မစောင့်လိုက်ရ
ပါဘူးကေခိုင်ခြံထဲကိုရောက်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ကိုကြီး မောင်းလာတဲ့ ဂျစ်ကားက ခြံဝ
ကိုရောက်လာပြီလေ။
အိမ်ထောင်ကျကာစရက်တွေတုန်းကတော့ ဒီလိုမျိုးကေခိုင်ထွက်ထွက်ပြီးမစောင့်နေ
တတ်ဘူး ရှက်လို့။ခုတော့လဲကိုယ့်ယောကျ်ားကို ကိုယ်စောင့်ကြိုတတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်
ဘဝမှာ နေသားကျနေခဲ့တာကြာပါပြီလေ။
ဒီနေ့လဲ ဒန်းလေးပေါ်မှာ တောင်တောင်အီအီနဲ့အားရအောင်လျှောက်မတွေးရသေး
ခင်မှာပဲ ကိုကြီးကပြန်ရောက်လာတာနဲ့ ခြံတံခါးဖွင့်ပေးဖို့အပြေးလေးနဲ့ထွက်လာခဲ့ရတယ်။
သွက်သွက်ကလေးပြေးလာလို့ကေခိုင့်တကိုယ်လုံး အသားဆိုင်တွေက တသိမ့်သိမ့်ခါနေတာ
ကိုမျက်စေ့အရသာခံရင်းကြည့်နေတဲ့ ကိုကြီးကပြုံးပြုံးကြီးလုပ်နေတယ်လေ။ ကေခိုင်သိလိုက်
တာပေါ့ဒီလောက်မျက်နှာချိုနေပုံထောက်ရင် ကိုကြီးတော့သောက်လာပြန်ပြီ။ ဒါ့ကြောင့်ဒီနေ့
အရင်ထက်နဲနဲပိုနောက်ကျနေတာပဲဖြစ်မယ်လို့စဉ်းစားရင်း ခြံတံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်ပါတယ်။
ကိုကြီးကကေခိုင့်ကိုမျက်စေ့တဖက်မှိတ်ပြပြီး ပြုံးဖြီးဖြီးကြီးနဲ့ အိမ်ရှေ့အထိကားကိုမောင်းဝင်
သွားတယ်။
"ကေလေး စောင့်နေရတာကြာပြီလား ဟင်"
"မစောင့်ရပါဘူး ကိုကြီးရဲ့ ကေလေးခုနလေးတင်မှဆင်းလာတာ"
"မသိပါဘူး ကိုကြီးကကေလေးစောင့်နေတော့မှာပဲဆိုပြီး
ကားကိုအတင်းမောင်းလာတာ"
"သွားပါဆိုင်ဝင်နေတာမဟုတ်လား"
"ခဏပါသူငယ်ချင်းတစ်ယောက် နယ်ကရောက်နေလို့ ဟဲဟဲ
လာပါဦးသနပ်ခါးလေးကလဲမွှေးပါ့ မှန်း.."
ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့အနားရောက်လာတဲ့ကေခိုင်ကိုလှမ်းဖက်ပြီး ပါးနှစ်ဖက်ကို တအားနမ်းပစ်တော့တာပဲ။
"အိုး.. ကိုကြီးကလဲ အိမ်ရှေ့ကြီးမှာကွာ"
"ကိုယ့်မိန်းမကိုယ်နမ်းတာဘာဖြစ်လဲကွာ ကေလေးကလဲဘာကိုဂရုစိုက်ရမှာလဲ"
"အရက်စော်နံတယ်"
ကေခိုင်ကစူစူလေးပြောလိုက်တော့ကိုကြီးကတဟဲဟဲရယ်ရင်းနဲ့ ကေခိုင့်ပါးလေးကိုလိမ်ဆွဲ
ပြီးစပြန်တယ်။
"ကဲ ...တော်ပါတော့၊ ထမင်းစားတော့မလား"
"စားမယ်လေ ၊ ကိုယ့်မိန်းမလက်ရာစားချင်လွန်းလို့ဆိုင်မှာသူငယ်ချင်းတွေကျွေးတာ
တောင်မစားပဲနဲ့ပြန်လာတာ၊ကေလေးလဲကိုရီးယားကားကြည့်ဦးမှာ မဟုတ်လား"
"ဒါဆို ရေသွားချိုး၊ ကေလေးပြင်ထားလိုက်မယ်လေ...နော်"
ကိုကြီးရေချိုးနေတုန်းကေခိုင်ထမင်းပွဲ ပြင်ထားလိုက်တယ်။ တအောင့်လောက်ကြာတော့
ရေချိုးပြီးလို့ကိုကြီးရောက်လာတယ်။
"ဒီမှာနော်... ကေလေး အရက်နံ့မနံတော့ဘူး"
"ကဲပါ စားမှာသာစားစမ်းပါ နောက်ကျနေဦးမယ်"
ထမင်းစားရင်း ကိုကြီးကနောက်နေပြောင်နေပေမယ့်ကိုရီးယားကားဆီစိတ်ကရောက်
နေပြီဆိုတော့ကေခိုင်ကသိပ်စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး။ သူ့မိန်းမအကြောင်းကိုသိတဲ့ ကိုကြီးက
ထမင်းကိုခပ်သွက်သွက်ပဲစားလိုက်ရှာပါတယ်။ကေခိုင်လက်ရာကောင်းကြောင်းကိုလည်းပြော

ရှာပါသေးတယ်။ကေခိုင်ကတော့ပြုံးရုံပဲပြုံးနေလိုက်တယ်။
ထမင်းစားပြီးလို့. ကေခိုင်နောက်ဖေးမှာဆေးကြောသိမ်းဆည်းနေတဲ့အချိန်မှာကိုကြီး
ကအိမ်ရှေ့မှာတီဗွီဖွင့်ပြီး စောင့်နေပေးပါတယ်။ ကိုရီးယားကားလာပြီဆိုရင်လုပ်လက်စတန်း
လန်းကိုပစ်ချပြီးကေခိုင်ပြေးထွက်လာနေကျလေ။ ဒီနေ့တော့ကေခိုင်နောက်ဖေးကထွက်လာ
တဲ့အထိတောင်ဇာတ်လမ်းကမလာသေးဘူး။ ကြော်ညာတွေလာနေတုန်းပဲ ရှိသေးတယ်။
"လာ ကေလေး ၊ ဇာတ်လမ်းကမစသေးပါဘူး"
"ကိုကြီးရော ကြည့်မလို့လား"
"အင်း.......ခဏတော့ထိုင်လိုက်ဦးမယ်၊ ပြီးရင်တော့အလုပ်နဲနဲရှိသေးတယ်"
ဘေးမှာဝင်ထိုင်လိုက်တဲ့ ကေခိုင်ပုခုံးလေးကိုဖက်လိုက်ရင်းကိုကြီးကပြောတယ်။ ဒါနဲ့.
ကေခိုင်လဲကိုကြီးကိုအလိုက်သင့်ကလေးပြန်မှီထားလိုက်ရင်းမျက်လုံးတွေကိုတော့တီဗွီ screen
ပေါ်ပို့ထားရင်းငြိမ်နေလိုက်တယ်။ ကိုကြီးလက်တွေကကေခိုင့်ပုခုံးတွေနဲ့ကျောပြင်
တွေကိုပွတ်သပ်လာလို့တားမယ်ကြံလိုက်သေးပေမယ့်ကြော်ညာတွေပြီးသွားပြီးဇာတ်လမ်း
လဲစလာနေပြီမို့မပြောဖြစ်တော့ပါဘူး။
သူစိတ်ဝင်စားတဲ့ဆီမှာစိတ်တွေရောက်နေလို့. ဘေးကိုအာရုံမပျံ့ပေမယ့်ကိုကြီးရဲ့အား
နေတဲ့လက်တစ်ဖက်ကကေခိုင့်ရင်သားတွေကိုပါပွတ်သပ်လာတော့ကေခိုင်နဲနဲတွန့်သွားတယ်။
"ကိုကြီးကလဲကွာ၊ ဒီမှာအာရုံပျက်အောင်လုပ်တယ်"
"ကေလေးကလဲ ဆက်ကြည့်နေပေါ့ ကိုကြီးက အသာလေးပဲကိုင်တဲ့ဟာကို"
ကိုကြီးကချော့ချော့မော့မော့နဲ့ပြောလာတော့ကေခိုင်လဲမငြင်းသာတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ဘာ
မှထပ်မပြောနေတော့ပဲငြိမ်နေလိုက်တော့တယ်။စစချင်းတော့ကိုကြီးကအသာလေးပါပဲ
နောက်တော့တဖြေးဖြေးအကိုင်းအတွယ်တွေကကြမ်းလာတယ်။ ကိုကြီးသောက်လာရင်ဒီလိုပဲ
ဇာတ်လမ်းအဆက်ပြတ်သွားမှာစိုးလို့ငြိမ်နေပေမယ့်ကိုကြီးလက်တွေက ကေခိုင်ဝတ်ထားတဲ့
တီရှပ်အောက်ကိုလျှိုဝင်ပြီးရင်သားတွေကိုလာနယ်နေတော့ ကေခိုင် စိတ်ညစ်သွားတယ်။
"ကိုကြီးနော်၊ ပြောလို့ကိုမရဘူးလား ဒီမှာသူများအာရုံပျက်တယ်"
"ကေလေးရယ် အသာလေးပါဆို"
"ကိုကြီးကတကယ်ပဲကွာ၊ အလုပ်ရှိသေးတယ်ဆို သွားလုပ်တော့လေ
"လုပ်မှာပေါ့၊ အေးအေးဆေးဆေးမှပဲ လုပ်တော့မယ်"
"ခက်တော့တာပဲ"
ဒီလိုပဲကိုကြီးကမူးလာရင်ဖွတ်တရွတ်နိုင်တတ်တော့ ကေခိုင်လဲသူနဲ့ပြိုင်ပြီးငြင်းမနေချင်တော့
ဘူး။ စိတ်ကိုလျှော့ပြီးဇာတ်လမ်းကိုပဲဆက်ကြည့်နေလိုက်တော့တယ်။ကိုကြီးအကြိုက်ဖြစ်သွား
တာပေါ့။ကေခိုင်မတားတော့မှန်းသိပြီး ပိုရဲတင်းလာတယ်။ ဘရာဇီယာလေးကိုပါ အပေါ်မတင
လိုက်ပြီးရင်သားနှစ်ဖက်ကိုစိတ်ရှိလက်ရှိကိုဆုပ်နယ်လိုက် ညှစ်လိုက်နဲ့လုပ်ချင်တိုင်းကိုလုပ်
နေတော့တာပါပဲ။ဇာတ်လမ်းမှာစိတ်ရောက်နေတဲ့ ကေခိုင့်ကိုယ်လုံးလေးတောင် တခါတခါ
တွန့်ကနဲတွန့်ကနဲဖြစ်ဖြစ်သွားတယ်။တားချင်ပေမယ့်တားမရမှန်းသိတော့မပြောချင်တော့ဘူး
ဒီအတိုင်းပဲငြိမ်နေလိုက်တော့တယ်။သူ စိတ်ရှိတိုင်းကိုင်လို့တွယ်လို့ပြီးမှ ကိုကြီးက
"ကဲ အလုပ်လေးနဲနဲသွားလုပ်လိုက်ဦးမယ် ညကျမှဆက်မယ်နော် ကေလေး"
ကေခိုင့်နဖူးလေးကိုရွှတ်ကနဲနမ်းပြီး ကိုကြီးထွက်သွားတော့ ကေခိုင်သက်ပြင်းလေးချရင်းတီဗွီ
ရှေ့မှာငူငူလေးကျန်နေခဲ့တယ်။

အပိုင်း(၂)
ညရှစ်နာရီမထိုးခင်ကထဲက အလုပ်ရှိတယ်ဆိုပြီးစာကြည့်ခန်းထဲဝင်သွားတဲ့ ကိုကြီး
ကိုးနာရီးခွဲတဲ့အထိအခန်းထဲကပြန်ထွက်မလာသေးဘူး။ ညဘက်လာတဲ့တရုတ်သိုင်းကားကို
ကေခိုင်ကမကြိုက်တော့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတာနဲ့. အိပ်ယာထဲပဲဝင်ခွေနေမိတယ်။

အိပ်လိုက်တော့မယ်စိတ်ကူးပေမယ့် မျက်လုံးကကြောင်နေတာနဲ့. အိပ်လို့မပျော်ပြန်ဘူး။ ဟိုလှိမ့်ဒီလှိမ့်နဲ့. အတွေးတွေများနေတုန်းမှာပဲ ကိုကြီးအခန်းထဲကိုဝင်လာတယ်။

"ကေလေး အိပ်ပြီလား"

"အိပ်တော့မလို့ပဲ မျက်စေ့ကြောင်နေတာနဲ့."

"မီးဖွင့်ထားလို့နဲ့တူတယ် ၊ မီးပိတ်လိုက်တော့မယ်နော်" မီးပိတ်ပြီး ကိုကြီးကုတင်ပေါ်ကိုတက်လာတယ်။ ကေခိုင်လဲဟိုဒီမလှိမ့်တော့ဘဲအသာ

လေးငြိမ်နေတုန်း ကိုကြီးကကေခိုင့်ကို လှမ်းဖက်လိုက်တယ်။ပြီးတော့နစ်ကိုယ်ကြားအသံနဲ့.

"ကေလေး"

"ရှင် ၊ ဘာလဲကိုကြီး"

"ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ၊ အိပ်ပျော်သွားပြီလားလို့. ခေါ်ကြည့်တာ"

"ခုမှမီးပိတ်တာ ချက်ချင်းတော့ဘယ်အိပ်ပျော်မှာလဲလို့."

"ဒါဆိုလဲ အိပ်ပျော်သွားအောင်အိပ်ဆေးပေးရဦးမှာပေါ့"

ကေခိုင်သက်ပြင်းလေးတစ်ခုအသာကျိုပ်ပြီးချလိုက်မိတယ်။ ကိုကြီးလက်တွေကကေခိုင့်ကိုယ်ပေါ်ကိုရောက်လာပြီးတော့ ဟိုရောက်ဒီရောက်ဆော့ကစားလာတော့ အသက်ရှူတာအောင့်ထားပြီးငြိမ်နေလိုက်ရတယ်။

ကိုကြီးကကေခိုင့်ကိုယ်လုံးလေးကိုဖက်လိုက်ပြီးတော့ ပါးလေးကိုနမ်းတယ်။အိမ်ထောင်ဦးကာလတွေတုန်းက ကိုကြီးရဲ့အနမ်းတွေကြောင့် ရင်တွေခုန် မောပန်းနွမ်းနယ်ခဲ့ရပေမယ့် အခုအချိန်မှာတော့ဒါတွေဟာ ဆားမပါတဲ့ဟင်းတစ်ခွက်ကိုစားနေရသလို ပေါ့ပျက်ပျက်ကိုဖြစ်လို့။

ကိုကြီးကေခိုင့်ကိုနှုတ်ခမ်းတွေကို နမ်းတယ် တကယ့်ကိုအကြာကြီးပဲ။ ကေခိုင်လုပ်နိုင်တာကတော့မျက်နှာလေးကို အလိုက်သင့်မော့ထားပေးဖို့တစ်ခုပဲလေ။ ပြီးရင်ဆက်တိုက်ဖြစ်လာမှာတွေက သူ့အစီအစဉ်တကျရောက်လာတော့မယ်။ ကိုကြီးရဲ့အယုအယ အကြင်နာတွေက ကေခိုင့်အတွက်တော့ နိဗ္ဗာန်လား ငရဲခန်းပဲလား ဆိုတာကိုတောင်မတွေးတတ်တော့ပါဘူး။

အသက်ရှုရပ်သွားလောက်အောင် ကေခိုင့်နှုတ်ခမ်းတွေကိုအကြာကြီးစုပ်နမ်းပြီးတဲ့နောက်ကိုကြီးလက်တွေကကေခိုင့်ရင်ဘတ်ပေါ်ရောက်လာပြန်တယ်။ဒါဒုတိယအဆင့်။ကေခိုင်တကိုယ်လုံးကိုဖြေလျှော့ထားလိုက်တော့တယ်။ ဒါတွေကိုကေခိုင်ညစဉ်တိုင်းနီးပါးကြုံတွေ့နေရတာပဲလေ။ ပထမဆုံးအကျီအပြင်ကနေ ကေခိုင့်ရင်သားတွေကိုပွတ်တယ် ချေတယ် နောက်တော့တီရှပ်ကိုဆွဲလှန်လိုက်ပြီး ဘရာဇီယာပေါ်ကနေပွတ်သပ်ကိုင်တွယ်တယ်။ ဒီလိုလုပ်နေရင်းနဲ့.ဟင်းလင်းပေါ်နေတဲ့ ကေခိုင့်ဗိုက်သားဖွေးဖွေးလေးတွေကို သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံးနဲ့.အားပါးတရပွတ်နေလိုက်သေးတယ်။ ဒီလိုလုပ်လို့သူအားရမှ ဘရာဇီယာကိုအပေါ်တွန်းတင်လိုက်ပြီး ကေခိုင့်ရင်သားထိပ်ဖျားလေးတွေကိုသူ့ပါးစပ်ကြီးနဲ့. အားရပါးရငုံခဲထားတော့တာပါပဲ။ ကျဉ်ကနဲဖြစ်သွားရတဲ့ ဝေဒနာကြောင့် ကေခိုင့်နှုတ်ကနေ တခါတခါ တိုးတိုးလေးညည်းမိတယ် သူ့ရဲ့စုပ်အားကိုမခံနိုင်တာကြောင့်ရော ဒီလိုမှမညည်းရင် ကိုကြီးကသဘောမကျဖြစ်ပြီးဒို့ထက်ပိုကြမ်းလာမှာကြောက်တာကြောင့်ရော ကေခိုင်ညည်းမိတာပါ။

ကေခိုင့်ညည်းသံလေးတွေနဲ့.အတူ ကိုကြီးဆီကအသက်ရှူသံကလဲပိုပြီး ပြင်းပြင်းလာတယ်။ ကေခိုင့်ရင်ဘတ်၊ လည်တိုင် နဲ့.မေးဖျားလေးတွေကို ကိုကြီးနှာခေါင်းကမှုတ်ထုတ်လိုက်တဲ့လေပူကြီးတွေကလာလာတိုးနေတော့ ကိုကြီးစိတ်တွေအရမ်းတက်ကြွနေပြီဆိုတာ ကေခိုင်ရိပ်မိလိုက်တယ်။ ဒါဆိုရင်..................

အပိုင်း(၃)

ကေခိုင်အံလေးကိုကြိတ်ထားလိုက်မိတဲ့အချိန်မှာပဲ ကိုကြီးရဲ့လက်တွေကကေခိုင့်လုံချည်ကိုဆွဲလှန်ပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက်ကိုကြီးရဲ့လက်တွေကကေခိုင့်ကိုယ်အောက်ပိုင်းမှာ စုန်ချည်ဆန်ချည်ရွေ့ရှားရင်း အလုပ်ရှုပ်နေတော့တာပါပဲ။ တစ်ခါမှတော့ကိုကြီးရဲ့လက်တွေကရွေ့ရှားရင်း ပေါင်ကြားထဲမှာခဏရပ်သွားတယ်။

"အား.........ကျွတ် ကျွတ်"

ပေါင်ခွကြားကို လက်နဲ့အုပ်ကိုင်ပြီး အားရပါးရဖိညှစ်ချလိုက်တော့ ကေခိုင်ဘယ်မှာငြိမ်နေနိုင်တော့မှာလဲ။ အောင့်မထားနိုင်တော့ဘူးလေ အသံထွက်သွားတော့တာပေါ့။ ကိုကြီးလက်ကိုတွန်းဖယ်ပေမယ့်မရဘူး ဆက်ခါဆက်ခါ အတင်းညှစ်နေတော့တာပဲ။ လိမ္မော်သီးတွေ သံပရာသီးတွေကိုအရည်ညှစ်ချနေသလိုမျိုးပဲ။

"တော်ပါတော့ ကိုကြီးရယ် ကေခိုင်နာလွန်းလို့ပါ"

တုန်တုန်ရီရီအသံလေးနဲ့ တောင်းပန်မိတော့ ကိုကြီးကသဘောကျသလိုလို ခပ်တိုးတိုးရယ်ပြီးနာသွားတဲ့နေရာကို ပြန်ချော့သလို နှစ်သိမ့်မှုမျိုးနဲ့ အသာအယာပွတ်ပေးနေရင်းက

"ချစ်လို့ပါ ကလေးရယ်၊ ကေလေးလဲ ကိုကြီးကိုချစ်တယ်မဟုတ်လား"

"ချစ်......ချစ်........ချစ်ပါတယ်၊ နာအောင်တော့မလုပ်ပါနဲ့ ကိုကြီးရယ်"

"မနာစေရပါဘူး ကလေးရယ်၊ မကြာခင်အားလုံးကောင်းသွားစေရမယ် ဟုတ်ပြီလား

ကေလေးလဲသိသားနဲ........ဟဲဟဲ"

ဒါကိုကြီးကေခိုင့်ကို အမြဲနှစ်သိမ့်နေကျ စကား။ ပြီးရင်တော့သူကေခိုင့်ကိုမညှာမတာသူကစားချင်သလိုကစားတာပါပဲ။ အိမ်ထောင်သက်တောင်ငါးနှစ်ပြည့်တော့မယ် ကေခိုင့်အတွက်ကဒီလိုကိစ္စတွေရိုးနေပါပြီ။ မရိုးနိုင်သေးတာက ကိုကြီးဆိုတော့ ဒီလိုညမျိုးတွေကိုနောက်ထပ်ဘယ်လောက်ထိအောင် ဖြတ်ကျော်နေရဦးမယ်ဆိုတာ မသိနိုင်သေးတဲ့ကေခိုင့်ဘဝဟာ တခါတခါကျရင်ကိုကြီးမသိအောင် မှောင်ထဲမှာကျိတ်ငိုနေရတယ်။

"အရမ်းချစ်တယ် ကလေးရယ်"

နူးညံ့တဲ့လေသံနဲ့ နားနားကိုကပ်ပြီးတီးတိုးပြောလိုက်တဲ့အချိန်မှာပဲ ကေခိုင့် ခန္ဓာကိုယ်အောက်ဖက်ပိုင်းဆီကနင်တင်တင်ခံစားမှုတစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရတော့ မျက်လုံးလေးကိုမှိတ်ထားလိုက်မိတယ်။ ကိုကြီးရဲ့လက်ချောင်းတစ်ချောင်းက ကေခိုင့်ကိုယ်ထဲကိုတိုးဝင်လာနေပြီ။ ပြီးရင်ဒီလက်ချောင်းက ကေခိုင့်ကိုယ်ထဲမှာပြောင်းဆန်အောင် လှုပ်ရှားဆော့ကစားတော့မယ်လေ။

လှုပ်ရှားကစားနေတဲ့ လက်ချောင်း၊ ဖိဖိပြီးချေနေတဲ့ ကိုကြီးရဲ့လက်မ၊ ကေခိုင်ဘာများတတ်နိုင်မှာလဲ လုပ်နေကျထုံးစံအတိုင်း အိပ်ယာခင်းကိုပဲ လက်တွေနဲ့တင်းတင်းဆုပ်ထားလိုက်တယ်။

"ဟင့်........ဟင့်...........ဟင့်.......”

ကြုံနေကျမို့ စိတ်ကိုတင်းထားပေမယ့်မရပါဘူး။ ကိုကြီးကကြမ်းလွန်းလာတဲ့အခါ မနေနိုင်ပဲနှုတ်ကနေညည်းမိတယ်။ နဂိုကထဲကညည်းမှ အော်မှသဘောကျတဲ့ ကိုကြီးကိုမီးလောင်ရာလေပင့်သလိုဖြစ်သွားမှာစိုးရိမ်ရပေမယ့် မနေသာပဲ ပွင့်ထွက်သွားရတဲ့နောက်မှာတော့ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ ကိုကြီးပိုဆိုးလာတယ်။

ကိုကြီးအသက်ရှူသံကပိုပြီးပြင်းထန်လာတယ် ပိုပြီးကြမ်းတမ်းလာတယ်။ နာခေါင်းကထွက်တဲ့လေတွေကို ဟူးကနဲ ဟူးကနဲ မှုတ်ထုတ်နေတဲ့ကိုကြီးက ဒေါသထွက်နေတဲ့တောဂက်

ကြီးတစ်ကောင်လိုပဲလို့ ကေခိုင့်စိတ်ထဲမှာခံစားရတယ်။

"ကေလေး အရမ်းကောင်းနေပြီ မဟုတ်လား မှန်မှန်ပြောစမ်း"

မှောင်ထဲမှာ ကိုကြီးမမြင်အောင်အံကိုကြိတ်ပြီးခေါင်းကို တွင်တွင်ကြီးရမ်းနေပေမယ့် ကိုကြီးက မရဘူး။

"ပြောလေ ကေလေးရဲ့၊ ကောင်းတယ်မဟုတ်လား"

ကေခိုင့်မေးဖျားလေးကိုလက်နဲ့ အတင်းဆွဲလှုပ်ခါပြီးမေးလာတော့ မနေသာတော့ပဲ

"ကောင်း...............ကောင်းပါတယ် ကိုကြီး"

"သိတယ် သိတယ် ကေလေးအရမ်းကောင်းနေပြီဆိုတာ"

ကိုကြီးရဲ့အသံတုန်တုန်ကြီးထဲမှာ မောဟိုက်သံတွေက အထင်းသားပေါ်နေတယ်။

"အင်း..............."

ဒီတစ်ခါတော့ လက်နှစ်ချောင်းပူးပြီးထိုးသွင်းလိုက်တော့ ကေခိုင့်ရင်ထဲမှာလှပ်ကနဲဖြစ်သွားပြီး လန့်အော်လိုက်မိတယ်။ပြီးတော့ကိုကြီးကသူ့လက်ချောင်းတွေကို သော့ဖွင့်သလိုဘယ်ညာ တဖျတ်ဖျတ်လှည့်နေတော့ ကေခိုင်လည်းတချက်တချက် မူးသလိုမိုက်သလိုဖြစ်သွားပြီး ဘယ် လိုနေရမှန်းကိုမသိတော့တာနဲ့ မျက်နှာကိုလက်ဝါးနဲ့အုပ်ပြီးငြိမ်နေမိတယ်။

ငြိမ်နေတာကိုကိုကြီးမကြိုက်တတ်မှန်းသိပေမယ့် ကေခိုင်ကဒီလိုပဲနေလိုက်ချင်တယ် လေ။ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ ကိုကြီးကကေခိုင်ငြိမ်နေလိုက်တာနဲ့ သူ့အစွမ်းကိုပိုပြလာတာ နောက် ဆုံးကေခိုင်ဘယ်လိုမှမခံစားနိုင်တော့ဘူး။

"တော်ပါတော့ ကိုကြီးရယ် ကေခိုင်မနေတတ်တော့ဘူး၊ ကိုကြီးလဲအရမ်းပင်ပန်းနေပြီ"

အတတ်နိုင်ဆုံးလေသံချိုချိုလေးနဲ့ပြောပြီး တောင်းပန်လိုက်တော့မှ ကိုကြီးကအရှိန်ပြန်လျှော့ ပေးတယ်။ ရပ်တော့ရပ်မသွားဘူး။ ပြီးတော့ကေခိုင့်ဗိုက်သားပေါ်မှာ ခေါင်းတင်ပြီး နားရင်းနဲ့ စိမ်ပြေနပြေကိုဆက်ပြီးလက်သရမ်းနေပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲအလိုက်ကမ်းဆိုးမသိတဲ့နေရာတွေက အသံတွေတစ္စ်စွိမြည်လာတယ်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး အဲဒီလိုအသံတွေမြည်ရင်ကေခိုင်သိပ်ရှက်တာပဲ။ ကိုကြီးကတော့ဒါကို အရသာခံ နားသောတဆင်နေလေရဲ့။

"ငါ့နှယ်နော်"

ကေခိုင်အသံမထွက်ဘဲ ရင်ထဲကကြိတ်ပြီးမချိတင်ကဲရေရွတ်လိုက်မိတယ်။ လက်တွေ့မှာတော့ ကိုကြီးခေါင်းကိုအသာလက်နဲ့ပွတ်ပေးရင်း နှုတ်ဖျားကလေသံချိုကလေးနဲ့ကိုကြီးကိုချော့ရ တယ်။

"တော်ပါတော့ကိုကြီးရယ်၊ ကေခိုင်မရတော့လို့ပါနော်..နော်လို....

ဒီမှာနုံးချိနေပြီ"

တမင် ကိုကြီးအကြိုက်ညုတုတုခရာတာတာအသံလေးနဲ့ပြောလိုက်တော့ ကိုကြီးစိတ်ကျေနပ် သွားပုံရတယ်။

"အင်းပါ အင်းပါ ကေလေးရဲ့ အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား"

"ပြေပါတယ်ကိုကြီးရယ် ဒီ့ထက်အဆင်ပြေရင် ကေခိုင်မနက်ထနိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး"

မှောင်ထဲမှာ ကိုကြီးရဲ့ကျေကျေနပ်နပ်ရယ်သံကိုကြားလိုက်ရပြီး ကေခိုင့်ကိုယ်လဲပေါ့ပါးသွား တော့တယ်။

"ဒါဆိုလဲ အိပ်တော့နော် ကေလေး၊ အရမ်းချစ်တာပဲ ကလေးရယ်"

ကေခိုင့်အောက်ပိုင်းကို ရွှတ်ကနဲတချက်နမ်းလိုက်ပြီး ကိုကြီးအိပ်ယာပေါ်ကထထွက်သွားတယ်

ကေခိုင်လဲ ကပျာကယာထထိုင်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင်လုပ်ပြီး စောင်ကို
တစ်ကိုယ်လုံးခြုံလိုက်ပြီး အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်တယ်။ ကိုကြီးလက်ဆေးပြီးလို.ပြန်
လာရင် ကေခိုင်မအိပ်သေးတာ တွေ.လို.မဖြစ်ဘူးလေ။

အပိုင်း(၄)

ခုချိန်မှာအရာရှိကတော်လေးတစ်ယောက်အနေနဲ.တည်ငြိမ်အေးချမ်းနေသယောင်ရှိ
နေတဲ့ ကေခိုင့်ဘဝဟာ တချိန်တုန်းကတော့ ခက်ခဲပင်ပန်းခဲ့ဖူးပါတယ်။
ကေခိုင်ခြောက်တန်းကျောင်းသူဘဝမှာ အဖေဆုံးသွားတော့လောကအလယ်မှာ
သားအမိနစ်ယောက်ထဲ မျက်နာငယ်ကျန်ရစ်ခဲ့ရပြီးတော့ အဖေရှိတုန်းကမချမ်းသာပေမယ့်
မချို.ငဲ့ခဲ့ရတဲ့အခြေအနေကနေ အခက်အခဲအကျပ်အတည်းတွေကြားထဲကိုဖြုန်းကနဲရောက်
သွားရသလိုပါပဲ။
အရင်ကငှားနေတဲ့အိမ်ကို ပြန်အပ်လိုက်ရပြီး အမေ့ညီမအငယ်ဆုံးရဲ့အိမ်ကိုရောက်လာ
ခဲ့ရတယ်။ လူမချမ်းသာပေမယ့်စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ ဒေါ်လေးက ကေခိုင့်တို.သားအမိနစ်ယောက်
ကိုသူ.အိမ်ဘေးမှာ အဖီလေးဆွယ်ပြီးနေခွင့်ပေးခဲ့တယ်လေ။ သားအမိနစ်ယောက်နေစရာ
အဆင်ပြေသွားပြီး အမေကဈေးရောင်းပြီး ကေခိုင့်ကိုကျောင်းဆက်ထားရှာတယ်။
အဖေဆုံးသွားတဲ့အချိန်က အတန်းတင်စာမေးပွဲတွေဖြေနေတုန်းဆိုတော့စာမေးပွဲဆက်
မဖြေဖြစ်တဲ့ကေခိုင် ခြောက်တန်းကိုနောက်တနစ်ထပ်နေရပြီပေါ့။သူငယ်ချင်းတွေအတန်းတက်
သွားချိန်မှာ နစ်ကျဆိုပြီးကျန်ခဲ့ရတော့ အဖေဆုံးလို.အားငယ်နေရတဲ့ကေခိုင်အတွက်အရမ်းကို
ခံရဆိုးစေခဲ့ပါတယ်။ဒါ့ကြောင့်ကေခိုင်စာကိုဖိကြိုးစားခဲ့တယ်။အမေဈေးရောင်းလို.ရတဲ့ငွေလေး
ကလဲ သားအမိနစ်ယောက်ချွေချွေတာတာသုံးစွဲရင် လောက်ငှနိုင်နေတော့ ကေခိုင့်တာဝန်က
စာကြိုးစားဖို.ပဲရှိတယ်လေ။
ဒီလိုနဲ.ပဲအချိန်တွေဘာမှမကြာလိုက်သလိုနဲ.ကေခိုင်ကိုးတန်းကျောင်းသူဖြစ်လာတယ်။
မိန်းမငယ်လေးဘဝကနေ မိန်းကပျိုလေးဘဝကိုပြောင်းလဲလာတဲ့အခါ ထုံးစံအတိုင်းရင်ထဲမှာ
ဟိုလိုဒီလိုလှုပ်ရှားရိုက်ခတ်တတ်တဲ့စိတ်ကလေးကိုမတွန်းလှန်နိုင်တော့ ကေခိုင်ကောင်လေး
တစ်ယောက်နဲ.ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။အရွယ်ရောက်လာတာနဲ.အမျှပိုပြီးလှလှလာတဲ့ အမို.
အမောက်ကောက်ကြောင်းလေးတွေက ပီပြင်ထင်ရှားလာတဲ့ကေခိုင့်ကို စိတ်ဝင်စားတဲ့သူတွေ
လဲအများကြီးပဲပေါ့။ အဲဒီအများကြီးထဲကမှ ကေခိုင်ကိုယ်တိုင်လဲပြန်ပြီးရင်ခုန်မိတဲ့ ကောင်လေး
တစ်ယောက်ကိုမေတ္တာတုန်.ပြန်မိခဲ့တယ်လေ။
ဒါပေမယ့် ဒီကြည်နူးစရာချစ်ဇာတ်လမ်းလေးဟာသိပ်တော့တာရှည်မခံခဲ့ပါဘူး။ သူနဲ.
ပထမဆုံးစချိန်းတွေ.တဲ့နေ.မှာပဲ တခန်းရပ်ဇာတ်သိမ်းသွားခဲ့တယ်။ ဖြစ်ပုံကဒီလို ၊ ကျောင်းနေ.
ဂက်လွတ်လို.ချစ်သူနစ်ယောက်မြို.ထဲမှာလျှောက်လည်ပြီးပြန်လာတဲ့လမ်းမှာ ကေခိုင့်အမေနဲ.
ဆုံခဲ့ကြတယ်လေ။ဟင်းရွက်တွေတောင်းကြီးနဲ.အပြည့်ထည့်ပြီးခေါင်းပေါ်မှာရွက်လာတဲ့အမေ့ကို
နေပူကျဲကျဲမှာတွေ.လိုက်ရတော့ ကေခိုင့်ရင်ထဲဆို.သွားတယ်။အမေကဒီလိုပင်ပင်ပန်းပန်း
ရှာဖွေလုပ်ကိုင်နေရချိန်မှာ သမီးအလိမ္မာလေးကရည်းစားနဲ.လျှောက်လည်နေမိတယ်။အမေ့ကို
အရမ်းသနားတာပဲ အရမ်းလဲနောင်တရမိတယ်။ နောက်တစ်နေ.မှာတော့ရည်းစားနဲ.လမ်းခွဲ
လိုက်တော့တယ်။ တဖက်ကအတင်းပြန်ဆက်ချင်ပေမယ့် ကေခိုင်ကတော့မဖြစ်သင့်ဘူးထင်
လို.ခါးခါးသီးသီးပဲငြင်းဆန်နေလိုက်တယ်။ကြာတော့လဲသူ.ဘက်ကလက်လျှော့သွားပါတယ်။
ဒါဟာကေခိုင့်ဘဝမှာ ပထမဆုံးနဲ.နောက်ဆုံးရည်းစားထားခဲ့ခြင်းပါပဲ။
ကေခိုင်ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ပထမနစ်တက်တဲ့အချိန်အထိယောကျ်ားလေးတွေကို
ယောင်လို.တောင်လှည့်မကြည့်ဖြစ်တော့ဘူး။မှန်တာပြောရရင် ကေခိုင်ကဘယ်ရောက်ရောက်
ယောကျ်ားလေးတွေရဲ.စိတ်ဝင်စားမှု၊ ဦးစားပေးမှုကိုရခဲ့တာချည်းပါပဲ။ ကေခိုင်ကလှတယ်
ဆိုတာထက်ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်ဆိုပိုမှန်မယ်။ ဒါပေမယ့်ကေခိုင်ယောကျ်ားလေးတွေနဲ.မပတ်

သက်ခဲ့ပါဘူး အမေ့ကိုသနားတဲ့စိတ်နဲ့စာကိုပဲဖိကြိုးစားခဲ့တယ်။ ကေခိုင့်ရဲ့မျှော်လင့်ချက် အိပ်မက်ကလေးတွေဟာသူ့ရဲ့တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဘဝပထမနှစ်မှာပဲ ရိုက်ချိုးခံခဲ့ရရှာတယ် အမေဆုံးပါးသွားခဲ့တယ်လေ။

နှစ်ပေါင်းများစွာ နေပူမရှောင်မိုးရွာမရှောင် ဈေးရောင်းထွက်ခဲ့တဲ့အမေဟာ ပင်ပန်းမှု ဒါဏ်တွေကိုတောင့်မခံနိုင်တော့ဘူးထင်ပါရဲ့။ ကေခိုင့်အတွက်တော့အားကိုးရာရွှေတောင်ကြီး ပြိုကျသွားသလိုပါပဲ။ အမေဆုံးပြီးတစ်လကျော်လောက်ထိဆောက်တည်ရာမရ ပူဆွေးနေခဲ့ တယ်။ကိုယ့်သားသမီးကိုပြုစုပျိုးထောင်ပေးပြီး အသီးအပွင့်လေးမှခံစားခွင့်မရသွားရှာတဲ့အမေ့ အဖြစ်ကိုတွေးမိတိုင်း မျက်ရည်တွေကကျကျလာတယ်။

ဒေါ်လေးကတော့ကေခိုင့်ကိုဆက်ပြီးစောင့်ရှောက်ပါတယ် ဒါပေမယ့်သူကိုယ်တိုင်ကလဲ သိပ်ပြေလည်တာမဟုတ်ဘူးလေ။ လင်မယားနှစ်ယောက်လုံးကအစိုးရဝန်ထမ်း ၊ သူတို့သား သမီးတွေကလဲရှိသေးတယ်။ဒီတော့ကေခိုင့်ကို သူတို့ရုံးမှာအလုပ်သွင်းပေးခဲ့တယ်။ ကေခိုင်လဲ ကျောင်းဆက်မတက်နိုင်တော့ဘူးဆိုတော့ ရုံးစာရေးမလေးဘဝကိုပဲလက်ခံလိုက်ရတယ်။အဲဒီ မှာကေခိုင် "ကိုကြီး" လို့ခေါ်တဲ့ ဦးစိုးလွင်နဲ့ဆုံခဲ့ကြတာပေါ့။

စာရေးမအသစ်ချောချောလေးတစ်ယောက်ရောက်လာလို့ရုံးကလူပျိုလူလွတ်ဝန်ထမ်း တွေလည်းအလုပ်ရှုပ်ကုန်ကြတော့တာပေါ့။သိပ်မကြာခင်အချိန်အတွင်းမှာပဲ ကေခိုင်ဟာသူတို့ ရုံးကယောကျ်ားလေးတွေရဲ့စကားဝိုင်းမှာ မပါမပြီးတဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခုဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ကေခိုင့်ကိုစိတ်ဝင်စားတဲ့သူတွေထဲမှာ သူတို့အရာရှိလူပျိုကြီး ဦးစိုးလွင်လဲပါတာပေါ့။ သူက အိမ်ထောင်ကြီးနဲ့နေနေလို့ တခြားသူတွေမရိပ်မိပေမယ့် ကာယကံရှင်လဲဖြစ် ဒါမျိုးဆိုရင်မိန်းမ သားတွေအလိုလိုသိတတ်တဲ့ ညဉ်ကလေးကလဲရှိတာကြောင့် ကေခိုင်ကတော့ရိပ်မိတာပေါ့။ ဒါပေမယ့်ကိုယ့်အထက်လူကြီးဖြစ်နေတဲ့အပြင်အနေအထိုင်လဲတည်လွန်းတဲ့ဦးစိုးလွင်ဟာ ကေခိုင့်ကိုဘာစိတ်အနှောက်အယှက်မှမပေးခဲ့ပါဘူး။ ကျန်တဲ့သူတွေကတော့ကေခိုင့်ကို ချမ်းသာမပေးကြဘူးလေ။ဒေါ်လေးတို့လင်မယားနဲ့ရုံးတက်ရုံးဆင်းအတူတူမို့သာတော်တော့ တယ်။ တစ်ယောက်ထဲသာဆိုရင်လမ်းတောင်ကောင်းကောင်းသွားရဲမှာမဟုတ်ဘူး။ နေ့ခင်း ဆိုလဲကေခိုင့်စားပွဲနားမှာရစ်သီရစ်သီနဲ့ ရဲတဲ့သူတွေဆိုရှေ့ကကုလားထိုင်မှာအသားလွတ်ကြီး ခပ်တည်တည်နဲ့လာထိုင်နေကြသေးတာ။ဒေါ်လေးကလဲသဘောကောင်းတဲ့သူဆိုတော့သူတို့ ကမကြောက်ကြဘူးလေ။တခါတလေဦးစိုးလွင်ကသူတို့ကိုတိတ်တိတ်ကျိပ်ပြီးဟန့်တားလို့ သာတော်တော့တယ်။

တစ်ရက်မှာတော့ ကေခိုင့်ဘဝအပြောင်းအလဲဖြစ်ဖို့အကြောင်းဖန်လာတယ်။အဲဒီနေ့ ကဒေါ်လေးဦးစိုးလွင်အခန်းထဲကထွက်လာပြီး သူနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်စာပွဲမှာထိုင်နေတဲ့ကေခိုင့် ကိုလှမ်းကြည့်တယ်။သူ့ကြည့်ရတာတမျိုးပဲ။ကေခိုင့်စိတ်ထဲထူးခြားနေလို့

"ဘာဖြစ်လို့လဲဒေါ်လေး ၊ဆရာဆူလိုက်လို့လား"

"မဟုတ်ပါဘူးကေခိုင်ရယ်"

ဒါလေးပဲပြန်ပြောပြီး သူ့အလုပ်သူဆက်လုပ်နေတယ်။ ကေခိုင်ဒီဘက်စားပွဲကနေလှမ်းပြီးအကဲ ခတ်နေမိတယ်။ တခါတလေကျရင်ဒေါ်လေးမျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး တခုခုကိုစဉ်းစားနေသလို စိတ်မသက်မသာဖြစ်နေသလိုလိုနဲ့၊ တခါတလေကျတော့လည်းပြုံးသွားပြန်ရော ပြုံးလိုက် ၊ မဲ့လိုက် တည်လိုက်နဲ့ဒေါ်လေးဖြစ်နေလို့ဒေါ်လေးကိုကေခိုင်တဖြည်းဖြည်းနဲ့နားလည်ရ ခက်လာတယ်။ တခြားသူတွေရှေ့မှာမေးလို့မှသင့်ပါ့မလားလို့တွေးမိတာနဲ့ နောက်စကားစပ် တော့မှပဲမေးတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

အိမ်ရောက်တော့ ကေခိုင်မေးစရာတောင်မလိုပါဘူး ဒေါ်လေးကသူ့ဟာသူဖွင့်ပြော
လာတယ်။ဦးစိုးလွင်ကကေခိုင့်ကိုလက်ထပ်ချင်လို့တဲ့။ ကေခိုင်လဲရုတ်တရက်ဆိုတော့ကြောင်
သွားတယ် စိတ်ထဲမှာလဲရှုပ်ထွေးသွားရတယ်။
"ဒေါ်လေးဘာပြန်ပြောလိုက်လဲဟင်"
"ကာယကံရှင်နဲ့တိုင်ပင်ပြီးစဉ်းစားပါရစေဦးလို့ပဲပြောခဲ့ရတာပေါ့"
"ကေခိုင်ယောကျာ်းမယူချင်သေးပါဘူးဒေါ်လေးရယ်"
"အေးလေ ဒေါ်လေးနားလည်ပါတယ် ကေခိုင်ကအခုမှ ၁၉ နှစ်ပဲရှိသေးတာ"
ပြောပြီးဒေါ်လေးအိမ်အပြင်ကိုငေးနေတယ်။ သူမျက်နှာကလည်းနေ့ခင်းတုန်းကလိုပဲ အရောင်
တွေတမျိုးပြီးတမျိုးပြောင်းနေတယ်။
"ဒေါ်လေးသဘောကရောဟင်"
ဒေါ်လေးတခုခုကိုချီတုံချတုံဖြစ်နေမှန်းရိပ်မိလို့ ကေခိုင်မေးလိုက်တော့။
"အေး ဒေါ်လေးလဲအဲဒါစဉ်းစားနေတာ ဆရာဦးစိုးလွင်ဟာ အဖက်ဖက်ကပြည့်စုံနေတာ
တော့အမှန်ပဲ ကေခိုင်နဲ့အသက်ကွာလွန်းတာတခုပဲရှိတယ်"
"ရှင်.... ဒေါ်လေးကသဘောတူတယ်ပေါ့"
"တူတယ်ရယ် မဟုတ်ပါဘူး သမီးသဘောပါဒေါ်လေးမှာလဲဂတ္တရားတွေရှိတော့စဉ်းစား
ရတာပေါ့ကွယ် သမီးအမေမရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်း သမီးကဒေါ်လေးသမီးတစ်ယောက်လိုပဲဆို
တော့"
ကေခိုင်နဲနဲတွေသွားရပြီ။ ဒေါ်လေးမှာအိမ်ထောင်တာဝန်တွေအပြင် ကေခိုင့်ကိုစောင့်ရှောက်ဖို့
တာဝန်ပိုနေရပြီမဟုတ်လား။ကေခိုင်ဒေါ်လေးကိုအားနာမိတာတော့အမှန်ပဲ။

"ဒေါ်လေးဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲဟင်"
"ကွယ်.......ဦးစိုးလွင်ကတစ်ကိုယ်ထဲလူပျိုကြီး၊ မိဘတွေလဲမရှိတော့ဘူး မောင်နှမ
သားချင်းလဲမရှိရှာဘူး၊ အကျင့်စာရိတ္တကလဲကောင်းတယ်။ ဒေါ်လေးသူ့လက်အောက်မှာလုပ်
လာတာကြာပြီ မိန်းမကိစ္စအရှုပ်အရှင်းလဲ တခါမှမကြားမိဘူး"
ဒေါ်လေးငါ့ကိုနားချနေတာလားလို့တွေးမိတော့ကေခိုင်ဂမ်းနည်းသွားတယ်၊ ဒါ့ကြောင့်ဘာမှပြန်မပြောပဲငြိမ်နေမိတယ်။
"သူ့မိဘတွေရဲ့အမွေအနှစ်လဲ အတော်ကျန်ခဲ့တယ်ကြားတယ်။ ဒီလိုလူမျိုးဆိုရင်
ကေခိုင့်အတွက်လဲစိတ်ချရတာသေချာတယ်လေ"
"ရှင်..."
ကေခိုင့်မျက်နှာငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်သွားတော့ဒေါ်လေးသနားသွားပုံရတယ်
"ဒေါ်လေးကသာပြောပြတာပါကွယ် ယူပါလို့မတိုက်တွန်းပါဘူး သမီးသဘောပါ"
"ကေခိုင်စဉ်းစားပါရစေဦး ဒေါ်လေးရယ်"
"အေးပါကွယ် ဟိုတဖက်ကလည်းအလျှင်မလိုပါဘူး သမီးသေချာစဉ်းစားပြီးမှဆုံးဖြတ်
ဒါသမီးဘဝနဲ့ဆိုင်တယ်။ ဒေါ်လေးတို့ကတော့သမီးအတွက် ကောင်းရာမွန်ရာဖြစ်စေချင်တဲ့
ဆန္ဒပဲရှိပါတယ်ကွယ်"
ဟုတ်ကဲ့လို့ပဲဖြေခဲ့ပြီး ကေခိုင်သူမနေတဲ့အဖီလေးထဲပြန်လာခဲ့တယ်။ဘာမှလဲမလုပ်ချင်တာနဲ့
အိပ်ရာပေါ်လှဲနေပြီးအတွေးနယ်ချဲ့နေမိတယ်။ ဟိုတုန်းကသားအမိနှစ်ယောက်နေခဲ့တဲ့ဒီအခန်း
လေးထဲမှာ ခုတော့ကေခိုင်တစ်ယောက်ထဲ ဒါကိုတွေးလိုက်မိတော့အမေ့ကိုသတိရတဲ့စိတ်နဲ့
အတူအထီးကျန်ဆန်တဲ့ ခံစားမှုကစိတ်ကိုဖိစီးလာတယ်။

ဦးစိုးလွင်ကိုကေခိုင်မမုန်းပါဘူး ချစ်လဲချစ်လို့မရဘူး။ အေးဆေးပြီးသဘောကောင်းတဲ့ အထက်လူကြီးတစ်ယောက်ကိုထားတဲ့ လေးစားမှုမျိုးပဲရှိတယ်။ ဒီလိုစိတ်တစ်ခုနဲ့တော့သူ့ကို လက်ထပ်လို့မဖြစ်ဘူးဆိုတာ ကေခိုင်ကောင်းကောင်းနားလည်ပါတယ်။
ဦးစိုးလွင်ဘက်ကလည်း ကေခိုင့်လိုတစ်ယောက်ထဲသမားနဲ့လက်ထပ်ရင်ယောက္ခမ တွေယောက်ဖတွေ စတဲ့အရှုပ်အရှင်းတွေမရှိမှာလည်းသေချာတယ်၊ ငွေကြေးမပြည့်စုံသူမို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေထိုင်စားသောက်မှာလဲသေချာတယ်။ ဒါပေမယ့်ဒါတွေအရေးကြီးလို့ လား ကေခိုင်နားမလည်ဘူး။ အဲဒီညကမီးတောင်မဖွင့်ပဲ အမှောင်ထဲမှာ အိပ်လို့လဲမရစိတ်တွေ ကယောက်ကယက်နဲ့မိုးလင်းခဲ့ရတယ်။
မနက်ကျတော့မလန်းမဆန်းနဲ့ရုံးကိုရောက်ပြီးမကြာခင်မှာပဲဦးစိုးလွင်ကသူ့ကိုခေါ်ခိုင်း လို့ ကေခိုင်လဲစိတ်ညစ်သွားပြီး လေးလံတဲ့ခြေလှမ်းတွေနဲ့ ထွက်လာခဲ့ရတယ်။ နောက်တော့ မှဦးစိုးလွင်ကအလုပ်ကိစ္စတွေခေါ်ပြောတာပဲဖြစ်နေတယ်။ ကေခိုင့်မှာသာမျက်လွှာလေးချပြီး ဦးစိုးလွင်မျက်နှာကိုမကြည့်ရဲခဲ့ဘူး။
အလုပ်ကိစ္စပြောလို့ပြီးလို့ကေခိုင်လှည့်အထွက်မှ ဦးစိုးလွင်ကလှမ်းမေးလိုက်တယ်

"အော် ဒါနဲ့ကေခိုင် ၊ ကေခိုင့်ဒေါ်လေးကဘာပြောသေးလဲဟင်"
"ရှင်"
ခေါင်းထဲမှာ ဒိန်းကနဲဖြစ်သွားပြီး ပူထူသွားတာနဲ့အတူလက်ထဲကဖိုင်တွေစာရွက်တွေလဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်ပြုတ်ကျကုန်တယ်။
ရှက်ရှက်နဲ့မွန်ထူပြီးကြမ်းပြင်ပေါ်မှာပြန့်ကျဲနေတဲ့ စာရွက်တွေကိုလိုက်ကောက်စုနေ တုန်း ဦးစိုးလွင်ကထိုင်ရာကထလာပြီးကေခိုင့်နားမှာလာထိုင်တယ်။ ပစ္စည်းတွေဝိုင်းကူကောက် ပေးနေတဲ့ ဦးစိုးလွင်ဆီကမွှေးရနံ့သင်းသင်းလေးတစ်ခုလွင့်လာတယ်။ သိမ်မွေ့တဲ့လူတစ် ယောက်နဲ့လိုက်ဖက်တဲ့ရနံ့မျိုးလေး ကေခိုင့်ရင်တွေခုန်လာတယ်။
ကြမ်းပေါ်ကစာရွက်တွေကေခိုင်နဲ့ တဝက်စီကောက်အပြီးမှာလှမ်းပေးလာတဲ့ဦးစိုးလွင် လက်ထဲကစာရွက်တွေကို ဆတ်ကနဲဆွဲယူပြီး အခန်းထဲကအမြန်ပြေးထွက်လာခဲ့တယ်။
ခြေလှမ်းကိုမြန်နိုင်သမျှမြန်အောင်လှမ်းရင်း အပြေးတပိုင်းနဲ့ထွက်လာတဲ့ သူမနောက်ပိုင်းကို ဦးစိုးလွင်တော့လှမ်းကြည့်နေတော့မှာပဲလို့တွေးလိုက်မိတဲ့ အချိန်မှာခုနရှက်စိတ်နဲ့ပန်းနုရောင် သန်းနေတဲ့မျက်နှာလေးဟာ ပန်းသီးလေးလိုရဲတွတ်သွားပြီး
"ဟဲ့....ပလုပ်တုပ်"
"အမလေးတော့"
အပြင်စကြံမှာသွားနေတဲ့အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကိုဂင်တိုက်မိပြန်တယ်။တော်သေး တယ် ကိုယ့်ရုံးကလူပဲဖြစ်နေလို့။
"ကေခိုင်ရယ် ဘာတွေအရေးကြီးလာလို့လဲ"
"ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဘာမှမဟုတ်ဘူး"
ပျာပျာသလဲဖြေရှင်းပြီးဆက်စကားကျောရှည်နေမှာစိုးလို့ကိုယ့်စားပွဲကိုယ်တန်းပြေး လာခဲ့တယ်။ကုလားထိုင်မှာဝင်ထိုင်ပြီး အကြာကြီးနေလိုက်တော့မှကေခိုင့်စိတ်ပြန်လည်တည် ငြိမ်သွားပြီး အလုပ်ကိုဆက်လုပ်နိုင်တော့တယ်။
ဘာကြောင့်ဒီလိုအိုးနင်းခွက်နင်းဖြစ်ခဲ့ရသလဲလို့ခေါင်းအေးသွားတဲ့အခါပြန်စဉ်းစား ကြည့်တယ်။ ဦးစိုးလွင်ကိုကေခိုင်ရင်ခုန်မိနေပြီလား။ ဒါတော့မဖြစ်နိုင်ဘူး ဦးစိုးလွင်မျက်နှာ

ဦးစိုးလွင်အကြည့်တွေကိုပြန်မြင်ယောင်ကြည့်တယ် စိတ်ထဲမှာရင်ခုန်တာ ရင်တုန်တာမျိုးလုံးဝ မရှိဘူး။ တခုတော့ရှိတယ် ဒီအကြောင်းတွေတွေးလိုက်ရင် ရင်ခုန်မလာဘဲ ငိုချင်သလိုလိုစိတ် မှာမအူမလည်နဲ့.တမျိုးကြီးပဲ။
ဒါပေမယ့်မကြာခင်မှာပဲ ကေခိုင်ဒီထက်ပိုပြီးမအူမလည်ဖြစ်ဖို့.အကြောင်းကပေါ်လာပြန် တယ်။အရာရှိလူပျိုကြီးရဲ့.အခန်းထဲကနေ မျက်နှာတစ်ခုလုံးနီရဲပြီးပြေးထွက်လာတဲ့စာရေးမ ချောချောလေးအကြောင်းကို မနက်တုန်းကပင်တိုက်မိခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးကနေတဆင့်တစ်ရုံးလုံး ပျံ့နှံ့သွားတဲ့အခါ ကေခိုင်အခုမှတကယ်ထိုင်ငိုချင်စိတ်ပေါက်လာမိတယ်။ရှက်လိုက်တာနော်။ ဒေါ်လေးကဘယ်လိုလဲဆိုတဲ့သဘောနဲ့. လှမ်းကြည့်တော့ကေခိုင်ခေါင်းကိုသာခါပြနိုင် တော့တယ်။
"ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဒေါ်လေးရယ်"လို့.အစချီပြီးအိမ်ရောက်တော့မှသေချာရှင်းပြရတယ် ဒီတော့မှဒေါ်လေးလဲသက်ပြင်းချနိုင်တော့တယ်။
"ကုသိုလ်ကံဆိုတာဒီလိုပဲကေခိုင်ရဲ့."လို့.ပြောရင်းဒေါ်လေးပြုံးပြုံးကြီးလုပ်နေပြန်ရော။ ကေခိုင့်စိတ်ထဲမှာဘုရားတမိမလိုတောင်ဖြစ်သွားတယ်။ ဒေါ်လေးကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေချင်နေပြီ မှန်းသိလိုက်ရလို့.လေ။

အပိုင်း(၅)
သစ်ငုတ်တောင်တိုက်ပါများရင်နဲ့.လာတတ်တာပဲလေ ကေခိုင်ဆိုတာကလောက အလယ်မှာမိဘမဲ့ဘဝနဲ့.ကြီးစားရပ်တည်နေရသူလေးပါ။ တဖြေးဖြေးနဲ့.အခြေအနေတခုဆီကို တွန်းပို့နေသလိုကိစ္စမျိုးမှာ လွန်ဆန်နိုင်ဖို့.မလွယ်ပါဘူး။ ဟိုနေ့.ကကိစ္စကစလို့.ရုံးမှာဟိုစကား ဒီစကားတွေကြားနေရတယ်။နောက်တော့ကေခိုင်နဲ့.ဦးစိုးလွင်ကိုပတ်ဝန်းကျင်ကသူတို့. ဖာသာအတည်ပြုလိုက်ကြတဲ့အပြင်သဘောတူနေတဲ့ဒေါ်လေးကလဲရှိနေပြန်တော့တဖြည်းဖြည်းနဲ့. ကေခိုင်ခေါင်းညိမ့်လိုက်ရတော့တယ်။
ဦးစိုးလွင်နဲ့.လက်ထပ်ပါ့မယ်လို့.ဒေါ်လေးကိုကတိပေးပြီးပြီးချင်းပဲကေခိုင်ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်သုံးသပ်ကြည့်တယ် ဦးစိုးလွင်နဲ့.ပတ်သက်ရင်ကေခိုင့်စိတ်ထဲမှာ အဖြူထည်သက်သက်ပါပဲ။ ချစ်ခြင်းလဲမရှိ၊ မုန်းခြင်းလဲမရှိ ရှာကြံပြောရရင်တော့နုံချာတဲ့သူ့.ဘဝအတွက်အားကိုးအားထား ပြုစရာအစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လိုပဲ သတ်မှတ်ယုံကြည်မိတဲ့ စိတ်ကလေးပဲရှိတယ်။
တိုတိုပြောရရင်တော့ ကေခိုင်ကလက်ခံပါတယ်လို့.ပြောပြီးမကြာခင်မှာပဲဦးစိုးလွင်နဲ့. လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ ဦးစိုးလွင်ဘက်ကလောလာတာကြောင့်ရယ်၊ သူကိုယ်တိုင်နောက် တစ်ခါမင်္ဂလာဆောင်တော့မလားအောက်မေ့ရအောင်တက်ကြွနေတဲ့ဒေါ်လေးရယ်၊ ဘယ် တော့စားရမလဲတမေးထဲမေးနေကြတဲ့ရုံးကလူတွေကိုနားငြီးတာကြောင့်ရယ် အမြန်ဆုံးပဲ လက်ထပ်ခဲ့ကြတယ်။
အစောတလျှင်စီစဉ်လိုက်ရတဲ့မင်္ဂလာပွဲမို့.ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းလေးပဲလုပ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဆွေမျိုးသားချင်းအနည်းအပါးရယ် (ကေခိုင်ရောဦးစိုးလွင်ပါဆွေမျိုးသားချင်းနည်းတယ်လေ) ရုံးကအဖွဲ့.တွေရယ်၊ အိမ်နီးချင်းတချို့.ရယ် ဘဲပါတယ်လေ။
ကိုယ့်လူကိုယ့်မိတ်ဆွေတွေကြားထဲမှာမို့.နောက်လားပြောင်လားနဲ့.မင်္ဂလာပွဲကဒီလိုပဲ ပြီးသွားပါတယ်။ အတက်ကြွဆုံးကတော့ဦးစိုးလွင်နဲ့.ဒေါ်လေးပဲပေါ့။ တခြားနေရာမှာမလုပ်ဘူး ဒေါ်လေးတို့.အိမ်ရှေ့.မှာပဲမဏ္ဍပ်လေးထိုးပြီးလုပ်လိုက်တယ်။ ဒေါ်လေးတို့.များဘယ်လောက် တက်ကြွသလဲဆိုရင် သတို့.သားနဲ့.သတို့.သမီးရှေ့.မှာမှတ်တမ်းတင်ဓါတ်ပုံရိုက်လို့.မှမပြီးသေး ဘူး ဦးစိုးလွင်နဲ့.ထည့်ပေးလိုက်ရမယ့်ကေခိုင့်ရဲ့ပစ္စည်းလေးတွေကိုသိမ်းဆည်းထုပ်ပိုးပြီးနေပြီ။ အားလုံးပြီးပြီဆိုတော့သွားမယ်လုပ်တော့မှ ဒေါ်လေးကအထုပ်ကလေးတွေထုပ်လာ တယ်။ကေခိုင့်ကိုအရမ်းသွားစေချင်နေသလားဒေါ်လေးရယ်......လို့.စမိတော့ဒေါ်လေးမျက် ရည်ကျတယ်။ဒီတော့ကေခိုင်လဲစိတ်မကောင်းဘူး အတူနေခဲ့ကြတာနှစ်ပေါင်းမနဲတော့ဘူးလေ

ကေခိုင်လဲမျက်ရည်တွေကျလာတယ်။ဒါပေမယ့်လူဆိုတာအချိန်တန်ရင်ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွား
ရတာပဲလေ။ ကေခိုင်ဦးစိုးလွင်မောင်းတဲ့ကားပေါ်မှာငူငူလေးလိုက်သွားရပြီ။ ကားနောက်ခန်းမှာ
တော့လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းတွေနဲ့ပေါ့။ ရုံးကအဖွဲ့တွေပါနောက်ကနေကားတစီးနဲ့လိုက်လာလို့ခရီး
ကသိပ်ပြီးတော့မခြောက်ကပ်လှပါဘူး။အကြံနဲ့လိုက်လာတဲ့ရုံးကအဖွဲ့တွေက အိမ်ကိုရောက်
တော့ ကြိုးတားကြ ခဲဖိုးတောင်းကြနဲ့တခါထဲဆူညံနေတော့တာပဲ။ သူတို့လိုချင်တာရတော့မှ
အလှိုလှိုပြန်ကုန်ကြတယ်။

သူတို့လဲပြန်သွားရောကေခိုင်နဲ့ဦးစိုးလွင်နှစ်ယောက်ထဲပဲအိမ်ထဲမှာကျန်ခဲ့တာပေါ့။
ဦးစိုးလွင်ကတော့ဘယ်ကိုရောက်နေတယ်မသိ ကေခိုင်ကတော့ဧည့်ခန်းထဲကဆိုဖာတလုံးပေါ်
မှာပေတေပြီးထိုင်နေမိတယ်။ အဝတ်အစားတောင်မလဲရဘူး။ အဝတ်လဲဖို့အခန်းထဲမသွားရဲ
တာနဲ့. အထူးသဖြင့်အခန်းထဲက ကေခိုင်နဲ့ဦးစိုးလွင်အတူတူအိပ်ဖို့. ပြင်ဆင်ထားတဲ့မင်္ဂလာ
ကုတင်ကြီးကိုမကြည့်ရဲဘူး။
လွန်ခဲ့တဲ့သုံးလေးရက်လောက်က ဦးစိုးလွင်ကလိုက်ကြည့်လှည့်ပါခေါ်တာနဲ့ဒီကိုတစ်
ခေါက်လာကြည့်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီတုန်းကဒေါ်လေးလဲပါတယ်။ အခန်းပြင်ဆင်ထားတာကို
ဒေါ်လေးကစေ့စေ့စပ်စပ်လေ့လာကြည့်နေပေမယ့်ကေခိုင်ကတော့ဘာကိုမှမကြည့်ဘဲမျက်လွှာ
ချလို့ဒေါ်လေးလက်ကိုပဲမလွှတ်တမ်းဆုပ်ထားမိတယ်။ ကြီးကျယ်ခန်းနားတဲ့ကုတင်ကြီးရယ်၊
တစ်တောင်လောက်ထူတဲ့မွေ့ရာကြီးရယ် မတတ်သာလို့မျက်လုံးလေးတချက်ဝင့်ကြည့်မိတာ
တောင် ကေခိုင့်မှာရင်တွေခုန်လွန်းလို့။
"ဟယ်........အိနေတာပဲတော့၊ ကေခိုင်ဒီမှာလာထိုင်ကြည့်စမ်း"
မွေ့ရာပေါ်ထိုင်ကြည့်ပြီးသဘောကျသွားတဲ့ဒေါ်လေးကကေခိုင့်လက်ကိုဆွဲပြီးထိုင်ခိုင်း
ပေမယ့်ပေကပ်ကပ်နဲ့ရပ်ပြီးနေခဲ့တာ၊ ခုတော့ကေခိုင်ဒီကုတင်ကြီးပေါ်ကိုမလွှဲမသွေတက်ရ
မယ့်အခြေအနေရောက်လာပြီ။
"ကေခိုင်"
"ရှင်.........ဆရာ"
အခန်းထဲကနေအဝတ်အစားလဲပြီးပြန်ထွက်လာပုံရတဲ့ ဦးစိုးလွင်ကခေါ်လိုက်တော့မှ
ကေခိုင်လဲတွေးနေရာကနေသတိပြန်ဝင်လာပြီး အလန့်တကြားပြန်ထူးမိတယ်။
"အဝတ်လဲတော့လေ၊ ဒီအဝတ်အစားတွေနဲ့မအိုက်ဘူးလား"
"ဟို.....ဟိုလေ.......လဲ..လဲမှာ...လဲမယ်...အင်း....ဟုတ်ကဲ့"
ကယောင်ကတန်းစကားတွေပြောနေတဲ့ ကေခိုင့်ကိုကြည့်ပြီးဦးစိုးလွင်ကပြုံးနေတယ်။
"ရှက်နေတာလား"
"ဟိုလေ.......အဲဒါ.....ဟိုဒင်း"
"ကဲပါ.....သွားလဲလိုက်ပါ၊ ဘာမှရှက်မနေနဲ့. ကိုယ်ဒီအိမ်ရှေ့မှာပဲစောင့်နေမယ်
ဟုတ်ပြီလား၊ လာမကြည့်ဘူး အထဲကနေဂျက်သာထိုးထားလိုက်"
"မဟုတ်ပါဘူး....ကေခိုင်က"
"ဘာမှပြောမနေနဲ့. သွားလဲချေ ကေခိုင့်အိပ်တွေကိုကောင်မလေးတွေအခန်းထဲပို့ခဲ့ပြီ"
"ဟုတ်"
အထက်အရာရှိရဲ့အမိန့်ကိုနာခံနေရသလိုခံစားမှုမျိုးနဲ့. ကေခိုင်အခန်းထဲကိုထထွက်
လာခဲ့တယ်။ အခန်းဂရောက်တော့တံခါးကိုတွန်းမဖွင့်မိသေးပဲ ခဏရပ်နေမိသေးတယ်။နောက်
တော့မှဖျတ်ကနဲဖွင့်ပြီးအထဲကိုဂင် တံခါးကိုချက်ချင်းပြန်တွန်းပိတ် ဂျက်ကိုပါတခါထဲထိုးလိုက်
တယ်။ပြီးတော့မှတံခါးကိုကျောကပ်မှီပြီး ခဏနားလိုက်ရသေးတယ်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိပေ
မယ့်ရင်ထဲမှာမောနေသလိုပဲ။
ကေခိုင့်အိပ်တွေကိုကေခိုင့်ဘီရိုလို့ဟိုတနေ့ကဦးစိုးလွင်ပြထားဖူးတဲ့ဘီရိုရှေ့မှာချ
ထားတာတွေ့ရတယ်။အိပ်တွေကိုမြင်လိုက်တာနဲ့အလျှင်အမြန်အနားတိုးကပ်သွားပြီး အိပ်

တွေတစ်ခုချင်းစီဖွင့်ပြီးလဲဖို့.အဂတ်တစ်စုံရှာရတယ်။ တစုံကိုဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးဂတ်တော့မယ် ကြံလိုက်ပြီးမှသူယူလိုက်တဲ့အဂတ်တွေကအတော်လေးဟောင်းနေတာကိုသတိထားလိုက်မိ တယ်။သိပ်ဟောင်းလို့.မဖြစ်ဘူးလေ၊ ဒီလိုသားသားနားနားအိမ်က အိမ်ရှင်မကအရမ်းစုတ်ချာ နေလို့.မကောင်းဘူးမဟုတ်လား။ ဒါနဲ့.ပဲအသစ်နီးပါးလတ်သေးတဲ့ ပါတိတ်ဂမ်းဆက်ကလေး ကိုထုတ်ယူလိုက်ရတယ်။ ခါတိုင်းဆိုကေခိုင်ဒါမျိုးက အပြင်သွားမှဂတ်လေ့ရှိတာ။အိမ်နေရင်း ချဂတ်ရမှာစိတ်ထဲမှာတော့နမျောမိသား။
လဲစရာအဂတ်ရပြီဆိုတာနဲ့. ဘေးဘီကိုမလုံမလဲကြည့်ရင်းအမြန်ဆုံးနှုန်းနဲ့.ကိုယ်ပေါ်က အဂတ်တွေကိုချွတ်ချပစ်လိုက်ပြီး အသစ်ကိုကမန်းကတန်းလဲပစ်လိုက်တယ်။ နာရီကကြည့် ထားရင်စက္ကန့်.တံတစ်ပတ်တောင်ပြည့်မယ်မထင်ဘူး။
အဂတ်လဲပြီးသွားမှသက်ပြင်းချလို့.အခန်းပြင်ပြန်ထွက်ဖို့.ခြေလှမ်းပြင်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့်တုံ.ကနဲပြန်ရပ်လိုက်မိပြန်တယ်။ခုနတုန်းက အခန်းထဲကိုမဂင်ရဲဘူး၊ အခုတော့လဲ ဦးစိုးလွင်ရှိနေမယ့်အခန်းပြင်ကို မထွက်ရဲတော့ပြန်ဘူးလေ။
"စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်"
ငိုသံပါလေးနဲ့.ညည်းညူလိုက်ရင်းအဂတ်ဘီရိုလေးကိုမှီပြီးကေခိုင်စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်ချလိုက်မိတော့တယ်။

အပိုင်း(၆)

နောက်မှဘီရိုရှေ့.မှာချထားမိတဲ့ အဂတ်အစားတွေကိုမြင်ပြီး စိတ်ကူးရသွားတာနဲ့.အိတ် တွေထဲကအဂတ်တွေကိုထုပ်ပြီးဗီရိုထဲမှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင်နေရာတကျစီထပ်နေရာချ နေလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့်ကေခိုင့်မှာအဂတ်အစားကနဂိုထဲကမှသိပ်များများစားစားရှိတာမှ မဟုတ်တာ၊ ငါးမိနစ်တောင်မကြာဘူးဒီအလုပ်ကလဲပြီးသွားတယ်။
"ငါ့နယ်နော် ဘာလုပ်ရပါ့မလဲ"
စိတ်ပျက်လက်ပျက်ခေါင်းကုပ်မိပြီးတော့မှခေါင်းကဆံထုံးနဲ့.ပန်းတွေကိုစမ်းမိပြီးပျော် သွားတယ်။ လုပ်စရာရပြီလေ။ အဲဒါနဲ့.ပဲမှန်တင်ခုံရှေ့.ကိုသွားပြီးပန်းတွေကလစ်တွေဖြုတ် ဆံထုံးကဆံပင်အတုအလုံးတွေကိုဖယ်၊ မျက်နှာကမိတ်ကပ်တွေကိုတစ်ရှူးနဲ့.ပွတ်ပြီးဖျက်နဲ့. စိမ်ပြေနပြေလုပ်နေလိုက်တာအချိန်အတော်ကြာသွားတယ်ထင်ပါရဲ. ဦးစိုးလွင်တံခါးကိုလာ ခေါက်တော့မှအသိပြန်ဂင်လာတယ်။
"ကေခိုင် ကေခိုင် အိပ်ပျော်နေလား"
"မအိပ်ပါဘူး ၊ မအိပ်ပါဘူး"
ကပျာကယာဖြေရင်းနဲ့.ကေခိုင်တံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်တယ်။
"ဘာလုပ်နေတာလဲ"
"ဆံပင်တွေပြန်ပြင်နေတာလေ"
"အော်...လုပ်လုပ်၊ ကိုကြီးကကေခိုင်တစ်ယောက်ပင်ပန်းပြီးအိပ်ပျော်နေပြီလားလို့."
"ပြီးပါပြီ ဆရာ၊ ကေခိုင်အခုပဲထွက်လာတော့မလို့."
သူကသူ.ကိုယ်သူကိုကြီးလို့.ပြောပြီးကေခိုင်ကဆရာလို့.ခေါ်လိုက်တော့ ဦးစိုးလွင်ရဲ. မျက်နှာကြီးမဲ့သွားတယ်။ဒါပေမယ့်ကေခိုင့်ကိုကြည့်နေရင်းဦးစိုးလွင်မျက်နှာကြီးကပြုံးဖြီးဖြီးကြီး ပြန်ဖြစ်သွားတယ်။
"ဘာ..ဘာဖြစ်နေလို့.လဲဆရာ"

ဦးစိုးလွင်အပြုံးတဖက်နဲ့ကေခိုင့်ဗိုက်ကိုလက်ညှိုးနဲ့လှမ်းထိုးပြလိုက်တယ်။ခုနတုန်းက ကြယ်သီးတွေကမန်းကတမ်းတပ်ခဲ့မိလို့ကြယ်သီးပေါက်တွေကိုကျော်တပ်မိထားတော့အကျႌကအကွက်လိုက်ဟနေပြီး ကေခိုင့်ဗိုက်သားဖွေးဖွေးလေးတွေကအကွင်းလိုက်လေးပေါ်နေ
တယ်လေ။ ကေခိုင်အရမ်းရှက်သွားပြီးဦးစိုးလွင်ကိုချာကနဲကျောပေးလိုက်ပြီးကြယ်သီးတွေကို ပြန်တပ်လိုက်တယ်။တော်ပါသေးရဲ့အောက်ကကြယ်သီးတွေမို့လို့ဗိုက်ပဲပေါ်တာ အပေါ်ဖက် ကကြယ်သီးတွေဆိုရင်ဖြင့်မတွေးရဲစရာ၊ ကေခိုင်ရှက်လို့တခါထဲလဲသေလောက်တယ်။

ခုတောင်မှတော်တော်နဲ့ပြန်မလှည့်ဖြစ်ဘူး ရှက်လို့။

"ဟေ့....ဟေ့"

ကေခိုင်ပြန်လှည့်မလာလို့ဦးစိုးလွင်ကကေခိုင့်ပုခုံးကိုလှမ်းတို့လိုက်တော့မှ မတတ်သာ ပဲသူ့ဖက်ကိုပြန်လှည့်လိုက်ရတယ်။

"ခဏနေရင် ကိုကြီးမိတ်ဆွေတွေကိုပွဲလုပ်ပေးရမှာမို့သွားရဦးမယ်၊ ကေခိုင်လိုက်မလား"

"ဟိုလေ"

ကေခိုင်မလိုက်ချင်ဘူး မလိုက်ဘူးလို့လဲမပြောချင်တော့ ဘာမှပြန်မပြောဘဲနေလိုက် တယ်။ဦးစိုးလွင်ကအလိုက်သိပါတယ်။

"မလိုက်ချင်လဲနေခဲ့လေ၊ ယောကျ်ားတွေချည်းပဲ သောက်ကြစားကြမှာဆိုတော့ ကေခိုင်လိုက်လာလဲ စိတ်ကျဉ်းကျပ်ရမှာစိုးတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ နေခဲ့ပါ့မယ်ဆရာ"

ဆရာလို့ခေါ်လိုက်လို့ဦးစိုးလွင်မျက်နှာကြီးမအီမလယ်ဖြစ်သွားရှာတယ်။ ဒါပေမယ့်လဲဘာမှတော့မပြောပါဘူး။

"ကိုယ်ညစာကိုအဲဒီမှာပဲစားလိုက်မယ်၊ ကေခိုင့်အတွက်ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲ ဝယ်ခဲ့ပေးရမလား"

"အဲဒါ...ကေခိုင်"

ကေခိုင်စဉ်းစားရကြပ်သွားတယ်၊ ရှက်နေတာနဲ့ပဲစားရေးသောက်ရေးကိစ္စကိုမေ့ နေမိတယ်။

"ကိုယ်ပြန်မှဝယ်လာရင်လဲနောက်ကျနေမယ်၊ ဒီလိုလုပ် ရေခဲသေတ္တာထဲမှာဟင်း ချက်စရာတွေရှိတယ် တခြားစားစရာတွေလဲရှိတယ် ကေခိုင်အဆင်ပြေသလိုလုပ်လိုက် ပေ့ါ ဟုတ်ပြီလား"

"ရပါတယ်ဆရာ၊ ကေခိုင်အဆင်ပြေပါတယ်"

"ဒါဆိုလဲပြီးရော နဲနဲလောက်ဖယ်ဦးအထဲဝင်မလို့"

"ရှင်"

"ကိုယ်ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်လေ၊ ကေခိုင်ရောရေမချိုးတော့ဘူးလား၊ ကိုယ်တော့ အရမ်းကိုငြီးစီစီဖြစ်နေတယ် ရေချိုးမှလန်းသွားမှာ"

"ဟို.......နောက်မှ.....နောက်မှပဲ....ချိုးမယ်ဆရာ"

"အော်....အင်း ရေချိုးခန်းကဟိုဖက်မီးဖိုသွားတဲ့လမ်းဘေးမှာနော်"

"ဟုတ်"

သူမေးသမျှ ပြောသမျှကိုဆေးမိနေသူလိုငေးကြောင်ကြောင်လေးနဲ့ဖြေနေတဲ့ ကေခိုင့်ကိုကြည့်ပြီး ဦးစိုးလွင်မချင့်မရဲဖြစ်လာတယ်နဲ့တူပါရဲ့။ ကေခိုင့်ပုခုံးလေးကို

လက်နဲ့ညှစ်လိုက်တယ်။ ကေခိုင့်ရင်ဝကိုဒိန်းကနဲအလုံးကြီးတခုလာဆောင့်တယ်။ ဒါပေမယ့်ဦးစိုးလွင်က တချက်ပဲညှစ်ပါတယ် ပြီးတော့အခန်းထဲကိုပြုံးစစနဲ့ဝင်သွားတယ်။ ကေခိုင်လဲကတုန်ကရင်နဲ့အိမ်ရှေ့ခန်းဖက်ကိုပြေးထွက်လာပြီး ခုနကဆိုဖာပေါ် သွားပြန်ထိုင်နေမိတယ်။

ဒီနေ့ဒီရက်ကနေစပြီးလင်ရယ်မယားရယ်လို့စခေါ်လို့ရပြီဆိုပေမယ့် ကေခိုင့်စိတ်ထဲမှာတမျိုးကြီးပဲ၊ သူတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းစည်းမှုကို အဓိပ္ပါယ်ရှိရှိခံစားလို့မရသေးတာအမှန်ပါ။ ဒါပေမယ့်ဒါပထမဆုံးနေ့ပဲလေလို့စိတ်မှာတွေးရင်းနဲ့ သက်ပြင်းကိုချစိတ်ကိုလျှော့ထားလိုက်ပါတယ်။ လမ်းတစ်ခုကိုကေခိုင်ချိုးကွေ့လာခဲ့မိပြီပဲလေ၊ ပြန်လှည့်လို့မရတဲ့လမ်း ဒါ့ကြောင့်တတ်နိုင်သမျှအကောင်းဆုံးပြင်ဆင် အဆင်အပြေဆုံးကိုတွေးပြီးခရီးဆက်ရတော့မယ်လေ။

"ကေခိုင်ပျင်းနေပြီလား"

ရေချိုး၊ အဝတ်အစားလဲပြီးပြန်ထွက်လာတဲ့ ဦးစိုးလွင်ကလှမ်းမေးလိုက်တယ်။ ကေခိုင်ကတော့ခုထိငူငူလေးထိုင်နေတုန်း။ အတွေးတွေလွင့်ချင်ရာလွင့်နေမိတာကို တားဆီးဖို့မကြိုးစားဘဲ၊ လိုက်မျောနေမိခဲ့တယ်။ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ဒီလိုအတွေးတွေထဲမှာလွင့်မျောနေရတာကိုက ခုချိန်မှာကေခိုင့်အတွက် နေသာထိုင်သာအရှိဆုံးနည်းပါပဲ။

"ကိုယ်သွားတော့မယ်၊ နေရဲတယ်မဟုတ်လား"

"ဟုတ်.....ရပါတယ် ဆရာ"

"မကြာပါဘူးကွာ၊ ဟဲ.....ဟဲ"

ပြုံးပြုံးကြီးပြောလိုက်တဲ့ဦးစိုးလွင်စကားကြောင့် ကေခိုင်ကျောချမ်းသွားပြီး ပုခုံးလေးတစ်ချက်တွန့်သွားတယ်။

"သွားပြီနော် ကေခိုင်"

နံရံမှာချိတ်ထားတဲ့ကားသော့ကိုဆွဲယူလိုက်ပြီး လေထဲမှာမြှောက်ကစားရင်း ဦးစိုးလွင်လေလေးတချွန်ချွန်နဲ့ထွက်သွားတယ်။ တံခါးဝကိုရောက်တော့မှပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး

"တံခါးကိုသေချာပိတ်ထားနော်"

"ဟုတ်..ဟုတ်ကဲ့"

ကေခိုင်နောက်ကနေအပြေးတပိုင်းနဲ့လိုက်သွားပြီးတံခါးကိုလိုက်ပိတ်တယ်။ ခပ်သုတ်သုတ်လေးပြေးလာတဲ့ကေခိုင့်ကို ဦးစိုးလွင်လှမ်းကြည့်နေတဲ့အကြည့်က မကြာခင်မှာသတ်စားခံရတော့မယ့် လှောင်အိမ်ထဲကသိုးငယ်လေးတစ်ကောင်ကို ကြည့်နေသလိုမျိုးပဲလို့ကေခိုင့်စိတ်ထဲမှာခံစားလိုက်ရတယ်။

ဦးစိုးလွင်ကားကိုမောင်းထွက်သွားတော့မှ ကေခိုင့်စိတ်တွေလွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားတော့တယ်။ခေါင်းပေါ် ရွက်ထားတဲ့ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်ခုကိုဘေးမှာခဏချထားခွင့်ရလိုက်လို့စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားသလိုမျိုးပဲ။ နောက်ပြီးတော့ရော နောက်တော့လဲနောက်တော့ပေါ့လို့တွေးရင်း ကေခိုင်ခေါင်းလေးကိုခပ်သွက်သွက်ကလေးခါပစ်လိုက်တယ်။

တက်ကြွနေတဲ့ခြေလှမ်းတွေနဲ့အိမ်ထဲကိုပြန်ဝင်လာပြီး ညစားစားဖို့အတွက်ရှာတယ်။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာအသီးအရွက်၊သားငါးတွေ အစုံတွေ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်ချက်ဖို့ပြုတ်ဖို့ကေခိုင်စိတ်မပါဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ပေါင်မုန့်တွေနဲ့ယိုပုလင်းတွေကိုမြင်လိုက်

တော့ကေခိုင်သဘောကျသွားတယ်။ ပေါင်မုန့်ကိုယိုသုတ်စားပြီး ကော်ဖီတစ်ခွက် လောက်သောက်လိုက်ရင်ပြီးတာပဲလေ။

စားဖို့အတွက်ရပြီဆိုတာနဲ့မီးဖိုထဲဝင်ပြီးရေနွေးအိုးတစ်အိုးအမြန်တည်လိုက် တယ် ကော်ဖီဖျော်ဖို့လေ။ ရေနွေးတည်ပြီးတော့ကေခိုင့်မှာဘာမှလုပ်စရာမရှိတော့ပြန် ဘူး။ ညစာစားဖို့လဲစောနေသေးတော့ အိမ်ရှေ့ဘက်ထွက်လာရင်းနဲ့မှရေချိုးဖို့သတိရ မိတယ်။ဟုတ်သားပဲ ရေချိုးရဦးမယ်။

"သူမလာခင်ချိုးမှပဲ"

နှုတ်ကတိုးတိုးလေးပြောရင်း အခန်းထဲကိုပြန်ဝင်လာခဲ့တယ်။ အခန်းတံခါးကို ချက်ထိုးပြီးမှအဝတ်တွေကိုချွတ်ဖို့မပုံ့မရဲဖြစ်နေပြန်ရော။ ဘယ်သူမှမရှိတဲ့အိမ်ထဲမှာ ဒီလောက်တောင်ချီတုံချတုံဖြစ်နေရတဲ့ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်းမကျေမနပ်ဖြစ်မိတယ်။ နောက်ဆုံးတော့စိတ်ကိုတင်းပြီးအဝတ်တွေကိုချွတ်၊ ရေလဲလုံချည်နဲ့တဘက်တထည် ကိုယူပြီးရေချိုးခန်းဘက်ကိုခပ်သုတ်သုတ်လေးထွက်လာခဲ့တယ်။

ရေချိုးခန်းထဲရောက်တော့အပြင်အဆင်ကြောင့်ကေခိုင်စိတ်ညစ်သွားတယ်။ ရေတိုင်ကီလဲမရှိ၊ရေခွက်လဲမရှိ၊ ဘုံဘိုင်ခေါင်းလေးရယ် ကေခိုင့်ခေါင်းပေါ်ငိုက်ငိုက်လေး ကျနေတဲ့ရေပန်းလေးတစ်ခုရယ်ပဲရှိတယ်။ နံရံကပ်စင်လေးတစ်ခုပေါ်မှာတော့ဆပ်ပြာ ရည်ပုလင်းတချို့ကိုတွေ့တယ်။

"ဟောတော့"

လက်ကအမှတ်မထင်ရေပန်းအောက်ခြေကဘားကလေးကိုတိုက်မိသွားလို့သူမ ပေါ်ကိုရေတွေဖြန်းကနဲကျလာတော့ ကေခိုင်လန့်ပြီးအော်မိတယ်။ဒါပေမယ့်ခဏချင်း မှာပဲကေခိုင်သဘောကျသွားတယ်။

ရေပန်းပေါ်ကရေစက်ရေမှုန်လေးတွေက ကေခိုင့်ကိုယ်လုံးလေးပေါ်ကိုမိုးစက်မိုး ပေါက်လေးတွေလိုလာမှန်နေကြတယ်လေ အေးမြမှုကိုလဲတပြိုင်ထဲခံစားလိုက်ရတယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းကမိုးရေထဲမှာပြေးလွှားဆော့ကစားရင်း မိုးရေချိုးခဲ့ရတာကိုပြန်သတိရမိ လိုက်တာနဲ့အခုအရွယ်မှာလဲမိုးရွာထဲမှာလျှောက်ပြေးကစားရရင်ကောင်းမှာပဲနော် ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းလိုက်မလဲဆိုပြီးတွေးမိတယ်။လင်ယူဖို့မလိုဘူး စောင့်စည်းစရာတွေမရှိဘူး။ခုတော့အေးမြပေမယ့်တကယ့်မိုးစက်မိုးပေါက်မဟုတ်တဲ့ ရေပန်းအောက်မှာငြိမ်ငြိမ်လေးရပ်နေမိတယ်။

ဆံပင်တွေကိုဖြတ်ကျော်ပြီး မျက်နှာပေါ်ထိစီးကျလာတဲ့ရေတွေကို လက်ဖါးနဲ့ သပ်ရင်း ကိုယ်မှာဝတ်ထားတဲ့လုံချည်ကိုချွတ်သင့်မချွတ်သင့်စဉ်းစားလိုက်တယ်။ ကိုယ် လုံးပေါ်ရေစက်လေးတွေကျတဲ့အရသာကိုခံစားချင်လာတာနဲ့. ရင်လျှားထားတဲ့ရေလဲ လုံချည်ကိုပါချွတ်ပစ်လိုက်တော့တယ်။ ရေစက်ရေပေါက်လေးတွေက ကေခိုင့်ရဲ့ဝင်းဝါ ရွှန်းအိနေတဲ့ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်ကိုလွတ်လွတ်လပ်လပ်ကျဆင်းခွင့်ရသွားပြီလေ။အေးမြမှုက ကေခိုင့်ရင်ထဲအသဲထဲအထိစိမ့်ဝင်သွားတယ်။ ဒီနေ့တနေ့လုံးခံစားနေရတဲ့ပူလောင် မွန်းကြပ်မှုတွေရဲ့အငေးဆုံးကိုရောက်သွားသလိုပဲ၊ စိတ်ကကြည်လင်လန်းဆန်းလာ တယ်။

စင်ပေါ်ကဆပ်ပြာရည်ပုလင်းတခုကိုလှမ်းယူဖွင့်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ သင်းပျံ့တဲ့ ရနံ့လေးတစ်ခုပျံ့နှံ့သွားတယ်။ ကေခိုင်အကြိုက်တွေ့သွားပြီးဆပ်ပြာရည်တွေနဲ့တစ်

ကိုယ်လုံးကိုပွတ်တိုက်သန့်စင်လိုက်တယ်။ တင်းမာနေတဲ့အကျောအချဉ်တွေအတန်အသင့်ပျော့ပြောင်းသွားပြီး စိတ်ထဲမှာလဲတော်တော်လေး လန်းဆန်းသွားတယ်။

ကေခိုင်ဆပ်ပြာပွတ်လိုက် ရေစက်တွေကသူမကိုယ်လုံးပေါ်ကဆပ်ပြာတွေကို ဖယ်ရှားလိုက်၊ ကေခိုင်ဆပ်ပြာပြန်တိုက်လိုက်နဲ့ ကလေးလေးတစ်ယောက်လိုဆော့ကစားရင်းသဘောတွေကျနေမိတယ်။ ကလေးလေးလို တခစ်ခစ်နဲ့ရယ်မနေပေမယ့် မျက်နှာလေးကပြုံးနေတာကိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသတိထားမိတယ်။

ကေခိုင်ခေါင်းကိုပါတခါထဲလျှော်ပစ်လိုက်တယ်။ ဆံပင်တွေအားလုံးကိုဆပ်ပြာမြုပ်တွေအများကြီးဖုံးလွှမ်းသွားအောင်ကိုလျှော်ပစ်လိုက်တယ်။ခေါင်းလျှော်ရည်မြုပ်တွေကခေါင်းပေါ်မှာတင်မကပဲ ကေခိုင့်ကိုယ်လုံးပေါ် ရင်သားတွေအပေါ်ကိုပါစီးဆင်းကျလာတယ်။ရေပန်းပေါ်ကကျလာတဲ့ရေစက်ရေပေါက်တွေက ကေခိုင့်ခေါင်းပေါ်၊ပုခုံးပေါ်၊ရင်သားပေါ်က ဆပ်ပြာမြုပ်တွေကိုဖယ်ရှားပေးနေတယ်။ အဲဒီကမှ ကေခိုင့်ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းအထိတရွေ့ရွေ့နဲ့စီးဆင်းသွားတာ။ ကေခိုင်မရည်ရွယ်ပဲနဲ့လိုက်ပြီးကြည့်နေမိတယ်။

ခေါင်းလျှော်ရည်နဲ့ဆပ်ပြာမြုပ်တွေကပုခုံးပေါ်ကနေရင်သားတွေပေါ်ကိုစီးကျ၊ တချို့ကလည်းရင်သားတွေကိုပေ့ပိုက်ပြီးအောက်ကိုဆက်စီးဆင်းသွားနေတယ်။ ဒီအမြုပ်တွေကဗိုက်သားချပ်ချပ်လေးပေါ်မှာပြန်ဆုံကြပြီးတခါ ချက်ဝိုင်းဝိုင်းလေးကိုဖြတ်ကျော်ပြီးတဲ့နောက် ဆီးခုံပြည့်ပြည့်လေးပေါ်ကိုရောက်လာကြတယ်။အဲဒီနောက်မှာ.....

"အို"

ကေခိုင်ယောက်ယမ်းပြီးမျက်နှာကိုလက်ဝါးနဲ့အုပ်လိုက်မိတယ်။ ဆက်ပြီးလဲမကြည့်ရဲတော့ဘူး။ကြက်သီးတွေလဲဖြန်းကနဲထသွားတယ်။ချမ်းလို့တော့မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ထဲမှာလဲ တစ်ခုခုကိုသိလိုက်သလိုပဲ။

လူ့ဘဝဆိုတာဒါပဲလား၊ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝဆိုတာဒါလား။ မဆီမဆိုင်လှဘူးလို့ထင်ရတဲ့အတွေးတခုကခေါင်းထဲကိုဖြတ်ကနဲဝင်လာတယ်။ ဦးစိုးလွင်သူမကိုလက်ထပ်တာကရောဘာအတွက်လဲ ဒီအတွက်ပဲလား။ရုတ်တရက်ဆိုသလို သူမရဲ့ကိုယ်အောက်ပိုင်းကိုမုန်းတီးမိတဲ့စိတ်တွေကရင်ထဲကိုရောက်လာတယ်။

"ဟီး........"

ဘယ်လိုကြောင့်မသိ ငိုချင်တဲ့စိတ်တွေပေါက်လာတာနဲ့ဆက်ပြီးရပ်မနေနိုင်တော့ဘဲ ကေခိုင်ငုတ်တုတ်ကလေးထိုင်ချလိုက်မိတယ်။ ငိုချင်ပေမယ့်မျက်ရည်ကကျမလာဘူး။ ကေခိုင်ရေပန်းအောက်မှာမျက်နှာကိုလက်ဝါးနဲ့အုပ်ရင်းဆက်ထိုင်နေမိတယ်အကြာကြီးပဲ။

အပိုင်း(၇)

"တီ..........တီ"

အိမ်ရှေ့ဆီကကြားလိုက်ရတဲ့ကားဟွန်းသံကြောင့် ဆိုဖာပေါ်မှာငိုက်နေတဲ့ကေခိုင်အလန့်တကြားထရပ်လိုက်မိတယ်။ ခုနရေကိုအကြာကြီးချိုးလိုက်မိလို့ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်နေတာမို့ဆိုဖာနောက်မှီနဲ့သူမကျောပြင်လေးကိုအတင်းဖိကပ်ထားရင်း ကေခိုင်ခဏလေးငိုက်သွားမိတာ။ အချိန်ဘယ်လောက်တောင်ကြာသွားတယ်မသိဘူး။ ညနေစာပေါင်မုန့်စားရင်းကော်ဖီ

ပူပူလေးသောက်ခဲ့တာတောင်ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်နေသေးတာနဲ့. နွေးမယ်ထင်ရတဲ့ဆိုဖာကြီးပေါ်မှာ
လာထိုင်နေမိတာ။
"ကေခိုင်လေးရေ၊ ကေခိုင်လေး"
ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲတံခါးကိုပုတ်လိုက်သံနဲ့.အတူဦးစိုးလွင်ခေါ်သံကြီးထွက်လာတယ်။
နံရံပေါ်ကနာရီကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကိုးနာရီတောင်ခွဲနေပြီ။ ဒါဆိုငါအိပ်ပျော်သွားတာပေါ့။
တံခါးဖွင့်ဖို့.ကမန်းကတမ်းထွက်လာမိတယ်။ ဟုတ်သားပဲစိတ်လှုပ်ရှားနေတဲ့ကေခိုင် မနေ့.ည
ကလဲတညလုံးအိပ်မပျော်ခဲ့ဘူးလေ။
"လာပြီ ဆရာ"
တံခါးပုတ်သံကပိုပြင်းလာလို့.အထဲကနေလှမ်းအသံပေးလိုက်ရတယ်။ အမှတ်တမဲ့မို့.
အလန့်.တကြားပြေးလာမိပေမယ့် တံခါးဂျရောက်တော့ကေခိုင်တွေဝေနေမိပြန်ရော ဒါပေမယ့်
ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ကေခိုင်သက်ပြင်းလေးချပြီးတံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ကေခိုင်အရင်
ဆုံးရလိုက်တာကစူးစူးဝါးဝါးအရက်နံ့.၊ နောက်ပြီးတော့အိမ်ထဲကနေဖြာကျနေတဲ့မီးရောင်
အောက်က ဦးစိုးလွင်ရဲ့.ပြုံးဖြီးဖြီးမျက်နှာကြီး။
ကေခိုင်စိတ်အရမ်းညစ်သွားမိတယ်။ကေခိုင်ကျင်လည်နေထိုင်ခဲ့ရတဲ့ပတ်ဝန်းကျင်အ
သိုင်းအဝိုင်းမှာအရက်မူးလာတဲ့လူတစ်ယောက်နဲ့.ထိတွေ့.ဆက်ဆံခဲ့ရတာမျိုးတခါမှမကြုံဖူးခဲ့
ဘူးလေ။
"ကေခိုင်လေး ပျင်းနေပြီလား။ ကိုကြီးလဲအတင်းပြန်လာတာပဲ ဝိုင်းဆွဲထားကြလို့.
ဟဲ........ဟဲ"
ပြောရင်းနဲ့.ဦးစိုးလွင်အိမ်ထဲကိုလှမ်းအဝင်မှာယိုင်လဲတော့မလိုဖြစ်သွားပေမယ့်ကေခိုင်
ငေးကြောင်ကြည့်နေမိတယ်။ လှမ်းတွဲပြီးကူညီလိုက်ဖို့.လဲလက်ကမရဲဘူးလေ။ ဒါပေမယ့်
ဦးစိုးလွင်ကခပ်သွက်သွက်ပဲ တောင့်တောင့်လေးရပ်နေတဲ့ကေခိုင့်ခါးကလေးကိုလှမ်းဖက်လိုက်
ပြီးအရှိန်ကိုထိန်းလိုက်ပါတယ်။ ကေခိုင်ကခါးလေးကိုအသာအယာလူးလွန့်.ပြီးရုန်းထွက်ဖို့.ကြိုး
စားပေမယ့်မရပါဘူး။ မူးနေပေမယ့်ဦးစိုးလွင်ရဲ့.လက်တွေကမြဲလွန်းတယ်လေ။
"တံခါးပိတ်မလို့."
လေသံတိုးတိုးလေးနဲ့.ပြောရင်းကေခိုင်အသာအယာသူ့.လက်တွေကိုဖယ်ချပေမယ့်
ဦးစိုးလွင်ကမလွှတ်ပေးဘူး။

"ရပါတယ်၊ ကိုကြီးလုပ်လိုက်မယ်၊ဒါလေးများလက်တစ်ဖက်ထဲနဲ့.ပြီးတယ်၊ဟောကြည့်"
ဦးစိုးလွင်ကကေခိုင့်ကိုမလွှတ်ဘဲကျန်တဲ့လက်နဲ့.တံခါးကိုပိတ်လိုက်ပြီးချက်ကိုပါထိုး
လိုက်တယ်။ဂျိုင်းကနဲတံခါးမြည်သံ၊ ချောက်ကနဲချက်ထိုးလိုက်တဲ့အသံတွေကကေခိုင့်နားထဲ
မှာအကျယ်ကြီးဟိန်းသွားတယ်။ ဒီတံခါးကြီးပိတ်သွားတာဟာ အပြင်လောကကြီးနဲ့.ကေခိုင့်ကို
စည်းခြားလိုက်သလိုပဲ စိတ်မှာခံစားလိုက်ရတယ်။
"ကေခိုင်လေး အိပ်ချင်ပြီလား"
"ဟို...အင်း...မအိပ်ချင်သေးပါဘူး"
"ဒါဆိုလဲ စကားလေးဘာလေးပြောရအောင်လေ"
ကေခိုင်ကဧည့်ခန်းထဲကခုံတွေဆီကိုသွားမယ်လို့.ထင်ထားတာ ဦးစိုးလွင်ကကေခိုင့်ကို
အိပ်ခန်းဖက်ဆီကိုတွဲခေါ်သွားတယ်။
"ဘုရားရေ"
စိတ်ထဲကကြိတ်ပြီးဘုရားတနေရင်းအိပ်ခန်းဆီကိုစက်ရုပ်တစ်ရုပ်လိုခြေလှမ်းတွေနဲ့.
ကေခိုင်လိုက်သွားရတယ်။အခန်းဝနီးလေရင်တွေတုန်ပြီးကတုန်ကရင်ဖြစ်လာလေ။ခြေထောက်

တွေကလည်းအားမရှိသလိုဖြစ်လာတယ်။ ကတုန်ကရင်နဲ့မောနေတဲ့ကေခိုင်ခြေလှမ်းတွေက အရက်မူးနေတဲ့ဦးစိုးလွင်နဲ့အပြိုင်ဟိုယိုင်ဒီယိုင်ဖြစ်လာတော့တယ်။
ဒီလိုယိုင်လေဦးစိုးလွင်ကအကြိုက်တွေ့လေပေါ့။ သူ့ဖက်ကိုအိကနဲအိကနဲယိုင်လာတဲ့ ကေခိုင့်ကိုယ်လုံးလေးကိုကျစ်နေအောင်ဖက်ထားရင်းအခန်းထဲကိုဆွဲသွင်းလိုက်တယ်။
အခန်းထဲရောက်တာနဲ့ကုတင်ဆီတန်းခေါ်သွားပြီး။
"ကေခိုင်လေး ဒီမှာထိုင်လိုက်နော်၊ ကိုကြီးအဝတ်လဲလိုက်ဦးမယ်"
အိစက်ထူထဲတဲ့မွေ့ယာပေါ်မှာကေခိုင့်ကိုထိုင်ခိုင်းလိုက်ပြီးသူကတော့ဗီရိုဖွင့်ပြီးအဝတ်လဲနေတယ်။ကေခိုင်သူ့ကိုမျက်နှာလွှဲရင်းငူငူလေးထိုင်နေမိတယ်။ကျောက်ရုပ်လေးတစ်ရုပ်လိုပဲလှုပ်တောင်မလှုပ်မိဘူး။လှုပ်လိုက်တိုင်းညိမ့်ကနဲညိမ့်ကနဲဖြစ်သွားတဲ့မွေ့ယာကြီးကြောင့်လဲ ကေခိုင်အနေခက်နေတယ်လေ။
မျက်လွှာချပြီးငြိမ်သက်နေစဉ်မှာပဲဘေးဖက်ကအိကနဲနိမ့်ဆင်းသွားတဲ့မွေ့ယာကြောင့် ဦးစိုးလွင်အနားရောက်လာမှန်းသိလိုက်တယ်။ကေခိုင်ခေါင်းကိုပါငုံ့ထားလိုက်တယ်။ကေခိုင် အရမ်းကြောက်နေမိတယ်။အိမ်ထောင်တခုထူထောင်ပြီဆိုရင်မိန်းမတိုင်းတွေ့ကြုံရင်ဆိုင်ရမယ့် သဘာဝတရားမှန်းသိနေပေမယ့်ရင်ဆိုင်ဖို့စိတ်ကမရဲတာအမှန်ပါ။ ဘာကိုကြောက်နေတာလဲ၊ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ကိုပြန်သရုပ်ခွဲပြီးအဖြေရှာအားမွေးဖို့ကြိုးစားနေပေမယ့်ရရောတဲ့အဖြေက ထွက်မလာဘူး။ ကေခိုင်ကြောက်တယ် ဒါပေမယ့်ဘာကိုကြောက်နေတာမှန်းမသိဘူး။ နောက်ပြီးတော့ရှက်တယ်၊ ရှက်စိတ်ကကြောက်စိတ်ထက်တောင်ပိုများလိမ့်ဦးမယ်ထင် တယ်။
"ငြိမ်လှချည့်လားကေခိုင်ရဲ့၊ မှန်းစမ်း နေမကောင်းဘူးလား"

ဦးစိုးလွင်ကကေခိုင့်လက်ကလေးတွေကိုလှမ်းဆွဲယူပြီး သူ့လက်တွေနဲ့အုပ်ကိုင်ထား လိုက်တော့ရေခဲလိုအေးစက်နေတဲ့ကေခိုင့်လက်တွေကိုသတိပြုမိသွားတယ်။
"အေးစက်နေတာပဲ၊ ကြောက်နေလား"
ကေခိုင်ဘာမှပြန်ပြောမိဘူး။ မဖြေတာမဟုတ်ဘူး မပြောနိုင်တာ ဖြေဖို့အင်အားမရှိတာ မဖြေရဲတာ။
"မကြောက်ပါနဲ့ကေခိုင်ရယ်၊ ကိုကြီးကကေခိုင်လေးကိုကိုက်မစားပါဘူး"
ကိုက်မစားပါဘူးဆိုပေမယ့် ပြုံးဖြီးဖြီးကြီးလုပ်နေတဲ့မျက်နှာကြီးကကေခိုင့်ကိုအနေရ ခက်စေတယ်။ရုံးမှာမျက်နှာတည်တည်ကြီးနဲ့ခန့်ခန့်ထည်ထည်နေတတ်တဲ့ဦးစိုးလွင်ဘယ် ရောက်သွားပြီလဲ။ အဆီပြန်ပြောင်လက်နေတဲ့မျက်နှာ၊ ဖရိုဖရဲဆံပင်တွေနဲ့. ပြီတော့ကေခိုင့် တကိုယ်လုံးကိုစုန်ချည်ဆန်ချည်စားတော့ဝါးတော့မလိုကြည့်နေတဲ့မျက်လုံးတွေ၊ကေခိုင်တခွန်း မှပြန်မပြောနိုင်ဘဲမှင်သက်နေမိတယ်။
"ကဲ"ဆိုတဲ့အသံကအပေးကြီးကရောက်လာသလိုနဲ့. ကေခိုင့်နားစည်ကိုရုတ်တရက် အကျယ်ကြီးတိုးဝှေ့သွားတယ်။ဦးစိုးလွင်ကကေခိုင့်ပုခုံးကိုဖက်လိုက်ပြီး နောက်လက်တစ်ဖက် နဲ့မျက်နှာကိုဆွဲမော့လိုက်တယ်။ ကေခိုင်ကြောင်ငေးငေးလေးနဲ့မော့မော့လေးဖြစ်သွားချိန်မှာ ပဲ ပူနွေးကြမ်းတမ်းတဲ့အနမ်းတွေကေခိုင့်နှုတ်ခမ်းလွှာတွေပေါ်ရောက်လာတယ်။
ကေခိုင်ရင်ခုန်ဖို့မေ့နေတယ်။ နာခေါင်းထဲကိုရှိုင်းစိုင်းစွာတိုးဝင်လာတဲ့အရက်နံ့ကြောင့် ကေခိုင်အသက်ကိုတောင်မရှူမိဘူး။ ကြာလိုက်တဲ့အနမ်း၊ အသက်အောင့်ထားဖို့မတတ်နိုင် တော့တဲ့အဆုံးမှာတော့တချက်တချက်အသက်ကိုမဂတဂလေးခိုးရှူမိတယ်။
မွှတ်သိပ်တဲ့ရင်ခုန်စရာအနမ်းတွေအကြောင်းကေခိုင်စာအုပ်တွေထဲမှာဖတ်ဖူးပါတယ်၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာလည်းမြင်ဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့်ခုအနမ်းတွေကရုပ်ရှင်တွေစာအုပ်တွေထဲကလို စွဲမက်စရာမကောင်းလှဘူး။ ကေခိုင့်နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေထူပူကျိမ်းစပ်လာတာပဲအဖတ်တင် တယ်။ ဒီကြားထဲနာခေါင်းထဲကိုအဆက်မပြတ်တိုးဝင်လာတဲ့အရက်နံ့ကြောင့်ကေခိုင့်မှာ မသောက်ပဲမူးချင်သလိုလိုဖြစ်နေရပြီ။

ဦးစိုးလွင်ကအနမ်းကိုခွာလိုက်တော့ကေခိုင်တစ်ယောက်မှုးလည်းမှုးမောလည်းမောနဲ့
ခွေယိုင်ချင်သလိုဖြစ်နေပြီ။ကေခိုင်ငြိမ်သက်မိန်းမောနေသလိုဖြစ်နေတာကိုအခွင့်ကောင်းယူပြီး
တဆင့်တက်ဖို့ကြိုးစားလာတယ်။
"အို"
ရုတ်တရက်ဆိုတော့ကေခိုင်ဘာမှမတတ်နိုင်လိုက်ဘူး။ အင်္ကျီလည်ပင်းကနေကိုင်ပြီးဆွဲ
ခွဲလိုက်တော့ကေခိုင့်အင်္ကျီကနိုပ်ကြယ်သီးလေးတွေဆွဲအားကိုမခံနိုင်ပဲပြုတ်ထွက်ကုန်တယ်။
ကေခိုင်သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားတုန်းမှာပဲ အတွင်းသားဖွေးဖွေးစိုစိုအစိုင်အခဲလေးတွေကအ
ပြင်ကိုထွက်ကျလာပါရော။ နောက်မှသတိပြန်ဝင်လာပြီးလက်ကလေးနှစ်ဖက်နဲ့ရင်ဘတ်ကို
ယှက်ပြီးကာလိုက်ရတယ်။
ရှက်စိတ်နဲ့မျက်နှာကိုအတင်းလွှဲထားမိတယ်။ အပြစ်တင်ဖို့ငြင်းဆန်ဖို့စိတ်ကူးတယ်
စကားလုံးတွေအဖြစ်နဲ့ပါးစပ်ကထွက်လို့ကိုမရဘူးဖြစ်နေတယ်။ အခုသူ့မယားဖြစ်နေပြီလေ

ကေခိုင့်မှာငြင်းဆန်ခွင့်ရှိသေးလို့လား။ ကေခိုင်စိတ်ခုသွားတာကိုဦးစိုးလွင်သတိထားမိပုံရပါ
တယ်။ အရမ်းကိုညင်သာပျော့ပြောင်းတဲ့အသံလေးနဲ့ကေခိုင့်ကိုချော့တယ်။
"ဆောရီးနော် ကေခိုင် ကိုယ်အရမ်းစိတ်လောကြီးသွားတယ် ဒါပေမယ့်....ဟိုလေ....
မီးပိတ်လိုက်မယ်နော်"
ကေခိုင်လန့်သွားရတဲ့အတွက်သူတောင်းပန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်သူ့လုပ်ရပ်တွေကို
တော့မရပ်တန့်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့သဘောပဲ။ ကေခိုင်ဘာတတ်နိုင်ဦးမှာလဲလေ။ ဦးစိုးလွင်မီးထပိတ်
လိုက်တယ်။ အခန်းထဲမှာမှောင်အတိကျသွားတော့ကေခိုင်နဲနဲစိတ်သက်သာသွားသလိုပဲ။
ဒါပေမယ့်လဲ ကေခိုင့်ရင်တွေမောနေမိတယ် ဆက်ရန်တွေကကျန်နေသေးတယ်မဟုတ်လား။
"လာလေ ...ကေခိုင်"
မီးခလုပ်ပိတ်ပြီးကုတင်ပေါ်ကိုပြန်ရောက်လာတဲ့ဦးစိုးလွင်ကကေခိုင့်ကိုကုတင်ပေါ်တစ်
ကိုယ်လုံးရောက်အောင်ဆွဲတင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ကေခိုင့်ကိုဖက်ရင်းအိပ်ယာပေါ်ကိုလှဲချ
လိုက်တယ်။ အိပ်ယာပေါ်လှဲမိတာနဲ့တပြိုင်နက်ထဲ ဦးစိုးလွင်ရဲ့လက်တွေကကေခိုင်ရင်သား
နုနုလေးတွေကိုအုပ်ကိုင်လိုက်တယ်။ ကေခိုင်လက်နဲ့ကာပေမယ့်မရတော့ဘူး အားချင်းမှမမျှပဲ
ဦးစိုးလွင်ကကေခိုင့်ရင်သားလေးတွေကိုလက်နဲ့ဖြေးဖြေးချင်းပွတ်ပေးတယ်။ ဘရာဇီယာပေါ်
ကနေစိမ်ပြေနပြေကိုပွတ်ပေးနေတာကေခိုင်ယားကျိကျိဖြစ်လာတဲ့အထိပဲ။ နောက်တော့
ဘရာဇီယာခွက်ထဲကနေအပြင်ကိုလျှံထွက်နေတဲ့အသားစိုင်တွေ.....အဲဒီကမှတဆင့်အထဲကို
လက်လျှိုသွင်းလိုက်ပြီးကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းနယ်ပါလေရော။
"အား..........ကျွတ်......ကျွတ်........."
နာလွန်းလို့ကေခိုင်အော်လိုက်မိတယ်။ အော်လိုက်ခါမှဦးစိုးလွင်ကပိုသဘောကျသွား
သလားမသိပါဘူး သူ့ရဲ့ဆုပ်နယ်ချက်တွေကပိုပြင်းထန်လာတယ်။
"တအားမလုပ်ပါနဲ့ဆရာရယ်၊ လျှော့ပါဦး၊ နာလွန်းလို့ပါ"
"ဘာ......ဘာပြောတယ်"
"နာလို့ပါဆရာရယ်၊ အား........."
"ကိုယ့်ယောက်ျားကိုဆရာလို့ခေါ်ရမလား၊ ခေါ်ဦးကွာ ခေါ်ဦး"
ဦးစိုးလွင်က ရုတ်တရက်ဘရာဇီယာကိုအပေါ်ကိုပင့်တင်လိုက်ပြီး ဟင်းလင်းပွင့်ထွက်
လာတဲ့ကေခိုင့်ရင်သားနှစ်ဖက်ကိုသူ့လက်တစ်ဖက်ဆီနဲ့မိမိရရဆုပ်ကိုင်ပြီးတအားညှစ်ပစ်
လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ဘယ်ညာအထက်အောက်အားကုန်ကိုမွှေ့ရမ်းတော့တာပါပဲ။ နာလွန်းလို့

ကေခိုင်မျက်ရည်တွေတောင်ဝဲလာတယ်။
"ဘယ်......ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ ဆရာ"
"လာပြန်ပြီလားဒီဆရာ"
ဒီတစ်ခါတော့နို.သီးခေါင်းနစ်ဖက်ကိုလက်ညှိုးလက်မနဲ.ညှပ်ပြီးတအားကိုဆွဲခါပစ်လိုက်တာ။
"အမလေး၊ အား၊ မလုပ်ပါနဲ.၊ ကေခိုင်တောင်းပန်ပါတယ်"

"နောက်ကိုဆရာလို.ခေါ်ဦးမလား"
"မခေါ်.....မခေါ်တော့ပါဘူး...လွှတ်ပါတော့"
"တကယ်မခေါ်တော့ဘူးနော်"
"မခေါ်တော့ပါဘူး"
ဒီတော့မှလွှတ်ပေးလိုက်တာ ကေခိုင့်နို.သီးခေါင်းနစ်ဖက်လဲကျိမ်းစပ်နေတာပဲ။ဦးစိုးလွင်လွှတ်ပေးလိုက်တာနဲ.ကေခိုင်ကပျာကယာလေးမေးလိုက်တယ်။
"ဒါဖြင့်ကေခိုင်ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ"
"ကေခိုင်ဘယ်လိုခေါ်မယ်စဉ်းစားထားလဲ"
သူ.ကိုမေးကာမှသူကကေခိုင့်ကိုပြန်လာမေးနေတယ်။ ကေခိုင်လဲဘာဖြေရမှန်းမသိဘူးဟုတ်တယ်လေ ဒီကိစ္စကိုကေခိုင်တစ်ခါမှမစဉ်းစားကြည့်ဖူးဘူး။
"ကေခိုင်မသိဘူး၊ ဆ.....ဆ....ဟို....ဟို.......ပြောပါဘယ်လိုခေါ်တာသဘောကျသလဲကေခိုင်ခေါ်ပါ့မယ်"
ဦးစိုးလွင်ငြိမ်သွားတယ် စဉ်းစားနေပုံပဲ ခဏကြာမှ
"အကိုကြီးလို.ခေါ်လေ"
"အကိုကြီး"
ကေခိုင်နောက်ကနေပွဲတင်ထပ်သလိုလိုက်ရွတ်နေမိတယ်။
"အို...ရှုပ်ပါတယ်ကွာ၊ ကိုကြီးလို.ပဲခေါ်၊ အကိုကြီးဆိုတာကရှည်ပါတယ်"
"ကိုကြီး"
ကြက်တူရွေးမလေးလိုကေခိုင့်ဆီကလိုက်ဆိုသံထွက်လာတော့ဦးစိုးလွင်သဘောကျပြီးတဟားဟားနဲ.ရယ်တော့တယ်။ အားရအောင်ရယ်ပြီးမှ
"ကဲခေါ်ကြည့်စမ်း"
"ကိုကြီး"
"ဟုတ်ပြီ သုံးခါခေါ်ကြည့်"
"ကိုကြီး၊ ကိုကြီး၊ ကိုကြီး ရပြီလား"
"ရပါပြီဗျာ၊ ရပါပြီ ကိုယ့်မယားလေးကသိပ်လိမ္မာတာပဲ"
နူးနူးညံ့ညံ့လေးပြောလိုက်ရင်းဦးစိုးလွင်ကကေခိုင်ပါးကိုရွှတ်ကနဲနမ်းလိုက်တယ်။
"ကိုယ်စတာလွန်သွားတယ်၊ အရမ်းနာသွားလားဟင်"
ကေခိုင်ဘုရားတလိုက်မိတယ်၊ စိတ်ထဲက သူစတာကလဲကေခိုင့်မှာမချိမဆန့်.ကိုဖြစ်လို.။
"ကဲကဲ အုံဖွ အုံဖွ"
ပြောရင်းနဲ.လက်ကရောက်လာပြန်ပြီ၊ ဒါပေမယ့်ဒီတစ်ခါတော့အသာအယာလေးပါ။
ချော်လဲလို.နာကျင်သွားတဲ့ကလေးငယ်ကိုလူကြီးကနစ်သိမ့်ပေးသလိုမျိုးနဲ.။

"အို"
ရုတ်တရက်ရင်သားတဖက်ထိပ်ဖျားမှာစိုစိုနွေးနွေးကြီးဖြစ်သွားလို့ကေခိုင်လန့်သွား
တယ်။ နောက်မှသိလိုက်တယ်ဦးစိုးလွင်ကပါးစပ်နဲ့ငုံခဲလိုက်တာကိုး။

"ကိုကြီး"
ဦးစိုးလွင်က ကလေးများနို့စို့သလိုစုပ်ဆွဲလိုက်တဲ့အခါမှာတော့ရင်ထဲမှာကျင်ကနဲ
နွေးကနဲဖြစ်သွားပြီး ကေခိုင်သူ့ကိုလွှတ်ကနဲခေါ်လိုက်မိတယ်။ ပျော့ပျော့နွေးနွေးလျှာကြီးက
ထိပ်ဖျားလေးကိုပွတ်သပ်တို့ကစားလာချိန်မှာတော့ကေခိုင်စိတ်တွေကိုဖြေလျှော့လိုက်ပြီး
မျက်လုံးလေးကိုမှိတ်ထားလိုက်တော့တယ်။ အခုန နာကျင်မှုမျိုးနဲ့စာရင်ဒါကမှတော်သေး
တယ်မဟုတ်လား။
"နာတာသက်သာသွားပြီမဟုတ်လား"
"အင်း"
"ကိုယ့်မှာပါးစပ်နှစ်ပေါက်ပါရင်သိပ်ကောင်းမှာပဲကွာ၊ ဒါဆိုရင်နှစ်ဖက်လုံးကိုတပြိုင်
ထဲအာငွေ့လေးပေးလို့ရတာပေါ့"
"အို ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ"
"ခုတော့ တလှည့်စီပေါ့ကွာ ဟဲဟဲ"
ပြောရင်းဆိုရင်းဦးစိုးလွင်ကနောက်တစ်ဖက်ကိုကူးလိုက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ဟိုဖက်ကူး
ဒီဖက်ကူးလုပ်နေလိုက်တာကြာလာတော့ကေခိုင်စိတ်ညစ်လာတယ်။ တော်ပါတော့ပြောပေ
မယ့်မရဘူး ထပ်ခါထပ်ခါလုပ်နေလို့.
"ကိုကြီး၊ တော်တော့နော် ကေခိုင်စပ်လာပြီ အရေပြားတွေဆုပ်ကုန်ပြီလားမသိဘူး"
"ဟုတ်လား ကိုယ်လဲကလေးစိတ်ပေါက်သွားလို့. ဟဲဟဲ"
တကယ်ပါပဲ ကေခိုင့်ရင်သားထိပ်နှစ်ဖက်လုံးစပ်ဖျင်းဖျင်းဖြစ်လာပြီ။
"ကေခိုင့်အသားလေးတွေက အရမ်းနူးညံ့တာပဲကိုး ကိုင်လို့အရမ်းကောင်းတာပဲ
ကွာ၊ နောက်ဆိုရင်မကြမ်းတော့ဘူးသိလား ဖြေးဖြေးလေးပဲကိုင်မယ် ....နော်"
"ဟုတ်ကဲ့"
ကေခိုင်ဘာပြောရမှန်းမသိတာနဲ့. လွှတ်ကနဲပြောလိုက်မိတဲ့ပါးစပ်ကိုဖြတ်ရိုက်ချင်စိတ်ပေါက်
သွားတယ်။ ဟုတ်ကဲ့ဆိုတော့ရပါတယ် လုပ်ပါဆိုတဲ့သဘောဖြစ်မနေပေဘူးလား။
"ကေခိုင့်မှာရည်းစားရှိလားဟင်"
သူဘာစိတ်ကူးပေါက်တယ် မသိဘူး ရုတ်တရက်ထမေးလိုက်တော့
"မရှိပါဘူး"
"ခုမရှိတာတော့သိတယ်လေ အရင်တုန်းကပြောတာ"
"တခါတော့ထားဖူးတယ်၊ ငယ်ငယ်တုန်းက"
"ဘယ်ငယ်ငယ်ကလဲ"
"ကိုးတန်းလောက်တုန်းကပါ"
"အံ့မယ်ကေခိုင်ကဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ကိုယ်တို့ဆိုကိုးတန်းတုန်းကပုဆိုးကွင်းသိုင်းပြီး
ဇွေလိုမ့်နေတုန်းရှိသေးတယ် ဟီးဟီး"

ကေခိုင်ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘူး ဒီအတိုင်းပဲငြိမ်နေလိုက်တယ်။
"သူနဲ့ရောဒီလိုနေဖူးလား"
"ဘာပြောတာလဲ"
"ခုကိုယ်နဲ့နေသလိုမျိုးလေ၊ အဲဒါမျိုးနေဖူးလားလို့."
"ဘာလို့နေရမှာလဲ ဘာဆိုင်လို့လဲ"
ကေခိုင်စိတ်တိုသွားတယ် ငါ့ကိုဘယ်လိုအစားများထင်နေသလဲလို့. စိတ်ထဲကဒေါသဖြစ်သွား

မိတယ်။
"သမီးရည်းစားဆိုတော့"
"ဘာဖြစ်လို့ဒီလိုနေရမှာလဲ ကိုးတန်းပဲရှိသေးတာ နောက်ပြီးသူနဲ့တစ်လတောင်မကြာ
ဘူးဖြတ်ပစ်လိုက်တယ်"
"ဘယ်သူကဖြတ်တာလဲ"
"ကေခိုင်ဖြတ်ပစ်လိုက်တာ"
"ဘာဖြစ်လို့ဖြတ်တာလဲ"
"အမေ့ကိုသနားလို့"
"ဘာ...ဘယ်လိုကေခိုင့်အမေကဘယ်ကပါလာရတာလဲ"
"ဟုတ်ပါဘူး၊ အမေကပင်ပင်ပန်းပန်းဈေးရောင်းပြီးကျောင်းထားပေးရတာ၊ ကေခိုင်က
ဒီလိုမျိုးမလုပ်သင့်ဘူးထင်လို့"
"လိမ္မာလိုက်တာ၊ ဒါနဲ့အဲလိုဖြတ်လိုက်တော့မခံစားရဘူးလား"
"ဘယ်လိုမှမနေပါဘူး၊ ဒီအကြောင်းတွေမေ့တောင်မေ့နေပြီ၊ ခုမှဆ... အဲ ကိုကြီးမေး
လို့ပြောရတာ"
"အဲဒီနောက်ပိုင်း အခုထိရည်းစားမထားတော့ဘူးပေါ့"
"မထားဘူး"
"ကိုကြီးကေခိုင့်ကိုချစ်မိတာမှန်သွားပြီကွာ၊ ကေခိုင်ကတကယ့်ကိုဖြူစင်တဲ့
မိန်းကလေးပဲ"
ကျေနပ်ပီတိတွေလွှမ်းနေတဲ့အသံကြီးနဲ့ပြောရင်းဦးစိုးလွင်လက်တွေကကေခိုင့်ကိုယ်
ပေါ်ရောက်လာပြန်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ချောမွေ့နူးညံ့နေတဲ့ဗိုက်သားအိအိလေးကိုအသာလေး
ပွတ်ပေးနေပြန်တယ်။
"ချောအိနေတာပဲကလေးရယ် ထိရက်စရာကိုမရှိပါဘူး"
ထိရက်စရာမရှိရင်မထိနဲ့ပေါ့လို့ကေခိုင်စိတ်ထဲကပြောနေမိတုန်းဖြုန်းဆိုဦးစိုးလွင်ရဲ့
လက်တစ်ဖက်က ထဘီကြားထဲရောက်သွားတယ်။
"မလုပ်ပါနဲ့"
ကေခိုင်အတင်းလှမ်းဆွဲပေမယ့်မမှီလိုက်ပါဘူး။ လျော့ရဲရဲဖြစ်နေတဲ့ခါးနားကနေအထဲ
ကိုမြွေတစ်ကောင်လိုတိုးဝင်သွားလိုက်တာများအရမ်းကိုမြန်ဆန်လွန်းတယ်။ ဒါပေမယ့်တော်
သေးတယ်ကေခိုင်ကအတွင်းခံဘောင်းဘီဝတ်ထားမိလို့။

"ဟာ"
မမျှော်လင့်ပဲအတွင်းခံကိုစမ်းလိုက်မိလို့ဦးစိုးလွင်ဆီက စိတ်ပျက်သွားတဲ့အသံထွက်လာတယ်။
"ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်"
အမှန်ကကေခိုင်တမင်ကိုဝတ်ထားတာပါ ဒါပေမယ့်မသိသလိုနဲ့မေးလိုက်တယ်။
"ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ရပါတယ်"
အတွင်းခံဝတ်ထားတယ်ဆိုပေမယ့်ပါးပါးလေးပဲဟာ။ ဦးစိုးလွင်ကဟိုကိုင်ဒီပွတ်လုပ်လာတော့
အနေရမခက်အောင်တော့ကာကွယ်မပေးနိုင်ပါဘူး။
"မလုပ်ပါနဲ့ကိုကြီးရယ်၊ မကောင်းပါဘူး"
ကေခိုင်တောင်းပန်ပေမယ့်မရဘူး၊ ဦးစိုးလွင်ကဆက်ပြီးလက်သရမ်းနေတယ်။ ကေခိုင်
လဲဘယ်လိုမှနေလို့မရတော့ဘူး ရှက်လဲရှက် သူ့အကိုင်အတွယ်တွေကလည်းလူကိုမရိုးမရွ
ဖြစ်လာစေတော့စိတ်ထဲမှာ ငိုချင်သလိုလို၊ ဦးစိုးလွင်ကိုပဲထုရိုက်ပစ်ချင်သလိုလိုနဲ့ဘယ်လိုမှန်း
ကိုမသိဘူး။ ပြောမရတားမရတဲ့နောက်ဆုံးတော့ဦးစိုးလွင်ရဲ့လက်မောင်းတွေ ပုခုံးတွေကိုပဲ

အတင်းဆွဲဆိတ်နေမိတယ်။ ကေခိုင်ဘယ်လောက်ဆိတ်ဆိတ်သူကတော့မဖြုံပါဘူး ဘာမှမဖြစ်တဲ့အတိုင်းမနာသလိုနဲ့.သူလုပ်လက်စကိုဆက်လုပ်နေတယ်လေ။ အတော်ကြီးကြာတော့မှ
"ကေခိုင်"
"ရှင်"
မောပန်းနွမ်းနယ်စွာနဲ့.ပြန်ထူးလိုက်မိတယ်။ ဒီအချိန်ခဏလေးမှာပဲကေခိုင့်အတွက်ခရီးအပေးကြီးပြေးလိုက်ရသလိုပါပဲ။ ကေခိုင်အရမ်းမောနေပြီ။
"ချွတ်လိုက်တော့မယ်နော်"
"ဟင်....ဟို....ဟိုလေ ကိုကြီးရယ်"
"မငြင်းပါနဲ့.ကေခိုင်ရယ်၊ ကိုကြီးတို့.တွေကလင်မယားတွေလေ"
ကေခိုင်ငြိမ်နေလိုက်ရတယ် ဆိတ်ဆိတ်နေတာဂန်ခံခြင်းပဲမဟုတ်လား။ ဦးစိုးလွင်ထထိုင်လိုက်ပြီးကေခိုင့်ထဘီလေးကိုဆွဲချွတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ကေခိုင်အရှက်ပြေလှမ်းဆွဲသေးတယ် ဒါပေမယ့်အတင်းပြန်ဆွဲတာမျိုးတော့မဟုတ်တော့ဘူး။ ပေါင်တံတွေအေးကနဲဖြစ်သွားတာနဲ့.အတူထဘီလေးကမှောင်ထဲမှာပျောက်သွားတယ်။ နောက်ပြီးတော့ဘောင်းဘီ။
ဒီတစ်ခါတော့ကေခိုင်အတော်လေးကြိုးပမ်းတားဆီးပါတယ် ဒါပေမယ့်လဲနောက်ဆုံးတော့ဦးစိုးလွင်လက်ထဲပါသွားတော့တာပါပဲ။ ကိုယ်အောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံးဗလာကျင်းသွားပြီဆိုတာသိလိုက်ရတဲ့နောက်ရှက်ရှက်နဲ့.မျက်နှာကိုလက်ဂါးနဲ့.အုပ် ပေါင်နှစ်ချောင်းကိုအတင်းပူးကပ်ပြီးတဖက်ကိုစောင်းနေလိုက်တယ်။ ကိုယ်လုံးလေးကိုလိမ်ထားပြီးခြေနှစ်ချောင်းကိုယှက်ပြီးချိပ်ထားလိုက်တယ်။ ဦးစိုးလွင်ကပေါင်တံတွေကိုဆွဲခွဲပေမယ့်ကေခိုင်ကအားတင်းပြီးစိထားတာ။

တချက်တချက်ဦးစိုးလွင်ရဲ.ဆွဲအားကသာသွားလို.နဲနဲလေးဟသွားတာနဲ့.ပေါင်ကြားထဲအေးကနဲဖြစ်သွားရတဲ့ခံစားမှုကကေခိုင့်ကိုကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထစေတယ်လေ။ တဖြည်းဖြည်းဆွဲရင်းရုန်းရင်းနဲ့.ဦးစိုးလွင်ကိုကျောပေးမိလျှက်သားဖြစ်သွားတယ်။
"ကေခိုင်"
"ကေခိုင်"
နောက်ကနေခေါ်နေပေမယ့်ကေခိုင်ပြန်မထူးဘူး။
"ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့.ကေခိုင်ရယ်၊ ကိုယ်ကကေခိုင့်ကိုချစ်လွန်းလို.ပါ"
"ကေခိုင်ရှက်တယ်"
"ဘာမှမရှက်ပါနဲ့.ကေခိုင်ရယ် ကိုယ်တို့.တွေကလင်မယားတွေလေ"
"ကြောက်တယ် ကြောက်တယ်"
"ကြောက်စရာမလိုပါဘူးကွယ် ဒါဟာသဘာဂတရားပဲလို."
"မသိဘူး ကေခိုင်မသိဘူး"
ခေါင်းတခါခါလက်တခါခါနဲ့.ကေခိုင်ငြင်းနေမိတယ်။ ဒါပေမယ့်မှောင်ထဲမှာဆိုတော့ဘယ်လိုလုပ်ဦးစိုးလွင်မြင်နိုင်မှာလဲလေ။
"အဲလိုမလုပ်နဲ့. မလုပ်နဲ့."
ဦးစိုးလွင်ကေခိုင့်တင်ပါးတွေကိုပွတ်ပေးနေတယ်။ ကေခိုင်အတင်းငြင်းနေပေမယ့်တားမရနိုင်တော့မှန်းလဲသိနေတယ်။ ကေခိုင်ရင်တွေတဒုန်းဒုန်းခုန်လာတယ်။ ဦးစိုးလွင်လက်ကတင်ပါးနှစ်ခုကြားကနေအောက်ကိုတရွေ့.ရွေ့.ဆင်းလာတော့ကေခိုင့်နှဖူးမှာတောင်ချွေးစ

လေးတွေသီးလာတယ်။ သူမို့မရှုံ့မရှာနဲ့လို့စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့တွေးနေတုန်း
"ဟင်"
လက်ထိပ်ဖျားလေးတစ်ခုရဲ့အထိအတွေ့ကြောင့်ကေခိုင်တစ်ကိုယ်လုံးတုန်သွားတယ်။
"ဟင့်အင်း ဟင်း....ဟင့်"
သူတို့ကိုယ်သူတို့ဘုန်းရှိတယ်ဆိုပြီးကြီးကျယ်ကြတဲ့ယောကျ်ားတွေဟာဒီလိုမျိုးကျရင်
တော့ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲကေခိုင်နားမလည်တော့ဘူး။ ဦးစိုးလွင်ရဲ့အဆက်မပြတ်ပွတ်သပ်မှု
တွေအောက်မှာကေခိုင်မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်နေရပြီ။ ခုတော့ကေခိုင့်ရင်ထဲမှာရှက်တာလဲ
မရှိတော့ဘူး ကြောက်တာလဲမရှိတော့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်နေမှန်းမသိတဲ့ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ
ဒေါသဖြစ်နေမိတယ်။
ဦးစိုးလွင်ကလက်နဲ့ပွတ်တယ် ညှစ်တယ် တကယ်လို့ကေခိုင့်ကိုယ်အောက်ပိုင်းကသာ
ရွှံ့စေးတုံးတစ်တုံးဖြစ်မယ်ဆိုရင်ပုံစံအမျိုးမျိုးပြောင်းနေတော့မှာပဲလို့တွေးမိတယ်။
"မငြင်းပါနဲ့တော့ကေခိုင်လေးရယ် ကိုယ်ကေခိုင့်ကိုချစ်လွန်းလို့ပါ"
လက်ကအဆက်မပြတ်ပွတ်ပေးနေရင်း နှုတ်ကလည်းတတွတ်တွတ်ပြောနေတယ်။
ကေခိုင့်နားထဲမှာတော့သူ့အသံတွေကကြားတချက်မကြားတချက်နဲ့။
"အားလုံးကေခိုင်လေးအတွက်ပါပဲကွယ် ကလေးပျော်ရမှာပါ.........နော်"

ဒါပျော်စရာလားလို့မေးလိုက်ချင်ပေမယ့်မမေးလိုက်မိတော့ဘူး။ ကေခိုင့်တစ်ကိုယ်လုံး
ကိုချောင်ကြိုချောင်ကြားမကျန်သူလုပ်ချင်ရာလုပ်နေပြီပဲ၊ ကေခိုင်ဒ့ါထက်ပိုပြီးဘာထပ်ပေးရဦး
မှာလဲ။ ရီဝေဝေအတွေးတွေထဲမှာချာချာလည်နေတုန်း ဦးစိုးလွင်ကကေခိုင့်ပေါင်လေးတဖက်
ကိုမလိုက်တယ်။
"အို"
ပြန်ရုပ်ပေမယ့်မမှီတော့ဘူး။ ဦးစိုးလွင်ကကေခိုင့်ပေါင်တံကိုသူ့ရင်ခွင်ထဲမှာကျပ်နေ
အောင်ပွေ့ထားတယ် ပြီးတော့ခြေသလုံးလေးကိုနမ်းတယ်။ တရှုရှုတဖွဖွလေး လျှာနဲ့တောင်
လျှက်လိုက်သေးရဲ့. ပြီးတော့.......
"အင်း"
ကေခိုင့်ကိုယ်ထဲကိုတိုးဝင်လာတဲ့အရာတစ်ခုကြောင့်ကေခိုင်သံရှည်ဆွဲပြီးညည်းလိုက်
မိတယ်။ နင့်ကနဲခံစားမှုကြောင့်ခေါင်းအုံးနဲ့အိပ်ယာခင်းကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆွဲလိုက်မိတယ်။
ရုံးကအိမ်ထောင်သည်မမတွေကပြောတော့အရမ်းနာတာပဲတဲ့။ ခုတော့ကေခိုင်မနာပါဘူး ခံရ
ခက်တာပဲရှိတယ်။ ဘယ်လိုကြီးမှန်းကိုမသိဘူး ရင်ထဲမှာကလိကလိဖြစ်နေတဲ့အပြန် ရင်တုန်
သလိုလို မောသလိုလိုကြီးနဲ့။
"ကေခိုင် အဆင်ပြေရဲ့လား"
ဦးစိုးလွင်ခပ်တိုးတိုးလေးမေးလာတော့ ကေခိုင်ခေါင်းကိုဘယ်ညာခါရမ်းပြလိုက်မိတယ်
မှောင်ထဲမှာတော့သူမြင်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုကေခိုင်မေ့နေသလို ဦးစိုးလွင်လဲမမြင်ပါဘူး။
"ချစ်လို့ပါကေခိုင်လေးရယ်"
"ဘာတွေလုပ်နေတာလဲဟင်"
ကေခိုင့်ကိုယ်ထဲကအရာကအငြိမ်မနေလှုည့်လိုက်ပတ်လိုက်မွှေလိုက်ဝင်လိုက်ထွက်
လိုက်နဲ့လုပ်နေတော့သီးမခံနိုင်တဲ့အဆုံးမှာကေခိုင်မေးလိုက်တယ်။
"အရမ်းချစ်တယ်ကေခိုင်ရယ် ကေခိုင်ကအရမ်းချစ်စရာကောင်းတာပဲ"
ဦးစိုးလွင်ကမဆီမဆိုင်စကားတွေပြောလာတယ်။
"ကေခိုင်"
"ရှင်"
"ဒီလောက်နူးညံ့လိမ့်မယ်လို့ကိုယ်မသိဘူး အရမ်းကောင်းတာပဲကွာ"

ဘယ်လိုတွေလဲ ကေခိုင်နားမလည်တော့ဘူး။
"ကိုကြီးဘာတွေလုပ်နေတာလဲ"
"ဟောဒီကအချစ်လေးကိုချစ်နေတာလေ၊ ဒီလိုဒီလို"
ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ဦးစိုးလွင်ကခပ်သွက်သွက်ကလေးလှုပ်ရှားပြလိုက်တော့ကေခိုင့်ရင်ထဲမှာနွေးကနဲနွေးကနဲဖြစ်သွားပြီး ကယောင်ကတမ်းလှမ်းဆွဲလိုက်တာဦးစိုးလွင်လက်ဖျံကိုဆွဲမိတယ်။ ဒါနဲ့ ပဲသူ့လက်နှစ်ဖက်လုံးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်တွဲဆုပ်ထားမိတယ်။
"လွှတ်လေကလေးရဲ့ ကိုကြီးကိုဒီလိုချုပ်မထားပါနဲ့"

"ဟင်"
ဦးစိုးလွင်သူမကိုဘယ်လိုဆော့ကစားနေတယ်ဆိုတာကေခိုင်သဘောပေါက်သွားသလိုနားမလည်နိုင်အောင်လဲဖြစ်မိတယ်။ ဘာတွေလဲ ယောင်ရမ်းပြီးပြန်လွှတ်ပေးလိုက်တော့
"ဒီလိုမှပေါ့ ကလေးရဲ့"
ကျေနပ်နှစ်သိမ့်တဲ့အသံနဲ့ပြောလိုက်ပြီးဦးစိုးလွင်ကသူ့လုပ်လက်စအလုပ်ကိုဆက်လုပ်တယ်။ စောင်းစောင်းကွေးကွေးလေးဖြစ်နေတဲ့ကေခိုင့်ကိုပက်လက်ဆွဲလှန်လိုက်ပြီးကေခိုင့်မျက်နှာကိုနမ်းတယ်။ နှုတ်ခမ်း၊ လည်ပင်း၊ ရင်ဘတ်၊ ရင်သား အားလုံးနေရာအနှံ့ပဲလိုက်နမ်းနေတယ်။ ပါးစပ်ကလဲ "ကေခိုင်ရယ်အရမ်းချစ်တာပဲ ကေခိုင်ရယ်အရမ်းလှတာပဲ" ဆိုပြီးတဖွဖွရွတ်ရင်းနဲ့ပေါ့။
ကေခိုင်မျက်လုံးတွေကိုမှိတ်ထားလိုက်တယ်။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ ဘာတွေဖြစ်လာဦးမှာလဲ ကေခိုင်မသိတော့ဘူး။ ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေတော့ဆိုတဲ့စိတ်ကဒီညအတွက်ပထမဆုံးရင်ထဲကိုရောက်လာတယ်။
တပြိုင်နက်ထဲမှာပဲကေခိုင်ဝမ်းနည်းလာမိတယ်။ ဦးစိုးလွင်လုပ်နေတာကကေခိုင့်ကိုအရုပ်လေးအရုပ်ကိုကစားနေသလိုပဲ။ ကေခိုင်ကသူ့အတွက်တော့ကစားစရာအရုပ်လေးတခုပေါ့။ ဒီနေ့မှရလိုက်တဲ့အသစ်စက်စက်အရုပ်ကလေး။ အိမ်ထောင်သည်ရယ်လို့ဖြစ်လာရင်လင်ယောကျာ်းဖြစ်သူကိုတကိုယ်လုံးပုံပေးရမယ်ဆိုတာကေခိုင်နားလည်ထားပါတယ်ဒါပေမယ့် ဆော့ကစားဖို့အတွက်အဖြစ်မျိုးဆိုတော့ရင်နာသလိုဖြစ်မိတယ်။
ငါဘာလို့မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ်လူ့ဘဝကိုရောက်လာရတာလဲ၊ ဒီလိုမိန်းမဖြစ်ဖို့ဖန်လာတဲ့အတိတ်ကံကိုပမ်းနည်းပက်လက်နဲ့အပြစ်တင်မိတော့တယ်။
"ကေခိုင်ရယ် အထဲမှာနွေးနေတာပဲ သိလား ကောင်းလိုက်တာကွာ"
ကျေနပ်ပီတိသံတွေနဲ့မြူးကြွနေတဲ့ဦးစိုးလွင်ရဲ့အသံကြီးက ရှုပ်ထွေးနေတဲ့အတွေးတွေထဲမှာတဒင်္ဂနစ်မြုပ်သွားတဲ့ကေခိုင့်ကို ပစ္စုပ္ပန်ကိုပြန်ခေါ်ယူလိုက်တယ်။
ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိနေတဲ့အတွေးတွေကြောင့်ကေခိုင်လက်ရှိအခြေအနေကနေခဏကင်းလွတ်ခွင့်ရသလိုဖြစ်သွားတယ်။ ခုတော့လဲပြန်မလွတ်နိုင်တော့ဘူး ဦးစိုးလွင်ကအရမ်းကိုကြမ်းနေပြီလေ။
ရှုးကနဲရှုးကနဲကြားနေရတဲ့ဦးစိုးလွင်အသက်ရှုသံကြီးကဖားဖိုကြီးတစ်ခုလိုပဲ။ သူ့ရဲ့အကြမ်းပတမ်းနိုင်မှုကြောင့်ကေခိုင်မခံနိုင်လောက်အောင်ဖြစ်လာတယ်။
"တော်ပါတော့ကိုကြီးရယ် ကေခိုင်မနေတတ်တော့ဘူး"
"မကောင်းလို့လားကလေးရယ်"
သူပြောတာကေခိုင်နားမလည်ဘူး အထဲမှာပူစပ်ပူလောင်ဖြစ်နေတာပဲသိတယ်။

"မရတော့ဘူး ရပ်ပါတော့ကိုကြီးရယ်"
ကေခိုင့်အသံမှာငိုသံပါသွားတော့ကိုကြီးရပ်သွားတယ်။
"နာလို့လား ကလေး"
"မသိဘူး ကေခိုင်မသိဘူး တော်ပါတော့"
"အေးပါကွာ ကေခိုင်လေးမရတော့ဘူးဆိုလဲ မလုပ်တော့ပါဘူး"
ကေခိုင့်ဖိုက်သားလေးကိုရှုတ်ကနဲတချက်နမ်းလိုက်ပြီးဦးစိုးလွင်ထရပ်လိုက်ပါတယ်။
ကေခိုင်လဲစိတ်ထဲမှာပေါ့ပါးသွားပြီးသက်ပြင်းချလိုက်မိတုန်းမှာပဲ မီးကဖျတ်ကနဲလင်းလာတယ်။
လက်နဲ့ကိုယ့်ဖာသာမလုံမလဲကာရင်းဦးစိုးလွင်ကိုလှမ်းမော့ကြည့်လိုက်တော့သူကကေခိုင့်ကို
လှည့်ကြည့်ဖော်တောင်မရပါဘူး။ သူ့လက်ချောင်းတွေကိုမီးရောင်အောက်မှာသေချာထောင်
ပြီးကြည့်နေတာတွေ့လိုက်ရပါတယ်။

အပိုင်း(၈)
"ကလင် ကလင် ကလင်"
တယ်လီဖုန်းမြည်သံကြောင့်ကေခိုင်အိမ်ရှေ့ခန်းကိုအပြေးကလေးထွက်လာရတယ်။
ခဏလေးဆိုပြီးအပြင်မှာလျှော်ပြီးသားအဝတ်တွေထွက်လှမ်းလိုက်တာဟင်းအိုးတူးသွားလို့ပစ်လိုက်ရတယ်လေ။
ဘယ်လိုမှစားမရတော့တာနဲ့အသစ်ပြန်ချက်ရလို့စိတ်ညစ်နေတုန်းမှာ
ဖုန်းကမြည်လာတယ်။
"ဟယ်လို"
"ကေခိုင်ရေ ကိုကြီးပါ"
"ဟုတ်ကဲ့ကိုကြီးပြောလေ"
"ဒီညနေကိုအေးမင်းသားလေးမွေးနေ့ပွဲသွားဖို့ရှိတယ်နော် မေ့နေမှာစိုးလို့
လှမ်းပြီးသတိပေးတာ"
ကိုကြီးပြောမှကေခိုင်သတိရတော့တယ် သိတော့သိတယ် ဒါပေမယ့်ဒီနေ့လို့ထင်မထားဘူး။
"အဲတော့ ကေခိုင်မေ့နေလိုက်တာ"
"သိတယ်လေ၊ ကိုကြီးကလဲဘယ်ရက်လို့သေသေချာချာမှပြောမထားမိတာကိုး၊
ဒါ့ကြောင့်ဖုန်းဆက်လိုက်တာ အဆင်သင့်ပြင်ထားနော် လှလှလေးပြင်ထား လက်ဆောင်က
တော့ကိုကြီးဝင်ဝယ်လာခဲ့လိုက်မယ်"
"ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီး"
ကေခိုင်ခြေကလေးဆောင့်ပြီးမီးဖိုထဲကိုပြန်ဝင်လာခဲ့တယ်။ ဟင်းတအိုးတူးလို့နောက်
တအိုးထပ်ချက်ထားကာမှမွေးနေ့ပွဲသွားရမယ်ဆိုတော့ ကေခိုင်ချက်ထားတာတွေအလကား
ဖြစ်ကုန်ပြီပေါ့။
"ဒီလိုမှန်းသိရင် ပြန်မချက်ပါဘူး"
ပြုံပြုံစုစုလေးပြောရင်းမီးဖိုထဲမှာပစ္စည်းတွေသိမ်းနေမိတယ်။ မိန်းကတို့ထုံးစံအတိုင်း
ဘာလေးဝတ်သွားရင်ကောင်းမလဲလို့စဉ်းစားရင်းနဲ့ပေါ့။ ကိုကြီးနဲ့ဒီလိုသွားရမယ့်ပွဲမျိုးဆို
ကေခိုင်ရှိုးရှိုးယဉ်ယဉ်လေးပဲဝတ်တတ်တယ်။ ရုပ်ရင့်သွားအောင်လေ ကိုကြီးနဲ့ကေခိုင်ကနှစ်
နှစ်ဆယ်နီးပါးကွာတော့ကေခိုင်ကသိပ်ငယ်နေတယ်လို့မထင်ရအောင်ဝတ်လေ့ရှိတယ်။ကိုကြီး
ကမတောင်းဆိုပေမယ့် ကေခိုင်ကအဆင်ပြေအောင်ကြိုးစားတဲ့သဘောမျိုးပေါ့။
ကိုကြီးကတော့ကေခိုင့်ကိုခေတ်ဆန်ဆန်ဝတ်မှသဘောကျတယ်။ ပါးစပ်ကမပြောပေ
မယ့်လွတ်လွတ်လပ်လပ်ခေတ်ဆန်ဆန်ဝတ်ထားတာမြင်ရင်တပြုံးပြုံးနဲ့ကိုကြီးသဘောကျနေ
တတ်တယ်။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်အပြင်သွားချိန်မှာဆိုရင်ဘာမှမပြောပေမယ့် အိမ်မှာနေရင်းဆို
ရင်တော့ကိုကြီးက ဟိုအင်္ကျီလေးဝတ်ပါလား ဒီလုံချည်လေးဝတ်ပါလားနဲ့ပြောတတ်တယ်။
ကေခိုင်တဖြေးဖြေးသတိပြုမိလာတာတစ်ခုရှိတယ်။ ကိုကြီးကဝတ်ပါလားဆိုပြီးဝတ်ခိုင်းတဲ့

အဂတ်အစားအများစုက ကေခိုင့်ရဲ့အမို့အမောက်တွေကိုပိုပြီးကြွရွပေါ်လွင်စေတဲ့အမျိုးအစားတွေဖြစ်နေတယ်။

ရင်သားကိုမလုံ့တလုံဖြစ်စေတဲ့လည်ဟိုက်အင်္ကျီမျိုးတို့၊ ကိုယ်လုံးကိုတိတိကျကျပေါ်လွင်စေတဲ့ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီမျိုးတို့ ကေခိုင်ဂတ်ထားရင် ကိုကြီးမျက်လုံးတွေက အရောင်တွေကိုတလက်လက်တောက်နေတတ်တယ်။
အပြင်ထွက်ရင်တော့ဒါမျိုးတွေဂတ်မခိုင်းတတ်ဘူး။ ကေခိုင့်ကိုသူများတွေကြည့်မှာစိုးလို့တဲ့ အိမ်ထဲမှာသူတစ်ယောက်ပဲကြည့်မယ်ဆိုတဲ့သဘောပေါ့။
"မမကေခိုင် မမကေခိုင်"
ကိုယ်အတွေးနဲ့ကိုယ်နစ်မျောနေတဲ့ကေခိုင်တစ်ယောက်အိမ်ရှေ့ကခေါ်သံကိုချက်ချင်းမကြားသေးဘူး ခေါ်သံကကျယ်ကျယ်နဲ့စိပ်လာမှသတိပြုမိတော့တယ်။
"လာပြီ လာပြီ ဘယ်သူလဲ"
အိမ်ရှေ့ကိုပြေးထွက်သွားလိုက်တော့ခြံဂင်းတံခါးမှာဘယ်သူမှမရှိဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်လာနောက်နေတာပဲထင်ပြီးအိမ်ထဲပြန်ဂင်မယ်လုပ်မှခေါ်သံကခြံစည်းရိုးဖက်ကထွက်လာတယ်။
"မမကေခိုင် မမကေခိုင်"
တဖက်ခြံကလှမ်းခေါ်နေတာပဲလို့သိလိုက်ပြီး ဘာများပါလိမ့်ဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ခြံစည်းရိုးဖက်ကိုလျှောက်လာမိတယ်။
"အော်....မောင်လေးဘာလဲ"
ပုဏ္ဏရိတ်ပင်ခြံစည်းရိုးတန်းလေးရဲ့တဖက်မှာရပ်နေတာကဟိုဖက်အိမ်ကကောင်လေးမောင်ကျော်သူဖြစ်နေတယ်။
"ခုနကလေတိုက်လို့မမတို့ခြံထဲကအဂတ်တွေဒီဖက်လွင့်လာတယ်"
"အေးဟုတ်ပါရဲ့တော်၊ တန်းပေါ်ကဟာတွေဘယ်ရောက်ကုန်ပါလိမ့်"
ခုမှကေခိုင်လဲခြံထဲမှာအဂတ်တွေပြန့်ကျဲနေတာကိုသတိထားမိတော့တယ်။ နေ့ခင်းကအဂတ်လှမ်းရင်းအိမ်ထဲကဟင်းအိုးတူးနံ့ရလို့ကပျာကယာပြန်ဂင်ပြေးသွားလိုက်တာ ခုထိဒီအဂတ်တွေကိုမေ့နေမိတယ်။ လွင့်မကျအောင်ကလစ်ကလေးတွေနဲ့ညှပ်မယ်စိတ်ကူးထားပေမယ့် အာရုံများပြီးမေ့သွားတာဖြစ်မယ်။
"ဝဲ့နယ်နော် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့မေ့တတ်ရန်ကော"
ကိုယ်ဟာကိုယ်ပြန်အပြစ်တင်လိုက်ပြီးခြံထဲမှာပြန့်ကျဲနေတဲ့အဂတ်တွေကိုလိုက်ကောက်မိတယ်။
"ဒီဖက်မှာလဲရောက်နေတယ်"
"အေးအေး ကျေးဇူးပါပဲမောင်လေးရယ်"
မောင်ကျော်သူကသူတို့ဘက်ကျနေတဲ့အဂတ်တွေကိုခြံစည်းရိုးပေါ်ကကျော်ပြီးလှမ်းပေးတယ်။ ကိုကြီးအင်္ကျီတထည်၊ လက်ကိုင်ပုဂါနှစ်ထည်၊ ခေါင်းအုံးစွပ်တခု နောက်ပြီးတော့
"ရော့ မမ ဒါကျန်သေးတယ်"
အသားဖြူတဲ့မောင်ကျော်သူ့မျက်နှာလေးကရဲတွတ်လို့၊ ဘာဖြစ်ပါလိမ့်လို့လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကတုန်ကရင်ဖြစ်နေတဲ့သူ့လက်ထဲမှာ ကေခိုင့်ဘရာဇီယာအနက်ကလေးကတလက်လက်တောက်လို့။

"အော်.......ပေးပေး...ဟီးဟီး"
ကေခိုင်လဲလျှာလေးတစ်လစ်ထုတ်ပြီးလှမ်းယူလိုက်တယ်။ မောင်ကျော်သူရှက်နေတာမြင်တော့ရယ်ချင်သလိုဖြစ်သွားမိတယ်၊ ရယ်လဲရယ်လိုက်မိတယ်။ ဘယ့်နှယ်မိန်းကလေးက

မရှက်ရဘူး သူကရှက်နေရတယ်လို.။ အင်းလေသူကလူပျိုပေါက်ကလေးပဲ။
"ကျေးဇူးပဲနော် မောင်လေး"
"ရ......ရ......ရပါတယ်"
ကေခိုင်ပြန်လှည့်ထွက်လာတော့သူနောက်ကနေငေးပြီးကျန်နေခဲ့တယ်။ နောက်စေ့မှာ
မျက်စေ့တစ်လုံးအပိုပါလို.မဟုတ်ပါဘူး မိန်းကလေးတွေရဲ.ဆဋ္ဌမအာရုံနဲ.အလိုလိုသိတာလေ။
ကေခိုင်မခိုးမခန်.လေးပြုံးလိုက်မိတယ်။ ယောကျာ်းတွေအားလုံးဒီအတိုင်းပဲလား။
ကေခိုင့်ကိုကြည့်တဲ့မျက်လုံးတွေအားလုံးဟာ တစ်ပုံစံထဲအတိုင်းပဲ။ တချို.ကတော့အိမ်ထောင်
ရှိမှန်းသိတော့ဆင်ခြင်ကြပါရဲ.။ တချို.ကတော့အိမ်ထောင်သည်မှန်းသိသိနဲ.တောင်ငမ်းဖို.ဂန်
မလေးတတ်ကြဘူး။
ဒါပေမယ့်အိမ်ထဲရောက်တော့ကေခိုင်ဒီအကြောင်းကိုမေ့သွားပါတယ်။ အပြင်သွားဖို.

အဂတ်အစားရွေးရဦးမယ်မဟုတ်လား။

မွေးနေ.ပွဲကလူသိပ်မများပါဘူး။ ရင်းနီးတဲ့မိတ်ဆွေတွေ၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်မိသားစုတွေ
ပဲပါတယ်။ ကေခိုင်ဒါကိုပိုသဘောကျပါတယ်။ လူတွေအများကြီးနဲ.ဆိုပြောရဆိုရနှုတ်ဆက်ရနဲ.
အလုပ်ရှုပ်တယ်။ ပြုံးပြရတာတစ်ခုနဲ.တင်ပါးတောင်ညောင်းတယ်လေ။
ခုတော့ကိုယ့်လူရင်းတွေပဲရှိတယ်။ဒီတော့ယောကျာ်းတွေကတစ်ဖွဲ.မိန်းမတွေကတစ်ဖွဲ.
ဂိုင်းပြီးစားကြတော့ပိုပြီးလွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိတယ်။ ကလေးတွေကလည်းသူတို.ဖာသာသူတို.
ဆူညံဆော့ကစားနေကြတယ်။
အမှန်တော့ကလေးမွေးနေ.လို.အကြောင်းပြပြီးလူကြီးတွေဂိုင်းဖွဲ.စားကြသောက်ကြတဲ့
ပွဲပါပဲ။ ထုံးစံအတိုင်းအမျိုးသားတွေကပုလင်းထောင်ဂိုင်းဖွဲ.ကြ အမျိုးသမီးတွေကလည်းသူတို.
အုပ်စုနဲ.ဟိုဟာဒီဟာစုံစီနဖာစားရင်းသောက်ရင်းအတင်းပြောကြပေါ့။ အဂတ်အစားအကြောင်း
ကိုရီးယားကားအကြောင်းကလဲမပါမပြီးပဲ။
ဒီအမျိုးသမီးအုပ်ထဲမှာကေခိုင်ကအသက်အငယ်ဆုံး၊ ကိုကြီးရဲ.မိတ်ဆွေအပေါင်း
အသင်းသူငယ်ချင်းတွေရဲ.ဇနီးမယားတွေထဲကအငယ်ဆုံးကတောင်ကေခိုင့်ထက်ဆယ်နှစ်
လောက်ကြီးတယ်။ ဒီတော့ကေခိုင်ကိုယ်တိုင်လဲသူတို.ရှေ.မှာဆိုကလေးတစ်ယောက်လိုခံစား
ရတယ်။ နောက်ပြီးကလေးအမေမဟုတ်တာဆိုလို.လဲကေခိုင်တစ်ယောက်ပဲပါတယ်။
"ကေခိုင်"
"ရှင် မမလှဲ့"
"ကလေးမယူသေးဘူးလား"
"အာ.........မမလှဲ့ကလဲ...ဟီးဟီး"
ကေခိုင်ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိတာနဲ.ရယ်နေလိုက်တယ်။ မမလှဲ့ဆိုတာကိုကြီး
သူငယ်ချင်းဗိုလ်မှူးမျိုးကျော်ရဲ.ဇနီးပေါ့ သူ.ယောကျာ်းကရှေ.တန်းမှာချည်းပဲနေနေရတာတောင်
မှကလေးလေးယောက်မွေးပြီးပြီ။ ကိုကြီးနဲ.ကေခိုင့်လိုများတူတူနေနေရရင်တစ်ဒါဇင်လောက်
များမွေးမလားမသိဘူး။
"ဟုတ်တယ် ညီမလေးရဲ့၊ ညီမအသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ"
နားစွန်နားဖျားကြားပြီး နောက်တစ်ယောက်ကပါဂင်ပြောတယ်။
"နှစ်ဆယ့်လေးကျော်သွားပြီ"
"ဟာ.ဒီအရွယ်ဆိုအတော်ပဲ အသက်သိပ်ကြီးမှမွေးရင်မကောင်းဘူးကွဲ."
ဒီလိုစကားတွေကြားတော့ကေခိုင့်စိတ်ထဲမှာရှက်သလိုလိုကြောက်သလိုလိုနဲ.။
"ညီမလေးက မယူချင်သေးလို.လား"
"မဟုတ်ပါဘူး"
ကေခိုင်ဒီလိုပဲဖြေတတ်တယ်။

"ကိုစိုးလွင်ကမလိုချင်လို့လား"
"ဟိုကေခိုင့်ကို ကိုကြီးကဘာမှမပြောဘူး"
"ဒါဖြင့်လဲယူလိုက်ပေါ့ ညီမရယ်၊ အိမ်ထောင်ဆိုတာသားသမီးရှိမှတင့်တယ်တာကွဲ."
တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဂိုင်းပြီးလက်ချာရိုက်လိုက်ကြတာ ကေခိုင်စိတ်တွေရှုပ်လာတဲ့
အထိပဲ။ ဒါနဲ့ဘာမှပြန်ပြောမနေတော့ပဲပြုံးစိစိနဲ့နေလိုက်တယ်။ သိပ်တော့စိတ်မညစ်လိုက်ရ
ပါဘူး စကားဝိုင်းတို့ထုံးစံအတိုင်းကလေးမွေးဖို့အကြောင်းကနေ ကလေးအကြောင်း၊ ကလေး
အကြောင်းကနေ ကလေးကျောင်းထားတဲ့ကိစ္စ၊ ကျူရှင်ကိစ္စတွေဆီရောက်သွားတော့ သူတို့
ကေခိုင့်ကိုကလေးမွေးခိုင်းဖို့မေ့သွားကြတယ်။
"မကေ မကေ"
ကိုယ်နဲ့သိပ်မဆိုင်လှတဲ့ကိစ္စတွေကိုပျင်းပျင်းရိရိနားထောင်နေတုန်းအမျိုးသားဝိုင်းရှိတဲ့
အိမ်ရှေ့ခန်းကခေါ်သံလိုလိုကြားလိုက်လို့
"ရှင်"
"ဒီကိုခဏလာပါဦးဗျာ ဟားဟား"
ကေခိုင်အိမ်ရှေ့ခန်းကိုရောက်တော့မှုန်တေတေကြည့်နေတဲ့ကိုကြီးကိုမြင်လိုက်ရတယ်
ကျန်တဲ့သူတွေကတော့အပြုံးမျက်နှာကိုယ်စီနဲ့။
"ကေခိုင်ဘာလို့ထွက်လာရတာလဲ ဟိုဖက်ပြန်သွားတော့"
ကိုကြီးကလေသံမာမာနဲ့ဆီးဟောက်တော့ကေခိုင်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရတယ်။

"ကေခိုင့်ကိုလှမ်းခေါ်လိုက်သလားလို့"
"အလကားဘာမှမဟုတ်ဘူး သွားတော့"
ကိုကြီးကအတင်းနှင်လွှတ်နေတော့ကေခိုင်လဲယောင်ချာချာနဲ့ဘေးကလူတွေကိုကြည့်
မိတယ်။တစ်ယောက်က
"ဒီလိုမကေရဲ့ ကျွန်တော်တို့က......"
"ကေခိုင် သွားတော့လို့ပြောနေတယ်လေ"
ဟိုလူ့စကားမဆုံးသေးခင်ပဲကိုကြီးကထအော်တယ်။ ဘာတွေလဲကေခိုင်နားမလည်
တော့ဘူး။ အဲဒီချိန်မှာအိမ်ရှင်ဖြစ်တဲ့ ကိုအေးမင်းကထလာပြီး
"သွားသွား မကေရေ ဘာမှမဟုတ်ဘူး ဒီလူတွေဝိုင်းစလို့ခင်ဗျားကိုစိတ်တိုနေတာ၊
ကဲကဲ ခင်ဗျားတို့ကလဲတော်တော့၊ ကိုစိုးလွင်ကလဲ အချင်းချင်းစတာပဲဗျာ လာလာ
နောက်တစ်ခွက်......ချီးယားစ်"
ကိုအေးမင်းကိုအားနာလို့ထင်ပါရဲ့ကိုကြီးမျက်နှာတင်းမာမှုတွေပြန်လျော့သွားတာမြင်
လိုက်ရတယ်။ ကေခိုင်လဲယောင်လည်လည်နဲ့ပြန်လှည့်လာပြီးတော့ အခြေအနေကိုသိချင်တာ
နဲ့နောက်ထိအောင်မသွားပဲ ခန်းဆီးအကွယ်မှာအသာလေးရပ်နေလိုက်တယ်။
"ကိုစိုးလွင် နောက်တစ်ခွက်ယူဦးမလား"
"ပေးလေ မေးနေရသေးလားလို့"
"အင်းဒါမျိုးကျရင်တော့သွက်ပ့ါ၊ ဟိုကိစ္စများတော့နှေးပုံရတယ်"
"ဟော့လူတွေစလာပြန်ပြီလား ကျုပ်ထပြန်မှာနော်"
"ဒီလိုတော့မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ကစေတနာနဲ့"
"ဘာစေတနာလဲ"
ပုန်းကနဲစားပွဲကိုထုလိုက်တဲ့အသံနဲ့အတူလုပ်ခတ်သွားတဲ့ဖွန်းသံပန်းကန်အသံတွေကို
ပါကြားလိုက်ရတော့ ကေခိုင်အိမ်ရှေ့ကိုပဲပြန်ထွက်ရင်ကောင်းမလားစဉ်းစားနေတုန်း အိမ်ရှင်
ကိုအေးမင်းအသံကိုကြားလိုက်ရတယ်။
"ကဲ သူငယ်ချင်းတို့ရေ ကိုယ်ပြောပြီးပြီလေ သူမကြိုက်တာမပြောပါနဲ့ဆို
ကိုစိုးလွင် ခင်ဗျားကလဲစိတ်လျှော့လိုက်ပါဗျာ ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်

ဟိုလူတွေကလဲထပ်မစကြပါနဲ့ဗျာ ကျွန်တော့်ကိုခင်ရင်ဒီမှာတင်ရပ်ကြပါဗျာ နော်"
ကိုအေးမင်းကိုအားနာလို့ထင်ပါရဲ့ငြိမ်သက်သွားကြတယ်။ စကားသံတွေတိတ်သွားပြီး
အရက်ငှဲ့သံ စားသောက်သံတွေပဲကြားရတော့တယ်။ ကေခိုင်လဲခုမှပဲစိတ်အေးလက်အေးနဲ့
အနောက်ဖက်ကိုပြန်ဝင်လာခဲ့ရတယ်။ ဘာဖြစ်တာလဲဆိုတာတော့အပြန်ကျမှကိုကြီးကိုမေး
ကြည့်တော့မယ်လို့ကေခိုင်စိတ်ထဲမှာတေးထားလိုက်တယ်။
အပြန်လမ်းကျတော့ကေခိုင်မေးကြည့်ဖို့ကြံသေးတယ် ဒါပေမယ့်ကိုကြီးမျက်နှာကသုန်
မှုန်နေလို့မမေးရဲပြန်ဘူး။ နောက်ပြီးကိုကြီးကကားကိုလီဗာကုန်နင်းပြီးဒရကြမ်းမောင်းနေတော့
ရှေ့ကဒက်ရှဘုတ်ကိုလှမ်းကိုင်ထားရင်း ကေခိုင်လန့်နေတာ။

အိမ်နားနီးလာတော့စိတ်နဲနဲပြေ
သွားလို့ထင်ပါတယ် ကားအရှိန်လျှော့ကျသွားပြီး ကိုကြီးမျက်နှာလဲနဲနဲပြန်ကြည်လင်လာတော့
တယ်။ ကေခိုင်ကမရဲတရဲနဲ့မေးကြည့်တယ်
"ကိုကြီး"
"ဘာလဲကေခိုင်"
"ခုနကိုကြီးကိုသူတို့ဘာတွေစလို့ကိုကြီး အရမ်းစိတ်ဆိုးနေတာလဲဟင်"
"အလကားပါ၊ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ အဓိပ္ပါယ်မရှိတာတွေမူးမူးနဲ့လာပြောနေကြတာ"
"ကိုကြီးကအရမ်းစိတ်ဆိုးနေတာမြင်ရတော့ ကေခိုင်လန့်တာပေါ့"
မျက်နှာချင်းဆိုင်ကလာတဲ့ကားမီးရောင်အောက်မှာ ကိုကြီးမျက်နှာမဲ့သွားတာမြင်လိုက်ရပြီး
"မလန့်ပါနဲ့ကေခိုင်ရယ်၊ ကိုကြီးကကေခိုင့်ကိုစိတ်ဆိုးတာမှမဟုတ်တာ
ဟိုလူတွေကိုစိတ်တိုတာ"
"မဟုတ်ဘူးလေ ကေခိုင်မှကိုကြီးစိတ်ဆိုးတာမမြင်ဖူးတာ"
"လူပဲကေခိုင်ရယ် စိတ်ဆိုးစရာကြုံလာရင်စိတ်ဆိုးတာပေါ့ ကေခိုင်ကကိုကြီးစိတ်ဆိုး
အောင်တစ်ခါမှမလုပ်တဲ့မယားအလိမ္မာလေးပဲ ကိုကြီးကဘယ်စိတ်ဆိုးမလဲ"
ဒီလိုကျတော့ကိုကြီးလေသံကနူးညံ့ပျော့ပြောင်းနေပြန်တယ်။ ကိုကြီးစိတ်ကြည်လင်
လာပြီဆိုတာသိတော့ကေခိုင်လဲ သိချင်စိတ်ကတားမရတော့တာနဲ့
"ဟုတ်ပါပြီ သူတို့ကဘာပြောလို့ကိုကြီးကစိတ်ဆိုးတာလဲ ကေခိုင့်ကိုပြောပြပါလား"
"ကေခိုင်နဲ့မဆိုင်ပါဘူးလို့ပြောပြီးပြီလေ၊ အဓိပ္ပါယ်မရှိတာတွေပါကွာ မေးမနေပါနဲ့
အတင်းမေးရင် ကေခိုင့်ကိုပါကိုကြီးစိတ်ဆိုးမိတော့မယ်"
ကိုကြီးလေသံကချက်ချင်းဆိုသလိုပြန်ပြီးမာကျောအေးစက်သွားတော့ကေခိုင်လဲ
ဇက်ကလေးပုပြီးညိမ်နေလိုက်တယ်။
အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ ကေခိုင်ကအဝတ်အစားလဲဖို့အခန်းထဲဝင်သွားချိန်မှာကိုကြီး
ကလိုက်မလာပဲအိမ်နောက်ဖက်ကိုဝင်သွားတယ်။ ကေခိုင်အဝတ်လဲပြီးချိန်ထိမလာသေးဘူး။
အိမ်ရှေ့ခန်းကိုထွက်ကြည့်တော့လဲမတွေ့ဘူး။ ခါတိုင်းဆိုကိုကြီးကမူးလာပြီဆိုရင်ကေခိုင်
အဝတ်လဲတာနဲ့ကြုံရင်စိမ်ပြေနပြေကိုထိုင်ကြည့်တတ်တာ။ အစပိုင်းတော့ရှက်သား နောက်
တော့လဲရိုးသွားတယ်။
အိမ်ရှေ့မှာမရှိလို့လိုက်ရှာရင်းထမင်းစားခန်းထဲကိုရောက်တော့ ထမင်းစားပွဲမှာအရက်
ထိုင်သောက်နေတဲ့ကိုကြီးကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။ ကိုကြီးကအိမ်မှာလဲပုလင်းဆောင်ထားတတ်
တယ်လေ။
"ဟင် ကိုကြီး ဟိုမှာလဲသောက်လာတာကို"
မသောက်နဲ့လို့ပြောမယ်ကြံပေမယ့် ကေခိုင့်ကိုမျက်နှာတည်တည်နဲ့ဘုကြည့်ကြည့်
လာတော့ ကေခိုင်ဆက်မပြောရဲတော့ဘူး။
"ကေခိုင် အမြည်းလုပ်ပေးမယ်နော်"
"နေ နေ ရတယ်၊ ဒီအတိုင်းပဲသောက်မယ်"

စားပွဲပေါ်မှာအရက်ပုလင်းနဲ့ရေတစ်ပုလင်းပဲရှိတယ်။ ရေသောက်လိုက်အရက်သောက်
လိုက်နဲ့. မျက်နှာကြီးကလဲတင်းနေတာပဲ။ တစွတ်စွတ်သောက်နေတာ တခါတလေဆိုဖန်ခွက်
ထဲတောင်မထည့်ဘူး။ အရက်ကိုပုလင်းလိုက်မော့ ရေကိုပုလင်းလိုက်မော့နဲ့။ကေခိုင်ကြည့်ရင်း
ကြောက်တောင်ကြောက်လာတယ်။
"ကေခိုင်"
"ရှင်"
ကြောင်တောင်တောင်လေးကြည့်နေတဲ့ကေခိုင့်ကိုလက်ယပ်ပြီးလှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။
အနားကိုကပ်သွားတော့လက်ထဲကပုလင်းကိုချပြီး ကေခိုင့်လက်ကလေးကိုကိုင်လာတယ်။
ကေခိုင့်လက်နှစ်ဖက်လုံးကိုသူ့လက်တစ်ဖက်ဆီနဲ့ဆုပ်ကိုင်ထားတာ။လက်တွေကလဲအေးစက်
နေတာပဲ။ အဲဒါနဲ့ကေခိုင်လဲသူ့ရဲ့အေးစက်နေတဲ့လက်တွေကိုနွေးလာအောင်ပြန်ပြီးဆုပ်နယ်
ပေးမိတယ်။ စိတ်ထဲမှာလဲဘာတွေဖြစ်နေမှန်းမသိတဲ့ဇဂေဇဂါ စိုးရိမ်စိတ်တွေနဲ့ပေါ့။
"ကိုကြီး"
ကေခိုင့်လက်တွေကိုကိုင်ထားရာကနေ လက်လွှတ်လို့ပုန်းကနဲထရပ်လိုက်ပြီး ကေခိုင့်
အကျီကိုရင်ဘတ်ကနေဆွဲခွဲလိုက်တယ်။ပြင်းထန်လွန်းတဲ့အားကြောင့်ကြယ်သီးတွေပြုတ်ထွက်
ရုံမကဘူး အကျီပါရင်တခြမ်းလုံးပြဲထွက်သွားတယ်။
ရုတ်တရက်ကြီးဆိုတော့ကေခိုင် ဘာမှလဲပြန်မပြောနိုင်၊ လှုပ်လဲမလှုပ်နိုင်ဘဲကြောင်နေ
မိတယ်။ ကိုကြီးကဒီမှာတင်မရပ်ဘူး ဘရာဇီယာကိုပါရှေ့ကနေဆောင့်ဆွဲလိုက်တာ ကြိုးတွေ
ပြတ်ထွက်ပြီးကိုကြီးလက်ထဲပါသွားတယ်။
"ကိုကြီး ဘာဖြစ်တာလဲ မလုပ်ပါနဲ့."
ကြောက်စိတ်ကိုပြန်လည်ထိန်းနိုင်သွားတဲ့ကေခိုင်က လှည့်ပြေးဖို့ကြိုးစားပေမယ့်၊
ကိုကြီးကကေခိုင့်ပုခုံးနှစ်ဖက်ကိုအတင်းဆွဲထားတယ်။
"ကိုကြီး ဘာဖြစ်နေတာလဲ လွှတ်ပါ"
"မသွားပါနဲ့. မရုန်းပါနဲ့. ကေခိုင်ရယ် ကိုကြီးတောင်းပန်ပါတယ်"
တောင်းပန်စကားဆိုပေမယ့်ကိုကြီးအသံကြီးကကွဲအက်နက်ရှိုင်းနေလို့. ကေခိုင်
ကြောက်စိတ်တွေဂင်လာတယ်။ တကိုယ်လုံးလဲတုန်ရီလာတယ်။ ကိုကြီးကိုကြည့်လိုက်တော့
ကိုကြီးတကိုယ်လုံးလဲနတ်ပူးနေသလိုတုန်နေတယ်။ မျက်လုံးကြီးတွေကလည်းကြောက်မက်
ဖွယ်ရာ အရောင်တွေတလက်လက်နဲ့။
အာစေးထည့်ခံထားရသလို နှုတ်ဆွံ့ပြီး မလှုပ်နိုင်အောင်ထိပ်လန့်နေတဲ့ကေခိုင့်ကိုယ်
ပေါ်ကအဂတ်တွေကို ကိုကြီးကတခုချင်းဖယ်ပစ်နေတယ်။ ကျန်နေသေးတဲ့အကျီလက်တွေနဲ့.
နောက်ကျောခြမ်း၊ ပြေနေတဲ့ထဘီ။ ခဏချင်းမှာပဲကေခိုင်ဂတ်လစ်စလစ်နဲ့တုန်တုန်ရီရီရပ်နေ
မိတဲ့ဘဂကိုရောက်သွားတယ်။
"အဲဒီမှာပဲရပ်နေ ဘယ်မှမသွားနဲ့."

ပြောပြီးကိုကြီးကုလားထိုင်မှာပြန်ထိုင်ချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့အရက်ပုလင်းကိုကိုင်ပြီး
မော့ချလိုက်တယ်။ မျက်လုံးတွေကကေခိုင့်ဆီကနေခွာမသွားဘူး။ ကေခိုင်ကြောက်နေမိတယ်။
နောက်တော့ရက်လာတယ် ကေခိုင့်တကိုယ်လုံးကိုစူးဂါးတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့စုန်ချည်ဆန်ချည်

ကြည့်နေတာခံရတဲ့အတွက်ရှက်စိတ်နောက်မှာဂမ်းနည်းတဲ့စိတ်ကပါဖြစ်လာတယ်။
မျက်လုံးထဲမှာမျက်ရည်တွေပြည့်ဝိုင်းလာပြီးတဲ့နောက်.......ကေခိုင်ရှိုက်ရင်းရှိုက်ရင်းကနေငိုချလိုက်မိတယ်
"အင့်.........ဟီး.........ဟီး"

အပိုင်း(၉)
"ကိုကြီး ကေခိုင်ကြောက်တယ်၊ ဟီးဟီးဟီး.......ကိုကြီးဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ"
ကိုကြီးဘာမှပြန်မပြောဘူး။ ကေခိုင့်ကိုပဲစူးစူးဂါးဂါးကြီးစိုက်ကြည့်နေတယ်။ မီးရောင်
အောက်မှာအသဆီပြန်ပြောင်လက်နေတဲ့ မျက်နှာကြီးပေါ်က မျက်လုံးကြီးတွေကကြောက်စရာ
ကောင်းလောက်အောင်ပြူးကျယ်နေတယ်။ မျက်နှာကလည်းတင်းသွားလိုက် မဲ့သွားလိုက်
အံကိုကြိတ်လိုက်နဲ့.တမျိုးပြီး တမျိုးပြောင်းနေတယ်။
"ခွမ်း"
ရုတ်တရက်ဆိုသလိုလက်ထဲကအရက်ပုလင်းကိုကြမ်းပြင်ဆီပေါက်ခွဲချလိုက်တော့
ကေခိုင့်ကိုယ်ကလေးဆတ်ကနဲတုန်သွားတယ်။ အရက်ပုလင်းပြီးတော့ ရေပုလင်းနဲ့.ဖန်ခွက်
တွေကိုပါ ဆက်တိုက်တစ်ခုပြီးတစ်ခုပေါက်ခွဲနေပြန်တော့ ကေခိုင်စိုးရိမ်စိတ်နဲ့.အသက်တောင်
မရှူနိုင်တော့ဘူး။
"ကိုကြီးရယ် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ စိတ်ကိုထိန်းပါ ကေခိုင့်ကိုဘာမကျေနပ်တာရှိလို့.လဲ၊
မကျေနပ်ရင် ကေခိုင့်ကိုရိုက်ပါ ဒီလိုကြီးမလုပ်ပါနဲ့."
အလန့်.တကြားနဲ့.ကိုကြီးအနားကိုပြေးကပ်သွားပြီး လက်မောင်းကိုကိုင်လှုပ်ရင်းချော့
ပေမယ့်မရပါဘူး။ ကေခိုင့်လက်ထဲမှာတုန်ရီနေတဲ့ ကိုကြီးလက်မောင်းတွေကအေးစက်နေပြီး
ချွေးစေးတွေပြန်လို့.။
ကေခိုင်ကငေးကြောင်ကြောင်ကြီးဖြစ်နေတဲ့ကိုကြီးကို ကုလားထိုင်ပေါ်ကိုဆွဲထိုင်ခိုင်း
လိုက်တော့ ထိုင်တယ်။ စကားတော့တခွန်းမှမပြောဘူး။ ကေခိုင်နဲ့.ကိုကြီးအိမ်ထောင်သက်
တမ်းတလျှောက်မှာဒါမျိုးတခါမှမဖြစ်ဖူးဘူး။ ကေခိုင်အရမ်းကိုကြောက်နေမိတယ်။
ကိုကြီးငြိမ်သွားလို့.ခဏစိတ်အေးသွားတယ်။ဘာလုပ်ရရင်ကောင်းမလဲစဉ်းစားနေတုန်း
ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ပြန့်.ကျဲနေတဲ့ပုလင်းကွဲစတွေ စိုရွဲနေတဲ့ရေတွေအရက်တွေကိုမြင်မိတော့
အိမ်ရှင်မစိတ်ကဝင်လာပြီး အခန်းထောင့်ကတံပျက်စည်းကိုပြေးယူလိုက်ပြီး ခပ်မြန်မြန်လေးလှဲ
သိမ်းစုစည်းလိုက်တယ်။ တော်ကြာတက်နင်းမိရင်ဒုက္ခများရဦးမယ်လေ။
ပုလင်းကွဲစတွေကိုအခန်းထောင့်မှာစုထားလိုက်ပြီးနောက် အခန့်.သင့်ပဲအမှိုက်ကော်တဲ့
ဂေါ်ပြားလေးကိုအနားမှာမြင်လိုက်လို့.ကောက်ယူလိုက်ပြီးအမှိုက်ပုံးထဲသွားထည့်ဖို့.ပုလင်းကွဲ
တွေကိုကုန်းပြီးကောက်ထည့်နေတုန်းမှာ....
"ပုန်း"
လှည့်ကြည့်လိုက်တော့သွေးတွေစီးကျနေတဲ့လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ထား
တဲ့ကိုကြီးကိုမြင်လိုက်ရတယ်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာပုလင်းကွဲတွေမပြောင်စင်မှာစိုးလို့.ဂရုစိုက်လုပ်
မိနေချိန်မှာ ကိုကြီးကိုခဏဆိုသလိုသတိလွတ်သွားတယ်။ နောက်ပြီးအခန်းထောင့်မှာဆိုတော့
ကိုကြီးကိုကျောခိုင်းလျှက်သားဖြစ်နေတော့ သူဘာလုပ်နေသလဲမမြင်လိုက်ရဘူးလေ။
"ကိုကြီးရယ်"

ကေခိုင်ဘာမှမပြောနိုင်ဘူး ဒီတစ်ခွန်းပဲပြောနိုင်တယ်။ ကိုကြီးဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။
ကေခိုင်အဟုတ်ကိုနားမလည်နိုင်တော့ဘူး။ အိမ်ထောင်သက်တစ်လျှောက် ကိုကြီးကိုဒီလို
ပေါက်ပေါက်ကွဲကွဲတစ်ခါမှမမြင်ဖူးဘူးလေ။
တံပျက်စည်းလှဲနေတုန်းကဘေးမှာခဏဖယ်ထားတဲ့ လုံချည်လေးကိုအရင်ကောက်စွပ်

လိုက်ပြီး ကိုကြီးနားကိုပြေးသွားလိုက်တယ်။ ကေခိုင်အနားမရောက်ခင်မှာပဲ ကိုကြီးကနံရံကို နောက်တစ်ချက်ထပ်ပြီးထိုးထည့်လိုက်တယ်။
"ကိုကြီး"
သွေးတွေတောက်တောက်စီးကျနေတဲ့ကိုကြီးလက်ကိုကေခိုင်ဆွဲယူလိုက်ချိန်မှာ ကိုကြီး ကကေခိုင့်ကိုနွမ်းနယ်တဲ့မျက်နှာနဲ့ကြည့်တယ်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံးကလဲပြုံတော့မယ့်မိုးလိုညို လို့မှိုင်းလို့။
"ကိုကြီး လာလာ"
ရေချိုးခန်းဆီကိုတွဲခေါ်သွားတော့မှအရုပ်တစ်ရုပ်လိုကေခိုင့်နောက်ကိုလိုက်လာတယ်။ ဒါဏ်ရာတွေကိုရေဆေး၊ ဆေးထည့်၊ ပတ်တီးစည်းနဲ့လုပ်ပြီးတဲ့နောက် အိပ်ယာဆီကိုခေါ်လာခဲ့ တယ်။ ကိုကြီးအရမ်းလည်းမူးနေပြီဆိုတော့ အိပ်ပျော်သွားရင်သက်သာသွားလိမ့်မယ်လို့ထင် တယ်လေ။
ခုလိုကျတော့ကိုကြီးက ကလေးလေးတစ်ယောက်လိုပါပဲ။ ကေခိုင်အိပ်ယာပေါ်လှဲခိုင်း တော့လှဲချလိုက်ပြီး မျက်လုံးတွေကိုမှိတ်ထားတယ်။ စိတ်မချလို့ကေခိုင်ခဏစောင့်ကြည့်နေမိ သေးတယ်။ အတော်ကြီးကြာတဲ့အထိကိုကြီးကမလှုပ်တော့တာနဲ့သူအိပ်ပျော်သွားပြီလို့ယူဆ ပြီး ကေခိုင်လဲစောစောကအရှုပ်တွေဆက်ရှင်းဖို့ အခန်းပြင်ပြန်ထွက်လာခဲ့တယ်။
ထမင်းစားခန်းထဲမှာအကွဲအရှတွေရှင်းလင်းသိမ်းဆည်းပြီးတော့ ကေခိုင်လဲကိုယ်လက် သန့်စင် အိပ်ခန်းထဲပြန်ဝင်လာတယ်။ အခုထိတော့ကိုကြီးကုတင်ပေါ်မှာငြိမ်သက်နေတုန်းပဲ။ အပတ်လဲမလို့ဘီရိုတံခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ "ကျွီ" ကနဲမြည်သွားချိန်မှာတော့ ကိုကြီး မျက်လုံးတွေပြန်ပွင့်လာတယ်။ ကေခိုင်လဲတွေ့ရာအကျီတစ်ထည်ကိုဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ခပ်မြန် မြန်ကောက်စွတ်လိုက်တယ်။ ကိုကြီးဆီပြန်လှည့်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့ ကိုကြီးကကုတင်ပေါ် မှာခြေတွဲလဲချပြီး ထိုင်နေပြီ။ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလို့။
"ကိုကြီးနိုးသွားလား"
ကေခိုင့်အမေးကိုပြန်မဖြေပဲ ရီဝေတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ကေခိုင့်ကိုမော့ကြည့်တယ်။ကေခိုင် ကနှစ်သိမ့်တဲ့သဘောနဲ့ကိုကြီးပုခုံးကိုလှမ်းကိုင်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့ ကိုကြီးမျက်လုံးထဲကနေ မျက်ရည်တွေတလိမ့်လိမ့်ကျလာတာကိုမြင်လိုက်ရတယ်။
"ဘာဖြစ်လို့လဲကိုကြီးရယ် ကေခိုင့်ကိုပြောပြပါလား"
ဘေးမှာဝင်ထိုင်ပြီးကိုကြီးကိုဖက်ထားလိုက်ရင်းကေခိုင်ကမေးပေမယ့်ဘာတခွန်းမှာပြန် မဖြေဘူး။ မျက်ရည်တွေကဆက်ပြီးတလိမ့်ချင်းကျနေတယ် နောက်တော့ တအင့်အင့်နဲ့ရှိုက် ကြီးတငင်ငိုပါလေရော။

"ကိုကြီး ကိုကြီး"
ကေခိုင့်ကိုတင်းနေအောင်ပြန်ဖက်ပြီး အူလှိုက်သဲလှိုက်ကိုငိုနေတာ။ ကေခိုင်ဘာလုပ်ရ မှန်းတောင်မသိတော့ဘူး။ တတ်သမျှမှတ်သမျှချော့မော့ပြောဆိုနေပေမယ့်လည်းမထူးပါဘူး။ ကေခိုင်လည်းမကြံတတ်တော့ဘူး။ နောက်ဆုံးနီးစပ်ရာကိုကြီးမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ယောက် ကိုပဲဖုန်းဆက်ပြီးလှမ်းအကူအညီတောင်းရင်ကောင်းမလားစဉ်းစားနေတုန်းမှာပဲ ကိုကြီးဆီက အသံပြန်ထွက်လာတယ်။
"ကေခိုင်"
"ရှင် ကိုကြီး"
ကိုကြီးခေါ်လိုက်တဲ့အသံကသူအရမ်းကိုဆို့နင့်ကြေကွဲနေတယ်ဆိုတာသိသာစေလှတယ်။

"ကေခိုင်လေး"
"ပြောလေကိုကြီး ကေခိုင်နားထောင်နေပါတယ် ကေခိုင်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ"
"ကိုကြီးကိုလေ၊ ကိုကြီးကို ချစ်လား ကေခိုင်"
ကိုကြီးမူးပြီးရစ်နေပြီလို့တွေးလိုက်မိပေမယ့် ကိုကြီးကိုချစ်သလားဆိုတာကိုတော့
ကေခိုင်တခါမှမစဉ်းစားခဲ့ဖူးဘူး။ ခုချိန်မှာတော့ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ သူစိတ်ကျေနပ်ပါစေတော့
ရယ်လို့
"ချစ်ပါတယ် ကိုကြီး"
"တကယ်ပြောတာနော်"
"တကယ်ပြောတာပါ ကိုကြီးရယ်"
ကိုကြီးမျက်လုံးကမျက်ရည်တွေရပ်သွားတယ်။ မျက်နှာလဲနဲနဲပြန်ပြီးကြည်လင်လာတယ်။
"ကေခိုင်လေး ကိုကြီးကိုတကယ်ချစ်တယ်နော်"
"ကိုကြီးရယ်၊ ချစ်ပါတယ် ဆိုနေမှ"
ကိုကြီးမျက်နှာမှာအပြုံးတစ်ခုပေါ်လာတယ်။
"ဒါဆိုရင် ကိုကြီးကိုကလေးတစ်ယောက်မွေးပေးပါလား ကေခိုင်ရယ်"
"ရှင်"
ကေခိုင်ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့အံ့အားသင့်သွားတယ်။
"ဘာလဲ ကေခိုင်ကမွေးမပေးချင်ဘူးလား"
"မွေး မွေးပေးချင်ပါတယ် ကိုကြီးရယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါပေမယ့်.......ဟို့. ဟို့. ကေခိုင်က
ဘယ်လိုကလေးမွေးရမှာလဲ"
ကိုကြီးငြိမ်သွားတယ်။ ခဏနေတော့ငြိမ်နေရာကနေတကိုယ်လုံးတဆတ်ဆတ်တုန်လာတယ်။
"ကိုကြီးအမှားပါ ကိုကြီးအမှားပါ အားလုံးကိုယ်မှားခဲ့တာ ခုတော့ကိုယ်ဘာမှမတတ်နိုင်
တော့ဘူး"
"ကိုကြီးရယ်"
ကေခိုင့်မှာလဲကိုကြီးကိုနှစ်သိမ့်မယ့်စကားတွေမရှိဘူးဖြစ်နေတယ်။

ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်ပေးရမှန်းလဲမသိဘူး။ ကိုကြီးကတော့ငိုနေပြန်ရော။ နှစ်သိမ့်ပေးဖို့ခေါင်းပူအောင်စဉ်းစားရင်း
အတွေးထဲမှာလက်ကနဲအကြံတစ်ခုရသွားတယ်။ တပြိုင်နက်ထဲမှာပဲ ကေခိုင့်မျက်နှာလေးရဲ
တွတ်သွားတယ်။
"ဒါဆိုလဲ၊ ဟိုလေ.......ဟိုဒင်း၊ ကလေးရအောင်လေ........ဟိုဟာလေ ဟိုဟာ..........
အဲဒီလိုလုပ်ရင်ရော"
ပြဿနာရှင်းစေဖို့မျက်စိမှိတ်ပြောချလိုက်မယ်ကြံပေမယ့် ကေခိုင့်ပါးစပ်ကမထွက်ဘူး
ဒါပေမယ့်ကေခိုင်ပြောတတ်သလိုပြောလိုက်တာကို ကိုကြီးလည်းနားလည်ပါတယ်။
"မရဘူး မရဘူး............အဲဒါမရဘူး.......အဲဒါမျိုးမလုပ်ရဘူး"
ကိုကြီး အရူးတစ်ယောက်လိုသွေးပျက်နေတဲ့ အသံကြီးနဲ့စူးစူးဝါးဝါး ထအော်လိုက်
တယ်။ ကေခိုင့်ကိုဖက်ထားတာကိုလွှတ်လိုက်ပြီး သူ့ခေါင်းကိုသူလက်သီးနဲ့ထုတယ်။
"မရလို့ပေါ့ ကေခိုင်ရယ် မရလို့ပေါ့"
"ကေခိုင်တော့ဘာမှနားမလည်တော့ဘူး ကိုကြီးရယ်"
ကိုကြီးမျက်နှာမှာမဲ့တဲ့တဲ့အပြုံးကြီးတစ်ခုပေါ်လာတယ် ပြီးတော့
"ကိုကြီးကိုနှစ်သိမ့်ပေးချင်တာနဲ့ ဘာကိုမှမသိဟန်ဆောင်မနေပါနဲ့ ကေခိုင်ရယ်၊
ကေခိုင်လဲခေတ်ပညာတတ်ဗဟုသုတရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ ကိုကြီးဖွင့်မပြောပေ

မယ့် ဒီလောက်နှစ်တွေကြာပြီပဲ ကေခိုင်သိနေမှာပါ"
ကေခိုင်အဖြေမပေးပဲတိတ်တိတ်လေးနေလိုက်တယ်။ တကယ်တော့ကေခိုင်လဲ
ရေရေရာရာမသိပါဘူး။ ဒါပေမယ့်အခုကိုကြီးနှုတ်ကဖွင့်ဟဝန်ခံနေပြီလေ"
"ကိုကြီးဘာလုပ်ရမလဲဟင်၊ ကေခိုင် ကိုကြီးဘာလုပ်ရမလဲ"
ကေခိုင်လဲဘာလုပ်ရမှန်းမသိပါဘူး ဒါပေမယ့်စိတ်ကိုအတတ်နိုင်ဆုံးထိန်းပြီး သာယာ
ပျော့ပျောင်းတဲ့အသံလေးနဲ့.
"ခုလုပ်ရမှာတော့ အိပ်ဖို့.ပဲ၊ ကိုကြီးလဲအရမ်းပင်ပန်းနေပြီ၊ အိပ်ပျော်အောင်အိပ်လိုက်
ပါလား ကိုကြီးရယ် နော်"
"ဘယ်လိုလုပ်အိပ်ပျော်မှာလဲ"
"ကေခိုင်ဖက်ထားမယ်လေနော်......လာလေကိုကြီးလှဲလိုက်"
ကေခိုင်ကမီးထပိတ်လိုက်ပြီးတော့ ကိုကြီးကိုဖက်ပြီးအိပ်ယာပေါ်လှဲချလိုက်တယ်။
"ကိုကြီးအိပ်လိုက်နော်၊ နောက်မှကေခိုင်တို့.စဉ်းစားကြတာပေါ့ ကိုကြီးရယ် နော်"
နားနားကပ်ပြီးတိုးတိုးလေးချော့မော့ပြောနေလိုက်တော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့.ကိုကြီးငြိမ်ကျသွား
တယ်။ တချက်တချက်ဆတ်ကနဲကိုယ်လုံးကတုန်သွားပေမယ့်ထမလာတော့ဘူး။ အတော်ကြီး
ကြာတော့မှ အသက်ရှူသံကြားရပြီးအိပ်ပျော်သွားမှန်းသိလိုက်ရတယ်။ ကေခိုင်ကတော့တစ်ည
လုံးအိပ်လို.မပျော်တော့ဘူး အတွေးတွေထဲမှာချာချာလည်လို.........

အပိုင်း(၁၀)
မိုးလင်းခါနီးမှမေးကနဲအိပ်ပျော်သွားတာဆိုပေမယ့် အကျင့်ပါနေတဲ့မျက်လုံးတွေ
ကြောင့် မနက်လင်းတာနဲ့.ကေခိုင်အိပ်ယာပေါ်မှာအိပ်မနေတတ်တော့ဘူး။ ကေခိုင်အိပ်ယာ
ကထလာပြီးမကြာပါဘူး ကိုကြီးလဲနိုးလာတယ်။
ညကအဖြစ်အပျက်တွေနဲ့.ပတ်သက်ပြီးဘာမှပြန်မပြောပဲ သူလုပ်စရာရှိတာတွေကို
လုပ်နေလို့.ကေခိုင်လဲနဲနဲစိတ်အေးသွားရတယ်။ မျက်နှာကတော့သိပ်မကောင်းတာကိုသတိ
ထားမိတယ်။
ကေခိုင်ပြင်ဆင်ပေးတဲ့မနက်စာကိုစားပြီးတော့ဘာမှထွေထွေထူးထူးပြောမနေပဲတိုတို
တုတ်တုတ်နှုတ်ဆက်ပြီးရုံးကိုထွက်သွားတယ်။ ခါတိုင်းလိုသွားခါနီး ကေခိုင့်ပါးကိုတောင်နမ်း
မသွားတော့ဘူး။
ကေခိုင်လဲလုပ်စရာရှိတဲ့အိမ်အလုပ်တွေကို ခပ်မြန်မြန်ပဲလုပ်လိုက်တယ်။ ညကအိပ်ရေး
ပျက်ထားတော့အိပ်ချင်လှပြီလေ။ အားလုံးပြီးတာနဲ့.အိမ်တံခါးကိုပိတ်ပြီး တစ်ခါထဲဝင်အိပ်လိုက်
တာပဲ။ အိပ်ကောင်းကောင်းနဲ့.အိပ်လိုက်တာ ညနေကိုကြီးပြန်လာခါနီးမှပဲနိုးတော့တယ်။
အိပ်ရေးဝအောင်ပြန်အိပ်လိုက်ရလို.လူလဲကြည်ကြည်လင်လင်ဖြစ်သွားပြီး ညနေစာ
အတွက်ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်တော့တာပေါ့။ ကေခိုင်ညတုန်းကကိစ္စတွေကိုပြန်တွေးနေမိတယ်။
အသိချင်ဆုံးကတော့ကိုကြီးညကဘာကြောင့်ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲဆိုတာပါပဲ။
"ကိုကြီးကိုမေးလိုက်ရင်ကောင်းမလား"
တစ်ယောက်ထဲတိုးတိုးလေးရေရွတ်လိုက်ပြီးမှ ကေခိုင်ခေါင်းကိုသွက်သွက်လေးခါ
လိုက်မိတယ်။ မေးလို့.မဖြစ်ဘူး ပြန်မေးလိုက်တော့မှ ကိုကြီးဒီအကြောင်းတွေကိုပြန်တွေးမိပြီး
နောက်တစ်ခါထပ်ပြီးဒုက္ခဖြစ်နေဦးမယ်။
"စိတ်ရှုပ်လိုက်တာနော်"
ငြူငြူစူစူလေးပြောလိုက်ရင်း ကေခိုင့်လက်ထဲကဓါးနဲ့.စဉ္စနီတုံးပေါ်မှာ တစ်တောက်
တောက်ခုတ်နေမိတယ်။ ဒါပေမယ့်စဉ်းစားလေ တွေးကြည့်လေ ဘာကြောင့်ဆိုတာသိချင်လေ
ဖြစ်နေတယ်။ ကိုကြီးဘာတွေကိုပေါက်ကွဲနေတာလဲ အနာသိရင်ဆေးရှိရမယ် ဒီတော့အဓိက

ကအနာကိုသိဖို.ပဲ။
နောက်ပြီးတော့ထူးထူးခြားခြား ကလေးလိုချင်ပြန်သတဲ့။ သူ.ကိုကေခိုင်ကကလေးတစ်ယောက်မွေးပေးရမယ်တဲ့။ ဒီကိစ္စကိုတွေးမိပြန်တော့ကေခိုင်မျက်နှာလေးနီလာတယ်။ကေခိုင့်အတွက်ကတော့ ဒီကိစ္စကိုဘယ်လိုမှသဘောမထားပါဘူးကလေးအရမ်းလိုချင်တယ်လဲမဟုတ်သလို မလိုချင်ဘူးဆိုတာမျိုးလဲမရှိပါဘူး။
ဒါပေမယ့်ငါးနှစ်နီးပါရှိတဲ့ အိမ်ထောင်သက်တစ်လျှောက်လုံးဒီကိစ္စကိုတစ်ခွန်းမှမဟခဲ့တဲ့ကိုကြီးက အခုမှရောဂါထနေတာကိုကေခိုင်နားမလည်ဘူး။ ကေခိုင်ကကျန်းမာရေးနဲ.ပြည့်စုံတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ဖို. ကလေးမွေးဖွားဖို.ဆိုတာ ကေခိုင့်အတွက်တော့ အခက်အခဲမရှိပါဘူး ခက်နေတာက.........

"တီ........တီ..........တီ"
ခြံဂက ကားဟွန်းသံကြောင့်ကေခိုင်တွေးနေတာတွေခဏရပ်ပြီး တံခါးပြေးဖွင့်ပေးလိုက်တယ်။ ကားမောင်းဂင်လာတဲ့ကိုကြီးမျက်နှာကိုကြည့်လိုက်တော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့်ခါတိုင်းလိုရွှင်ရွှင်ပြပြတော့မရှိဘူး။ လက်ဆွဲအိပ်ကိုကေခိုင်လှမ်းယူလိုက်တာတောင်မပေးဘဲသူဖာသာဆွဲသွားပြီးအိမ်ပေါ်တက် အခန်းထဲကိုတန်းဂင်သွားတော့တယ်။
ကေခိုင်နောက်ကနေလိုက်သွားတော့ အခန်းထဲမှာတိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်အဂတ်လဲနေတဲ့ကိုကြီးကိုတွေ.လိုက်တယ်။
"ကိုကြီးဆာပြီလား"
"မဆာသေးပါဘူး"
ကေခိုင့်အမေးကိုခပ်တိုတိုပဲဖြေပြီးအိမ်ရှေ.ခန်းကိုပြန်ထွက်သွားတယ်။ အဲဒါနဲ.ကေခိုင်လဲမီးဖိုချောင်ထဲပြန်ဂင်သွားပြီး ညစာအတွက်ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်ထားတာလေးတွေကိုလက်စသတ်လိုက်တော့တယ်။ အရက်တော့သောက်မလာဘူး။ ဒါဆိုရင်သူဘာဖြစ်နေလဲဆိုတာမေးရင်ကောင်းမလား မမေးပဲထားလိုက်တာပဲကောင်းမလား။ လူကအလုပ်တွေလုပ်နေပေမယ့်စိတ်ကတော့ဒီအကြောင်းကိုပဲတွေးနေမိတယ်။ လုပ်စရာကိုင်စရာလေးတွေပြီးလို.အိမ်ရှေ.ကိုထွက်လာတော့ ကိုကြီးကိုမတွေ.ဘူး။ အိပ်ခန်းထဲမှာလဲမရှိဘူး။ အဲဒါနဲ.ခုနအမှတ်တမဲ့ဖြတ်လာမိတဲ့ထမင်းစားခန်းကိုပြန်သွားကြည့်လိုက်တော့မှ အရက်ထိုင်သောက်နေတဲ့ကိုကြီးကိုတွေ.တယ်။ အမှန်ပြောရရင်ကေခိုင်တော်တော်စိတ်ညစ်သွားပါတယ် ဒါပေမယ့် အတတ်နိုင်ဆုံးအသံချိုချိုလေးနဲ.
"ကေခိုင်ဘာလုပ်ပေးရမလဲကိုကြီး"
"ရပါတယ် ဘာမှမလုပ်နဲ.တော့ ဒီမှာချိစ် ရှိတယ်"
ဘာမှမလိုပါဘူးဆိုတာနဲ.ကေခိုင်လဲ ကိုကြီးဘေးကခုံမှာဂင်ထိုင်ရင်းကိုကြီးသောက်နေတာကိုကြည့်နေမိတယ်။
ကိုကြီးကိုကြည့်ရတာစိတ်နဲ.ကိုယ်နဲ.မကပ်သလိုပဲ။ အရက်ကြိုက်တတ်တဲ့သူတစ်ယောက်အရက်ကိုသောက်နေတဲ့ပုံမျိုးမဟုတ်ဘူး။ သူသောက်နေပုံကပါးစပ်ထဲကိုအရက်တွေဂတ္တရားအရလောင်းထည့်ပေးနေရသလိုမျိုး။ သူ.မှာစိတ်ညစ်စရာအကြောင်းတစ်ခုခုတော့ရှိနေတာသေချာပြီ။
ကေခိုင်မေးချင်တယ် ဒါပေမယ့် မမေးရဲဘူး။ ညကလိုပေါက်ကွဲထွက်ပြီး ကေခိုင့်အဂတ်တွေဆွဲဖြဲ၊ ပစ္စည်းတွေပေါက်ခွဲ၊ သူ.ကိုယ်သူလဲအနာတရဖြစ်အောင်လုပ်၊ အဲဒါမျိုးတွေထပ်ဖြစ်လာမှာလဲစိုးတယ်။
ဖြစ်နိုင်ခြေတွေကိုဉာဏ်မီသလောက်ကေခိုင်စဉ်းစားကြည့်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်ဘယ်လိုမှမတွေးတတ်တော့ဘူး ဒီအကြောင်းတွေစဉ်းစားရင်းနဲ.ဘာ့ကြောင့်မှန်းမသိဘူး အလိုလိုဂမ်းနည်းလာတယ်။ ဆိုးလိုက်တဲ့ဘဂရယ်လို.ကိုယ့်ဘဂကိုယ်ရင်နာမိပြီးတဲ့နောက်မှာတော့မျက်ရည်တွေကအလိုလိုကျလာတယ်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲကေခိုင်"
မျက်ရည်တွေကိုမြင်တော့ လက်ထဲကခွက်ကိုချလိုက်ပြီးကိုကြီးကလှမ်းမေးတယ်။
ကေခိုင်မဖြေနိုင်ဘူး ဖြေစရာစကားလည်းမရှိဘူးလေ။ အဲဒါနဲ့ပဲစားပွဲပေါ် မှောက်ပြီးရှိုက်ကြီး
တငင်ငိုလိုက်မိတော့တယ်။
"ဘာဖြစ်လို့လဲကေခိုင်ရယ် ဟင် ကိုကြီးကိုစိတ်ဆိုးလို့လား"
ချက်ချင်းကေခိုင့်နားကိုတိုးထိုင်လိုက်ပြီးကိုကြီးချော့ရှာပါတယ်။
"မဟုတ်ပါဘူး"
"ဒါဆိုဘာလို့ငိုတာလဲကေခိုင်ရယ်၊ တိတ်တော့နော် တိတ်ပါကလေးရယ်"
"ကေခိုင်ဂမ်းနည်းလို့ပါ"
"ဘာဖြစ်လို့ဂမ်းနည်းတာလဲ"
"မသိဘူး"
"ဟင်"
ကေခိုင့်အဖြေစကားကြောင့်ကိုကြီးစိတ်ရှုပ်သွားပုံရပေမယ့် ကေခိုင့်ပုခုံးကိုညင်ညင်
သာသာလေးဖက်ပြီးချော့ပါတယ်။
"တိတ်ပါကေခိုင်ရယ် ကလေးဒီလိုငိုနေတော့ကိုကြီးလည်းဘယ်စိတ်ကောင်ပါ့မလဲ
တိတ်တော့နော် ကလေး"
ကေခိုင့်မေးဖျားလေးကိုမော့ပြီး မျက်ရည်တွေကိုသုတ်ပေးတယ်။ ကေခိုင်မျက်လုံးတွေ
ကိုပိတ်ထားလိုက်တယ် မျက်လုံးတွေမှိတ်ထားပေမယ့် မျက်ရည်တွေကတော့တပေါက်ပေါက်
ကျနေတုန်းပါပဲ။
"မနေ့ကကိုကြီးအဓိပ္ပါယ်မရှိတာတွေလုပ်ခဲ့မိတယ် ကေခိုင့်ကိုလည်းကောင်းကောင်း
မဆက်ဆံခဲ့ဘူး ကေခိုင်ဒါကိုစိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာလား"
ဒီအတွက်တော့မသေချာပေမယ့် ကေခိုင်ခေါင်းညိမ့်ပြလိုက်မိတယ်။
"ကေခိုင်ရယ်"
ကိုကြီးအသံကအားပျော့တုန်ရီနေတယ်။
"ကိုယ်မှားခဲ့တယ်ကေခိုင်၊ ကိုယ်မလုပ်သင့်တာတွေလုပ်ခဲ့တယ်၊ ကိုယ်အတ္တကြီးခဲ့တာ၊
အရူးထခဲ့တာ ဒါပေမယ့်ကေခိုင် ကိုယ်ကေခိုင့်ကိုအရမ်းချစ်ခဲ့တာကတော့မှန်သောသစ္စာစကား
ပါ"
ကိုကြီးဘာတွေပြောနေတာလဲ ကေခိုင်တစ်ခုမှနားမလည်ဘူး ဒါပေမယ့်ကေခိုင်မေးချင်
စိတ်လည်းမရှိတော့ ဒီအတိုင်းပဲနားထောင်နေလိုက်တယ်။
"မနေ့ကဟိုလူတွေကပြောတယ် ခုချိန်ထိကလေးမယူသေးတာဘာဖြစ်လို့လဲတဲ့
ကိုကြီးကမစွမ်းဘူးဆိုရင်လဲ သူတို့လာကူရမလားတဲ့"

ကေခိုင့်မျက်နှာနွေးကနဲဖြစ်သွားတယ် လူကြီးလူကောင်းတွေဆိုတဲ့ယောကျာ်းတွေဟာ
ဒီလိုပဲစကားကိုလက်လွတ်စပါယ်ပြောတတ်ကြသလား။
"ကိုကြီးကစိတ်ဆိုးပြီးသူတို့ကိုပြန်ဝေါက်မိတော့ အစွမ်းမရှိတဲ့သူ၊ ယောကျာ်းမပီသတဲ့
သူ၊ မျိုးမအောင်တဲ့သူ ဆိုပြီးဂိုင်းစကြတော့တာပဲ။ ကိုကြီးသီးခံပါသေးတယ်နောက်တော့သူတို့
ကကေခိုင့်ကိုပါခေါ် မေးမယ်ဆိုပြီး လှမ်းခေါ်ကြတော့ ကိုအေးမင်းသာကြားမဂင်ရင်ကိုယ်သူတို့
ကိုတစ်ခုခုလုပ်မိတော့မှာ သေချာတယ်"
"အို"
ဆက်ခါဆက်ခါကြားလိုက်ရတဲ့စကားတွေကြောင့်ကေခိုင်အငိုတိတ်သွားပြီး ဒေါသတွေရင်ထဲ

ရောက်လာတယ်။
"တော်တော်မိုက်ရိုင်းတဲ့သူတွေ"
"ဟိုတုန်းထဲကသူတို့ကဒီလိုစတတ်တာ မနေ့ကတော့တော်တော်လည်းမူးနေကြ
တော့ပိုပြီးဆိုးကုန်တာပေါ့"
မနေ့တုန်းကကိုကြီးဘာလို့ဒီလောက်စိတ်ဆိုးသွားရတယ်ဆိုတာခုမှကေခိုင်သဘော
ပေါက်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့်အားလုံးကိုတော့နားလည်နိုင်သေးတာနဲ..
"ဒါနဲ့ကိုကြီးကကေခိုင့်ကိုဘာလို့ကလေးမွေးခိုင်းရတာလဲ"
ကိုကြီးငိုင်သွားတယ် သူ့နေရာမှာပြန်ထိုင်လိုက်ပြီးအရက်ကိုငုံ့တယ်။ တစ်ငုံသောက်လိုက်ပြီး
တော့မှ
"ကိုကြီးတို့ကေခိုင်တို့မှာကလေးတစ်ယောက်တော့ရှိသင့်တယ်လို့ထင်တယ်လေ"
ဒီတစ်ခါကေခိုင်ငိုင်ရမယ့်အလှည့်၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာကိုကြီးမေ့နေရှာသလား။ ဒါမှ
မဟုတ်ဖြစ်နိုင်စရာအကြောင်းတစုံတရာရှိနေလို့လား ဖွင့်မေးလိုက်ချင်ပေမယ့်ပါးစပ်က
မထွက်ဘူး။
"ကေခိုင်ဘယ်လိုသဘောရသလဲ"
ငြိမ်သက်နေတဲ့ကေခိုင့်ကိုမျှော်လင့်တကြီးနဲ့ ကိုကြီးမေးတော့ကေခိုင်ခေါင်းကိုတဖြည်းဖြည်းခါ
မိတယ်။
"မွေးစားရင်ကော"
"ဘယ်ဖြစ်မလဲ ကေခိုင်ရယ် ကေခိုင်ကိုယ်တိုင်မွေးမှဖြစ်မှာပေါ့"
ကေခိုင်ခေါင်းတွေနောက်ကျိုကိုက်ခဲလာတယ်။ နောက်ဆုံးမှာမထူးတော့ပါဘူးလို့
သဘောပိုက်ပြီး..
"ကေခိုင်တို့မှာရနိုင်စရာရှိလို့လား"
ကိုကြီးလက်ထဲကအရက်ခွက် စားပွဲပေါ်ကိုလွတ်ကျသွားတယ်။ လေထဲမှာမြောက်နေ
တဲ့လက်တွေကလည်းတုန်လို့။ တော်သေးတယ်ခွက်ကမကွဲသွားဘူး။ ခွက်ကိုပြန်ကောက်ပေး
ရင်း ကိုကြီးကိုကြည့်လိုက်တော့မှိုင်းညို့နေတဲ့မျက်နှာထားနဲ့နံရံကိုငေးနေတာကိုတွေ့လိုက်ရ
တယ်။ တစ်ခုခုကိုသူပြောချင်နေပုံပဲ။ နှုတ်ခမ်းတွေကတဆတ်ဆတ်တုန်နေပေမယ့်စကားသံ
ကထွက်မလာဘူး။

ကိုကြီးသိပ်စိတ်ထိခိုက်သွားပြီဆိုတာသိလိုက်လို့ ကေခိုင်လည်းငြိမ်နေ
လိုက်ပါတယ်။ နှစ်ယောက်လုံးစကားတွေတခွန်းမှမဆိုဖြစ်ဘဲအကြာကြီးနေပြီးမှ ကိုကြီးဆီက
အသံထွက်လာတယ်။
"ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ကေခိုင်ရယ်"
"ရှင်"
ကေခိုင်သေချာမကြားလိုက်ပါဘူး အတွေးထဲနစ်နေမိတာကိုး။ ဒါ့ကြောင့်ပြန်မေးမိလိုက်တယ်။
"ဘာပြောတာလဲ ကိုကြီး"
"ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ်ကေခိုင်........ကေခိုင်.......ကိုယ့်အတွက်ကလေးတစ်ယောက်
မွေးပေးပါ"
အရက်သောက်ထားတာကေခိုင်မဟုတ်ပါဘဲနဲ့ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးချာချာလည်သွား
တယ်။ ဒီစကားရဲ့အတိုင်းအတာကဘယ်လောက်ထိတာသွားတယ်ဆိုတာ ကိုကြီးမသိလို့လား
ဒါမှမဟုတ် သိလျှက်နဲ့တမင်ပြောတာလား။
"ဟို.......နိုင်ငံခြား........နိုင်ငံခြားမှာလေ............................သွားရင်ရတယ်ဆို"

"အဲဒီလောက်အများကြီးကိုယ်တို့မှမချမ်းသာတာ ကေခိုင်ရယ်"
ညည်းညည်းညူညူနဲ့ပြောရင်းကိုကြီးခွက်ထဲကိုအရက်တွေငှဲ့ပြန်တယ်။ ကေခိုင်လည်း ကြောင်ငေးငေးလေးထိုင်နေမိတယ်။မျက်စေ့ရှေ့မှာတင်ကိုကြီးအရက်တွေတစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်နေတာမြင်ပေမယ့် မမြင်သလိုပဲ။ ကိုယ်နဲ့ဘာမှမဆိုင်တဲ့မြင်ကွင်းတစ်ခုကိုမြင်နေရလို့ စိတ်ထဲမှာဘာမှမရှိသလိုမျိုးပဲ။
"ခွမ်း"
အရက်ကုန်သွားတဲ့ပုလင်းလွတ်ကိုနံရံဆီကို ကိုကြီးပစ်ပေါက်ခွဲလိုက်တော့မှ ကေခိုင်လည်းသတိပြန်ဝင်လာတယ်။ ကိုကြီးလုပ်ပြန်ပြီ။ ကိုကြီးကထိုင်နေရာကနေပုန်းဆို ထရပ်လိုက်ပြီး ထမင်းစားခန်းထဲက အရက်ပုလင်းတွေထားတဲ့ဘီရိုဆီကို လျှောက်သွားတယ်။
"ငါ.......တယ်...........စောက် ......!@#*"
ကိုကြီးဆီကအယုတ္တအနတ္တဆဲရေးသံတွေထွက်လာတော့ ကေခိုင်သူ့နားကိုပြေးကြည့်မိတယ်။
"ဘာဖြစ်လို့လဲကိုကြီး"
"အရက်ကုန်ပြီ"
"ဒါဆိုလဲ ကိုကြီးရေချိုးလိုက်တော့လေ ထမင်းစားကြရအောင်....နော်"
"ထမင်းမစားချင်ပါဘူး၊ အရက်ပဲသောက်ချင်တယ်"
ပြောပြောဆိုဆို ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနဲ့အခန်းပြင်ကိုထွက်သွားတယ်။ ခုနသူပစ်ခွဲ လိုက်တဲ့ပုလင်းကွဲတစ်စကခြေဖဝါးကိုထိုးစိုက်မိပြီး သွေးတွေကရဲကနဲဖြာကျလာတာတောင် သူ့ခြေလှမ်းကိုမရပ်ဘူး။ ခြေမှာစိုက်နေတဲ့ပုလင်းကွဲကိုဆတ်ကနဲဆွဲထုတ်လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး ဒီအတိုင်းသွေးတွေအရဲသားနဲ့ဆက်လျှောက်သွားတယ်။

ကေခိုင်ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ကျန်ခဲ့စဉ်မှာပဲအိမ်ရှေ့ကကားသံပူးကနဲကြားလိုက် ရတယ်။ ကေခိုင်နောက်ကနေပြေးလိုက်သွားပေမယ့်မမီတော့ဘူး။ ခြံတံခါးကိုတောင်ပြန် မပိတ်ပဲ ဒီအတိုင်းမောင်းထွက်သွားလို့ ကေခိုင်လိုက်ပိတ်လိုက်ရတယ်။ အရက်ဝယ်ပြီးများ ပြန်လာမလားလို့ ကေခိုင်ထမင်းမစားသေးပဲစောင့်နေပေမယ့် ကိုကြီးပြန်မလာဘူး။ ညတော်တော်ကြီးမိုးချုပ်မှမူးမူးရူးရူးနဲ့ပြန်ရောက်လာတယ်။
ရောက်လာတော့လည်းကေခိုင့်ကိုဘာမှအရေးတယူစကားပြောမနေတော့ဘဲ အိပ်ခန်း ထဲကိုတန်းဝင်သွားတယ်။ ကေခိုင်လိုက်ဝင်သွားတော့ကိုကြီးကကုတင်ပေါ်ရောက်နေနှင့်ပြီး အိပ်ပျော်နေလား အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေလားမသိဘူး။ တုပ်တုပ်တောင်မလှုပ်ဘူးငြိမ်လို့။ ကေခိုင် သက်ပျင်းလေးချပြီး မီးပိတ်လိုက်တော့တယ်။
ကေခိုင်အနားမှာဝင်လှဲလိုက်တော့လည်းလှည့်မလာဘူး။ ခါတိုင်းဆိုဒီလိုမျိုးအရက်မူး နေပြီဆိုရင် ကေခိုင်ကောင်းကောင်းနေရတယ်ကိုမရှိဘူး။ အခုတော့လည်းသူကကုတင်ပေါ်မှာ ကေခိုင်ရှိနေတယ်ဆိုတာကိုတောင်မသိသလိုမျိုးနဲ့။
ကေခိုင့်ကိုများစိတ်ဆိုးနေသလား။ ကေခိုင်မရေမရာစဉ်းစားမိတယ်။ စိတ်ဆိုးရအောင် ကေခိုင်ကဘာမှအပြစ်ကျူးလွန်ခဲ့တာလည်းမဟုတ်။ မဖြစ်နိုင်တာကိုလိုချင်နေတဲ့ကိုကြီးအလွန် ပဲဖြစ်လိမ့်မယ်။ သူကလည်းလွန်သေး သူကပဲအဖက်မတန်သလိုလုပ်သေးရဲ့။
မှောင်ထဲမှာဝေဝေဝါးဝါးမြင်နေရတဲ့ခြင်ထောင်အမိုးဖြူဖြူကိုကြည့်ရင်း ကေခိုင်စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိနေတယ်။ ဒီလိုဖြစ်မယ်မှန်းသာသိရင်ကေခိုင်အိမ်ထောင်ပြုခဲ့မှာမဟုတ်ဘူး။ ခုတော့ကိုယ်ဖော်တဲ့ဆေးကိုယ်မစားနိုင်ဖြစ်နေရပြီ။ အားကိုးအားထားတစ်ခုအနေနဲ့ကိုကြီးကို လက်ထပ်ခဲ့တာမှားများမှားနေပြီးလား။
အိမ်ထောင်သားမွေးလို့ဆိုရိုးစကားရှိခဲ့တာပဲ။ အိမ်ထောင်ပြုပြီးရင် သားမွေးရမှာမိန်းမ တွေရဲ့တာဝန်ပါ။ ကေခိုင့်မှာဒါကိုရှောင်လွှဲဖို့စိတ်ကူး မရှိပါဘူး။အိမ်ထောင်မကျခင်ကရက်စရာ လိုတွေးပြီးခေါင်းထဲမထားမိခဲ့ပေမယ့် ကိုကြီးကိုလက်ထပ်တော့မယ်လို့ဆုံးဖြတ်ပြီးကထဲက ဒီကိစ္စတွေကိုရင်ဆိုင်ဖို့ ကေခိုင်အသင့်ပြင်ထားပြီးသားပါ။

ကေခိုင်တို့မင်္ဂလာဆောင်မှာတုန်းကဖွင့်တဲ့သီချင်းလေးတပုဒ်ကို နားထဲပြန်မြင်ယောင်လာမိတယ်။ ဟိုနားဒီနားမင်္ဂလာပွဲတွေမှန်သမျှမှာလည်းကြားနေကျသီချင်းလေးပါ။ ဘာတဲ့အကုန်လုံးတော့မမှတ်မိတော့ဘူး။ ခုကေခိုင့်နားထဲမှာပြန်ကြားယောင်လာတာကတစ်ကြောင်းထဲရယ်......

"မေ က ယာမြေ၊ မောင်က မိုးကောင်းကင် လောကီ အမြုတေ"

........တဲ့မိုးခေါင်တဲ့ယာ

မှာအပင်မရှိအပွင့်အသီးမဲ့နေတာဘာဆန်းလို့လဲနော်။ ဒီလိုအတွေးတွေအမျိုးမျိုးနဲ့တော့ကေခိုင်အိပ်ပျော်တဲ့ဆီရောက်တော့မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုဖြစ်နေရတော့မှညတာကလည်းရှည်လိုက်တာ။

အပိုင်း(၁၁)

"မမကေခိုင် ဈေးကပြန်လာပြီလား"

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ်ငေးငေးလေးလျှောက်လာတဲ့ ကေခိုင်နှုတ်ဆက်သံကြားလိုက်လို့မော့ကြည့်လိုက်တော့ ဘေးအိမ်ကမောင်ကျော်သူဖြစ်နေတယ်။

"အော် အေး ဈေးကပြန်လာတာ၊ မင်းရောဘယ်သွားမလို့လဲ"

"လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကပြန်လာတာ မမ"

"ကျောင်းမသွားဘူးလား"

"စာမေးပွဲဖြေတော့မယ်လေ private study ပေးထားတာ၊ မမဒီနေ့အစ်ကိုကြီးလိုက်မပို့ဘူးလား"

"အေးကွယ် မနက်ထဲကကားနဲ့ထွက်သွားတာခုထိကိုပြန်မလာသေးဘူး သူ့ရုံးကိုတန်းသွားပြီထင်ပါရဲ့"

ကေခိုင်တစ်ပတ်မှနစ်ခါလောက်ဈေးဝယ်ထွက်ဖြစ်တာပါ။ လင်မယားနှစ်ယောက်ထဲဆိုတော့သိပ်များများစားစားဝယ်ခြမ်းထားစရာမလိုဘူးလေ။ ခါတိုင်းဆိုကေခိုင်ဈေးသွားတိုင်းကိုကြီးလိုက်ပို့နေကျ။ ဒီနေ့တော့ဘယ်အချိန်အိမ်ကထွက်သွားမှန်းတောင်မသိလိုက်ရဘူး။

ခုတလောညဘက်ဆိုကေခိုင်အိပ်မပျော်ဘူး မနက်မိုးလင်းလုချိန်ရောက်မှအိပ်ပျော်သွားတာများတော့ အိပ်ယာထချိန်လည်းနောက်ကျကုန်ရော။ ဒီနေ့နိုးလာတော့လည်းကိုကြီးမရှိတော့ဘူး သွားပြီ။ ကားစက်သံလိုလိုတော့ကြားမိသား အိပ်မက်လိုလိုနဲ့မျက်လုံးလဲဖွင့်မရတာနဲ့ထမကြည့်လိုက်မိဘူး။

"မမ ခြင်းတောင်းကျွန်တော်ဆွဲပေးမယ်လေ"

တလမ်းထဲနေတာဆိုတော့တူတူပြန်လာမိတဲ့မောင်ကျော်သူကကေခိုင့်လက်ထဲကခြင်းကိုတောင်းတယ်။

"ရပါတယ် မလေးပါဘူး ငါ့မောင်ရဲ့"

အမှန်ကတော့နန်နဲလေးတယ်၊ နောက်ရက်တွေကိုကြီးလိုက်မပို့ရင်ဈေးကိုနောက်ထပ်သွားစရာမလိုအောင်လို့ ကေခိုင်တော်တော်လေးဝယ်လာမိတော့ ဆွဲလာရတာလက်မောင်းကိုအောင့်နေပြီ။ ဒါပေမယ့်မောင်ကျော်သူကိုအားနာတာနဲ့ငြင်းလိုက်မိတယ်။ ဒီလိုနဲ့လျှောက်လာကြရင်း မောင်ကျော်သူကထပ်တောင်းပြန်တယ်။

"ပေးပါ မမရဲ့ရပါတယ်"

"နေပါစေ အားနာစရာကြီး"

ဒီလိုပြောတော့ မောင်ကျော်သူကပြုံးလိုက်ပြီး

"မမကသာကိုယ့်ဖာသာမသိတာ လူကတစ်ခြမ်းစောင်းနေပြီ ခြင်းကမြေကြီးကိုတိုက်တော့မယ်"

"အင့်"

တကယ်လည်းကေခိုင်လက်ညောင်းနေပြီလက်ဆစ်ကလေးတွေတောင်တဆစ်ဆစ်နဲ့ ကိုက်ကျန်ခဲ့တယ်။ မငြင်းသာတော့တာနဲ့မောင်ကျော်သူ့လက်ထဲခြင်းကိုပေးလိုက်ပါတယ်။ သူ့တို့ယောက်ျားလေးတွေကျတော့လည်း ကေခိုင့်အတွက်လေးလှတဲ့ခြင်းကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး အသာအယာလေးပဲဆွဲလို့။

"အများကြီးပါလား အလှူလုပ်မလို့လား"

"မဟုတ်ပါဘူးကွယ် တစ်ပတ်စာဂယ်လာတာလေ နောက်နေ့တွေဆိုမသွားရတော့ဘူး ပေါ့"

"ဒါဖြင့်လည်းဆိုက်ကားလေးဘာလေးစီးခဲ့ရောပေါ့မမရယ်"

သူပြောမှကေခိုင်သတိရတယ် ဟုတ်တော့ဟုတ်သား ဒါပေမယ့်ဈေးမှာတုန်းကတော့ ဆိုက်ကားစီးဖို့ကေခိုင်လုံးဂသတိမရမိဘူး။ ခုတလောလူနဲ့စိတ်ကလည်းသိပ်မကပ်တော့ အယောင်ယောင်အမှားမှားတွေခဏခဏဖြစ်ရတယ်။

အရင်းစစ်တော့ဒါတွေအားလုံးဟာကိုကြီးကြောင့်ပဲ။ လင်ယောက်ျားရဲ့ဥပေက္ခာပြုခြင်း ကိုခံနေရတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်တကယ်ကိုခံရခက်ပါတယ်။ ချစ်လို့လက်ထပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပေမယ့်ကေခိုင်ဟာကိုကြီးကိုအားကိုးပြီးဘဂကိုဖြတ်သန်းနေရသူပါ။ အလုပ်ကလည်း ထွက်ခဲ့ပြီးပြီ။ ကိုကြီးရဲ့လောင်းရိပ်အောက်မှာနစ်ပေါင်းများစွာအသားကျပြီး ကိုကြီးမျက်နှာကို ကြည့်နေရတဲ့ဘဂမှာနေရတာကို ပျော်ရွှင်တယ်မဟုတ်ပေမယ့် နေသားကျနေခဲ့ပါပြီ။ ကိုကြီး ကလည်းကေခိုင့်ကိုအရမ်းဂရုစိုက်တယ်လေ။ ခုတော့သူအလွန်ချစ်အလွန်ဂရုစိုက်ခဲ့တဲ့ကေခိုင့် ကိုတောင်ကိုကြီးဂရုမပြုနိုင်လောက်အောင်ဖြစ်နေတယ်လေ။

"မငြိမ်လှချည့်လား"

ကေခိုင်တွေးငေးနေတာကိုမြင်လို့ထင်ပါရဲ့. မောင်ကျော်သူ့ဆီကစကားသံထွက်လာတယ်။

"ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးကွယ် ဟိုတွေးဒီတွေးပေါ့"

ကိုယ့်ကိုကူညီနေသူတစ်ယောက်ကိုဘေးမှာထားပြီးစကားမပြောနိုင်လောက်အောင်ဖြစ်နေတဲ့ အတွက်မောင်ကျော်သူ့ကိုအားနာမိတယ်။

"မောင်လေးစာမေးပွဲပြီးရင် နယ်ပြန်ဦးမှာလား"

"မပြန်တော့ဘူးမမ ဒီမှာစောင့်မယ့်သူမှမရှိဘဲ"

"အိမ်ရှင်တွေကဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲ"

"မသိဘူးမမ အနည်းဆုံးတော့သုံးနှစ်ကြာမယ်ပြောသွားတာပဲ၊ ခုမှသူတို့သွားတာ တနှစ်တောင်မပြည့်သေးဘူး"

မောင်ကျော်သူက ကေခိုင်တို့ဘေးအိမ်က တအိမ်သားလုံးနိုင်ငံခြားရောက်နေတဲ့ အိမ်ကိုလာ စောင့်ပေးရင်းကျောင်းတက်နေတာလေ။

"မင်းနဲ့က အမျိုးတွေလား"

"မဟုတ်ပါဘူး ခင်တာပါ အိမ်ရှင်သားကကျွန်တော့သူငယ်ချင်းလေ"

"တစ်ယောက်ထဲဆိုတော့ပျင်းနေမှာပေါ့နော်"

"မပျင်းအားပါဘူးမမရယ် အိမ်ကကြီးတော့တနေ့တနေ့အမှိုက်လှဲရ ဖုန်သုတ်ရတာနဲ့ ပဲမအားရပါဘူး"

"စားတော့ သောက်တော့ရော"

"အဲဒါကတော့ ဖြစ်သလိုပဲပေါ့ ဟဲဟဲ"

အိမ်မှာဟင်းကောင်းလေးချက်တဲ့နေ့ကျဒီကောင်လေးကိုတစ်ခွက်လောက်တော့ပေး ဦးမှလို့ကေခိုင်တွေးမိတယ်။ မိဂေးဘဂေးနဲ့တစ်ယောက်ထဲနေရတဲ့အပြင်ယောက်ျားသားဆို တော့ စားရေးသောက်ရေးအဆင်ပြေအောင်ဘယ်လုပ်နိုင်မလဲ။ ကိုယ့်မောင်လေးအရွယ်ဆို တော့လဲသနားစိတ်ဂင်မိတယ်။ နောက်ပြီးကေခိုင်ကတစ်ဦးတည်းသောသမီးဆိုတော့မောင်နှမ

တွေသိုက်သိုက်ဂန်းဂန်းနေခဲ့ရတာမျိုးမဟုတ်ဘူးလေ။ ငါ့မှာသာဒီလိုမောင်လေးတစ်ယောက်ရှိရင် ကိုယ်မချစ်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုလက်ထပ်ဖို့ဘယ်လိုမလဲ။ ဒါမှမဟုတ်အစ်ကိုတစ်ယောက်ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။

"ငါ့မောင် အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ"

"၁၈ နှစ်......အဲ ၁၉နှစ်ထဲမှာပေါ့ မမရော"

"မမက ၂၄ မင်းထက်ငါးနှစ်ကြီးတာပေါ့"

"ရွာမှာတော့အစ်မနှစ်ယောက်ရှိတယ် သူတို့ကတော့လေးဆယ်နားနီးနေပြီ ကျွန်တော်ကအိမ်မှာအငယ်ဆုံးလေ"

"မောင်လေးတို့ကမောင်နှမဘယ်နှယောက်လဲ"

"ငါးယောက်"

"ပျော်စရာကြီးပေါ့"

"အင်းပေါ့ ခုတော့သူတို့လည်းကိုယ့်အိမ်ထောင်နဲ့ကိုယ်ဖြစ်ကုန်ကြပါပြီ ကျွန်တော်ကလည်းဒီမှာကျောင်းလာတက်နေတော့ အိမ်မှာအဖေရယ် အမေရယ် အတူနေတဲ့အစ်မတို့လင်မယားရယ်ပဲကျန်ခဲ့တယ်"

မောင်ကျော်သူက ၁၉ နှစ်ဆိုပေမယ့်အတော်ထွားတယ်။ အရပ်ကလည်းအမြင့်ကြီးပဲ။ အသားဖြူဖြူနဲ့ရုပ်ရည်ကလည်းမဆိုးဘူး။ တီရှပ်လက်ပြတ်ဂတ်ထားတဲ့လက်မောင်းတွေကဖွေးဥနေတာပဲ။ တောကနေကျောင်းလာတက်တဲ့ကောင်လေးလို့ဘယ်သူမှထင်မှာမဟုတ်ဘူး။

သူ့ကိုကေခိုင်စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်နေတာကြောင့်မောင်ကျော်သူရှက်သွားတယ်ထင်ပါတယ် မျက်နှာကလေးကိုရဲသွားတာပဲ။ တော်တော်ရှက်တတ်တဲ့ကောင်လေး။

"ငါ့မောင်က လူချောပဲ ကျောင်းမှာကောင်မလေးတွေပိုင်းနေမှာပေါ့"

"မရှိပါဘူးမမရယ် စိတ်လည်းမဝင်စားပါဘူး"

"ဟုတ်လို့လား မညာနဲ့နော် ငါ့မောင်ရုပ်ရည်နဲ့ဆိုကြိုက်တဲ့မိန်းကလေးခေါင်းခေါက်ရွေးလို့ရတယ်"

"မမလဲ အရမ်းလုတာပါပဲ"

မဆီမဆိုင်စကားကိုပြောချလိုက်တဲ့ မောင်ကျော်သူ့အသံကတုန်ရီအက်ကွဲနေတယ်။ လည်ချောင်းထဲမှာချွဲသလိပ်တွေကပ်နေတဲ့အသံမျိုး။

"ဟားဟား နောက်တစ်ခါကျမှန်ဂယ်ကျွေးမယ် ဒါပေမယ့်မမကဂိတ်ဆုံးသွားပြီလေ ဘာမှရတော့မှာမဟုတ်ဘူး"

"မဟုတ်တာမမရာ မမကိုမသိတဲ့သူဆိုအိမ်ထောင်သည်လို့တောင်ထင်မှာမဟုတ်ဘူး အပျိုလို့ပဲထင်မှာ"

ဒါတော့ဟုတ်တယ် ကိုကြီးဘေးမှာပါရင်တောင်ပုရိသတွေရဲ့မျက်လုံးတွေကကေခိုင့်ကိုတပ်မက်စွာကြည့်တတ်ကြတာလက်တွေ့ပဲလေ။ ကိုကြီးမပါပဲတစ်ယောက်ထဲလမ်းထွက်ချိန်မျိုးဆိုပိုဆိုးတယ်။

ဒါဆိုရင်အခုသူတို့နှစ်ဦးအတူလမ်းလျှောက်လာကြတာကိုအကြောင်းမသိတဲ့သူတွေဆိုဘယ်လိုမြင်ကြမလဲ။ ချစ်သူစုံတွဲတွေလို့ထင်ကောင်းထင်ကြမှာပေါ့။ ဒီလိုတွေးမိလိုက်တော့ ကေခိုင့်ခြေလှမ်းတွေတန့်သွားတယ်။ဒါပေမယ့် ခြံဝကိုရောက်နေပြီမို့သိပ်မသိသာလိုက်ပါဘူး။

"ကျေးဇူးပါပဲမောင်လေးရယ် နောက်ကြုံမှပဲခြင်းဆွဲခမုန့်ကျွေးတော့မယ်နော်"

"ရပါတယ်မမရဲ့ အိမ်နီးချင်းတွေပဲဟာ"

ခြံတံခါးဖွင့်ပြီးအိမ်ထဲကိုဝင်လာခဲ့တယ် နောက်စိတ်ထဲကထင့်နေတာနဲ့နောက်ကိုပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ခြံဝမှာငူငူကြီးရပ်ပြီးကေခိုင့်ကိုကြည့်နေတဲ့မောင်ကျော်သူကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။ ကေခိုင်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာလေးပျက်ပြီး တဖက်လှည့်သွားတယ် ရှက်သွားတယ် ထင်ပါရဲ့။

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ကေခိုင်လည်းမျက်နှာပူသလိုလို ရှက်သလိုလိုနဲ့စိတ်ထဲမှာတစ်မျိုးပဲ

ယောက်ျားတွေကနားလည်ရခက်သလို မိန်းမတွေရဲ့စိတ်ကလည်းထူးဆန်းတာပဲလို့.ကေခိုင်စိတ်ပျက်လက်ပျက်တွေးလိုက်မိတယ်။

"ကေခိုင်"

"ရှင်"

"ကိုကြီးပြောတဲ့ကိစ္စဘယ်လိုသဘောရလဲဟင်"

"ဘာကိစ္စလဲ ကိုကြီးဖြင့်ဘာမှမပြောဘဲနဲ့."

ဒီနေ့ရုံးပိတ်ရက်ဆိုတော့ ကိုကြီးအိမ်မှာရှိနေတယ်။ ကေခိုင့်ကိုတော့စကားသိပ်မပြောပေမယ့်အပြင်လည်းမသွားဘူး။ သူ.ဟာသူအိမ်ရှေ့မှာစာအုပ်တစ်အုပ်နဲ့.ထိုင်နေလို့.ကေခိုင်လည်း ကိုကြီးအရင်လိုပြန်ဖြစ်လာပြီလို့.တွေးပြီးစိတ်ချမ်းသာနေမိတာ။ ခုတော့အမှီးမှောက်မတည့်တာတွေလာပြောနေပြန်တယ်။

"ပြောထားတယ်လေ ကေခိုင်ရဲ့. ဟိုကလေးမွေးဖို့.ကိစ္စ"

ပြီးသွားပြီထင်ထားတာပြန်စလာပြန်လို့. ကေခိုင်စိတ်ညစ်သွားတယ်။ ကိုကြီးအရက်သောက်မထားတဲ့အတွက် မူးလို့.ပြောတာတော့ဟုတ်ပုံမရဘူး။ ဒါ့ကြောင့်ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေတော့လို့.စိတ်ကိုတင်းပြီး

"ကိုကြီး ကိုကြီးဒီလိုလာပြောနေတာဘာသဘောရောက်နေတယ်ဆိုတာသိရဲ့.လား"

"ဘာဖြစ်လို့.လဲကေခိုင်ရဲ့."

"ကလေးမွေးဖို့.၊ ကေခိုင်...................ကေခိုင်........."

ဂမ်းလဲနည်း စိတ်လဲပျက်လွန်းတာမို့.ကေခိုင်စကားကိုတောင်ဆက်မပြောနိုင်တော့ဘူး။ ရှက်လဲရှက်နေမိတယ်။ သူကတော့ခပ်တည်တည်ပဲကြည့်နေတယ်။ ဒါ့ကြောင့်စိတ်ကိုတင်းလိုက်ပြီး

"ကေခိုင်ကကိုကြီးမယားပါ ကေခိုင့်တစ်ကိုယ်လုံးကို ကိုကြီးပိုင်ပါတယ်။ ကလေးလိုချင်ရင် ကိုကြီး.........ကေခိုင့်ကို.........ကေခိုင့်ကို........."

ရှက်လွန်းတာကြောင့် ကေခိုင်စကားဆက်မပြောနိုင်တော့ဘူး။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့.ပါးစပ်ကဒီလိုစကားမျိုးထွက်သင့်ရဲ့.လား။ ကေခိုင်မျက်နှာကိုလက်ဂါးနဲ့.အုပ်ထားလိုက်မိတယ်။ သက်ပြင်းချသံနဲ့.အတူ ကိုကြီးကကေခိုင့်ပုခုံးကိုလာကိုင်တယ်။

"မဖြစ်လို့.ပေါ့ကွယ် ကိုကြီးက၊ ကိုကြီးကလေ........အို...
ကေခိုင်ခုချိန်ထိမရိပ်မိသေးဘူးလားဟင်"

ကိုကြီးအသံကတုန်ရီအက်ကွဲနေတယ်။ အရင်ထဲကကေခိုင်တစ်စုံတစ်ခုကိုတွေးမိပြီးသားပါ။ အိမ်ထောင်သက်ဒီလောက်ကြာတဲ့အထိ ဒီအတွေးကိုအတည်မပြုမိခဲ့တာ ကေခိုင်မိုက်မဲတာလား ထုံလွန်းအလွန်းတာပဲလား။

"ဒါဖြင့် ကေခိုင်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ"

ဒေါသလည်းထွက်လာတာနဲ့.ကေခိုင်ကုန်းအော်လိုက်မိတယ်။ ကိုကြီးကတော့ကေခိုင်အောင်တာကိုမကြားသလိုပါပဲ သူပြောချင်တာတွေကို တုန်တုန်ရီရီနဲ့.ဆက်ပြောနေတယ်။

"ကိုယ်မိန်းမလျှာမဟုတ်ပါဘူး ကေခိုင်ရယ် ကိုယ်ယောက်ျားပါ။ မိန်းမစိတ်လည်းမပေါက်ပါဘူး။ သူတို့.ကကိုယ့်ကိုမိန်းမလျှာတဲ့ အခြောက်ကြီးတဲ့။ ကိုယ်မခံချင်စိတ်နဲ့.ကေခိုင့်ကိုလက်ထပ်ခဲ့မိတယ်။ ကေခိုင့်ကိုချစ်လွန်းတာကြောင့်လည်းပါပါတယ် ကေခိုင်ရယ်"

ကေခိုင်ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့. ကိုကြီးကိုငေးကြည့်နေမိတယ်။ ဟိုတလောတုန်းက

ကိုကြီးအရက်တွေမူးပြီး ကိုယ့်အမှားပါကိုယ့်အမှားပါနဲ့တတွတ်တွတ်ပြောခဲ့တာဒီလိုအကြောင်း တွေကြောင့်လား။ ပြောရင်းပြောရင်းနဲ့ကိုကြီးအသံကကျယ်လာတယ်။

"ကိုယ်ယောကျ်ားကေခိုင် ကိုယ်ယောကျ်ား မိန်းမလျှာမဟုတ်ဘူး အခြောက်မဟုတ်ဘူး ယောကျ်ားမပီသတဲ့လူမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်ကလေးတစ်ယောက်လိုချင်တယ်၊ ကေခိုင်ကိုယ့် အတွက်မွေးပေးပါ"

ခက်ကုန်ပြီ။ဒီအတိုင်းဆိုဘယ်ကနေကလေးရမှာလဲ။ကေခိုင်ငိုချင်စိတ်ပေါက်လာတယ်။ ကိုကြီးကတော့အရူးတစ်ယောက်လို စကားတွေဆက်ပြောနေတုန်းပဲ။

"ကေခိုင်ရယ်၊ ကိုယ့်ကိုကူညီပါနော် ကိုယ်ကေခိုင့်ကိုအရမ်းချစ်ပါတယ်အရမ်းလဲမြတ်နိုး ပါတယ်၊ ကိုယ့်ကိုသနားရင် ကလေးမွေးပေးပါနော်"

ကေခိုင့်ရှေ့မှာဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ကိုကြီးတောင်းတောင်းပန်ပန်ပြောနေတာကို ကြည့်ရင်း ကေခိုင်ရှုံးချင်လာတယ်။ ကိုကြီးဘာကိုဆိုလိုနေတာလဲ ကေခိုင်နားမလည်ဘူး။ ကိုကြီးကိုကြည့်ရတာ ကယောင်ခြောက်ခြားနဲ့သွေးရူးသွေးတန်းနိုင်လွန်းတယ်။ ကြံရာမရတဲ့ စိတ် အားငယ်ဖမ်းနည်းနေတဲ့စိတ် ၊ ရင်နာကြေကွဲနေရတဲ့စိတ်။ အမျိုးပေါင်းစုံခေါင်းထဲမှာရှုပ် ထွေးနောက်ကျိလာပြီး တရိပ်ရိပ်နဲ့မူးလာလို့ လဲမကျသွားအောင် အနားက စားပွဲကိုဖမ်းကိုင် ထားလိုက်ရတယ်။

"ကေခိုင်လေး ကိုယ့်ကိုကူညီမယ်လားဟင်"

ခေါင်းမူးနေပါတယ်ဆိုမှ အလိုက်ကန်းဆိုးမသိတဲ့ကိုကြီးကသူပြောလိုရာကိုစွတ်ပြော နေတယ်။ ဆက်ပြီးနားထောင်ချင်စိတ်မရှိတော့တာနဲ့ အိပ်ခန်းထဲဝင် အထဲကနေချက်ချပြီး ကုတင်ပေါ် လှဲနေလိုက်တော့တယ်။

ခဏလောက်ကြာတော့အခန်းဝက ကိုကြီးအသံကြားလိုက်ရတယ်။

"ကေခိုင် ကေခိုင် ကိုယ့်ကိုစိတ်ဆိုးသွားပြီလား ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် ကေခိုင်ရယ်"

ဒါပေမယ့်ကေခိုင်ဘာမှပြန်မပြောမိဘူး။ ပြောချင်စိတ်လည်းမရှိဘူးလေ။အပြင်ကနေတောင်းပန် နေတဲ့ ကိုကြီးရဲ့အသံကလည်းတစ်စထက်တစ်စတုန်ရီအက်ကွဲလာတယ်။ပိုပြီးကျယ်လောင် လာတယ်။

"ခွင့်လွှတ်ပါ ကေခိုင်ရယ် ခွင့်လွှတ်ပါ"

အဲဒီလိုကြားလိုက်ရပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ တံခါးကိုတပုန်းပုန်းနဲ့ထုတဲ့အသံတွေထွက် လာတယ်။ စစချင်းတော့ကိုကြီးစိတ်ဆိုးပြီးကေခိုင့်ကိုတစ်ခုခုလုပ်ချင်လို့ တံခါးကိုဖျက်ဆီးဖို့ ကြိုးစားနေတာလို့ထင်မိသေးတယ်။ နန်ကြာလာတော့မဟုတ်လောက်ပါဘူးလေလို့စဉ်းစားမိ တာနဲ့အခန်းတံခါးကိုသွားဖွင့်လိုက်တော့။

"ဟင် ကိုကြီး"

ကေခိုင်တံခါးကိုအဖွင့်လိုက်မှာ ကိုကြီးအရှိန်လွန်ပြီးအခန်းထဲထိရောက်လာတယ်။ နဖူး မှာလည်းသွေးတွေရွဲလို့။ ကေခိုင်သိလိုက်တယ် ခုနအသံတွေက ကိုကြီးအခန်းတံခါးကိုခေါင်း နဲ့ဆောင့်တဲ့အသံတွေပဲ။

"ဘာလို့ဒီလိုလုပ်ရတာလဲကိုကြီးရယ်"

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာလေးဘက်ထောက်လျှက်လေးဖြစ်နေတဲ့ ကိုကြီးကိုတွဲထူလိုက်ရင်းကေခိုင် ညည်းညည်းလေးမေးလိုက်တယ်။

"ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ ကေခိုင်ရယ် ခွင့်လွှတ်ပါ"

ကိုကြီးမှာပြောစရာဒီတစ်ခွန်းပဲရှိလေရော့သလား။ ဒါကိုပဲခရားရေလွှတ်တတွတ်တွတ် ပြောနေတော့တာပဲ။ ဟိုနေ့တွေတုန်းကတော့မူးလို့ထားပါတော့ ခုခါမှာတော့သူမူးမှမူးမနေပဲ။ ကေခိုင်စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ခေါင်းကလေးခါရင်း ကိုကြီးဒါဏ်ရာတွေကိုသန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေး ပြီးဆေးထည့်ဖို့လုပ်ရတယ်။

ဒါဏ်ရာတွေကို ကေခိုင်ဆေးထည့်ပေးပြီးသွားတော့ ကိုကြီးလေ.......ကေခိုင့်ကိုဘာမှ

မပြောတော့ပဲ ကားကို ပူးကနဲမောင်းပြီးအပြင်ကိုထွက်သွားပြန်တော့တယ်။ ထုံးစံအတိုင်းည နက်မှမူးမူးရူးရူးနဲ့ပြန်လာတော့မယ်။ ဆိုးလိုက်တဲ့ဘဂကံရယ်လို့ယိုးမယ်ဖွဲ့ညည်းတွားရုံကလွဲ လို့ ကေခိုင်ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ။

အပိုင်း(၁၂)

ပန်းပင်လေးတွေကြားကမြက်တွေကိုရှင်းရင်း စိတ်ထဲမှာစနိုးစနောင့်ဖြစ်လာတာနဲ့ ကေခိုင်ဘေးပတ်ဂန်းကျင်ကိုမျက်စေ့ကစားလိုက်တယ် ဘာမှလည်းမရှိဘူး။ ခုတလောဒီလိုပဲ ကေခိုင့်စိတ်တွေက ကယောင်ခြောက်ခြားနဲ့ဖြစ်နေတယ်။

ပြောရရင်ကေခိုင်တစ်ယောက်ထဲတော့မဟုတ်ပါဘူး ကိုကြီးလည်းဒီလိုပါပဲ။ စကား အပြောအဆိုနည်းသွားပြီး ကေခိုင့်ကိုအရင်လိုမဆက်ဆံတော့ဘူး။ ကေခိုင်ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုကြီးနဲ့စကားပြောဆိုဆက်ဆံနေရတာကိုမဂံမရဲဖြစ်နေသလိုမျိုးနဲ့။ မေးထူးခေါ်ပြောသဘော မျိုးပဲရှိတယ်။ ပြောရရင် တစ်အိမ်ထဲမှာသူစိမ်းနှစ်ယောက်တူတူနေနေကြသလိုဖြစ်နေပြီ။

ကိုကြီးကအခုဆိုအိပ်ယာကိုထချင်တဲ့အချိန်မှထတယ် မနက်စာလဲစားချင်မှစားတယ်။ ပြီးရင်ထွက်သွားရောတစ်နေကုန်။ ထမင်းချိုင့်လည်းမယူတော့ဘူး။ အရင်ကဆိုကေခိုင်ကသူ့ နေ့လည်စာအတွက်ထမင်းချိုင့်ထည့်ပေးရတယ်။ မနက်ဖက်သူရုံးမသွားခင်မမီရင်တောင်မှ သူ့တပည့်တစ်ယောက်ယောက်ကိုလွှတ်ပြီးယူခိုင်းတတ်တာ။ အခုတော့မယူတော့ဘူး။ ရုံးက တစ်ယောက်ယောက်များလာယူလေမလားလို့ထမင်းချိုင့်လေးထည့်ပြီး ကေခိုင်စောင့်နေပေ မယ့်လည်း ဘယ်သူမှပေါ်မလာတော့ဘူး။ အခုတော့ကေခိုင့်ဘဂဟာအရမ်းကိုအထီးကျန်ဆန် လွန်းနေပါပြီ။

ကေခိုင်နဲ့ကြုံတိုင်းကိုကြီးပြောတတ်တဲ့စကားတစ်ခွန်းပဲရှိတယ်။ ကလေးမွေးခိုင်းတာပဲ။ သဘာဂတရားမှာအဖိုနဲ့အမပေါင်းစပ်မိမှသာ ပေါက်ဖွားလာရမယ့်မျိုးဆက်ဆိုတာရှိနိုင်မယ်။ လက်ခုပ်ဆိုတာတဖက်ထဲတီးလို့မြည်နိုင်တာမျိုးမှမဟုတ်တာ။ ဒါကိုသိသိကြီးနဲ့ကေခိုင့်ကို အကြပ်ကိုင်သလိုပြောနေတာ ကြာတော့ကေခိုင်စိတ်ကုန်လာတယ်။ ကိုကြီးရူးများရူးနေပြီလား လို့တောင်မကြာခဏတွေးမိတယ်။

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ်အလုပ်လုပ်ရင်းစိတ်ထဲမှာ နောက်တခါမလုံမလဲဖြစ်လာပြန်တော့ ခဏလောက်ကေခိုင်ငြိမ်နေလိုက်သေးတယ်။ နောက်တော့ဒီလိုမလုံမခြုံခံစားမှုကိုမခံစားနိုင် တော့လို့ နောက်ဘက်ကိုဇတ်ကနဲလှည့်ပြီး ပတ်ဂန်းကျင်ကိုစေ့စေ့စပ်စပ်လိုက်ကြည့်လိုက် တယ် ဘာမှမတွေ့ဘူး။

ဒါကိုမကျေနပ်သေးတာနဲ့ထိုင်ရာကထလိုက်ပြီးခြံထဲမှာ ဟိုဟိုဒီဒီလျှောက်ကြည့်နေမိ တော့ ဟိုဖက်ခြံစည်းရိုးအစပ်မှာအရိပ်တစ်ခုလှုပ်ကနဲဖြစ်သွားတာကိုမြင်လိုက်ရတယ်။

"မောင်ကျော်သူ"

နှုတ်ကတီးတိုးရေရွတ်လိုက်ရင်းခြံစည်းရိုးဘက်ကိုကေခိုင်လျှောက်လာမိတယ်။ ကေခိုင်သေချာသိချင်တယ် တကယ်ပဲမောင်ကျော်သူရှိနေတာလား။ ကေခိုင့်စိတ်ကအလကား နေရင်းခြောက်ခြားနေတာလား ဆိုတာသေသေချာချာသိချင်မိတယ်။

ခြံစည်းရိုးနားရောက်တော့ ဟိုဖက်ခြံကိုခြေဖျားလေးထောက်ပြီးကျော်ကြည့်လိုက်တယ် ဘာမှမတွေ့မိဘူး တစ်ခြံလုံးငြိမ်သက်လို့။ စိတ်ထဲမှာမကျေနပ်နိုင်သေးတာနဲ့နောက်တစ်ကြိမ်

ကျော်ကြည့်လိုက်တော့မှ စက္ကူပန်းခြံကလေးဘေးမှာထွက်နေတဲ့ပုဆိုးကွက်ကလေးကိုမြင် လိုက်ရတယ်။

ဒီတော့မှကေခိုင်ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးပြုံးလိုက်ပြီး
"မောင်ကျော်သူ မောင်ကျော်သူ"
ဘာသံမှမကြားရဘူး ဒါနဲ့ ကေခိုင်အသံကိုထပ်မြှင့်လိုက်ပြီး
"မောင်ကျော်သူ မောင်ကျော်သူ"
ဒီတော့မှကေခိုင်မြင်နေရတဲ့ပုဆိုးစလေးလှုပ်သွားပြီး ပန်းခြံအကွယ်ကနေမောင်ကျော်သူထွက် လာတော့တယ်။ ဒါဆိုသေချာပြီနုနကဟာ မောင်ကျော်သူပဲ။
"ဘာလဲမမ ကျွန်တော်ဒီမှာ"
မောင်ကျော်သူ့ပုံစံကအခုမှရောက်လာတဲ့ဟန်နဲ့။ ကေခိုင့်ရင်ထဲမှာကျိပ်ပြီးပြုံးလိုက်မိပါတယ်။
"ဘာကိစ္စရှိလို့လဲမမ ကျွန်တော်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ"
အဲဒါမှခက်ပြီလို့ကေခိုင်တွေးလိုက်မိတယ် ရုတ်တရက်ဆိုတော့ဘာပြန်ဖြေရမယ်မှန်း မသိဘူး။ စိတ်ထဲမှာထင့်နေတာကို သေချာအောင်ခေါ်ကြည့်လိုက်တာမှန်ပေမယ့် သူမေးလာ တော့လဲဘာပြောရမှန်းမသိဘူးဖြစ်နေတယ်။
"မမ ခိုင်းစရာရှိလို့လား"
မောင်ကျော်သူထပ်မေးလိုက်တော့မှ မင်သက်မိနေတဲ့ကေခိုင်သတိပြန်ဝင်လာတယ်။
"ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွာ မင်းတို့ခြံထဲမှာလူရိပ်လိုလိုတွေ့မိတာနဲ့ လှမ်းခေါ်ကြည့်တာ သူခိုးတွေဘာတွေဖြစ်နေမှာစိုးလို့"
ခပ်တည်တည်နဲ့ပါးစပ်ထဲရှိတာပြောချလိုက်ရင်း သူချောင်းတာလူမိသွားမှာစိုးပြီး ကြောက်စိတ်နဲ့နီရဲနေတဲ့ မောင်ကျော်သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း ကေခိုင်ရယ်ချင်လာတယ်။
"ဘယ်သူမှမရှိပါဘူး မမရဲ့ ခြံတံခါးလည်းသော့ခတ်ထားပါတယ်"
"အေးအေး ဒါဆိုလည်းပြီးရော မမလဲလူလိုလိုမြင်လို့သေချာအောင်ခေါ်ကြည့်တာ သူခိုးဝင်နေတာဆိုလည်းမင်းသိသွားအောင်လို့"
"ကျေးဇူးပါပဲ မမရယ်"
"ရပါတယ်ကွာ အိမ်နီးချင်းတွေပဲ"
အပြုံးလေးတစ်ဂက်နဲ့ပြောရင်း ကေခိုင်လှည့်ထွက်လာခဲ့တယ်။ နောက်ကနေမောင် ကျော်သူလိုက်ကြည့်နေမယ်ဆိုတာသိပေမယ့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲအိမ်ဘက်ကိုပြန်လျှောက်လာခဲ့ လိုက်တယ်။ ကေခိုင်တစ်ခုသတိထားလိုက်မိတာက ဒီလိုလူတစ်ယောက်နဲ့စကားပြောလိုက် ရလို့လေးနေတဲ့စိတ်တွေနန်ပေါ့ပါးသွားသလိုပဲ။
တပြိုင်နက်ထဲမှာပဲခေါင်းထဲမှာအကြံတစ်ခုရလာတယ်။ ကေခိုင်အိမ်ထဲမှာတစ်နေကုန် အောင်တစ်ယောက်ထဲဒုက္ခခံနေမယ့်အစား ကိုကြီးရုံးသွားပြီဆိုရင် ကေခိုင်လည်းဟိုဟိုဒီဒီ စိတ်ပြေလက်ပျောက်လျှောက်သွားနေလို့ရတာပဲ။ ဒီလိုတွေးလိုက်မိတာနဲ့ ကေခိုင့်စိတ်တွေ ပေါ့ပါးသွားတယ်။ ဒါ့ကြောင့်ဘယ်လောက်ပဲအကြပ်အတည်းထဲရှိပါစေ ထွက်ပေါက်ဆိုတာ ရှိတယ်လို့ဆိုကြတာ မဟုတ်လား။

နောက်နေ့ကျတော့ပထမဆုံးအစီအစဉ်အနေနဲ့ ကေခိုင်ဒေါ်လေးတို့အိမ်ကိုထွက်လာ ခဲ့တယ်။ အရင်ကတော့တစ်လနေမှတစ်ခေါက်လောက်ပဲ ကိုကြီးလိုက်ပို့လို့သွားဖြစ်တာ။ ဒီအတိုင်းဆိုရင်နောက်ဆိုမကြာခဏရောက်ဖြစ်တော့မှာပေါ့။ လမ်းမှာလည်းဒေါ်လေးတို့ လင်မယားနဲ့ကလေးတွေအတွက်မုန့်တွေဝင်ဝယ်လိုက်သေးတယ်။
"ဟောတော့"
ဒေါ်လေးတို့အိမ်ရှေ့လည်းရောက်ရော သော့ဂလောက်ကြီးတစ်ခုကကေခိုင့်ကိုဆီးကြို နေတယ်။ ဟုတ်ပါရဲ့ ကေခိုင်မေ့နေလိုက်တာ ဒေါ်လေးတို့လင်မယားနှစ်ယောက်လုံးကရုံးဝန်

ထမ်းတွေပဲ။ အလုပ်သွားကြမှာပေါ့။ ကလေးတွေကလည်းကျောင်းသွားကြပြီပေါ့။

ဂယ်လာတဲ့အထုပ်အပိုးတွေဘေးမှာချပြီး ဒေါ်လေးတို့အိမ်ရှေ့လှေခါးထစ်လေးမှာ ကေခိုင်ငူငူလေးထိုင်နေမိတယ်။ ဘာလုပ်ရရင်ကောင်းမလဲ ဘယ်သွားရင်ကောင်းမလဲ ခေါင်းပူအောင်စဉ်းစားပေမယ့် အဖြေမရဘူး။ ကေခိုင်အရင်ကထဲကမိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းနည်းတယ်လေ။ ရုံးမှာသိကျွမ်းခဲ့တဲ့သူတွေဆိုတာလဲ ကိုကြီးလက်အောက်ငယ်သားတွေ သူတို့ဆီသွားလို့ဘာထူးလာမှာလဲ။ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းတွေကလည်းတကွဲတပြားစီ ဘယ်ဆီမှာနေကြမှန်းမသိ။ သိတဲ့သူတွေကလည်းဒီအချိန်ဆိုကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ်ရှုပ်နေကြမှာ။

လမ်းပေါ်ကဖြတ်သွားဖြတ်လာတွေက လှေခါးထစ်ပေါ်မှာငုတ်တုပ်ထိုင်နေတဲ့မိန်းမလှလေးကိုစိတ်ဝင်တစားနဲ့စောင်းငဲ့ကြည့်သွားကြတယ်။

အရင်ကကေခိုင်လည်းဒီရပ်ကွက်မှာနေဖူးတာပဲ။ ဒါပေမယ့်ကေခိုင့်ကိုမမှတ်မိကြဘူးထင်တယ်။ တသွေးတမွေးနဲ့ကြည့်ကောင်းနေတာကိုး။ ကေခိုင်ကလည်းသူတို့တွေကိုမမှတ်မိဘူး။ ဘေးအိမ်တွေကိုကြည့်လိုက်တော့လည်း ကေခိုင်တစ်ယောက်မှမသိတဲ့လူသစ်တွေဖြစ်နေတယ်။ အေးလေဒီအသိုက်အမြုံလေးက ကေခိုင်ထွက်လာခဲ့တာတောင်အတော်ကြာပြီပဲ။

လမ်းမပေါ်မှာလျှောက်ရင်းကေခိုင်ဘယ်သွားရင်ကောင်းမလဲစဉ်းစားနေမိတယ်။ အိမ်ပြန်ဖို့လည်းစိတ်ကမပါဘူး။ ကျယ်ဝန်းတဲ့အိမ်ကြီးထဲမှာတစ်ယောက်ထဲလွတ်လွတ်လပ်လပ်နေနေရတာမှန်ပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့မွန်းကြပ်နေရတဲ့ဘဝမျိုး။

ကားမှတ်တိုင်မှာရပ်ပြီးငေးနေတုန်း ဘတ်စ်ကားတစ်စီးထိုးဆိုက်လာတော့ရှည်ရှည်ဝေးဝေးစဉ်းစားမနေတော့ပဲ ကားပေါ်တက်လိုက်တယ်။ ဘာကားမှန်းလည်းမသိဘူး ဘယ်ကိုသွားမှာမှန်းလည်းမသိဘူး။

”ဘာဖြစ်လဲ ဂိတ်ဆုံးရင်တော့ရပ်မှာပဲ အဲဒီကမှပြန်စီးလာမယ်”

ကိုယ့်ဟာကိုယ်အားတင်းလိုက်ပြီးလွတ်နေတဲ့ခုံတစ်ခုမှာထိုင်ချလိုက်တယ်။ နေ့ခင်းဆိုတော့ကားကလည်းချောင်နေတယ်လေ။ ကံကောင်းချင်တော့ပြူတင်းပေါက်ဘေးကခုံမှာကေခိုင်နေရာရတယ်။ လမ်းမှာတွေ့သမျှလူတွေ သစ်ပင်တွေ အဆောက်အဦတွေကိုမလွှတ်တမ်းငေးရင်း ကေခိုင်ကားပေါ်ပါသွားတယ်။ စပါယ်ယာကကားခတောင်းတော့ ငါးရာတန်တစ်ရွက်ထုပ်ပေးလိုက်ပြီး ”ဂိတ်ဆုံးအထိ” လို့ပြောလိုက်တယ်။ သူဘယ်လောက်ပြန်အမ်းသလဲဆိုတာတောင်မကြည့်ပဲ အိပ်ထဲထိုးထည့်လိုက်ပြီး အပြင်ကိုဆက်ငေးနေတယ်။

လမ်းပေါ်မှာလူတွေ ကားတွေကအစုန်အဆန်သွားကြလာကြနဲ့. သွားနေတဲ့သူတွေလည်းရှိမယ် ပြန်လာတဲ့သူတွေလည်းရှိမယ်။ အခုကေခိုင်စီးနေတဲ့ကားကြီးတောင်မှသူ့ဂိတ်ဆီကိုဦးတည်သွားနေတာပဲ။ ကေခိုင့်မှာသာဘယ်ကိုသွားလို့ဘယ်ကိုလာနေတာလဲမသိရတဲ့ဘဝ။ သက်မဲ့ဘတ်စ်ကားကိုတောင်မမီတဲ့ဘဝ။

သက်မဲ့ဘတ်စ်ကားတောင်သူ့ရည်မှန်းချက်ဂိတ်ဆုံးဆိုတာရှိတယ်။ ကေခိုင့်ဦးတည်ရာကရောဘယ်မှာလဲ။ ခုချိန်ထိကေခိုင်ရင်ဆိုင်နေရတဲ့မွန်းကြပ်မှုတွေကရောဘယ်တော့မှဆုံးမှာလဲ။ ဒါမှမဟုတ်ဒီထဲကနေလွတ်မြောက်ခွင့်ရဖို့. ကေခိုင်ဘာလုပ်နိုင်မလဲ။ တွေးရင်းတွေးရင်းချာချာလည်လာတယ်။ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ရယ်လို့ထွက်လာခါမှစိတ်ကဒီအရှုပ်တွေထဲပဲပြန်လည်နေရတဲ့အဖြစ်ဟာ ဘယ်လောက်ဆိုးလိုက်လဲ။

ကေခိုင်ခေါင်းလေးကိုသွက်သွက်ခါလိုက်ရင်း ဒီလိုခါလိုက်လို့ခေါင်းထဲကအမှိုက်လိုအတွေးတွေ စိတ်ညစ်စရာတွေလွင့်ထွက်ကုန်ရင်ကောင်းမှာပဲလို့တွေးမိတယ်။ အာရုံကိုအပြင်ကနေကားထဲကိုပြန်ရွှေ့ယူလိုက်တယ်။

ကားပေါ်မှာလူတော်တော်ပြည့်နေပြီပဲ။ ထိုင်ခုံတွေအကုန်ပြည့်နေတဲ့အပြင်အလည်မှာပါမတ်တပ်ရပ်နေရတဲ့သူတွေအများကြီးပဲ။ ကေခိုင့်ဘေးမှာတောင်ဦးလေးကြီးတစ်ယောက်ရောက်နေပြီ။

ကားအတွင်းဖက်ကိုမျက်စေ့ကစားနေတဲ့အချိန်မှာပဲ ကေခိုင့်ကိုစူးစိုက်ကြည့်နေတဲ့

မျက်လုံးသုံးလေးစုံနဲ့တည့်တည့်တိုးမိတယ်။ ယောကျ်ားတွေပေါ့ အရွယ်စုံပဲ။ ကေခိုင့်ကိုစားတော့ဂါးတော့မလိုမျက်လုံးတွေနဲ့ကြည့်နေကြတယ်။ ငါကဘာဖြစ်နေလို့လဲလို့ကိုယ့်ဖာသာပြန်ကြည့်မိတယ်။ ဘာမှလဲထူးခြားမနေပါဘူး။ဒီအချိန်မှာပဲကေခိုင့်ဘေးကဦးလေးကြီးကလည်း မျက်မှန်ကြီးနဲ့ကွယ်ပြီး ကေခိုင်အကျီလည်ပင်းပေါက်ကိုချောင်းနေတာမြင်လိုက်ရတယ်။

"အို"

ကေခိုင်အလန့်တကြားနဲ့ရင်ဘတ်ကိုဖိထားလိုက်မိတော့ ဦးလေးကြီးကသူမဟုတ်တဲ့မျက်နှာနဲ့ရှေ့တည့်တည့်ကိုပြန်ကြည့်လို့။ ကေခိုင်ကားပေါ်ကတောင်ခုန်ချချင်စိတ်ပေါက်လာတယ်။

ဒါနဲ့မထူးတော့ဘူးဆိုပြီးထိုင်ရာကထပြီးအပေါက်ဝဆီကိုတိုးလာခဲ့တယ်။ လူကြားထဲကတိုးထွက်လာရတာဆိုတော့ကေခိုင့်ကိုယ်လုံးနဲ့ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကိုထိလိုက်တိုးလိုက်မိတာနဲ့ကေခိုင့်မှာကျင်စက်နဲ့အတို့ခံရသလိုစိတ်ထဲမှာခံစားရတယ်။

"မှတ်တိုင်ပါတယ်"

ရှေ့ရပ်မှာဘာမှတ်တိုင်လဲမသိဘူးလေ။ ဒါကြောင့်ဒီလိုပဲပြောလိုက်တယ်။ကားရပ်လိုက်တာနဲ့အောက်ကိုမြန်မြန်ဆင်းလိုက်တယ် ဒီတော့မှစိတ်ကပေါ့ပါးသွားတော့တယ်။

မှတ်တိုင်မှာယောင်လည်လည်နဲ့ဘယ်သွားရမလဲ ဘာကားစီးရမလဲစဉ်းစားနေမိတုန်း ကေခိုင့်ရှေ့မှာကားတစ်စီးဖြတ်သွားတယ်။ ဘီအမ်ဟီးနိုးကားကြီး ဘီးလိမ့်ရုံအသာလေးမောင်းသွားတာ။ ကေခိုင်လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ကားပေါ်မှာအမျိုးသမီးတွေအများကြီးပဲတွေ့လိုက်ရတယ်။ ယောကျ်ားဆိုမပါသလောက်ပဲ တစ်ယောက်နှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လိုက်သွားလိုက်ဦးမယ်လို့တွေးပြီး ကေခိုင်ဖြေးဖြေးလေးမောင်းသွားတဲ့ကားနောက်ကိုပြေးလိုက်သွားမိတယ်။ ကေခိုင်ပြေးလာတာကိုမြင်တော့ကားပေါ်ကအမျိုးသမီးတွေကအော်ဟစ်ပြီးကားကိုရပ်ခိုင်းကြတယ်။

ကားရပ်ပေးတော့ကေခိုင်လဲကားပေါ်တက်လိုက်တယ်။ ဒီကားလည်းချောင်တာပဲ။ လွတ်တဲ့နေရာတစ်ခုမှာကေခိုင်ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကလှမ်းပြီးယပ်တောင်တစ်ချောင်းနဲ့ရေသန့်ဗူးလေးတစ်ဗူးလှမ်းပေးတယ်။ ယောင်နနနဲ့လှမ်းယူလိုက်ပြီးယပ်တောင်ကိုကြည့်လိုက်တော့ "ဒေါ်ကေခိုင် အသက် ၅၅နှစ်" တဲ့။

"သေလိုက်ပါတော့မိကေခိုင်ရယ် အဲဒါနင်သာဖြစ်လိုက်ပါတော့ဟယ်"

လည်ပင်းကိုတော်တော်လေးဟိုက်ထားတဲ့အကျီကအသားနဲ့နဲပါးတဲ့အပြင်ဇာပေါက်ကလေးတွေပါတော့ အောက်ကအသားဂင်းဂင်းလေးတွေကအပျောက်အပျောက်ထင်နေတယ်။ အောက်မှာဝတ်ထားတာကလဲ (half-cup) အပျော့လေးဆိုတော့လူကိုလှုပ်လိုက်လှည့်လိုက်တိုင်း မို့မို့ဂါဂါအသားလေးတွေကို အကျီထဲကနေခုန်ထွက်တော့မလို။ ခါးကိုလိမ်ပြီးနောက်ဖက်ကိုပြန်ကြည့်လိုက်တော့လဲ အတိအကျတိုင်းချုပ်ထားတဲ့ထဘီစကပ်လေးအောက်မှာတင်ကပြည့်တင်းလို့။

ကေခိုင်မှန်ထဲကရုပ်ပုံလွှာကိုနောက်ဆုံးအကြိမ်ကြည့်ရှုစစ်ဆေးလိုက်ပြီးမှန်တင်ခုံပေါ်ကလက်ကိုင်အိပ်ကိုလှမ်းယူလိုက်တယ်။

ဒီနေ့လဲကေခိုင်အပြင်ထွက်ဦးမယ်။ မနေ့ကလိုအသုဘပို့ကားနဲ့ကြုံတော့လဲလိုက်သွားလိုက်မယ်စဉ်းစားထားတယ်။ မသာတစ်ခေါက်ကျောင်းဆယ်ခေါက်တဲ့ ကုသိုလ်တောင်ရသေးတယ်မဟုတ်လား။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လဲမြို့ထဲပတ် အဝတ်အစားလေးဘာလေးဝယ်ပေါ့။ နေ့လည်စာလဲချက်မစားတော့ဘူး ကြုံတဲ့နေရာမှာပဲဝယ်စားလိုက်တော့မယ်။

အမြဲတမ်းစီးလေ့စီးထမရှိတဲ့ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်လေးစီးပြီးတော့ ဒေါင်းပျိုမလေးလိုကြွကြွရွရွလှုလှုပပလေးနဲ့ကေခိုင်လမ်းပေါ်ကိုလှမ်းထွက်လိုက်တယ်။

ထုံးစံအတိုင်းမဟာပုရိသတို့ရဲ့ရဲတင်းတဲ့မျက်လုံးတွေကကေခိုင့်ဆီကိုအာသာငမ်းငမ်းရောက်လာကြတော့တာပေါ့။ မသတီသလိုခံစားရပေမယ့်ကေခိုင်ဘယ်လိုမှသဘောမထား

တော့ပါဘူး။ မနေ့ကအသုဘပို့ရင်းတရားရခဲ့ပြီလေ။ လူဆိုတာတစ်နေ့တော့သေရမှာပဲလေ။ မသေခင်ဒီအပုတ်ကောင်ကိုရုပ်ဆောင်နေကြတာ။ဒါကြီးကိုမှလာပြီးတပ်မက်နေရင်လဲတပ်မက်ကြပေါ့ ကေခိုင်ပဲ့ပါသွားတာမှမဟုတ်တာ။

ကေခိုင်မနေ့ကလိုက်ပို့ခဲ့တဲ့ ကေခိုင်နဲ့နာမည်တူတဲ့အမျိုးသမီးကြီးဆိုရင်ချောတုန်းလှတုန်းပဲ။ ခုထိတောင်ဒီလိုချောနေသေးရင် ငယ်ငယ်တုန်းကသာဆိုဘယ်လောက်ချောလိုက်လှလိုက်မလဲ။ သူ့ကိုလိုချင်တပ်မက်တဲ့သူတွေကိုပိုင်းပိုင်းလည်နေမှာပဲ။ ဒါပေမယ့်နောက်ဆုံးမြင်လိုက်ရတာကတော့ ခေါင်းတိုင်ဂကမီးခိုးတွေပဲ။

ဒီလိုအတွေးနဲ့မဲ့ပြုံးလေးပြုံးပြီးအေးအေးသာသာပဲကေခိုင်လမ်းလျှောက်လာခဲ့တယ်။ သိတဲ့သူတွေ့ရင်နှုတ်ဆက်တယ် ကြည့်စရာတွေ့ရင်ကြည့်လိုက်တယ်။ မှတ်တိုင်ရောက်တော့မြို့ထဲသွားမယ့်ကားတစ်စီးပေါ်တက်လိုက်တယ်။

မြို့ထဲသွားတဲ့ကားဆိုတော့လူနဲ့နဲ့ကြပ်တယ်။ နေရာလည်းမရဘူး ဒါပေမယ့်ကေခိုင်ချေးများမနေပါဘူး။ ကားပေါ်တိုးခွေ့ပြီးတက်လိုက်တယ်။ ပထမတော့တက္ကစီငှားစီးရင်ကောင်းမလားစဉ်းစားမိသေးပေမယ့် ပိုက်ဆံနမျောတာကြောင့်မစီးဖြစ်ပါဘူး။

ဒီနေ့တော့ကားပေါ်မှာကေခိုင့်ကိုယောကျ်ားတွေသာမကမိန်းမတွေပါငေးကြရတယ်။ ဒီအကြည့်တွေကိုအမိပ္ပါယ်ဖွင့်မနေတော့ပါဘူး။ ဘယ်သွားရင်ကောင်းမလဲ ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲလို့ပဲစဉ်းစားနေလိုက်တယ်။ သူတို့ဖာသာကြည့်ချင်လို့ကြည့်ကြတာပဲလို့ပဲသဘောထားလိုက်တော့တယ်။

မြို့ထဲရောက်တော့ကားပေါ်ကဆင်းလိုက်တယ်။ လူတွေရောင်စုံပြည့်နေတဲ့ရေစီးချောင်းကြီးတစ်ခုထဲကေခိုင်လည်းမျောဂင်လိုက်သွားတယ်။ လမ်းဘေးကဆိုင်တွေကိုငေးရင်းခြေဦးတည့်ရာလျှောက်လာမိတယ်။ ကြော်ညာဆိုင်းဘုတ်တွေကိုလိုက်ဖတ်နေမိတယ် ဘာမှရေရေရာရာမရှိတဲ့အတွေးတွေနဲ့လေ။

အပိုင်း(၁၃)

ဟိုငေးဒီငေးနဲ့စိတ်ကူးတည့်ရာလျှောက်သွားနေရင်းကဘေးဘီကိုလှည့်ကြည့်မိတော့မှဆူးလေဘုရားလမ်းမကြီးပေါ်ကိုရောက်နေမှန်းသတိပြုမိလိုက်တယ်။ ဆာကူရာတာဂါမြင့်မြင့်ကြီးရှေ့ကနေညာဘက်ကိုချိုးပြီးဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းမကြီးပေါ်ကိုတက်လိုက်တော့ရုပ်ရှင်ရုံတန်းဘက်ကိုရောက်သွားတယ်။

ရုပ်ရှင်ကြည့်ရရင်ကောင်းမလား။ ဒါပေမယ့်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထဲကြည့်လို့တင့်တယ်ပါ့မလား။ ကေခိုင်ဇဝေဇဂါဖြစ်နေတယ်။ အရင်တုန်းကတော့ ကိုကြီးအားတဲ့ရက်တွေဆိုရုပ်ရှင်လာကြည့်ဖြစ်တယ်။ ခုတော့သိတဲ့အတိုင်းကိုကြီးကထင်ရာစိုင်းနေတော့ မရောက်ဖြစ်တော့တာတောင်ကြာပြီ။

ဘာရယ်လို့မဟုတ်ပါဘူး ယောင်လည်လည်နဲ့ရုပ်ရှင်ရုံတွေရှေ့မှာကပ်ထားတဲ့ကြော်ညာဓါတ်ပုံတွေကိုလိုက်ငေးကြည့်နေတုန်း ခေါ်သံတစ်ခုကြားလိုက်ရတယ်။

"ဟေ့"

ပထမတော့ကေခိုင့်ကိုခေါ်တယ်လို့မထင်မိဘူး။

"ဒီမှာ ဒီမှာ"

အနားနားကိုကပ်ပြီးခေါ်လိုက်တော့မှ ကေခိုင်သူ့ကိုပြန်လှည့်ကြည့်မိတယ်။ မျက်နှာခပ်တည်တည်နဲ့လူတစ်ယောက် အသက်ကတော့သုံးဆယ်ဂန်းကျင်လောက်ရှိမယ်ထင်တယ် ဆံပင်တွေကိုနောက်လှန်ပြီးသပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြီးထားတယ်။ အကျီအဖြူလည်ကတုံးနဲ့ယောလုံချည်အနက်ကိုဂတ်လို့ သူ့လက်ထဲမှာတော့သားရေဖုံးဒိုင်ယာရီစာအုပ်တစ်အုပ်ကိုကိုင်ထားတယ်။ ဂတ်ထားတာနဲ့မလိုက်ဖက်တာကတော့ နားတဖက်ကပြိုးပြိုးပျက်ပျက်လက်နေတဲ့စိန်တစ်ပွင့်ပဲ။

ခပ်ပိန်ပိန်နဲ့အမျိုးသားတစ်ယောက်....... အသိအကျွမ်းတစ်ယောက်ယောက်များလား လို့ကေခိုင်စဉ်းစားကြည့်ပေမယ့် စဉ်းစားလို့မရဘူး။ အဲဒါနဲ့မျက်နှာလွှဲပြီးကိုယ့်လမ်းကိုကိုယ် ဆက်သွားမယ်အလုပ်မှာ......

"ဘယ်လိုလဲ ၊ ဖြစ်မှာလား"

ဘာတွေလဲ ကေခိုင်နားမလည်တော့ဘူး ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာလိုများဒုစရိုက်ဂိုဏ်းသားတွေ အချိန်းအချက်လုပ်ရင်း ကေခိုင့်ကိုလူမှားဆက်သွယ်တာများလား။ သူ့ကြည့်ရတာလူဆိုးသူခိုး ရုပ်တော့ မပေါက်ပါဘူး။

"ဟိုလေ...ရှင်ဘာပြောလိုက်တာလဲ ကျွန်မသေချာမကြားလိုက်လို့"

"သွားမှာလား....လို့"

"ရှင်"

"လိုက်မှာလား လို့မေးတာ"

ရှင်းကာမှပိုရှုပ်လာတယ်။ သွားမှာလားလဲမေးသေးရဲ့ လိုက်မှာလားလဲပြောနေပြန်တော့။

ဟိုလူမှားနေပြီထင်တယ် ခွင့်ပြုပါဦး"

ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပြောပြီးကေခိုင်ထွက်သွားဖို့ကြိုးစားပေမယ့် ငနဲသားက ကပ်လိုက်လာပြန် တယ်။

"နေပါဦး မင်းလိုချင်သလောက်သာပြောပါ၊ ကိုယ်မဆစ်ပါဘူး ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ"

ကျောချမ့်ခါးပြမှန်းသိလိုက်ရချိန်မှာကေခိုင့်မျက်နှာကို ရေနွေးပူပူနဲ့ပက်ထည့်လိုက်သ လိုပဲ။ ရှက်စိတ်ဝမ်းနည်းစိတ်နဲ့ကေခိုင်ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လိုဖြစ်သွားတယ်။ စကားလဲတုန့် ပြန်မပြောချင်ဘူး။ ငါကဒီလိုပုံပေါက်နေလို့လားဆိုတဲ့အတွေးက ကေခိုင့်ကိုဆွံ့အသွားစေ တယ်။

"မစဉ်းစားနဲ့ ပြောသာချလိုက် ရတယ်"

ကေခိုင်ငြိမ်နေတာကိုကြည့်ပြီး ဟိုလူကလောလိုက်ပြန်တယ်။ဖြစ်နိုင်ရင်ကေခိုင်ဒီနေရာ မှာပဲ လဲသေလိုက်ချင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ်ဖြတ်ကနဲကိုယ်ဖျောက်ပြီးထွက်သွားနိုင်တဲ့အစွမ်းမျိုး ရလိုက်ချင်တယ်။ ဒါပေမယ့်ဒါတွေကတကယ့်လက်တွေ့တော့မဟုတ်ဘူးလေ။ လက်တွေ့မှာ ဖြစ်လာတာက မျက်ရည်တွေတပေါက်ပြီးတပေါက်လိမ့်ဆင်းလာတာပဲ။

ခြေစုံရပ်ပြီး မျက်ရည်တွေကျလာတဲ့ကေခိုင့်ကိုကြည့်ရင်း ဟိုလူလဲအံ့အားသင့်နေပုံပဲ။ ကေခိုင့်ကိုမျက်လုံးအပြူးသားနဲ့ငေးစိုက်ကြည့်နေပြီးတော့မှနူးညံ့ပျော့ပျောင်းတဲ့အသံနဲ့........

"မင်းမှာဘာအခက်အခဲရှိနေလို့လဲ ကိုယ်ကူညီနိုင်ရင်ကူညီပါရစေ"

အဲဒီအသံကိုကေခိုင့်နားထဲမှာကြားတချက်မကြားတချက်နဲ့ အဝေးကြီးကလာတဲ့အသံ တစ်ခုလိုပဲ။ ဘေးမှာဆူညံလှုပ်ရှားသွားလာနေတဲ့အသံတွေကလည်းကေခိုင်နဲ့အဝေးကြီးလိုပဲ ခံစားရတယ်။

ကေခိုင်ခေါင်းကိုသွက်သွက်ခါလိုက်မိတယ်။ ဟိုလူ့ကိုအကူအညီမယူပါဘူးလို့ပြော လိုက်တာလား တခြားအကြောင်းကြောင့်ပဲခေါင်းကိုခါလိုက်မိတာလား သေချာမသိဘူး။ ပြီးတော့ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်နဲ့ ဦးတည့်ရာကိုပြေးလာမိတယ်။

ဒီလိုနဲ့ပြေးထွက်လာရင်း ကေခိုင့်စိတ်ထဲမှာမလုံမလဲဖြစ်လာတာနဲ့နောက်ကိုလှည့် ကြည့်လိုက်မိတော့ ထပ်ချပ်မကွာလိုက်လာတဲ့ ဟိုအကျီအဖြူနဲ့လူကိုတွေ့လိုက်ရတယ်

"ဒုက္ခပါပဲ"

တိုးတိုးလေးညည်းရင်းလမ်းတစ်ခုထဲကိုချိုးကွေ့ဝင်လိုက်တော့........

"အမေ့"

"ဆောရီးဗျာ၊ ကျွန်တော်မမြင်လိုက်လို့ပါ"

ကေခိုင့်ကိုယ်လုံးလေးကလမ်းထဲကထွက်လာတဲ့လူတစ်ယောက်ကို အင့်ကနဲ့နေအောင်အရှိန်နဲ့ဂင်တိုက်လိုက်မိတယ်။ ဘေးကိုယိုင်သွားပေမယ့်တဖက်လူကလှမ်းဆွဲထားလိုက်လို့တော်သေးတယ် လဲကျမသွားဘူး။

"ရပါတယ်"

ဆွဲထားတဲ့လက်ကိုရုန်းရင်းကေခိုင်ခပ်တိုးတိုးပဲပြန်ပြောလိုက်တယ်။

"ဟင်.........မမကေခိုင်"

"မောင်ကျော်သူ"

မမျှော်လင့်ပဲ ကေခိုင်နဲ့ဂင်တိုက်မိတဲ့လူကမောင်ကျော်သူဖြစ်နေတယ်။

"သုတ်တီးသုတ်ပြာနဲ့ မမဘာအရေးကြီးလာလို့လဲ"

"ဟိုလေ........ဟို ဘာမှမဟုတ်"

မလုံမလဲငြင်းရင်း မျက်လုံးကိုဒေါင့်ကပ်ကြည့်လိုက်တော့ ဟိုလူကလမ်းထောင့်ကကွမ်းယာဆိုင်မှာဆေးလိပ်ဖယ်သလိုလိုကွမ်းဖယ်သလိုလိုနဲ့ရပ်ရင်း လှမ်းကြည့်နေတာတွေ့လိုက်တယ်။ ကေခိုင်ကြည့်ရာကိုလိုက်ကြည့်တဲ့မောင်ကျော်သူလည်းရိပ်မိသွားပုံရတယ်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ မမ"

ဟိုလူ့ကိုစူးစူးရဲရဲကြည့်ရင်း မေးလိုက်တော့ကေခိုင်ရင်ထိတ်သွားပြီး

"ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွယ် ခုမင်းဘယ်ကိုသွားမှာလဲ"

"သူငယ်ချင်းအိမ်ကလာတာ အိမ်ပြန်တော့မလို့"

"တို့လဲအိမ်ပြန်မလို့ပဲ သွားကြမယ်လေ လာလာ"

မောင်ကျော်သူကလူအေးပေမယ့်လူငယ်ဆိုတော့ပြောလို့ရတာမဟုတ်ဘူးလေ။ ရန်တွေဘာတွေဖြစ်ကုန်မှာစိုးတာနဲ့အတင်းခေါ်ပြီး ကေခိုင်ရှေ့ကနေထွက်လာခဲ့ရတယ်။

"မမ မမ မှတ်တိုင်က ဟိုဖက်မှာလေ"

ထူထူပူပူနဲ့ထွက်လာမိပြီးမှ သွားတဲ့နေရာကမှားနေလို့ မောင်ကျော်သူကနောက်ကနေလိုက်ခေါ်ရတယ်။ အဲဒါနဲ့နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လာတော့ ဟိုလူကကွမ်းယာဆိုင်နားမှာရပ်နေတုန်းပဲ။ စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုအငွေ့တထောင်းထောင်းထအောင်ဖွာရင်း ပေစောင်းပေစောင်းနဲ့ကေခိုင်တို့ကိုကြည့်နေတယ်။

ကေခိုင်မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီးထွက်လာခဲ့တယ်။ နောက်ကနေလိုက်ကြည့်နေမှာတော့အသေအချာပဲ။

"သူကဘယ်သူလဲ မမ"

"ဘာလဲ မောင်လေး"

"ဟို...တစ်ယောက်လေ"

"မသိပါဘူးကွယ်"

"မမကိုလိုက်နှောက်ယှက်နေတာလား"

"ထားလိုက်ပါမောင်လေးရယ်၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားတာပေါ့"

စကားနည်းရန်စဲပြောပြီး ကေခိုင်ကခပ်သုတ်သုတ်လေးလျှောက်လိုက်တော့ မောင်ကျော်သူလဲဘာမှမပြောတော့ပဲ လိုက်လာတယ်။

အခန့်သင့်ချင်တော့ကေခိုင်တို့မှတ်တိုင်ရောက်တာနဲ့ကားတစ်စီးကအဆင်သင့်ထိုးစိုက်လာတယ်။ လူလည်းချောင်တာနဲ့ပြေးတက်လိုက်ကြတယ်။

"မမ ပေးလိုက်မယ်နော်"

မောင်ကျော်သူကအကျီအိပ်ထဲလက်နှိုက်နေတာမြင်လို့ကေခိုင်တားလိုက်ပါတယ်။ ဟုတ်တယ်လေကေခိုင်ကလူကြီးပဲလို့။ ကားကချောင်ပေမယ့်ထိုင်စရာနေရာတော့မကျန်တော့

ဘူး လမ်းတစ်ဂက်လောက်ရောက်ရင်တော့ရကောင်းရဲ့လို့ တွေးပြီးမတ်တပ်ပဲစီးခဲ့ရတယ်။
ကားပေါ်မှာလဲသိပ်စကားမပြောဖြစ်ပါဘူး။ မောင်ကျော်သူ့ကျောင်းအကြောင်း စာမေးပွဲအကြောင်းတွေပဲပြောဖြစ်ကြတယ်။ မမမြို့ထဲဘာလာလုပ်တာလဲလို့မေးတဲ့အခါမှာတော့ ဈေးလာဝယ်သလိုလိုယောင်ဝါးဝါးပဲဖြေလိုက်တယ်။ ဈေးလာဝယ်တဲ့သူကလက်ထဲမှာအိပ်တစ်လုံးကလွဲရင်ဘာမှပါမလာဘူး။ ဘာတွေဝယ်လာတာလဲလို့မမေးတာကိုပဲကျေးဇူးတင်ရတယ်။
ကားကအစပိုင်းမှာချောင်ပေမယ့်နောက်တော့တဖြည်းဖြည်းကျပ်လာတယ်။ ညနေရုံးဆင်းချိန်လဲနီးပြီလေ အလယ်တန်းမှာစပယ်ရာကလူတွေတစ်တန်းပြီးတစ်တန်းစီထည့်ရင်းနဲ့ ကေခိုင်က ထိုင်ခုံတွေဘေးရှေ့ဆုံးတန်းမှာရောက်သွားပြီး မောင်ကျော်သူကကေခိုင့်နောက်ကိုရောက်သွားတယ်။
ကေခိုင့်တစ်ကိုယ်လုံးမောင်ကျော်သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ။ ရှေ့ကိုတိုးဖို့ကြိုးစားပေမယ့် ရှေ့ကိုတိုးရင်ထိုင်ခုံမှာထိုင်နေတဲ့သူရဲ့ပုခုံးကကေခိုင့်ပေါင်ကြားထဲတိုးဝင်သွားမှာမို့ မတိုးရဲဘူး။
မောင်ကျော်သူလည်းအားနာပြီးအနေရခက်နေပုံပဲ။ ကေခိုင့်မော့ကြည့်လိုက်တော့မျက်နှာကြီးနီပြီး စိတ်မသက်မသာဖြစ်နေပုံရလို့ ကေခိုင်ကရပါတယ်ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ပြုံးပြလိုက်ရသေးတယ်။
ကားပေါ်မှာလူကလည်းတော်တော်ကျပ်နေပြီ။ ကေခိုင့်ကျောပြင်ကမောင်ကျော်သူ့ရင်ဘတ်နဲ့တသားထဲဖြစ်နေပြီး ခါး၊ တင်၊ ပေါင်တံတွေကနေ ခြေသလုံးအထိအတွဲလိုက်ကပ်မိနေတယ်။
အမှန်ပြောရရင်ကေခိုင်လည်းနေရခက်ပါတယ်။ ကိုယ့်မောင်လေးအရွယ်ပဲလေလို့စိတ်ကိုဖြေထားပေမယ့် ခဏအကြာမှာတော့ဒီလိုစိတ်ကိုဖြေလို့မရတဲ့အကြောင်းကပေါ်လာတယ်။
ကေခိုင့်တင်ပါးတွေနောက်မှာခပ်မာမာနဲ့နွေးနွေးအတွေ့တစ်စုံကိုရလိုက်တဲ့အခိုက်မှာတော့ အသက်တောင်မရှူရဲသလိုဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒါဘာလဲဆိုတာကေခိုင်ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့။
အိမ်ထောင်မကျခင်ကျောင်းသူဘဝ၊ စာရေးမလေးဘဝတုန်းကကေခိုင်လဲနေ့စဉ် Bus ကားတိုးစီးခဲ့ရတာပဲလေ။ အဲဒီတုန်းကလက်နက်အဖြစ်သုံးစွဲခဲ့တဲ့ တွယ်ချိပ်တို့ပင်အပ်တို့က လဲအခုပါမလာဘူး။ ပါလာပြန်တော့ရောဘယ်လိုလုပ်မလဲ အခုဟာကလူတစ်မ်းလဲမဟုတ်၊ ကိုယ်နဲ့ရင်းနှီးသိကျွမ်းတဲ့သူဖြစ်နေတယ်။
ဒီလိုနဲ့ပဲကေခိုင့်တင်ပါးနောက်ကအရာဟာတင်းမာသည်ထက်တင်းမာလာလိုက်တာ သံချောင်းကြီးကျနေတာပဲ။ ရင်ထိပ်ရလွန်းလို့ကေခိုင်အသက်ကိုတောင်ဂအောင်မရှူနိုင်ဘူး။
မောင်ကျော်သူ့ခမျာလည်းဘေးကိုဖယ်ထွက်ဖို့ကြိုးစားရှာပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လူတွေကအရမ်းကျပ်နေတော့သူလည်းလှုပ်လို့မရဘူး။ ကေခိုင်လည်းရှောင်လို့မလွယ်အောင်ဖြစ်နေတယ်။ ဒီကြားထဲကားကချိုင့်တစ်ခုထဲကို ပုန်း ကနဲပြုတ်အကျမှာအဲဒီမာမာဟာကြီးက ကေခိုင့်တင်နှစ်ခြမ်းကြားအလယ်တည့်တည့်ကိုထောက်မိလျက်သားဖြစ်သွားတယ်။ ဘာမှမတတ်နိုင်တဲ့အဆုံး ကေခိုင်မျက်လုံးကိုမှိတ်ပြီး သက်ပြင်းကိုပဲတွင်တွင်ချနေမိတယ်။

"မမ.......ဆော.........ဆောရီးနော်"
တုန်ရင်အက်ကွဲတဲ့အသံကြီးနဲ့မောင်ကျော်သူကတောင်းပန်းတော့ ကေခိုင်ဘာမှပြန်မပြောပဲခေါင်းကိုသာငုံ့ထားမိတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ ဘာပြန်ပြောရမလဲ။ ရပါတယ်မောင်လေးရယ်လို့ပြောရမလား ဒါမှမဟုတ်လှည့်ပြီးပါးရိုက်ထည့်လိုက်မှာလား။ ဘာမှပြောမရ လုပ်မရတဲ့အခြေအနေဆိုတော့ ရှေ့ကခုံစွန်းကိုတင်းတင်းဆုပ်ပြီး ငြိမ်သက်နေရတော့တာပေါ့။
ကားကဆောင့်လိုက် ဘယ်ညာယိမ်းထိုးလိုက်နဲ့ဖြစ်သွားလေတိုင်းအဲဒီမာမာဟာကြီးက ကေခိုင့်တင်ပါးကြားမှာဟိုထိုးလိုက်ဒီတိုက်လိုက် စုန်ချည်ဆန်ချည်ပွတ်မိလိုက်နဲ့။ ကေခိုင့်မှာရင်တွေခုန်ရလွန်းလို့အလိုလိုနေရင်းကိုမောနေရပြီ။
ဆင်းရမယ့်မှတ်တိုင်မြန်မြန်ရောက်ပါတော့လို့ဆုတောင်းမိပေမယ့် ဒီနေ့မှကားကလဲ

ကြာလိုက်တာ။ မှတ်တိုင်စေ့ရပ်ပြီးလူအတင်အချလုပ်နေတယ်။ ဆင်းတာကနည်းနည်းတက်
တာကများများဆိုတော့ ကားပေါ်မှာလူကလည်းကျပ်သည်ထပ်ကျပ်လာတယ်။
ကေခိုင့်ဘဝမှာအဲဒီလောက်အနေရခက်တာမျိုးတခါမှမကြုံဖူးဘူး။မောင်ကျော်သူလည်း
တဖြည်းဖြည်းနဲ့အသက်ရှူသံကပြင်းလာတယ်။ သူ့နှာခေါင်းကမှုတ်ထုပ်လိုက်တဲ့ ဂငသက်
ထွက်သက်လေပူပူတွေကကေခိုင့်ပုခုံးလေးကိုအရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့လာလာပြီးရိုက်ခတ်နေတယ်။
ဒီနေ့မှကေခိုင်ကလည်းပုခုံးသားများများပေါ်တဲ့လည်ပင်းကျယ်အင်္ကျီကိုဂတ်လာမိတယ်။
"ဗုဒ္ဓေါ"
အင်္ကျီကိုသတိရမိလို့မှိတ်ထားတဲ့မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ကေခိုင်လန့်သွား
တယ်။ အင်္ကျီလည်ပင်းပေါက်ကကျယ်လွန်းတာကြောင့်ရော ကားပေါ်မှာလူတိုးခံရတာကြောင့်
ရောထင်ပါရဲ့. အင်္ကျီလည်ပင်းပေါက်ကအောက်ကိုအိကျပြီး ရင်သားဖွေးဖွေးလေးတွေကတစ်
ဂက်လောက်ကိုအပြင်ထွက်နေတယ်။ ကေခိုင်ရှက်လိုက်တာမပြောပါနဲ့။
အဲဒါနဲ့နောက်ကျောကနေပြန်ဆွဲချဖို့အတတ်နိုင်ဆုံးခါးလေးကိုကော့လိုက်ပြီးလက်ကို
နောက်ပြန်လျှိုသွင်းလိုက်တော့....
"အို"
ကေခိုင်မျက်လုံးလေးဝိုင်းသွားပြီး ချက်ချင်းလက်ကိုပြန်ရုပ်လိုက်ရတယ်။ ကေခိုင့်
နောက်ကနေဒုက္ခပေးနေတဲ့ မာမာဟာကြီးကိုမှသွားကိုင်မိတယ်လေ။
"ရှက်လိုက်တာနော်"
စိတ်ထဲကနေတိတ်တိတ်လေးညည်းညူလိုက်ပြီးကေခိုင်အကြံထုပ်ကြည့်တယ်။ ပိုပြီး
အခက်တွေ့စေတာကကေခိုင်ရှေ့ကနေဂဏာမငြိမ်ဖြစ်ပြီးလှုပ်လှုပ်ရှားရှားလုပ်လေလေ
ကေခိုင့်ကိုထောက်မိထားတဲ့မာမာကြီးကပိုပြီးတွန်းမိထိုးမိလေဆိုတော့ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။
ဆင်းရမယ့်မှတ်တိုင်မြန်မြန်ရောက်ပါတော့ရယ်လို့ထိုင်ဆုတောင်းနေရတဲ့ဘဝ။
အဲဒီအချိန်မှာပဲစပယ်ရာရဲ့မှတ်တိုင်မေးသံကြားလိုက်ရတယ်။ ဒါကေခိုင်ကြားဖူးသမျှ
စပယ်ရာတွေရဲ့အသံတွေထဲမှာ သာယာနာပျော်ဖွယ်အကောင်းဆုံးအသံပါပဲ။ ကေခိုင်တို့ဆင်း
ရတော့မယ်။ ဂမ်းသာအားရနဲ့ပိတ်သိပ်ကျပ်ညပ်နေတဲ့လူတွေထဲကအတင်းတိုးထွက်ခဲ့တယ်။
နောက်မှာမောင်ကျော်သူပါလာသလားမပါဘူးလားဆိုတာကိုတောင် သတိမထားမိတော့ဘူး။

အောက်ရောက်လို့မြေပြင်ပေါ်ကိုခြေချလိုက်တာနဲ့အိုက်စပ်မွန်းကြပ်မှုတွေ ပြေပျောက်
သွားသလို စိတ်လဲလွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားတယ်။
ခုချိန်မှာကေခိုင်စဉ်းစားမိတာက အိမ်အရောက်ပြန်ပြေးဖို့ပဲ။ တစိမ်းယောက်ျားတစ်
ယောက်သာဆိုရင်ကေခိုင်ဒီလောက်ရှက်ချင်မှရှက်မိမယ်။ ခုတော့နေ့စဉ်တွေ့မြင်နေရတဲ့အိမ်
နားနီးချင်း ၊ သိကျွမ်းရင်းနှီးပြီးသားလူဆိုတော့။
မပြေးရုံတမယ်ခြေလှမ်းတွေနဲ့အိမ်ဘက်ကိုခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာရင်း နောက်ကို
ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကေခိုင့်နောက်ဖက်ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းအကွာလောက်ကလိုက်လာ
တဲ့မောင်ကျော်သူကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။
ကေခိုင်ခြေလှမ်းတွေကိုအရှိန်ထပ်မြှင့်လိုက်ပြီး အိမ်အရောက်သုတ်ခြေတင်မိတယ်။
လမ်းမှာအသိအကျွမ်းတွေကနှုတ်ဆက်တာကိုတောင်ကောင်းကောင်းပြန်မဖြေမိဘူး။
ခြံဂရောက်လို့နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့မောင်ကျော်သူကဟိုးအတော်ဂေးဂေး
မှာကျန်နေခဲ့တာကိုမြင်ရတယ်။ သူ့ခြေလှမ်းတွေကမြန်မြန်ဆန်ဆန်လှမ်းနေတာတော့မဟုတ်
ဘူး။ ခြံတံခါးသော့ကိုဖွင့်တော့လည်းလက်တွေကတုန်နေလို့တော်တော်နဲ့ကိုဖွင့်မရဘူး။
မောင်ကျော်သူနီးလာမှာစိုးလေ လက်ကပိုတုန်လေနဲ့။ နောက်ဆုံးအသက်ကိုအဂရှူ စိတ်ကို
အတည်ငြိမ်ဆုံးဖြစ်အောင်ထိမ်းချုပ်ပြီးဖွင့်လိုက်တော့မှ ရသွားတယ်။
အလောတကြီးဖြစ်နေတော့ခြံတံခါးကိုပိတ်ရုံပဲပိတ်လိုက်တယ် သော့တောင်ပြန်မခတ်
တော့ပဲခြံထဲကိုမြန်မြန်ဂင်လိုက်တယ်။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ခြံထဲရောက်လာလို့လားမသိဘူး အိမ်

တံခါးသော့ကိုတော့လျှောလျှောရှူရှူဖွင့်လို့ရသွားတယ်။

အိမ်ထဲရောက်တာနဲ့ ကေခိုင်အရင်ဆုံးထမင်းစားခန်းဆီတန်းဝင်သွားလိုက်တယ်။ ရေခဲသေတ္တာထဲကရေအေးပုလင်းတစ်ပုလင်းကိုဆွဲထုပ်ပြီး ခွက်တောင်မယူပဲပုလင်းလိုက်မော့ချလိုက်တယ်။ ဗိုက်ထဲကိုရေပုလင်းတစ်ဝက်လောက်ဝင်သွားတော့မှနန်နဲ့တည်ငြိမ်မှုရသွားတယ်

ကေခိုင့်လိုအိမ်ထောင်သည်မိန်းမတစ်ယောက်ကဒီလိုဖြစ်နေရသလားလို့ သူများတွေသိရင်ပိုရန်ကောလို့အပြစ်တင်ကောင်းတင်ကြလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့်ကေခိုင့်အခြေအနေကေခိုင့်ဘဝကိုတော့ ကေခိုင်ပဲအသိဆုံးမဟုတ်လား။

ရေကိုတဝသောက် ထမင်းစားခန်းထဲမှာခဏလောက်ထိုင်ပြီး စိတ်ထဲအေးသွားတော့မှ အဝတ်အစားလဲဖို့အိပ်ခန်းထဲကိုဝင်ခဲ့တယ်။ မှန်တင်ခုံကမှန်ကြီးထဲမှာကိုယ့်ကိုယ်ကိုပြန်ကြည့်ပြီးမချိပြုံးလေးပြုံးလိုက်မိသေးတယ်။

ဆံပင်တွေကဖရိုဖရဲ အဝတ်အစားကမလုံတလုံနဲ့ ဒီပုံအတိုင်းသာကိုကြီးမြင်ရင်ဘာများပြောမလဲ။ ဘာမှလည်းပြောမှာတော့မဟုတ်ပါဘူး ကိုကြီးကကေခိုင့်ကိုခေါင်းထဲမထားတာကြာလှပြီပဲဟာ။

မချိပြုံးလေးဆက်ပြုံးရင်းခေါင်းပေါ်ကကလစ်တွေဆံညှပ်တွေကိုဖြုတ်ပြီးခေါင်းကိုဘယ်ညာရမ်းလိုက်မိတယ်။ ခေါင်းထဲကစိတ်ညစ်ညူးစရာတွေထွက်သွားမလားလို့။ ဒါပေမယ့် ကေခိုင်ဘယ်လောက်ခါခါဒီအတိုင်းပါပဲ။

အင်္ကျီကိုချွတ်လိုက်တော့မှ စိတ်ထဲနန်နဲပေ့ါသွားသလိုပဲ။ နောက်ပြီးတော့ဘရာဇီယာ။ မှန်ထဲမှာသေချာကြည့်လိုက်တော့ နေမထိလေမထိအသားလေးတွေကဝင်းဝင်းဝါဝါနဲ့လှနေတုန်းပါပဲ။ ကိုကြီးရဲ့လက်ကြီးတွေနဲ့မညှာမတာချေမွခဲ့ပေမယ့် အသားဆိုင်တွေကတင်းတင်းရင်းရင်းရှိနေတုန်းပဲ။

ပြီးတော့ထဘီစကတ်ကိုချွတ်ပြီးခြေရင်းကတန်းပေါ်ပစ်တင်လိုက်တယ်။နောက်အောက်ခံပင်တီ။ ပင်တီကိုဆွဲချွတ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ကေခိုင့်ကိုယ်နဲ့ပင်တီလေးကြားမှာငွေရောင်အတန်းလေး တစ်တန်းကိုမြင်လိုက်ရတယ်။

ဘာပါလိမ့်လို့ဘောင်းဘီအတွင်းဘက်ကိုလှန်ကြည့်လိုက်တော့ ချွဲကျိကျိအကွက်ကြီးတကွက်။ ယောင်ယမ်းပြီးကိုယ့်ဟာကိုယ်ပြန်စမ်းကြည့်လိုက်တော့လည်းစို.......ရွှဲ.......လို့။ စိတ်ပျက်တာလား ဂမ်းနည်းတာလား။ ဒေါသဖြစ်တဲ့စိတ်နဲ့ဘောင်းဘီကိုလုံးချေပြီးကြမ်းပြင်ပေါ်ကိုပစ်ပေါက်လိုက်မိတယ်။ ပြီးတော့ဒီအတိုင်းပဲငူငူကြီးနဲ့ဆက်ထိုင်နေမိတယ်။

ညှော့ခန်းထဲကနာရီကလေးချက်တီးသံကြားမှအသိစိတ်ပြန်ဝင်လာပြီး ရေချိုးခန်းဘက်ကိုထွက်လာခဲ့တယ်။ သေချာပါတယ် ကေခိုင်ဒီနေ့လည်းရေအကြာကြီးချိုးမိတော့မယ်။

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

အပိုင်း(၁၄)

"ဟိုတစ်နေ့ကနေခင်းဖက်ကြီး ကိုယ်လမ်းကြုံတာနဲ့အိမ်ဖက်လှည့်ဝင်လာခဲ့သေးတယ် သော့ခတ်ထားလို့"

ဒါဆိုမြို့ထဲသွားတဲ့နေ့ကဖြစ်မယ်လို့ကေခိုင်တွေးလိုက်မိတယ်။ အဲဒီနေ့နောက်ပိုင်း ကေခိုင်အပြင်မထွက်ဖြစ်တော့ဘူးလေ။ အဲဒီနေ့ကစပြီးမောင်ကျော်သူကိုလည်းမမြင်မိတော့ဘူး။

"မြို့ထဲသွားတာကိုကြီး ဈေးလေးဘာလေးဝယ်မလားလို့"

"ဈေးဝယ်တယ်ဆိုတော့ ဘီရိုထဲကပိုက်ဆံလည်းမလျှော့ပါလား"

ကိုကြီးမျက်နှာက ဒီနေ့ထူးထူးခြားခြားကြည်လင်နေတယ်။

"ဟိုရောက်တော့လဲ ဘာဖယ်ရမှန်းမသိတာနဲ့ ဒီလိုပဲပြန်လာလိုက်တာ"
"ကေခိုင်ရယ် ဒါဖြင့်လဲအိမ်မှာကထဲကစဉ်းစားသွား၊ ဘာဖယ်ရရင်ကောင်းမလဲဆိုတာ ဟိုရောက်လို့စဉ်းစားထားတာတွေ့တာနဲ့ဖယ်ပစ်လိုက်"
"သဘောပြောတာပါကိုကြီးရယ်၊ ကေခိုင့်အတွက်လိုအပ်တာလဲသိပ်မရှိပါဘူး အားလုံး ပြည့်စုံနေတာပဲ"
"အားလုံးပြည့်စုံတယ်ဆိုတာဘယ်ရှိမှာလဲ ကေလေးရဲ့ ခုကိုယ်ကြီးကိုပဲကြည့်ပါလား နေစရာ ၊ ငွေ အားလုံးပြည့်စုံပေမယ့် အိမ်ရတနာဆိုတဲ့ သားသမီး ကမရှိ"
ဇာတ်လမ်းစပြန်ပြီဟုတွေးရင်း ကေခိုင်မကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ထိုင်ရာကထလိုက် တယ်။ ကိုကြီးက ကေခိုင့်လက်ကိုလှမ်းဆွဲလိုက်ရင်း..
"မသွားပါနဲ့ဦး ကေခိုင်ရယ် ကိုကြီးပြောတာကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦး"
အတင်းဆွဲယူပြီးသူ့ဘေးမှာထိုင်ခိုင်းလို့ထိုင်လိုက်ရတော့ ကိုကြီးကကေခိုင့်ကိုသူ့ရင် ခွင်ထဲဆွဲသွင်းလိုက်ပြီး.....
"ကိုကြီးခုတလောကေခိုင့်ကိုပစ်ထားမိတယ်၊ ကေခိုင်စိတ်ဆင်းရဲရတယ်ဆိုတာသိပါ တယ်၊ ကိုကြီးလည်းစိတ်ဆင်းရဲရတာပါပဲကေခိုင်ရယ်"
"ဒါဖြင့်လည်းစိတ်ဆင်းရဲစရာတွေမတွေးနဲ့မပြောနဲ့ပေါ့ ကိုကြီးရယ်"
ကေခိုင်စကားကိုပိတ်ပြောလိုက်ပေမယ့် ကိုကြီးကခေါင်းကိုခါရင်း
"ဒါတော့ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်ကေခိုင်တွေးကြည့်စမ်း ကိုကြီးတို့မှာသားကလေး တစ်ယောက် ဒါမှမဟုတ် သမီးကလေးတစ်ယောက်လောက်များရှိရင်ဘယ်လောက်စိတ်ချမ်း သာစရာကောင်းလိုက်မလဲ"
"ဒါပေမယ့်ဖြစ်မှမဖြစ်နိုင်တာ၊ ကိုကြီးပဲ......ဟို.......ဟို"
ကေခိုင်ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိတော့လို့ရပ်ပစ်လိုက်တယ်။ ကိုကြီးကသိမ်သိမ်မွေ့မွေ့လေး ပြုံးရင်း
"ကေခိုင်"

"ရှင်"
"ကိုကြီးကိုချစ်လား"
ပြန်ဖြေဖို့ကေခိုင်နှုတ်ဆွံ့နေတယ် မဖြေလို့လဲမရဘူး ဒါကြောင့် ထုံးစံအတိုင်း
"ချစ်ပါတယ် ကိုကြီး"
"ဒါဆို ကိုကြီးကိုကလေးတစ်ယောက်မွေးပေးကွာ"
"ဟာ...ကိုကြီးကလဲ ဘယ်လိုလုပ်"
သူ့ကိုစူးရဲပြောင်လက်တဲ့မျက်လုံးကြီးတွေနဲ့ကိုကြီးကစိုက်ကြည့်နေလို့ ကေခိုင်စကားကိုရပ် လိုက်တယ်။
"ကိုကြီးမှာ အကြံရှိတယ်"
"ဘယ်လိုလဲကိုကြီး မွေးစားဖို့လား"
"မဟုတ်ဘူး ဟိုကွာ ကေခိုင်က...ဟိုဒင်း....တခြားတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ဆိုရနိုင် တယ်မဟုတ်လား"
ကိုကြီးစကားက ကေခိုင့်နားနားမှာကပ်ပြီးဗုံးခွဲလိုက်သလိုပဲ။ ရင်ထဲမှာတလှိုက်လှိုက် ဖြစ်လာတဲ့ဒေါသစိတ်ကို အတင်းမျိုချလိုက်ပြီး အတတ်နိုင်ဆုံးလေသံကိုတည်ငြိမ်အောင်ထိမ်း

ထားရင်း
"တခြားတစ်ယောက် ဟုတ်လား ဘယ်သူနဲ့လဲ"
ကိုကြီးမျက်နှာကိုမကြည့်တော့ဘူး အဝေးကိုမျက်နှာလွှဲရင်း မေးလိုက်တယ်။
"ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်ပေါ့"
မျိုသိပ်ထားရတဲ့ကေခိုင့်ဒေါသတွေတဖြည်းဖြည်းနဲ့အပြင်ကိုထွက်လာနေပြီ။
"ကိုကြီးကကေခိုင့်ကိုဖေါက်ပြန်ခိုင်းနေတာလား။ လင်ငယ်နေခိုင်းနေတာလား။ အကျင့်သိက္ခာမရှိတဲ့မိန်းမဖြစ်အောင် လုပ်ခိုင်းနေတာလား"
ကိုကြီးငြိမ်သွားတယ် ခဏအကြာမှာတော့ ညိုးငယ်တဲ့မျက်နှာလေးနဲ့.
"ကိုကြီးက.....ကိုကြီးက....ခွင့်ပြုတာပဲကွာ"
"ကိုကြီးခွင့်ပြုပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်ကသိသွားရင်ကေခိုင့်ကိုဘယ်လိုထင်ကြမလဲ လူကြားလို့မှကောင်းပါ့မလား။ ကိုကြီးခွင့်ပြုလို့ကမြင်းရတယ်ဆိုတာ၊ ကိုကြီးခိုင်းလို့လုပ်ရပါတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှယုံမှာမဟုတ်ဘူး ဟောဒီကောင်မ နန့်တယ်၊ ထ တယ်ပဲထင်ကြမှာ"
ကေခိုင်ကိုကြီးကိုတခါမှ ဒီလိုမာမာထန်ထန်ပြန်မပြောဖူးပါဘူး။ ခုတော့ရင်ထဲကမနေနိုင်လွန်းတာကြောင့် လေသံမာမာနဲ့ ရင်ထဲရှိသမျှပြောချလိုက်မိတယ်။
"ကေခိုင်ရယ် ကေခိုင်လေးမှာဒီလိုသစ္စာတရားရှိတာ၊ ဇနီးကောင်းတစ်ယောက်ပီသတာ ကိုကြီးအရမ်းဂမ်းသာပါတယ် ဒါပေမယ့်........."
ဆက်မပြောတော့ပဲ ကိုကြီးခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားတယ်။ ကေခိုင်ကထိုင်ရာကထမယ်လုပ်တော့ အထမခံဘူး အတင်းဆွဲထားတယ်။ အားနဲ့ကိုအတင်းဆွဲထားတော့ ကေခိုင်လည်း ရုန်းလို့မရဘူး။

ကြည့်နေရင်း ကြည့်နေရင်းကနေ ကိုကြီးမျက်နှာကြီးကမဲ့မဲ့လာပြီးချုန်းပွဲချငိုပြန်ပါရော။ ကေခိုင်ရှုးချင်စိတ်ပေါက်သွားတယ်။ ဒါမှမဟုတ်လဲဒီနားမှာပဲလဲသေသွားရင်ကောင်းမှာပဲလို့ တွေးနေမိတယ်။ ကိုကြီးကသာငိုကြီးချက်မနဲ........
"ဘယ်သူလဲလို့ ကိုကြီးမမေးပါဘူး သိရင်တောင်ကိုယ်တခွန်းမှမဟပါဘူးကွယ် ကိုကြီးကိုမကူညီနိုင်ဘူးလား ကေလေးရယ်"
အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်နေတဲ့ကိုကြီးကိုကေခိုင်သနားပါတယ်။ ဒါပေမယ့်သူပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်ဖို့ကနည်းလမ်းမကျဘူးလို့ထင်တယ်။ ကေခိုင်လည်းသားနဲ့သမီးနဲ့အိမ်ထောင်သာသာယာယာလေးလိုချင်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့်ဒီလိုမှန်ကန်တဲ့ ဖောက်လဲဖောက်ပြန်နည်းနဲ့တော့ မလိုချင်ပါဘူး။
"ကိုယ့်ကိုကူညီပါ ကေခိုင်လေးရယ်၊ ကေခိုင်ကသာမကူညီရင်ကိုယ်ဒီစိတ်နဲ့ပဲသေရပါလိမ့်မယ်"
ဒါဆိုလဲသေလိုက်ပေါ့လို့ စိတ်ထဲကပြောလိုက်မိပေမယ့် ပါးစပ်ကတော့ဂတ္တရားရှိတဲ့အတိုင်းချော့မော့ပြောရတော့တာပေါ့။
"ကိုကြီးရယ် ဒီလိုကြီးကဘုရားမကြိုက်နတ်မကြိုက် ကေခိုင်မလုပ်ပါရစေနဲ့။ ကိုကြီးအတွက်သေပေးရမယ်ဆိုရင်တောင် ကေခိုင်အသက်ပေးဖို့အသင့်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့်ဒီလိုကိစ္စမျိုးကိုတော့ ကေခိုင်မလုပ်ပေးနိုင်ပါဘူး"
ကိုကြီးပုခုံးကိုဖက်ပြီး ကေခိုင်ချော့ချော့မော့မော့ပြောပေမယ့် မရပါဘူး။ ကိုကြီးငိုသံကကျယ်သည်ထက်ကျယ်လာတယ်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကကြားရမှာတောင်စိုးရရဲ့။
"ကိုကြီး အဲဒီလိုမအော်နဲ့လေ စိတ်ကိုထိန်းပါဦး"
ကိုကြီးကတော့မရဘူး ကေခိုင့်ကိုဖက်ပြီး ကြုံကြုံပါအောင်ငိုနေတယ်။ တချက်တချက်လဲအသံကျယ်ကြီးနဲ့ထအော်လိုက်သေးတယ်။

"ကိုယ့်ကိုကူညီပါ ကေခိုင်လေးရယ် ကိုယ့်ကိုသနားပါ"
ကြာတော့ကေခိုင် စိတ်တိုလာတယ်။
"ကိုကြီးတော်ပါတော့လို့.ပြောနေတယ်နော်၊ ပြောလို့.မရဘူးလား"
အသံမာမာနဲ့.ပြောလဲမရပါဘူး ပြောတော့မှပိုဆိုးလာပြီး
"အော် ကေခိုင်ကတောင်ကိုယ့်ကိုယောကျ်ားမပီသတဲ့ကောင်ဆိုပြီးအထင်သေးချင်လာ
ပြီပေါ့လေ ဟေ့ကောင်စိုးလွင် မင်းဘဝဆိုးလှချည့်လားကွာ"
ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့.သူ.ပါးကိုသူဘယ်ပြန်ညာပြန်ရိုက်တယ်။ ကေခိုင်ဆွဲပေမယ့်မရဘူး။
ကိုကြီးကအရမ်းကိုအားသန်တယ် သူ.ပါးကိုသူရိုက်ပြီးအားရတော့ ရှေ့က စားပွဲနဲနဖူးကိုတဒုန်း
ဒုန်းဆောင့်ပြန်ရော။
အစပိုင်းတော့ ကေခိုင်လိုက်ဆွဲသေးတယ်။နောက်တော့ဆွဲမရမယ့်တူတူမထူးဘူးဆိုပြီး
ဒီတိုင်းပဲထိုင်ကြည့်နေလိုက်တော့တယ်။ အသက်အန္တရယ်ဖြစ်လောက်တာမျိုးလုပ်မှပဲ အတင်း
ဝင်တားတော့မယ်လို့. ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ခဏကြာတော့ ကိုကြီးပြန်ငြိမ်သွားတယ်။
"ကိုကြီးအိပ်ယာထဲမှာ ခဏသွားလှဲနေလိုက်နော်၊ ကေခိုင်ရေခပ်လာခဲ့မယ် ရင်ပူသက်
သာသွားအောင် သွေးဆေးလေးသောက်ပြီး အိပ်တော့နော်"
အပြုံးချိုချိုလေးနဲ့.ချော့ပြောပေမယ့် ကိုကြီးကကေခိုင့်ကိုစူးစူးဝါးဝါးပြန်ကြည့်ရင်း
"မင်းငါ့ကိုရှုးနေတယ်ထင်လို့.လား"
ကိုကြီးသာအိပ်ပျော်သွားရင် ရင်းနှီးတဲ့ဆရာဝန်တစ်ယောက်ယောက်ဆီဖုန်းဆက်ပြီးအကျိုး
အကြောင်း ပြောဖို့.စဉ်းစားပြီးသား။
"မဟုတ်ပါဘူးကိုကြီးရဲ့၊ ကိုကြီးကြည့်ရတာအရမ်းပင်ပန်းနေလို့. ရုံးမှာအလုပ်တွေများ
နေလို့.လားဟင်"
"မများဘူးကွ မများဆိုလုပ်ကိုမလုပ်တာ ဟေးဟေး"
ဂမ်းခေါင်းသံကြီးနဲ့.ရယ်တော့ ကေခိုင်ကြောက်လိုက်တာ။ ဘယ်ဘဝကဝဋ်ကြွေးပါလိမ့်
လို့.တွေးရင်း ဝဋ်ကြွေးရှိလဲ ဒီလောက်နဲ့.ပဲပြီးပါစေတော့ရယ်လို့.ဆုတောင်းနေမိတယ်။
"ကေခိုင်"
"ရှင်"
"မင်းငြိမ်ပြီးဘာအကြံထုတ်နေတာလဲငါ့ကိုရှုးနေပြီဆိုပြီးကွာရှင်းဖို့.စဉ်းစားနေတာလား"
"မဟုတ်ရပါဘူးကိုကြီးရယ်"
ကွာရှင်းဖို့.တဲ့ ဒီရက်တွေထဲမှာ ကေခိုင်စိတ်ညစ်ရတာမှန်ပေမယ့် ဒီကိစ္စကိုတွေးတောင်မကြည့်
ဖူးဘူး။
"မဆိုင်လိုက်တာကိုကြီးရယ် ကေခိုင့်ကိုဘယ်လိုမိန်းမစားထင်လို့.လဲ"
"ဒါကတော့ မင်းကိုယ်မင်းပဲသိမှာပေါ့"
ရုတ်တရက်ကေခိုင်ဒေါသထွက်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့်စိတ်ကိုထိန်းလိုက်ပြီး
"ကေခိုင်ခုချိန်ထိကိုကြီးကိုကွာမယ်လို့.တခါမှမတွေးမိဘူး တကယ်လို့.ကိုကြီးသာ
ကေခိုင့်ကိုဒီလိုမဟုတ်ကဟုတ်ကတွေဆက်ပြောနေမယ်ဆိုရင်တော့ ကေခိုင်တကယ်လုပ်မိ
ကောင်းလုပ်မိလိမ့်မယ်"
"ဟင်းဟင်း........မင်းကွာချင်တိုင်းကွာလို့.ရမယ်များထင်နေလား ငါကသေတောင်ခွင့်
မပြုဘူးကွ ကွဲချင်တယ်ဆိုမင်းငါ့ကိုသတ်ပစ်လိုက် ဒါမှမဟုတ်ရင်ငါကမင်းကို ငါ့လက်နဲ့.သတ်
ပစ်မယ်ကွသိလား"
"ပုန်း ၊ ဂလုံး ၊ ဂွမ်း"
ကိုကြီးကဒေါသတကြီးနဲ့.စားပွဲပေါ်မှာရှိတာတွေအကုန်တွန်းချပစ်လိုက်တယ်။ ပန်းအိုး
တွေ၊ စာအုပ်တွေ၊ ခါတ်ပုံတွေ ၊ အရုပ်တွေ အကုန်အောက်ပြုတ်ကျကုန်တယ်။ တော်သေး

တယ်တစ်ခုမှမကွဲမရှလို့။
ဒီတစ်ကြိမ်တော့ကေခိုင်ဒါတွေကိုလိုက်ကောက်သိမ်းဖို့မလုပ်တော့ဘူး။ အေးအေး ဆေးဆေးပဲကိုကြီးလုပ်သမျှကိုထိုင်ကြည့်နေလိုက်တယ်။ သူ့အယူအဆနဲ့သူ့အစွန်းရောက် နေသူတစ်ယောက်ကို ဘာလို့ဖက်ပြိုင်ပြောနေတော့မှာလဲ။ သူ့ဟာသူအချိန်တန်ရင်ပြီးသွား မယ်လို့ပဲသဘောထားလိုက်တော့တယ်။
ကိုကြီးကတော့မကျေမနပ်နဲ့. စားပွဲကိုတပုန်းပုန်းထုပြီးသူပြောချင်ရာတွေပြောနေတုန်း ပဲရှိသေးတယ်။
"အလကားမိန်းမ ကိုယ့်ယောက်ျားရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကိုတောင်ထည့်မတွက်တဲ့မိန်းမ ၊ အရေးမထားတဲ့မိန်းမ ငါ့မှာတော့ချစ်လိုက်ရတာ"
နားတစ်ဖက်ကနေဝင်လာတဲ့စကားလုံးတွေကိုနောက်နားတစ်ဖက်ကနေပြန်ထုတ်တဲ့ အလုပ်ကိုလုပ်ရင်း ကေခိုင်ငြိမ်ငြိမ်လေးပဲနေလိုက်တယ်။ ကိုကြီးကိုလဲလှည့်မကြည့်တော့ဘူး ပြူတင်းပေါက်ကနေအပြင်ကိုပဲငေးမျှော်ကြည့်နေမိတယ်။

အပိုင်း(၁၅)
ဈေးခြင်းတောင်းကသိပ်မလေးပါဘူး ဒါပေမယ့်ကေခိုင်လမ်းတလျှောက်ဟိုဟိုဒီဒီမျက် လုံးကစားကြည့်မိတယ်။ တခါတုန်းကလိုမောင်ကျော်သူများလာကူဆွဲလေမလားလို့။ လမ်း တစ်လျှောက်လုံးသိတဲ့သူတစ်ယောက်တောင်မတွေ့မိပါဘူး။ လမ်းထိပ်ရောက်မှပဲ လက်ဖက် ရည်ဆိုင်မှာ သိတဲ့သူတစ်ယောက်ထိုင်နေတာကိုမြင်လိုက်ရလို့. ကေခိုင်ခေါင်းကိုမြန်မြန်ငုံ့. လိုက်ရတယ်။ မောင်ကျော်သူလေ။
ကားပေါ်မှာကြုံခဲ့တာတွေက ခေါင်းထဲပြန်ရောက်လာပြီးလူလည်းထူထူပူပူဖြစ်သွား တယ်။ ခေါင်းလေးငုံ့ပြီးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့ကဖြတ်လာပြီး လွန်သွားတော့မှမနေနိုင်တာနဲ့. အသာပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်မိတော့ နောက်ကနေကေခိုင့်ကို တွေတွေငေးငေးစိုက်ကြည့်နေတဲ့ မောင်ကျော်သူကို မြင်လိုက်ရတယ်။ ကေခိုင်ချက်ချင်းပဲမျက်နှာပြန်လွှဲပြီးခြေလှမ်းသုတ်သုတ် နဲ့ပြေးခဲ့ရတယ်။
အိမ်ကိုရောက်တဲ့အထိရင်တွေတုန်နေတုန်းပဲ။ အဲဒါနဲ့ရေတခွက်သောက်ပြီးခဏထိုင် နားနေလိုက်တယ်။ နည်းနည်းစိတ်ညိမ်သွားတော့မှ မီးဖိုခန်းထဲဝင် ဂယ်လာတဲ့ပစ္စည်းလေးတွေ နေရာချ သိမ့်ဆည်းပြီး အေးအေးဆေးဆေးမှပဲချက်တော့မယ်လို့စိတ်ကူးပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းဘက် ကိုပြန်ထွက်လာခဲ့တယ်။ ခုကိုကြီးကအိမ်မှာမှထမင်းမစားတော့တာ ကေခိုင်တစ်ယောက်ထဲ အတွက်ကတော့ဖြစ်သလိုပဲလေ။ တခါတလေနှစ်နပ်ပေါင်းပြီး စားချင်စားလိုက်တာပဲ။ အခန်းထဲမှာအဂတ်အစားလဲတော့ အတွင်းခံဘောင်းဘီချွတ်ရင်းမောင်ကျော်သူနဲ့. အကြောင်းဆီစိတ်ကရောက်သွားပြန်ရော။ ဟိုအရင်ထဲကသူကေခိုင့်ကိုကြည့်တဲ့မျက်လုံးတွေ ကိုတစ်မျိုးပဲလို့စိတ်ကထင်ပေမယ့် ဘာမှခေါင်းထဲမှာထူးထူးခြားခြားသဘောမထားခဲ့မိဘူး။ ကေခိုင့်ထက်အသက်ငယ်တဲ့ အိမ်နီးနားချင်းခင်မင်စရာမောင်လေးတစ်ယောက်လိုပဲသဘော ထားခဲ့တာအမှန်ပါ။
ဒါပေမယ့် ဟိုတလောကဖြစ်ခဲ့တဲ့ကားပေါ်ကအတွေ့အထိတွေကကေခိုင့်ခံစားချက် တွေကိုကပြောင်းကပြန်ဖြစ်သွားစေခဲ့တယ်။

ကေခိုင်အရင်ကသူ့ကိုမောင်လေးတစ်ယောက်လိုသဘောထားပေမယ့် အရွယ်ရောက် ပြီးသားသွေးမတော်သားမစပ်တဲ့အဖိုနဲ့အမပဲ။ ထိတွေ့မှုရှိရင်တုန့်ပြန်မှုတွေရှိလာရတော့တာ ပေါ့။ ကားပေါ်ကကိစ္စအတွက်ကေခိုင့်မှာရှက်စိတ်တစ်ခုပဲဖြစ်မိတယ်။ မောင်ကျော်သူ့ကိုအပြစ် တင်ချင်တဲ့စိတ်လုံးဝမဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။
မောင်ကျော်သူဟာပုထုဇဉ်ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ပဲ။ ရဟန္တာမှမဟုတ်တာ။

သဘာဝအလျှောက်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်ပဲသဘောထားပါတယ် ။ နောက်ပြီးသူဟာလူငယ်လေး
တစ်ယောက် သူ့ထက်ရင့်ကျက်တယ်လို့ပြောနိုင်တဲ့ကေခိုင်တောင်မှစိတ်အပြင်းအထန်
လှုပ်ရှားခဲ့ရသေးတယ်မဟုတ်လား။
အဝတ်လဲပြီးတော့ညှော်ခန်းထဲကပြူတင်းပေါက်တွေလိုက်ဖွင့်ရင်း မောင်ကျော်သူတို့
အိမ်ဖက်ကိုလှမ်းမျှော်ကြည့်မိသေးတယ်။ ဘာအရိပ်အယောင်မှမတွေ့ရပါဘူး တိတ်ဆိတ်လို့။
အဲဒါနဲ့ ဈေးကဝယ်လာတဲ့ပန်းတွေကိုပန်းအိုးထဲထိုးဖို့ ဘုရားခန်းထဲဝင်လာခဲ့တယ်။
ဘုရားညောင်ရေအိုးလဲပြီး ပန်းကပ်ပြီးတော့ ဘုရားရှိခိုးလိုက်တယ်။ နောက်ကျိနေတဲ့
စိတ်တွေအတော်လေးအနည်ထိုင်တည်ငြိမ်သွားတယ်။ ကေခိုင်လဲသဘောကျသွားပြီးဘုရား
ရှေ့မှာဂုဏ်တော်ပုတီးထိုင်စိပ်နေလိုက်တယ် နေ့လည်အထိပဲ။
ပုတီးစိပ်တာအတော်လေးကြာသွားတော့ခြေတွေညောင်းလာတဲ့အပြင် မနက်ကဈေး
မှာမုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲပဲစားခဲ့တဲ့ဗိုက်ကဆန္ဒပြလာတာနဲ့ဘုရားဦးချပြီး ချက်ရေးပြုတ်ရေး
အတွက်မီးဖိုချောင်ထဲဝင်လာခဲ့တယ်။ စိတ်ကလဲကြည်ကြည်လင်လင်ပြန်ဖြစ်လာလို့ ကျေနပ်
နေမိတော့ကိုယ်ချက်တဲ့လက်ရာကိုပြန်ပြီးခံတွင်းတွေ့တာနဲ့ ထမင်းသုံးပန်းကန်တောင်စားပစ်
လိုက်တယ်။
ထမင်းစားပြီးဗိုက်အင့်တာနဲ့ခြံထဲဆင်းပြီးလမ်းလျှောက်မိတယ်။ ခြံထဲကအပင်လေး
တွေညှိုးနေတာကိုခုမှကေခိုင်သတိပြုမိတယ် ခါတိုင်းဆိုကိုကြီးကိုညနေဆောင်းစောင့်ရင်းနဲ့
အပင်လေးတွေကိုရေလောင်းနေကျ။ ခုတော့ရေမလောင်းဖြစ်ခဲ့တာဘယ်လောက်တောင်ကြာ
ခဲ့ပြီလဲ ကေခိုင်တောင်မှမမှတ်မိချင်တော့ဘူး။ ကြားထဲကနွမ်းနေရတဲ့သစ်ပင်လေးတွေကို
ကေခိုင်အားနာမိတယ်။
"ညနေကျရင်ရေလောင်းမယ်"လို့ကေခိုင်ခေါင်းထဲမှာတေးထားလိုက်တယ်။ ခုနေ့ခင်း
ဖက်ဆိုတော့နေကလဲပူနေသေးတယ်လေ။ ဟိုဖက်ခြံကိုလှမ်းကြည့်နေမိမှာစိုးလို့ ခြံထဲမှာလဲ
မနေချင်တာနဲ့ ကေခိုင်အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာခဲ့တယ်။ ဗိုက်ကလဲလေး အိပ်ပျက်ရတဲ့နေ့တွေကလဲ
များပြီဆိုတော့ အိပ်ခန်းထဲပဲတန်းဝင်ပြီးအိပ်ပစ်လိုက်တယ်။ ခေါင်းချလိုက်တာနဲ့ကေခိုင်အိပ်
ပျော်သွားလိုက်တာ လေးနာရီကျော်ကျော်လောက်မှပဲနိုးတော့တယ်။
သစ်ပင်တွေရေလောင်းဖို့သတိရပြီး ခြံထဲဆင်းလာခဲ့တယ်။

သစ်ပင်ရေလောင်းရင်း
တချက်တချက်မောင်ကျော်သူတို့ခြံဘက်ကိုကြည့်တော့ကြည့်မိသား။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လို့
မောင်ကျော်သူကိုအရိပ်အယောင်တောင်မတွေ့ရဘူး။ ဒါလဲကောင်းတာပဲလို့တွေးရင်းကေခိုင်
ပြုံးမိတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမျက်နှာပူရတာတွေမေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်သွားဖို့အချိန်
ဘယ်လောက်ယူရမှာလဲ။ ကေခိုင်မတွေးတတ်တော့ဘူး ဒီလိုအချိန်မှာတစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက်မမြင်မတွေ့ရတာအကောင်းဆုံးပဲမဟုတ်လား။
"ဟာ..........ဒီပိုက်ကလဲ"
ရှေ့ကိုဆက်သွားမလို့ပိုက်ကိုဆွဲယူလိုက်တော့ ပိုက်အဆက်နေရာကကျွတ်ထွက်သွား
တယ်။ လက်ထဲကပိုက်ခေါင်းကိုပစ်ချပြီး ပြန်ဆက်ဖို့ပြန်လှည့်အသွားမှာ
"အမလေး"
ပစ်ချခဲ့တဲ့ပိုက်ခေါင်းတစ်ဖက်ကပန်းခြံပေါ်မှာတင်နေတော့ ကေခိုင်နောက်လှည့်အပြေး
မှာကြိုးတားထားသလိုဖြစ်ပြီး ကေခိုင်ယိုင်သွားတယ်။ ဟန်ချက်ကိုအချိန်မီမထိန်းနိုင် စီးထားတဲ့
ဖိနပ်ကလည်းရေစိုပြီးချော်နေလို့ ကေခိုင်မြေကြီးပေါ် ဒလိပ်ခေါက်ကွေးလဲကျသွားတယ်။
မြေကြီးပေါ်သုံးလေးပတ်လောက်လိမ့်ပြီးရပ်သွားတော့ ပြန်ထဖို့ကြိုးစားပေမယ့်
ရုတ်တရက်ထလို့မရဘူး။
ပြန်ထဖို့မြေကြီးကိုလက်ထောက်အားယူလိုက်ပေမယ့်ထောက်မရဘူး။ လက်ကအရမ်း
နာနေတော့ကေခိုင်ပြန်ခွေကျသွားတယ်။

"အား ကျွတ် ကျွတ်"
ဒါနဲ့ပဲလူကိုပြန်စောင်းလိုက်ပြီးကိုယ်လုံးအောက်မှာပိနေတဲ့လက်တစ်ဖက်ကိုဆွဲထုတ်
လိုက်တယ် ပြန်အားယူပြီးထကြည့်တယ် မရဘူး။ တံတောင်ဆစ်နဲ့တော့ထောက်လို့ရတယ်။
လက်ကောက်ဝတ်ကအရမ်းနာနေတယ်။ ကြည့်ရတာလဲကျကျချင်းဒီလက်နဲ့ထောက်မိတာဖြစ်
မယ်။ အဲဒီလိုထမရပြုမရနဲ့ ကေခိုင်ကုန်းကုန်းကွကွဖြစ်နေတုန်း
"မမ.............မမ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ"
အမောတကောမေးသံနဲ့အတူ အနားကိုမောင်ကျော်သူရောက်လာတယ်။ နာလွန်းလို့
ကေခိုင့်မှာပြန်ပြောဖို့အားတောင်မရှိဘူး။
ကေခိုင့်အဖြစ်ကိုမြင်တာနဲ့ မောင်ကျော်သူကဘေးမှာဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီးကေခိုင့်
ကျောပြင်ကနေထူမပေးလိုက်တယ်။
"အား နာတယ် နာတယ်"
ပုခုံးကိုမရင်း လက်ကိုပါဆွဲထူလိုက်တော့ကေခိုင်နာလွန်းလို့အော်မိတယ်။ အဲဒါနဲ့
မောင်ကျော်သူလဲအသာလေးပဲဆွဲမထူပေးရတယ်။
"အို"
ကေခိုင်မြေပြင်ပေါ်မှာခြေဆင်းထိုင်ရက်လေးဖြစ်သွားပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပြန်ကြည့်လိုက်
တော့လန့်သွားတယ်။ ထဘီကလန်တက်နေတာပေါင်ရင်းတောင်မကတော့ဘူး ဒီ့ထက်နဲနဲသာ
အပေါ်ကိုဆက်တက်နေရင် ကေခိုင့်ရှိသမျှအရက်ပြန်းပြန်းကွဲဖို့ပဲရှိတော့တယ်။

ခုတောင်မှ ကေခိုင့်ရဲ့ဝင်မွတ်ဖြောင့်စင်းတဲ့ပေါင်တံ ခြေသလုံးတွေကအထင်းသားကြီး၊
ရှက်စိတ်ကြောင့်လက်ကနာနေတာကိုတောင် ဂရုမထားအားတော့ပဲ ဆွဲချဖို့ကြံပေမယ့် မရပါ
ဘူး။ လုံးပြီးလန်တက်နေတဲ့အစကို ကေခိုင်ကဖင်ခုထိုင်ထားမိတယ်လေ။
ကေခိုင့်အခက်အခဲကိုရိပ်မိတဲ့မောင်ကျော်သူက ကေခိုင့်ကိုချိုင်းကနေပင့်မပေးလိုက်
တော့မှ ကေခိုင်ထဘီကိုပြန်ဆွဲချနိုင်တော့တယ်။ တော်ပါသေးရဲ့ကျွတ်ထွက်မသွားလို့။ ဒါပေ
မယ့်ကေခိုင့်ကိုချိုင်းကမတုန်းက မောင်ကျော်သူ့လက်တွေက ကေခိုင့်ရင်သားမို့မို့တင်းတင်း
တွေကိုဆုပ်ကိုင်မိလျက်သားဖြစ်နေတယ်။ မောင်ကျော်သူကလဲရုတ်တရက်ပြန်မလွှတ်ဘူး။
ကေခိုင်မနေသာတော့ပဲ ပုခုံးကိုတွန့်လိုက်ရင်း
"မောင်လေး"
"ဗျာ.........ဟာ ဆောရီးမမ"
ဒီတော့မှအသိစိတ်ဝင်လာပုံရတဲ့ မောင်ကျော်သူကပြာပြာသလဲ လက်ကိုလွှတ်ပေးလိုက်တယ်။
"မမ ထနိုင်လား"
သိပ်မသေချာပေမယ့် ကေခိုင်ကခေါင်းငြိမ့်ပြလိုက်ပြီး ထိုင်ရာကနေထဖို့ကြိုးစားတော့
စစချင်းတော့ရသလိုလိုပဲ မတ်တပ်ဖြစ်လုလုမှာမှ မောင်ကျော်သူ့ရင်ခွင်ထဲပြိုလဲကျသွားတယ်။
မောင်ကျော်သူသာဆီးမပွေ့ထားလိုက်ရင် မြေပေါ်ကိုနောက်တစ်ခါထပ်လဲကျမှာသေချာတယ်။
ထဖို့ကြိုးစားရင်း တကိုယ်လုံးကနာနေတာကြောင့် ကေခိုင်အသာလေးငြိမ်နေမိတယ်။
ဟိုကနာဒီကနာနဲ့ဆိုတော့ မောင်ကျော်သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာဆိုတာကိုတောင်မေ့လို့။ မောင်ကျော်
သူကလဲကေခိုင်ထပ်လဲကျမှာစိုးလို့ထင်ပါရဲ့ လွှတ်မပေးဘူး ကေခိုင့်ကိုဖွဖွလေးဖက်ထားပေး
တယ်။
ကေခိုင်လဲဘာလုပ်ရမှန်းမသိတာနဲ့မျက်လုံးလေးကိုမှိတ်ပြီးအသာလေးငြိမ်နေလိုက်
တယ်။ ဒါပေမယ့် မောင်ကျော်သူဖက်တာကတဖြေးဖြေးနဲ့တင်းသည်ထက်တင်းလာတာ
ကြောင့်နာတဲ့နေရာတွေက ပိုနာလာပြီး
"အား............နာတယ် လွှတ်ပါ"
မောင်ကျော်သူကလွှတ်မယ်ဟန်ပြင်ပြီးမှ ရုတ်တရက် တအားဖျစ်ညှစ်သိမ်းကြုံးဖက်
ထည့်လိုက်တယ်။

"အမလေး...........သေပါပြီ"
ဒီတစ်ခါတော့ ကေခိုင်ဒေါသနဲ့အော်လိုက်မိတာပါ။ ဒါပေမယ့်မောင်ကျော်သူကဂရု
မစိုက်ဘူး ကေခိုင့်နှဖူးလေးကိုနမ်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ပါးလေးကို နောက်ပြီးတော့ မျက်နှာ
တစ်ခုလုံးအနှံ့ပဲ အသာအယာတယုတယလေးကိုနမ်းနေတာ။

"မလုပ်ပါနဲ့. တောင်းပန်ပါတယ် မမကိုလွှတ်ပေးပါ ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့."
ကေခိုင်တတွတ်တွတ်တောင်းပန်ပေမယ့်မရဘူး။ အရင်ကအလွန်ရှက်တတ်ကြောက်
တတ်တဲ့ကောင်လေးမှာ ဘယ်ကနေသတ္တိတွေရလာတယ်မသိဘူး။ ကေခိုင့်ကိုတင်းတင်းဖက်
ထားရင်းနမ်းနေလိုက်တာ မျက်နှာအနှံ့. လည်တိုင် နားရွက်ကလေးတွေပါမကျန်နမ်းတယ်။
နောက်ဆုံးနှုတ်ခမ်းလေးတွေ။
မောင်ကျော်သူ့နှုတ်ခမ်းတွေက ကေခိုင်နှုတ်ခမ်းလှလှတွေဆီကိုတိုးကပ်လာချိန်မှာ
ရှောင်ဖို့ကြိုးစားပါတယ် ဒါပေမယ့်ကေခိုင့်မှာခွန်အားမှမရှိပဲ။ နှုတ်ခမ်းချင်းထိကပ်မိတာနဲ့.
တအားကိုစုပ်နမ်းပစ်လိုက်တာ ကေခိုင့်ခေါင်းထဲမှာမိုက်ကနဲဖြစ်သွားရတဲ့အထိပဲ။ နောက်ပြီး
သူ့အနမ်းကကြာလွန်းတယ် ပြင်းလဲပြင်းထန်လွန်းတယ်။
ကေခိုင့်ရင်ထဲမှာ တလှိုက်လှိုက်တလုပ်လုပ်ဖြစ်ရပြီး လက်ရှိခံစားနေရတဲ့ နာကျဉ်မှု
တွေကိုတောင်မေ့ချင်သလိုဖြစ်သွားတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာအပူလှိုင်းတစ်ခုကလှည့်ပတ်စီးဆင်း
ရွေးလျားနေပြီး ကေခိုင့်ရဲ့နာကျဉ်မှုတွေကို ကုစားပေးနေသလိုပဲ။
မောင်ကျော်သူက အနမ်းကိုခွာလိုက်ချိန်မှာတော့ ကေခိုင့်ဆီမှာအားအင်တစက်မှမရှိ
တော့ဘူး။ မောင်ကျော်သူကကေခိုင့်လက်ကလေးတွေ ပုခုံးသားတွေ အဲဒီကမှတဆင့် ရင်သား
တွေအထိပွတ်သပ်ကိုင်တွယ်နေတာကိုသိပေမယ့် မထားနိုင်သလိုဖြစ်နေတယ်။ ထူးဆန်းတာ
ကမောင်ကျော်သူကိုင်တွယ်ပွတ်သပ်နေတာ ကေခိုင့်ခန္ဓာကိုယ်မဟုတ်သလိုပဲ။ တခြားမိန်းမ
တစ်ယောက်ကိုမောင်ကျော်သူဒီလိုလုပ်နေတာကိုဘေးကနေမြင်နေရသလိုမျိုးနဲ့.။
တစ်ဖြေးဖြေးနဲ့မောင်ကျော်သူရဲ့အကိုင်အတွယ်အယုအယတွေကအောက်ပိုင်းဆီကို
ဆင်းသွားတယ်။ ကေခိုင့်ဗိုက်သားပြင်၊ တင်ပါး၊ ပေါင်တံတွေ တဆင့်ပြီးတဆင့်ပွတ်သပ်ပေးရာ
ကနေ ပေါင်ကြားထဲကိုလက်ထိုးသွင်းလိုက်ချိန်မှာတော့........
"မင်း မမိုက်ရိုင်းနဲ့နော်"

ရုတ်တရက် ကေခိုင့်ကိုယ်ထဲကိုအားတစ်ခုတိုးဝင်လာသလိုမျိုးဖြစ်သွားပြီး မောင်ကျော်
သူ့လက်ကိုပုတ်ထုတ်လိုက်မိတယ်။ ကြောင်အမ်းအမ်းနဲ့ဖြစ်သွားတဲ့မောင်ကျော်သူရင်ခွင်ထဲ
ကနေကိုယ်တစ်စောင်းတိုးထွက်လိုက်တော့ လွတ်သွားတယ်။
ဒေါသစိတ်၊ ယူကြုံးမရတဲ့စိတ်၊ ရှက်စိတ်တွေနဲ့မောင်ကျော်သူ့ကိုစူးစူးဝါးဝါးကြည့်မိ
တော့ ခေါင်းကလေးကိုငုံ့လို့။
"မင်းပြန်တော့"
"ခင်ဗျာ"
"မင်းကို သွားတော့လို့ပြောနေတာ"
"မမ ထလို့ရပြီလား"
"အဲဒါ ငါ့ကိစ္စပါ မင်းအလုပ်မဟုတ်ပါဘူး မင်းငါ့ခြံထဲကနေ အခုထွက်သွားပါ"
"မမရယ်"
မောင်ကျော်သူ မျက်နှာလေးညှိုးငယ်သွားတယ်။ မျက်လုံးထဲမှာလည်း မျက်ရည်တွေဝိုင်းလို့.
"ကျွန်........ကျွန်တော်......တောင်း........တောင်းပန်"

"ရပါတယ် မင်းဘာမှထပ်ပြောဖို့မလိုပါဘူး၊ ခုအခြေအနေအတိုင်းပတ်ဝန်းကျင်က
မြင်ရင်မကောင်းဘူး ဒီတော့ မင်းပြန်ပါ"
ပြတ်သားတဲ့ ကေခိုင့်စကားကြောင့် မောင်ကျော်သူထိုင်နေရာကနေဖြေးဖြေးလေးထ
ပြီးထွက်သွားတယ်။ သူခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်တော့မှ ကေခိုင်လည်းထိုင်ရာကနေထဖို့ကြိုးစား
တယ်။ ခြေတဖက်ကထောက်လို့မရအောင်ကိုနာနေတာဆိုတော့ ထရတာအဆင်မပြေဘူး
လက်ကလည်းနှစ်ဖက်လုံးနာနေတယ်။
သိပ်မနာတဲ့ခြေထောက်တစ်ဖက်ကိုအားပြုပြီးခြေတပေါင်ကျိုးထရပ်လိုက်တာ ဟန်
ချက်မထိန်းနိုင်ပဲ ပြန်ပစ်လဲကျပြန်တယ်။
နာကျင်မှု၊ ဝမ်းနည်းမှုတွေကြောင့်မျက်ရည်တွေတွင်တွင်ကျပြီးငိုင်နေတုန်းမှာ အနား
ကိုမောင်ကျော်သူပြန်ရောက်လာတယ်။
"ငါ........မင်းကို"
"ကျွန်တော်မမကိုလိုက်ပို့ပါရစေ"
မောင်ကျော်သူကကေခိုင့်စကားကိုဖြတ်ပြောလိုက်တယ်။
"ကျွန်တော့်ကိုယုံပါမမ၊ ကျွန်တော်....ကျွန်တော်မမကို မစော်ကားပုံပါဘူးမမရယ်
ကတိပေးပါတယ်"
ကေခိုင်ခေါင်းကိုပဲခါပြလိုက်တယ် ဒါပေမယ့်ဒီတစ်ခါတော့မောင်ကျော်သူကစကား
နားမထောင်တော့ဘူး အနားကိုကပ်လာပြီးကေခိုင့်ကိုစွေ့ကနဲပွေ့ချီလိုက်တယ်။
"လွှတ် ငါ့ကို ခုလွှတ်စမ်း"
ကေခိုင်ကခွန်အားရှိသလောက်ရုန်းကန်ငြင်းပေမယ့် ခွန်အားချင်းမမျှတော့ ကေခိုင်
မောင်ကျော်သူခေါ်ရာပါသွားရတော့တယ်။ မောင်ကျော်သူကကေခိုင့်ကိုအိမ်ထဲကိုပွေ့ချီ
ယူလာပြီး
"ဘယ်နား ချပေးရမလဲ မမ"
"ဟို ခုံနားမှာ ချပေး"
ဧည့်ခန်းထဲက နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာပေါ်မှာကေခိုင့်ကိုချပေးလိုက်ပြီး မောင်ကျော်သူ
ငူငူလေးရပ်နေတယ်။
"သွားတော့လေ၊ ငါ့ယောက်ျားပြန်လာတော့မယ်"
ကေခိုင့်စကားကြောင့် ကျောက်ရုပ်လိုငူငူကြီးလုပ်နေတဲ့မောင်ကျော်သူချက်ချင်းပဲ
အသက်ဝင်သွားပြီး အိမ်ထဲကနေခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားတယ်။

ဒီတော့မှကေခိုင်လည်းမျက်လုံတွေအသာမှေးရင်းနားနေလိုက်တယ်။ ကိုကြီးကတော်
တော်နဲ့ပြန်လာမှာမဟုတ်သေးဘူး။ ပြန်လာရင်လဲမူးမူးရူးရူးနဲ့ပြန်လာမှာ ခုကေခိုင်လှုပ်တောင်
မလှုပ်နိုင်ဘူး။ အရိုးတွေဘာတွေများကျိုးပဲ့သွားတယ်ဆိုရင်ဒုက္ခပဲ။ ကေခိုင်လူကငြိမ်နေပေမယ့်
စိတ်တွေက ယောက်ယက်ခတ်နေတယ်။
ခဏလောက်နားလိုက်ရင်သက်သာကောင်းပါရဲ့လို့တွေးပြီး ဆိုဖာပေါ်မှာခွေခွေလေး
မှိန်းနေမိတုန်း
"မမရေ........မမ"
အိမ်ရှေ့ကမောင်ကျော်သူ့အသံကိုကြားလိုက်ရပြန်တယ်။
"ဘာလဲ"
မောင်ကျော်သူအိမ်ထဲကိုဝင်မလာပါဘူး အပြင်ကနေပဲလှမ်းပြီးတော့
"ရေပိုက်ပြန်တပ်လိုက်ပြီမမ၊ အပင်တွေလဲကျွန်တော်ရေဆက်လောင်းလိုက်တယ်။ မမ
ကျွတ်ကျန်ခဲ့တဲ့ဖိနပ် ဒီရှေ့မှာထားခဲ့မယ်နော်"
အရေးထဲ ဒီကောင်လေးကလည်းတမောင့်လို့စိတ်ကတွေးမိပေမယ့်
"အေးအေး"

ပြီးပြီးရောပြောလိုက်တယ်။
"သွားမယ်မမ ကျွန်တော်ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ"
အဲဒီအချိန်မှာ အားကိုးစရာတစ်ခုကိုကေခိုင်ရုတ်တရက်သတိရမိလိုက်တယ်။ ဒေါ်လေး
ဒီအချိန်လောက်ဆိုဒေါ်လေးရုံးဆင်းပြီ။
"မောင်ကျော်သူ ဒီနားခဏ"
မတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ ခုချိန်မှာကေခိုင့်ကိုကူညီနိုင်မှာက ဒီကောင်လေးပဲရှိတာ။
မောင်ကျော်သူကုပ်ကုပ်လေးဝင်လာတယ်။ ဒီလိုကျပြန်တော့လဲ မခုပ်တတ်တဲ့ကြောင်ကလေး
လို ခုနကကျတော့ တကယ့်ကြောင်ဖားကြီးကျနေတာပဲ။
သူ့ကိုဒေါ်လေးအိမ်လိပ်စာပြောပြလိုက်တယ်။
"မင်း......သွားပေးနိုင်မလား"
"သွားမယ် မမ"
"အေးမမကေခိုင်ချော်လဲလို့ ခုလိုက်ခဲ့ပါလို့ပြော ဦးစိုးလွင်ဒီနေ့မိုးချုပ်မယ်လို့ ဟိုဖက်
စားပွဲပေါ်မှာ အိပ်ကလေးယူပေးစမ်းပါ"
ကေခိုင့်လေသံက အခိုင်းအစေတစ်ယောက်ကိုခိုင်းနေသလိုမျိုးပဲ။ ကေခိုင်ကိုယ်တိုင်လဲ
သတိထားမိပေမယ့် မတတ်နိုင်ဘူး။

အိတ်ထဲကပိုက်ဆံငါးထောင်ထုပ်ပေးတော့ မယူချင်သလိုလုပ်နေသေးတယ်။
"ယူသွား တက္ကစီနဲ့သွားဖို့ပေးတာ ပြီးရင်ဒေါ်လေးကို တက္ကစီနဲ့ပဲခေါ်လာခဲ့ကြားလား"
"ဟုတ်ကဲ့"
"မြန်မြန်သွား"
မြန်မြန်သွားဆိုကာမှ ချာတိတ်ကကေခိုင့်ကိုယ်အောက်ပိုင်းကိုကြည့်နေလို့။
"ဘာလဲ" လို့ငေါက်ဆတ်ဆတ်မေးလိုက်တယ်။
"မမခြေထောက်မှာသွေးတွေ"
ဟုတ်ပါရဲ့ခုနကထူပူနေလို့သတိမထားမိတာ တခုခုနဲ့ခိုက်မိပြီး ကွဲသွားတယ်ထင်ပါရဲ့။
"ရတယ် ဘာမှမဖြစ်ဘူး သွားသာသွား"
ကေခိုင်ငြင်းလိုက်ရင်းထဘီကိုဆွဲချပြီးဖုံးလိုက်ပေမယ့် မောင်ကျော်သူက အနားကိုတိုးကပ်လာ
ပြီး ထဘီစကို ဆွဲမလိုက်တယ်။
"ဟင်........ဘာလုပ်မလို့လဲ"
ကေခိုင်လန့်ပြီးထအော်မိတယ်။ခုနေသာမောင်ကျော်သူကအကြမ်းဖက်လာရင်ကေခိုင်
ဘယ်လိုမှရုန်းကန်နိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူးလေ။
မောင်ကျော်သူက ကေခိုင့်စကားကိုဂရုစိုက်မနေတော့ပဲ ခြေသလုံးဖွေးဖွေးလေးပေါ်မှာ
သွေးတွေစီးကျနေတဲ့ ဒါဏ်ရာကိုသေချာကြည့်လိုက်ပြီး သူ့အိပ်ထဲကလက်ကိုင်ပဝါကိုထုပ်ယူ
လိုက်ပြီး သွေးတွေကိုသုပ်ပစ်လိုက်တယ်။ ကေခိုင်ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ဆွံ့အပြီးကြောင်
ကြည့်နေမိတယ်။
သွေးတွေကိုပြောင်စင်အောင်သုတ်လိုက်တယ်။ပြီးသွားတော့အနာကသွေးစိမ့်ထွက်နေ
တဲ့အပေါ်မှာ လက်ကိုင်ပဝါကိုဖိထားလိုက်တယ်။ ခဏအကြာမှာလက်ကိုင်ပဝါကိုပြန်ခွာလိုက်
တော့ သွေးကတိတ်နေပြီ။ ခဲလုံးအချွန်နဲ့ထိုးမိတယ်နဲ့တူပါတယ်။ အသားမှာနဲနဲပေါက်ထွက်
သွားတယ်။
မောင်ကျော်သူကသွေးတိတ်မတိတ်သေချာအောင်ခဏစောင့်ကြည့်ပြီးသွေးထပ်မ
ထွက်လာတော့မှ လက်ကိုင်ပဝါကိုပြန်ခေါက်လိုက်ပြီး သူ့အိပ်ထဲပြန်ထည့် ခပ်တည်တည်နဲ့
အိမ်ထဲကနေထွက်သွားတယ်။ ကေခိုင်လည်းသူ့အပြုအမူတွေကို မှင်သက်နေမိရင်း ပါးစပ်
အဟောင်းသားလေးနဲ့ကျန်ခဲ့တယ်။

"ဒေါ်လေး ရုံးကခွင့်ယူလိုက်ရမလား သမီး"
"ရပါတယ် ဒေါ်လေးရဲ. ဘာမှဖြစ်တာမှမဟုတ်တာ သက်သာပါတယ်"
မျက်နှာလေးညှိုးငယ်နေတဲ့ ကေခိုင့်ကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်လေးစိတ်မချဘူးထင်ပါရဲ.။ မနေ. ညနေကမောင်ကျော်သူနဲ. အတူဒေါ်လေးချက်ချင်းလိုက်လာတယ်။ ကိုကြီးလည်းပြန်မရောက်သေးတာနဲ. ကားငှားပြီးအထူးကုဆေးရုံကြီးတစ်ခုကို ချက်ချင်းခေါ်သွားတယ်။ ဟိုရောက်တော့နာနေတဲ့ခြေလက်တွေကိုဆရာဝန်တွေကစစ်ဆေး၊ ဓါတ်မှန်တွေဘာတွေရိုက်ကြည့်ပြီးတော့ စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူးတဲ့။ ကျိုးတာပဲ့တာဘာမှမဖြစ်ဘူးလို.ဆိုပါတယ်။ ဒီတော့ ဆေးရုံတက်ချင်နေတဲ့ကေခိုင်စိတ်မောသွားရတော့တာပေါ့။ အရမ်းနာတယ် မသက်သာဘူးဆိုပြီးလုပ်ရင်ရကောင်းရနိုင်ပေမယ့် ကေခိုင်သာဆေးရုံတက်ရရင်ဒေါ်လေးကြားထဲကဒုက္ခများရရှာတော့မယ်လေ။
မှန်ရာကိုဝန်ခံရရင်အလာလမ်းတစ်လျှောက်လုံးဆေးရုံတက်နေရရင်ကောင်းမှာပဲလို. ကေခိုင်တွေးလာတာ။ ကေခိုင်အိမ်မှာမနေချင်ဘူး တခြားမှာသွားနေရဖို.ကလည်းမကောင်းတော့ ဒီဒါဏ်ရာတွေအကြောင်းပြုပြီးဆေးရုံတက်နေရရင် အိမ်မှာနေစရာမလိုတော့ဘူးလို. နာနေတဲ့ကြားက ကေခိုင်ကျိတ်ဝမ်းသာနေတာ။
ခုတော့ ဆရာဝန်တွေကဆေးထိုး ဆေးထည့် သောက်ဆေးတွေပေးပြီး ပြန်လို.ရပြီဆိုတော့ ကေခိုင့်မှာမအီမသာနဲ.အိမ်ပြန်ခဲ့ရတယ်။
ကေခိုင်တို.ပြန်ရောက်တဲ့အချိန်ထိ ကိုကြီးပြန်မရောက်သေးဘူး။ ဒါနဲ.ဒေါ်လေးလည်းမပြန်တော့ဘဲ ကေခိုင်တို.ဆီမှာပဲ ညအိပ်ဖြစ်တယ်။ ကိုကြီးတော်တော်နဲ.ပြန်မရောက်တော့ ဒေါ်လေးကြည့်ရတာ အံ့အားသင့်နေပုံပဲ။
"သူရုံးဆင်းသွားမှ ဒေါ်လေးတို.လဲပြန်တာကေခိုင်ရဲ."
"ဒီနေ.သူ.မိတ်ဆွေတွေနဲ. ညစာစားပွဲရှိတယ် ဒေါ်လေးရဲ."
ပြန်လာရင်မူးလာဦးမှာဆိုတော့ ကေခိုင်ကကြိုတင်ကာကွယ်ထားလိုက်တယ်။ သူ. စားပွဲသောက်ပွဲက နေ.တိုင်းပဲရှိနေတာလို.တော့ထည့်မပြောလိုက်ပါဘူး။
ကိုကြီးပြန်လာချိန်မှာ ဒေါ်လေးကတံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက်တော့ အံ့သြနေတယ်။
ဒေါ်လေးကအကျိုးအကြောင်းရှင်းပြလိုက်တော့မှ ကေခိုင့်ကိုပျာပျာသလဲလာကြည့်ရှာတယ်။
"ကိုကြီးကိုလှမ်းခေါ်လိုက်ရောပေါ့ ကေခိုင်ရယ်"
ကေခိုင်မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်ပါတယ်။ ဟုတ်တယ်လေဘယ်နားကအရက်ဆိုင်ရောက်နေမှန်းမသိတဲ့သူကို ကေခိုင်ကဘယ်လိုလှမ်းခေါ်မလဲ။
"မနက်ဖြန်ရော ဆေးခန်းပြရဦးမလား ကိုကြီးစောပြန်ခဲ့မယ်လေ"
"ဆရာဝန်က မသက်သာမှလာပြန်ပြတဲ့ သောက်ဖို.ဆေးတွေပေးလိုက်တယ်"
"ဒါဆိုလဲ ရုံးမဆင်းခင်ကိုကြီးဖုန်းဆက်လိုက်မယ်လေမသက်သာရင်ထပ်သွားရအောင်"
"ဟုတ်ကဲ့"

စကားပြောနေရင်းကနေ ဒေါ်လေးဘေးကအကဲခတ်နေတာကေခိုင်သတိထားလိုက်မိတယ်။ ကိုယ့်လက်အောက်ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ရှေ.မှာဖြစ်လို.ထင်ပါရဲ. ကိုကြီးကြည့်ရတာအေးအေးဆေးဆေး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ။
"ကဲ ဒေါ်လေးတို.တူဝရီးနှစ်ယောက်အခန်းထဲမှာအိပ်ကြ၊ ကျွန်တော်ကတော့ဟိုဖက်စာကြည့်ခန်းထဲမှာပဲ အိပ်လိုက်မယ်"
"ရပါတယ်ဆရာရဲ. ကျွန်မအပြင်မှာအိပ်ပါ့မယ်"
"အော် ဒေါ်ပြုံးရယ် ကိုယ့်တူမလေးနဲ. မတွေ.တာကြာလှပြီမဟုတ်လား စကားလေးဘာလေးပြောကြပေါ့၊ ဟိုဖက်ခန်းမှာကုတင်လည်းရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုအားမနာနဲ."
ရယ်ရယ်မောမောပဲပြောပြီး စာကြည့်ခန်းဖက်ကိုထွက်သွားတယ်။ အဂတ်တောင်မလဲတော့ဘူး။ အဲဒါနဲ.ဒေါ်လေးကကေခိုင့်ကိုတွဲပြီးအခန်းထဲကိုပြန်ဝင်လာကြတယ်။

"သမီးတို့ အဆင်ပြေကြရဲ့လား"
အခန်းထဲရောက်တော့ ဒေါ်လေးကမေးတယ်။
"အဆင်ပြေပါတယ် ဒေါ်လေးရဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ"
"ကေခိုင့်ကိုရောဆရာ့ကိုပါကြည့်ရတာ အေးတိအေးစက်ဖြစ်နေသလားလို့"
"သူသောက်လာရင် ကေခိုင်ကစကားသိပ်မပြောဘူး"
"ဩော် ယောက်ျားပဲကွယ် အထိုက်အလျှောက်တော့ရှိမှာပေါ့၊ နောက်ပြီးဆရာက
ဟော့ပေါ့ရမ်းရမ်းသမားမှမဟုတ်တာ၊ လူကြီးလူကောင်းပဲ သူ့ကိုယ်သူထိန်းမှာပါ"
ဒေါ်လေးကို နောက်ဖေးမှာကေခိုင်တောင်းတလုံးနဲ့ထည့်ထားတဲ့ပုလင်းကွဲတွေကအစ
ကိုကြီးဖျက်ဆီးထားသမျှ ထုတ်ပြချင်လိုက်တာ။ ကေခိုင့်ကိုမျောက်မွေးတဲ့မိန်းမဘဝရောက်
အောင်အကြပ်ကိုင်နေပါတယ်ဆိုတာကိုလဲ ဘယ်လိုပြောလို့မှယုံကြမှာမဟုတ်ဘူး။
ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ဒီညဒေါ်လေးရှိနေတော့ကေခိုင်စိတ်အေးချမ်းသာနေလို့ရပြီ။ ကိုကြီး
ဆီကအနှောက်အယှက်တွေ မတော်တရော်တွေကြားစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့။
မနက်ကျတော့ ရုံးတက်ရဦးမှာမို့ဒေါ်လေးကပြန်မယ်ဆိုတော့ကေခိုင်စိတ်မကောင်းဘူး
ကေခိုင်မျက်နှာမကောင်းတော့ အနာတွေမသက်သာလို့ထင်ပြီး ဒေါ်လေးကစိတ်မချဖြစ်ရပြန်
တယ်။
ကိုကြီးကတော့သူ့ကားနဲ့တခါထဲလိုက်ပို့ဖို့ဒေါ်လေးကိုခေါ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
ဒေါ်လေးကသူ့အိမ်ကိုခဏပြန်ဦးမယ်ဆိုလို့ ကိုကြီးလဲထွက်သွားတယ်။ ဒေါ်လေးထွက်သွား
တော့အိမ်ထဲမှာကေခိုင်တစ်ယောက်ထဲ။ ဒဏ်ရာတွေကလဲသက်သာပါတယ်။ကေခိုင်လုပ်ရမှာ
စိုးလို့ ဒေါ်လေးကအစစကြီးထပြီးချက်ပြုတ်ပေးသွားလို့ ဘာမှလုပ်စရာလဲမရှိဘူး။ အိပ်ယာ
ပေါ်မှာပဲခွေလှဲနေမိတယ်။
ဒီတော့လဲစိတ်ကဟိုလွင့်ဒီလွင့်ပေါ့။ ခုချိန်ဆို မောင်ကျော်သူဘာလုပ်နေမလဲလို့တွေး
မိရဲ့။ ကေခိုင့်သွေးတွေပေနေတဲ့လက်ကိုင်ပဝါလေးကို အိတ်ထဲထည့်ယူသွားတာကိုသတိရ
လိုက်မိတော့ ရင်ထဲမှာဖိန်းတိန်းရှိန်းတိန်းနဲ့ တမျိုးပဲ။

မောင်ကျော်သူ့ကိုများစိတ်ဝင်စားနေမိသလား ၊ ချစ်နေမိသလားလို့ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပြန်
သရုပ်ခွဲကြည့်မိပြန်တော့လည်းမရေရာဘူး။
ကားပေါ်မှာတုန်းကသူ့ကြောင့်ကေခိုင်အနေခက်ခဲ့ရတာတွေ ၊ မနေ့ကကြုံခဲ့ရတဲ့သူ့
အနမ်းတွေ၊ အကိုင်အတွယ်အထိအတွေ့တွေ ၊ တွေးရင်းတွေးရင်းကေခိုင့်ရင်ထဲမွန်းကြပ်လာ
တယ်။
ဒါအချစ်တဲ့လား မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ကေခိုင်ထင်ပါတယ်။ ဒီဟာကိုအချစ်မဟုတ်ဘူးလို့
ယူဆရင် ဘယ်ဟာကိုအချစ်လို့ခေါ်တာလဲ ဒါကိုလဲကေခိုင်မဖြေခွဲတတ်ပြန်ဘူး။
အဖိုနဲ့အမ ဆန့်ကျင်ဖက်ဓါတ်သဘောမို့ အထိအတွေ့မှာကေခိုင်စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရ
တယ်။ ဒီအမှန်တရားတစ်ခုကလွဲရင် ကေခိုင်ဘာမှမသိပါဘူး
စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နဲ့အိပ်ယာပေါ်ကနေ ဖြေးဖြေးထပြီးမှန်တင်ခုံရှေ့မှာထိုင် ခေါင်းဖြီးရင်းနဲ့
မှန်ထဲမှာပြန်ကြည့်မိတယ်။ အားဖျော့နွမ်းနယ်နေပေမယ့် ကေခိုင့်ပုံရိပ်က ချစ်စရာကောင်းနေ
ဆဲပါပဲလို့ ကိုယ့်ဖက်ကိုယ်ယက်တွေးမိပြန်တော့ ကေခိုင်ပြုံးမိတယ်။
တပြိုင်နက်ထဲမှာပဲ ကေခိုင့်ကိုမျက်ဝန်းညိုညိုကြီးတွေနဲ့ကြည့်တတ်တဲ့မောင်ကျော်သူ့
ကိုဖျတ်ကနဲသတိရလိုက်မိတော့ ကေခိုင့်မျက်နှာလေးပြန်မဲ့သွားရပြီ။ မတွေးချင်ပါဘူး မတွေး
သင့်ပါဘူးလို့ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်မှပဲ ခဏခဏတွေးမိနေတယ်။
မောင်ကျော်သူလည်းလူချောလေးတစ်ယောက်ပါ။ သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားတဲ့ကောင်မလေး

တွေရှိနေမှာမလွဲပါဘူး။ ဒါတောင်မှသူကေခိုင့်ကိုဘာကြောင့် စိတ်ဝင်စားနေရတာလဲ။ ကေခိုင့်မှာကာမပိုင်လင်ယောက်ျားကိုကြီးတစ်ယောက်လုံးဘေးမှာရှိနေတာရပ်သိရွာသိပဲ။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်အမျိုးသမီးလေးတွေသွားပြီးစိတ်ဝင်စားပါတော့လား။ခုတော့သူလုပ်နေပုံက ကေခိုင့်ကိုအနေရခက်စေတယ်။

ဒါမှမဟုတ်သူကကေခိုင့်ကိုအသက်ကြီးကြီးယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်ကိုလင်လုပ်ပြီးကွယ်ရာမှာဖေါက်ပြန်ချင်တဲ့မိန်းမစားလို့များထင်ထားလေသလား။ ဒါတော့မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်။ ကေခိုင့်သွေးတွေပေနေတဲ့လက်ကိုင်ပဝါခေါက်ကလေးကို အိတ်ထဲထည့်ယူသွားတာပြန်မြင်ယောင်မိတယ်။

ဒါတွေဟာယောက်ျားတွေရဲ့မာယာတစ်ခုလဲဖြစ်ကောင်းဖြစ်မှာပေ့ါ။ အရမ်းကိုတန်ဖိုးထားပြတာကိုငြိတွယ်မိလို့ဒုနဲ့ဒေးမျက်ရည်သုတ်နေရတာတွေအများကြီးရှိနေတာပဲ။ ကေခိုင်နေပြန်ကောင်းသွားရင် တခုခုတော့ပြတ်သားအောင်ဖြေရှင်းမှဖြစ်မယ်။ ဒီကောင်လေးရေ့ဆက်တိုးလာရင်လူကြားလို့မကောင်းဖြစ်တော့မယ်။ ကေခိုင်လဲသိက္ခာကျတယ်။ ရာထူးဂုဏ်ရှိန်နဲ့နေနေတဲ့ကိုကြီးအတွက်လဲမကောင်းဘူးလေ။

ဒါပေမယ့်သူ့ကိုဘယ်လိုရပ်တန်းကရပ်အောင်လုပ်ရမလဲ ကေခိုင်စဉ်းစားလို့မရဘူး။ ခါးခါးသီးသီးပြောဆိုပြီးဟန့်တားတာမျိုးတော့လည်းကေခိုင်မလုပ်ချင်ဘူး ၊ မလုပ်ရက်ဘူး။ နောက်ပြီးကိုယ်ကမာမာထန်ထန်ပြောလိုက်ရင် သူကလူငယ်ဆိုတော့ပုန်းဒိုင်းကျဲပြီးတုန့်ပြန်လာရင်ကေခိုင်ပဲ နစ်နာမှာ။

သူ့ကိုမတွေ့အောင်ရှောင်နေတာအကောင်းဆုံးလို့ပဲကေခိုင်ထင်တယ်။ နှစ်ယောက်ချင်းစကားပြောပြီးအေးအေးဆေးဆေးဖျောင်းဖျပြောဖို့ကျတော့လဲ ကေခိုင့်စိတ်ကမရဲဘူး။ ကောင်လေးကရက်တတ်ကြောက်တတ်ပေမယ့်တခါတခါစိတ်လိုက်မာန်ပါရှိတာသတိထားမိတယ်။ ဟိုတနေ့ကဆိုကြည့်လေ ကေခိုင်သာသတိဝင်ပြီးမဟန့်တားလိုက်မိရင် ဘယ်လိုအခြေအနေအထိရောက်သွားမယ်ဆိုတာ မတွေးရဲဘူး။

ကေခိုင့်ပျော့ညံ့မှုတွေကြောင့်လဲပါပါတယ်လေ။ ကိုကြီးမဟုတ်တဲ့သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အတွေ့ဟာ ကေခိုင့်ကိုတုန်လှုပ်စေခဲ့တယ် ခွန်အားမဲ့စေခဲ့တယ်။

နောက်ဆိုဒါမျိုးမဖြစ်စေရဘူးလို့ ကေခိုင်စိတ်ကိုမာန်တင်းပြီးဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ကေခိုင်ဟာ မိန်းမကောင်းပီသတဲ့ ဇနီးကောင်းပီသတဲ့ လင်ယောက်ျားအပေါ်မှာသစ္စာရှိတဲ့ မယားကောင်းတစ်ယောက်ပဲဖြစ်ချင်ပါတယ်လေ။

အပိုင်း(၁၅)

ကောင်းကင်မှာလမင်းကြီးက ထိန်လို့ဝင်းလို့ ခြံထဲကသစ်ပင်တွေပေါ်မှာလရောင်ထိုးကျနေပုံကလှလိုက်တာ။ လေကြောင့်တဖျတ်ဖျတ်လွင့်နေတဲ့ ဇာခန်းဆီးစလေးကိုဖမ်းဆုပ်ထားရင်း ကေခိုင်အငေးကိုငေးနေမိတယ်။

တအိမ်လုံးလည်းတိတ်ဆိတ်လို့ ရှိသမျှမီးတွေကိုအကုန်ပိတ်ပြီးပြတင်းပေါက်တွေကဖြာဝင်နေတဲ့လရောင်ကိုခံစားရင်း ကေခိုင်အတွေးနယ်ချဲ့နေမိတယ်။

ထုံးစံအတိုင်း ကိုကြီးကပြန်မလာသေးဘူး။ ကေခိုင်ကိုကြီးကိုစောင့်နေတယ် ဒါပေမယ့်မျှော်မနေပါဘူး။ မျှော်တယ်ဆိုတာကလာစေချင်တဲ့စိတ်နဲ့လေ ကေခိုင့်အတွက်ကတော့ကိုကြီး

လာစေချင်တာလဲမဟုတ်ဘူး မလာစေချင်တာလဲမဟုတ်ဘူး။ ကိုကြီးပြန်လာရင်ခြံတံခါးပိတ်ဖို့ စောင့်နေရုံသက်သက်ပဲ။

အေးချမ်းတဲ့လရောင်အောက်မှာကေခိုင်အကြာကြီး မိန်းမောနေခွင့်မရလိုက်ပါဘူး။ကား စက်သံခပ်ကြမ်းကြမ်းကြားလိုက်ရပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ခြံတံခါးပိတ်ဖို့ကေခိုင်ခြံထဲကိုပြေးဆင်း လိုက်ရတယ်။

ခြံတံခါးကို ကိုယ်တိုင်ဆင်းဖွင့်ပြီးပြန်မပိတ်ပဲအိမ်ရှေ့အထိခပ်ကြမ်းကြမ်းမောင်းဝင်သွား တတ်တဲ့ ကိုကြီးအကျင့်ကြောင့် ကေခိုင်ဒီလိုစောင့်နေရတာလေ။

ခြံတံခါးပိတ်ပြီးလို့အိမ်ပေါ်ကိုပြန်တက်လာတော့ဧည့်ခန်းထဲမှာပုန်းဒိုင်းကျဲနေတဲ့ကိုကြီး ကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။ ကေခိုင့်အတွက်မထူးဆန်းတော့ပါဘူး။ မနက်ကျမှသူလုပ်ခဲ့သမျှ သိမ်း ဆည်းရှင်းလင်းလိုက်ရင်ပြီးတာပဲလို့ပဲ သဘောထားလိုက်တော့တယ်။

"တောက်"

ကျယ်လောင်တဲ့တောက်ခေါက်သံကြီးက အိမ်နောက်ဖေးဖက်ကိုဝင်တော့မယ့် ကေခိုင့် ခြေလှမ်းတွေကိုတုန့်ကနဲဖြစ်သွားစေတယ်။ ကေခိုင်မကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီးနောက်ခြေတ လှမ်းထပ်လှမ်းမယ်အကြံမှာ ကိုကြီးကေခိုင့်အနားကိုလှွားကနဲရောက်လာတယ်။ မျက်လုံးထဲမှာ လည်း မျက်ရည်စတွေနဲ့။ ပြတင်းပေါက်ကဝင်လာတဲ့လရောင်တန်းအောက်မှာ တလက်လက် မျက်ရည်တွေနဲ့ကိုကြီးမျက်နှာကိုကြည့်ပြီးကေခိုင်ကျောချမ်းသွားမိတယ်။

ကေခိုင်ကြောင်ငေးနေမိချိန်မှာပဲ ကိုကြီးကကေခိုင့်ကိုတင်းတင်းကြပ်ကြပ်ဖက်ထား လိုက်လို့ကေခိုင်ဘယ်ကိုမှထွက်သွားလို့မရတော့ဘူး။

"ကိုယ်ရှုံးတော့မယ် ကေခိုင်ရယ်"

ကေခိုင်ဘာမှပြန်မပြောမိဘူး။ ကိုကြီးကိုကြည့်ရတာအရမ်းလည်းမူးနေပုံပဲ။

"ကိုယ့်ကို ထပ်ပြီးစော်ကားကြပြန်ပြီ"

ဘာတွေစော်ကားကြပြန်တာလဲ ကေခိုင်နားလဲမလည်စိတ်လဲမဝင်စားဘူး။ ကိုကြီး ကိုယ်တိုင်ကအရမ်းကိုထိရှလွယ်လွန်းနေတာ ဘာကြောင့်လဲ၊ ကေခိုင်နားမလည်တော့ပါဘူး။

"ကေခိုင် ကေခိုင် မင်းဘာမှမသိဘူးနော် ၊ယောကျ်ားတစ်ယောက်အတွက် ယောကျ်ား မပီသဘူးလို့အထင်ခံရတာ ခံရတာအဆိုးဆုံးပဲ"

ကေခိုင်ကိုကြီးကိုအားပေးချင်ပါတယ်။ နှစ်သိမ့်ချင်ပါတယ် ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုဖြေသိမ့် ပေးရမလဲ။ ကေခိုင်မသိဘူး ကေခိုင်အခုလုပ်နိုင်တာဒီတိုင်းငြိမ်ငြိမ်လေးရပ်နေဖို့ပဲ။ ကေခိုင်အခြေအနေကို နဲနဲချင်းရိပ်မိလာသလိုပဲ။ ကလေးမရှိတာကိုအကြောင်းပြုပြီး သူဟာယောကျ်ားမပီသဘူးလို့ထင်ခံရမှာစိုးတယ်။ ဒါကိုသိတဲ့မိတ်ဆွေတွေအတွက်ကတော့ အရက်ပိုင်းမှာစဖို့နောက်ဖို့ ပျော့ကွက်ကြီးတစ်ခုပဲပေါ့။

ကိုကြီးမခံနိုင်မှန်းသိလေ သူတို့ကပိုစချင်လေ။ ကြားထဲကစိတ်ဆင်းရဲရတာကကေခိုင် ဖြစ်နေတယ်။ ကိုကြီးလဲဒီစိတ်နဲ့ပဲ မနေနိုင် မထိုင်နိုင်အောင်ပူလောင်နေရပြီ။

"ဘယ်သူတွေဘာပြောပြော အရေးလုပ်မနေပါနဲ့ကိုကြီးရယ် သူတို့ဟာသူတို့မူးလို့ ပြောတာပဲ"

ကေခိုင်တတ်သလောက်မှတ်သလောက်အားပေးဖို့ကြိုးစားကြည့်ပါတယ်။ ကေခိုင် ဒီလိုပြောလိုက်တော့မှကိုကြီးက ကေခိုင့်ကိုဖက်ထားရာကနေလွှတ်ပေးလိုက်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် မှာခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ငိုသံပါကြီးနဲ့.

"သူတို့ပြောတာကလည်းဟုတ်နေတာကိုးကေခိုင်ရဲ့. ဒါကိုကိုကြီးမေ့ထားတာကြာပြီ သူတို့ကလာလာပြီးဆွနေတာ"

"သူတို့နဲ့သွားမသောက်နဲ့ပေါ့ကိုကြီးကလဲ အိမ်မှာပဲသောက်ပေါ့"

"မထူးတော့ဘူးကေခိုင် ကိုကြီးရင်ထဲကအနာက ယင်းနေပြီ ကုလို့မရတော့ဘူး သူတို့ မပြောလဲ ကိုကြီးရင်ထဲမှာမချိဘူး"

ကိုကြီးရင်ထဲက ဒီစိတ္တဇကိုကုစရာဆေးမရှိတော့ဘူးထင်ပါရဲ့။ ကေခိုင်လောကကြီးကို စိတ်နာတယ်။ ငိုချလိုက်ချင်ပေမယ့် ကေခိုင့်မှာငိုစရာမျက်ရည်ရောရှိသေးရဲ့လားမသေချာဘူး။

နွမ်းလျှတဲ့စိတ်နဲ့အခန်းထောင့်ကထိုင်ခုံတစ်လုံးပေါ်မှာကေခိုင်ထိုင်ချလိုက်တယ်။ ပြတင်းပေါက်ကဝင်လာတဲ့ လရောင်တန်းတွေက ကေခိုင့်ကိုယ်ပေါ်ကိုထိုးကျနေပေမယ့် ရင်ထဲမှာမအေးချမ်းတော့ဘူး။ အဲဒါနဲ့ မီးခလုပ်တွေထဖွင့်လိုက်တယ်။.

ကိုကြီးကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာကိုလက်ဖါးနဲ့အုပ်ထားပြီးငြိမ်နေတာကိုမြင် လိုက်ရတယ်။ ကေခိုင်ကြည့်နေတာကိုသိသွားလို့လား မီးရောင်တွေလင်းလာလို့လားမသိ ကိုကြီးကေခိုင့်ကို မော့ကြည့်တယ်။

စိတ်မချမ်းမြေ့မှုတွေအထင်းသားမြင်နေရတဲ့ကိုကြီးမျက်နှာမှာ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းမှုတွေ မမြင်ရတော့ပါဘူး။ စိတ်ပျက်အားငယ်မှုတွေကိုပဲမြင်နေရတယ်။

"ကိုကြီးသွားအိပ်တော့မယ် ကေခိုင်"

လေသံခပ်တိုးတိုးနဲ့ပြောလိုက်ပြီး ကိုကြီးအိပ်ခန်းထဲကိုဒရီးဒယိုင်နဲ့ဝင်သွားတယ်။ရှုပ်ပွ နေတဲ့ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကေခိုင်တစ်ယောက်ထဲ။

ကိုကြီးသောင်းကျန်းသွားလို့အမှိုက်ပုံလိုဖြစ်နေတာကိုမမြင်ချင်တာနဲ့ မီးထပိတ်လိုက် ပြီး လရောင်အောက်မှာပဲပြန်ထိုင်နေလိုက်တယ်။

လရောင်လေးကငြိမ်းချမ်းပါတယ် ပြတင်းကနေဝင်လာတဲ့လေပြည်ကလေးကလဲအေး ပါတယ် ဒါပေမယ့်ကေခိုင့်ရင်ထဲကနောက်ကျိနေမှုကိုဖယ်မထုတ်ပေးနိုင်ဘူး။ စိတ်သက်သာမှု ကိုရလိုရငြားပြတင်းပေါက်မှာရပ်ပြီး အိမ်အပြင်ကိုငေးကြည့်နေလိုက်တယ်။

ရွှန်းလဲ့တဲ့လရောင်အောက်မှာ အရာအားလုံးကငြိမ်သက်တိတ်ဆိပ်လို့ လောကကြီး အေးချမ်းနေလိုက်တာ။ သစ်ပင်တွေ တကျီကျီမြည်နေတဲ့ပိုးကောင်လေးတွေ ဟိုဒီပျံသန်းသွား လာနေတဲ့ ညငှက်ကလေးတွေ ဘာမှအပူအပင်မရှိကြသလိုနဲ့။

မလိုတမာစိတ်နဲ့တွေးနေမိစဉ်မှာပဲ ကေခိုင့်မျက်လုံးထဲမှာခြံထဲကလှုပ်ရှားမှုတစ်ခုလိုလို မြင်လိုက်ရပါတယ်။ ဖျတ်ကနဲ့လှုပ်သွားတဲ့လူရိပ်တစ်ခုလိုပါပဲ။ သူခိုးများလား။ လုံခြုံတဲ့အိမ်ထဲ မှာဆိုတော့ကေခိုင်ကြောက်စိတ်တော့မဖြစ်မိပါဘူး။ ရဲရဲတင်းတင်းပဲသေချာအောင်စိုက်ကြည့် လိုက်တယ်။

လူတစ်ယောက် လရောင်အောက်မှာသူ့ကိုယ်ပာန်ကိုကေခိုင်သိသလိုလိုပဲ။ ကေခိုင် ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ လူရိပ်ကမလှုပ်ရှားတော့ဘူး သူ့လက်ရှိနေရာမှာပဲငြိမ်ပြီးရပ်နေတယ်။

နဲနဲလေးအာရုံစိုက်ပြီးထပ်ကြည့်လိုက်တာနဲ့သူဘယ်သူဆိုတာကေခိုင်သိလိုက်ပါပြီ။

"မောင်ကျော်သူ"

အတင့်ရဲလိုက်တာ ကေခိုင်တို့ခြံထဲအထိဘာ့ကြောင့်ကျူးကျော်လာရသလဲ။ ကေခိုင် အကြာကြီးစောင့်ကြည့်နေတယ်။ မောင်ကျော်သူကရပ်နေမြဲပါပဲ။ သူ့ပုံစံကအိမ်ဖက်ကိုငေးနေ သလိုမျိုးနဲ့။

စိတ်ရှုပ်လာတာနဲ့ ကေခိုင်ပြတင်းပေါက်တံခါးတွေအကုန်လိုက်ပိတ်ပစ်လိုက်တယ်။ လရောင်တွေဝင်မလာနိုင်တော့တဲ့အခါကျတော့ အခန်းလေးထဲမှာမှောင်မဲလို့။ အိပ်ခန်းထဲကို လဲမသွားချင်သေးတာနဲ့ဧည့်ခန်းမှောင်မှောင်ထဲမှာပဲ ကေခိုင်အကြာကြီးဆက်ထိုင်နေမိတယ်။ ဘယ်လောက်ကြာသွားမှန်းတောင်မသိဘူး နာရီဝက်လဲဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ် တစ်နာရီလောက်လဲ ရှိချင်ရှိနိုင်တယ်။

ထိုင်ရတာညောင်းလာလို့.ထရပ်လိုက်ရင်း မောင်ကျော်သူရှိနေသေးလားလို့.သိချင်လာတာနဲ့.ပြတင်းတံခါးကိုအသာလေးဟပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ခုနနေရာမှာ မောင်ကျော်သူရှိနေတုန်းပဲ။

လရောင်မှုန်မှုန်အောက်မှာ ဒီလိုမြင်ကွင်းကိုမြင်လိုက်ရတော့ကေခိုင့်ရင်ထဲတမျိုးကြီးပဲခံစားရတယ်။ မောင်ကျော်သူဘာလာလုပ်တာလဲ ၊ဘာအတွက်လာတာလဲ ၊ဘာလိုချင်လို့.လဲ စဉ်းစားရင်းကေခိုင်ခေါင်းလေးကိုခါလိုက်မိတယ်။

ဘာအတွက် ဘယ်လိုကြောင့်ဖြစ်ဖြစ်လေ သူ.အနေနဲ့.ဒီလိုမလုပ်သင့်တာအမှန်ပဲ။ သေးပတ်ဂန်းကျင်ကမြင်သွားရင်လဲမကောင်းဘူး။ ခိုးဖို့.ဂုက်ဖို့.လာတယ်လို့.မြင်သွားရင်အန္တရာယ်ရှိသလို ၊ကေခိုင့်ဆီလာတာရယ်လို့.မြင်ကြရင်လည်း ခက်ကုန်တော့မယ်။

တံခါးကိုပြန်စေ့လိုက်ပြီး ကေခိုင်ငြိမ်ငြိမ်လေးရပ်နေမိတယ်။ မောင်ကျော်သူပြန်သွားပါစေလို့.လဲရင်ထဲက တိုးတိုးလေးဆုတောင်းရင်းနဲ့.ပေါ့။ ဒါပေမယ့်ခဏနေပြန်ကြည့်လိုက်တော့ကောင်လေးကရှိနေတုန်းပဲ။

ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲစဉ်းစားရင်းခေါင်းတွေပူလာတယ်။ ခုနက ကိုကြီးကြောင့်စိတ်ညစ်ရတယ် ခုတခါ မောင်ကျော်သူက ကေခိုင့်ကိုစိတ်ပူအောင်လာလုပ်နေပြန်ပြီ။ ကေခိုင်သေသာသေလိုက်ချင်တော့တယ်။

မြွေပူရာကင်းမှောင့်ဆိုသလိုပါပဲ နိစ္စဓူဂကိုကြီးကြောင့်စိတ်ညစ်နေရတာကို ဒင်းကလေးကပါဂင်ရှုပ်လာတော့ ကေခိုင်မှစိတ်မညစ်ရရင် ဘယ်သူညစ်တော့မလဲ။ တစ်ခုခုတော့လုပ်ရမယ် ကေခိုင်ဒီအတိုင်းမနေချင်ဘူး။

စဉ်းစားနေရင်း ခေါင်းထဲမှာလက်ကနဲ့.အလင်းရောင်တစ်ခုကိုမြင်လိုက်ရသလိုလိုမသေချာလှပေမယ့် အမှတ်တမဲ့နဲ့. အိမ်တံခါးကိုဖွင့်ပြီးခြံထဲကိုဆင်းလာမိတယ်။ မှမ်းကြပ်နေတဲ့အိမ်ထဲကနေအပြင်ကိုထွက်လိုက်တော့ ညလေအေးကဖြတ်တိုးအသွားမှာ ကေခိုင့်ရင် ဒိတ်ကနဲ ခုန်သွားတယ်။..

ခြံထဲမှာလေကလေးက အေးလို့.။ ဒါပေမယ့် ကေခိုင့်ရင်ထဲမှာမအေးချမ်းနိုင်ပါဘူး။ မောင်ကျော်သူဘာ့ကြောင့်ရောက်နေရသလဲ၊ ပြဿနာတွေမရှုပ်ခင် သူပြန်သွားစေချင်တဲ့စိတ်တွေပဲရှိတယ်။

ကေခိုင်တဖြည်းဖြည်းနဲ့.သူ.နားရောက်လာတဲ့အထိ မောင်ကျော်သူကကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လိုရပ်နေတယ်။ ကေခိုင်သူ.ရှေ့.မှာရပ်လိုက်တော့ ခေါင်းကိုငုံထားတယ်။

ကေခိုင်ရင်းနှီးနေကျအနံ့.စူးစူးတစ်ခုကိုရလိုက်ပြန်ပါတယ်။ အရက်နံ့. မောင်ကျော်သူအရက်တွေသောက်ထားပါလား။ ကေခိုင်အနောက်ကိုခြေတစ်လှမ်းပြန်ဆုပ်လိုက်တယ်။ မောင်ကျော်သူ လက်တစ်ကမ်းမမှီတဲ့နေရာအထိပေါ့။ မတော် ကောင်လေးကမူးမူးရူးရူးနဲ့. ကေခိုင့်ကိုဆွဲလားရမ်းလားလုပ်ရင် မခက်ပါလား။

"မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ"

အသံကိုအတတ်နိုင်ဆုံးတည်ငြိမ်အောင်ထိန်းပြီးကေခိုင်မေးလိုက်တယ်။မောင်ကျော်သူဘာမှပြန်မဖြေဘူး။ ခေါင်းကြီးကိုငုံ.လို့. သက်မဲ့အရုပ်တစ်ရုပ်လိုပဲ။

"တို့. မေးနေတာဖြေလေ မင်းဘာလာလုပ်နေတာလဲလို့."

သူဘာမှပြန်မဖြေဘူး။

"ကဲ မင်းဘာမှမဖြေချင်ရင်လဲရတယ် ၊ ကျေးဇူးပြုပြီးဒီခြံထဲကထွက်သွားပေးပါ"

ဒီလိုပြောလိုက်တော့မှ ကျောက်ရုပ်ကအသက်ဂင်လာပြီး

"မမ......ရယ်"

တုန်ရင်လိုက်မောတဲ့ အသံကြီးနဲ့. မောင်ကျော်သူကခေါ်လိုက်ပြီး ပြန်နှုပ်ဆိတ်သွားပြန်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူတစ်ခုခုပြောချင်နေပုံပါပဲ။ စကားသံမထွက်ပေမယ့် သူ့ကိုယ်လုံးကြီးက ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေတယ်။ အရက်မူးနေတာလည်းဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တယ်။

အိမ်ပေါ်မှာ အရက်သမားတစ်ယောက်ကြောင့် စိတ်ညစ်လာရပြီး အခုတခါ နောက်ထပ် အရက်သမားတစ်ယောက်နဲ့.ထပ်တိုးရပြန်တော့ ကေခိုင်မှစိတ်မညစ်ရင်ဘယ်သူညစ်တော့မှာလဲ။ ယောကျ်ားတွေဟာ စိတ်ညစ်တယ်ဆိုတိုင်း ဘာ့ကြောင့်ဒီအရက်ကိုပဲ သောက်နေကြရတာလဲ ကေခိုင်နားမလည်ဘူး။ ဒီလိုကြေးသာဆိုရင်ဖြင့် ကေခိုင်ဆို အရက်အိုးထဲတစ်ကိုယ်လုံးငင်စိမ်ထားရတော့မယ့်ပုံပဲ။

"မင်း သိပ်မူးနေတယ်မဟုတ်လား ပြန်ပါတော့ကွယ်"

ကေခိုင် လေသံကိုအနူးညံ့ဆုံးထားပြီးပြောလိုက်တယ်။ မာမာထန်ထန်သွားပြောလို့. သူထကြမ်းရင်ခက်မယ်လေ။ အမှန်ကကေခိုင်ဒီအထိ ဆင်းမလာသင့်ဘူး။ ဘာ့ကြောင့်ဆင်းလာမိမှန်းလဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ်သေချာမသိဘူး။

မောင်ကျော်သူ့. ကိုယ်လုံးက တစ်ချက်ယိုင်သွားတယ် လဲပြီလို့.ထင်လိုက်ပေမယ့် မဟုတ်ဘူး မြေပြင်ပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်တာ။ ပြန်ပါဆိုမှ ထိုင်ချလိုက်တာ ဘာသဘောလဲ ကေခိုင်စိတ်တိုသွားမိတယ်။

"မသိမှာပါ မမရယ်၊ ကျွန်တော်......ကျွန်တော်လေ မမကိုအရမ်းချစ်နေမိပြီဗျာ"

ရုတ်တရက်ကြီးပြောချလိုက်တဲ့စကားကြောင့် ကေခိုင့်ကိုယ်လုံးလေးနောက်ကိုနဲနဲ တွန့်.သွားတယ်။

"မင်း မဖြစ်နိုင်တာတွေ မပြောပါနဲ့. မောင်ကျော်သူရယ်၊ တို့.ကလွတ်လပ်တဲ့သူလဲ မဟုတ်ပါဘူး အိမ်ထောင်သည်ပါ"

"သိပါတယ် ၊နားလည်ပါတယ် မမရယ် ၊ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်လဲ ထိန်းပါတယ် ဒါပေမယ့် မရဘူးမမ မရဘူး ၊ဘယ်လိုမှကိုနေလို့.မရဘူး ၊အိပ်လဲဒီစိတ် စားလဲဒီစိတ် နဲ့. ကျွန်တော်ရူးချင်တယ်မမ၊ သေရင်သေလိုက်ချင်တယ်"

အရက်ရှိန်လေးကလဲရှိနေ ခံစားချက်တွေကလဲ အပြည့်နဲ့.ဆိုတော့ မောင်ကျော်သူ့. ဆီက စကားတွေခရားရေလွှတ်တတွတ်တွတ် ထွက်ကျလာတယ်။

"ကျွန်တော်ချစ်တာ အပျို၊အအို နဲ့.မဆိုင်ပါဘူး မမကိုပဲချစ်မိတာပါ၊ ကျွန်တော်ရင်ကွဲ တော့မယ် မမရယ် ဘယ်လိုမှမနေနိုင်တော့ဘူး"

မောင်ကျော်သူကိုတရားချပြီး ပြန်ဖို့.ပြောမလို့.လာတဲ့ကေခိုင် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ပဲ ဆွံ့အနေမိတယ်။

"ကျွန်တော့်ကို ပြန်မချစ်လဲ ရပါတယ်မမရယ် ၊ကျွန်တော့်ဖက်ကတော့ မမကိုချစ်နေခွင့်ပေးပါ၊ မမကိုချစ်နေပါရစေ၊ မမကိုမြင်နေပါရစေ၊ မမနားမှာနေပါရစေ၊ မမကိုစောင့်ရှောက်ပါရစေ၊ ကျွန်တော့်ကို မမုန်းလိုက်ပါနဲ့. မနှင်ပါနဲ့. မမရယ်"

မောင်ကျော်သူ့.အသံကတုန်ရီအက်ကွဲလို့. ငိုသံတောင်နဲနဲစွက်နေတယ်။ ကေခိုင်စိတ်မကောင်းပါဘူး တကယ်ပါ။ ကေခိုင့်ကြောင့်လူတစ်ယောက် ခုလိုခံစားနေရတာ၊ ကေခိုင့်ကို ခုလိုမျိုးယောကျ်ားတစ်ယောက်က အရူးအမူးဖြစ်နေတာကို ဂုဏ်မယူချင်ပါဘူး။ သူ့.အတွက် ကေခိုင်ဘာမှပြန်မလုပ်ပေးနိုင်တာ တစ်ခုကိုပဲ အားနာနေမိတယ်။

အမှတ်မထင် ကေခိုင်မောင်ကျော်သူ့.ရှေ့.မှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်မိတယ်။ တတ်နိုင်သမျှ ဖျောင်းဖျနစ်သိမ့်ပေးမယ် ဆိုတဲ့အတွေးနဲ့.ပါ။

"မမ.....ရယ်"

ရုတ်တရက် မောင်ကျော်သူ့.ကိုယ်လုံးကြီးက ကေခိုင့်ဖက်ကိုယိုင်ကျလာလို့. ကေခိုင် ယောင်ပြီး ဆီးပွေ့.ထားလိုက်မိတယ်။ ကေခိုင်ကပွေ့.လိုက်တော့ မောင်ကျော်သူကလဲ ကေခိုင့်ကိုတင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကြီးပြန်ဖက်ထားတယ်။ ကေခိုင့်ရင်ခွင်ထဲမှာ ခေါင်းမှီရင်းနဲ့.ပေါ့။

"မမရယ် မမရင်ခွင်ထဲမှာ ဒီလိုသာနေခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ ဘာပဲပေးရပေးရပါ"

ကေခိုင်ကပွေ့ထားတာကို ဖြေလျှော့ပြီး အသာအယာရုန်းဖယ်ဖို့ကြိုးစားပေမယ့် မောင်ကျော်သူဖက်ထားတာက တင်းကျပ်လွန်းတယ်။ ကေခိုင့်ရင်သားတွေပေါ်မှာ သူ့မျက်နှာကိုထိုးအပ်ရင်း သူပြောချင်တာတွေလျှောက်ပြောနေတယ်။

ကေခိုင်ဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီကညဖက်အိပ်ယာဝင် အဝတ်အစားဆိုတော့ပါးတယ်လေ။ ဒီတော့ မောင်ကျော်သူ့မျက်နှာရဲ့ အထိအတွေ့က ကေခိုင့်ရင်သားမို့မို့အိအိတွေပေါ်ကို ထိထိမိမိလာထိနေတယ်။ ကေခိုင်နေရခက်လာတယ်။

"လွှတ်ပါဦး မောင်လေးရယ်၊ ဒီလိုဆိုလူမြင်လို့ မကောင်းပါဘူး"

"ခဏလေးပါ မမရယ်၊ ခဏလေးပါ ကျွန်တော့်ကို သနားရင် ခဏလေးဒီအတိုင်းနေပေးပါ"

မောင်ကျော်သူရဲ့ လိုက်လိုက်မောမောတောင်းဆိုသံက ကေခိုင့်ကိုဆွဲ့အစေတယ်။ ဒီလောက်ကလေးနဲ့တော့ ဘာမှမဟုတ်လောက်ပါဘူး၊ ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါဘူးလို့အတွေးဝင်လာလို့ ငြိမ်သက်နေမိရင်းနဲ့ အမှန်မထင် မောင်ကျော်သူ့ဆံပင်တွေကို ပွတ်သပ်ပေးနေမိတယ်။ ဂမ်းနည်းကြေကွဲနေတဲ့ မောင်ငယ်လေးတစ်ယောက်ကို နှစ်သိမ့်အားပေးတဲ့သဘောမျိုးနဲ့ပါ။

နဲနဲကြာသွားတော့မှ ကေခိုင်က ထပ်ပြီး

"ကဲ မမကိုလွှတ်ပါတော့ မောင်လေးရယ်၊ လိမ်မာပါတယ်နော် မင်းမမကိုချစ်တယ်ဆို မမကိုချစ်ရင် မမစကားကို နားထောင်ပါကွယ်"

ကေခိုင့်ဒီစကားတစ်ခွန်းကတော့ ထိရောက်သွားပါတယ်။ ကေခိုင့်ကိုလွှတ်လိုက်ပြီး မောင်ကျော်သူက ကိုယ်ကိုပြန်မတ်လိုက်တယ် ဒါပေမယ့် ကေခိုင့်ရှေ့မှာဆက်ထိုင်နေတယ်။

ကေခိုင်ကတော့ အင်္ကျီကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ပြန်လုပ်ရင်း မတ်တပ်ထရပ်လိုက်တယ်။

"လှလိုက်တာ မမရယ်၊ နတ်သမီးလေးလိုပဲ"

ပီတိသံအပြည့်နဲ့ ပြောလိုက်တဲ့စကားကြောင့် ကေခိုင့်ကိုယ်လုံးလေး တုန်သွားတယ်။ ကေခိုင်ကမိန်းမလှလေးတစ်ယောက်ပါ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလှမှန်းလဲ သိပါတယ် လှတယ်လို့ပြောသံတွေလဲ အကြိမ်ကြိမ်ကြားခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုအားရပါးရ အသက်ပါတဲ့ ခံစားချက်အပြည့်နဲ့ ပြောတာမျိုးတော့ တခါမှ မကြုံခဲ့ဖူးပါဘူး။

"ကျေးဇူးပါပဲကွာ၊ မင်းမမကိုဒီလိုချီးကျူးတဲ့အတွက် နောက်ကြုံရင် မုန့်ဝယ်ကျွေးမယ် ခုတော့ ပြန်တော့နော်"

"တကယ် ကျွေးမှာလား မမ"

"တကယ်ပြောတာပေါ့"

"မမ ကတိတည်နော် ကျွန်တော်သွားတော့မယ်"

ရွှင်လန်းတက်ကြွနေတဲ့ အသံနဲ့ပြောပြီး မောင်ကျော်သူ ထိုင်ရာက ချက်ချင်းထလာတယ်။

"မင်း ဘယ်လိုဝင်လာတာလဲ"

"ခြံစည်းရိုးကြားက အတင်းတိုးဝင်လာတာ၊ ဟိုတနေ့က မမချော်လဲတုန်းကတော့ ခြံစည်းရိုးကို ဘယ်လိုခုန်ကျော်လိုက်မိတယ် မသိဘူး၊ အခုတော့ မူးနေလို့မခုန်နိုင်ဘူးလေ ဟဲဟဲ"

မမချော်လဲတုန်းကဆိုတဲ့စကားကြောင့် ကေခိုင်ရှက်သွားတယ်။ အဲဒီနေ့က မောင်ကျော်သူ့အပြုအမူတွေက ရင်တုန်စရာကိုး။ အခုတော့လဲ မူးနေပေမယ့် ကောင်လေးက သိပ်မဆိုးရှာပါဘူး။

"ခြံစည်းရိုးတော့ တိုးမနေပါနဲ့ မမခြံတံခါးလိုက်ဖွင့်ပေးမယ် ခဏစောင့်"

ကေခိုင်အိမ်ထဲ ခြံတံခါးသော့ပြန်ဝင်ယူလိုက်ပြီး ခြံတံခါးလိုက်ဖွင့်ပေးလိုက်တယ်။
"မမ ကျွန်တော့်ကို တကယ်မုန်.ကျွေးမှာနော်"
"ကျွေးပါမယ် ဆိုနေမှ"
"ကျွန်တော်မူးနေပေမယ့် မှတ်မိတယ်နော်"
"ဟုတ်ပါပြီ ဟုတ်ပါပြီ ခုတော့ပြန်အိပ်တော့နော် ငါ့မောင်ကလီမွှာပါတယ်"
"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ"
နောက်တောက်တောက်လေသံနဲ့ပြောပြီး မောင်ကျော်သူ သူ့ခြံဖက်ကိုထွက်သွားတော့မှ ကေခိုင်လဲခြံတံခါးပိတ်ပြီး အိမ်ဖက်ကိုပြန်လှည့်လာခဲ့တယ်။ ဘာကြောင့်လဲမသိဘူး ကေခိုင်စိတ်ညစ်တာတွေ မရှိတော့သလိုပဲ လူကလဲ နန်နဲပေါ့ပါးနေတယ်။

အပိုင်း(၁၆)

"မမ မမ"
အသံကြားလို့လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ မောင်ကျော်သူဖြစ်နေတယ်။ အပြာရောင်ဂျင်းဘောင်းဘီနဲ့ တီရှပ်အဖြူကိုဝတ်ထားတဲ့ မောင်ကျော်သူက အတော်လေး ကြည့်ကောင်းတဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်ပါပဲ။
ဒီလိုလူချောလေးက ကေခိုင့်လိုအိမ်ထောင်သည်တစ်ယောက်ကိုဘာ့ကြောင့်တမ်းတမ်း ဆွဲဖြစ်နေရတာလဲ ကေခိုင်သက်ပြင်းချလိုက်မိတယ်။
"ဈေးကပြန်လာတာလား မမ ၊ ကျွန်တော်ဘာကိုင်းသယ်ပေးရမလဲ"
"ရပါတယ် တို့ကဘာမှပါလာတာမှမဟုတ်တာ"
ကေခိုင် လက်ထဲကကျွပ်ကျွပ်အိတ်ကလေးကို မြှောက်ပြရင်းပြောလိုက်တယ်။
"မမ မုန့်ဘယ်တော့ဝယ်ကျွေးမှာလဲ"
"အော် တို့ကမင်းအမူးပြောသွားတော့ မမှတ်မိတော့ဘူးထင်နေတာ"
"စားရသောက်ရမယ့် ကိစ္စဆို ကျွန်တော်က မမေ့တတ်ဘူး မမရဲ့"
နှစ်ယောက်သားလွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်လိုက်မိကြတယ်။
"မင်း ဘာစားချင်လဲ"
"ရပါတယ် မမရယ် မမစေတနာရှိတာပဲ ကျွေးပါ"
"ဒါဆို ဟိုရှေ့ကွမ်းယာဆိုင်က နေကြာစေ့တစ်ထုပ်ဝယ်ပေးလိုက်မယ် အကြာကြီးစား ပေတော့"
"နေကြာစေ့ဆိုလဲရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က မမနဲ့အတူစားချင်တာ"
ကေခိုင့်မျက်လုံးတွေထဲကို ရွှန်းရွှန်းစားစားစိုက်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်တဲ့မောင်ကျော်သူ့ စကားကြောင့် ကေခိုင့်ရင်ထဲမှာ တမျိုးဖြစ်သွားတယ်။ မလုံမလဲဖြစ်သွားပြီး ဘေးဘီကိုကြည့် လိုက်မိတယ်။
ဘေးလူတွေအမြင်မှာတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုချစ်သူစုံတွဲတွေလို့ ထင်ကြမလား မသိဘူး။ကောင်လေးချောချောလေးတစ်ယောက်နဲ့ကောင်မလေးချောချောလေးတစ်ယောက် ဆိုတော့ လိုက်ဖက်ညီတဲ့စုံတွဲတစ်တွဲလို့ များသတ်မှတ်ကြလေမလား။ မလုံမလဲစိတ်နဲ့ ကေခိုင်လှချင်းနန်နဲ့ခွာလိုက်တယ်။
"မမ ဒီနေ့အားလားဟင်"
အိမ်မှုကိစ္စအနည်းအကျဉ်းပဲလုပ်စရာရှိတဲ့ ကေခိုင်နေ့တိုင်းအားနေတာပဲ ဒါပေမယ့်....
"ဘာလုပ်မလို့ မေးတာလဲ"
"ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး သိချင်လို့ပါ"
ခက်တော့ခက်နေပြီလို့ ကေခိုင်တွေးလိုက်မိပါတယ်။ အခြေအနေကရပ်တန်းက ရပ်သင့်နေပြီဆိုပေမယ့် ဒီကောင်လေးကို ဒီလိုမလုပ်ရက်ပြန်ပါဘူး။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ မမ"

အသာလေးကျိုပ်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်ပေမယ့် မောင်ကျော်သူက မြင်ဖြစ်အောင်မြင်သွားသေးတယ်။

"ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွယ် မမအားပါတယ် မင်းဘာလုပ်ချင်လို့လဲ"

မောင်ကျော်သူက ဘာမှပြန်မပြောပဲရယ်နေတယ် ခဏနေတော့မှ.........

"နေကြာစေ့တော့မစားချင်ပါဘူးမမရယ် မမစေတနာရှိရင် ကြေးအိုးဖြစ်ဖြစ်လိုက်ကျွေးပါလား"

ကေခိုင်စဉ်းစားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ဒီလောက်လိုက်လျှောလို့ ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါဘူးလို့ တွေးမိတာနဲ့။

"ရတယ်လေ အခုသွားမှာလား"

"နေ့လည်မှပေါ့ နေ့လည်စာအလွတ်တီးမှာ"

"မဆိုးပါဘူး တို့လဲဟင်းချက်နေစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့၊ နေ့လည် ၁၁နာရီခွဲလောက် မင်းတို့ခြံဂက စောင့်နေလေ မမထွက်လာခဲ့မယ်"

"အိုကေ"

မောင်ကျော်သူ့ မျက်နှာဂင်းပကြည်လင်သွားတယ်။ သူဘယ်လောက်ပျော်သွားတယ်ဆိုတာ အရမ်းကိုသိသာလွန်းတယ်။ ဒီလိုမြင်ရပြန်တော့လဲ ကေခိုင်စိတ်ချမ်းသာပါတယ်လေ။

သဘောတူညီချက်ရပြီးတော့ ဟိုပြောဒီပြောနဲ့ လမ်းထဲရောက်လာပြီး ကိုယ့်ခြံထဲကိုယ်ဂင်လိုက်ကြတယ်။

"၁၁ နာရီခွဲနော်"

သူ့ခြံထဲမဂင်ခင် မောင်ကျော်သူက စိတ်မချသလိုထပ်မေးတယ်။

"အင်းပါဆို ဘာလဲကျုပ်က ကတိဖျက်တတ်တဲ့ရုပ်ပေါက်နေလို့လား"

"ဟုတ်ပါဘူး သေချာအောင်မေးရတာ ဟီးဟီး"

မောင်ကျော်သူဂင်သွားပြီးတော့ ကေခိုင်လဲကိုယ့်အိမ်ဖက်ကိုဆင်းလာရင်းဒီလိုလုပ်တာ မှားများနေပြီလားလို့တွေးမိတယ်။ ကေခိုင့်ကိုအရူးအမူးစွဲလမ်းနေတဲ့သူတစ်ယောက်ကို ဒီလိုအခွင့်အရေးတွေ ပေးမိတာကို တဖက်ကဘယ်လိုမြင်မလဲ၊ သူများတွေသိရင်ရောဘယ်လိုပြောရမလဲ။

ခြံတံခါးကိုဖွင့်ရင်း ကေခိုင်အထဲမဂင်မိသေးပဲ ရပ်ပြီးငိုင်နေမိတယ်။ နောက်တော့မှ ဒီတစ်ကြိမ်ပဲလေလို့စိတ်က ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး အိမ်ထဲဂင်လာခဲ့တယ်။

နေ့လည်စာ ချက်စရာမလိုဘူးဆိုတော့ ကေခိုင့်မှာ ဘာမှလုပ်စရာမရှိဘူး။ ခုမှမနက် ၉ နာရီပဲရှိသေးတာဆိုတော့ အိမ်ထဲမှာယောင်လည်လည်လုပ်နေမိတယ်။ နောက်တော့မှ ဘာဂတ်သွားရမလဲ စဉ်းစားမိတာနဲ့ အဂတ်အစားရွေးဖို့အိပ်ခန်းထဲဂင်လာခဲ့တယ်။

ဘာဂတ်သွားရရင်ကောင်းမလဲ ၊သိပ်ပြီးတော့ခေတ်ဆန်တာမျိုးဂတ်သွားလို့မသင့်ဘူးထင်မိတယ်။ မောင်ကျော်သူနဲ့တူတူသွားရမှာဆိုတော့ မသိတဲ့သူတွေက စုံတွဲလို့ထင်သွားမှာလဲစိုးရသေးတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်နဲ့ ရင့်ကျက်တဲ့ပုံမျိုးပေါက်အောင်လုပ်သွားတာပဲကောင်းပါတယ်လေ လို့ကေခိုင်ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

အဂတ်ဘီရိုကိုဖွင့်ပြီး သင့်တော်မယ်ထင်တာလိုက်ကြည့်ရင်း တဖက်ကကိုကြီးဘီရိုတံခါးကိုအံကျအောင် ဖိချလိုက်တယ်။ ဖိလို့မရဘူး။ အဲဒါနဲ့သေချာကြည့်မိတော့ပြုတ်ကျနေတဲ့အဂတ်ခေါက်တွေက တံခါးအောက်ခြေမှာညပ်နေတာကိုး။

တံခါးကိုဖွင့် အောက်မှာကျနေတာတွေကိုပြန်ကောက်တင်လိုက်တော့မှ ရှုပ်ပွနေတဲ့အဂတ်အစားတွေကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။ ကိုကြီးအဂတ်အစားတွေကိုလျှော်ဖွတ် မီးပူတိုက်ပြီး

တိုင်း ကေခိုင်ကသပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြန်စီထည့်ပေးတတ်ပါတယ်။

ကေခိုင်သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း ပြန်ရှင်းပေးရတော့တယ်။ ရောထွေးရှုပ်ပွနေတဲ့အဂတ်တွေကိုပြန်ခွဲ၊ အကျီသပ်သပ်၊ ပုဆိုးသပ်သပ် ပြန်စီ၊ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းဖြစ်အောင် ပြန်လုပ်ပေးရတယ်။ အပြင်သွားဖို့အချိန်ကလဲ လိုသေးတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲရှင်းပေးလိုက်ပါတယ်။

ဘီရိုထဲမှာအံ့ဆွဲနှစ်ခုရှိတယ်။ ညာဖက်ကအံ့ဆွဲမှာကိုကြီးပိုက်ဆံထားလေ့ရှိပြီးတော့ ဘယ်ဘက်အံ့ဆွဲမှာတော့ စာရွက်စာတမ်းထားတတ်တယ်။ အိမ်ဂရမ်တို့ဘာတို့ပေါ့။

အဂတ်တွေပြန်စီပေးပြီး ပိုက်ဆံထားတဲ့အံ့ဆွဲကိုဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ပွင့်သွားတယ်။ကိုကြီးသော့ခတ်ဖို့မေ့သွားတယ် ထင်ပါရဲ့။ ဘယ်ဘက်ကအံ့ဆွဲကိုဖွင့်လိုက်တော့လဲ ဒီအတိုင်းပဲသော့ခတ်မထားဘူး။ အရင်က ကိုကြီးသော့ခတ်ထားတတ်သလား မခတ်ဘူးလားဆိုတာကိုတော့ကေခိုင်သတိမထားမိဘူးလေ။

ဒီအံ့ဆွဲကိုဖွင့်လိုက်တော့ အပေါ်ဆုံးမှာမြင်လိုက်ရတာက ကေခိုင်တို့လက်ထပ်စာချုပ်၊ ကေခိုင်တို့လက်မှတ်ထိုးပြီးတဲ့နေ့ကထဲက ကေခိုင်ခုမှပထမဆုံးပြန်မြင်ရတာပဲ။ ကိုကြီးကိုပဲသိမ်းထားခိုင်းလိုက်တာလေ။

စာချုပ်နှစ်စောင်ကိုကောက်ယူပြီး အဓိပ္ပါယ်မဲ့စွာနဲ့ ကေခိုင်စိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ သတို့သမီးနေရာမှာထိုးထားတဲ့ လက်မှတ်ဟာ ကေခိုင်ကိုယ်တိုင်ထိုးထားတာမှဟုတ်ရဲ့လားလို့တွေးနေမိတယ်။ ကိုကြီးနာမည်၊ အသိသက်သေနာမည် တွေကအစ လိုက်ဖတ်ကြည့်ရတာကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ မသိကျွမ်းတဲ့လူတွေ နာမည်ကိုမြင်နေရသလိုပဲ။

အဲဒီအချိန်တုန်းက ကေခိုင့်စိတ်ထဲမှာဘာတွေတွေးနေသလဲ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တယ်။ မမှတ်မိဘူး။ ပျော်နေမှာမဟုတ်တာတော့သေချာတယ်။ ဘဂရဲ့အရေးပါတဲ့ အလှည့်အပြောင်းတစ်ခုအတွက် ရင်ဖိုနေတာကိုတော့ မှတ်မိတယ်။

စာချုပ်တွေကိုပြန်သိမ်းလိုက်တော့မယ် အလုပ်မှာ အထဲမှာရှုပ်ပွနေတာကိုသတိထားလိုက်မိတယ်။ စာအိတ်တွေ တခြားစာရွက်စာတမ်းတွေ မသေမသပ်နဲ့။ ဒါကိုတော့လက်ရာခြေရာမပျက်ထားလိုက်မယ်။ ကိုကြီးသိသွားရင်ကေခိုင်ကစပ်စုရာကျမယ်လေ။ မိန်းမပီပီစပ်စုကြည့်ချင်ပေမယ့် မကြည့်တာပဲကောင်းပါတယ်လေ လို့ကေခိုင်တွေးလိုက်မိတယ်။

တပြိုင်နက်ထဲမှာပဲ ကေခိုင်သတိထားလိုက်မိတာတစ်ခုကဒီအံ့ဆွဲကဟိုဖက်အံ့ဆွဲထက်နဲနဲတိမ်နေတာပဲ။ အောက်ခြေမှာခင်းထားတဲ့စာရွက်ညိုညိုကြီးကိုအမှတ်မထင်ဆွဲလှန်ကြည့်လိုက်တော့ အောက်မှာစာအုပ်တစ်ထပ်။ ဘာစာအုပ်တွေလဲလို့သိချင်စိတ်ဂင်လာတာနဲ့ အပေါ်ဆုံးကစာအုပ်ကို အပြင်ကိုဆွဲထုတ်ကြည့်လိုက်တယ်။

အဖုံးပေါ်မှာမလုံ့တလုံအဂတ်အစားနဲ့ အနောက်တိုင်းသူမိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ကိုမြင်လိုက်ရတော့ ကေခိုင်ပြုံးလိုက်မိတယ်။ အတွင်းကိုတချက်လှန်ကြည့်လိုက်တော့ ရေကူးကန်ဘေးမှာ အပြာရောင်ဘီကီနီလေးနဲ့မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်ပုံ။ကိုကြီးဒို့ကြောင့်ဒီစာအုပ်ကိုဖွက်ထားတာကိုး လို့တွေးမိပြီး ကြည့်ချင်စိတ်လဲဖြစ်လာတာနဲ့ ကုတင်ပေါ်မှာထိုင်ချလိုက်ပြီးတရွက်ချင်းလှန်ကြည့်မိတော့တယ်။

"အမလေးတော်"

ကေခိုင်လန့်သွားတယ်။ နောက်စာမျက်နှာရောက်သွားတော့ ကောင်မလေးက အပေါ်ပိုင်းမှာအဂတ်မရှိတော့ဘူး။ သူမရဲ့ဖွံ့ဖြိုးကြီးထွားလွန်းလှတဲ့ ပကတိရင်သားတွေကိုကြည့်ရင်း ကေခိုင်ကိုယ့်ရင်ကိုကိုယ်ပြန်စမ်းကြည့်မိတယ်။ ကေခိုင့်မှာသာ ဒီလောက်ကြီးရင်လမ်းတောင်လျှောက်နိုင်ပါ့မလားမသိ။ ရှေ့ကိုစိုက်ပြီးမှောက်လျှက်လဲတော့မှာပဲလို့တွေးမိပြီး ကေခိုင်ပြုံးမိရဲ့။ စာအုပ်ထဲကကောင်မလေးကလဲသူရဲ့ရင်သားကြီးတွေကို လက်နဲ့မကိုင်ရင်းကေခိုင့်ကိုပြန်ပြုံးကြည့်နေတယ်။

"ဒီကောင်မ ကလေးမွေးရင်တော့ နို့တွေအများကြီးထွက်မှာပဲ"

ခပ်တိုးတိုးမှတ်ချက်ချလိုက်ရင်း နောက်တဖက်ကိုလှန်လိုက်တော့ အောက်ပိုင်းဗလာ

ကျင်းနေတဲ့ပုံတွေကိုမြင်လိုက်ရတယ်။ ရေကူးကန်ဘေးမှာ အဝတ်ဗလာနဲ့ကိုယ်ဟန်အမျိုးမျိုး ပြနေကြတယ်။

"သူတို့မို့ရိုက်ရဲတယ်၊ ငါသာဆိုရှက်ပြီးသေမှာပဲ"

ဒါပေမယ့်လဲ ကေခိုင်ပုံတွေကိုတော့ အသေအချာကြည့်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီမှာသတိထားမိတာတစ်ခုက အနောက်တိုင်းသားတွေအမွှေးအမြှင်ထူထပ်သလောက် အနောက်တိုင်းသူတွေက အမွှေးအမြှင်နဲတာပဲ။ ကေခိုင့်မျက်စေ့ထဲမှာတော့ကျဲတောက်တောက်နဲ့. ကေခိုင့်လောက်တောင်မှမရှိဘူး။ ကေခိုင့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆိုရင် များလွန်းလို့တဲ့ ကပ်ကြေးနဲ့တောင် ညှပ်ညှပ်ပစ်ရတယ်။ ကေခိုင်ကတော့အဲဒီလောက်မဟုတ်တာနဲ့. သဘာဝအတိုင်းပဲထားလိုက်တယ်။ ကိုကြီးက လက်နဲ့ဆွဲဆွဲလိမ်တဲ့အခါမျိုးကျရင်တော့ ဒါးနဲ့ရိတ်ပစ်ချင်စိတ်ပေါက်မိတယ်။

"ဟောတော့"

ပုံတွေက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ပိုဆိုးလာတယ်။ နောက်တစ်မျက်နှာမှာတော့ မော်လ်ဒယ်ကောင်မလေးရဲ့. လှို့ပုက်အပ်တဲ့အင်္ဂါကို အနီးကပ်ပြတ်ပြတ်ထင်ထင်ရိုက်ပြထားတာ။ကေခိုင်ကြက်သီးတောင်ထသွားမိတယ်။ အဲဒါက ဒီလိုပုံမျိုးရှိသလား။ ကေခိုင်တခါမှမမြင်ဖူးဘူး။ ဟုတ်တယ်လေ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပြန်ငုံ့ကြည့်လို့. ကောင်းကောင်းမှမမြင်ရတာ။

သူများတွေပြောတာကတော့ ကြမ်းပြင်မှာမှန်ကိုချပြီး အပေါ်ကခွထိုင်ကြည့်ရင်မြင်ရတယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့်ကေခိုင်လက်တွေ့တခါမှမကြည့်ဖူးဘူး ရှက်လို့။

ဓါတ်ပုံထဲက ကောင်မလေးကတော့ရှက်ပုံမရပါဘူး။ နှုတ်ခမ်းသားတွေကိုလက်နဲ့ဘေးဘယ်ညာတောင်ဆွဲဖြဲပြလိုက်သေးတယ်။ ရိုက်တဲ့ကင်မရာကလည်းကောင်းတယ်ထင်ပါရဲ့. အတွင်းသားတွေအရောင်အသွေးက စိုလက်နေပြီး ရှင်းရှင်းလင်းလင်းကိုမြင်နေရတယ် အသဲယားစရာကြီး။

ကေခိုင့်ဆီမှာလဲ ဒီလိုမျိုးပဲရှိနေမှာသိနေပေမယ့် ကြည့်ရင်းစိတ်ထဲမှာ အော်ဂလီဆန်လာသလိုပဲ။ အဲဒါနဲ့စာအုပ်ကိုပြန်ပိတ်ပြီး ဘေးမှာချထားလိုက်မိတယ်။ ခုမှကေခိုင်သတိထားမိတော့တယ် ကေခိုင်ရင်တွေခုန်နေမိတယ်။

အဲဒီရင်ခုန်နေတဲ့စိတ်ကပဲ ကေခိုင့်ကိုနောက်ထပ်ကျန်နေသေးတဲ့ စာအုပ်တွေကိုကြည့်ဖို့. သွေးဆောင်နေပြန်တယ်။ ပထမစာအုပ်ကိုပြန်ထည့်လိုက်ပြီး အောက်ကနောက်တစ်အုပ်ကိုယူကြည့်လိုက်တယ်။

ဒီစာအုပ်ကလည်း ခုနလိုမျိုးပါပဲ။ အဝတ်မပါတဲ့မိန်းမလှလေးတွေ ကော့၊ ကားပြီး ရိုက်ထားတဲ့ပုံတွေ။ ဒီစာအုပ်မှာက အရှေ့တိုင်းသူတွေဖြစ်နေတာပဲကွာတယ်။ ဂျပန်မလေးတွေထင်ပါရဲ့. အသားလေးတွေကဖွေးဥလို့။ ချစ်စရာရုပ်ရည်လေးတွေနဲ့. တချို့တွေဆိုအပျိုပေါက်သာသာငယ်ငယ်ကလေးတွေ။ ဒီစာအုပ်ကိုခပ်မြန်မြန်ကြည့်ပြီး ပြန်ထည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့နောက်တစ်အုပ်။

ဖွင့်လိုက်တဲ့ ရှေ့ဆုံးနားကစာမျက်နှာမှာတွေ့လိုက်ရတာက အခန်းတစ်ခုထဲမှာဖက်နမ်းနေကြတဲ့စုံတွဲတစ်တွဲ။ ကေခိုင့်စိတ်ထဲမှာတစ်ခုခုကိုသိလိုက်သလိုပဲ။ ရင်တွေခုန်လာတယ် အာခေါင်တွေခြောက်လာတယ်။

နောက်စာမျက်နှာတွေမှာကတော့ ကေခိုင်ထင်ထားတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ နမ်းတဲ့အဆင့်ကိုကျော်လွန်လို့. အဝတ်တွေချွတ်ကြ ပြီးတော့..

"အို.......... မရှုံကြဘူးလား"

ပုံထဲကစုံတွဲက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်တစ်လှည့်မရှုံမရှာလုပ်ပေးနေပုံတွေက ကေခိုင်ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထရတဲ့အထိပဲ။ ကေခိုင်ဆိုရင်ရော ဒီလိုလုပ်နိုင်မလားစဉ်းစားကြည့်တယ်။

"ဟွန်. ရွံစရာကြီး ယောကျ်ားတွေကလည်း ဘုန်းနိမ့်မှာ မကြောက်ကြဘူးလား"

ကေခိုင်ပုခုံးလေးတွန့်ပြီး မှတ်ချက်ချလိုက်မိတယ်။ မျက်လုံးတွေကတော့ စာအုပ်ပေါ်ကခွာလို့မရဘူး။ ရီဝေတဲ့မျက်လုံးအစုံကိုမှေးစင်းပြီး ယောကျ်ားရဲ့မရှံ့မရှာအယုအယအောက်မှာ မိန်းမောနေတဲ့ မိန်းမချောလေးရဲ့မျက်နှာက ကေခိုင့်ကိုညှို့ယူထားတယ်။ ဒီမိန်းကလေးစိတ်ထဲမှာ ဘာတွေခံစားနေရလို့ပါလိမ့်။

ဒီလိုမျိုးတွေရှိတယ်ဆိုတာ ကေခိုင်ကြားဖူးပါတယ်။ လက်တွေ့မကြုံဖူးတော့ဒီလိုခံစားချက်ကို နားမလည်နိုင်ဘူးပြောရမယ်။ ကိုကြီးရဲ့လက်ချောင်းလေးတွေလှုပ်ရှားမှုထက်စာရင်ဘယ်လိုနေမလဲ။ ကိုကြီးကတော့ဘုန်းနိမ့်မှာကြောက်လို့ထင်ပါရဲ့. ကေခိုင့်ကိုဒါမျိုးတစ်ခါမှမလုပ်ပေးဖူးဘူး။ ရှံ့တာလဲပါမယ်ထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုကြီးက ဒီလိုလုပ်ချင်ပါတယ်ဆိုရင်တောင်ကေခိုင်ငြင်းမိမှာပါ။ ကေခိုင်လဲသန့်သန့်ပြန့်ပြန့်နေတတ်တဲ့မိန်းကလေးဖြစ်သည့်တိုင်အောင် ဒီအခြေအနေကိုစိတ်မလုံမလဲဖြစ်ရမှာ အမှန်ပဲ။

သက်ပြင်းလေးတချက်ချရင်း နောက်တရွက်ကိုလှန်လိုက်တော့ မတ်တပ်ရပ်နေတဲ့ယောကျ်ားရဲ့ရှေ့မှာ မိန်းကလေးကဒူးထောက်ထိုင်ရင်း ဘောင်းဘီဇစ်ကိုဖြုတ်ပေးနေတယ်နောက်တစ်ပုံမှာတော့.

"အို"

ကေခိုင်ယောင်ရမ်းပြီးပါးစပ်လေးကို ပိတ်လိုက်မိတယ်။ လန့်သွားတာလား ဒါမှမဟုတ်ပါးစပ်ထဲကိုတစ်ခုခုဝင်လာမှာကြောက်လို့လားတော့ကေခိုင်ကိုယ်တိုင်သေသေချာချာမသိဘူး။

မိန်းကလေးရဲ့ နှုတ်ခမ်းလွှာတွေကြားမှာ တဖြေးဖြေးနဲ့ကြီးထွားလာတဲ့ အရာကိုကြည့်ရင်း ကေခိုင်အသက်ရှူရပ်မတတ်ပဲ။ ဟိုတခါကားပေါ်မှာ မောင်ကျော်သူနဲ့ကြုံခဲ့ရတာကိုချက်ချင်းသွားသတိရမိတယ်။ မောင်ကျော်သူလဲဒီလိုပဲလား။ ကေခိုင်ကသာလန့်နေပေမယ့်ဟိုသူငယ်မကတော့ ရေခဲမုန့်စားနေသလိုမျိုး သက်တောင့်သက်သာပါပဲ။

နောက်စာမျက်နှာမှာတော့ သူတို့နှစ်ဦး အိစက်ထူထဲတဲ့အိပ်ယာကြီးပေါ်ရောက်နေကြပြီ။ ကေခိုင့်ရင်တွေပူနေတယ်။ နားထင်မှာသွေးလာတိုးတဲ့အသံ တဒိတ်ဒိတ်နဲ့. နားထဲမှာကြားနေရတယ်။ ချက်အောက်ပိုင်းကကြွက်သားတွေကလဲ တင်းလာလိုက် လျော့သွားလိုက်နဲ့. ဘယ်လိုကြီးမှန်း မသိဘူး။

စာအုပ်တွေထဲကစုံတွဲရဲ့. ချစ်ပွဲသဘင်က မြင်ရက်စရာကိုမရှိဘူး။ ပုံစံအနေအထားအမျိုးမျိုးနဲ့ချစ်ခန်းဖွင့်နေကြတာ ကေခိုင်ဖြင့် ယုံတောင်မယုံနိုင်ဘူး။ ကေခိုင်ကြည့်နေရင်းနဲ့. ခေါင်တွေ ရိပ်ကနဲ ရိပ်ကနဲမူးလာသလိုပဲ။ ပုံတွေကလည်း အမြင်အာရုံမှာဂါးသွားလိုက် ကြည်လာလိုက်နဲ့. ပုန်းကနဲ ပုန်းကနဲ ရင်ထဲကခုန်နေတဲ့အသံဟာ နားစည်ကို တချက်ချင်းရိုက်ခတ်နေတယ်။

ကေခိုင်စာအုပ်ကိုပြန်ပိတ်လိုက်ပြီးမျက်စေ့ကိုမှိတ်ထားလိုက်တယ်။အသက်ကိုပြင်းပြင်းရှူလိုက် ပြန်ထုပ်လိုက်နဲ့. စိတ်ကိုပြန်တည်ငြိမ်အောင်လုပ်ဖို့ကြိုးစားတယ်။ တော်တော်နဲ့ကိုအဆင်မပြေဘူး။

အဲဒါနဲ့ပဲစာအုပ်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်ပစ်ချလိုက်ပြီး ကုတင်ပေါ်မှာအသာလေးလှဲချလိုက်တယ်။ နဖူးပေါ်လက်တင်ပြီးမှိန်းလိုက်တော့ ကေခိုင့်ကိုယ်တွေပူနေသလိုပဲ။ ကိုကြီးဘာလုပ်ဖို့. ဒီစာအုပ်တွေသိမ်းထားရသလဲ။ ကေခိုင်စဉ်းစားလို့မရဘူး။ ယောကျ်ားတွေက ဒီလိုအကျင့်ရှိသလား ကေခိုင်အတွေးနွံ့ထဲမှာ ချာချာလည်နေတယ်။

ခေါင်းထဲမှာအတွေးတွေလည်နေသလို မှိတ်ထားတဲ့မျက်လုံးထဲမှာလဲစောစောကပုံတွေကတဂဲလည်လည်နဲ့ပတ်နေတယ်။ လှုပ်ရှားနေတဲ့စိတ်ကိုထိန်းရလွန်းလို့. ကေခိုင်မောလာတယ်။ စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင်မလုပ်နိုင်တဲ့အတွက် စိတ်ညစ်မိရာကနေ ဂမ်းနည်းစိတ်ကပါဝင်လာတယ်။ အဲဒီကနေမှ မျက်လုံးထောင့်စွန်းကနေ မျက်ရည်တွေတလိမ့်လိမ့်ကျလာတယ်။

နောက်တော့ ဒီမျက်ရည်တွေကိုဘယ်လိုမှတားဆီးရပ်တန့်လို့မရနိုင်တဲ့အဆုံး ခေါင်းအုံးပေါ်မှောက်ပြီး အားရပါးရ ငိုလိုက်မိတော့တယ်။

ခေါင်းအုံးကြီးကို ထုရင်းရိုက်ရင်းလိမ်ဆွဲရင်း မျက်ရည်တွေဒလဟော သွန်ချလို့ဘယ်လောက်ကြာအောင်ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုနေမိသလဲဆိုတာ ကေခိုင်သတိမထားမိဘူး။ ငိုရလွန်းလို့မောလာတဲ့အဆုံးမှာ အိပ်ပျော်သလို ငိုက်မြည်းကျသွားတယ်။

ငိုက်သွားတာခဏလေးပဲထင်ပါတယ်။ စိုရွှဲတဲ့ ခေါင်းအုံးရဲ့အထိအတွေ့ကြောင့်သတိပြန်ဝင်လာပြီး ဆတ်ကနဲခေါင်းထောင်ထလိုက်တယ်။ ငိုလိုက်ရလို့ထင်ပါရဲ့ ရင်ထဲမှာအတန်အသင့်ပေါ့ပါးသွားတယ်။ အိပ်ယာပေါ်ကလူးလဲထပြီး ကုတင်ပေါ်ကဆင်း ခုနပစ်ချထားတဲ့စာအုပ်ကိုပြန်သိမ်းဖို့ လှမ်းကောက်လိုက်တော့ စာအုပ်ကပွင့်နေတယ်။ ကေခိုင့်မျက်နှာပေါ်မှာမျက်ရည်တွေရွှဲနေသလို ပုံထဲကမိန်းကလေး မျက်နှာမှာလဲ စိုရွှဲလို့။

မျက်ရည်တွေတော့ မဟုတ်ဘူး။

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

အပိုင်း(၁၇)

"အရမ်းလှတာပဲ မမရယ်"

ကေခိုင်တံခါးကိုဖွင့်ထွက်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ မောင်ကျော်သူ့ဆီက ချီးမွမ်းစကားသံထွက်လာတယ်။ သူ ၁၁ နာရီလောက်ကထဲက တံခါးဝနားမှာရောက်နေတာ ကေခိုင်လှမ်းမြင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ၁၁ နာရီခွဲလို့ပြောထားတဲ့အတိုင်း ၁၁ ခွဲအတိမှ ကေခိုင်ထွက်လာလိုက်တယ်။

"မုန့်ကျွေးမယ်ပြောထားပြီးသားလေ ၊ ဒီလိုပြောလို့ထပ်မကျွေးဘူးနော်"

ပြန်ပြောရင်း မောင်ကျော်သူ့ကိုမော့အကြည့်လိုက်မှာ မြင်လိုက်ရတဲ့ ရွှန်းရွှန်းစားစားအကြည့်ကြောင့်ကေခိုင် ချက်ချင်းခေါင်းကို ပြန်ငုံ့လိုက်မိတယ်။

"သွားမယ်လေ ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ"

ကေခိုင့်ကိုပဲ ခြေစုံရပ်ပြီးကြည့်နေတာကြောင့် မျက်လွှာချထားရင်းက ကေခိုင်ပြုံပြုံစုစုလေးပြောလိုက်မိတယ်။

"မမက အရမ်းကြည့်လို့ကောင်းနေတာကိုး"

ကေခိုင်က မကြားသလိုနဲ့ထွက်လာတော့ မောင်ကျော်သူ ခပ်သုတ်သုတ်လေးနောက်ကနေပြေးလိုက်လာတယ်။ သူကသာလှတယ်ပြောနေတာ ကေခိုင့်မှာဖြင့်ရေတောင်မချိုးခဲ့ရဘူး။

သတိရလို့နာရီကိုကြည့်မိတဲ့အခါ ၁၁ နာရီထိုးနေပြီ။ အပြင်ကိုလှမ်းချောင်းလိုက်တော့မောင်ကျော်သူလဲခြံဝနားမှာ မယောင်မလည်ရောက်နေတာကို တွေ့လိုက်ရတာနဲ့ ကမန်းကတန်းပြင်ဆင်ပြီးထွက်လာခဲ့ရတာ။

ငိုထားလို့ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေတဲ့မျက်နှာကို မိတ်ကပ်ခပ်ပါးပါးလေးရိုက်၊ ထုံးသွားမယ်လို့စိတ်ကူးထားတဲ့ဆံပင်ကိုလဲ ဒီတိုင်းပဲဖြီးပြီး တွေ့ရာအဝတ်ကောက်ဝတ်လာတာ။ ဒီကြားထဲ အတွင်းခံတွေကိုမလဲတော့ဘူးလို့စဉ်းစားထားပေမယ့် ပင်တီကစိုရွှဲနေလို့ လဲခဲ့ရသေးတယ်။

အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးတော့ ၁၁ နာရီ ၁၅ ပဲရှိသေးတယ်။ စောထွက်မသွားချင်တာနဲ့ ၁၁ နာရီခွဲအောင်ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်စောင့်နေလိုက်ရသေးတယ်လေ။

"ဘယ်ဆိုင်မှာ စားမှာလဲ"

"မမ အဆင်ပြေတဲ့ဆီသွားပါ"

"မြို့ထဲသွားမယ်လေ"

မောင်ကျော်သူ အံ့သြသွားတယ်။ ကေခိုင်နီးနီးနားနားသွားမယ်လို. သူထင်ထားပုံပဲ။ ဒီအနီးအနားတော့မသွားချင်ဘူးလေ မတော်ရပ်ကွက်ထဲကလူတွေမြင်ရင် ဘယ်ကောင်းမှာလဲ။

"မောင်လေး တက္ကစီ ငှားလိုက်လေ"

ကေခိုင်ဒီလိုပြောလိုက်တော့ မောင်ကျော်သူက ကေခိုင့်ကိုကြည့်တယ်။ ကေခိုင်ကပြုံးစိစိနဲ.မျက်နှာလွှဲသွားတော့ မောင်ကျော်သူလဲသဘောပေါက်သွားပုံရတယ်။ဟုတ်တယ်ကေခိုင် မောင်ကျော်သူနဲ.လိုင်းကားမစီးရဲတော့ဘူး။

အကြာကြီး မစောင့်လိုက်ရပါဘူး တက္ကစီအလွတ်တစ်စီးမောင်းလာတာနဲ. တားလိုက်တယ်။ မောင်ကျော်သူကလှမ်းမေးတယ်။

"ဘယ်ထိလဲ မမ"

"Lwiss လမ်းလေ"

ကားသမားက သုံးထောင်တောင်းတယ် မောင်ကျော်သူကနှစ်ထောင်ဆစ်တော့ကေခိုင်ကပဲ နှစ်ထောင့်ငါးရာပေးမယ်ဆိုပြီး ဂင်ဖြတ်ပေးလိုက်တယ်။

"မောင်လေး ရှေ့.ကစီးလိုက်နော်"

ကေခိုင်တိုးတိုးလေးကပ်ပြောလိုက်တော့ မောင်ကျော်သူကရယ်တယ်။ပြီးတော့ကေခိုင်တက်ဖို.နောက်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပေးပြီး တက်ပါဆိုတဲ့သဘောနဲ. ခါးကိုညွတ်ပြီး လက်ပြတယ်။ ကေခိုင်ပြုံးပြုံးလေးဂင်ထိုင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှသူကရှေ့.မှာသွားထိုင်တယ်လေ။

တလမ်းလုံးတစ်ယောက်နဲ.တစ်ယောက်စကားမပြောဖြစ်ကြဘူး။ မောင်ကျော်သူကတော့ကားသမားနဲ. ဟိုအကြောင်းဒီအကြောင်းလျှောက်ပြောနေတယ်။ ပြောရင်းနဲ.ကေခိုင့်ကိုနောက်ကြည့်မှန်ကနေ လှမ်းလှမ်းကြည့်တာကိုလဲ ကေခိုင်သတိထားမိတယ်။

ကေခိုင့်ရဲ. အခုလိုလိုက်လျှောမှုတွေကို မောင်ကျော်သူဘယ်လိုအဓိပ္ပါယ်ကောက်မလဲ။ တွေးကြည့်ရင် ကေခိုင်ရင်လေးမိပါတယ် ဒါပေမယ့် ကေခိုင်သူ.ကိုအားနာတယ်။ မရနိုင်မှန်းသိနေတဲ့အရာတစ်ခုကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးတွယ်တာနေသူတစ်ယောက်ကို စိတ်ဆင်းရဲရအောင်ကေခိုင်မလုပ်ချင်ပါဘူး။ အခုဒီကောင်လေးကျေနပ်နေတာကိုမြင်ရတော့ ကေခိုင်လည်းဂမ်းသာပါတယ်။

မြို.ထဲရောက်တော့ Lwiss လမ်းထိပ်မှာပဲဆင်းပြီတော့ လမ်းလျှောက်ဂင်လာခဲ့တယ်။ ရန်ကင်းကြေးအိုးဆိုင်ကိုရောက်တော့

"မောင်လေး ဘာစားမလဲ"

"ကြေးအိုး ဂက်နဲ."

"ဒါဆိုနှစ်ပွဲလုပ်လိုက် ၊ တစ်ခုခုသောက်ဦးမလား ၊ ဒီမှာဘီယာလဲရတယ်"

ကေခိုင်ကနောက်တော့ မောင်ကျော်သူက ပုခုံးတွန်.ပြရင်း

"မမက ကျွန်တော့်ကိုမူးစေချင်လို.လား"

"အော်.........ဒီလိုလား ဒါဆိုလဲ မတိုက်တော့ဘူး"

စားပွဲထိုးပြန်ထွက်သွားတော့ ကေခိုင်တို.ဂိုင်းမှာတိတ်ဆိတ်သွားတယ်။ မောင်ကျော်သူဆီက အကြည့်စူးစူးတွေကြောင့် စကားပြောဖို.ကေခိုင်လဲစကားရှာမရတော့ဘူး။ သူကလည်းကေခိုင့်ကိုပဲ ရွှန်းရွှန်းစားစားစိုက်ကြည့်နေတယ်။ စကားပြောဖို. သတိတောင်မရဘူးထင်ပါရဲ.။ ကြာတော့ကေခိုင်အနေရခက်လာတယ်။

တို.ကို အဲလိုကြီးကြည့်မနေပါနဲ. နေရခက်တယ်"

"မမက လှတာကိုး"

"မင်းကလဲ ဒါပဲပြောနေတာပဲ"

"ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဒါပဲရှိတာကိုး မမရဲ."

မောင်ကျော်သူက မရိုတင်ကဲပြောလိုက်တော့ ကေခိုင်သက်ပြင်းလေးပဲချလိုက်မိတယ် သူ.ကိုသနားရုံ၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရုံကလွဲပြီး ကေခိုင်လဲ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူးလေ။

"မမမျက်လုံးတွေနီနေတယ် ဘာဖြစ်တာလဲ"

ကေခိုင်ငိုထားတာကြောင့် ခုထိမျက်လုံးတွေကနီနေတုန်းပဲ။

"ရေချိုးတုန်းက ဆပ်ပြာတွေဝင်သွားလို.နဲ.တူပါတယ်ကွယ်"

"ဒါနဲ. မမ ဒီအကျီနဲ.လုံချည်က ဘာဖြစ်လို. ဝတ်လာတာလဲဟင်"

"တွေ.တာကောက်ဆွဲဝတ်လာတာ ဘာဖြစ်လို.လဲ"

"ကျွန်တော်နဲ. ဆင်တူဖြစ်နေလို."

ဟုတ်ပါရဲ. ကေခိုင်ခုမှသတိထားမိတယ်။ ကေခိုင်ဝတ်ထားတာက အပြာရောင် ဘလောက်စ်အကျီနဲ. အနက်ရောင်ထဘီစကတ်။ မောင်ကျော်သူက အပြာရောင်တီရှပ်နဲ. ဂျင်း ဘောင်းဘီအနက်ရောင်။ ကေခိုင့်အကျီကအရောင်နန်နဲဖျော.တယ်။

"တို.ကတီရှပ်မှမဟုတ်တာ"

အကျီကော်လာမှာကွတ်ထားတဲ့ ပန်းတွန်.လေးတွေကိုလိမ်ဆွဲရင်းကေခိုင်ပြောမိတယ်။ ကေခိုင်ကိုကနမော်နမဲ့နိုင်တာ မောင်ကျော်သူ.ကိုအပြင်မှာအရင်မြင်သားနဲ. ဒီအဝတ်တွေကိုမှ ရွေးဝတ်လာမိတာ။ တမင်လုပ်တာမဟုတ်ပေမယ့် ဒီလိုကျတော့လဲ ကေခိုင့်စိတ်မှာမလုံမလဲ ခံစားရတယ်။

တော်ပါသေးရဲ. မှာထားတဲ့ကြေးအိုးပန်းကန်တွေ ရောက်လာတော့စကားစပြတ်သွားလို.။

"စားနော် မဂရင် နောက်တစ်ပွဲထပ်မှာ"

"ဒီမှာလဲ အများကြီးပဲမမရဲ. ကျွန်တော်အစားမပုတ်ပါဘူး"

"မင်းအားနာပြီး ထပ်မမှာမှာစိုးလို."

"ဂပါတယ်"

မောင်ကျော်သူက ပလပ်စတစ်အိပ်ထဲက တူကိုထုတ်ပြီး ကေခိုင့်ကိုအရင်လှမ်းပေး တယ်။ ပြီးမှသူ.အတွက်ဖောက်တယ်။ ကြွေပန်းကန်ဖြူဖြူလေးကို တစ်ရှူးစက္ကူနဲ.သေချာသုတ် ပြီးတော့ အချဉ်ရည်နီနီလေးတွေကို ခပ်ထည့်နေတယ်။ ကလေးလေးတစ်ယောက်ကိုပြင်ဆင် ပေးနေသလိုပဲ။

"ကျေးဇူးပဲ"

မပွင့်တပွင့်အပြုံးလေးနဲ.ကေခိုင်ကပြောလိုက်တော့ မောင်ကျော်သူကပြန်ပြုံးပြရင်း ကေခိုင့်ကိုစိုက်ကြည့်နေပြန်ရော။ ဒါနဲ.ကေခိုင်လဲအငွေ.တစ်ထောင်းထောင်းထပြီးပူလောင် နေတဲ့ကြာဆံဖတ်တွေကို တူလေးနဲ.ဖွရင်း မသိသလိုလုပ်နေလိုက်တယ်။

"အို............ဘာလုပ်တာလဲ"

ရုတ်တရက် မောင်ကျော်သူက ကေခိုင့်ရှေ.ကပန်းကန်းကိုဆွဲယူလိုက်တော့ ကေခိုင် အံ့အားသင့်ပြီးမေးတာကို သူကဘာမှပြန်မဖြေဘူး။ သူ.လက်ထဲကတူနဲ.ကြာဆံတွေကိုဖွတယ် မြှောက်လိုက်ချလိုက်နဲ.လေသလပ်အောင်လုပ်နေတဲ့အပြင် လေနဲ.တဟူးဟူးမှုတ်ပေးလိုက် သေးတယ်။

"အေးသွားအောင်လုပ်ပေးတာ"

ကိုယ့်ကိုဂရုတစိုက်ရှိတာ အလေးထားတာကိုမခံယူချင်တဲ့သူ ဘယ်မှာရှိမလဲ။မကျေနပ် တဲ့သူဘယ်သူရှိမှာလဲ။ ကေခိုင်သူ.ရဲ. ဂရုစိုက်မှုတွေကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒါပေမယ့် စိတ်ထဲ မှာ မအီမလည်ကြီးခံစားရတယ် အားနာနေရတယ်ဆိုပိုပြီးမှန်လိမ့်မယ်။

"ဒါလောက်ဆိုရပါပြီ ပေးပါတော့"
ကေခိုင်အတင်းပြန်ဆွဲယူမှရတော့တယ်။ ဒါတောင်သူကလက်မလျှော့ချင်သေးဘူး။
"ပူသေးတယ် မမရ"
"ရပါပြီ ရပါပြီ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုယ့်ဟာကိုယ်သာစားတော်မူပါ"
စိတ်လက်ကြည်လင်နေလို့.လားမသိဘူး ကေခိုင်လဲတော်တော်စားလို့.ကောင်းတယ်။ ကေခိုင်ခံစားနေရတဲ့ စိတ်ဒုက္ခအခက်အခဲတွေကြားက လွတ်မြောက်ခွင့်ရတဲ့ အခိုက်အတန့်လေးပါပဲ။
မောင်ကျော်သူဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲလို့.လည်းတွေးနေမိတယ်။ ဟိုဟိုဒီဒီသွားဖို့.အဖေါ်ပြုလို့.ရတယ် မိန်းမသားချင်းဆိုတော့ ခံစားချက်တွေလဲ ရင်ဖွင့်လို့.ရတယ်။ ခုတော့သူကယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေတဲ့ အပြင် ကေခိုင့်ကိုအရူးအမူး ချစ်နေတဲ့သူ။
ကေခိုင်ခေါင်းကိုခါပြီး အတွေးတွေကိုထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ခုလက်ရှိအချိန်မှာကအစာစားဖို့.ပဲလေ စိတ်ရှုပ်စရာတွေမတွေးချင်ပါဘူး။
ခါတိုင်းဆိုကြေးအိုးကို တစ်ပွဲလုံးကုန်အောင် ကေခိုင်မစားနိုင်ပါဘူး။ တဝက်လောက်ပဲ အလွန်ဆုံး။ ဒီနေ့.တော့ပန်းကန်ထဲမှာ နဲနဲပဲကျန်တော့တယ် ဗိုက်လဲတော်တော်တင်းလာလို့. ရပ်လိုက်ရတယ်။

"မမ တော်ပြီလား"
ကေခိုင်ကတူကိုချပြီး ပန်းကန်ကိုဘေးတွန်းဖယ်လိုက်တော့ မောင်ကျော်သူက လှမ်းမေးတယ်။
"တော်ပြီ ဗိုက်ကိုတင်းနေတာပဲ ဆက်ပြီးစားရင် ပေါက်ထွက်တော့မယ်"
ကေခိုင်ကဗိုက်ကလေးကိုပွတ်ပြီးပြောလိုက်တော့ မောင်ကျော်သူကကေခိုင့်ကိုလှမ်းကြည့်နေတယ် ကေခိုင်နဲနဲရှက်သွားတယ်။
"အို ဘာလာကြည့်နေတာလဲ"
"မမပဲ ပေါက်ထွက်တော့မယ်ဆို"
"စကားအဖြစ်ပြောတဲ့ဟာကို"
မောင်ကျော်သူကရယ်လိုက်ပြီး သူ့.ပန်းကန်ကိုဘေးကိုတွန်းဖယ်လိုက်တယ်။ သူက တစ်ဝက်တောင်မကျိုးချင်သေးဘူး။ ကောင်းကောင်းမှမစားဘဲ ကေခိုင့်ကိုပဲကြည့်နေတာကိုး။ ကေခိုင်သတိထားမိတာပေါ့။
"တော်ပြီလား"
"တော်ပြီ မမ"
"မင်းစားနိုင်သေးတယ်မဟုတ်လား ၊ စားလေ တို့.ကစေတနာနဲ့.ကျွေးတာ၊ မင်းက တဝက်ပဲစားတော့ တို့.စေတနာကိုတဝက်ပဲအသိအမှတ်ပြုတဲ့ သဘောလား"
"မဟုတ်ပါဘူးမမရယ် ၊ ကျွန်တော်ကမမရပ်လို့. ရပ်လိုက်တာပါ"
"ကဲ ဆရာလေး စားမှာသာစား ရှင်အဖော်ရအောင် ကျွန်မကတော့လိုက်မစားနိုင်တော့ ဘူး ထပ်စားရင်အန်ထွက်တော့မယ်"
ကောင်လေးကကေခိုင့်စကားကိုနားထောင်ရှာပါတယ်။ ပန်းကန်ကိုပြန်ဆွဲယူလိုက်ပြီး စားလိုက်တာ မြန်မှမြန်ပဲ ခဏလေးနဲ့.တစ်စမကျန်ပြောင်သွားတယ်။
"ယူဦးမလား"
"တော်ပြီ မမ"
"အအေးသောက်မလား"
"မမရော"
"တို့.လဲသံပရာရည် သောက်ရင်ကောင်းမလားလို့."
ကေခိုင်စားပွဲထိုးကိုလှမ်းခေါ်ပြီး သံပရာရည်နှစ်ခွက်မှာလိုက်တယ်။

"မင်းတို့ကျောင်းက ဘယ်တော့ပြန်ဖွင့်မှာလဲ"
တလောက မောင်ကျော်သူစာမေးပွဲဖြေတယ်ဆိုတာ သတိရလို့မေးလိုက်တယ်။

"မသိသေးဘူး မမ၊ နောက်နှစ်လကြားဦးမလားပဲ"
"နေ့ခင်းဖက်ကို ဘာလုပ်နေလဲ"
"အိမ်လေးဘာလေးရှင်း ၊ ခြံထဲရှင်း ဒါမှမဟုတ်ရင်လဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွား စာဖတ် တဲ့အခါဖတ် ဒါမှမဟုတ်လဲ အခွေငှားပြီး ဇာတ်လမ်းတွေထိုင်ကြည့် ဒီလိုပဲလျှောက်လုပ်နေရ တာပေါ့"
သူ့ဆီမှာရောကိုကြီးလိုစာအုပ်တွေရှိမလားလို့ ကေခိုင်တွေးမိတယ်။ ရှိချင်လဲရှိမှာပေ့ါ တစ်ယောက်ထဲနေရတာဆိုတော့ မဟုတ်တရုတ်ကားတွေလဲငှားကြည့်နေမှာပေ့ါ။
သံပရာရည်လာချလို့ ကေခိုင်အတွေးပြတ်သွားတယ်။ ပြတ်သွားတာပဲကောင်းပါတယ် လေ မဟုတ်ရင် ဒီအတွေးတွေက ကေခိုင့်ကိုသိပ်နှိပ်စက်တာပဲ။
သံပရာရည်သောက်ရင်း ဟိုအကြောင်းဒီအကြောင်းနဲ့နဲပြောဖြစ်တယ်။ ထွေထွေထူးထူး မဟုတ်ပါဘူး ရောက်ရာပေါက်ရာပေ့ါ။
နှစ်ယောက်လုံးခွက်ထဲကသံပရာရည်ကုန်သွားတော့ ကေခိုင်ကလက်ကိုင်အိပ်ကလေး ကိုဖွင့်လိုက်တယ် ပိုက်ဆံရှင်းဖို့။
"ပြန်တော့မလို့လား မမ"
မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ မောင်ကျော်သူက မေးတယ်။
"ပြန်တော့မယ်လေ ဘာဖြစ်လို့လဲ"
"ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး"
စိတ်ပျက်သွားပုံရတဲ့ မောင်ကျော်သူကို ကေခိုင်လဲအားနာပါတယ်။ ဒါပေမယ့်ဒီလောက် ပဲကောင်းပါတယ်လေ။
ပိုက်ဆံရှင်းပြီးထွက်လာတော့ မောင်ကျော်သူလဲဘေးမှာကပ်ကပ်လေးပါလာတယ်။ စကားလဲမပြောဘူး စိတ်ကောက်သွားတာလား မသိဘူးလို့တွေးရင်း ကေခိုင်ပြုံးမိသေးတယ်။
ဗိုလ်ချုပ်လမ်းမကြီးပေါ်ရောက်တော့ တလောတုန်းကအဖြစ်တွေကိုပြန်သတိရမိတယ်။ မောင်ကျော်သူနဲ့ ဘတ်စ်ကားစီးဖြစ်တဲ့အကြောင်းလဲပါတာပေ့ါ။ ဒါတွေတွေးမိတော့မျက်နှာပူ လာတာနဲ့ကေခိုင်လဲ မောင်ကျော်သူ့ကိုလှည့်စကားမပြောမိတော့ဘူး။
"ဟေ့ကောင် ကျော်သူ"
နှစ်ယောက်လုံးအတွေးထဲမှာနစ်ပြီး လျှောက်လာကြတုန်း လှမ်းခေါ်လိုက်တဲ့အသံတခု ကြောင့် အသံလာရာကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့လူငယ်တစ်စု။ မောင်ကျော်သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ထင်ပါရဲ့။ အားလုံးငါးယောက်ခြောက်ယောက်လောက်ရှိမယ် မိန်းကလေးတွေလဲပါတယ်။
"ဩ..............မင်းကဒီလိုလား"
အနားကိုရောက်ရောက်လာခြင်း ကောင်းလေးတစ်ယောက်ကမောင်ကျော်သူ့ပုခုံးကို ပုတ်လိုက်ရင်းပြောလိုက်တယ်။ နောက်ပြီးကေခိုင့်ကိုဝိုင်းကြည့်ကြတယ်။ ကေခိုင်မျက်နှာတွေ ထူအမ်းတက်လာတယ်။ ခုနေမှန်ကြည့်နေရင်ကေခိုင့်မျက်နှာလေးရဲရဲနီနေတာတွေ့ရမှာ သေချာတယ်။

"ဘာ ဒီလိုလဲကွ"
ဘာမှမသိသလိုပြန်မေးလိုက်တဲ့မောင်ကျော်သူ့လေသံထဲမှာ ပီတိတွေကိုကေခိုင်မြင်လိုက် ရသလိုပဲ။

"အေးပါကွာ ရှုးချင်ယောင်ဆောင်ချင်လဲ ဆောင်ပေ့ါ ဟဲဟဲ"
ခုနေခါမှ ကေခိုင်ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ မဟုတ်ပါဘူး သူတို့ထင်တာမှားနေပါတယ်လို့ ပြောချင်ပေမယ့် စကားလုံးတွေကိုရှာမရဘူး။ အဲဒီချိန်မှာ မိန်းကလေးတွေက တစခန်းထလာပြန်တယ်။

"ဟဲ့ ကျော်သူ မိတ်လေးဘာလေးဆက်ပေးဦးလေ လူမှုရေးခေါင်းပါးလိုက်တာ"

"ဒါမမကေခိုင်တဲ့ ငါ့အမပေါ့"

မောင်ကျော်သူ့ကိုကေခိုင်တကယ်ကျေးဇူးတင်သွားပါတယ် ဒါပေမယ့်သူတို့ကလက်ခံချင်ပုံမရပါဘူး။

"နင်တို့တောမှာပဲသွားပြော ၊ ရန်ကုန်မှာနင့်အမရှိတယ်လို့မှ ငါတို့ကိုအရင်တုန်းက ဘာလို့မပြောတာလဲ"

မောင်ကျော်သူက သူတို့စကားကိုမကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဒါကဘယ်သူ ဒါက ဘယ်သူစသည်ဖြင့် ပြောပြနေပါတယ်။ ခေါင်းကိုငြိမ့်ပြနေပေမယ့် ကေခိုင်ဘာပြောနေတယ်ဆိုတာ သေသေချာချာမသိဘူး။

"မမကအရမ်းလှတာပဲကိုး ဒါ့ကြောင့် ဒီကောင်ကျောင်းမှာသွေးကြီးနေတာ"

ကောင်မလေးတစ်ယောက်အနားကိုတိုးကပ်လာပြီး ကေခိုင့်လက်ကလေးကိုဆုပ်ကိုင်ရင်းပြောလိုက်တယ်။ မချိပြုံးလေးနဲ့တုန့်ပြန်ရတာ ကေခိုင်ပင်ပန်းလိုက်တာ။

ဒီကြားထဲမိန်းကလေးသုံးယောက်က ကေခိုင့်ကိုခြေဆုံးခေါင်းဆုံးစေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်နေတာကလဲ စိတ်ရှုပ်စရာ။ မိန်းမချင်းပဲကေခိုင်သိတာပေ့ါ။ ကေခိုင့်ဆံပင် ၊ နားကစိန်နားကပ်ဆွဲကြိုး၊ လက်ကောက်၊ နာရီ၊ အဝတ်အစားကစပြီး ဖိနပ်အထိသူတို့လေ့လာနေတယ်ဆိုတာကို။

"မင်းတို့ ဘယ်လဲ"

"ရုပ်ရှင်ကြည့်မလို့ လိုက်ခဲ့ကြပါလား"

"ဟဲ့ နင်တို့ကလဲ နှစ်ယောက်ထဲလာတာကိုဘာလိုက်ရှုပ်ကြဦးမလို့လဲ"

"တို့ကပြန်တော့မှာ"

"နေရင်နေခဲ့လေ တို့ပြန်နှင့်တော့မယ် ၊ ဟိုလေကြေးအိုးစားတာများသွားလို့အီတောက်တောက်ကြီးဖြစ်နေတယ်"

"ရတယ် မမ ၊ ကျွန်တော်လဲပြန်မယ်"

ဖြစ်နိုင်ရင် ကေခိုင်တစ်ယောက်ထဲပြန်ချင်တယ်။ ခုတော့မောင်ကျော်သူက သူလဲ ပြန်လိုက်မယ်တဲ့၊ အတင်းထားခဲ့ဖို့ကလည်း မကောင်းဘူးလေ။

မောင်ကျော်သူ့ သူငယ်ချင်းတွေထွက်သွားတော့ ကေခိုင်တို့နှစ်ယောက်ငူငူကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။

"ကားငှားမှာလား မမ"

"ဟုတ်တယ်"

မောင်ကျော်သူ ပလက်ဖောင်းအစပ်မှာကားငှားနေတုန်း ကေခိုင်နောင်တရမိသလိုလို ဖြစ်လာရတယ်။ ဟိုကလေးတွေကိုအပြစ်မတင်ချင်ပါဘူး ဘယ်သူမဆိုဒီလိုပဲ ထင်ကြမှာပဲလေ ကေခိုင်မှားသွားပြီလား။

"မမရေ ကားရပြီ"

ကေခိုင်ကားနားရောက်တော့ မောင်ကျော်သူက ကားတံခါးကိုဖွင့်ပေးတယ်။ ကေခိုင် တက်ပြီးတော့မှ သူရှေ့မှာသွားထိုင်တယ်။ ဘယ်လိုအတွဲပါလိမ့်လို့ ကားသမားကအူကြောင်ကြောင်နဲ့ကြည့်နေတယ်။

တလမ်းလုံး စကားမပြောဖြစ်ကြတော့ဘူး။ မောင်ကျော်သူကလဲမျက်နှာငယ်ကလေးနဲ့ ငြိမ်လို့။ ကေခိုင်တို့ရပ်ကွက်ထဲရောက်တော့ လမ်းမကြီးဘေးမှာပဲ ကားကိုရပ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ကားခလှမ်းပေးလိုက်ပြီး ကေခိုင်ဆင်းတော့ မောင်ကျော်သူလဲလိုက်ဆင်းလာတယ်။

"မောင်လေး"

"ဗျာ"

"မင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာပဲနေခဲ့လိုက်နော် ၊ မမသွားတော့မယ်"

မောင်ကျော်သူ့မျက်နှာ သိသိသာသာညိုးငယ်သွားတယ် ဒါပေမယ့်........

"ဟုတ်ကဲ့ မမ"

ကေခိုင်လှည့်ထွက်လာတော့မှ နောက်ကပြေးလိုက်လာပြီး

"မမ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေက မသိကြလို့ပါ စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော် ၊ သူတို့ကိုနောက်တခါတွေ့ရင် ကျွန်တော်သေချာရှင်းပြလိုက်ပါ့မယ်"

"ရပါတယ်"

နွမ်းဖျော့တဲ့ အသံလေးနဲ့ပြောပြီး ကေခိုင်ထွက်လာခဲ့တယ်။ လျှောက်လာရင်း စိတ်ထဲကနေ သိနေမိတယ် မောင်ကျော်သူနောက်ကနေ ငေးမျှော်ကြည့်နေလိမ့်မယ်ဆိုတာကို။

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

အပိုင်း(၁၈)

မောင်ကျော်သူ့ကို မမြင်ရတာ သုံးလေးရက်လောက်ရှိပြီ ဘယ်ပျောက်နေတယ်မသိဘူး။ ကေခိုင်ဈေးသွားရင်းရှာကြည့်မိတယ် ခါတိုင်းလိုလက်ဘက်ရည်ဆိုင်မှာလဲ မတွေ့တော့ စဉ်းစားရခက်နေတယ်။

ဟိုတရက်က တူတူမပြန်ချင်လို့ သူ့ကိုလမ်းမှာနေခဲ့ခိုင်းလိုက်တာကို ကောင်လေး စိတ်ကောက်သွားသလားလို့ ကေခိုင်တွေးနေမိတယ်။ ရှာပြန်သွားတာလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပါ။ "ငါလုပ်ခဲ့တာ မလွန်ပါဘူး"လို့ပဲကေခိုင်တော့ထင်တယ် ဒါစိတ်ဆိုးစရာကိစ္စလဲ မဟုတ်ဘူးလေ။ သမီးရည်းစား လင်မယားလည်းမဟုတ် ၊ မောင်နှမသားချင်းလဲမဟုတ်တော့ အတူတူတွဲသွားမိတာတောင်လွန်လှပြီ။ နောက်ပြီးတော့ ကေခိုင်ကလဲ အိမ်ထောင်သည် အပျိုဆိုလို့ကတော့ ဘာအရေးလဲ။

ဟိုလိုတွေးလိုက် ဒီလိုတွေးလိုက်နဲ့ ကေခိုင်ရှာနေပေမယ့် မတွေ့ပါဘူး။ မရှာတော့မှဘဲ မောင်ကျော်သူက အနားရောက်လာတယ်။

"မမ ၊ မမ"

ညနေခင်း ကေခိုင်ခြံထဲမှာ သစ်ပင်ရေလောင်းနေတုန်းခြံစည်းရိုးတဖက်က ခေါ်သံထွက်လာတယ်။

"အော် မောင်ကျော်သူ ဘယ်တွေများပျောက်နေတာလဲ မတွေ့တာတောင်ကြာပြီ"

"ရှိပါတယ် မမ ၊အပြင်မထွက်ဖြစ်တာ"

"ဘိုင်ကျ နေလို့လား"

"မဟုတ်ပါဘူး မမရယ် ၊ ဘာရယ်လို့မဟုတ်ပါဘူး စိတ်လေနေတာနဲ့"

ကေခိုင်မျက်လုံးလေးပင့်လိုက်ရင်း

"စိတ်လေရင် အပြင်လျှောက်သွားပေါ့ကွ ၊ တို့ဆိုစိတ်ညစ်ရင်လျှောက်လည်ပစ်လိုက်တာပဲ"

"အပြင်လည်းမသွားချင်ပါဘူး မမရယ်"

ညိုးငယ်တဲ့မျက်နှာနဲ့ပြောလာတော့ ကေခိုင့်စိတ်ထဲမှာ သနားသလိုလိုဖြစ်မိတယ်။
သူစိတ်ညစ်နေတာ ကေခိုင့်ကြောင့်များလား။

"အဲဒါနဲ့........... အိမ်ထဲမှာပဲ အရက်ထိုင်သောက်နေတယ်ပေါ့"

မောင်ကျော်သူငြိမ်သွားတယ် ခဏနေမှရယ်ကျဲကျဲနဲ့

"မမဘယ်လိုသိတာလဲ ၊ တနေ့ကတခါပဲသောက်မိတာပါ ကျန်တဲ့နေ့တွေမသောက်ပါဘူး"

"ဒါက ယောက်ျားလေးတွေလုပ်နေကျပဲလေ ဒါ့ကြောင့်မေးကြည့်တာပါ"

မောင်ကျော်သူရယ်နေတယ် ဘာမှပြန်မပြောဘူး။ အရှိန်ရနေတဲ့ ကေခိုင်ကသာဆက်ပြီးတော့။

"စိတ်ညစ်လို့ဆိုပြီး အရက်သောက်တယ် စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့မူးတော့ ပျော်စရာဖြစ်လာမှာမို့လား ၊ ပိုတောင်ဆိုးသေးတယ်"

"မမကတော်တော်သိတာပဲ"

"အိမ်ကဦးစိုးလွင်လဲ အဲဒီအတိုင်းပဲလေ ၊ စိတ်ညစ်တယ်ဆိုရင်အရက်တွေနင်းကန်ပြီးသောက် ပြီးရင်စိတ်ညစ်တာပျောက်တာလဲ မဟုတ်ဘူး"

"မမတော်တော်စိတ်ညစ်ရမှာပဲနော်"

"တို့တောင်မှအရက်သောက်ရင်ကောင်းမလားစဉ်းစားနေတာ"

မောင်ကျော်သူ အံ့အားသင့်တဲ့မျက်နှာနဲ့ကေခိုင့်ကို သေချာကြည့်နေတယ်။ ကေခိုင်လည်းဒီတော့မှ အသိစိတ်ဝင်သွားတယ်။ တစိမ်းယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ကိုယ့်လင်သားမကောင်းကြောင်းပြောသလိုဖြစ်နေတယ်လေ။ ဒါနဲ့ပဲဆက်မပြောတော့ပဲ ငြိမ်နေလိုက်တယ်။ မောင်ကျော်သူကတော့ ထုံးစံအတိုင်းကေခိုင့်ကို မျက်တောင်မခတ်စိုက်လို့ငေးလို့။ ကေခိုင်မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး သစ်ပင်ရေလောင်းတဲ့ဆီ အာရုံပြန်ပို့ထားလိုက်တယ်။

ခဏနေလို့ခြံစည်းရိုးဖက်ကိုပြန်ပြီးကြည့်လိုက်တော့ မောင်ကျော်သူရှိနေတုန်းပဲ။ စကားပြောနေရင်းကနေ မျက်နှာလွှဲပြီး ဂရုမစိုက်သလိုလုပ်မိတာကို အားနာသွားတာနဲ့ကေခိုင် သူ့ကိုပြုံးပြလိုက်တယ်။

"မမ"

"ဟင်"

"မမမှာရော စိတ်ညစ်စရာတွေရှိနေလို့လား"

ကေခိုင်ငြိမ်သွားတယ် ရုတ်တရက်ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဘူး။

"ဒါကတော့ကွယ် လူပဲ အပူအပင်ဆိုတာ အနည်းနဲ့အများတော့ ရှိတာပေါ့"

မရုတ်မလွန်အဖြေစကားကို မောင်ကျော်သူ ကျေနပ်ပုံမရပါဘူး။

"ဟိုလေမမ မမစိတ်ညစ်ရတာ ကျွန်တော့်ကြောင့်လား"

ကေခိုင်ရယ်ချင်သွားပါတယ်။

"တို့ကအဲလိုပြောဖူးလို့လား"

"မဟုတ်ဘူးလေ ဟို..........ဟိုလေ ၊ ကျွန်တော်က မမစိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်အောင်လုပ်မိတာတွေများရှိသလားလို့"

ဒီကောင်လေး ခုတလောစကားတတ်လာတယ်လို့ကေခိုင်စိတ်ထဲကကျိတ်ပြီးမှတ်ချက်ချလိုက်မိတယ်။ အရင်ထဲကတတ်ချင်လဲတတ်မှာပေါ့ အရင်ကသူနဲ့စကားများများစားစားမှ မပြောဖူးတာ။

"ဒါကတော့ မင်းကိုယ်မင်းအသိဆုံးနေမှာပေါ့"

ကေခိုင်ပြန်ပုတ်ထုတ်လိုက်တဲ့စကားကထိသွားပုံရတယ်။ မောင်ကျော်သူငိုင်သွားပြီး အသံတုန်တုန်နဲ့

"ကျွန်တော်သိပါတယ်မမ ၊ ဒ့ါကြောင့်လဲဒီရက်ပိုင်းကျွန်တော်အိမ်ထဲမှာပဲနေနေခဲ့တာ ဒါပေမယ့် အခု......အခု..... မမကိုမြင်လိုက်တော့....... မနေနိုင်တော့တာနဲ."

နောက်ဆုံးတော့ ဒီဘူတာပဲဆိုက်ရပြန်ပြီ။ ကေခိုင်သက်ပြင်းလေးတစ်ခုခိုးချလိုက်မိတယ်။

"ကျွန်တော်စဉ်းစားပါတယ်မမ ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလဲဆုံးမပါတယ် ဒါပေမယ့် .... မရပါဘူး မမရယ်"

မောင်ကျော်သူရဲ. ရင်ဖွင့်စကားတွေအရှိန်မလွန်ခင် ကေခိုင်စကားလမ်းကြောင်းပြောင်း ချင်တာနဲ.

"ဒါနဲ. ဟိုတနေ.ကမြို.ထဲမှာတွေ.တဲ့ ကောင်မလေးတွေက မင်းကျောင်းကသူငယ်ချင်း တွေလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"သူတို.နဲ. ဟိုကောင်လေးတွေနဲ.က အတွဲတွေလား"

"မဟုတ်ပါဘူး သူငယ်ချင်းတွေပါ မမရဲ."

"ကောင်မလေးတွေကချောသားပဲ မင်းသူတို.ကိုစိတ်မဝင်စားဘူးလား"

"မမလောက်မှ မချောတာ"

"ဘာရယ်"

မောင်ကျော်သူက ဘာရည်ရွယ်ပြီးပြောသလဲမသိပေမယ့် ကေခိုင့်ရင်ထဲမှာ ဘာလိုလို ကြီးဖြစ်သွားတယ်။ သူပြောပုံက ဒီကောင်မလေးတွေထက်ချောတဲ့ ကေခိုင့်ကိုပဲ စိတ်ဝင်စား တယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ဖြစ်နေတယ်လေ။

"မမကမှ တကယ်ချောတာ မမရဲ.၊ ချောတာမဟုတ်ပါဘူး မမက လှတာ"

ရွှန်းရွှန်းစားစားစိုက်ကြည့်ရင်း ပြောလာတော့ကေခိုင့်မှာ မျက်နှာဘယ်လိုထားရ မှန်းမသိဘူး။ လှတယ်လို.ချီးကျူးတာကို မိန်းမသဘာဝ ကျေနပ်မိပေမယ့် မောင်ကျော်သူရဲ. ချီးကျူးမှုကိုတော့ မခံယူပံ့ဘူးဖြစ်နေတယ်။

"တော်ပြီလေ မုန်.ကတစ်ခါပဲကျွေးမှာ"

"မုန်.စားချင်လို.ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး မကျွေးလဲပြောမှာပဲ ဒါအမှန်တရားပဲလေ"

အမှန်တရားတဲ့ မှန်တာတွေမှားတာတွေ ဒီစကားလုံးတွေနဲ. ကေခိုင်စိတ်ညစ်ညူးခဲ့ရ တာကြာပြီပဲ။ ကျန်သေးတယ် ဖြစ်ချင်တာတို. ဖြစ်သင့်တာတို.။ တကယ်တမ်းကျတော့ လူ တစ်ယောက်ရဲ.ဘဝကို စကားလုံးတွေနဲ. တည်ဆောက်သတ်မှတ်လို.မရပါဘူး။

ရုတ်တရက်ရှုပ်ထွေးသွားတဲ့ အတွေးတွေကိုရှင်းပစ်ဖို. ထုံးစံအတိုင်းကေခိုင်ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက်ခါလိုက်တယ်။ တပြိုင်နက်ထဲမှာပဲ ကေခိုင့်မျက်လုံးတွေကလွင့်လွင့်ထွက်သွား တဲ့ကေခိုင့်ဆံနွယ်တွေကို မလွှန်တမ်းလိုက်ငေးနေတဲ့ မောင်ကျော်သူ.ကိုပါ မြင်လိုက်ရတယ်။

"အာ.........မမ"

ရုတ်တရက်ရေပိုက်နဲ. လှမ်းထိုးလိုက်တော့ မောင်ကျော်သူလန်.သွားတယ်။

"မင်းကိုကြည့်ရတာ မလန်းလို.ရေလောင်းပေးတာ၊ သစ်ပင်တွေဆိုလည်း ရေလောင်း လိုက်ရင် လန်းလာတယ်လေ"

လုပ်ချင်ရာလုပ်၊ ပြောချင်ရာပြောပြီး ကေခိုင်အိမ်ဘက်ကိုမနေးမမြန်ခြေလှမ်းတွေ နဲ.လှည့်ပြန်လာခဲ့တယ်။ မောင်ကျော်သူ ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ. ငေးကျန်ခဲ့မှာသေချာတယ်။

Xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

အပိုင်း(၁၉)

ခြံစည်းရိုးပေါ်ကကျော်ကြည့်လိုက်တော့ တစ်ခြံလုံးတိတ်ဆိတ်လို့။ အိမ်ထဲမှာလည်း လူရိပ်လူယောင်မမြင်ရဘူး။ ခြံစည်းရိုးက လေးပေးလောက်ပဲမြင့်တော့ ကေခိုင်ကောင်းကောင်း မြင်ရပေမယ့် သေချာအောင် ခြေဖျားလေးထောက်ပြီး အထဲကိုချောင်းကြည့်မိတယ်။

"မောင်ကျော်သူ..........မောင်ကျော်သူရေ"

လူရှိသလားသေချာသိရအောင် အသံလွင်လွင်လေးနဲ့ ခပ်အုပ်အုပ်လေး ခေါ်လိုက်တယ်။

"မောင်ကျော်သူ..........မောင်ကျော်သူ"

နောက်ထပ်နှစ်ခါသုံးခါလောက်ခေါ်ကြည့်ပေမယ့် ဘာသံမှမကြားရတော့ ကေခိုင်ပြန် လှည့်လာခဲ့တယ်။ ခြေလှမ်းသုံးလေးလှမ်းသွားပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ ကေခိုင်အသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသလိုလိုရှိတာကြောင့် ခြေစုံရပ်ပြီး နားစွင့်လိုက်တယ်။

"မမ..............မမလား"

အိမ်တစ်ဖက်ခြမ်းဆီကနေ ပြန်ထူးသံကြားလိုက်ရပြီးမောင်ကျော်သူ ဘွားကနဲ......... အိမ်ကွယ်ကနေပေါ်လာတယ်။

သူ့ခြေလှမ်းတွေကလည်းမြန်လိုက်တာ ကေခိုင်တောင်ခြံစည်းရိုးနားမရောက်သေးဘူး သူကရောက်နှင့်နေပြီ။

"ဘာလဲ မမ"

"ထမင်းစားပြီးပြီလား"

"မစားရသေးဘူး မမ မမကျွေးမလို့လား"

ကေခိုင်ကလက်ထဲကစတီးချိုင့်လေးကို မြှောက်ပြလိုက်တယ်။

"ဟင်းလာပေးတာ ထမင်းတော့မပါဘူး"

"အဟီး.........အားနာလိုက်တာ"

"မယူဘူးလား"

"ယူမှာပေါ့ နောက်ဖေးမှာမြောင်းဖေါ်နေလို့. ဟင်းမချက်ရသေးဘူးလေ ထမင်းကတော့ Rice-Cooker နဲ့တည်ထားတယ် ဘာဟင်းလဲ မမ"

"ဝက်သားစားလား"

"စားတာပေါ့ မမကလည်း ကုလားမှမဟုတ်တာ"

"အပေါ်ဆင့်က ဝက်သားအချိုချက် ၊ အောက်ဆင့်က သီးစုံပဲကုလားဟင်း"

မောင်ကျော်သူ့မျက်နှာ ဝင်းလက်သွားတယ်။

"ဒါဆိုရင်တော့ ထမင်းချက်ထားတာတောင် နည်းသွားပြီလားမသိဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဒီလိုမျိုး လူလူသူသူမစားရတာကြာပြီလေ ကြုံသလို ကျိုပ်နေရတာ"

ဒီလိုကြားရတော့ ကေခိုင်စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်။ ယောကျ်ားလေးတစ်ယောက်ထဲ နေရတာဆိုတော့ ဘယ်လုပ်တတ်ကိုင်တတ်မလဲ။ ပျင်းလဲပျင်းဦးမှာ။ ယောကျ်ားလေးတွေက ချက်တဲ့ပြုတ်တဲ့အလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားကြတာမှမဟုတ်တာပဲ။

"ဒါဆိုလဲယူ ရော့ သွားစားချေတော့ နေတောင်တော်တော်မြင့်နေပြီ စားပြီးမှဆက် လုပ်ပေါ့"

ချိုင့်ကိုလှမ်းပေးရင်း အမကြီးလေသံနဲ့ဆုံးမပြီး ကေခိုင်အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာခဲ့တယ်။ အိမ်ဝရောက်လို့ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ မောင်ကျော်သူရပ်ပြီးငေးနေ တုန်းပဲလေ။ အထဲကိုဝင်တော့လို့လက်လှမ်းပြလိုက်ပြီး ကေခိုင်လဲအိမ်ထဲဝင်ခဲ့တယ်။

ကေခိုင်လည်း ခုမှထမင်းစားဖြစ်တယ်။ အိမ်မှာဖွယ်ဖွယ်ရာရာချက်မစားဖြစ်တာကြာပြီ

လေ။ ဖြစ်သလိုနေဖြစ်သလိုစားလုပ်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲမှတ်တောင်မမှတ်မိတော့ဘူး။

ဒီနေ့မှ စိတ်လိုလက်ရချက်ပြုတ်နေပြီးတော့ မောင်ကျော်သူ့ကိုသတိရလို့သွားပေးလိုက်တာ။ သူ့ခမျာလဲ ဖြစ်သလိုစားနေရမှန်းသိနေတာကိုး။

ထမင်းစားနေရင်းကမှ ကိုယ့်ကိုကြိုက်နေတဲ့ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို အခုလိုမျိုးအစားအသောက်သွားပေးမိတာ တဖက်ကဘယ်လိုမြင်မလဲ ကေခိုင်စဉ်းစားနေမိတယ်။

ဟင်းပေးဖို့စိတ်ကူးရစဉ်တုန်းကရော သွားပေးချိန်တုန်းကပါ ကေခိုင့်စိတ်ထဲမှာ ဒါတွေမတွေးမိတာအမှန်ပါ။ အိမ်နီးနားချင်းကို ဟင်းတစ်ခွက်ပေးတာလောက်ပဲ သဘောထားမိခဲ့တာခုမှတော့ ဘယ်တတ်နိုင်တော့လဲ။

အနောက်တိုင်းမင်းသမီးတွေလို ပုခုံးကိုတွန့်လိုက်ရင်း ထမင်းပဲဆက်စားနေလိုက်တယ်။ ဒီနေ့မှစားလို့ကောင်းလိုက်တာ။ ဒီလိုမျိုးဖွယ်ဖွယ်ရာရာလုပ်မစားဖြစ်တာလည်းကြာပြီလေ။ ဗိုက်ကိုတင်းသွားအောင်စားမိလို့ ထဘီကိုတောင် နည်းနည်းလျှော့လိုက်ရတယ်။

စားသောက်သိမ်းဆည်းဆေးကြောပြီးပြန်တော့ မျက်တောင်ကစင်းလာရော။ အိပ်ချင်လာတယ် အိပ်ယာပေါ်သွားလှဲလိုက်တော့ ချက်ချင်းကို အိပ်ပျော်သွားတယ်။ ညညဆိုလဲကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်ဘူး။ အိပ်ရေးမဝတဲ့ ရက်တွေလဲများလှပြီလေ။

ကေခိုင်နိုးလာတော့ ညနေလေးနာရီတောင်ထိုးတော့မယ်။ ခြံထဲမှာသစ်ပင်တွေရေသွားလောင်းရင်ကောင်းမလား စဉ်းစားမိပေမယ့် အိပ်ယာထကာစ လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေတဲ့ခန္ဓာကိုယ်က ပျင်းရိနေတယ်။

တစ်ရက်တစ်လေရေမလောင်းလို့ အပင်တွေသေမသွားလောက်ပါဘူး။ ပျင်းပျင်းနဲ့အိပ်ယာထဲမှာဆက်နပ်နေမိတယ်။ အိပ်လို့တော့မပျော်ပါဘူး။ အိပ်မပျော်ဘဲလှဲနေရတာကြာပြန်တော့ ငြီးစီစီကြီးဖြစ်လာတာနဲ့ ရေချိုးဖို့ထလိုက်တယ်။

ရေချိုးဖို့အဝတ်တွေချွတ်ရင်း အဝတ်ဘီရိုက ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပြန်ကြည့်မိပြန်တော့ ကေခိုင့်မျက်လုံးထဲမှာတော့ ကေခိုင်ဟာ အပျိုစင်ကလေးတစ်ယောက်လိုကြည့်လို့ကောင်းနေဆဲပါပဲ။ ကိုယ့်ငါးချဉ်ကိုယ်ချဉ်တဲ့ အတွေးကိုသတိထားလိုက်မိတော့မှန်ထဲကပုံရိပ်ကို လျှာလေးတစ်လစ်ထုတ်ရင်း ပြောင်ပြလိုက်မိတယ်။

နောက်တော့မရည်ရွယ်ပါပဲနဲ့ ရင်လျှားထားတဲ့ထဘီကိုဖြည်ချလိုက်ပြီး မှန်ထဲမှာမြင်နေရတဲ့အဝတ်မဲ့ ကိုယ်တုံးလုံးပုံလေးကို တစိမ့်စိမ့်ကြည့်နေမိတယ်။ ဟိုရက်တွေတုန်းကတွေ့ခဲ့ရတဲ့ ကိုကြီးစာအုပ်တွေထဲမ မိန်းကလေးတွေနဲ့ကေခိုင် ဘယ်သူကသာမလဲလို့ မဆီမဆိုင်တွေးမိသေးတယ်။

နောက်တော့ စိတ်ထဲမှာမလုံမလဲဖြစ်လာတာနဲ့ ထဘီပြန်ဝတ်ပြီး ရေချိုးဖို့ထွက်လာခဲ့တယ်။ ရေချိုးခန်းထဲရောက် ရေပန်းအောက်ဝင်လိုက်မိရုံလေးရှိသေးတယ် နားထဲမှာ အိမ်ရှေ့ဘက်က အသံလိုလိုကြားလိုက်မိတာနဲ့ ရေပန်းကိုပြန်ပိတ်ပြီး အိမ်ရှေ့ဘက်ထွက်ကြည့်လိုက်မိတော့တံခါးကို အပြင်ဘက်က တဒေါက်ဒေါက်နဲ့ခေါက်နေသံကိုကြားလိုက်ရတယ်။

ကိုကြီးများစိတ်ကောင်းဝင်ပြီး စောပြန်လာသလားတွေးမိတာနဲ့ တံခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်တော့မောင်ကျော်သူဖြစ်နေတယ်။

"ဘာလဲ မောင်လေး"

"ချိုင့်လာပြန်ပေးတာ"

ချိုင့်လေးမြှောက်ပြရင်းပြောလိုက်ပေမယ့် မောင်ကျော်သူ့အကြည့်တွေက ထဘီရင်ရှားနဲ့ကေခိုင့်ကိုယ်လုံးလေးပေါ်မှာရှိနေတယ်။ ကေခိုင်လဲစိတ်ထဲမှာရက်သလိုလိုဖြစ်ရတာကြောင့်မောင်ကျော်သူ့ကို စေ့စေ့မကြည့်ပဲ မျက်နှာဘေးကိုလွှဲလိုက်ရင်း။

"ပေးလေ"

"ဟာ"

နစ်ယောက်လုံးရဲ့ အာရုံတွေက ချိုင့်မှာရှိမနေတော့ အပေးအယူလက်ချင်းလွဲပြီးချိုင့်က လွတ်ကျသွားတယ်လေ။

"အို"

ဒီတော့မှ သတိဝင်လာပြီးနစ်ယောက်သားပြိုင်တူပဲ ပြုတ်ကျနေတဲ့ချိုင့်ကိုလိုက်ဖမ်းကြရင်း။

"ခွပ်" "ဂွမ်း"

ခေါင်းချင်းဆောင့်လိုက်မိတဲ့အသံနဲ့ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကိုစတီးချိုင့်ပြုတ်ကျသွားတဲ့ အသံ နစ်ခုကရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ထွက်လာတယ်။ မောင်ကျော်သူကတော့ ဘယ်လိုနေမယ်မသိပေ မယ့် ကေခိုင်ကတော့ ခေါင်းထဲမှာအသံတွေတစီစီနဲ့တရိပ်ရိပ်မူးလာပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်ပြန်ထိုင် ကျသွားတယ်။

"မမ မမ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ"

မောင်ကျော်သူ့ဆီကစိုးရိမ်တကြီးမေးသံကြားရပေမယ့် မူးနေလို့ကေခိုင်ပြန်မဖြေနိုင်ဘူး။

"ဘယ်နားနာသွားလဲ မမ"

အနားမှာကပ်ပြီးမေးလိုက်တဲ့အသံကြားရတော့မှ ငယ်ထိပ်နားဆီကိုလက်နဲ့ပြလိုက်မိတယ်။ မျက်လုံးကိုတော့ ဖွင့်လို့မရသေးဘူး။

"နာလား မမ"

ကေခိုင်ပြတဲ့နေရာကိုလက်နဲ့ဖိကြည့်ရင်း မောင်ကျော်သူကမေးတယ်။

"မနာဘူး မူးတယ်"

လေသံပျော့လေးနဲ့ ဖြေလိုက်မိအပြီးမှာတော့ ကေခိုင်မောင်ကျော်သူ့ရင်ခွင်ထဲကို ရောက်သွားတယ်။ မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့အားလုံးက ရီဝေရီဝေနဲ့ အရိပ်တွေက မပြတ်သားဘူး။ မောင်ကျော်သူက ခေါင်းကိုဖြေးဖြေးချင်းပွတ်ပေးနေတာကိုတော့သိတယ်။

ကေခိုင်လည်းနဲနဲတော့သက်သာလာပါပြီ။ ဒါပေမယ့်မူးနေတဲ့အရှိန်မပြေသေးတာ ကြောင့်အသာပဲငြိမ်နေလိုက်တယ်။ နဲနဲနေသာထိုင်သာရှိသွားတော့မှလူးလွန့်လိုက်ရင်း။

"ရပြီ ကောင်းသွားပြီ"

ပြောပြောဆိုဆိုသူ့ရင်ခွင်ထဲကထထိုင်ဖို့ကြိုးစားပေမယ့် မောင်ကျော်သူကလွှတ် မပေးဘူး။ တင်းတင်းကြီးကိုဆက်ဖက်ထားတယ်။

"မောင်လေးရယ် လွှတ်ပါတော့"

ကေခိုင်တောင်းပန်ပေမယ့် လွှတ်မပေးတဲ့အပြင် ကေခိုင့်နဖူးလေးကိုနမ်းတယ်။

"အို"

ကေခိုင်ရှက်စိတ်နဲ့ အာမေဋိတ်သံလေးပြုမိလိုက်စဉ်မှာပဲ မောင်ကျော်သူက ပါးပြင်ကို ဆက်နမ်းလိုက်တယ်။ နောက်တော့နားသယ်စပ် ၊ မေးဖျား၊ လည်တိုင်နေရာအနံ့လိုက်နမ်း ပါတော့တယ်။

"မကောင်းဘူးကွယ် မလုပ်ပါနဲ့ မမတောင်းပန်ပါတယ်"

ကေခိုင်တောင်းပန်စကားကို အများကြီးပြောခွင့်မရလိုက်ပါဘူး ကေခိုင့်နှုတ်ခမ်းလေး တွေကို မောင်ကျော်သူကသူ့နှုတ်ခမ်းတွေနဲ့ပိတ်လိုက်တယ်။

ပြင်းရတဲ့ ၊ အားပါတဲ့ အနမ်းတွေက ကေခိုင့်ရင်ကိုဗလောင်ဆူတက်သွားတယ်။ လွန့် လူးရုန်းကန်နေတဲ့ကိုယ်လုံးလေးထဲမှာ ခွန်အားတွေယုတ်လျော့သွားသလိုပဲ ချက်ချင်းကိုနုံးချိ သွားတယ်။

အနမ်းကလည်းကြာလိုက်တာ ကေခိုင်အသက်ကိုမဟတဟရှူရင်း မောသည်ထက်မော

လာတယ်။ မျက်လုံးထဲမှာလည်းပြာသလိုဂါသလိုနဲ.၊ ခေါင်းထဲမှာလဲရီဝေလို.။ အခုနလိုမူးတာမျိုးလည်းမဟုတ်ဘူး။ တချက်တချက်ရင်ထဲမှာတလှပ်လှပ်လှုပ်ခါသွားတဲ့အခါ ကေခိုင့်ကိုယ်လုံးလေးတုန်တုန်တက်သွားတယ်။ တခါတခါလဲရင်ထဲက အနွေးဓါတ်က တကိုယ်လုံးကိုပြန်.သွားသလို၊ တခါတခါကျပြန်တော့လဲ ကျောထဲမှာစိမ့်စိမ့်ပြီး ချမ်းသလိုဖြစ်ရတယ်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာစင်းထားတဲ့ခြေထောက်ဖျားတွေအထိကို ကတုန်ကရီနဲ.ခံစားရတယ်။

မောင်ကျော်သူက အနမ်းကိုရပ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာတော့ တကိုယ်လုံးမှာအားအင်တစက်မှမရှိတော့သလို ကေခိုင်ပျော့ခွေနေပြီ။

မောင်ကျော်သူ တံခါးကိုလက်နောက်ပြန်တွန်းပိတ်လိုက်တာကို သတိထားလိုက်မိပေမယ့် နှုတ်ကဘာစကားမှမပြောနိုင်တော့ဘူး။ ရင်လျှားထားတဲ့ထဘီကို ဖြေပြီးအောက်ကိုလျှောချလိုက်တဲ့အချိန်မှာ အားလျှော့နေတဲ့လက်တွေနဲ. ပြန်ဆွဲဖို.ဟန်ပြင်လိုက်သေးပေမယ့် မောင်ကျော်သူက ကေခိုင့်ရင်သားနုနုလေးတွေကို အားနဲ.ဖိညှစ်ချလိုက်လို. မတားဆီးနိုင်တော့ပဲ ကေခိုင့်ကိုယ်လုံးလေး မောင်ကျော်သူ.ပုခုံးပေါ်ကို ပြိုလဲကျသွားတယ်။

ကေခိုင့်ရင်နစ်မွှာကိုမောင်ကျော်သူက လက်နဲ.ရွရွလေးပွတ်ပေးတယ်။ အားနဲ.ဖျစ်ညှစ်ပြီးနယ်တဲ့အခါနယ်တယ်။ ထိပ်ဖျားလေးတွေကိုလဲ လက်နဲ.ရွရွလေးချေပေးလိုက် လိမ်ဆွဲလိုက်နဲ. ကေခိုင့်ရင်တစ်ခုလုံးမှာ ခံစားချက်အမျိုးမျိုးနဲ. တသိမ့်သိမ့်ခုန်နေရပြီ။ သူလုပ်သမျှကိုတားဆီးနိုင်ဖို.ခွန်အားလည်းမကျန်တော့သလိုပဲ။ ကေခိုင်လုပ်နိုင်တာက မောင်ကျော်သူ.ပုခုံးစွန်းကိုမှီရင်း တိုးတိုးညင်းညင်းလေးညည်းတွားနေရုံပဲရှိတော့တယ်။

မရည်ရွယ်ပါပဲနဲ. လက်တစ်ဖက်က မောင်ကျော်သူ.လည်တိုင်ကိုလှမ်းဖက်ထားမိပြီး ရင်ထဲမှာ မခံမရပ်နိုင်လွန်းတဲ့အခါ သူ.လည်တိုင်ကို လက်သည်းတွေနဲ.ကုပ်ဆွဲထိုးဆွမိတယ်။

"ဟင်"

မောင်ကျော်သူက ကေခိုင့်ကိုကြမ်းပြင်ပေါ်ကိုလှဲချလိုက်တဲ့အခါ ကေခိုင့်နှုတ်ဖျားကနေကန်.ကွက်သလိုအသံပြုလိုက်မိပေမယ့် လက်တွေ.မှာတော့ ပြန်ထဖို.ကေခိုင့်မှာအင်အားမရှိတော့ဘူး။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ မျက်လုံးထဲမှာလည်းမျက်ရည်တွေရစ်ပိုင်းလာတယ်။

ရီဝေနေတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ. မောင်ကျော်သူ.ကိုငေးငေးလေးစိုက်ကြည့်နေမိစဉ်မှာပဲ ကေခိုင့်ခါးအောက်ပိုင်းက အေးကနဲခံစားလိုက်ရတယ်။ ကေခိုင့်ထဘီကိုမောင်ကျော်သူဆွဲလှန်လိုက်တာကို သတိပြုမိလိုက်တာနဲ.အတူအေးစက်တဲ့ခံစားမှုတစ်ရပ်က အောက်ပိုင်းဆီကနေပျံ.နှံ.တက်လာတယ်။

"မကောင်းပါဘူး မောင်လေးရယ် မမ တောင်းပန်ပါတယ်"

ကေခိုင့်အသံကဗလုံးဗထွေးနဲ.ထွက်လာတယ်။ ကေခိုင်မဟုတ်တဲ့တခြားတယောက်ကပြောနေတာကို ကေခိုင်ပြန်ကြားနေရသလိုပဲ။ မောင်ကျော်သူကတော့ လက်လျှော့မယ့်ပုံမပေါ်ပါဘူး။

အဲဒီအခိုက်မှာပဲ ကေခိုင့်ခေါင်းထဲမှာလျှပ်စီးလက်လိုက်သလိုဖြစ်သွားပြီးနားထဲမှာအသံတစ်ခုကိုကြားယောင်မိတယ်။

"ဘယ်သူနဲ.လဲလို. ကိုကြီးမမေးပါဘူး ကေခိုင်ရယ်" ဆိုတဲ့စကားသံကိုပြန်ကြားယောင်လိုက်မိတဲ့အချိန်မှာ ကေခိုင့်တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်နေရာကနေ ဖိန်းတိန်းရှိန်းတိန်းဖြစ်သွားမိတယ်။ ကေခိုင်မျက်လုံးကိုအသာမှိတ်ပြီးမျက်နှာကိုပါတဖက်ကိုလွှဲထားလိုက်မိတယ်။ မကြာခင်မှာရှေ.ဆက်ပြီးဖြစ်လာတော့မယ့်အရာတွေအတွက်ရင်မောရတဲ့ စိတ်နဲ.ကေခိုင်ရင်အစုံကလဲဖားဖိုလိုတလှိုက်လှိုက်နဲ.ခုန်လို.။

ပူနွေးနေတဲ့မောင်ကျော်သူ.လက်က ကေခိုင့်ပေါင်တံနှစ်ဖက်ကို ဘေးဘက်ကိုတွန်းထုတ်လိုက်တယ်။ ကေခိုင်အံကိုကြိတ်ထားလိုက်မိတယ်။ လက်ဖဝါးတစ်ဖက်ကကြမ်းပြင်ကိုအတင်းဖိကပ်ထားပြီး ကျန်တဲ့တစ်ဖက်က လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်လို.။

မာကျောပူနွေးတဲ့အရာတစ်ခုက ကေခိုင့်ပေါင်တံအရင်းနားကိုလာထောက်မိစဉ်မှာစိတ်

ကိုအတင်းထိန်းထားတဲ့ကြားက ရင်ကတလှပ်လှပ်နဲ့ခုန်နေမိတယ်။
ဒါဘာလဲဆိုတာမျက်လုံးဖွင့်မကြည့်ပဲ ကေခိုင်သိနေပါတယ်။ ဟိုတစ်ခါတုန်းကဘက်စ်ကားပေါ်မှာကြုံခဲ့ရပြီးပြီပဲလေ။

ရုတ်တရက်ဆိုသလို မောင်ကျော်သူ့ကိုယ်လုံးကြီးက ကေခိုင့်ပေါ်ပိကျလာတယ်။ ပြီးတော့ကေခိုင့်ကိုနမ်းပြန်တယ်။ မျက်နှာအနှံ့ လည်တိုင် နောက်ဆုံး ရင်သားတွေအထိပဲ။
တပြိုင်နက်ထဲမှာပဲ မာမာပူပူအရာကြီးက ကေခိုင့်ပေါင်ကိုလာထောက်လိုက်၊ ဆီးစပ်ကိုထိုးလိုက် ၊ စိုစိုရွှဲနေတဲ့အောက်ဆုံးနားကတားမြစ်ဇရိယာလေးကို မထိတထိပွတ်သပ်သွားလိုက်နဲ့။
ရင်တွေတဒိတ်ဒိတ်ခုန်လွန်းတာကြောင့် ကေခိုင့်အသက်ရှူသံတွေမြန်သည်ထက်မြန်လာရသလို မောင်ကျော်သူ့အသက်ရှူသံကြီးကလဲ ပြင်းသည်ထက်ပြင်းလာတယ်။ ကေခိုင်မျက်လုံးလေးကိုအသာဖွင့်ပြီးမော့ကြည့်လိုက်တော့ ရဲရဲနီနေတဲ့မောင်ကျော်သူ့မျက်နှာကိုမြင်လိုက်ရတယ်။
မောင်ကျော်သူက အသားဖြူတော့မျက်နှာသာမက နားရွက်ဖျားတွေ လည်တိုင်စပ်တွေဆီအထိ အနီရောင်သန်းနေတယ်။
တချက်တချက်မာမာပူပူကြီးက ကေခိုင့်ဆီးခုံမို့မို့လေးကို အားနဲ့ဖိထောက်လိုက်တဲ့အခါမှာ ဆို့ဆို့နင့်နင့်ကြီးနဲ့ကေခိုင့်ရင်ထဲမှာဘယ်လိုကြီးလဲမသိဘူး။ မသိမသာလေးကိုယ်အောက်ပိုင်းကိုလူးလွန့်လူပ်ရှားဖို့ကေခိုင်ကြိုးစားကြည့်ပေမယ့် မောင်ကျော်သူ့ခြေထောက်တွေက ကေခိုင့်ပေါင်တံတွေကိုအတင်းတက်ဖိထားတာကြောင့် ကေခိုင်မလှုပ်နိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်။
ကေခိုင်ပါးစပ်အဟောင်းသားလေးနဲ့မော့ကြည့်နေမိစဉ်မှာပဲ မောင်ကျော်သူ့ကိုယ်လုံးကြီးကဒယိမ်းဒယိုင်ဖြစ်လာတယ်။ အသက်ရှူသံကမြန်သည်ထက်မြန်ပြင်းသည်ထက်ပြင်းလာပြီးတဲ့နောက်။
"ဟူး....အား............မမ..........အား..........ဟင်း.....ရှီး......"
ပါးစပ်ကနေ မသဲမကွဲမပီမသရေရွတ်ရင်း မောင်ကျော်သူနောက်ကိုပြန်မတ်သွားတယ်။ ပြီးတော့သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတဆတ်ဆတ်တုန်သွားပြီး ကေခိုင့်ဂမ်းဗိုက်သားဖွေးဖွေးလေးပေါ်ကိုအဖြူရောင်ချွဲကျိကျိအရည် ပြစ်ပြစ်တွေ တဖတ်ဖတ်နဲ့ပြေးကပ်လာတယ်။ မောင်ကျော်သူ့ပါးစပ်ကလည်း တဟင်းဟင်းနဲ့ အသံတွေထွက်လို့။
ကေခိုင်နှုတ်ကဆွံ့အနေမိသလို လူကလည်းမလှုပ်နိုင်ပဲမောင်ကျော်သူ့ကိုပဲ ကြောင်ကြောင်လေးငေးကြည့်နေမိတယ်။

"ဟူး"
သက်ပြင်းကြီးတစ်ခုချလိုက်ရင်း ကေခိုင့်ခြေတံတွေကြားမှာ မောင်ကျော်သူထိုင်ချလိုက်တယ်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်းတဆတ်ဆတ်တုန်လို့။ မျက်နှာကလဲခဏချင်းမှာပဲပြုံတော့မယ့်မိုးလို မှိုင်းညို့တက်လာတယ်။
"မမ.....မမ......ကျွန်တော့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါမမရယ်"
ငိုသံပါကြီးနဲ့ ကေခိုင့်ကိုတောင်းပန်တယ်။ ကေခိုင်ဘာမှပြန်မပြောမိဘူး ငြိမ်နေမိတယ်ထူးဆန်းတာက မောင်ကျော်သူ့ရှေ့မှာဒူးထောင်ပေါင်ကားနဲ့ ပိုးစိုးပက်စက်အနေအထားနဲ့နေနေမိပေမယ့် ကေခိုင်အရှက်တရားကို မခံစားမိဘူး။ ရင်ထဲမှာဗလာသက်သက်ပဲ။ အဲဒီခဏမှာမောင်ကျော်သူ့ကိုလဲမမြင်ရဘူးသူပြောနေတဲ့စကားတွေကိုလဲကြားပေမယ့်မကြားရသလိုပဲ။

"ကျွန်တော့်ကို ပေးချင်တဲ့အပြစ်ပေးပါ မမရယ် ၊ ကျွန်တော်.....ကျွန်တော်လေ မမကို ချစ်လွန်းလို့ပါ"

ကေခိုင့်ခြေရင်းမှာဒူးထောက်ရင်းတတွတ်တွတ်တောင်းပန်နေတဲ့ မောင်ကျော်သူကို ကြည့်ရင်း ဘာမှမရှိရှင်းလင်းနေတဲ့ရင်ထဲမှာ သနားသလိုလိုဂမ်းနည်းသလိုလိုခံစားလာရပြန်တယ်။ဘယ်သူ့ကိုသနားတာလဲ ၊ ဘာအတွက်ဂမ်းနည်းတာလဲဒါကိုတော့စိတ်ထဲမသေချာဘူး။

"မမ.........မင်းကိုစိတ်မဆိုးပါဘူးကွယ်"

မရည်ရွယ်ပါပဲနှုတ်ကစကားထွက်သွားတယ် မောင်ကျော်သူ့မျက်နှာဂင်းလက်သွားတယ်။

"ဒါပေမယ့် ခုတော့ မင်းပြန်ပါတော့"

နောက်ဆက်တွဲစကားကြောင့် မောင်ကျော်သူ့မျက်နှာညိုးသွားပေမယ့် ကေခိုင့်စကား ကိုနာခံပါတယ်။ ဒူးထောက်နေရာကနေဆတ်ကနဲထလိုက်ပြီး တံခါးကို အသာဖွင့်ထွက်သွား တယ်။ သူထွက်သွားမှကေခိုင်လည်းထထိုင်လိုက်မိတယ် ခါးထိရောက်နေတဲ့ထဘီကိုပြန်ချ မယ်လုပ်ရင်းနဲ့မှ အောက်ပိုင်းမှာပေကျံနေတဲ့ အဖြူရောင်အရည်တွေကိုမြင်လိုက်ရတော့... လက်က နဲနဲတွန့်သွားမိတယ်။

ဘာရယ်မဟုတ်ပဲဇကလောက်ကြာအောင်ငေးကြည့်နေပြီးမှထဘီနဲ့ပဲသုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ထိုင်ရာကနေထလိုက်တယ်။ ပြီးတော့အိမ်တံခါးကိုချက်ပြန်ထိုးလိုက်ပြီး အိမ်အတွင်းဖက်ပြန် ဂင်လာလိုက်တယ်။ စိတ်ထဲမှာတမျိုးခံစားရတာနဲ့ မျက်နှာကိုစမ်းကြည့်လိုက်တော့ မျက်ရည် တွေကို လက်နဲ့စမ်းလိုက်မိတယ်။ စောစောလေးကအထိကေခိုင်မငိုမိသေးတာတော့ အသေ အချာပဲ။ ဘာလို့ခုမှမျက်ရည်ကျရသလဲ။ ကေခိုင်နားမလည်တော့ဘူး။

Xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

အပိုင်း (၂၈)

လူ့ဘဂဆိုတာဘာလဲလို့ ကေခိုင်ခဏခဏတွေးကြည့်ဖူးတယ်။ တခါတွေးကြည့်လိုက် ရင်အဖြေကတစ်မျိုးနဲ့ အကြောင်းပြချက်တွေအမျိုးမျိုးကွဲလွန်းလို့ ကေခိုင်ဒီအတွေးကိုတစ်ခါ မှဆက်မတွေးမိဖူးဘူး။

လူတွေ လောကကြီးထဲမှာနေထိုင်ကျင်လည်နေကြတာ ဘာအတွက်လဲ။ ဒီအကြောင်း ကိုတော့ကေခိုင်တစ်ခါမှမတွေးကြည့်ဖူးဘူး။

ကေခိုင်က ဘဂနာခဲ့သူ ၊ အောက်ခြေမှာနေခဲ့ရဖူးသူ လို့ဆိုနိုင်ပါတယ်။ အမေတခု သမီးတခုဘဂနဲ့ရုန်းကန်ခဲ့ရဖူးတယ်။ အမေလောကကြီးမှာ မရှိတဲ့နောက်မှာတော့ ဒေါ်လေးရဲ့ အကူအညီနဲ့ နေထိုင်ရပ်တည်ဖို့ကြိုးစားခဲ့ရတယ်။ နောက်တော့ကိုကြီးရဲ့ ဇနီးဖြစ်လာတယ်။

ဟိုတုန်းကလိုမဟုတ်ဘဲ အဆင်ပြေတဲ့ဘဂလေးတစ်ခုမှာ ကေခိုင်အေးချမ်းစွာနေထိုင် ခဲ့ပါတယ်။ အတွေးတွေများများစားစားမတွေးဘူး ၊ မဖြစ်စလောက်အခက်အခဲလေးတွေကိုလဲ ယိုးမယ်ဖွဲ့ခံစားမနေဘဲ အဆင်ပြေအောင်လည်းနေတတ်ခဲ့ပါပြီ။

ဦးစိုးလွင်ရဲ့ဇနီးဘဂနဲ့ မကြောင့်မကျနေရတဲ့ဘဂဟာ ကေခိုင့်အတွက်ပျော်စရာဘဂ လေးလို့မသတ်မှတ်ရင်တောင်မှ နေပျော်တဲ့ဘဂ သက်တောင့်သက်သာဘဂနဲ့ အရာရာကို အမှတ်တမဲ့ဖြတ်သန်းရတာမျိုးပါ။

ပြောရမယ်ဆိုရင် ကိုကြီးကလေးလိုချင်တဲ့ရောဂါမရခင်အထိ ကေခိုင့်အတွက်အရာ

အားလုံးဟာငြိမ်းချမ်းနေပါတယ်။ အမှိုက်ကစ ပြသာဒ်မီးလောင်ဆိုတာလို စစချင်းတုန်းက ဘာမှမပြောပလောက်ဘူးလို့. ကေခိုင်ပေ့ါပေ့ါတွေးခဲ့မိတဲ့ ကိုကြီးရဲ့.စိတ်ဆန္ဒလိုအင်တစ်ခုကြောင့် ကေခိုင့်ဘဝဟာ အပေါ်ယံသာတည်ငြိမ်ပြီး အတွင်းမှာတော့ မငြိမ်မသက်ဂဲဂယက်တွေတလိပ်လိပ်နဲ့. ဖြတ်သန်းခဲ့ရတာခုဆို အဲဒီကာလကမထင်မှတ်ဘဲကြာသည်ထက်ကြာလို့. ကေခိုင့်ရဲ့.တည်ငြိမ်အေးချမ်းခဲ့ရမှုတွေကို တလှိုက်လှိုက်စားရင်းကြာရင် ကေခိုင်လုံးပါးပါးပြီး ဒီစိတ်နဲ့.သေရလေတော့မလားလို့. ထင်ရမိလောက်အောင် ထွက်ပေါက်တွေပိတ်နေခဲ့သလို ခံစားရပါတယ်။

လူ့.ဘဝဟာအိပ်မက်တစ်ခုလိုပဲတဲ့ ဒါဆိုရင် ခုကေခိုင်အိပ်မက်ဆိုးကြီးမက်နေရပါပြီ။ ဘယ်တော့ပြီးဆုံးမယ်မှန်းမသိတဲ့ အိပ်မက်ဆိုးကြီး ဒီလိုအိပ်မက်ဆိုးကြီးထဲက ကေခိုင်နိုးထချင်လှပါပြီ။

အရင်တုန်းကတော့ မောင်ကျော်သူဟာကေခိုင့်အတွက်သာမန်အိမ်နီးချင်းကောင်လေးတစ်ယောက်ပါ။ ဒီအိပ်မက်ဆိုးနွံထဲမှာနစ်သည်ထက်နစ်လာရပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ ကေခိုင့်ကို ဒီအိပ်မက်ဆိုးကြီးထဲကနိုးထအောင်ကူညီပေးနိုင်မယ့်သူရယ်လို့. နောက်ပိုင်းကာလတွေမှာမှ ယုံကြည်မှုထားမိသလိုဖြစ်လာခဲ့ရတယ်။

အိပ်မက်ဆိုးထဲမှာ ကေခိုင်မောပန်းနေရပါပြီ။ နွမ်းနယ်မွန်းကျပ်လွန်းလှပါပြီ။ ဒီဂဠုက ကျုတ်ချင်တဲ့မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့. တခါမှလုပ်ဖြစ်မယ်မထင်တဲ့ဟာတွေ ကေခိုင်လုပ်မိတယ်။ မပေးသင့်တဲ့လိုက်လျှောမှုတွေ မောင်ကျော်သူ.ကိုပေးခဲ့မိတယ်။ ပတ်ဂန်းကျင်ကသိရင်နာမည်ဆိုးအမည်းစက်အဖြစ် တသက်လုံးပါသွားနိုင်တဲ့အပြုအမူတွေမှာ ကေခိုင်မျှောလိုက်မိတယ်။

ဒါပေမယ့် ကေခိုင်ထင်သလိုဖြစ်မလာပါဘူး။မောင်ကျော်သူကကေခိုင့်ကိုဒီအိပ်မက်ထဲကဆွဲမထုတ်နိုင်ပဲ သူ.ကိုပါကေခိုင်ကအိပ်မက်ဆိုးထဲဆွဲခေါ်သွင်းလိုက်မိသလိုဖြစ်သွားရတယ်။

ကေခိုင်ဟာ မောင်ကျော်သူကြောင့် ကိုကြီးရဲ့.လက်ချောင်းလေးတွေလောက်တောင်မှ စိတ်မလှုပ်ရှားခဲ့ရဘူး။ အဲဒီအချိန်ကအကြောင်းကိုပြန်တွေးလိုက်မိတိုင်း ကေခိုင့်စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်ခြင်းတွေ အလိုမကျမှုတွေခံစားရတယ်။ စိတ်လဲဆိုးမိတယ်။

ကေခိုင်မောင်ကျော်သူ.ကိုစိတ်မဆိုးပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုစိတ်ဆိုးမိတယ်လို့.ထင်ပေမယ့် သေချာတွေးကြည့်တော့ဒီလိုလဲမဟုတ်ပြန်ပါဘူး။ ဦးတည်ရာမဲ့၊ အကြောင်းအရာမဲ့မကျေနပ်မှုတွေက ကေခိုင့်စိတ်ကိုဖိစီးနေကြတယ်။

အဖြေတစ်ခုကိုရှာရမယ်လို့.တော့ ကေခိုင့်စိတ်မှာသိနေတယ်။ မောင်ကျော်သူရဲ့.တွန့်ဆုတ်မှု မပါးနပ်မှုတွေကိုပဲ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့.သီးခံပြီးကေခိုင်လိုချင်တဲ့အဖြေတစ်ခုကိုရဖို့.ကြိုးစားမလား ဒါမှမဟုတ်ဖြစ်ခဲ့တာတွေအားလုံးကိုနောက်မှာမေ့ထားခဲ့ပြီး ကေခိုင့်ဖာသာပဲ ခရီးဆက်ရရင်ကောင်းမလား ကေခိုင်မဆုံးဖြတ်တတ်တော့ဘူး။

ဒါမှမဟုတ်ရင်လဲ ဒီအိပ်မက်ဆိုးကနေလွတ်ထွက်နိုင်ဖို့.နောက်ဆုံးနည်းလမ်းဖြစ်တဲ့ ကိုကြီးနဲ့.လမ်းခွဲပြီး ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ဆက်လျှောက်ရင်ကောင်းမလားလို့.လည်းတွေးမိတယ်။ ကေခိုင်သက်တောင့်သက်သာဘဝမှာ အသားကျနေတာကြာပြီဆိုတာမှန်ပေမယ့် ကိုကြီးအရိပ်အောက်ကထွက်လိုက်ရင်တွေ့.ရမယ့် လောကဓံရဲ့.ကြမ်းတမ်းမှုဟာ အခုခံစားနေရတဲ့မွန်းကြပ်လှောင်ပိတ်မှုတွေထက်တော့ မဆိုးဂါးနိုင်ပါဘူးလို့. ထင်တယ်လေ။

ကိုကြီးအကြောင်းတွေးမိပြန်တော့ မောင်ကျော်သူနဲ့.ဧည့်ခန်းမှာရင်ဆိုင်တွေ့.ခဲ့ရတဲ့နေ့. ကနားထဲမှာကြားယောင်မိတဲ့ ကိုကြီးရဲ့.စကားကိုပြန်ကြားမိပြန်တယ်။

"ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ်ပါ ၊ ဘယ်သူနဲ့လဲလို့ကိုကြီးမမေးပါဘူး ကေခိုင်ရယ်" တဲ့

အာရုံတွေရီဝေဝါးနေတုန်းကြားယောင်လိုက်မိတဲ့ ဒီစကားတစ်ခွန်းကြောင့် အဲဒီအချိန်ကကေခိုင့်အရှက်ကိုစွန့်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့်ထင်တိုင်းမပေါက်ခဲ့ပါဘူး။ ပြန်တွေးလိုက်ရင်ရှက်စရာအလွန်ကောင်းပါတယ်။ ဒါတွေကို ကိုကြီးသိရင်ကေခိုင့်ကိုဘာပြောဦးမလဲ ကေခိုင်ပြုံးမိတယ်။ မချိပြုံးလေးပါ။

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

အပိုင်း(၂၁)

ကေခိုင်ခြံဂမှာ အကြာကြီးရပ်ပြီး တွေဝေနေမိတယ်။ ခြံတံခါးကိုကြည့်လိုက်တော့သော့မခတ်ထားဘူး။ သံတိုင်ကြားကလက်လျှိုပြီးအထဲက တံခါးချက်ကိုလက်နဲ့တွန်းဖို့လုပ်ပြီးမှ တခါလက်ကိုပြန်ရုပ်လိုက်ပြီး ငိုင်ငိုင်လေးရပ်နေမိတယ်။

မရည်ရွယ်ပါဘဲနဲ့ သေသေချာချာဖြီးထားတဲ့ဆံပင်ကိုလက်နဲ့သပ်ပြီး သေသပ်အောင်လုပ်မိတယ်။ အင်္ကျီခါးကိုဆွဲချလိုက်ရင်း အသက်ကိုပါပြင်းပြင်းရှူသွင်းလိုက်မိတော့ ကိုယ်ကျပ်တီရှပ်လေးအောက်ကရင်မို့မို့လေးကပိုပြီးဖင့်တက်လာတယ်။

အိမ်ကမှန်ထဲမှာအထပ်ထပ်ကြည့်ခဲ့ပြီးသားပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပြန်ငုံ့ကြည့်နေမိပြန်တယ်။ ကေခိုင်လှပြီးသားပါပဲ လှပြီးသားမိန်းကလေးအလှပြင်လာတယ်ဆိုတော့ ပိုပြီးလှဖို့ပဲရှိတော့တာပေါ့။

နှုတ်ခမ်းလေးကိုကိုက်လိုက်ပြီးခဏတွေနေပြီးတော့မှ စိတ်ကိုဒုန်းဒုန်းချလိုက်ပြီးခြံတံခါးကိုတွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်တယ်။ ခြံထဲမှာလည်းလူရိပ်လူယောင်မမြင်ရဘူး။ အိမ်ထဲမှာလည်းတိတ်ဆိတ်လို့။ အုတ်ခဲစီခင်းထားတဲ့လမ်းကလေးပေါ်မှာကေခိုင့်ဒေါက်ဖိနပ်သံလေး တခွပ်ခွပ်မြည်သံတစ်ခုပဲထွက်ပေါ်နေတယ်။

နေရောင်ကသိပ်မပြင်းလှပေမယ့် လမ်းလျှောက်ရင်းကေခိုင်ချွေးပြန်ချင်သလိုလိုဖြစ်လာတယ်။ အိမ်နဲ့နီးလာတော့ရှေ့ကိုဆက်မတိုးရဲတော့သလိုခံစားရတာနဲ့ခပ်အုပ်အုပ်ကလေးအသံပြုလိုက်မိတယ်။

"မောင်ကျော်သူ မောင်ကျော်သူ"

မောင်ကျော်သူမရှိဘူးထင်တယ် တုန့်ပြန်သံမကြားရဘူး။ ခါတိုင်းဆိုကေခိုင်တို့အိမ်ဘက်ကိုပဲအာရုံပြုနေတဲ့မောင်ကျော်သူ ကေခိုင့်အသံကြားတာနဲ့ထွက်လာမှာပဲ။

ဟိုတနေ့ကကိစ္စတွေပြီးတော့ မောင်ကျော်သူရက်အတော်ကြာအောင်ပျောက်သွားတယ်။ အဲဒီရက်တွေမှာကေခိုင်လည်းနေရထိုင်ရတာ တမျိုးကြီးပဲ။ သူ့ကိုမျှော်နေမိတာမဟုတ်ပေမယ့်ခြံဂကလူရိပ်မြင်ရင် ၊ အိမ်ရှေ့တံခါးဂက အသံလိုလိုကြားရင် ကမန်းကတမ်းပြေးပြေးကြည့်မိတယ်။

မောင်ကျော်သူ့ကိုတွေ့ချင်နေတာလား ၊ လွမ်းနေတာလားလို့ကေခိုင်ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ကိုပြန်သရုပ်ခွဲကြည့်မိပါတယ်။ ဒီလိုမျိုးလည်းမဟုတ်ပြန်ဘူး။ ဒါပေမယ့်လူရိပ်လိုလိုမြင်ရင် ၊ အသံလိုလိုကြားရင် ရင်ခုန်သံမြန်မြန်သွားတာကတော့သေချာတယ်။

ဒီလိုစိတ်စနောင့်စနင်းနဲ့ရက်တွေနဲ့ကြာလာတော့ ကေခိုင်မနေတတ်သလိုပဲ။ အထိတ်တလန့်နဲ့နေနေရတာမျိုးအစား ရင်ဆိုင်တိုးလိုက်ရတာကောင်းတယ်လို့အတွေးဂင်

လာတဲ့နောက်မှာ မောင်ကျော်သူနေတဲ့အိမ်ထိလိုက်လာခဲ့မိတယ်ဆိုပါတော့။

"မောင်ကျော်သူ မောင်ကျော်သူ"

တိတ်ဆိတ်နေတဲ့အခြေအနေကိုစိတ်ပျက်မိတာနဲ. နဲနဲအသံကိုမြှင့်ခေါ်လိုက်မိတယ်။

"ဘာကိစ္စရှိလို.လဲ မသိဘူး"

ရုတ်တရက်ဘေးကနေကပ်ပြီးကြားလိုက်ရတဲ့အသံကြောင့် ကေခိုင်လန်.သွားပြီးကြည့်လိုက်တော့ ကေခိုင်တစ်ခါမှမမြင်ဖူးတဲ့ လူစိမ်းတစ်ယောက်။

ဘယ်အချိန်ကအနားကိုရောက်လာမှန်းမသိဘူး ကေခိုင့်ကိုစူးစမ်းသလိုကြည့်နေတယ်။ ဒီခြံကိုလူသစ်တွေများရောက်နေပြီလားလို.တွေးမိတော့ ကေခိုင်လန်.သွားတယ်။

"ဟိုလေ.......ဟို.....ဒီအိမ်ကမောင်ကျော်သူ"

လူစိမ်းကခေါင်းကိုငြိမ့်လိုက်ရင်း

"အော်.........ရှိပါတယ် ၊ နောက်ဖေးမှာမြောင်းဖေါ်နေတယ်"

ကြည့်ရတာမောင်ကျော်သူနဲ.လာဂိုင်းပြီး မြောင်းဖော်တဲ့အလုပ်သမားဖြစ်မယ်။ ကေခိုင်သက်ပြင်းလေးခိုးချလိုက်မိတယ်။ ခုလိုမောင်ကျော်သူ.ဆီကိုကေခိုင်လိုက်လာတာ လူစိမ်းတစ်ယောက်သိလို.ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။

"အငယ်လေးရေ အငယ်လေး ဧည့်သည်လာတယ်"

ဟိုလူက အသံကျယ်ကြီးနဲ.အော်လိုက်တော့ ကေခိုင်တောင်လန်.သွားတယ်။ မောင်ကျော်သူရဲ.အိမ်နာမည်က အငယ်လေးတဲ့လား။

"လာပြီ လာပြီ"

နောက်ဖေးဘက်က အသံသဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရပြီးတော့ မောင်ကျော်သူအိမ်ဘေးဘက်ကပေါ်လာတယ်။ ကေခိုင့်ကိုမြင်တော့သူအံ့သြသွားပုံပဲ မျက်နှာလဲရဲတက်သွားတယ်။ သူကများရှက်နေရသေးတယ်လို.တောင် ကေခိုင်ပြုံးစိစိတွေးလိုက်မိသေးတယ်။

"ဒီမှာ မင်းဧည့်သည်"

"ဟုတ်ကဲ့ အကိုကြီး"

သူတို.နှစ်ယောက်ပြောပုံဆိုပုံကိုကြည့်ရင်း ကေခိုင်အကဲခတ်မိတယ်။ ဒီတော့မှရုပ်ချင်းဆင်တာကိုသွားသတိပြုမိတယ်။ အရပ်မြင့်တာချင်းလဲတူပေမယ့် မောင်ကျော်သူကအသားဖြူပြီး သူ.အစ်ကိုကနဲနဲညိုတယ်။

"မမ ဒါကျွန်တော့အစ်ကိုအကြီးဆုံးလေ ကိုသန်းထိုက်တဲ့ ၊ အကိုကြီးဒါက မမကေခိုင်တဲ့ဟိုဖက်ခြံက"

နီရဲနေတဲ့မျက်နှာနဲ.မောင်ကျော်သူကမိတ်ဆက်ပေးတော့ ကိုသန်းထိုက်ကပြုံးတယ်။ သူ.ညီကိုစချင်နောက်ချင်တဲ့အပြုံးမျိုး။ ကေခိုင့်ကိုလဲဖေါ်ဖေါ်ရွှေရွှေပြုံးပြရှာပါတယ်။ ကေခိုင့်ကိုသူ.ခယ်မလောင်းလျှာလေးလို.ကိုသန်းထိုက်သတ်မှတ်လိုက်မှန်း ကေခိုင်ရိပ်မိလိုက်တယ်။

ကေခိုင်လဲမျက်နှာပူပူနဲ.ချော်လဲရောထိုင်ပြန်ပြုံးပြလိုက်ရတာပေါ့။ ကေခိုင့်အပြုံးက ကိုသန်းထိုက်အပြုံးလိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းအပြုံးတော့မဟုတ်ဘူး မရွံ့.မရဲလေးဖြစ်နေတယ် ဒါကိုပဲ ကေခိုင်ရှက်နေတယ်လို. ကိုသန်းထိုက်ကထင်ပြီးတော့

"အပြင်မှာနေပူတယ်ကွ ၊ ဧည့်သည်ကိုအထဲခေါ်သွားလေ ၊မင်းလုပ်လက်စငါဆက်လုပ်လိုက်မယ် သွားသွား အထဲခေါ်ချေ"

ရိုးသားတဲ့တောသူတောင်သားပီပီ ညှော့သည်ဖြစ်တဲ့ကေခိုင့်ကိုအိမ်ထဲအတင်းဖင်ခိုင်းပါတော့တယ်။

"မမ.............လာလေ"

မောင်ကျော်သူကလည်းမပွံ့မရဲလေးနဲ့ခေါ်လာတော့ ကေခိုင်လဲဘာမှမပြောသာတော့ ဘဲမောင်ကျော်သူ့နောက်လိုက်လာခဲ့ရတယ်။ ဒါမောင်ကျော်သူနေတဲ့အိမ်ထဲကို ကေခိုင်ပထမဆုံးရောက်ဖူးတာပဲ။

သူဌေးအိမ်ပီပီဧည့်ခန်းထဲကပရိဘောဂတွေက အကောင်းစားအပုံစားတွေ ၊ ရုပ်မြင်သံကြားစက်ကြီးဆိုအကြီးကြီးဘီရိုကြီးလို့တောင်ထင်ရတယ်။အားလုံးကတောက်ပြောင်ရှင်းသန့်လို့။ မောင်ကျော်သူအားတိုင်းသန့်ရှင်းရေးလုပ်ထားပုံရတယ်။

"ထိုင် မမ"

ထူထဲညက်ညောတဲ့ဆိုဖာကြီးပေါ်မှာ ကေခိုင်ထိုင်လိုက်တော့ကေခိုင့်တင်ပါးလုံးလုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးကဆိုဖာထဲကို အိကနဲဝင်သွားတာကိုမောင်ကျော်သူသေချာလိုက်ကြည့်နေတာကိုမျက်လုံးထောင့်ကမြင်လိုက်ရလို့ ကေခိုင်ဒေါးကိုမျက်နှာမသိမသာလွှဲလိုက်တယ်။

မောင်ကျော်သူကလဲ ကေခိုင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာဝင်ထိုင်တယ်။ သူထိုင်တာကလဲခပ်စောင်းစောင်းလေး ကေခိုင့်ကိုမျက်နှာချင်းဆိုင်မထားဘူး။

ကေခိုင်လည်းလာသာလာရတယ် ဘယ်ကစလို့ဘာတွေပြောရမယ်မသိဘူး။ စိတ်ကူးပေါက်တဲ့အတိုင်းရောက်လာမိတာကိုပဲ အပြစ်တင်ချင်သလိုလိုဖြစ်ရတယ်။ ဒီတော့လည်းဧည့်ခန်းထဲမှာတိတ်ဆိတ်လို့ပေါ့ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကယ်တင်ရှင်ကပြတင်းပေါက်မှာပေါ်လာတယ်။ ကိုသန်းထိုက်လေ။

"ဟော့ အငယ်လေး ဧည့်သည်ကိုဘာမှမကျွေးဘူးလား၊ မင့်နယ်ကွာကော်ဖီလေးတောင်မရှိဘူးလား"

"ရပါတယ်ရှင့် ၊ ကေခိုင်ကခဏနေရင်ပြန်တော့မှာပါ"

အားနာစိတ်နဲ့ပျာပျာသလဲငြင်းလိုက်တော့မှ ကိုသန်းထိုက်ကပြုံးပြုံးကြီးပြန်ထွက်သွားတယ်။ ကေခိုင်လဲခုမှစကားပြောဖို့အကြောင်းရတော့တယ်။

"မောင်လေး အစ်ကိုကဘယ်တုန်းကရောက်တာလဲ"

"ဟို...နှစ်ရက်...သုံးရက်လောက်ရှိပြီ.......မမ"

မောင်ကျော်သူတုန့်ဆိုင်းတုန့်ဆိုင်းနဲ့ဖြေတယ်။

"ဘာလာလုပ်တာလဲ"

"ဟိုဒင်း...လေ..........ဟို......အလုပ်လုပ်ဖို့လာတာပါ"

ကေခိုင်နနဲစိတ်ရှုပ်သွားတယ် ဒီရက်ပိုင်းမောင်ကျော်သူ့ကိုမတွေ့ရတာ သူ့အစ်ကိုရောက်နေတာကြောင့်ဖြစ်မယ်လို့လည်းတွေးမိတယ်။

"သူကရွာမှာဘာမှမလုပ်ဘူးလား"

"လုပ်.........လုပ်ပါတယ်၊ အရင်ကတော့အိမ်ကအလုပ်တွေသူကဦးစီးလုပ်တာပဲ၊ ခုကျမှ.................သိပ်....သိပ်ပြီးတော့.......အဆင်....မပြေတာနဲ့ဒီကိုလာတာ"

"သူက အိမ်ထောင်သည်လား"

"ဟုတ်"

"မောင်လေးထက်အများကြီးကြီးတယ်နော်"

"အစ်ကိုကြီးကအကြီးဆုံး ၊ကျွန်တော်ကအငယ်ဆုံးလေ၊ ဆယ်နှစ်ကျော်ကွာတယ် ၊ ကျွန်တော်မွေးကထဲကသူ့လက်ပေါ်ပဲကြီးခဲ့ရတာ"

အဲဒီနေ့ကကေခိုင်နဲ့မောင်ကျော်သူ ကိုသန်းထိုက်အကြောင်းပဲပြောဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ ကိုသန်းထိုက်ကမောင်ကျော်သူ့ကိုသိပ်ချစ်တဲ့အကြောင်း ၊ ငယ်ငယ်ကဆိုကျောင်းကပြန်လာတာနဲ့လွယ်အိတ်ပစ်ချပြီးမောင်ကျော်သူ့ကိုချီတော့တာ ၊ မောင်ကျော်သူသုံးတန်းလေးတန်း

လောက်ရောက်တဲ့အထိ မိုးတွင်းဖက်ဆိုကျောပိုးပြီး ကျောင်းလိုက်ပို့တတ်တာ အစုံပါပဲ။ ကေခိုင်တို့နှစ်ယောက်ကိစ္စနဲ့ဘာမှမဆိုင်တဲ့ကြားလူတစ်ယောက်အကြောင်းကိုပဲ ထိုင်ပြောနေမိကြတယ်။ တကယ့်ကိစ္စကိုနှစ်ယောက်လုံး စပြောဖို့မဝံ့မရဲဖြစ်နေတာကြောင့်လည်းဖြစ်မယ်ထင်တယ်။

ကိုသန်းထိုက်ကိုတော့ အရိပ်အယောင်တောင်မမြင်ရဘူး။ အလိုက်တသိနဲ့တနေရာရာမှာအလုပ်သွားလုပ်နေတာဖြစ်မယ်။ နဲနဲကြာလာတော့ကေခိုင်လဲပြန်ဖို့ထလိုက်တယ် တစိမ်းယောကျ်ားနှစ်ယောက်ရှိတဲ့အိမ်မှာ ကြာကြာနေဖို့လဲမသင့်တော်ဘူးလေ။

"တို့ ပြန်လိုက်ဦးမယ်"

ထိုင်ရာကထလိုက်ရင်းကေခိုင်နှုတ်ဆက်တော့ ဒီနေ့အဖို့ရာပထမဆုံးအနေနဲ့ မောင်ကျော်သူကကေခိုင့်ကိုတည့်တည့်စိုက်ကြည့်တယ်။ကေခိုင့်မျက်လုံးတွေထဲကိုကြည့်တာ။ သူကြည့်ပုံက ကေခိုင့်မျက်လုံးတွေထဲမှာအဖြေတစ်ခုကိုရှာသလိုမျိုးပဲ။ ကေခိုင်ကတည့်တည့်ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာလွှဲသွားတယ်။

"ဟုတ်ကဲ့"

တိုးတိုးလေးပြန်ဖြေပြီး မတ်တပ်ထရပ်တယ်။ ကေခိုင်လည်းသက်ပြင်းလေးတစ်ခုကိုအသာလေးကျိုပ်ချလိုက်ရင်းထွက်လာခဲ့တယ်။ မောင်ကျော်သူကတော့ နောက်ကနေကုပ်ကုပ်လေးပါလာတယ်။

ခြံထဲရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဘယ်ကနေဘယ်လိုရောက်လာမှန်းမသိဘဲ ပြုံးချိုနေတဲ့မျက်နှာနဲ့ ကိုသန်းထိုက်အနားရောက်လာတယ်။

"ပြန်တော့မလို့လား"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင့်"

"ဘာမှတောင်မကျွေးလိုက်ရဘူး အားနာလိုက်တာ"

ကိုသန်းထိုက်အခုလို အရေးတယူဆက်ဆံနေတာက ကေခိုင့်ကိုအနေရခက်စေတယ်။ သူ့ရဲ့အချစ်ဆုံးညီလေးမောင်ကျော်သူရဲ့ချစ်သူမိန်းကလေးအဖြစ်သတ်မှတ်ပြီးအရမ်းကိုခင်မင်နေတာလေ ၊ ကေခိုင်သာအိမ်ထောင်ရှိတဲ့မိန်းကလေးဆိုတာသိများသွားရင် ဘယ်လိုနေမလဲ၊ ကေခိုင်လိပ်ပြာမလုံဘူး။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံးကေခိုင့်ကိုခြံဝင်းတံခါးနားအထိလိုက်ပို့ကြပါတယ်။ အထူးညှိသည်တစ်ယောက်ကိုအရေးတယူပြုသလိုမျိုး ကိုသန်းထိုက်အမူအရာကရှိနေပေမယ့် မောင်ကျော်သူကိုကြည့်ရတာတော့ ငေါင်စင်းစင်းနဲ့ စိတ်ရှုပ်နေတဲ့ကြားကကေခိုင်ရယ်ချင်သွားတယ်။

"မင်းကောင်မလေးကချောလိုက်တာကွာ"

ခြံတံခါးဂကနေ ကေခိုင်ခြေလှမ်းနှစ်လှမ်းသုံးလှမ်းလောက်ပဲလှမ်းရသေးတယ် မအောင့်နိုင်မအီးနိုင်ထွက်ပေါ်လာတဲ့ကိုသန်းထိုက်အသံကြောင့် ကေခိုင်တုန့်ကနဲရပ်လိုက်မိပြီး ခြံစည်းရိုးအကွယ်လေးနားကနေ နားစွင့်မိတယ်။

"ဟာ...အစ်ကိုကြီးကလည်း"

မောင်ကျော်သူရဲ့ညောင်နာနာအသံမဆုံးခင်မှာပဲ

"ငါ့ညီလေးဒါမျိုးတော့လဲ ရွေးတတ်သားပဲ ၊ အမူအရာကလဲသိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နဲ့အဆင့်အတန်းရှိတယ်၊ ဟိုမိန်းမမိစန္ဒာတို့နဲ့များတခြားစီပဲ ၊ လက်လွှတ်မခံနဲ့ကြားလား"

နေရင်းထိုင်ရင်း အမှတ်တွေအတင်းပေးခံနေရတော့ ကေခိုင်ရယ်တောင်ရယ်ချင်မိတယ်။ ကေခိုင့်ကိုဒီလိုမျိုးပြောနေတာခံရတော့လဲ စိတ်ထဲမှာကျေနပ်မိသလိုလို ဒါပေမယ့်ဆက်ကြားလိုက်ရတဲ့စကားသံကြောင့် နဲနဲတော့အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားရတယ်။

"ဒါပေမယ့် အကျီကတော့ဟိုက်တာနဲနဲများတယ် ၊ အင်းလေ ဒါကလဲမင်းတို့ခေတ်က ဒီအတိုင်းပဲဂတ်ကြတာကိုး"

သူပြောမှကေခိုင်ပြန်ငုံ့ကြည့်မိတယ် ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်ပါတယ်။ ကေခိုင့်ရဲ့ဂါဂါ မို့မို့အသားဆိုင်တွေရဲ့လေးပုံတပုံလောက်က အပြင်ဖက်ကိုရောက်နေတယ်။

ကေခိုင်ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပြန်ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ ဟိုညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ခြေသံနဲ့စကားသံ တွေကတဖြေးဖြေးဝေးသွားတယ်။ ဒီတော့မှကေခိုင်လဲနေးကွေးလေးလံတဲ့ခြေလှမ်းတွေနဲ့အိမ် ထဲကိုပြန်ဝင်လာခဲ့တယ်။

စိတ်ထဲမှလည်းစစ်ပွဲမှာရှုံးနိမ့်ပြီး နန်းတော်ကိုပြန်လာရတဲ့ ဘုရင်မတစ်ယောက်လိုမျိုး ခံစားနေရတယ်။

Xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

အပိုင်း(၂၂)

ကေခိုင်မရဲတရဲနဲ့ကြိုတင်မျှော်လင့်ထားမိတဲ့အတိုင်းပါပဲ ၊ ကေခိုင့်ကိုနဂိုထဲကကြောက် တဲ့အပြင် သူထပ်ကြောက်ဖို့အစ်ကိုပါရောက်လာတဲ့အတွက် မောင်ကျော်သူကိုနောက်ပိုင်းမှာ အရိပ်အယောင်တောင်မမြင်ရတော့ပါဘူး။

ကေခိုင်ဈေးသွားရင်း ၊ စာအုပ်ဆိုင်မှာစာအုပ်သွားငှားရင်း တစေ့တစောင်းအကဲခတ်မိ ပေမယ့်မောင်ကျော်သူပျောက်ချက်သားကောင်းနေတယ်။ တခါတလေတော့ခြံထဲမှာအလုပ် လုပ်နေတဲ့ကိုသန်းထိုက်ကိုလှမ်းမြင်ရတယ်။ အတင်းလှမ်းခေါ်နှုတ်ဆက်နေမှာစိုးတာနဲ့ အဲဒီလို အခါမျိုးကျရင်ကေခိုင်က ကိုသန်းထိုက်မမြင်အောင်ခပ်သုတ်သုတ်ပြေးရတယ်။

တစ်ရက် ၊ နှစ်ရက် ၊ သုံးရက်နဲ့အချိန်တွေကို တအုံ့နွေးနွေးကျော်ဖြတ်ရင်း တပတ် ကျော်သွားတယ်။ မောင်ကျော်သူကိုမတွေ့ရဘူး။ ဒီလိုအခြေအနေတွေကငြိမ်သက်သွားတော့ လည်းကေခိုင်နဲ့နဲတည်ငြိမ်မှုပြန်ရလာတယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကိုသက်သက်ထိုင်တွေးနေတာ မျိုးမဟုတ်ရင် ကေခိုင့်ဖာသာအိမ်မှုကိစ္စတွေလုပ်လိုက် ၊ စာဖတ်လိုက် ၊ တီဗွီကြည့်လိုက်နဲ့ မောင်ကျော်သူ့ကို မေ့ချင်ချင်တောင်ဖြစ်လာတယ်။

တခါတခါတော့လဲ အခြေအနေသိရအောင်မောင်ကျော်သူတို့အိမ်ဘက်ကူးသွားချင်ပေ မယ့်မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ မကောင်းတာရယ် ၊ ကေခိုင့်ကိုအမှတ်တွေစွတ်ပေးပြီး အရမ်းဖေါ်ရွှေညေ့ဂတ်ကျေမယ့် ကိုသန်းထိုက်ကိုအားနာတာရယ်ကြောင့် သွားချင်စိတ်ကို ဖျောက်ပစ်လိုက်တယ်။ တရက်မှာတော့ ကေခိုင်ဈေးကအပြန်

"မမ................မမ"

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲကနေပြေးထွက်လာတဲ့ မောင်ကျော်သူ။ ဒီဆိုင်မှာသူထိုင်တတ်မှန်းသိလို့ ကေခိုင်လမ်းကြုံတိုင်းကြည့်ပါတယ် မတွေ့ဘူး ဒီနေ့မှတွေ့ ရတာ။

"မမကိုပြောစရာရှိတယ်"

ကေခိုင်စောင့်နေတဲ့နားကိုရောက်ရောက်ချင်းမောင်ကျော်သူက အမောတကောပြော လိုက်တယ်။

"ပြောလေ"

"လမ်းမှာမကောင်းပါဘူး ၊ ဆိုင်ထဲလိုက်ခဲ့ပါ"

ကေခိုင်ဘေးဘီကိုမျက်စေ့ကစားလိုက်တယ်။ ရပ်ကွက်ထဲရောက်နေပြီဆိုတော့ မကောင်းဘူးလေ။ မောင်ကျော်သူနဲ့နှစ်ယောက်ထဲထိုင်ဖို့သင့်မသင့်စဉ်းစားနေရတယ်။

"ကိုသန်းထိုက်ရော"

"အိမ်မှာ.........မမ"

ကိုသန်းထိုက်ရှိနေရင်နဲ့နဲ့တော်သေးတယ်။ ဒါပေမယ့်မောင်ကျော်သူရဲ့အမူအရာက လည်းအရေးတကြီးဖြစ်နေပုံရတာကို စိတ်ပင်စားမိတာကြောင့် ကေခိုင်ဆိုင်ထဲလိုက်သွား တယ်။

"မမဘာသောက်မလဲ"

"ကော်ဖီပဲသောက်တော့မယ်"

ဒီအတိုင်းကြီးထိုင်လို့မကောင်းတာနဲ့ ကေခိုင်ကော်ဖီမှာလိုက်တယ်။

"ကဲပြောပါဦး ဘာတွေအမောတကောဖြစ်နေရတာလဲ"

စားပွဲထိုးလေးက ကော်ဖီခွက်ကိုချပေးပြီးလှည့်ထွက်သွားတာနဲ့ သိချင်စိတ်ကိုတားမရ နိုင်ပဲ ကေခိုင်မေးလိုက်မိပါတယ်။

"အင်း..............."

နှုတ်ကနေသံရှည်တခုပြုရင်း မောင်ကျော်သူကစားပွဲခုံကိုလက်သဲနဲ့ခြစ်နေတယ်။ ပြီး တော့စားပွဲပေါ်ကအကြမ်းပန်းကန်လုံးတွေထဲကို ရေနွေးကြမ်းတွေငှဲ့ထည့်နေပြန်တယ်။

"ပြောစရာရှိလဲပြောကွာ ၊ တို့ကကြာကြာထိုင်လို့မကောင်းဘူး"

"ဟိုလေ............ဟို"

ဆက်မပြောဘဲခေါင်းကုပ်နေတာကြောင့်

"ဘာမှမဟုတ်ရင်လဲ တို့ပြန်တော့မယ်"

ကေခိုင့်အသံကစိတ်မရှည်မှုတွေ အထင်းသားပါသွားတော့မှ

"ဟိုဒင်းလေ.....မမအကြောင်းကို အစ်ကိုကြီးသိသွားပြီ"

"တို့အကြောင်း"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဘာအကြောင်းလဲ"

ကေခိုင့်အသံကအသက်မပါဘူး ၊ ခြောက်ကပ်ကပ်ဖြစ်နေတယ်။ မောင်ကျော်သူငြိမ်နေတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့သူ့ကိုဆက်ပြောဖို့ကေခိုင်မတိုက်တွန်းမိပါဘူး။ တကိုယ်လုံးမှာသွေးတွေတဒိတ် ဒိတ်တိုးရင်း မျက်လုံးတွေတောင်ပြာလာသလိုပဲ။

"မမ.......မမမှာ အိမ်ထောင်ရှိတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း"

အကြာကြီးနေတော့မှမောင်ကျော်သူကပြောလိုက်တယ်။ ကေခိုင့်မျက်စေ့တွေကိုမှိတ် ထားလိုက်တယ်။ ရင်ထဲမှာဆို့လာတာနဲ့အတူဒီနေရာကနေတခါထဲ ပျောက်ကွယ်သွားချင် စိတ်တွေဖြစ်လာတယ်။

ဒါဟာ အမှန်တရားမို့ဂမ်းမနည်းပါဘူး ဒါပေမယ့်ကေခိုင်ရှက်တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလဲ မုန်းတီးရွံရှာမိတယ်။ လောကမှာမရှိတော့တဲ့ အမေ့မျက်နှာကိုပြေးမြင်လိုက်မိရင်း အမေ့ကို အားနာမိတယ်။

"အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ"

ကေခိုင့်အသံက အသက်မဲ့နေတယ် အနိမ့်အမြင့်အတက်အကျမရှိတဲ့အသံ ဒါပေမယ့် အေးစက်မာကျောလွန်းနေမှန်းကို ကေခိုင့်ဖာသာလဲပြန်သတိထားမိတယ်။

"ဗျာ"

မောင်ကျော်သူအထိတ်တလန့်ရေရွတ်လိုက်ရင်း နားမလည်နိုင်တဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ကေခိုင့်ကိုကြည့်နေတယ်။

"အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲလို့"

"ဟိုလေ မမ ၊ အစ်ကိုကြီးက"

မောင်ကျော်သူ့စကားမဆုံးခင် ကေခိုင်ကလက်ကာပြလိုက်တယ်။

"တို့မှာလင်ရှိတာ မင်းအစ်ကိုသိသွားတော့ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဒါတစ်မြို့လုံး တစ်ရပ်ကွက်လုံးသိနေတဲ့ကိစ္စပဲ"

စစချင်းမှာအေးစက်တည်ငြိမ်နေပေမယ့် နောက်ပိုင်းကျတော့ကေခိုင့်စကားသံတွေက တုန်ရီလာတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ဒေါသသံစွက်လာတယ်။ ဘာ့ကြောင့်ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲဆိုတာ ကေခိုင်ကိုယ်တိုင်လဲ နားမလည်ဘူး။

မောင်ကျော်သူကတော့ ပါးစပ်အဟောင်းသားလေးနဲ့ ကေခိုင့်ကိုကြည့်နေတယ်။

"မင်း ပြောချင်တာ ဒါပဲမဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

မောင်ကျော်သူမျက်နှာငယ်လေးနဲ့ဖြေတယ်။ ကေခိုင်ထိုင်ရာကထရပ်ဖို့ကြိုးစားပေမယ့်ထလို့မရဘူး။ လူကဒေါသနဲ့တုန်ရီနေသလို ခြေထောက်တွေကလည်း အားအင်ကုန်ခန်းနေတယ်။

ထလို့မရသေးတာနဲ့လုပ်မိလုပ်ရာစားပွဲပေါ်ကကော်ဖီခွက်ကိုကောက်ကိုင်လိုက်မိတယ် သောက်မယ်လို့ကြံပြန်တော့ သောက်ချင်စိတ်မရှိဘူး။ အဲဒါနဲ့ပဲစားပွဲအောက်က ထွေးခံထဲကို ကော်ဖီတွေသွန်ချပစ်လိုက်တယ်။

သွန်ပြီးကြည့်လိုက်တော့ခွက်အောက်ခြေမှာ နို့ဆီနဲ့ကော်ဖီအနှစ်တွေကပ်နေတာတွေ တွေ့လို့ခရားထဲကရေနွေးကြမ်းတွေငှဲ့ထည့်ပြီး ပြောင်စင်သွားတဲ့အထိကျင်းပစ်လိုက်တယ်။ ခွက်တစ်ခုလုံးအမှုန်အနှစ်မရှိ သန့်ရှင်းသွားတော့မှစားပွဲပေါ်က အောက်ခံပန်းကန်ပြားထဲမှာ ပြန်ချလိုက်တယ်။

မောင်ကျော်သူကတော့ ကေခိုင်လုပ်သမျှကိုနားမလည်နိုင်တဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့လိုက်ကြည့်နေတယ်။ သူလဲစိတ်ညစ်နေပုံရတယ် မျက်နှာမကောင်းဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကေခိုင်ကတော့ ဒီလိုလုပ်လိုက်ရတော့စိတ်ထဲ နဲနဲတည်ငြိမ်သွားသလိုပဲ။

အဲဒါကြောင့်ပိုက်ဆံအိပ်ထဲက တစ်ထောင်တန်တရွက်ထုတ်ယူပြီးစားပွဲပေါ်ချထားလိုက်တယ်။ ထရပ်လိုက်တော့နဲနဲယိုင်ချင်ပေမယ့် ကေခိုင်ရပ်နိုင်သွားတယ်။

"နေပါစေ မမ"

မောင်ကျော်သူက ပြန်ပေးတယ်။

"အို.....တို့ကအကြီးပဲ ပေးရမှာပေါ့၊ အော်...ပိုရင် မင်းအစ်ကိုအတွက်ပါ ပါဆယ်ဂယ် သွားလိုက်နော်"

အပြုံးချိုချိုလေးနဲ့ပြောရင်းကေခိုင်ဆိုင်ထဲကထွက်ခဲ့တယ်။ မောင်ကျော်သူဘယ်လို ကျန်ခဲ့မယ်ဆိုတာကိုတောင်လှည့်မကြည့်မိတော့ဘူး။ ကေခိုင့်ခြေထောက်တွေကတော့ လမ်းမနဲ့ထိသလို မထိသလိုနဲ့။

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

အပိုင်း(၂၃)

"တောက်"
မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့တောက်ခေါက်သံပေမယ့် ခံပြင်းစိတ်ကြီးလွန်းနေတာကြောင့်ကေခိုင့် တောက်ခေါက်သံက ကျယ်လောင်နေတယ်။

ကေခိုင်စိတ်ဆိုးနေတယ် ဒေါသလည်းထွက်နေတယ်။ ဒါပေမယ့်ဘာကိုဒေါသဖြစ်နေမိမှန်းလဲမသိဘူး။ အိမ်ထဲမှာ ထလိုက်ထိုင်လိုက်နဲ့ရည်ရွယ်ချက်မဲ့စွာ တစ်ယောက်ထဲယောက်ယက်ခတ်နေမိရင်း အမျိုးမျိုးစဉ်းစားကြည့်ပေမယ့် ကေခိုင့်စိတ်ကဘာကိုအလိုမကျဖြစ်နေရတယ်ဆိုတာကို ကိုယ်တိုင်ရှင်းရှင်းလင်းလင်းမသိနိုင်ဘူး။

ဘာ့ကြောင့်ဒီလိုတွေဖြစ်ရတာလဲ ၊ မောင်ကျော်သူကြောင့်လား ၊ ကိုကြီးကြောင့်လား ၊ ဒါမှမဟုတ်ကေခိုင့်ရဲ့မိုက်မဲမှုသက်သက်ပဲလား။

ကေခိုင်ခေါင်းအေးအေးထားကြည့်ပါတယ် ဒါပေမယ့်ဖြစ်ခဲ့သမျှတွေကရုပ်ရှင်ဖလင်ကို အရှိန်နဲ့တအားလှည့်ပြီးပြလိုက်သလိုပါပဲ။ တဖျတ်ဖျတ်နဲ့ခဏလေးအတွင်းမှာပဲ ပြီးဆုံးသွားတယ်။ ဘာရယ်လို့ခေါင်းထဲမှာ မှတ်မှတ်သားသားမကျန်ရစ်ခဲ့ဘူး။

ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေဘာမှမသိလိုက်ပါဘူးပဲဆိုချင်ရင်ဆို ကေခိုင့်ကိုသိမ်မွေ့ယဉ်ကျေးတဲ့ခယ်မလောင်းလေးရယ်လို့ အထင်တကြီးရှိခဲ့တဲ့မောင်ကျော်သူ့အစ်ကို ကိုသန်းထိုက်အမြင်မှာတော့ ကေခိုင်ဟာဖေါက်ပြန်တဲ့ ၊ နောက်မီးလင်းတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သွားပြီ။

မောင်ကျော်သူ့ကိုချစ်ပါတယ်လို့ ကေခိုင်ဒီနေ့ထက်ထိတခွန်းတောင်မဟာခဲ့ဖူးပါဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ရေစုန်မှာခေတ္တမျောမိလိုက်တဲ့ ကေခိုင့်မှာက လော်လီတဲ့မိန်းမအဖြစ်အမည်းစက်တစက်ထင်ခဲ့ရပြီ။

ရှက်စိတ်နဲ့ဒေါသတွေက ကေခိုင့်ရင်ထဲမှာပြည့်ကြပ်နေတယ်။ ထမင်းလည်းမစားနိုင်ဘူး ဘာမှလည်းမလုပ်နိုင်ဘဲဆောက်တည်ရာမရ နေနေရင်း ညနေထိအောင်ရောက်လာခဲ့တယ်။ ကေခိုင်ဈေးကဝယ်လာခဲ့တဲ့ဟင်းချက်စရာတွေကလည်း စားပွဲပေါ်မှာဒီတိုင်းပဲရှိနေတယ် အဂတ်အစားတောင်မလဲဖြစ်သေးဘူး။

ဒီလိုနဲ့ညနေကလွန်တော့ အမှောင်ရောက်လာတယ် ကေခိုင်လည်းအရမ်းကိုပင်ပန်းနွမ်းလျှနေရပြီ။ ဒ့်ါကြောင့်မီးခလုပ်တွေကိုတောင် လိုက်မဖွင့်ပဲ ဒီအတိုင်းပဲအမှောင်ထုထဲမှာငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်နေမိတယ်။ စိတ်ပင်ပန်းလွန်းတဲ့ဒါဏ်ကြောင့် ခေါင်းတွေလည်းအုံခဲလို့။

ကြိုစားပြီးစိတ်ကိုဖြေလျှော့ရင်း နဲနဲငြိမ်သွားတဲ့အခါမှာတော့ ပင်ပန်းလွန်းတဲ့အတွက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာတရေးမေးကနဲအိပ်ပျော်သွားမိတယ်။

အိပ်ပျော်သွားတာခဏလေးလို့ထင်ရပေမယ့် အိမ်ရှေ့မှာကိုကြီးရဲ့ကားမီးရောင်လင်းနေပြီးတံခါးလာခေါက်တဲ့အချိန်မှာတော့ ညကိုးနာရီကျော်သွားပြီ။

ကပျာကယာမီးတွေဖွင့်ပြီး အိမ်ရှေ့တံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်တော့ ဝင်လာတဲ့ကိုကြီးက ကေခိုင့်ကိုစူးစမ်းသလိုကြည့်တယ်။

"ကေခိုင် ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ"

"ဘယ်မှမသွားပါဘူးကိုကြီး ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"မသိဘူးလေ အကျီအသစ်နဲ့စားပွဲပေါ်မှာလည်း အထုပ်တွေနဲ့"

"အော် ညနေကဈေးသွားတာပါ၊ ပြန်လာတော့ခဏထိုင်နားရင်း ဒီခုံမှာပဲ အိပ်ပျော်သွားတာ"

ဘာမှဆက်မမေးတော့ပဲ ကိုကြီးအိမ်ထဲတန်းဝင်သွားတယ်။ စားပွဲပေါ်ကအထုပ်တွေကို နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်မှာသွားထားပြီးပြန်ထွက်လာတော့ကိုကြီးကအိမ်ရှေ့ခန်းမှာထိုင်နေတယ်

ထူးထူးခြားခြား ဒီနေ့သိပ်မူးလာပုံမရဘူး။

"လာပါဦး ကေခိုင်ရဲ့"

ကေခိုင်ပြန်လှည့်မယ်အလုပ်မှာ ကိုကြီးကလှမ်းခေါ်လိုက်လို့ မတတ်သာပဲကိုကြီးနား မှာဝင်ထိုင်လိုက်ရတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင်ကေခိုင်ကိုကြီးနဲ့ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်ဘူး မျက်နှာပူသလို ပဲ။ ဟိုတစ်ရက်က ဒီဧည့်ခန်းထဲမှာပဲမောင်ကျော်သူနဲ့ ပိုးစိုးပက်စက်တွေဖြစ်ခဲ့ရတုန်းကတောင် စိတ်ထဲဘာမှမဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ဒီနေ့တော့စိတ်ထဲမှာတမျိုးပဲ။

"ကိုကြီး ထမင်းစားပြီးပြီလား"

ဂတ္တရားအရသာမေးလိုက်ရတယ် ကေခိုင့်မှာချက်ပြုတ်ပြီးသား ဘာမှကိုမရှိဘူး။

"စားခဲ့ပြီ ကေခိုင်ရော"

"ပြီးပြီ ကိုကြီး"

ဘာမှစားချင်စိတ်လည်းမရှိတာနဲ့ ပြီးစလွယ်ပဲဖြေလိုက်တယ်။

"ကိုကြီးဒီနေ့ပြန်လာတာစောသားပဲ"

"စောသလား... ကိုကြီးဖြင့်မသိပါဘူး ပြန်ချင်စိတ်ပေါက်တာနဲ့ ပြန်လာတာ"

"ကေခိုင် အဂတ်အစားသွားလဲလိုက်ဦးမယ်"

ကေခိုင်အိပ်ခန်းထဲဝင်လာတော့ ကိုကြီးနောက်မလှမ်းမကမ်းကနေပါလာတယ်။ ပထမ တော့ကေခိုင့်စိတ်ထဲဘာသိမှ မနေပါဘူး။ ဘီရိုရှေ့မှာအကျီကြယ်သီးဖြုတ်နေရင်း အမှတ် မထင်ကိုကြီးကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကုတင်ပေါ်မှာခြေတွဲလဲချထိုင်ပြီး ကေခိုင့်ကိုငေးနေတာ မြင်လိုက်ရတယ်။ ကေခိုင်တွန့်ကနဲဖြစ်သွားတယ်။အရင်ကဆိုဒီလိုမဖြစ်ပါဘူး ခုတော့ဘာရယ် ကြောင့်မှန်းမသိ စိတ်ထဲမှာတမျိုးပဲ။

သက်ပြင်းချပြီး ကြယ်သီးတွေဆက်ဖြုတ်နေရင်း ကေခိုင့်စိတ်ထဲမှာစိတ်ကူးတစ်မျိုး ပေါက်သွားတယ်။ အဲဒါကြောင့်ကြယ်သီးတွေကိုတလုံးချင်းဖြေးဖြေးဖြုတ်ရင်းကိုကြီးကို မသိမသာစောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီးကြည့်နေတာ တွေ့ရတယ်။

အကျီကိုချွတ်ပြီးတန်းပေါ်တင်လိုက်တော့ ကေခိုင့်ကိုယ်ပေါ်မှာဘရာဇီယာလေးပဲကျန် တော့တယ်။ ထဘီကိုလည်းချွတ်ပစ်လိုက်တယ်။ အောက်မှာလဲအောက်ခံဘောင်းဘီကလေးပဲ ကျန်တော့တယ်။

ချွတ်ချလိုက်တဲ့ထဘီကိုသေသေသပ်သပ်ခေါက်ရင်း ကိုကြီးကိုပြန်စောင်းကြည့်လိုက် တော့ကေခိုင့်ကိုစိုက်ကြည့်နေတုန်းပဲ။ ကေခိုင်ဘရာဇီယာလေးကိုပါချွတ်ပစ်လိုက်တယ်။

ဘီရိုတံခါးကိုဆွဲဖွင့်ပြီးတော့ လဲဖို့ဘရာဇီယာရှာသလိုလိုနဲ့ လုပ်နေမိတယ်။ အထဲမှာ ဟိုလှန်ဒီလှန်လုပ်ပြီးတော့မှ တစ်ထည်ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ မဂတ်သေးဘဲပုခုံးပေါ်တင်ထား ပြီး ဘီရိုတံခါးနဲ့လွတ်အောင်နောက်ကိုခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှခါးကုန်းပြီး ဘောင်းဘီလေးကိုပါ ချွတ်ချလိုက်တယ်။

"ကေခိုင်"

"ရှင်"

အသံမာမာနဲ့ကိုကြီးနောက်ကနေလှမ်းခေါ်လိုက်လို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့မျက်လုံး ပြူးပြူးကြီးနဲ့ကေခိုင့်ကိုကြည့်နေတဲ့ကိုကြီးကိုမြင်လိုက်ရတယ်။ ခေါ်သံကမာကျောနေပေမယ့် ကိုကြီးမျက်နှာကတော့တင်းမာမနေပါဘူး။ ကေခိုင့်စိတ်ထင်ကြေကွဲပမ်းနည်းမှုတွေကိုမြင်နေ ရသလိုပဲ။

"ကိုယ့်ကိုရွဲ့နေတာလား"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကြီး"

မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီးမေးလိုက်တော့ ကိုကြီးတဖက်ကိုမျက်နှာလွှဲသွားတယ်။

မီးရောင်အောက်မှာပုခုံးပေါ်မှာတင်ထားတဲ့ ဘရာဇီယာလေးကလွဲရင် သဘာဝမိမွေးဖမွေး အတိုင်းဖြစ်နေတဲ့ ကေခိုင့်ကိုယ်လုံးလေးကိုမကြည့်ရဲသလိုမျိုးပဲ။

ဒီတော့ကေခိုင်ပြုံးလိုက်မိတယ် ခါတိုင်းဆိုဒီလိုမျိုးကေခိုင်တစ်ခါမှအဝတ်မလဲဖူးဘူး။ ကိုကြီးလိုက်ကြည့်နေတတ်မှန်းသိလို့.ကျောပေးပြီး အဝတ်လဲရင်သိုသိုသိပ်သိပ်လဲလေ့ရှိပေ မယ့် ဒီနေ့.တော့ ကေခိုင်ဘာတွေလုပ်နေမိမှန်းကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်းမသိဘူး။

"ကေခိုင် ဘာရွဲ့.မိလို့.လဲ"

"မင်း..................မင်း..........အခုလုပ်နေတာတွေက"

"အဝတ်အစားလဲနေတာလေ"

ကိုကြီးစကားမဆုံးခင်ဖြတ်ပြောလိုက်တော့ သူပြန်လှည့်လာတယ်။ သူ့.မျက်နှာမှာ ကေခိုင်မြင်နေရတဲ့အရိပ်အယောင်တွေက ဂမ်းနည်းနေတာလား ဒေါသနဲ့.သီးမခံနိုင်ခြင်းတွေ လား ကေခိုင်မဝေခွဲတတ်ဘူး။

"မင်းကွာ.........."

လည်ချောင်းထဲက မချိမဆန့်.တိုးထွက်လာသလိုအက်ကွဲတဲ့အသံကြီးနဲ့.ပြောလိုက်ပြီး တော့ကိုကြီးကေခိုင့်ဆီလျှောက်လာတယ်။ မျက်လုံးတွေကလည်းကေခိုင့်ဆီကိုတည့်တည့်စိုက် ကြည့်လို့.။ ကေခိုင်မျက်လွှာမချပါဘူး ၊ မျက်နှာမလွှဲပါဘူး ခပ်တည်တည်ပဲပြန်စိုက်ကြည့်နေ လိုက်တယ်။

ဘာမထီဟန်ဖမ်းထားပေမယ့် ကိုကြီးကကေခိုင့်ပုခုံးနှစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်ချိန်မှာ တော့ ကေခိုင့်ကိုယ်လုံးလေးတချက်တုန်သွားရတယ်။

"ဖယ်ပါဦး အကျီဝတ်မလို့."

"မဝတ်နဲ့."

ကေခိုင်ခပ်ကြောင်ကြောင်နဲ့.ပြန်ငေးကြည့်နေမိစဉ်မှာပဲ ကိုကြီးကကေခိုင့်ကိုကုတင်ဆီ ကိုဆွဲခေါ်သွားတယ်။ ကုတင်နားကိုရောက်တော့ ဆောင့်တွန်းလှဲလိုက်လို့.ကေခိုင်ကုတင်ပေါ် မှာပက်လက်ကလေးလဲကျသွားတယ်။ ပြီးတော့ကေခိုင့်ခြေရင်းမှာရပ်ပြီး ကိုကြီးကကေခိုင့် တကိုယ်လုံးကိုစားမလိုဝါးမလိုမျက်လုံးကြီးတွေနဲ့.ကြည့်နေတယ်။ အံကိုတင်းတင်းကြိတ်ထား တဲ့အတွက်မေးကြောကြီးတွေတောင်ထောင်လို့.။ အံသွားခြင်းပွတ်တိုက်ပြီးတကျွိကျွိနဲ့.မြည်နေ သံကိုတောင် ကေခိုင်ကြားနေရတယ်။ ဒါပေမယ့်ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ဘယ်ကရမှန်းမသိတဲ့ သတ္တိတွေနဲ့.အတူ ကိုကြီးကိုခပ်တည်တည်ပြန်စိုက်ကြည့်နေတယ်။

ဒီလိုကြည့်နေကြရင်းနဲ့.မှ ကိုကြီးကကေခိုင့်ကိုကျားတစ်ကောင်လိုခုန်အုပ်လိုက်တယ်။ ကိုကြီးကိုယ်လုံးကြီးအရှိန်နဲ့.ပြုတ်ကျလာတာကြောင့် ကေခိုင်မချိမဆန့်.ခံလိုက်ရတယ်။

"အင့်"

ကေခိုင်ကိုကြီးကိုပြန်တွန်းထုပ်ဖို့.ကြိုးစားတယ် ဒါပေမယ့်မရဘူး။ ကေခိုင့်ကိုနမ်းတယ် အရိုးတွေကွဲကြေလုမတတ်အောင် အတင်းဖျစ်ညှစ်တယ်။ ကေခိုင့်ကိုမနာနာအောင်တမင်လုပ် နေတယ်လို့. စိတ်မှာခံစားရပေမယ့် ကေခိုင်အံကြိတ်ထားလိုက်တယ်။ သူဘယ်လောက်ထိ ကြမ်းနိုင်မှာလဲလို့.လဲ စိတ်ထဲကနေကြိမ်ပြီးစိန်ခေါ်ထားလိုက်တယ်။ နှုတ်ခမ်းကိုလည်းတင်း တင်းစေ့ပြီး အသံတစက်မှမထွက်ရလေအောင် ထိန်းချုပ်ထားလိုက်တယ်။

နောက်တော့ကိုကြီးက ကေခိုင့်ရင်သားတွေကိုကိုင်လာတယ်။ ညင်ညင်သာသာမဟုတ် ဘူး လက်နဲ့.ဘယ်ပြန်ညာပြန်ကိုအားရှိသမျှဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်တာ။ ထိပ်ဖျားကနေကိုင်ပြီးစောင့် ဆွဲလားဆွဲရဲ.။ နာလွန်းလို့.မျက်ရည်တွေဝိုင်းလာရပေမယ့် မျက်ရည်ကျမလာရအောင် ကေခိုင် ထိန်းချုပ်ထားလိုက်နိုင်ပါတယ်။

ကေခိုင်ထင်တယ်လေ ကေခိုင့်ရင်သားနစ်ဖက်လုံးဟာခဏချင်းမှာပဲ ဖွတ်ဖွတ်ညက် ညက်ကြေပြီးတော့ အဆမတန်ယောင်ကိုင်းပြီးကြီးထွားလာသလိုပဲ။ခုချိန်မှာကေခိုင်ဟာခါတိုင်း ကိုကြီးပစ်ပေါက်ခွဲနေကျ ပန်းကန်တစ်ချပ်၊ ဖန်ခွက်တစ်လုံးနဲ့. အတူတူဖြစ်နေရပြီ။

ကိုကြီးရေ့.မှာအဝတ်တွေအကုန်ချွတ်ချလိုက်မိတာကိုက ကေခိုင့်အမှား။ ဒါပေမယ့် ဘာ့ကြောင့်ဒီလိုလုပ်လိုက်မိမှန်းကိုလည်း ကေခိုင့်ဖာသာမသိဘူးဖြစ်နေတယ်။

ရင်တစ်ခုလုံးကိုမွှမွှေပြီးသွားတော့ ကိုကြီးကနောက်ကိုနဲနဲဆုတ်လိုက်တယ်။ ကေခိုင် သိလိုက်ပါပြီကိုကြီးဘယ်နေရာကိုဆက်ပြီးနိပ်ဆက်တော့မယ်ဆိုတာကို။ ထိပ်လန့်.တဲ့စိတ်နဲ့. ကုန်းထလိုက်ပေမယ့်ကိုကြီးကပြန်တွန်းချတယ်။ အသာလေးမဟုတ်ဘူးအားနဲ့.ဆောင့်တွန်း ပစ်တာ။

ထိန်းထားရတဲ့မျက်ရည်တွေထွက်ကျလုလုရှိနေပေမယ့် ကေခိုင်အံကိုခဲထားလိုက် တယ် သန်းခေါင်ထက်နက်တဲ့ညဆိုတာမရှိတော့ပါဘူး။

ကေခိုင်မျက်စေ့ကိုမှိတ်လိုက်ပြီး ကိုကြီးလက်ချောင်းတွေတဟုန်ထိုးတိုးဝင်တိုက်ခိုက် လာမယ့်အချိန်ကိုစောင့်နေမိပေမယ့် ဒီတစ်ခါမှာတော့ကိုကြီးကညင်ညင်သာသာပွတ်သပ်ပေး နေပြန်ပါရော။ အံ့သြစိတ်နဲ့.အတူကေခိုင့်ပေါင်တံတွေတောင်ဘေးကိုနဲနဲကားသွားမိတယ်။

ကိုကြီးကဖြေးဖြေးသာသာပွတ်ပေးတယ် ပြီးတော့လက်နဲ့.အုပ်ကိုင်ပြီးဖိချေပေးတယ်။ အခုနအပေါ်ပိုင်းတုန်းကနဲ့.မတူခြားနားမှုကြောင့် ကေခိုင်ရင်တလှပ်လှပ်တောင်ခုန်ချင်သလို ဖြစ်လာနေတယ်။

ဒါပေမယ့်ကေခိုင့်အတွေးမှားသွားရပါတယ်။ ရုတ်တရက်ထလုပ်လိုက်တဲ့ကိုကြီးရဲ့.အပြု အမူကြောင့်ကေခိုင်နာကျင်စွာနဲ့. လန့်.အော်မိမတတ်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ အချိန်မှီထိန်းလိုက်နိုင်လို့. သာဒီအော်သံကိုလည်းချောင်းထဲကနေ ပြန်မျိုချလိုက်နိုင်တာ။

ဆံတပင်တင်းချစ်ခြင်းမယားဆိုတဲ့ဆိုရိုးစကားကိုများ ကိုကြီးသက်သေပြချင်နေရော့. သလား။ ဒါပေမယ့်အခုဟာကတင်းရုံလေးမဟုတ်ဘူး ဆွဲနှုတ်လိုက်တာ အသားနုတဲ့နေရာလဲ ဖြစ်နေတော့ကေခိုင့်မှာ မချိမဆန့်.ခံလိုက်ရတယ်။

ကေခိုင်သွေးရူးသွေးတန်းဖြစ်ပြီးလက်နဲ့.လှမ်းအုပ်ဖုံးကွယ်ဖို့.ကြိုးစားပေမယ့် ကာဖို့.ကြိုး စားတဲ့လက်ကို ကိုကြီးကရိုက်ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ အသာလေးဖယ်တာတောင်မဟုတ်ဘူး အားနဲ့.ကိုရိုက်ထုတ်ပစ်လိုက်တာ ကေခိုင့်လက်ကောက်ဝတ်နဲ့.လက်ဖျံတွေဆို အီဆိမ့်သွား တာပဲ။

ကေခိုင်သိလိုက်ပါပြီ ကိုကြီးကေခိုင့်ကိုဒီလိုလုပ်နေတာ ဆန္ဒကြောင့်၊ ရမ္မက်ကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ ခါတိုင်းသူစိတ်ရှိတိုင်းရိုက်ခွဲနေကျပစ္စည်းတစ်ခုကိုလုပ်နေသလိုမျိုး ကေခိုင့်ကိုလုပ် နေပြီး ကေခိုင့်ဆီကသူမရဲ့.နာကျဉ်မှုအတွက် တောင်းပန်သံ ညည်းညူသံတစုံတခုကိုကြားချင် လို့.လုပ်နေတယ်ဆိုတာကို။

အသက်ကိုဂရုအောင်ရှုလိုက်ပြီး ကေခိုင်အားတင်းလိုက်တယ်။ ဒီပွဲမှာကေခိုင်မရှုံးစေ ရဘူး။ ဖန်နဲ့.လုပ်ထားတဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုလိုသူ့.ရဲ့.နှိပ်စက်မှုကြောင့်ကွဲကြေရတာမျိုးမဖြစ်စေရဘူး။

အသံလုံးဝမထွက်ဘဲ ငြိမ်သက်နေတဲ့ကေခိုင့်ကို ကိုကြီးကမကျေမချမ်းတချက်လှည့် ကြည့်တယ်။ ကေခိုင်ကခပ်တည်တည်ပြန်ကြည့်လိုက်တော့တဖက်ကိုပြန်လှည့်သွားပြီးသူ့. လုပ်ငန်းကိုဆက်လုပ်တော့တယ်။

နာလိုက်တာ မပြောပါနဲ့.။ ငါ့ဝင်္ကြေးကြီးလိုက်တာလို့.လဲ မချိတင်ကဲကေခိုင်တွေးမိ တယ်။ အသက်ရှင်လျှက်နဲ့.ကျရတဲ့ငရဲပါပဲ။ ကိုကြီးအတွက်ကတော့ ကေခိုင်ဒီလိုတင်းခံလေ လေသူကပိုပြီးကြမ်းတမ်းလာလေလေပါပဲ။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုနဲ့.ဒေါသကြောင့်ကိုကြီးအသက်ရှုသံ ကြီးကတဖြည်းဖြည်းနဲ့.ပြင်းထန်ကြမ်းတမ်းလာသလို သူ့.ရဲ့.ရက်စက်မှုကလည်းပိုပြီးရက်စက် လာတယ်။ တပင်ချင်းတောင်မဟုတ်တော့ဘူး လေးငါးပင်ပူးနှုတ်လိုနှုတ် နောက်တော့အုံလိုက် ပါအတင်းဆောင့်ဆွဲလာပါတော့တယ်။

တကယ်လို့သာတစ်ယောက်ယောက်ကိုအခုချိန်မှာ ကေခိုင်ခံစားနေရတဲ့ဝေဒနာကို ရှင်းပြပါဆိုရင် ကေခိုင်မပြောပြတတ်ဘူး။ အဆိုးတကာ့အဆိုးဆုံးထဲကတစ်ခုပဲ တချက်တချက် သတိလစ်သလိုလိုတောင်ဖြစ်သွားတယ်။

"တောက်"

ခံစားရတဲ့ဝေဒနာကြောင့်မူးမူးမိုက်မိုက်ဖြစ်နေတုန်း ကိုကြီးတောက်ခေါက်သံကြီးကို ကြားလိုက်ရလို့ ကေခိုင်မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်ချိန်မှာ ကိုကြီးကုတင်ပေါ်ကနေခုန်ဆင်းသွား တယ်။ ပြီးတော့တောက်တခေါက်ခေါက် သက်ပြင်းတချချနဲ့ကုတင်ဘေးမှာလက်နောက်ပစ် ပြီးခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန်လမ်းလျှောက်နေတယ်။

နာကျင်မှုတွေကြားကနေ မချိမဆန့်နဲ့ယဲ့ယဲ့လေးပြုံးလိုက်မိတယ်။ ကေခိုင်သိလိုက် တယ်ကေခိုင်နိုင်သွားပြီ။ ဂမ်းသာအားရနဲ့ကုတင်ပေါ်ကအဆင်းမှာကေခိုင်ယိုင်သွားတယ်။ ကုတင်စွန်းကိုကိုင်ပြီး ကုန်းကုန်းလေးရပ်နေရင်းခြေထောက်တွေမှာအားအင်တစက်မှမရှိ တော့တာသတိထားလိုက်မိတယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပြန်စစ်ဆေးမိတော့ ပြောက်တိပြောက်ကျားအကွက်တွေကြားမှာအရေ ပြားတွေနီနေတာကိုတွေ့ရတယ်။ တချို့နေရာတွေမှာလည်းသွေးစသွေးနတွေစွန်းပေလို့။

သက်ပြင်းကိုချ အားကိုတင်းပြီးအခန်းထဲကဒယီးဒယိုင်နဲ့ထွက်လာတော့ ကိုကြီးက လှမ်းကြည့်တယ်။ သူ့မျက်နှာမှာအခုနတုန်းကခက်ထန်မှုတွေမမြင်ရတော့ဘူး။ ကိုယ်ကနိုင် သွားပြီဆိုတော့ သူ့ကိုအရေးမစိုက်တော့ဘဲရေချိုးခန်းဆီကိုပဲ အားတင်းလျှောက်သွားလိုက် တယ်။ ကိုကြီးရဲ့မှတ်ဆိတ်ရိပ်တံ (ဂျူပ်) ကရေချိုးခန်းထဲမှာလေပြီးတော့ ကိုကြီးမှတ်ဆိတ်ရိပ် ရင်သုံးတဲ့ ခရင်မ်ဘူးကလည်း ရေချိုးခန်းထဲမှာပဲလေ။

ရေချိုးခန်းထဲကကိစ္စဂိစ္စတွေပြီးလို့ အခန်းထဲပြန်ဝင်လာတော့ ကုတင်ပေါ်မှာထိုင်နေတဲ့ ကိုကြီးက ကေခိုင့်ကိုလှမ်းကြည့်တယ်။ ညိုးငယ်ပြီးတောင်းပန်သလိုနဲ့ ကြည့်လာတဲ့ မျက်လုံး တွေဟာ ကေခိုင့်ခန္ဓာကိုယ်တစ်နေရာအရောက်မှာတော့ ရပ်တန့်ပြူးကျယ်သွားတယ်။

ရေတွေစိုရွှဲလို့ ရှင်းပြောင်နေတဲ့နေရာတစ်ခုကနေ ကိုကြီးမျက်လုံးတွေရုတ်တရက်မခွာ နိုင်သလို ပါးစပ်ကလည်းအဟောင်းသားပွင့်လို့ အတော်အံ့အားသင့်သွားပုံပဲ။ ကိုကြီးဒီလိုအံ့သြတကြီးအမူအရာကို မြင်လိုက်ရတဲ့နောက်မှာတော့ ကေခိုင်လည်း စိတ်ကျေနပ်ရာရတယ်။ အခုနတုန်းကရေချိုးခန်းထဲမှာ မလုပ်တတ်မကိုင်တတ်နဲ့ ဒုက္ခရောက် ခဲ့ရသမျှ ပင်ပန်းခဲ့ရသမျှပြေပျောက်သွားသလို ခံစားရတယ်။

စစချင်းတုန်းက ဓါးရှမှာကြောက်ပြီးလက်ကတုန်နေသေးပေမယ့် ကိုကြီးရဲ့နှိပ်စက်မှု တွေကိုပြန်သတိရလိုက်တဲ့အခါ ရဲရဲတင်းတင်းပဲရှင်းလင်းပစ်နိုင်လိုက်တယ်။

နေရာတာတမျိုးကြီးပေမယ့် ကိုကြီးကိုဒီလိုအံ့အားသင့်သွားအောင် လုပ်နိုင်လိုက်လို့ ကေခိုင်ကျေနပ်တယ်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ကေခိုင်ရယ်"

ကေခိုင့်ကိုပြောသလိုလို သူ့ဟာသူညည်းညူသလိုနဲ့ တတွတ်တွတ် ဒီအကြောင်းကို ပဲရေရွတ်နေတယ်။

"ရှုပ်လို့"

"ဘာ"

ကေခိုင်က အရေးလုပ်ပြီးပြန်ဖြေမနေတော့ဘဲ ကိုကြီးကိုကျော်ခိုင်းပြီးဘီရိုထဲက လုံချည်တစ်ထည်ဆွဲထုပ်ပြီးဝတ်လိုက်တယ်။ စောစောကကေခိုင့်ပုခုံးပေါ်တင်ထားတဲ့ ဘရာဇီယာလေးကိုကောက်ယူဖို့ကြည့်လိုက်တော့ အိပ်ယာပေါ်မှာမရှိတော့ဘူး။ ဘေးမှာကျ နေတာလားလို့ ဟိုနားဒီနားမျက်စေ့ကစားကြည့်လိုက်တော့ ကိုကြီးလက်ထဲမှာကိုင်ထားတာ

တွေ့လိုက်ရတယ်။

ကိုကြီးလက်ထဲကနေလှမ်းဆွဲလိုက်တော့ သူကရုတ်တရက်လွှတ်မပေးဘူး ပြန်ဆွဲထားတယ်။

"လွှတ်ပါ ၊ ပြကုန်လိမ့်မယ်"

မျက်နှာတည်တည်နဲ့ ကေခိုင်ကပြောလိုက်တော့မှ ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။ ကိုကြီးကိုကျောခိုင်း အဂတ်ဘီရိုဆီပြန်လာပြီးဂတ်လိုက်တော့ဂတ်လို့မရဘူး နာတယ်။ ခုနကိုကြီးရဲ့အကြမ်းပတမ်းနိုပ်စက်မှုကြောင့် ကေခိုင့်ရင်သားတွေ အထိမခံနိုင်လောက်အောင်နာနေတယ်။

အဲဒါနဲ့မဂတ်တော့ဘဲ အထဲကရှပ်အကျီပွပွတစ်ထည်ကိုပဲ ယူဂတ်လိုက်ရတယ်။

"ဘာဖြစ်လို့ အတွင်းခံမဂတ်တာလဲ"

ဘယ်အချိန်ကထလာတယ် မသိ အနားကိုရောက်နေတဲ့ ကိုကြီးက တိုးတိုးမေးတော့။

"ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ၊ မဂတ်ချင်လို့"

"ဆောရီးကေခိုင်ရယ် ကိုယ်စိတ်လွတ်သွားတယ် ၊ အရမ်းနာနေလားဟင်"

"မနာပါဘူး နာလဲမနာတတ်တော့ပါဘူး ၊ လူကထုံနေတာကြာပြီ"

ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြန်ပြောပြီး ကိုကြီးနဲ့တစ်ခန်းထဲဆက်မနေချင်တော့တာနဲ့ ကေခိုင်အိမ်ရှေ့ခန်းဘက်ကိုထွက်လာခဲ့တယ်။ မီးတွေထိန်ထိန်လင်းနေတဲ့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ မထိုင်ချင်တာနဲ့မီးအားလုံးကိုပိတ်လိုက်ပြီး ညိမ်ညိမ်လေးထိုင်နေမိတယ်။ အမှတ်မထင်ပြတင်းပေါက်ကိုလှမ်းကြည့်မိတော့ အလင်းရောင်ဖျော့ဖျော့လေးဂင်နေတာ သတိပြုလိုက်မိတယ်။

ပြတင်းပေါက်ကဂင်လာတဲ့ အလင်းရောင်ဖျော့ဖျော့ကိုထိုင်ကြည့်ရင်း စိတ်ကူးပေါက်လာတာနဲ့ပြတင်းပေါက်ကိုထဖွင့်လိုက်တော့ အပြင်ဘက်မှာ ငွေပြာရောင်လရောင်က တလဲ့လဲ့သာနေတာကိုမြင်လိုက်ရတယ်။

"လကသာပြန်ပြီလား"

လဆိုတာမျိုးက ဆန်းတချီဆုတ်တလှဲ့နဲ့စက်ဂိုင်းတစ်ခုလို မငြီးမငွေ့လည်ပတ်နေတဲ့သဘာဂတရားတစ်ခုပါ။ ဒီနေ့ဒီရက်အထိနေထိုင်အသက်ရှင်လာတဲ့ ကေခိုင့်ဘဂတစ်လျှောက်လုံးမှာ လဘယ်နကြိမ်ဆန်းခဲ့ပြီလဲ၊ဘယ်နကြိမ်ဆုတ်ခဲ့ပြီလဲ။ ကေခိုင်သတိမထားမိခဲ့ရိုးအမှန်ပါ။ လူဆိုတာသဘာဂတရားကြီးထဲမှာ နေထိုင်ကျက်စားနေကြတာမှန်ပေမယ့် သဘာဂတရားကိုတော့လူတိုင်းမေ့လျော့ထားတတ်ကြတယ်လေ။

ဒါပေမယ့် ကေခိုင်တို့လူသားတွေဘယ်လိုနေနေဘယ်လိုပြောင်းပြောင်းသဘာဂတရားနဲ့လောကကြီးကတော့ မပြောင်းမလဲအမြဲတမ်းရှိနေမြဲပါပဲ။

ငြိမ်းအေးနေတဲ့သဘာဂတရားရဲ့ရှေ့မှောက်မှာ ကေခိုင်အလိုလိုသိမ်ငယ်စိတ်တွေဂင်လာမိတယ်။ အပြင်မှာလရောင်ကရွှန်းရွှန်းပပဖြာနေတာကို မြင်နေရပေမယ့် ကေခိုင့်ရင်မှာမအေးချမ်းဘူး။ ပူလောင်ပြင်းပြစွာခံစားနေရတယ်လို့မဆိုသာပေမယ့် တအုံနွေးနွေးနဲ့ဘာမှန်းမသိတဲ့ ခံစားမှုဟာကေခိုင့်ကိုနေရထိုင်ရခက်စေတာ အမှန်ပါပဲ။

သက်ပြင်းတစ်ခုကိုဖြည်းဖြည်းချင်း ကေခိုင်မှုတ်ထုတ်လိုက်မိတယ်။ ထွက်သွားတဲ့လေတွေထဲမှာရင်ထဲကအပူငွေ့တွေက လိုက်ပါလျော့ကျမသွားဘူး။

"ကေခိုင်"

စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ခေါင်းလေးကို ဘယ်ညာရမ်းခါမိစဉ်မှာပဲ နောက်နားဆီက ကိုကြီးခေါ်သံကိုကြားလိုက်ရတယ်။

"ကိုယ့်ကိုအရမ်းစိတ်ဆိုးသွားလားဟင်"

"စိတ်ဆိုးတယ်ဆိုတာဘာကိုပြောတာလဲဟင်"

နားမလည်သလိုပြန်မေးလိုက်မိတယ်။ ကေခိုင်တကယ်လဲနားမလည်ပါဘူး စိတ်ဆိုး

တယ်ဆိုတာဘာလဲ၊ စိတ်နာတယ်ဆိုတာကရောဘာလဲ။ စိတ်ကောက်တာဆိုတာမျိုးကတော့ ကေခိုင့်အတွက်ပိုတောင်ဝေးသေးတယ်။ စိတ်နဲ့ပတ်သတ်တဲ့ခံစားမှုတွေအားလုံး ကေခိုင့်အတွက် အမှတ်တမဲ့အရာတွေချည်းပါပဲ။

"ကေခိုင်စိတ်ဆိုးမယ်ဆိုတာ သိပါတယ်၊ ကိုယ်....ကိုယ်...စိတ်လွတ်သွားတယ်ကွာ ကေခိုင့်ကိုမညှာမိဘူး"

မရယ်ချင်ရယ်ချင်နဲ့ကေခိုင်ရယ်မိတယ်။ ပြီးသွားမှရောက်လာတဲ့တောင်းပန်စကားဟာ လွန်ခဲ့သမျှကိုဘယ်လိုကုစားဖို့တတ်နိုင်မှာလဲ။

"ခွင့်လွှတ်ပါကေခိုင်လေးရယ်"

"တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူး ကိုကြီး ၊ ကေခိုင်ကကိုကြီးအပိုင်ပဲ ကေခိုင့်မှာဘာမှပြောပိုင်ခွင့်မရှိပါဘူး"

"ဒီလိုမပြောပါနဲ့ကွာ ကိုကြီး.....ကိုကြီး....ကေခိုင့်ကိုသိပ်ချစ်ပါတယ် ချစ်လွန်းလို့ ကိုယ့်မှာအားနည်းချက်တွေအများကြီးရှိနေတဲ့ကြားက ဖွတ်မိုက်လက်ထပ်ခဲ့တာပါ"

ကိုကြီးချစ်တာကဒီလိုလားလို့ပြန်မေးလိုက်ချင်တယ်။ ခုနကိုကြီးရဲ့ရက်စက်မှုတွေက ကေခိုင့်ကိုအခုထိနာကျဉ်နေစေတယ်။ ထုံနေပြီဖြစ်တဲ့စိတ်က ဘာကိုမှမခံစားရပေမယ့် အသွေးအသားနဲ့ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ ဝေဒနာကိုဘယ်လွန်ဆန်လို့ရနိုင်မလဲ။ ပြန်ပြောလိုက်ချင်ပေမယ့် ကေခိုင်ကပြန်ပြောလိုက်ရင် ကိုကြီးကထပ်တောင်းပန်မယ် စကားတွေရှည်လို့ဆုံးမှာမဟုတ်တော့တာကြောင့် ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲလေ။

"ကိုယ့်ကိုတစ်ခုခုတော့ ပြန်ပြောပါကေခိုင်ရယ်"

"ကေခိုင်ဘာပြောရမှာလဲ"

"ကိုယ့်ကိုစိတ်ဆိုးရင် ဆိုးတယ်ပေါ့၊ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးဆိုရင်လဲပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါ"

"ကေခိုင့်မှာ ဘာမှပြောစရာမရှိပါဘူး ကိုကြီး"

ရှည်လျှားလေးလံတဲ့သက်ပြင်းသံကြီးတစ်ခုကိုကိုကြီးဆီကကြားလိုက်ရတယ်။

"ဒီနေ့ကိုကြီးလုပ်ခဲ့တာဟာ အရမ်းကိုရက်စက်မှန်းယုတ်မာမှန်း ကိုကြီးသိပါတယ် ကေခိုင်ဒီအတွက်ပေးချင်တဲ့အပြစ်ကိုကြီးကိုပေးပါ ကိုကြီးခံယူပါ့မယ်"

ကိုကြီးအသံက သနားချင်စရာကောင်းလောက်အောင် ဆွေးမြေ့ကြေကွဲနေတယ်။ "ကျွန်မကိုလုပ်သလိုရှင့်ကိုလည်းပြန်လုပ်မယ်"လို့ပြောရင်ကောင်းမလား အတွေးကစိတ်ရှုပ်နေတဲ့ကြားကတိုးဝင်လာတာကြောင့် ကေခိုင်ပြုံးမိသေးတယ်။ ဘယ်သိနိုင်မလဲနော် ကေခိုင်က ဒီလိုပြန်လုပ်ချင်တယ်ဆိုရင် ကိုကြီးကလုပ်ချင်လုပ်ပါလို့ပြောကောင်းပြောမှာ ဒါပေမယ့် သူခွင့်ပြုရင်တောင် ကေခိုင်ဒီလိုမျိုးမလုပ်ချင်ပါဘူး ကေခိုင်ကအရူးမှမဟုတ်တာ။

ဒီလိုတွေးနေမိရင်းက တစ်စုံတစ်ရာကိုစဉ်းစားမိသွားပြီး ရင်ကိုအသာဖိလိုက်မိတယ်။ ကိုကြီးရဲ့အပြုအမူတွေကထူးထူးဆန်းဆန်းဖြစ်နေတာကြာလှပြီပဲ။ အရင်ကတစ်ခါတစ်လေ သံသယအတွေးဝင်ခဲ့မိပေမယ့် မဟုတ်နိုင်ပါဘူးလို့ယုံကြည်ထားခဲ့တယ်။

ကိုကြီးအပြုအမူတွေက မှုမမှန်တာများပြီ။ အရက်မူးလို့စိတ်ထင်ရာလုပ်နေတယ်လို့တွေးရင်ရနိုင်ပေမယ့် သူ့လုပ်ရပ်တချို့က အမူးသမားလုပ်ရပ်မကချင်ဘူး။ ဒီလိုတွေးမိတော့ ကေခိုင့်ရင်ထဲစိမ့်အေးသွားပြီး နောက်နားမှာရပ်နေတဲ့ကိုကြီးကို မသိမသာလေးလှမ်းကြည့်လိုက်မိတယ်။

သူလဲလရောင်ထိန်ထိန်သာနေတဲ့ခြံတွင်းကိုငေးနေပေမယ့် ကေခိုင်လှည့်ကြည့်တာကိုတော့သတိထားမိတယ်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲကေခိုင်လေး ၊ ကိုကြီးဘာလုပ်ပေးရမလဲ"

"ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး"

ကေခိုင်စိတ်ပြေသွားပြီထင်လို့လားမသိဘူး ကိုကြီးကေခိုင့်နားကိုကပ်လာပြီး နောက်ကနေသိုင်းဖက်လိုက်တယ်။ ကေခိုင်အသာလေးပဲငြိမ်နေလိုက်ပါတယ်။

"ကိုကြီးတို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်အိမ်ထဲမှာတူတူနေပြီးတစ်ယောက်တစ်နေရာစီနဲ့ အထီးကျန်နေသလိုပဲနော်"

ခုနောက်ပိုင်းကိုကြီးပြောတဲ့စကားတွေထဲမှာ ဒီတစ်ခွန်းကအမှန်ဆုံးပဲ။ ဒါကိုတော့ ကေခိုင်လည်းလက်ခံတယ်။

"နှစ်ယောက်လုံးမှာအသီးသီးကိုယ့်ဖိအားနဲ့ကိုယ်ရင်ဆိုင်နေကြရတာဆိုတော့..... ကိုကြီးနားလည်ပါတယ်"

"ဟိုလေ.......အဲဒါက"

ကေခိုင့်စကားမဆုံးခင်မှာပဲ ကိုကြီးကကေခိုင့်နှုတ်ခမ်းလေးကိုလက်နဲ့ပိတ်လိုက်ပြီး

"ဟုတ်ပါတယ်ကေခိုင်ရယ် ၊ ကေခိုင်လေးခံစားနေရတဲ့ဖိအားတွေအားလုံးက ကိုကြီးကြောင့်ပါ ကိုကြီးကပဲပေးခဲ့တာပါ"

ကိုကြီးအသံကပြောရင်းနဲ့တုန်ခါလာပြန်ပြီ။ ကေခိုင်ဒီလိုအသံနဲ့ ကိုကြီးပြောရင်ကြောက်တယ်။ ထဖေါက်ရင်လဲဖေါက်တတ်တာကိုး။

"လူတွေရဲ့စိတ်ဖိအားတွေ တင်းမာမှုတွေကိုလျော့ပါးစေတဲ့အရာတွေထဲမှာ ကလေးငယ်တွေကထိပ်ဆုံးက ပါတယ် ဒါ့ကြောင့်...."

နောက်ဆုံးတော့ ကေခိုင်စိတ်ညစ်ရတဲ့ ဘူတာကြီးကိုပဲ ရထားကဖင်လာတယ်။ ရွံ့ချင်စိတ်ကပေါက်လာတာနဲ့....

"ကေခိုင်တို့ ကလေးမွေးစားကြမယ်လေ"

"အဲဒါတော့မဖြစ်ဘူးလေ ကေခိုင်ရဲ့"

ကိုကြီးရဲ့ယောက်ျားစွမ်းပြချင်စိတ်ကလည်းတမော့င့်။ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ကိုကြီးကို ဘာမှခွန်းတုန့်မပြန်ဘဲ အပြင်ကိုပဲငေးနေမိတုန်း ဘာကြောင့်ရယ်မသိ ရှုတ်ချင်စိတ်နဲ့ရွံ့ချင်စိတ်တွေရင်ထဲကိုရောက်လာတယ်။ ရယ်ချင်သလိုလဲဖြစ်လာတယ်။

"ကေခိုင်လည်းကြိုးစားနေပါတယ် ကိုကြီးရယ်"

"ဘာ"

ကိုကြီးကြောင်သွားတယ်။

"အော်.........ကေခိုင်ကြိုးစားနေပါတယ်လို့၊ ဒါပေမယ့်လမ်းပေါ်ကကြုံရာလူနဲ့လဲလိုက်သွားလို့မရဘူးလေ တော်ကြာရောဂါတွေဘာတွေရနေမှာလဲစိုးရသေးတယ် နောက်ပြီး မျိုးရိုးပညာအရည်အချင်းလဲကြည့်ရဦးမယ် ၊ စိတ်တိုင်းကျရရင်တော့....ဟင်းဟင်း"

ပြောရင်းပြောရင်းအရှိန်ကတက်လာတာနဲ့ စိတ်ထဲပေါ်လာတာတွေပြောချပစ်လိုက်တယ်။ တမင်လုပ်ယူတာမဟုတ်ပါဘဲနဲ့ကေခိုင့်လေသံကပေါ့ပျက်ပျက်နဲ့လမ်းပေါ်ကအပေါစားမိန်းမလေသံပေါက်နေတာလဲ ကိုယ့်ဖာသာသတိထားလိုက်မိတယ်။

ကေခိုင့်စိတ်ထင်အခန်းတစ်ခုလုံးငြိမ်ကျသွားသလိုပဲ။ ကိုကြီးကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ နတ်ပူးသလိုတဆတ်ဆတ်တုန်နေတာကို မြင်လိုက်ရတယ်။ ဒါကိုမြင်လိုက်ရတော့ ကေခိုင့်စိတ်ထဲမှာကျေနပ်မိသလိုလို ဖြစ်လာရတာနဲ့........

"ကိုကြီးဘက်ကသိပ်လောကြီးမယ်ဆိုရင်တော့ရပါတယ် ကေခိုင်ကြုံတဲ့သူနဲ့ပဲ....... သွားလိုက်မယ်လေ သုံးလေးငါးယောက်လောက်တပြိုင်ထဲချိတ်ထားလိုက်ရင် တစ်ယောက်ယောက်နဲ့တော့ အဆင်ပြေသွားမှာပါ"

"တော်စမ်း"

ဂမ်းခေါင်းထဲကလာတဲ့အသံကြီးနဲ့ အားကုန်အော်လိုက်တဲ့ကိုကြီးအသံ ၊ တစ်အိမ်လုံးတုန်ခါသွားသလိုပဲ။ ခြံဂင်းထဲမှာစိုးစိုးစီစီမြည်နေတဲ့ပိုးကောင်လေးတွေရဲ့ အသံတွေတောင်တိတ်ဆိတ်သွားတယ်။

"မင်း....ငါ့ကိုထပ်မနိုပ်စက်ပါနဲ့တော့ကွာ.....ငါတောင်းပန်ပါတယ်"

ခြောက်ခြားစရာအက်ကွဲတဲ့အသံကြီးနဲ့ ကိုကြီးကပြောလိုက်တော့ကေခိုင်တောင်

လန့်သွားတယ်။ ရွဲ့လိုက်တာလွန်သွားပြီလားလို့. စိုးထိတ်မိရင်းဖျတ်ကနဲ မောင်ကျော်သူ့ကို သတိရလိုက်မိတဲ့နောက် မထူးတော့ဘူးလို့တွေးပြီး

"ခုတွေ့ထားတဲ့တစ်ယောက်က မဆိုးပါဘူး ၊ အဆင်ပြေမယ်ထင်တာပဲ"

"ဘာ"

ကိုကြီးကအသံကုန်ကုန်းအော်လိုက်ပြန်တယ်။ ပြီးတော့

"ပုန်း"

ရုတ်တရက်ကေခိုင့်နားကပြေးထွက်သွားပြီး နံရံကိုခေါင်းနဲ့ပြေးတိုက်ချလိုက်တယ်။ တော်သေးတယ် နံရံကဧည့်ခန်းနဲ့အတွင်းခန်းကိုခြားထားတဲ့အထပ်သားနံရံဖြစ်နေလို့အုပ်နံရံ ဆိုရင်တော့ဖြင့် ကေခိုင်တွေးတောင်မတွေးရဲဘူး။

"ကိုကြီး ကေခိုင်တမင်ရွဲ့ပြောတာပါ ၊ တကယ်မဟုတ်ပါဘူး"

"အိုကွာ .. တကယ်ဟုတ်လဲငါရင်နာတယ် တကယ်မဟုတ်လဲငါရင်နာတယ် ကဲကွာ ကဲကွာ"

"ဒုန်း"

"ပုန်း"

ကိုကြီးကနံရံကိုဆင့်ကာဆင့်ကာလက်သီးနဲ့ ဘယ်ပြန်ညာပြန်ထိုးချလိုက်တဲ့ အသံ တွေနဲ့ဧည့်ခန်းထဲမှာပြောင်းဆန်သွားတယ်။

"ကိုကြီးရယ်တော်ပါတော့ ကေခိုင်နောက်ကိုဒီလိုမပြောတော့ပါဘူး ကိုယ့်ကိုယ်ကို မနိုပ်စက်ပါနဲ့."

"နှိပ်စက်တာမဟုတ်ဘူးကွ ၊ အပြစ်ပေးနေတာ ဟောဒီစောက်သုံးမကျတဲ့ကောင်ကြီး ကိုအပြစ်ပေးနေတာ ၊ ငါသေမှအေးမယ် ငါသေချင်တယ်"

ဖျောင်းဖျလေအခြေအနေကပိုဆိုးလေဖြစ်နေတာနဲ့. ကေခိုင်အကြံထုတ်ရင်းငြိမ်နေမိ တယ်။ ကိုကြီးကတော့စိတ်ရှိလက်ရှိကိုသောင်းကျန်းနေတော့တာပါပဲ။ ခဏကြာတော့သူလဲ မောလာတယ်ထင်ပါရဲ. အသက်ရှူသံကပြင်းသည်ထက်ပြင်းလာပြီး နံရံကိုထိုးနက်မှုတွေကလဲ အားမာန်မပါတော့ဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ကြမ်းပြင်ပေါ်ခွေခွေလေးလဲကျသွားတယ်။ ကေခိုင်က အပြေးသွားပြီးထူမဖို့လုပ်တော့...

"သွား....သွား ငါ့ကိုလာမထိနဲ့. စောက်ဖြစ်မရှိတဲ့မင်းယောကျ်ားကိုဘာမှအရေးစိုက် မနေနဲ့. ကိုယ့်ဖာသာတစ်ယောက်ထဲနေပါရစေ"

မောကြီးပန်းကြီးနဲ့အော်ဟစ်ပြီးပြောနေတဲ့ ကိုကြီးအသံနက်ကြီးကြောင့် ကေခိုင် ကြက်သီးထအောင်တုန်သွားမိတယ်။ ရုတ်တရက်ဆိုသလိုကြောက်စိတ်တွေဝင်လာတယ်။ ဘာကိုကြောက်မိတယ်ဆိုတာ ကေခိုင်လဲသေချာမသိဘူး။

အဲဒါကြောင့်ဘာမှမတတ်နိုင်ဘဲ ကိုကြီးကိုဒီအတိုင်းငိုင်တွေကြည့်နေမိတယ်။ တပြိုင် နက်ထဲမှာပဲဝမ်းနည်းစိတ်လဲဝင်လာတယ်။ ဘာအတွက်ဝမ်းနည်းမိတာလဲ ၊ ကိုကြီးကိုသနား လို့လား ဒါမှမဟုတ်ကေခိုင့်ဘဝကိုပဲရင်နာရလို့လား ၊ စိတ်ညစ်ရလွန်းတဲ့အခြေအနေတွေ ကြောင့်လား ကေခိုင်မဝေခွဲတတ်ဘူး။

"အို"

မထင်မှတ်ပဲမျက်နှာကိုလက်နဲ့စမ်းလိုက်မိချိန်မှာ မျက်ရည်စတွေကိုသတိပြုမိလိုက် တယ်။ ကေခိုင်ဘယ်အချိန်ထဲကမျက်ရည်တွေကျနေတာလဲ ၊ ငိုနေရတာလဲဆိုတာ ကေခိုင်

လဲမသိဘူး။ ကေခိုင်ကတော့ ဒါဝိုတာမဟုတ်ဘူးလို့ထင်တယ် ဝိုတာနဲ့မျက်ရည်ကျတာ တခြားစီပါ။

Xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

အပိုင်း(၂၄)

နားထဲမှာတဒုန်းဒုန်းအသံတွေကြားရတော့မှ ကေခိုင်အိပ်ယာကနိုးလာတယ်။ ညက တော်တော်နဲ့အိပ်မပျော်ခဲ့တော့ မနက်မှာကေခိုင်ကအိပ်ကောင်းနေတုန်း။

မျက်လုံးဖွင့်ပြီးအခန်းထဲဝေ့ကြည့်လိုက်တော့ မှန်ပြတင်းကနေ နေရောင်တွေတော် တော်လင်းနေပြီ။

"ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ မသိဘူး"

လှူးလဲထရင်းတိုင်ကပ်နာရီကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကိုးနာရီတောင်ထိုးနေပြီ။ ကိုကြီး ကိုလဲမတွေ့ရဘူး ရုံးသွားပြီထင်တယ်။

ကုတင်ပေါ်ကဆင်းရင်း လျော့ရဲနေတဲ့ထဘီကိုတင်းတင်းလေးပြန်စည်းလိုက်စဉ်မှာ ဗိုက်ကအရမ်းဆာနေတာကိုသတိထားမိတယ်။ ကေခိုင်မနေ့ကတစ်နေ့လုံးနီးပါး ဘာမှမစား ပဲနေခဲ့တယ်လေ။

"အရေးထဲ ဘယ်သူလဲမသိဘူး"

မကျေမနပ်နဲ့ပြောပြီးအိမ်ရှေ့ထွက်လာရင်း လမ်းမှာရှုပ်ပွနေတဲ့ဆံပင်တွေကို သေသပ် အောင်လက်နဲ့ဖီရင်းနောက်ဖက်မှာကလစ်လေးနဲ့ ပြန်ညှပ်လိုက်တယ်။

အိမ်ရှေ့တံခါးကိုဖွင့်လိုက်တော့ဘယ်သူ့ကိုမှမတွေ့ရဘူး။ ကေခိုင်အိပ်မှုန်စုန်မွှားနဲ့ ဟိုဖက်ဒီဖက်လိုက်ကြည့်နေမိစဉ်မှာပဲ အိမ်ဘေးဘက်ကတံခါးကိုထုသံပေါ်လာတယ်။ ကေခိုင် နဲနဲစိတ်တိုသွားပြီးအိမ်အောက်ကိုဆင်းပြီး အိမ်ဘေးကိုပတ်ကြည့်လိုက်တော့မောင်ကျော်သူ။

"မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ"

"ဟို...... မမကိုရှေ့ကခေါ်တာ ခေါ်လို့မရလို့ဘေးကနေလာခေါ်ကြည့်တာ"

"တို့အိပ်ပျော်နေတာ"

ကေခိုင်ခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြေလိုက်မိတယ်။

"ဆောရီး မမ"

"ရပါတယ် ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ"

မောင်ကျော်သူပြန်မဖြေဘူး ကေခိုင့်ကိုပဲငေးငေးလေးကြည့်နေတယ်။

"မေးနေတယ်လေ ဘာလဲလို."

မောင်ကျော်သူရဲ့မျက်နှာကညိုးငယ်ပြီးချောင်ကျနေတယ်။ ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း မှာတင်ပဲပိုပြီးရင့်ရော်သွားသလိုပဲ။

"ပြောစရာတွေတော့ အများကြီးပဲမမ"

"ဒါဖြင့်လဲပြောလေ"

"ဒီမှာပဲလား"

"အော်...........အင်း....ဒီမှာပဲကောင်းပါတယ်၊ ဘာလဲမင်းအစ်ကိုမြင်မှာစိုးလို့လား"

"အစ်ကိုကြီးအပြင်သွားတယ်"

"ဒါဆိုလဲပြီးရောပေ့ါ ၊ အော်....... ကဲပါ အပေါ်မှာသွားထိုင်ကြတာပေ့ါ"

အိမ်ထဲကိုပြန်ဝင်လာကြပြီးတော့ ညှေ့ခန်းထဲမှာမောင်ကျော်သူကုပ်ကုပ်လေးဝင်ထိုင်တယ်။

"ခဏနော်"

ကေခိုင်ထမင်းစားခန်းထဲကိုသွားပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲကရေပုလင်းကိုထုတ်ပြီး ပုလင်းလိုက်မော့ချလိုက်တယ်။ ရင်တွေပူနေသလိုဗိုက်ကလည်းအရမ်းဆာနေလို့ အားရပါးရသောက်လိုက်တာ ပုလင်းတောင်တစ်ဝက်ကျိုးသွားတယ်။

ကေခိုင်ဧည့်ခန်းထဲပြန်ရောက်တော့မောင်ကျော်သူ့ကိုမတွေ့ဘူး။ ဘယ်သွားသလဲလို့ ရှာကြည့်မိတော့မှ အခန်းထောင့်ကရှီးကေ့စ်ဘေးမှာရပ်နေတာကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။ ရှီးကေ့စ်ပေါ်မှာတင်ထားတဲ့ကေခိုင့်ဓါတ်ပုံလေးကိုကြည့်နေလိုက်တာ ကေခိုင်ပြန်ဝင်လာတာကိုတောင်မသိသလိုပဲ။

"ကဲလာ...ပြောစရာရှိတာပြော တို့မှာလည်းအလုပ်တွေရှိသေးတယ်"

ဝင်ထိုင်ရင်းကေခိုင်ပြောလိုက်တော့မှ မောင်ကျော်သူတုံ့ဆိုင်းတဲ့ခြေလှမ်းတွေနဲ့အနားကိုရောက်လာပြီးစားပွဲတဖက်ကဆက်တီမှာဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေပြန်တာကြောင့်ကေခိုင်ကစမေးမယ်လို့ကြံစည်နေတုန်းမှာပဲ ဟိုတလောတုန်းက ဒီဧည့်ခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်မှာပဲ မောင်ကျော်သူနဲ့ဖြစ်ခဲ့သမျှကို ပြန်မြင်ယောင်လိုက်မိလို့ရှက်သွားတာနဲ့ ကေခိုင်ဘာမှမပြောမိတော့ဘူး။

"ကျွန်တော် မမကိုလာခေါ်တာ ၊ ကျွန်တော်နဲ့လိုက်ခဲ့ပါ မမ"

ဆိုင်းမဆင့်ဗုံမဆင့်ပြောချလိုက်တဲ့စကားကြောင့် ကေခိုင်လန့်သွားတယ်။

"ဘယ်လို ဘယ်လို"

"ညက မမတို့လင်မယားရန်ဖြစ်တာကို အိမ်ကနေအကုန်ကြားရတယ် အစ်ကိုကြီးက ကျွန်တော့်ကိုထိုးတယ် ၊ သူကျွန်တော့်ကိုဒီလိုတစ်ခါမှမလုပ်ဖူးဘူး"

မောင်ကျော်သူ့စကားတွေကို ကေခိုင်နားမရှင်းဘူး ၊ ပြန်မေးဖို့ကလဲဘာကိုမေးရမှန်းမသိတာကြောင့်ဆက်နားထောင်နေလိုက်တယ်။

"အစ်ကိုကြီးက ကျွန်တော့်ကိုရှာပြန်တော့တဲ့ ၊ ကျွန်တော့်အစားသူအိမ်စောင့်ပေးမယ်တဲ့ ၊ အခုအဖေးပြေးကားဂိတ်မှာလက်မှတ်သွားဖြတ်နေတယ် ၊ ခုညနေကားနဲ့သွားတော့တဲ့"

ကေခိုင်နဲ့နဲဇာတ်ရည်လည်စပြုလာပြီ ဒါပေမယ့် အားလုံးတော့မဟုတ်သေးဘူး။

"သူကတို့ကိုခေါ်သွားလို့ ပြောလို့လား"

"မပြောဘူးလေ၊ သူကမမနဲ့ဝေးတဲ့ဆီကိုကျွန်တော့်ကိုလွှတ်တာ၊ ကျွန်တော်မမနဲ့မခွဲနိုင်ဘူး၊ မမကိုမမြင်ရရင်မနေနိုင်ဘူး၊ သူပြန်မလာခင်ကျွန်တော်တို့တနေရာရာကိုထွက်သွားရအောင် မမရယ်"

ကေခိုင်မျှော်လင့်မထားတဲ့စကား၊ ကြိုတွေးမထားမိတဲ့အဖြစ်ဆိုတော့ ရုတ်တရက်ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘူး။

"မမ လိုက်မယ်မဟုတ်လားဟင်"

ကေခိုင်ငိုင်တွေနေတာကိုစဉ်းစားနေတယ်လို့ထင်ပြီးမောင်ကျော်သူကမျှော်လင့်တကြီးနဲ့မေးလာတယ်။ တကယ်တမ်းတော့ကေခိုင်ဘာမှစဉ်းစားနေမိတာမဟုတ်ပါဘူး ကေခိုင့်ခေါင်းထဲမှာဘာဆိုဘာမှမရှိတဲ့ဗလာနယ်သက်သက်ပဲရှိတယ်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲမမ ၊ မမကျွန်တော့်ကိုချစ်တယ်မဟုတ်လားဟင်"

မောင်ကျော်သူမျက်နှာငယ်လေးနဲ့တောင်းဆိုလာပြန်တယ်။ နွမ်းလျှတဲ့အကြည့်နဲ့ ကေခိုင်မောင်ကျော်သူ့ကိုကြည့်မိတယ်။ ကေခိုင်သိတာတစ်ခုရှိတယ် ကေခိုင်မောင်ကျော်သူခေါ်ရာနောက်ကိုလိုက်ဖို့မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မလိုက်နိုင်ဘူးဆိုတာပဲ။

ကေခိုင်ဟာသာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူး၊ အများသူငါရှေ့မှောက်မှာယောကျ်ားတစ်ယောက်နဲ့လက်ထပ်ထားတဲ့အိမ်ထောင်ရှင် မိန်းမတစ်ယောက်။

ကေခိုင်ခေါင်းယမ်းပြတာကို မောင်ကျော်သူမယုံနိုင်တဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ကြည့်နေရင်း

"ဘာဖြစ်လို့လဲမမရယ်၊ မမကျွန်တော့်ကိုချစ်တယ် မဟုတ်လား"

"မင်းမမကိုလင်ငယ်နောက်လိုက်ပြေးတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်လို့လူတွေကဲ့ရဲ့တာကို ခံစေချင်လို့လား"

"ဒါ့ကြောင့်အဝေးကြီးကိုသွားမယ်လို့ပြောတာပေါ့၊ မမကိုရောကျွန်တော့်ကိုပါ ဘယ်သူမှမသိတဲ့နေရာမှာသွားနေကြမယ်လေ"

"မမကြောင့်မင်းဒုက္ခမရောက်စေချင်ဘူး"

"မမနဲ့တူတူသာဆိုကျွန်တော့်မှာ ဒုက္ခဆိုတာမရှိဘူး ၊ မမနဲ့ဝေးရမှသာကျွန်တော့်အတွက်ဒုက္ခပါ မမရယ်"

ကေခိုင်ပြုံးလိုက်မိတယ် ဒီလိုတော့လဲဒီကောင်လေးက စကားတတ်သားပဲ။

"မမက အိမ်ထောင်သည်တစ်ယောက် ၊ မင်းကိုဦးစိုးလွင်ကမယားခိုးမှုနဲ့တရားစွဲရင် မင်းထောင်ထဲဝင်ရမှာပေါ့"

မောင်ကျော်သူငိုင်သွားတယ် သူလဲပညာတတ်တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်လာနိုင်တာတွေကို ရိပ်စားမိမှာပေါ့။

"ထောင်ကျမယ်"

တီးတိုးရေရွတ်လိုက်ရင်း မောင်ကျော်သူမျက်နှာကိုလက်ဖဝါးနဲ့အုပ်ပြီးငြိမ်သွားတယ်။ သူကြောက်သွားသလား ကြောက်သွားတာဖြစ်ပါစေလို့ကေခိုင်ဆုတောင်းနေတုန်းမှာပဲ..

"မမ အစ်ကိုကြီးကအလုပ်လာရှာတာမဟုတ်ဘူး"

"ဘာရယ်"

ရုတ်တရက်စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းသွားလို့ ကေခိုင်တောင်ကြောင်သွားတယ်။

"အစ်ကိုကြီးကရွာကလာတာမဟုတ်ဘူး ၊ ထောင်ကလွတ်လာတာ အခုကျွန်တော်ရွာကိုမပြန်ရင်ကျွန်တော်ရောမမကိုပါသတ်ပြီး ထောင်ထဲပြန်ဝင်မယ်တဲ့"

ကေခိုင်မယုံနိုင်သလိုပဲ သဘောကောင်းပြီးရိုးသားတဲ့ပုံရှိတဲ့ ကိုသန်းထိုက်ဟာထောင်ကလွတ်လာတာတဲ့လား။

"ဘာဖြစ်လို့ထောင်ကျတာလဲ"

"သူ့မိန်းမနဲ့ ဟိုဒင်း သူ့လင်ငယ်ကိုဒါးနဲ့ခုတ်တဲ့အမှု"

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွယ်"

မောင်ကျော်သူအာရုံပြောင်းစေဖို့ရလာတဲ့အခွင့်အရေးကိုဖမ်းဆုပ်လိုက်တယ်။

"မမစန္ဒာကအစ်ကိုကြီးနဲ့တက္ကသိုလ်တက်ရင်းကြိုက်ပြီးယူကြတာလေ၊ ကျောင်းပြီးလို့လက်ထပ်ကြတော့ရွာမှာလိုက်နေတယ်၊ အစ်ကိုကြီးကအိမ်ကစီးပွားရေးကိုဦးစီးရတော့အလုပ်များတယ်၊ ခရီးလည်းခဏခဏသွားရတယ်လေ အဲဒီမှာမမစန္ဒာကရွာထဲကတစ်ယောက်နဲ့ညိသွားတယ်၊ ကိုကြီးသိသွားတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ရှိနေတဲ့အိမ်ထဲကိုဝင်ပြီးဒါးနဲ့ခုတ်သတ်တာနှစ်ယောက်လုံးကို"

"သေသွားလားဟင်"

ကေခိုင်လည်းစိတ်ဝင်စားလာပြီ..

"မသေဘူး ၊ အရပ်ထဲကလူတွေသိတာမြန်လို့နောက်ကနေအတင်းလိုက်ဆွဲလို့ ဒါဏ်ရာရရုံပဲရသွားတယ်၊ အစ်ကိုကြီးကတော့ဒါးခုတ်မှုနဲ့ထောင်ထဲဝင်ရတော့တာပေါ့"

"ခုသူ့မိန်းမကဘယ်မှာလဲ"

"အစ်ကိုကြီးအချုပ်ထဲမှာရှိနေတုန်းမှာပဲ ကွာရှင်းခွင့်တောင်းပြီးသူ့လင်ငယ်နဲ့ယူလိုက်တယ်လေ"

"ခုရွာမှာပဲလား"

"ရွာမှာမနေဘူး၊ ပြောင်းသွားကြပြီ၊ အစ်ကိုကြီးထောင်ကလွတ်တော့ရွာပြန်ရမှာရှက်လို့ဆိုပြီးဒီမှာလာနေနေတာ"

ဖေါက်ပြားတဲ့မိန်းမနဲ့လင်ငယ်ဖြစ်သူကိုအသေသတ်ဖို့အထိကြိုးစားခဲ့သူမျိုးက သူ့

အချစ်ဆုံးညီလေးကိုသူတစ်ပါးမယားနဲ့ဖေါက်ပြန်မှာကို ဘယ်လိုလားမှာလဲ။ ခုအခြေအနေ အတိုင်းသာဆိုကိုသန်းထိုက်အမြင်မှာ ကေခိုင်ဟာဖေါက်ပြားလော်လီတဲ့အကျင့်သိက္ခာမရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လို့မြင်နေမှာပဲ။

ကေခိုင်သက်ပြင်းတစ်ခုကိုလေးလေးပင်ပင်ချလိုက်မိရင်း...

"ဒီအတိုင်းဆိုမင်းပြန်သွားတာအကောင်းဆုံးပါပဲ မောင်လေးရယ်"

"ဗျာ"

"မင်းတို့မိသားစု သိက္ခာမဲ့တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့်ပမ်းနည်းစရာတွေကြုံခဲ့ရပြီးပြီ၊ နောက်တစ်ယောက်ကြောင့်ထပ်ပြီးမဖြစ်ပါစေနဲ့တော့"

မောင်ကျော်သူထိုင်ရာကနေပုန်းကန် ထရပ်လိုက်တယ်။

"မဟုတ်ဘူးလေမမ ၊ မမကမစန္ဒာလိုမိန်းမမှမဟုတ်တာ"

"ဘာထူးလဲ"

"ဟင်"

မောင်ကျော်သူက နားမလည်တဲ့အမူအယာနဲ့ကြည့်လာတယ်။

"မင်းမရီးကလဲ မင်းအစ်ကိုရှိလျှက်နဲ့နောက်တစ်ယောက်နဲ့ဖောက်ပြန်တယ်၊ တို့ကလဲ အိမ်မှာယောကျာ်းရှိလျက်နဲ့မင်းနဲ့လိုက်ပြေးမယ်ဆိုတို့လဲ ဘာထူးတော့မှာလဲ"

မဟုတ်ဘူးလို့ထပ်ခါထပ်ခါပြောနေပေမယ့် မောင်ကျော်သူကိုယ်တိုင်လဲဘယ်လိုငြင်း ဆန်ရမယ်ဆိုတာ သိပုံမရဘူး။

"ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမှာလဲ မမရယ်"

စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ပြန်ထိုင်ချလိုက်ရင်း မောင်ကျော်သူကညည်းတယ်။

"မင်းအစ်ကိုစကားကိုနားထောင်လိုက်ပေါ့ကွယ်"

"မမကကျွန်တော့်ကို ပြန်စေချင်လို့လား"

"တို့မင်းကိုပြန်စေချင်တာလဲမဟုတ်ဘူး ၊ မပြန်စေချင်တာလဲမဟုတ်ဘူး ဒါကမင်းဆုံး ဖြတ်ခွင့်၊ မင်းဒီမှာရှိနေလို့လဲရှေ့ဆက်စရာမှမရှိတော့တာ"

"မမရယ်..........ရက်စက်လိုက်တာ"

မောင်ကျော်သူ့မျက်လုံးမှာမျက်ရည်တွေပိုင်းလာတယ်။ ဒါကိုမြင်ရတော့ကေခိုင်လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ကိုယ့်ကြောင့်လူတဖက်သားကို နာကျင်ခံစားစေလိုစိတ် ကေခိုင့်ဆီမှာမရှိ ပါဘူး။ အထူးသဖြင့်ကေခိုင့်ကိုအရမ်းချစ် အရမ်းမြတ်နိုးတဲ့မောင်ကျော်သူ့ကို ထိခိုက်ကြေကွဲ ခြင်းတွေမပေးရက်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်ကံစီမံလာတော့ ကေခိုင်ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

မောင်ကျော်သူကလဲမှိုင်တွေချလို့၊ ကေခိုင့်မှာလည်းပြောစရာစကားကမရှိတာကြောင့် အခန်းထဲမှာတိတ်ဆိတ်သွားတယ်။ တချက်တချက်မှာမောင်ကျော်သူရဲ့ အသက်ပြင်းပြင်းရှူသံ ကလွဲရင် ဘာသံမှမကြားရဘူး။

"အငယ်လေး ၊ အငယ်လေးရေ ဘယ်ရောက်နေလဲ"

တဖက်ခြံဆီကအသံကျယ်ကြီးနဲ့ ကိုသန်းထိုက်အော်နေသံကြားလိုက်ရတော့မှ မောင် ကျော်သူ့ကိုယ်လုံးဆတ်ကနဲမတ်သွားပြီးထိုင်ရာကထလိုက်တယ်။ ကေခိုင်လဲယောင်ရမ်းပြီး မတ်တပ်ထလိုက်မိတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲမောင်ကျော်သူက မပြောမဆိုနဲ့ကေခိုင့်နားကိုတိုး ကပ်လာပြီး ကေခိုင့်ကိုတအားကြုံးဖက်လိုက်တယ်။

"မမရယ်"

မျှော်လင့်မထားတော့ ကေခိုင်လဲမရှောင်နိုင်လိုက်ဘူး သူ့ရင်ခွင်ထဲကိုကော့ကော့လေး ရောက်သွားတယ်။

"အို.......လွှတ်ပါ မကောင်းပါဘူး မလုပ်ပါနဲ့"

ကေခိုင်ရုန်းကန်ငြင်းဆန်နေတဲ့ကြားကပဲ မောင်ကျော်သူကကေခိုင့်ကိုနမ်းတယ်။ သူ့ မျက်လုံးထဲကနေစီးကျလာတဲ့ မျက်ရည်တွေကကေခိုင့်ပါးပြင်ကိုပါလာပြီး စိုစွတ်သွားစေတယ်။

"အငယ်လေးရေ"
နောက်တစ်ကြိမ်အော်ခေါ်သံထွက်လာတဲ့အချိန်မှာတော့ ကေခိုင့်ကိုလွှတ်ပေးလိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်ကနေမောင်ကျော်သူကပျာကယာပြေးဆင်းသွားတယ်။ တဖြေးဖြေးဝေးသွားတဲ့ သူ့ကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်းကေခိုင်လဲ ကြောင်တောင်တောင်လေးနဲ့ကျန်ခဲ့တယ်။ ပါးပြင်ပေါ်မှာတော့ မောင်ကျော်သူ့မျက်ရည်တွေစိုလို့ပေါ့။

အပိုင်း(၂၅)

အဲဒီနေ့ကစပြီး ကေခိုင်မောင်ကျော်သူ့ကိုမတွေ့ရတော့ဘူး။ သူ့တို့အိမ်ဖက်မှာလဲ တိတ်ဆိတ်လို့. တခါတခါတော့သစ်ပင်တွေကြားမှာကိုသန်းထိုက်အလုပ်လုပ်နေတာ ကိုတွေ့ရတတ်တယ်။ မောင်ကျော်သူရွာပြန်သွားပြီထင်ပါရဲ့။
ကေခိုင့်ဘဝလေးကလဲအရင်လိုပဲပြန်လည်ပတ်နေပါတယ်။ သံပတ်ပေးထားတဲ့စက်ရုပ်တစ်ခုလို အိပ်နေရင်းနဲ့ယောင်ရမ်းပြီးလမ်းထလျှောက်သူတစ်ယောက်လို သိမှတ်မဲ့စွာနဲ့ နေ့တွေညတွေကိုအရင်အတိုင်းပဲ ကေခိုင်ဖြတ်သန်းနေပါတယ်။

အကြောင်းတိုက်ဆိုင်ရင်တော့ မောင်ကျော်သူရဲ့အကြောင်းကိုတွေးမိတယ်။ သတိရတာလွမ်းတာမျိုးမဟုတ်ဘဲနောင်တသက်သက်နဲ့ပါ။ ကေခိုင့်ရဲ့မွန်းကြပ်တဲ့ထွက်ပေါက်မဲ့ဘဝမှာစိတ်ထင်ရာစိုင်းဖို့ဒီကောင်လေးကိုအသုံးချခံဖြစ်အောင်လုပ်ခဲ့မိတယ် ဆိုတဲ့ဝမ်းနည်းမှုနဲ့နောင်တပါ။
မောင်ကျော်သူကစပြီးကေခိုင့်ကိုတွယ်တာမှုတွေပြခဲ့တာမှန်ပေမယ့် ကေခိုင့်ဘက်ကသာအမိပ္ပါယ်မရှိတဲ့လိုက်လျှောမှုတွေမလုပ်ခဲ့ရင် မောင်ကျော်သူဘယ်တော့မှရှေ့ဆက်လာမှာမဟုတ်ဘူးလို့လဲတွေးမိတယ်။
မပတ်သတ်ချင်တော့ပေမယ့် ရွာကိုချောချောမောမောပြန်ရောက်ရဲ့လား၊ ဟိုမှာအဆင်ပြေရဲ့လားဆိုတာလေးတော့သိချင်စိတ်ရှိနေသေးတယ်။ ဒါပေမယ့်ဘယ်သူ့ဆီကိုသွားစုံစမ်းရမှာလဲ ကိုသန်းထိုက်ကိုသွားမေးမိလို့ကတော့ သစ်ပင်ခုတ်တဲ့ဒါးနဲ့ထပိုင်းလိုက်မလားပဲ။ တွေးရင်းနဲ့ကေခိုင်ကျောတောင်ချမ်းမိပါရဲ့။
တဆက်ထဲမှာပဲ ကိုသန်းထိုက်မိန်းမဘာလို့နောက်တစ်ယောက်နဲ့ဖောက်ပြန်ရတာလဲ။ ကိုသန်းထိုက်ကိုကြည့်ရတာကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင်၊ သန်သန်စွမ်းစွမ်းနဲ့ကိုကြီးလိုရောဂါရှိမယ့်ပုံလဲ မပေါ်ပါဘူး။ ဒါမှမဟုတ်လဲမောင်ကျော်သူ့စကားအရဆိုရင်ကိုသန်းထိုက်ကအမြဲလိုခရီးသွားနေရတာဆိုတော့အထီးကျန်စိတ်ကြောင့်ပဲ နောက်တစ်ယောက်ကိုတွယ်တာမိတာလား။ ကေခိုင်နဲ့မောင်ကျော်သူနီးစပ်ရသလိုမျိုးပေါ့။
မစန္ဒာဆိုတဲ့ကိုသန်းထိုက်ရဲ့အရင်ဇနီးဟောင်းဟာကေခိုင့်လိုဘွဲ့ရပညာတတ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါ။ ဒါတောင်မှဒီလိုမဖွယ်ရာတဲ့လူမှုရေးဖောက်ပြန်မှုကိုကျူးလွန်ခဲ့တာတခြားအကြောင်းတွေရှိလေမလား ၊ ကေခိုင်စိတ်ကူးပေါက်တိုင်းတွေးကြည့်မိပါတယ်။
ဒီလိုတွေးမိလို့လဲ ကိုယ့်ဖာသာမလုံမလဲဖြစ်ရပါတယ်။ ကေခိုင်ကိုယ်တိုင်လဲဒီနွံထဲကို လုံးလုံးလျားလျားမဟုတ်ပေမယ့် နံနံတော့ကျွံမိခဲ့သေးတယ်မဟုတ်လား။
စိတ်ထဲမှာဘယ်လောက်ပဲရှုပ်ရှုပ် အပြင်ပန်းကကေခိုင့်အနေအထားကတော့နဂို အတိုင်းအေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။ ဒါပေမယ့်တစ်ရက်မှာတော့နဲနဲဂယက်ထဖို့ဖန်လာတယ်။
အိပ်ရေးပျက်လို့နေ့ခင်းဖက်ကေခိုင်တရေးပြန်အိပ်နေတုန်း တယ်လီဖုန်းသံမြည်လာတယ်။ ကေခိုင့်ဆီဖုန်းလာခဲတယ် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်တလေနဲ့ဒေါ်လေးပဲဆက်တတ်တာ အရင်ကတော့ကိုကြီးရုံးကနေလှမ်းလှမ်းဆက်တတ်တယ် ခုတော့မဆက်တော့တာကြာလှပေါ့။
အရေးတကြီးဖုန်းထင်လို့အိပ်ယာကနေလူးလဲထပြီးပြေးကိုင်လိုက်တော့...
"ဟဲလို"

"ကေခိုင်လား"
တဖက်ကကေခိုင်မသိတဲ့လူစိမ်းတစ်ယောက်အသံ...
"ဟုတ်ပါတယ်ရှင့်"
"ငါပါ သန်းထိုက်ပါ"

"ရှင်"
"သန်းထိုက်ပါ"
စကားတခါနှစ်ခါပဲပြောဖူးတော့ ကိုသန်းထိုက်အသံကိုရုတ်တရက်မမှတ်မိဘူးလေ။ ကေခိုင်နဲနဲတော့လန့်သွားတယ်။
"ဟုတ်ကဲ့အကို ပြောပါရှင့် ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ"
"အငယ်လေး မင်းဆီကိုရောက်နေလား"
"ဘယ်လို......ဘာပြောတာလဲ"
"အငယ်လေးရွာကထွက်သွားတယ် ၊ မင်းဆီလာသလားလို့"
"မလာပါဘူး ၊ မလာပါဘူး"
ကေခိုင်ပြာပြာသလဲငြင်းမိတယ်။ တကယ်လဲလာမှမလာပဲကိုး။
"သူ့နဲ့ရောတွေ့ဖြစ်သေးလား"
တရားခံစစ်သလိုလာစစ်နေတော့ ကေခိုင်စိတ်တိုသွားတယ်။
"မတွေ့ပါဘူး၊ သူနဲ့မတွေ့တာတစ်လလောက်ရှိပြီ သူရွာပြန်ရောက်နေတယ်ဆိုတာတောင် ကိုသန်းထိုက်ပြောမှာကျွန်မသိတာပါ"
"တကယ်ပြောတာလား"
"ရှင်မယုံရင်အိမ်မှာကြိုက်သလိုလာရှာကြည့်၊ စိတ်ထင်ကြေးနဲ့ရမ်းသန်းပြီးတော့မစွတ်စွဲလာနဲ့"
"အိုကေလေ မရှိဘူးဆိုလဲပြီးတာပဲ"
ဂွပ်ကနဲဖုန်းဆောင့်ချသွားသံကိုကြားလိုက်ရပေမယ့် ကေခိုင်ပြန်မချမိသေးဘူး။ ဖုန်းခွက်ကိုကိုင်ပြီးရပ်နေမိတယ်။ မောင်ကျော်သူဘာတွေလျှောက်လုပ်နေပြန်ပြီလဲ။ ကေခိုင်စိုးရိမ်သွားတယ်။ ကေခိုင့်ကိုစွဲလန်းစိတ်နဲ့မဟုတ်မဟတ်တွေလျှောက်လုပ်လို့မဖြစ်သင့်တာတွေဖြစ်ကုန်တယ်ဆိုရင် ကေခိုင်စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတော့မှာ။ ကေခိုင့်ကြောင့်လူတစ်ယောက်ဒုက္ခရောက်ရတဲ့အဖြစ်မျိုးမဖြစ်စေချင်ပါဘူး။
အရေးထဲသူ့အစ်ကိုကလဲထစ်ကနဲဆိုတာနဲ့ကေခိုင့်ကိုတရားခံစစ်လာစစ်နေသေး။ ဒါကလည်းကေခိုင်အမှတ်တမဲ့နဲ့ပြုခဲ့မိတဲ့အမှားတွေကြောင့်လဲပါပါတယ်။ ဒီအချိန်ကျမှတော့ ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ အထင်လွဲကြလဲခါးစီးခံရုံပဲရှိတော့တယ်။
ဖုန်းခွက်ကိုပြန်ချလိုက်ပြီး ကေခိုင်လဲဧည့်ခန်းထဲမှာထိုင်ပြီးအတွေးနယ်ချဲ့နေမိတယ်။ မောင်ကျော်သူဘာလုပ်သွားတာလဲ။ ကေခိုင့်ဆီကိုသူလာကောင်းလဲလာလိမ့်မယ် သူ့အစ်ကိုကိုကြောက်တော့လာလဲလာချင်မှလာရဲမယ်။ ကေခိုင့်ဆီကလဲကေခိုင်သူ့နောက်ကိုမလိုက်နိုင်ဘူးလို့ယတိပြတ်ပြောပြီးပြီပဲ။ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ကေခိုင်ခေါင်းကုတ်ရင်းငိုင်နေမိတယ်။
မပြောကောင်းမဆိုကောင်း မောင်ကျော်သူမဟုတ်တာတခုခုလုပ်သွားတာမဖြစ်ပါစေနဲ့လို့သာကေခိုင်ဆုတောင်းနေရတော့တယ်။
ကေခိုင်တောင်တွေးမြောက်တွေးလျှောက်တွေးနေတုန်း ဖုန်းကမြည်လာပြန်တယ်။

"ဟဲလို"
"သန်းထိုက်ပါ ၊ အငယ်လေးသူငယ်ချင်းတွေကိုများ မင်းသိသလား"
"မသိဘူးရှင်"

ခပ်မြန်မြန်အဖြေပေးရင်း တခါတုန်းကမြို့ထဲမှာတွေ့ခဲ့တဲ့အုပ်စုကိုမြင်ယောင်လာမိတယ်။ အဲဒီတုန်းကမောင်ကျော်သူနာမည်တွေပြောပြခဲ့သေးသလား ကေခိုင်စဉ်းစားလို့မရဘူး မပြောခဲ့ဖူးလို့ထင်တာပဲ။

"အင်းလေ ဟုတ်တာပဲ မင်းတို့ကလူသိခံလို့မှမရပဲ"

ရုတ်တရက်ပြောချလိုက်တဲ့ကိုသန်းထိုက်စကားကြောင့် ကေခိုင်ထောင်းကနဲဒေါသဖြစ်သွားတယ်။

"ရှင်ဘာစကားပြောတာလဲ"

"မင်းအနေနဲ့သိနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ပြောတာလေ၊ဒီမယ်ငါပြောတာသေချာနားထောင်တကယ်လို့များ...................."

အပေါ်စီးကနေပြောဆိုနေတာကိုသဘောမကျတာနဲ့ဖုန်းကိုပြန်ချပစ်လိုက်တယ်။ သူ့ညီအိမ်မှာမရှိတာနဲ့ ကေခိုင့်ကိုစော်ကားမော်ကားပြောဆိုဆက်ဆံစရာမလိုပါဘူးလို့ ကေခိုင်ထင်တယ်လေ။

ကေခိုင်ဒေါသစိတ်ကိုဖြေလျှော့ချနေရစဉ်မှာပဲ ဖုန်းကနောက်တစ်ခေါက်ထပ်မြည်လာပြန်တယ်။ နေပစေမကိုင်တော့ဘူးလို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ဒီအတိုင်းပဲပေထိုင်နေလိုက်တယ်။ဖုန်းကလည်းမရပ်မနားဆက်ခါမြည်နေတော့ နားမခံသာတော့တာနဲ့ အိပ်ခန်းထဲပြန်ဝင်လာလိုက်တယ်။

အိပ်ယာပေါ်လှဲရင်းစိတ်ကတည်ညိမ်အောင်လုပ်လို့မရတာနဲ့ အိမ်ရှေ့ကိုပြန်ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာလဲမနေချင်တာနဲ့အိမ်ရှေ့တံခါးကိုဖွင့်ပြီးအိမ်ဂေါမှာပဲထိုင်နေလိုက်တယ်။ ပြတင်းပေါက်တွေဖွင့်ထားပေမယ့် ဒီတံခါးမကြီးကိုပိတ်ထားတော့ မွမ်းကြပ်နေသလိုကေခိုင်ခံစားရတယ်။ ဖုန်းသံကတော့ဆက်မမြည်တော့ဘူး။

တဖက်ခြံကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတာကိုတွေ့ရတယ်။ ကိုသန်းထိုက်ကိုအရိပ်အယောင်တောင်မမြင်ရဘူး။ သူ့ညီကိုလိုက်ရှာနေပြီထင်ပါတယ်။

သူပြောသလိုမောင်ကျော်သူကေခိုင့်ဆီကိုလိုက်လာနိုင်မလား။ ကေခိုင်စဉ်းစားကြည့်တော့မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်။ ကေခိုင်သူ့နောက်ကိုလိုက်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ပြောပြီးသားပဲ။

အဖြစ်နိုင်ဆုံးကတော့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက်ဆီကိုသွားတာဖြစ်နိုင်တယ်။ သူ့ကျောင်းကသူငယ်ချင်းတွေကိုကေခိုင်ကလဲတစ်ခါပဲမြင်ဖူးတော့ နေရပ်လိပ်စာကိုအသာထားနာမည်တောင်မသိတော့ခက်တယ်။ သိရင်တော့ကေခိုင်ကိုယ်တိုင်လဲမေးစမ်းကူညီနိုင်ပါတယ်။ တကယ်လဲကူညီပေးချင်ပါတယ်။ ခုမှအညွန့်တလူလူတက်စအရွယ်ကလေးမှာကေခိုင့်ကြောင့်ဘဝတက်လမ်းဆုံးခန်းတိုင်မသွားစေချင်ပါဘူး။

အဲဒီအချိန်မှာပဲအိမ်ရှေ့ခြံတံခါးဂေါမှာကားတစ်စီးရပ်လိုက်တော့ ကေခိုင်လန့်သွားတယ်။ သေချာကြည့်လိုက်တော့မှကိုကြီးကားဖြစ်နေတာနဲ့ခြံတံခါးကိုဖွင့်ပေးဖို့ပြေးဆင်းလာခဲ့တယ်။

"ကေခိုင်ရှိသားပဲ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲကိုကြီး"

"ခုနကိုကြီးဖုန်းဆက်တာ ဖုန်းမကိုင်လို့ကေခိုင်မရှိဘူးလို့ထင်နေတာ"

"ရှိပါတယ်၊ အိမ်နောက်ဖက်ရောက်နေလို့မကြားတာဖြစ်လိမ့်မယ်"

ခြံပမှာပဲကားကိုရပ်ထားခဲ့ပြီး ကိုကြီးဝင်လာတယ်။

"ကားမသွင်းတော့ဘူးလား"

"ခုချက်ချင်းပြန်သွားရမှာ၊ စာကြည့်ခန်းထဲမှာဖိုင်တွဲတခုကျန်ခဲ့လို့ ရုံးကချာတိတ်တစ်ယောက်ယူခိုင်းဖို့ကို၊ ကေခိုင်အိမ်မှာမရှိဘူးထင်တာနဲ့ကိုယ်တိုင်ပဲလာခဲ့တာ"

ကိုကြီးအိမ်ထဲဝင်သွားပြီးချက်ချင်းလိုပဲဖိုင်တွဲတစ်ခုကိုင်ပြီးပြန်ထွက်လာတယ်။ ကိုကြီးပြန်ထွက်သွားတော့ကေခိုင်လဲမယောင်မလည်နဲ့နောက်ကနေပြန်လိုက်သွားမိတယ်။

"မင်းငါ့ထပ်ဆက်တာထင်ပြီးဖုန်းမကိုင်တာမဟုတ်လား"

ကိုကြီးကားထွက်သွားလို့.ကေခိုင်ခြံထဲပြန်ဝင်မယ်လုပ်တုန်း နောက်ကနေကို သန်းထိုက်အသံပေါ်လာတယ်။ ကေခိုင်တအံ့တဩနဲ့.လှည့်ကြည့်လိုက်တော့...

"ငါအကုန်ကြားပါတယ်"

"ရှင်ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ"

"အငယ်လေးကိုလာစောင့်နေတာ"

"ရှင့်ညီ မလာပါဘူး၊ လာမှာလည်းမဟုတ်ပါဘူး"

"ဒါကတော့မင်းအပြောလေ၊ ဟိုကောင်ကအရူးတပိုင်းဖြစ်နေတာဆိုတော့ လာမှာပဲ"

"တခြားသူငယ်ချင်းတွေဆီကိုမစုံစမ်းတော့ဘူးလား"

"ငါမှ မသိတာ၊ငါသိတဲ့အငယ်လေးနဲ့.ပတ်သတ်တဲ့သူဆိုလို့.မင်းတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်"

ဒီလိုတယူသန်တဖွတ်ထိုးမို့.လို့.သူ့.မိန်းမကပစ်သွားတာဖြစ်မယ်လို့. ကေခိုင်စိတ်ထဲက နေ မှတ်ချက်ချလိုက်ရင်း..

"ကျွန်မဖုန်းနံပါတ်ဘယ်ကရလဲ"

"အငယ်လေးကျန်ခဲ့တဲ့ မှတ်စုစာအုပ်ထဲက"

မောင်ကျော်သူဘယ်လိုလုပ်ဖုန်းနံပါတ်ရသွားသလဲဆိုတာကေခိုင်စဉ်းစားလို့.မရဘူး။ ကေခိုင်ကိုယ်တိုင်တော့တစ်ခါမှမပေးဖူးဘူး။

"အဲဒီထဲမှာတခြားနံပါတ်တွေရော မပါဘူးလား"

ကိုသန်းထိုက်ငြိမ်သွားတယ်။

"ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်အများစုကတော့နာမည်မပါလူး၊ ဒီအတိုင်းနံပါတ်တွေရေးထားတာ၊ ပါတဲ့ဟာတွေကလဲသူ့အလုပ်လျှောက်ထားတဲ့ ကုပ္ပဏီဖုန်းတွေဖြစ်နေတယ်"

"ဒါဆိုလည်းနာမည်မပါတာတွေဆက်ကြည့်ပေါ့"

"အဲဒါဆက်ပြီး ငါကဘာမေးရမှာလဲ"

"ရှင့်ကိုယ်ရှင်မိတ်ဆက်ပေါ့၊ မောင်ကျော်သူ.အစ်ကိုပါ သူ့.စာအုပ်ထဲကဒီနံပါတ်ရလို့. မေးကြည့်တာပါ စသဖြင့်အဆင်ပြေအောင်ရှင်းပြပေါ့"

တင်းမာနေတဲ့ကိုသန်းထိုက်မျက်နှာနဲနဲပြေလျှော့သွားပြီး မျှော်လင့်ချက်အရောင်တွေ လက်သွားတာကေခိုင်သတိထားလိုက်မိတယ်။

"ဒီလိုပဲလုပ်ရတော့မှာပေါ့"

ကိုသန်းထိုက်ချာကနဲလှည့်ထွက်သွားတယ်။ ကေခိုင်လဲသူထွက်သွားတော့မှစိတ်ထဲမှာ တခုခုကိုသတိရသလိုရှိတာနဲ့. ပြောဖို့.သင့်မသင့်ချိန်ဆနေရင်းက...

"ကိုသန်းထိုက်၊ ကိုသန်းထိုက်"

ကေခိုင်လှမ်းခေါ်လိုက်တော့ ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး..

"ဘာလဲ"

"ကျွန်မလဲပိုင်းစုံစမ်းပေးမယ်လေ၊ ကျွန်မကိုလဲအဲဒီနံပါတ်တွေပေးပါလား"

ကိုသန်းထိုက်မျက်နှာပေါ်မှာ မခိုးမခန့်.အပြုံးတစ်ခုပေါ်လာတယ်။

"ငါက မောင်ကျော်သူ.အစ်ကိုလို့.ပြောမှာ မင်းကရောသူနဲ့.ဘယ်လိုပတ်သတ်လို့.လဲ"

ရုက်စိတ်ကြောင့်ကေခိုင့်တစ်ကိုယ်လုံးပူထူသွားတယ်။ ပြန်ပြောစရာစကားလဲရှာမရဘူး ဒါကိုတောင်မှသူကမညှာမတာဆက်ပြီး...

"ငါ့ညီလေးသူ့.သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက်ဆီမှာရှိနေရင်လည်းသူ့.ဟာသူနေပါ စေ မင်းနဲ့.ထပ်ပြီးအဆက်အသွယ်ရသွားမှာမျိုးမဖြစ်စေချင်ပါဘူး"

ဖြစ်နိုင်ရင်လမ်းပေါ်မှာတွေ့.တာတခုခုနဲ့.ကိုသန်းထိုက်ကိုကောက်ပေါက်၊ ကောက်ရိုက် လိုက်ချင်တယ်။ ဒါပေမယ့်ကေခိုင့်မှာဒီလိုလုပ်ဖို့.လဲခွန်အားမရှိပြန်ဘူး။ သိမ်ငယ်စိတ်ကြောင့် မလှုပ်နိုင်မပြောနိုင်နဲ့.ကျောက်ရုပ်လေးတစ်ရုပ်လိုပဲကျန်ခဲ့တယ်။ တနေ့.နေ့.တော့အကြောင်း

အရင်းမှန်ကိုဒီလူသိအောင်စာရင်းရှင်းရမယ်လို့ စိတ်ထဲမှာတေးထားရုံပဲတတ်နိုင်တော့တယ်။

အပိုင်း(၂၆)

တယ်လီဖုန်းဘယ်အချိန်မှာမြည်လာမှာလဲလို့စောင့်ရတဲ့ဘ၀ ၊ သတင်းတစုံတရာ ရမလားလို့ဟိုဖက်ခြံကိုလှမ်းလှမ်းငေးမျှော်ရတဲ့ဒုက္ခ၊ ဒါတွေထဲကကေခိုင်လွတ်မြောက်ချင်နေပြီ။ ကေခိုင့်ကိုအရမ်းသံယောဇဉ်ကြီးတဲ့မောင်ကျော်သူ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းစေချင်တဲ့စိတ်နဲ့ သူ့အခြေအနေကိုသိချင်စိတ်ကိုသာ ရင်ထဲကထုတ်ပစ်လို့ရရင် ကေခိုင်အားလုံးကိုဥပက္ခာပြုထားလိုက်နိုင်ပါတယ်။ ခုတော့သနားဖို့ကောင်းတဲ့မောင်ကျော်သူ့ကိုပြေးမြင်လိုက်မိရင် အေးအေးဆေးဆေးမနေနိုင်ပြန်ဘူး။

မတွေ့ရတာကြာလာတာနဲ့အမျှမောင်ကျော်သူနဲ့ပတ်သတ်ရင်ကေခိုင့်ခံစားမှုဟာ ခင်စရာကောင်းတဲ့မောင်ငယ်လေးတစ်ယောက်ကိုစိုးရိမ်မိတဲ့ အစ်မတစ်ယောက်လိုခံစားမှုမျိုးသာဖြစ်နေပါတယ်။

ကေခိုင်နဲ့မောင်ကျော်သူကြားမှာရှက်စရာအဖြစ်အပျက်တွေရှိခဲ့ဖူးပေမယ့် ဒါတွေပြန်စဉ်းစားလိုက်ရင်ရှက်စိတ်နဲ့ရင်ခုန်မှုတွေမရှိတော့ပါဘူး။ မိုက်မှာဖူးတဲ့အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကိုနောင်တနဲ့မြင်ယောင်သလိုမျိုးပဲကျန်ပါတော့တယ်။

ကေခိုင်မဖြစ်စေချင်ဆုံးက ကေခိုင့်စိတ်နဲ့မောင်ကျော်သူမဟုတ်မဟတ်တွေလျှောက်လုပ်မှာတစ်ခုပဲ။ ဒါကိုတော့ကေခိုင်စိတ်ပူတယ်။ ဒီလိုသာဖြစ်ခဲ့ရင်ကေခိုင်တသက်လုံးယူကြုံးမရဖြစ်နေရမှာအမှန်ပဲ။

ကိုသန်းထိုက်ကိုအခြေအနေသွားမေးကြည့်ချင်တယ်။ ဒါပေမယ့်မေးလဲမမေးရဲပြန်ဘူး။ တဖက်ခြံကိုလှမ်းမျှော်လိုက်၊ အကြောင်းကိစ္စရှိလို့ဖြတ်သွားရင်းကိုသန်းထိုက်ကိုများတွေ့ရမလားလို့မျှော်ကြည့်မိလိုက်နဲ့. နေ့တွေကိုခက်ခက်ခဲခဲဖြတ်သန်းနေရတယ်။

စိတ်ကမတည်ငြိမ်တော့အအိပ်အစားပိုပျက်လာပြီး ကေခိုင်နဲ့နဲတောင်ပိန်ကျသွားတယ် ကေခိုင့်ကိုအမူအမှတ်မဲ့နေတတ်တဲ့ကိုကြီးတောင်မှဒါကိုသတိပြုမိတယ်။

"ကေခိုင်ပိန်သွားတယ်နော်၊ နေမကောင်းဘူးလား"

တညနေခင်းမှာ ကိုကြီးကမေးလာတော့....

"မဟုတ်ပါဘူး၊ နေကောင်းပါတယ်"

မလုံမလဲစိတ်နဲ့ဖြေလိုက်ရင်းကိုကြီးကိုကြည့်လိုက်တော့ ကိုကြီးလဲအတော်ပိန်ကျနေတာကိုသတိထားမိလိုက်တယ်။ အရင်ကတပင်တလေပဲဖြူတဲ့ဆံပင်တွေတောင်လှမ်းကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ အဖြူရောင်တစွန်းတစကိုမြင်နေရပြီ။

"ကိုကြီးလဲပိန်သွားတယ်၊ ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်ပါဦး"

ကိုကြီးကိုမကြည့်ရက်လို့ကေခိုင်စိတ်ရင်းအမှန်နဲ့ပြောမိတာပါ။ ကိုကြီးကယဲ့ယဲ့လေးပြုံးပြပြီး...

"ကိုကြီးလဲကောင်းပါတယ်.....ဒါပေမယ့်.....ဒီလိုပဲပေါ့ကေခိုင်ရယ်"

မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ဖြေပြီးလှည့်ထွက်သွားတော့ ကေခိုင်ပဲတွေဝေထွေပြားတဲ့စိတ်တွေနဲ့ငေးငိုင်ကျန်ခဲ့ရတယ်။

အပိုင်း(၂၇)

ကြုံသမျှတွေ့သမျှဟာ ကေခိုင့်ကိုစိတ်ရှုပ်စရာတွေချည့်ပဲဖြစ်နေတာကို ကေခိုင်ရေရှည်ဆက်ပြီးသည်းခံမနေနိုင်တော့ဘူး။ ဖြစ်လိုရာဖြစ်လို့ဆုံးဖြတ်ပြီးတစ်နေ့မှာတော့ ကေခိုင်မောင်ကျော်သူတို့ခြံထဲကို အရဲစွန့်ဝင်လာခဲ့တယ်။

ခြံဝန်းတံခါးကသော့ခတ်မထားဘူး၊ အိမ်ဘက်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အိမ်တံခါးလဲ ပွင့်နေတယ်။ မောင်ကျော်သူများရောက်နေသလားလို့ ထိတ်ကနဲလန့်သွားပြီးခြေလှမ်းတုန့်ကနဲဖြစ်သွားပြီးမှ အရဲတင်းရှေ့ကိုဆက်ဝင်လာခဲ့တုန်း

"ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ"

မမျှော်လင့်ပဲကိုသန်းထိုက်အေးကနေ ရုတ်တရက်ပေါ်လာတယ်။ လက်ထဲမှာလဲ ပေါက်တူးကြီးတစ်လက်နဲ့ လေသံမာမာနဲ့အမေးစကားနောက်မှာ ကေခိုင်တရင်းတနီးသိနေတဲ့အနံ့တစ်ခုပါလာတယ်။ အရက်နံ့။ နန်နဲတွန့်သွားပေမယ့်စိတ်ကိုတင်းလိုက်ပြီး

"မောင်ကျော်သူ့သတင်းဘာကြားသေးလဲ သိချင်လို့ပါ"

"မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ"

ဒီလိုမျိုးတုန့်ပြန်လာနိုင်တယ်ဆိုတာကေခိုင်ကြိုတွေးမိပြီးသားပါ။ ရင်ဆိုင်ဖို့လဲပြင်ဆင်ပြီးသား ဒါပေမယ့်လက်တွေ့ကြုံလာရတော့ နှုတ်ကဆွံ့အနေတယ်။ ဖြေရှင်းဖို့စကားလုံးလဲ ထွက်မလာဘူး။

"မင်းတော်တော်ရက်စက်တဲ့မိန်းမပဲ"

"ရှင်"

"ငါ့ညီလေးဘယ်ဆီရောက်လို့ဘာတွေဖြစ်နေမှန်းမသိဘူး၊ဒီလောက်အထိဖြစ်ရအောင် မင်းဘာလို့လုပ်ရတာလဲ"

"ကျွန်မဘာလုပ်လို့လဲ"

"မင်းငါ့ညီကိုမြူဆွယ်ခဲ့တယ်လေ၊ မနူးမနပ်ကောင်လေးကိုဘာတွေမက်လုံးပေးပြီးသိမ်းသွင်းခဲ့လဲ၊ မင်းလူရည်လည်မှာပါ လူကဲခတ်တတ်မှာပါ၊ ဒီကလေးဘယ်လောက်ရိုးသားတယ်ဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား"

မောင်ကျော်သူလူရိုးလူအေးလေးဆိုတာ ကေခိုင်ယုံကြည်ပြီးသားပါ ဒါ့ကြောင့်

"သူရိုးသားတယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်"

"အေးလေ မင်းသိလို့လဲ ငါ့ညီလေးကိုမင်းအတွက်ပျော်တော်ဆက်ဖို့ ထောင်ဖမ်းခဲ့တာပေါ့"

"ရှင်နဲနဲလွန်လာပြီ၊ အို... နဲနဲတောင်မဟုတ်ဘူး တော်တော်လွန်လာပြီ"

"နောက်ဆုံးမှာ ဒုက္ခရောက်ရတာငါ့ညီပါကွ၊ မင်းကဘာဖြစ်သလဲ ဘာမှမဖြစ်ဘူး ဒါကို တောင်မင်းက ငါလွန်တယ်ပြောချင်သေးလား"

"ဒီမယ်ကိုသန်းထိုက် အဖြစ်အပျက်တွေအကုန်လုံးကိုရှင်သိလို့လား"

"မသိပေမယ့် တွေးကြည့်ရင်အရှင်းကြီးပဲလို့"

ကေခိုင်အခက်ကြုံနေရပြီ မောင်ကျော်သူနဲ့ကေခိုင်ကြားကဖြစ်ရပ်တွေကိုတစ်မိမ်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ရှင်းပြရမလဲ။

"အားလုံးဟာရှင်ထင်သလိုမဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုပဲ ကျွန်မပြောနိုင်တယ်၊ ကျွန်မရှင့်ညီကို မမြူဆွယ်ခဲ့ဘူး သူ့ဟာသူကျွန်မနားကိုအတင်းရောက်လာတာ"

"သူ့လိုမနူးမနပ်ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို မင်းလိုမိန်းမချောတစ်ယောက်ကဘာထူး ပြီးဆွဲဆောင်နေဖို့လိုမှာလဲ၊ မူယာမာယာနဲနဲသုံးပြလိုက်တာနဲ့ ဒီလိုငတုံးကို မင်းရပြီပေါ့"

ကိုသန်းထိုက်ကတယူသန်သလို ကေခိုင့်မှာလဲရှင်းရခက်နေတယ် ၊ နောက်ဆုံးစိတ်ကို ဒုံးဒုံးချလိုက်ပြီး...

"ကဲရှိစေတော့ ကျွန်မဘာမှမပြောချင်တော့ဘူး၊ ရှင်ကျွန်မကိုဘာလုပ်ချင်သလဲ သတ်ချင်သလား သတ်လိုက်"

မထီလေးစားပြောလိုက်တဲ့ကေခိုင့်စကားအဆုံးမှာ ပေါက်တူးကိုကိုင်ထားတဲ့ ကိုသန်းထိုက်လက်ကကြွက်သားတွေတင်းသွားတယ်။ ပေါက်တူးကြီးကအပေါ်ကိုနဲနဲကြွတက်လာသလိုပဲ။ ဆက်မကြည့်ရဲတော့တာနဲ.ကေခိုင်မျက်လုံးကိုမှိတ်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်လေးရပ်နေလိုက်တယ်။ အရက်လဲမူးနေတဲ့ကိုသန်းထိုက်ကပေါက်တူးနဲ.ခုတ်သတ်လိုက်လဲ သေလိုက်တော့မယ်လို.စိတ်ကိုဒုံးဒုံးချထားလိုက်ပြီ။ ကေခိုင့်ဘဝအရှုပ်တွေထဲကလွတ်ပြီလို.သာ သဘောထားလိုက်တယ်။

ကေခိုင့်နားထဲမှာကိုသန်းထိုက်ရဲ.အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းကြီးကိုကြားနေရတယ်။ သူလဲစိတ်လှုပ်ရှားနေပုံပဲ။ ကေခိုင်စိတ်ကိုအတတ်နိုင်ဆုံးတည်ငြိမ်အောင်ထိန်းပြီး ငြိမ်ငြိမ်လေးဆက်ရပ်နေလိုက်တယ်။ အတော်ကြီးကြာတဲ့အထိကေခိုင့်ကိုယ်ပေါ်ကို ပေါက်တူးကျမလာဘူး။

မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ကေခိုင့်ကိုအံ့သြတကြီးနဲ.ကြည့်နေတဲ့ ကိုသန်းထိုက်ကိုမြင်လိုက်ရတယ်။ လက်ထဲမှာပေါက်တူးရှိနေပေမယ့် ကေခိုင့်ကိုခုတ်မယ့်ပုံမရှိပါဘူး။ အောက်ကိုစိုက်ပြီးမြေကိုထောက်ထားတယ်။

"ဘာလို. မလုပ်တာလဲ"

ကေခိုင်မေးလိုက်တော့မှ ကိုသန်းထိုက်ရုတ်တရက်အသက်ဝင်သွားသလိုတုန်းသွားပြီး.

"ဘာဖြစ်လို.ငါကမင်းကိုသတ်ရမှာလဲ"

"ကျွန်မကရှင့်ညီကိုမြူဆွယ်တဲ့မိန်းမလေ လင်ကြီးငုတ်တုပ်ရှိလျှက်နဲ.ရှင့်ညီကိုဖျားယောင်းသွေးဆောင်တဲ့မိန်းမလေ၊ အကျင့်ပျက်တဲ့မိန်းမကြောင့်ခုရှင့်ညီ ဒုက္ခရောက်နေရပြီ ရှင်မကျေနပ်ဘူးမဟုတ်လား၊ ကျွန်မကိုမုန်းတယ်မဟုတ်လား၊ သတ်လိုက်ပါ ကျွန်မသေရမှာ မကြောက်ပါဘူး"

တဖြည်းဖြည်းနဲ.ကေခိုင့်အသံကပြောရင်းမာလာတယ်၊ မာရာကနေပြီးတုန်ခါလာပြန်တယ်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ငိုသံစွက်လာတယ်။ ဒါကိုပဲမာယာသုံးနေတယ်ဆိုပြီးကိုသန်းထိုက်ထင်နေလေဦးမလား။ ကေခိုင်ကတော့ရင်ထဲရှိသမျှပြောလိုက်တာပါ။

"မင်းပြန်ပါတော့"

ခြံဖက်ကိုလက်ညှိုးထိုးပြရင်း ကိုသန်းထိုက်ကပြောတယ်။

"မသွားခင်ကျွန်မ မောင်ကျော်သူ.သတင်းသိပါရစေ"

ကိုသန်းထိုက်မျက်နှာတင်းမာသွားတယ်။ ဒါပေမယ့်ပြန်ပြီးပြေလျော့သွားပြီး...

"ငါလဲဘာမှမကြားရပါဘူး၊ သူ.သူငယ်ချင်းတချို.နဲ.အဆက်အသွယ်ရတယ်၊ငါလဲသူတို.နဲ.သွားတွေ.တယ် သူကသူငယ်ချင်းတွေကိုလဲမဆက်သွယ်ဘူးတဲ့၊ အဆက်အသွယ်လုပ်လာရင်သူတို.လာပြောမယ်ပြောတယ်၊ ငါလဲအဲဒါကိုပဲထိုင်စောင့်နေရတာ"

ကိုသန်းထိုက်ဟန်ပန်နဲ.လေသံကြောင့်သူတကယ်ပြောနေတယ်ဆိုတာ ကေခိုင်ယုံလိုက်ပါတယ်။

"ဟုတ်ကဲ့ဒါဆိုလဲကျွန်မသွားပါမယ်၊ အကြောင်းထူးရင်သာသိပါရစေရှင်"

နားမလည်တဲ့ဟန်နဲ.ကိုသန်းထိုက်ခေါင်းကိုခါလိုက်တယ်။ တစ်လှမ်းနှစ်လှမ်းလျှောက်ပြီးမှကေခိုင်သတိရလို.ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး...

"အော်ဒါနဲ. အကိုကျွန်မကိုသတ်ချင်သေးတယ်ဆိုရင်လဲပြောပါ ကျွန်မသေဖို.အဆင်သင့်ပါပဲ"

ကိုသန်းထိုက်မျက်နှာပေါ်မှာပိုပြီးရှုပ်ထွေးခြင်းတွေဖြတ်သန်းသွားတယ်။ သူ.စိတ်ထဲမှာ ကေခိုင့်ကို အာဂမိန်းမပဲလို.ပဲတွေးနေမလား၊ စိတ်မှန်.ရဲ.လားလို.တွေးနေမလား ကေခိုင်ဂရုမစိုက်တော့ပါဘူး။ အေးအေးဆေးဆေးပဲခြံထဲကပြန်ထွက်လာခဲ့တယ်။ ကိုသန်းထိုက်ကတော့ ပေါက်တူးရိုးပေါ်လက်နှစ်ဖက်တင်ပြီး ငူငူငိုင်ငိုင်နဲ.ကျန်ခဲ့လေရဲ.။

အပိုင်း(၂၈)

နောက်တစ်ပတ်လောက်ကြာတဲ့အထိ အခြေအနေကဘာမှထူးခြားမလာဘူး။ ကိုသန်းထိုက်မျှော်လင့်ထားသလိုကေခိုင့်ဆီကိုမောင်ကျော်သူရောက်မလာတဲ့အပြင် ဘာအဆက်အသွယ်မှလဲလုပ်မလာဘူး။ကေခိုင်လဲစိတ်ပူနေပြီ။ သူ.အစ်ကိုရင်းဖြစ်တဲ့ကိုသန်းထိုက်ဆိုရင်ပိုပြီးပူလိမ့်မယ်လို.လဲတွေးပြီးကိုယ်ချင်းစာမိပါတယ်။

သွေးဆူတဲ့ရှုးရှုးမိုက်မိုက်အရွယ်ကလေးဆိုတော့စိတ်နောက်ကိုယ်ပါလုပ်ရင်းနဲ.မဖြစ်သင့်တာတွေများဖြစ်ကုန်ပြီလားလို.လည်းတွေးပူမိတယ်။ သွားရင်းလာရင်းလမ်းမှာဖြူဖြူချောချောကောင်လေးတွေတွေ.ရင်မောင်ကျော်သူများလားလို.လိုက်ကြည့်မိတယ်။ သိသိသာသာကြည့်မိတာမျိုးဆိုတချို.ကောင်လေးတွေက ကေခိုင့်ကိုပြန်နောက်သွားကြတာတွေလည်းခံရတတ်တယ်။

ခြံထဲမှာ၊ လမ်းပေါ်မှာကိုသန်းထိုက်နဲ.ဆုံဖြစ်ပေမယ့် ဘာသတင်းတစ်ခုမှထူးပြီးမရဘူး။ ကေခိုင်ကမနေနိုင်လို.မေးရင်ခေါင်းပဲခါပြတတ်တယ်။

တနေ.တော့အဖြေတစ်ခုကကေခိုင့်ဆီကိုဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာတယ်။ ကေခိုင်ဂရံတာမှာခုံလေးချပြီးစာဖတ်နေတုန်းတယ်လီဖုန်းမြည်လာတယ်။

"ဟဲလို"

"ဟဲလို မကေခိုင်လားခင်ဗျာ"

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင့် အမိန်.ရှိပါ"

"အော်....အစ်မ...ကျွန်တော်ရဲလေးပါ"

ဘယ်က ရဲလေးလဲ၊ အဆိုတော်ရဲလေးကလဲကေခိုင်နဲ.မသိပါဘူး ကေခိုင်ကြောင်သွားတယ်။

"ရှင်"

"ဟိုလေ အစ်မ...ကျွန်တော်ကျော်သူ.သူငယ်ချင်းပါ"

"အော်....ဟုတ်ပြီ မောင်လေးပြောပြော"

ကေခိုင့်ဖုန်းနံပါတ်ကိုဘယ်လိုရတာလဲဆိုတာတောင်မမေးမိဘဲ၊ သတင်းထူးရမလားလို.အမောတကောမေးမိတယ်။

"ကျွန်တော်တို.မြို.ထဲမှာတခါတွေ.ဖူးတယ်လေ"

မောင်ကျော်သူပြောပြတဲ့အထဲမှာ ရဲလေးဆိုတာပါသလားကေခိုင်မမှတ်မိဘူး။ ကိုယ်တော်ချောလေးကလဲလိုရင်းကို အရင်မပြောဘူး။

"မှတ်မိတယ်၊ မှတ်မိတယ် ဘာထူးလို.လဲမောင်လေး"

မနေနိုင်တော့ လောလိုက်တော့မှ....

"ကျော်သူကျွန်တော့်ဆီစာရေးတယ် အစ်မ၊ သူစစ်ထဲဝင်သွားပြီတဲ့"

"ဘာပြောတယ်"

"သူအခု ရှမ်းပြည်မှာသင်တန်းတက်နေရပြီတဲ့"

"အော်"

မောင်ကျော်သူဘယ်ရောက်နေလဲ ဘာဖြစ်နေလဲကေခိုင်အရမ်းသိချင်ခဲ့ပေမယ့် ခုလိုသိလိုက်ရတော့လဲတမျိုးကြီးပဲ။ ခေါင်းထဲမှာထုံပြီးဘယ်လိုမှန်းမသိဘူး။ ဂမ်းသာသွားတာမျိုးလဲမဖြစ်ဘူး ရဲလေးကတော့တာဂန်ကျေစွာပဲဆက်ရှင်းပြပါတယ်။

"သူကအပြင်ကိုစာရေးခွင့်မရှိဘူးလို.ပြောတယ်၊အဲဒါအပြင်ကလူတစ်ယောက်ကိုပေးပြီးထည့်ခိုင်းလိုက်တာတဲ့ အစ်မ၊ စာကတိုတိုလေး နောက်မှအကြောင်းစုံရေးမယ်လို.ပြောတယ်"

"အေးကွယ် ကျေးဇူးပါပဲ"

"ဒီကောင်ဘာဖြစ်သွားတာလဲအစ်မ၊ သူ.အစ်ကိုအိမ်ကိုရောက်လာတော့ ကျွန်တော်လဲ အံ့ဩနေတာ အစ်မကိုစိတ်ဆိုးသွားတာလား"

"ဆိုပါတော့ကွယ်"

ကေခိုင့်ကြောင့်လို.တစိတ်တပိုင်းသတ်မှတ်နိုင်တဲ့အတွက်ဒီလိုပဲ ကေခိုင်ဖြေလိုက်တယ်။

"ဒါနဲ. မောင်လေးကအစ်မဖုန်းနံပါတ်ဘယ်လိုရတာလဲ"

"ကိုသန်းထိုက်အိမ်လာတုန်းကဖုန်းနံပါတ်နစ်ခုပေးသွားတယ်၊ သူတို.ဖုန်းကတော့ ကျွန်တော်အရင်ထဲကသိတယ်လေ၊ နောက်တစ်ခုကအစ်မဖုန်းတဲ့ သူ.ဆီဆက်လို.မရရင်အစ်မ ဆီကိုဆက်ပါလို.ပြောထားတယ်"

"ကိုသန်းထိုက်ကိုရော ပြောပြီးပြီလား"

"ကျွန်တော်ခေါ်တာပဲအစ်မ၊ ခေါ်လို.မရဘူး ဖုန်းပျက်နေသလားမသိဘူး၊ အဲဒါနဲ. အစ်မ ဆီခေါ်လိုက်တာ၊ အစ်မလဲစိတ်ပူနေမှာပဲဆိုတာသိတယ်လေ၊ အခုစာရရချင်းဆက်လိုက်တာ"

"အေးကွယ် ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်"

"ဟာ...အစ်မကလည်း ဒီလောက်တော့လုပ်ပေးရမှာပေါ့ သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးတွေပဲ အဲဒီကောင်တွေ.မုန်ရင်းအုပ်လိုက်ဦးမယ် ဘာတွေလျှောက်လုပ်မှန်းမသိဘူး၊ စစ်ထဲဝင်ချင်လဲ ဘွဲ.ရမှဗိုလ်သင်တန်းတက်ပေါ့၊ ခုတော့ရိုးရိုးရဲဘော်သွားလုပ်တယ်"

ကေခိုင်ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘူး ဖုန်းခွက်ကိုကိုင်ပြီးငိုင်နေမိတယ်။

"အစ်မရေ ကိုသန်းထိုက်ဆီကိုကျွန်တော်ခေါ်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ မရဘူးဆိုရင်အစ်မကို ပြန်ခေါ်မယ်နော် အစ်မပဲသတင်းပေးလိုက်တော့ပေါ့"

"အေး အေး"

ရဲလေးဖုန်းချသွားပေမယ့် ကေခိုင်မချမိသေးဘူး။ တကယ်လို.ရဲလေးဖုန်းဆက်လို.မရ ဘူး အစ်မပဲပြောလိုက်ပါဆိုရင်ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ကေခိုင်သွားပြောပေးချင်ပါတယ် ဒါပေမယ့် အဲဒီအခါကျ ကိုသန်းထိုက်ကဘယ်လိုမြင်မလဲ ၊ ဘယ်လိုတုန်.ပြန်မလဲ ကေခိုင်မသိဘူးလေ။

ကေခိုင်ဖုန်းခွက်ကိုပြန်တင်လိုက်တာနဲ.တပြိုင်နက်ဖုန်းကမြည်လာတယ် ကိုင်လိုက် တော့ ရဲလေး....

"အစ်မရေခေါ်လို.မရဘူး ဖုန်းပျက်နေတယ်ထင်တယ်၊ တစိတ်လောက်အစ်မရယ် ကိုသန်းထိုက်ကိုပြောပေးပါလား"

ပြောမပေးနိုင်ဘူးငြင်းလို.ကလည်းမဖြစ်တော့....

"အေး အေး အစ်မသွားပြောလိုက်မယ်"

"ဒါဆိုလဲကျေးဇူးပဲအစ်မရေ၊ ကျွန်တော်ဒီနေ.အိမ်ကခိုင်းထားတာလေးတွေရှိလို.ပါ၊ နောက်နေ.ကျမှစာပါတခါထဲယူလာခဲ့မယ်"

"ရပါတယ် အပန်းမကြီးပါဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒါဆိုလဲ ဒါပဲနော် အစ်မ"

"အော်အင်းဒါနဲ.မောင်လေးဟိုလေလက်ရေးကတော့သူ.လက်ရေးဟုတ်ပါတယ်နော်"

"ဟုတ်ပါတယ်အစ်မ၊ သူ.လက်ရေးကျွန်တော်မသိပဲနေပ့ါမလား အစ်မရဲ. ဟားဟား"

ရဲလေးကတော့ကေခိုင်ဘာကြောင်တာလဲထင်ကောင်းထင်လိမ့်မယ်။ ကေခိုင်ကတော့ ပိုပြီးသေချာချင်လို.မေးလိုက်တာပါ။

"ငါ့နယ်နော် စိတ်ညစ်လိုက်တာ"

သတင်းရပြန်တော့လဲ ကေခိုင်စိတ်ညစ်ရပြန်ပြီ။ စစ်ထဲဝင်သွားတယ်ဆိုတော့အရက်မူး ပြီးကားတိုက်ခံရတယ်ဆိုတာထက်စာရင်တော်သေးတယ်တွက်ရပေမယ့် ကိုသန်းထိုက်ကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ ဒီသတင်းကိုကေခိုင်ကအရင်သိရတဲ့အပေါ်ကိုသန်းထိုက်ကတမျိုးမြင်ရင် လဲ ကေခိုင်ပဲစိတ်ရှုပ်ရဦးမှာ။

ညေခန်းထဲမှာအကြာကြီးထိုင်နေမိပြီးမှမထူးဘူးလို.ဆုံးဖြတ်ပြီး လာမယ့်ဘေးပြေးတွေ.

ဖို.ထိုင်ရာကထလိုက်တယ်။အပြင်ထွက်ဖို.ခြေလှမ်းပြင်ပြီးမှစိတ်ထဲတမျိုးဖြစ်လာတာနဲ.အိပ်ခန်းထဲပြန်ဝင်လာပြီးမှန်ရှေ.မှာထိုင် နံနံရှုပ်ပွနေတဲ့ဆံပင်တွေကိုသပ်သပ်ရပ်ရပ်ပြန်ပြီးဖြီးရင်းမှန်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသေချာပြန်ပြန်ကြည့်မိတယ်။

ကော်လံမှာအတွန်.လေးတွေပါတဲ့ချည်သားဘလောက်စ်လက်စကအဖြူ ၊ အဖြူရောင်ပေါ်မှာပဲအနက်ရောင်အလုံးလေးတွေခပ်ကျဲကျဲပန်းထိုးထားတဲ့ထဘီဖတ်ထားတဲ့ ကေခိုင်ဟာလင်ငယ်အတွက်ရတက်ပွေနေရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ.မတူလောက်ပါဘူးလို.စိတ်ချသွားရတော့မှ စိတ်ချလက်ချအိမ်ပြင်ကိုထွက်လာခဲ့တယ်။

ဟိုဖက်ခြံဝရောက်တော့ခြံတံခါးသော့ခတ်မထားဘူး၊ အထဲကိုမဝင်ချင်တာနဲ.သံတံခါးကိုမျောက်လက်နဲ.ရိုက် အသံပေးပြီး...

"ကိုသန်းထိုက် ကိုသန်းထိုက်"

ခပ်ကျယ်ကျယ်လေးခေါ်လိုက်ပေမယ့် ဘာမှမထူးခြားဘူး။ နောက်ထပ်အကြိမ်ကြိမ်ထပ်ခေါ်တော့လဲတုန်.ပြန်သံမကြားရဘူး။ ကိုသန်းထိုက်အပြင်များသွားနေတာလား။ အိမ်မှာမရှိလို.ရဲလေးဖုန်းဆက်တာကိုမကိုင်နိုင်တာများလား။

သေချာအောင်သိချင်စိတ်နဲ.တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ပြီး ကေခိုင်ခြံထဲကိုဝင်ခဲ့တယ်။ တခြံလုံးလည်းတိတ်ဆိတ်လို.၊ အိမ်ဘက်ကလဲဘာသံမှမကြားရဘူး၊ အိမ်ရှေ.သံပန်းတံခါးကလည်းသော့ခတ်မထားပြန်ဘူး အဲဒါနဲ.တံခါးလက်ကိုင်ကိုလှုပ်ပြီးထပ်ခေါ်မိတယ်။

"ကိုသန်းထိုက် ကိုသန်းထိုက်"

ထူးသံမကြားရလို.ဘေးဘီမျက်စေ့ကစားလိုက်တော့တံခါးဘေးမှာလူခေါ်ခေါင်းလောင်းခလုပ်ကလေး။ တချက်ဖိနှိပ်လိုက်တော့အတွင်းဘက်မှာတီးလုံးသံလေးမြည်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့်ဒီအတိုင်းပဲ ဘာသံမှမကြားရဘူး။ စိတ်မရှည်တော့တာနဲ.ကေခိုင်ခလုပ်ကိုလက်နဲ.ဆက်တိုက်ဖိထားလိုက်တယ်။တီးလုံးသံကမရပ်မနားကိုမြည်နေတယ်။နံနံကြာသွားလို.ကေခိုင်လက်ကိုပြန်လွှတ်မယ်လုပ်တော့မှ အထဲကအသံသဲ့သဲ့ထွက်လာတယ်။

"ဘယ်သူလဲ"

"ကျွန်မပါ ၊ ကေခိုင်"

"ဝင်ခဲ့လေ၊ တံခါးကစေ့ထားတာပါ"

ဝင်သင့်မဝင်သင့်ခဏရပ်စဉ်းစားလိုက်ပြီးတော့မှ မထူးတော့ဘူးဆိုတဲ့အတွေးနဲ.အိမ်ထဲကိုဝင်လိုက်တယ်၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာဘယ်သူမှမရှိဘူး။ ကေခိုင်ကြောင်ငေးငေးလေးရပ်နေမိတုန်းအတွင်းခန်းတခုထဲက ကိုသန်းထိုက်ထွက်လာတယ် စောင်ကြီးတစ်ထည်ခြုံလို.။

"ထိုင်လေ ဘာကိစ္စရှိလို.လဲ"

အားပျော့တဲ့လေသံနဲ.ပြောရင်း သူလဲထိုင်လိုက်တယ်။ ကေခိုင်မရဲတရဲလေးဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း....

"နေမကောင်းဘူးလား"

"ဖျားနေတာ သုံးလေးရက်ရှိပြီ"

"အော်....ဆေးခန်းသွားမပြဘူးလား"

"မသွားတော့ပါဘူး၊ သွားချင်စိတ်လဲမရှိပါဘူး၊ ဒီလိုပဲနေလိုက်ရင်နောက်တရက်နှစ်ရက်လောက်ဆိုသက်သာသွားပါပြီ"

ပိုက်ဆံအခက်အခဲရှိလို.လားလို.တွေးမိပြီးကူညီချင်ပေမယ့် ပြောမနေချင်တာနဲ.ကူညီချင်စိတ်ကိုမျိုသိပ်လိုက်ရတယ်။

"ဆိုပါဦး ထူးထူးခြားခြား"

နေမကောင်းနေချိန်ဖြစ်လို.ထင်ပါရဲ. ကိုသန်းထိုက်ဆက်ဆံတာမာမာထန်ထန်မရှိဘူး။

"ဟိုလေ...မောင်ကျော်သူကသူ.သူငယ်ချင်းဆီ စာရေးတယ်တဲ့"

"ဟာ...တကယ်လား"

အားပျော့ထိုင်းမှိုင်းနေတဲ့ကိုသန်းထိုက်မျက်လုံးတွေအရောင်တောက်သွားတယ်၊ ကိုယ်ပေါ်ကစောင်ကိုခွာချလိုက်ရင်း....

"ဆိုပါဦး၊ ဘာတွေရေးသလဲ၊ ဘာထူးလဲ"

တဖက်ကသိချင်စိတ်တွေနဲ့အမောတကောဖြစ်နေပေမယ့် ဘာမှအထူးအဆန်းမပါတဲ့အကြောင်းအရာရိုးရိုးလေးကိုပဲ ပြောပြဖို့ကေခိုင့်နှုတ်ကမထွက်ဘူး၊ ဆွံ့အနေတယ်။

"ပြောလေ ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ကေခိုင်စကားလုံးရွေးနေတာကိုသတင်းဆိုးလို့ထင်ပြီးကိုသန်းထိုက်စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်သွားတယ်

"သိပ်စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး၊ ဟိုလေ မောင်ကျော်သူကစစ်ထဲဝင်သွားတာတဲ့"

"စစ်ထဲဝင်သွားတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဟာ............."

သိလိုစိတ်နဲ့ထောင်မတ်နေတဲ့ကိုသန်းထိုက်ရဲ့ကိုယ်လုံးကြီး ဆိုဖာပေါ်ပြန်ခွေကျသွားတယ်။

"ဖြစ်ရလေ ညီလေးရယ်"

"အကြောင်းစုံတော့ကျွန်မလဲမသိပါဘူး၊ ဖုန်းဆက်တဲ့ကောင်လေးကနောက်နေ့ကျရင်စာယူပြီးလာခဲ့မယ်တဲ့"

မကျေနပ်တဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့စိုက်ကြည့်နေတဲ့ ကိုသန်းထိုက်ရဲ့အကြည့်တွေကိုရှောင်လွှဲရင်းကေခိုင်ကလေသံတည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ပဲရှင်းပြလိုက်နိုင်ပါတယ်။ ကေခိုင်သိတာကလဲဒီလောက်ပဲရှိတယ်လေ။

"ဒီကောင်ကွာ..... ဘာဖြစ်လို့ဒီလိုလုပ်လိုက်ရတာလဲ၊ နောက်သနှစ်၂နှစ်လောက်ကြာရင်ဘွဲ့ပဲရတော့မယ် ခုတော့၊ ငါ့ညီလေးအညွှန့်ကျိုးရပြီပေါ့"

ကိုသန်းထိုက်ကတဖျစ်တောက်တောက်နဲ့မကျေမနပ်ညည်းညူနေတယ်။

"ဒီလိုမှန်းသိရင်ပြန်မလွှတ်ပါဘူး"

သူ့ဟာသူပြောနေတာတွေကိုဘာထင်မြင်ချက်မှမပေးပဲငြိမ်နေလိုက်တယ်။ ခုနေခါကေခိုင်ကမောင်ကျော်သူ့ကိုရွာပြန်လွှတ်တာမှားတယ်လို့ဝင်ပြောလိုက်လို့ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ။

"မင်းသိလား၊ ရွာပြန်ရောက်ထဲကအိမ်မကပ်ဘူးတဲ့၊ အချိန်ပြည့်အရက်မူးနေတော့အဖေတို့အမေတို့လဲစိတ်ဆင်းရဲရတာပေါ့၊ ငါ့ကိုလှမ်းတိုင်ကြပါတယ် ငါကနောက်ဆိုသူနားလည်သွားမယ်ဒါတွေကခဏပါလို့တွက်ပြီး ဒီမှာဆက်နေနေမိတာ၊ ငါပါလိုက်ပြန်သွားရင်လဲကောင်းသား"

"အားလုံးကျွန်မအပြစ်ပါရှင်"

"ဘာ... အရင်ကမင်းပြောတော့မင်းနဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူးဆို"

ကိုသန်းထိုက်ကခပ်ရွဲ့ရွဲ့ပြန်ပြောတယ်။ ကေခိုင်မချိပြုံးလေးပြုံးလိုက်ပြီး...

"မီးကိုမလောင်ခင်ကကျွန်မတားနိုင်ခဲ့ရမှာပေါ့၊ သူ့စိတ်ထဲမှာဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာကျွန်မမသိပေမယ့် ဒီလောက်ထိဖြစ်ရမယ်မထင်လို့သူနဲ့အရောတဝင်ဆက်နေမိတယ်လေအစောကြီးထဲကကျွန်မဖာသာနေနေခဲ့ရင် ဒါတွေဘယ်ဖြစ်လာတော့မလဲ"

"အော်........."

ကိုသန်းထိုက်ပြုံးလိုက်တယ် ၊ မဲ့ပြုံး..

"ဒီလိုပြောကြေးသာဆိုရင်ဖြင့် ဒါတွေအားလုံးဟာငါ့အပြစ်တွေချည်းပဲ"

"ရှင်"

"ငါသာထောင်မကျခဲ့ရင် သူရန်ကုန်မှာကျောင်းလာတတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့ဆီမှာလဲ

ကျောင်းတွေရှိပါတယ်၊ သူကအင်းစိန်ထောင်မှာကျနေတဲ့ငါ့ကို ထောင်ဝင်စာမှန်မှန်လာတွေ့နိုင်အောင်ရန်ကုန်မှာပြောင်းတက်တာ"

သူတို့ညီအစ်ကိုတွေတစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ဒီလိုချစ်ကြတာကိုသိလိုက်ရတော့ ကေခိုင်မနာလိုတောင်ဖြစ်မိတယ်။ ကေခိုင်ကသွေးချင်းမရှိ တစ်ယောက်ထဲကြီးပြင်းလာခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။

"အဲဒါနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ"

"ဆိုင်တယ်လေ၊ ငါသာထောင်မကျရင် ဒါတွေဘယ်ဖြစ်လာတော့မှာလဲ"

ဒီလိုကျတော့လဲဟုတ်သလိုလိုနဲ့လို့ကေခိုင်တွေးမိတယ်။

"ဒီလောက်တောင်ဖြစ်ဖို့မရည်ရွယ်ပါဘူး၊ ငါ့မိန်းမ မကောင်းတာငါသိတယ်၊ သက်သေသက်ကာယနဲ့အမိဖမ်းပြီးဒင်းကိုကွာပစ်မယ်ဆိုပြီးသွားတာ ၊ ငါ့အိပ်ယာပေါ်မှာသူတို့နှစ်ယောက်ကမြင်မကောင်းရှုမကောင်းဖြစ်နေကြတာကိုမြင်လိုက်ရတော့ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘူးလေ"

ကိုသန်းထိုက်ဘယ်လိုမြင်ကွင်းကိုမြင်ခဲ့သလဲဆိုတာတွေးလိုက်မိတော့ ကေခိုင့်မျက်နှာကလေးရဲသွားတယ်။

"ခဏလေးပဲ၊ ခဏလေး၊ အဲဒီခဏလေးမှာစိတ်ထိန်းနိုင်ခဲ့ရင် ငါလဲထောင်ထဲမရောက်ဘူး၊ ငါ့မိသားစုတွေလဲစိတ်ဆင်းရဲဒုက္ခမရောက်ရတော့ဘူး၊ ငါ့ညီလေးလဲခုလိုမျိုးတွေဖြစ်လာမှာမဟုတ်တော့ဘူး"

ဟုတ်တယ်၊ မျက်တောင်တခတ်စာလောက်အချိန်ပိုင်းလေးအတွင်းမှာလူ့ပ်ရှားပြောင်းလဲသွားတတ်တဲ့စိတ်က သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်။ ကေခိုင်ကိုယ်တိုင်လဲဒီလိုခဏမျိုးလေးတွေကြောင့်ဒုက္ခတွေ့နေရပြီလေ။ ကေခိုင်ဒီလိုငြိမ်ပြီးတွေးနေတာကို ကိုသန်းထိုက်ကသတိထားမိသွားတော့...

"မင်းလဲ နှောင်တရနေပြီလား"

"ဟုတ်တယ် ၊ ရတယ်"

"မင်းဝန်ခံနေပြီပေါ့"

"ဘာကိုဝန်ခံနေလို့လဲ"

"မင်းတို့နှစ်ယောက်ကိစ္စလေ"

"ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကိစ္စ ဟုတ်လား၊ ရှင်ကဘယ်လိုထင်ထားလို့လဲ"

"ရှင်းနေတာပဲလို့"

ကေခိုင်စိတ်မသက်မသာနဲ့ပြုံးလိုက်မိတယ်။

"ရှင့်ညီနဲ့စကားပြောပြီးပြီလား"

"သူအားလုံးဝန်ခံတယ်"

မောင်ကျော်သူဘာတွေဝန်ခံသွားလဲ၊ ပန်းခြံထဲကကိစ္စလား ၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေလား၊ ကေခိုင့်မျက်နှာလေးရဲသည်ထက်ရဲလာတယ်။

"ကျွန်မပြန်လိုက်ပါဦးမယ်"

ရှက်ရွံ့တဲ့စိတ်နဲ့ကေခိုင်ထရပ်လိုက်တော့ ကိုသန်းထိုက်ကခေါင်းကိုညိမ့်ပြပြီး...

"ဟုတ်ပါပြီ၊ ကောင်းပါပြီ၊ သတင်းလာပေးတဲ့အတွက်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

ကေခိုင်အလိမ်တွေပေါ်ကုန်လို့ပြေးပြီလို့သူထင်မလားပဲ၊ ကေခိုင်ဆက်မနေချင်တော့ဘူး။ မယုံတဲ့သူကိုဆက်ပြီးတော့လဲရှင်းပြမနေချင်တော့ဘူး။ အိမ်ထဲကနေခပ်သုတ်သုတ်ထွက်လာခဲ့တယ် နောက်ဆိုရင်မပတ်သတ်တော့ဘူးလို့လဲဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

အပိုင်း(၂၉)

"ကလင် ကလင်"

ခုတလောမှဖုန်းကလဲလာတတ်လွန်းတယ်။မြည်လိုက်ရင်လဲကေခိုင်အနားမှာမရှိတဲ့အခါမျိုးတွေချည့်ပဲ။

"အစ်မရေ ကျွန်တော်ပါ"

နားထောင်လိုက်တော့ အဆိုတော်မဟုတ်တဲ့ ရဲလေးအသံကိုကြားလိုက်ရတယ်။

"ရဲလေးလား"

"ဟုတ်ကဲ့အစ်မ၊ ခုလေးတင်ကျွန်တော်ကျော်သူတို့.အိမ်ကပြန်လာတာ၊ အစ်မခဲအိုကြီးအတော်ဒေါင်းနေတယ် သွားကြည့်လိုက်ပါဦး"

"ဘယ်သူ.ကိုပြောတာလဲ"

သိသိကြီးနဲ.တမင်ပြန်မေးလိုက်မိတယ်။

"ကိုသန်းထိုက်လေ၊ အိပ်ယာကတောင်မထနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော်ဆေးခန်းပို.ပေးခဲ့ပြီ၊ ခုအိမ်ပြန်ပို.ထားတယ်၊ အစ်မအဆင်ပြေရင်သွားကြည့်လိုက်ပါဦး"

"မသွားချင်ပါဘူး"

ပါးစပ်ကလွှတ်ကနဲထွက်သွားတော့ တဖက်ကရဲလေးရယ်သံကြားရတယ်။

"ကိုယ့်ဆွေမျိုးအရင်းကြီးပဲအစ်မရယ်၊ ဘဲကြီးကရေလဲပြတ်နေတော့ဆေးခန်းမသွားပဲပေခံနေတာ၊ ဆေးခန်းမသွားပါဘူးလုပ်နေလို.အတင်းဆွဲထုပ်လာရတယ်၊ ဆေးဖိုးဂါးခကတော့ကျွန်တော့်တာဝန်သာထားလိုက်ပါအစ်မရယ်၊ အားရင်သာတချက်တချက်ကြည့်ပေးလိုက်ပါဦး စားဖို့.ပေါင်မုန့်.နဲ.ခေါက်ဆွဲခြောက်တွေလဲဝယ်ပေးခဲ့တယ်"

ဒီအတိုင်းဆိုရင်ကေခိုင်အိမ်ထောင်သည်ဆိုတာရဲလေးမသိသေးဘူး၊ မောင်ကျော်သူနဲ.ကိုသန်းထိုက်ကလည်းမပြောဘူးနဲ.တူတယ်။

"အေးပါကွယ်၊ အစ်မအားရင်သွားကြည့်လိုက်ပါ့မယ်"

ကိစ္စမြန်မြန်ပြတ်အောင်ကေခိုင်ပြောလိုက်မိတယ်။

"နက်ဖြန်သူ.ကိုဆေးခန်းပို.ဖို.ကျွန်တော်တခေါက်လာခဲ့ဦးမယ်၊ အစ်မကိုဖုန်းပြောဖို.ဘယ်အိမ်မှန်းမသိတာနဲ.မပြောခဲ့ရတာ၊ ဒါဆို ဒါပဲနော် အစ်မ"

သူပြောချင်ရာတွေပြောပြီးကောင်လေးကဖုန်းချသွားတော့ ကေခိုင်လဲဖုန်းပြန်ချရင်းသက်ပြင်းပါချလိုက်မိတယ်။ လူတစ်ယောက်ခုလိုအခက်အခဲတွေ.နေချိန်မှာ ကေခိုင်လဲကူညီချင်ပါတယ်။ အိမ်နီးနားချင်းမဟုတ်တဲ့ရဲလေးတောင်အဝေးကနေတကူးတကလာပြီးတော့ကူညီသေးတာပဲ၊ မောင်ကျော်သူ.မျက်နှာကလဲရှိသေးတယ်။

"စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်"

ကေခိုင်နဲ.မောင်ကျော်သူကိုမကင်းမရှင်းလို.သတ်မှတ်ထားတဲ့သူကနန်နဲလေးပါ။ မောင်ကျော်သူရဲ.သူငယ်ချင်းတွေနဲ.ကိုသန်းထိုက်ပဲရှိတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေကလဲကေခိုင့်ကိုအပျိုပဲထင်နေကြတာ။ သူတို.ထင်တာလုံးလုံးမှားတယ်လို.လဲမဆိုနိုင်ဘူး။ နောက်တယောက်ကိုသန်းထိုက်ကတော့ကေခိုင်ဟာအိမ်ထောင်ရှိလျှက်နဲ.မောင်ကျော်သူနဲ.ဖောက်ပြန်တဲ့မိန်းမလို.ယုံကြည်ထားတဲ့သူ။ သူ.ယုံကြည်ချက်ကလုံးဝနီးပါးကိုမှားတယ်လို.ကေခိုင်သတ်မှတ်တယ် ဒါပေမယ့်သူယုံကြည်တာအမှန်မဟုတ်ကြောင်းရှင်းပြဖို.ကကေခိုင့်မှာခက်နေတယ်။ ဒီတော့ဖြစ်နိုင်ရင်ကေခိုင်ကိုသန်းထိုက်နဲ.မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်ဘူး။

ကေခိုင်တနေ့လုံးစဉ်းစားတယ်၊ သွားကြည့်သင့်မကြည့်သင့်ဆိုတာကို။ နောက်ဆုံးတော့အကူအညီပေးချင်စိတ်ကများလာတာနဲ့စိတ်ကိုဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးထွက်လာခဲ့တယ်။ ခြံတံခါးလဲပိတ်မထားဘူး၊ အိမ်ဝရောက်တော့လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကိုနှိပ်မယ်လုပ်ပြီးမှစိတ်ကူးပြောင်းပြီးတံခါးကိုတွန်းဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ပွင့်သွားတယ်။ မဂင်သေးဘဲဧည့်ခန်းထဲကိုအကဲခတ်ကြည့်လိုက်တော့ဘယ်သူမှမရှိဘူး။ အထဲကိုဂင်လိုက်တော့လဲကိုသန်းထိုက်ကိုအရိပ်အယောင်တောင်မမြင်ရဘူး။

"ကိုသန်းထိုက် ကိုသန်းထိုက်"

ခပ်အုပ်အုပ်အသံပေးကြည့်ပေမယ့်လဲ မထူးခြားဘူး၊ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုအကဲခတ်ရင်းဧည့်ခန်းနဲ့ကပ်လျက်ကအခန်းလေးတစ်ခုကိုစိတ်ထဲမသင်္ကာတာနဲ့ခန်းဆီးကိုဖယ်ပြီးကြည့်လိုက်တော့အခန်းကျဉ်းလေးတစ်ခု အခန်းထောင့်တနေရာကကုတင်လေးပေါ်မှာစောင်ခြုံပြီးအိပ်မောကျနေတဲ့ ကိုသန်းထိုက်ကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။

ဘေးကစားပွဲပေါ်မှာတော့ခေါက်ဆွဲခြောက်၊ ပေါင်မုန့်၊ ကြွေကာ၊ ကော်ဖီမစ် အထုပ်တွေကိုကြွပ်ကြွပ်အိပ်ကြီးတစ်လုံးနဲ့ထည့်ထားတာတွေ့တယ် ရဲလေးဂယ်ပေးသွားတာတွေဖြစ်မယ်။

အဲဒီအထုပ်ဘေးကစက္ကူအိပ်ကလေးကိုယူကြည့်လိုက်တော့ ဆေးလုံးတွေဆေးပြားတွေအပြည့်ပဲ။

စားပွဲပေါ်မှာစာအုပ်လေးတွေစီထားတာလဲတွေ့တော့ယူကြည့်မိပြန်တယ်။ မောင်ကျော်သူ့ကျောင်းစာအုပ်တွေလေ။ သူ့လက်ရေးကယောကျ်ားလေးလက်ရေးနဲ့တောင်မတူပါဘူး၊ ပိုင်းစက်လှပလို့ ခုတော့သူဒီကျောင်းစာအုပ်တွေဖတ်ဖို့မလိုတော့ပါဘူးလေလို့ တွေးမိပြန်တော့ ကေခိုင်သက်ပြင်းချလိုက်မိတယ်။

"မင်းဘယ်တုန်းကရောက်တာလဲ"

အသံကြားလို့လှည့်ကြည့်လိုက်တော့အံ့သြတဲ့မျက်နှာနဲ့ကိုသန်းထိုက်ကိုမြင်လိုက်ရတယ်။

"ရှင်ကတံခါးမှပိတ်မထားပဲ၊ ဒါနဲ့ဒီဆေးတွေသောက်ရဲ့လား"

"နေ့ခင်းကတစ်ခါသောက်ပါတယ်"

"ခုညနေသောက်ပြီးပြီလား"

"မသောက်ရသေးဘူး၊ ဆရာဝန်ကအစာစားပြီးမှသောက်လို့မှာထားလို့"

"ဘာစားပြီးပြီလဲ"

"မစားရသေးဘူး"

ကေခိုင်ကစားပွဲပေါ်ကကြွပ်ကြွပ်အိပ်ကြီးကိုလှမ်းယူလိုက်ရင်း...

"ဘာစားမလဲ"

ကိုသန်းထိုက်နားမလည်တဲ့အမူအရာနဲ့လှမ်းကြည့်တယ်။

"ရပါတယ်၊ ငါ...ခုပဲ...ထပြီး"

စောင်ကိုဖယ်ရင်းကုတင်ပေါ်ကအဆင်းမှာ ကိုသန်းထိုက်ယိုင်လဲသွားလို့ကေခိုင်လှမ်းဆွဲလိုက်ရတယ်။ အားနည်းနေလို့ထင်ပါရဲ့သူ့တကိုယ်လုံးတုန်ရီနေပြီး ကေခိုင်လှမ်းဆွဲလိုက်တဲ့သူ့လက်မောင်းမှာလဲချွေးတွေရွှဲလို့။

"ရှင် အရမ်းအားနည်းနေတယ်၊ လှဲနေလိုက်ပါဦး ကျွန်မရှင်စားဖို့တခုခုလုပ်ပေးမယ်"

ကေခိုင်ကကုတင်ဖက်ကိုပြန်တွန်းလိုက်တော့ကိုသန်းထိုက်ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနဲ့ကုတင်ပေါ်ကိုထိုင်လျက်လေးကျသွားတယ်။ ကေခိုင့်ကိုရန်လိုတတ်တဲ့အကောင်းမမြင်တတ်တဲ့ ကိုသန်းထိုက်ဟာခုလိုကျတော့လဲ သနားစရာကောင်းနေပြန်တယ်။

ကေခိုင်ကအထုပ်အပေါ်ဆုံးမှာရှိတဲ့ခေါက်ဆွဲခြောက်တစ်ထုတ်ကိုလှမ်းဆွဲလိုက်ရင်း.

"ဒါပဲပြုတ်လိုက်မယ် ရတယ်မဟုတ်လား"
"ဟိုလေ......ဟို အဲဒါ"
"ခေါက်ဆွဲမကြိုက်ဘူးလား၊ နေဦးဒီမှာကြာဆံလဲပါတယ်ထင်တယ်"
ကေခိုင်ကကြာဆံထုပ်နဲ့ပြန်လဲလိုက်တော့ ကိုသန်းထိုက်ခေါင်းကိုကုတ်တယ်။
"အားနာလို့လား၊ ရှံလို့လား"
"အားနာလို့ပါ၊ ဘာကိုရှံရမှာလဲ"
"မသိဘူးလေ၊ ကျွန်မလိုအကျင့်စာရိတ္တမကောင်းတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ချက်ပေးတာကို ရှင်ရှံမလားလို့"
"မင်းကွာ..........ငါက..."

မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီးမသဲမကွဲဘာတွေမှန်းမသိဗလုံးဗထွေးဆက်ပြောနေပေမယ့်ကေခိုင် ဂရုမစိုက်တော့ဘဲထွက်လာခဲ့တယ်။ အခန်းဝရောက်မှသတိရပြီး...
"မီးဖိုခန်းက အနောက်ဖက်မှာနော် ဟုတ်လား"
"အင်း"
ကိုသန်းထိုက်ကမျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့စိုက်ကြည့်ရင်းခေါင်းငြိမ့်ပြတယ်။ မအီမလည်နဲ့သူ့ မျက်နှာကြီးကိုကြည့်ရင်းကေခိုင်ရယ်ချင်လာတယ်။
"စိတ်ချပါ၊ မကြောက်ပါနဲ့ဘာဆေးမှမခတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မမှာဖေါ်ထားတဲ့ဆေးလက်ကျန် ကကုန်ပြီ၊ ရှင့်ညီကိုအကုန်တိုက်လိုက်တယ်လေ၊ ခုမအားသေးတာနဲ့ထပ်မဖေါ်ရသေးဘူး၊ ဆေးဖေါ်ပြီးသွားရင်တော့မသိဘူး"
ပြောချင်ရာလျှောက်ပြောပြီးနောက်ဖေးကိုထွက်လာခဲ့တယ်။ လမ်းမှာကေခိုင်တခုသတိ ထားမိတာက ကေခိုင်နဲ့အူမြူးနေသလိုပဲ။ ကေခိုင့်ကိုဖောက်ပြန်တတ်တဲ့မိန်းမဆိုပြီးနှိမ်ချပြော ဆိုဆက်ဆံခဲ့တဲ့ကိုသန်းထိုက်ကိုအခွင့်အရေးရတုန်းနှိပ်ကွပ်ခွင့်ရနေလို့ထင်ပါရဲ့။ ကေခိုင်နဲ့ စိတ်ရှင်လန်းပြီးသွက်လက်ပေါ့ပါးနေတာတော့အမှန်ပဲ။ သူများဒုက္ခရောက်နေတာကိုဝမ်းမသာ သင့်ပေမယ့်ခုလို အခွင့်အရေးရတာကိုပဲ ကေခိုင်ကျေနပ်မိပါတယ်။

အပိုင်း(၃၈)

မီးဖိုပေါ်ကဆန်ပြုတ်အိုးကိုချပြီးနံရံပေါ်ကနာရီကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ၄ နာရီရှိနေပြီ။ ချိုင့်ထဲကိုအသာလေးလောင်းထည့်လိုက်တဲ့အချိန်မှာသင်းပျံ့တဲ့ရနံ့တွေက ကေခိုင်တောင် သောက်ချင်စိတ်ပေါက်သွားတယ်။ အဲဒါနဲ့အကုန်လောင်းမထည့်ဘဲအိုးထဲမှာနဲနဲချန်ထားလိုက် သေးတယ်။
"ဒါခိုးစားတာမှမဟုတ်တာ......နော့"
မလုံမလဲနဲ့တစ်ယောက်ထဲရေရွတ်နေမိရင်း ကေခိုင်ပြုံးမိသေးတယ်။
"ခုနမြည်းကြည့်တုန်းကတောင် ဒီလောက်ထိမမွှေးဘူး"
အိုးထဲကအကျန်ကိုတစ်ဇွန်းသောက်လိုက်တော့ ကောင်းလိုက်တာ။ အရင်နေ့တွေက တော့ကေခိုင်ခေါက်ဆွဲတို့ကြေကာတို့ပဲလုပ်ပေးတာပါ။ ဒါပေမယ့်ကိုသန်းထိုက်ကိုကြည့်ရတာ ဒီလို Readymade တွေကိုမဖြစ်လို့စားနေရပေမယ့်သိပ်သဘောကျပုံမရဘူး။ ဒါ့ကြောင့်ဒီနေ့ ကေခိုင်ငါးရံ့ဆန်ပြုတ်လုပ်ပေးနေတာ။

စေတနာရောင်ပြန်ဟပ်တယ်ထင်ပါရဲ့. သူနေမကောင်းဖြစ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ ကိုသန်းထိုက်ကေခိုင့်အပေါ်ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်းရှိလာတယ်။ ဒါပေမယ့်သူ့စိတ်ထဲမှာ ဇဝေဇဝါတော့ရှိနေတုန်းပဲ။ ကေခိုင့်ကိုစိတ်ကောင်းစေတနာရှိတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက် အဖြစ်နဲ့ရယ်ယောက်ျားရှိပါလျက်နဲ့သူ့ညီလေးနဲ့ဖောက်ပြန်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ်ရယ် ဒီနှစ်ခုကြားမှာသူ့စိတ်တွေထွေပြားနေသလိုပဲ။

"မယုံလဲမတတ်နိုင်ဘူးရှင်"
ချိုင့်အဖုံးလေးကို ဂွပ် ကနဲပိတ်ချရင်းကေခိုင်ခပ်တိုးတိုးလေးပြောလိုက်တယ်။
တဖက်ခြံထဲကိုဝင်လာတော့ခြံထဲမှာကိုသန်းထိုက်တံပျက်စည်းလှဲနေတာတွေ့ရတယ်။
"တော်တော်ကောင်းနေပြီပေါ့"
ကေခိုင်နှုတ်ဆက်လိုက်တော့ကိုသန်းထိုက်ကလုပ်လက်စအလုပ်ကိုရပ်လိုက်ရင်း...
"သက်သာပါတယ်၊ တော်တော်ကောင်းနေပြီ၊ ခြံထဲမှာလဲရှုပ်ပွနေပြီလေ"
ပြီးတော့ကေခိုင့်လက်ထဲကချိုင့်ကိုမြင်ပြီး...
"ဘာတွေလဲ"
"ငါးရှံ့ဆံပြုတ်၊ ရော့"
လှမ်းပေးလိုက်ပြီးမှ သတိရပြီး....
"ခုသောက်တော့မလား ထည့်ပေးမယ်လေ၊ ဆေးသောက်ချိန်လဲနီးနေပြီပဲ"
"ရပါတယ်၊ ဒီနားလေးနဲနဲကျန်တာလှဲလိုက်ဦးမယ်"
သူကပြင်းတာကြောင့်အနားကတန်းလေးတခုမှာချိုင့်ကိုချိတ်လိုက်ရင်း..
"မြန်မြန်လုပ်နော်၊ အေးကုန်ရင်သောက်လို့မကောင်းဘူးဖြစ်နေမယ်"
"ကေခိုင်"
"ရှင်"
ခုမှနလံထလာခါစဆိုတော့ကိုသန်းထိုက်မျက်နှာကအားပျော့နွမ်းနယ်နေတယ်။
"ငါမင်းအပေါ်မကောင်းခဲ့ပါဘူး၊ အထင်သေးတဲ့စကားတွေပြောခဲ့တယ်၊ ဒါတောင်မှ မင်းငါ့ကိုကူညီတယ်၊ ငါ့ကိုစိတ်မဆိုးဘူးလား"
"ရှင်ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေကအမှန်တွေမှမဟုတ်တာ၊ ရှင့်အထင်နဲ့ရှင်ပြောခဲ့တာတွေပဲ"
ကိုသန်းထိုက်သက်ပြင်းခိုးချတာမြင်လိုက်ရတယ်၊ သူအခုထိကေခိုင့်ကိုယုံကြည်ပုံမရသေးဘူး။
"ငါထင်တာတွေမမှန်ဘူးလို့ ဆိုချင်တာလား"
"ဟုတ်တယ်"
"ဒါဆိုအမှန်ကဘာလဲ၊ ငါသိချင်တယ်"
"ကျွန်မအကြိမ်ကြိမ်ပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ၊ ပြောရလွန်းလို့လဲမောနေပါပြီ၊ ထပ်မပြောချင်တော့ဘူး"
"မင်းကရိုးသားတဲ့မိန်းကလေး၊ ဖြူစင်တဲ့မိန်းကလေးဆိုတာငါတွေ့နေရတယ်၊ဒါပေမယ့် တခြားတဖက်မှာတော့"
"လင်ငယ်ထား၊ မျောက်မွေးတဲ့မိန်းမလေ"
ကိုသန်းထိုက်ကစကားကိုတဝက်တပျက်နဲ့ရပ်သွားလို့ကေခိုင်ကဆက်ပြောပေးလိုက်တယ်။ ကိုသန်းထိုက်ကခေါင်းကိုခါပြီး...

"ငါဒီလိုမဆိုလိုပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်ငါနားမလည်တာတွေအများကြီးပဲ၊ အငယ်လေးကလဲ အနိုင်အမာပြောသွားတယ်"

ကြည့်ရတာသူကကေခိုင့်စကားထက်သူ့ညီစကားကိုပိုတန်ဖိုးထားပုံပဲ။ ကေခိုင်ရဲ့ချင် စိတ်ပေါက်လာတယ်။

"ဒါတွေထားပါတော့လေ၊ ခုကျွန်မရှင့်ကိုကူညီနေတာဘာ့ကြောင့်လို့ထင်လဲ"

"မင်းစိတ်ကောင်းရှိတယ်ဆိုတာငါသိပါတယ်၊ ဒီအချက်ကိုငါလုံးဝသံသယမရှိပါဘူး"

ဒီတချက်ကိုသံသယမရှိဘူးဆိုတော့ တခြားအချက်တွေကိုတော့သံသယရှိသလိုလိုဖြစ် နေတာပေါ့၊ ကေခိုင်မဲ့ပြုံးလေးတစ်ခုကိုလှလှပပပြုံးလိုက်ရင်း....

"အဲဒါလဲမဟုတ်ဘူးရှင့်၊ ကျွန်မကရှင့်ကိုလာမြူဆွယ်နေတာ"

"ဘာပြောတယ်"

နှမ်းလျလျှော့ရဲနေတဲ့ကိုယ်သန်းထိုက်ကိုယ်လုံးနဲ့နဲထောင်မတ်သွားတယ်။

"အရင်ကတော့ရှင့်ညီပေါ့လေ၊ ခုသူကလဲပြန်မလာနိုင်တော့ဘူးဆိုတော့ နီးနီးနားနား ကျွန်မသိမ်းသွင်းလို့ရမှာရှင်တစ်ယောက်ပဲရှိတာလေ၊ တခါခြံခုန်ဖူးတဲ့နွားက ခုန်ချင်တော့တာ ပေါ့ရှင်"

"မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး မင်းဒီလိုရွဲ့မပြောနဲ့"

ကိုသန်းထိုက်လေသံမာလာတယ်၊ မာပေမယ့်လဲအားနည်းနေတော့သူ့အသံမှာမောသံ တွေစွက်နေတယ်။

"မင်းကိုယ်မင်းလဲပြန်ကြည့်ပါဦး၊ ဒါယောကျ်ားတစ်ယောက်ကိုမြူဆွယ်တဲ့ပုံလား"

သူပြောမှ ကေခိုင်ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပြန်ငုံ့ကြည့်မိတယ်။ အိမ်နေရင်းဂတ်တဲ့ရှပ်အကျီ အဟောင်းပွပွကြီးနဲ့၊ အောက်ကပါတိတ်ထဘီမှာလဲခုနဆန်ပြုတ်ထဲထည့်ဖို့ငါးကင်ထားတဲ့ အတွက်ပြာတွေပေလူးလို့၊ ဆံပင်တွေကလည်းရှုပ်ပွနေမှာသေချာတယ်။

"ကဲပါ ထားလိုက်ပါတော့၊ ကျွန်မလဲဒီအကြောင်းတွေမပြောချင်ပါဘူး၊ ကြာရင်ဆန်ပြုတ် တွေအေးကုန်လိမ့်မယ်၊ ယူသွားပြီးသောက်လိုက်တော့၊ ဆေးသောက်ချိန်လဲကျော်သွားဦးမယ်"

စကားကိုပြတ်အောင်ဖြတ်လိုက်ပြီး ကေခိုင်ပြန်လှည့်ထွက်လာပေမယ့် ကိုသန်းထိုက် ကနောက်ကနေလှမ်းခေါ်တယ်။

"နေဦးလေ ၊ ငါပြောစရာရှိတယ်"

"ဘာလဲ"

"ခုနေမင်းပုံစံကဘာပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ ငါမြင်ဖူးသမျှထဲမှာ ဒီနေ့မင်းကြည့်လို့အကောင်း ဆုံးပဲ၊ အဲဒါမင်းရင်ထဲကစေတနာစိတ်ကြောင့်ပဲ"

ကေခိုင်ရင်ထဲနွေးကနဲဖြစ်သွားတယ်။ ဟုတ်တယ်လေကိုယ့်ရဲ့စေတနာကိုတဖက်သား ကအသိအမှတ်ပြုတယ်၊ချီးကျူးတယ်ဆိုရင်ဘယ်သူမဆိုကျေနပ်ပီတိဖြစ်ကြရမှာပဲမဟုတ်လား။

"ဒါတောင်ကျွန်မဆန်ပြုတ်ကိုရှင်သောက်မကြည့်ရသေးဘူး"လို့ကေခိုင်စိတ်ထဲကနေ တိုးတိုးလေးပြောလိုက်မိတယ်။

အပိုင်း(၃၁)

ကိုသန်းထိုက်နေပြန်ကောင်းလာတာသိလိုက်ရပြီးတဲ့နောက် ကေခိုင်ဟိုဖက်ခြံကိုမကူး ဖြစ်တော့ဘူး။ အကူအညီလိုအပ်နေစဉ်မှာကူညီပေးခဲ့ပြီးတဲ့နောက် ဘာသွားလုပ်တော့မှာလဲ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ထဲရှိတဲ့နေရာကိုမိန်းမတစ်ယောက်ကခဏခဏသွားတာမျိုးကပတ်ဝန်းကျင်ကမြင်လို့လဲမသင့်တော်ဘူးလေ။

သူတို့ခြံဖက်ကိုမရောက်တာနဲ့နောက်ဆုံးနေ့ကပေးခဲ့တဲ့ချိုင့်ကလေးကိုတောင်ပြန်မယူဖြစ်ဘူး။ မေ့လဲမေ့နေတယ်။ နောက်နေ့တွေမှာကိုသန်းထိုက်ခြံထဲမှာသွားလာလှုပ်ရှားနေတာကိုမြင်ရတော့ ကေခိုင်လဲဝမ်းသာပါတယ်။ ဆွေမရှိမျိုးမရှိ၊ အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေမရှိနဲ့ တစ်ယောက်ထဲနေမကောင်းဖြစ်ရတာအတော်ဆိုးတဲ့အဖြစ်လို့လဲကေခိုင်ဂရုဏာသက်မိတယ်။ သူနဲ့သိတာဆိုလို့ကေခိုင်ရယ် မောင်ကျော်သူ့သူငယ်ချင်း ရဲလေးဆိုတဲ့ကောင်လေးရယ်ပဲရှိတယ်လေ။

တနေ့တော့ကေခိုင်ရေမိုးချိုးထမင်းစားပြီးပျင်းပျင်းနဲ့ဂရန်တာမှာထွက်ရပ်နေမိတုန်း ခြံစည်းရိုးစပ်နားမှာကိုသန်းထိုက်ကိုမြင်ရတာနဲ့ ချိုင့်ပြန်တောင်းဖို့သတိရသွားပြီးခြံထဲကိုဆင်းလာခဲ့တယ်။

"ကိုသန်းထိုက် ကိုသန်းထိုက်"

ကေခိုင်လှမ်းခေါ်လိုက်တော့ထလာတယ်၊ သူ့ကြည့်ရတာနဂိုပုံအတိုင်းပြန်ဖြစ်နေပြီ။

"ဘာလဲ ကေခိုင်"

"ချိုင့်ပြန်တောင်းမလို့"

"အဲဗျာ၊ ငါလဲမေ့နေလိုက်တာ ခဏစောင့် ခဏစောင့် သွားယူလိုက်ဦးမယ်"

အိမ်ထဲခပ်သုတ်သုတ်ပြန်ပြေးပြီးချက်ချင်းပြန်ထွက်လာတယ်။

"ဘာလို့ဒီနားမှာရပ်နေတာလဲ၊ ဟိုဖက်နားအရိပ်ကရပ်စောင့်နေရောပေါ့"

နေပူထဲမှာရပ်နေတဲ့ကေခိုင့်ကိုအပြစ်တင်သလိုပြောတယ်။ ကေခိုင်ပြုံးလိုက်မိတယ်။ ဒါသဘောကောင်းပြီးတဖက်သားကိုအားနာတတ်တဲ့ကိုသန်းထိုက်ရဲ့ပင်ကိုစရိုက်ကိုပြန်မြင်ရခြင်းပဲမဟုတ်လား။ ကေခိုင့်အပေါ်သူ့အမြင်တွေကြည်လင်သွားပြီလို့တွေးပြီးကေခိုင်လဲစိတ်ကျေနပ်သွားတယ်။

"ခုနကခေါင်းလျှော်ထားလို့ဆံပင်တွေသိပ်မခြောက်သေးဘူးလေ၊ အဲဒါခြောက်သွားအောင်နေလှမ်းနေတာ"

ကေခိုင်ကရယ်ကျဲကျဲနဲ့ပြောတော့ကိုသန်းထိုက်ပြုံးတယ်။ခေါင်းလျှော်ထားလို့ဖြန့်ချထားတဲ့ကေခိုင့်ဆံပင်တွေကိုလှမ်းကြည့်နေတယ်နောက်တော့ကေခိုင့်ပါးပြင်ပေါ်ကပါးကွက်ကလေးကိုကြည့်ရင်းချိုင့်ကိုလှမ်းပေးတယ်။

"ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်"

"မလိုပါဘူးရှင်၊ အိမ်နီးချင်းတွေပဲ၊ အခက်အခဲရှိရင်ကူညီရမှာပေါ့"

"ကိုယ့်ကိုရန်လုပ်ဖူးတဲ့သူတစ်ယောက်ကိုတော်ရုံလူဆိုကူညီမှာမဟုတ်ဘူးလေ"

"ဒါကအထင်မှားပြီးဖြစ်တဲ့ကိစ္စပဲ၊ ကျွန်မနားလည်ပါတယ်"

ပြုံးနေတဲ့ကိုသန်းထိုက်မျက်နှာတည်သွားတယ်၊ ကေခိုင့်ကိုတချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း...

"ကေခိုင့်ကိုပြောစရာ၊ မေးစရာနဲ့နဲ့ရှိတယ်"

"ပြောလေ"

"ဒီနားရပ်ပြောလို့ဖြစ်မလား၊ နေဒီလောက်ပူနေတာ"

"ဒါဆိုဟိုအရိပ်မှာ......."

ကေခိုင့်စကားကတဝက်တပျက်နဲ့ရပ်သွားတယ်၊ ကေခိုင့်ဖက်မှာသာအရိပ်ရှိတာ။ အဲဒီနားမှာများသွားစကားပြောရင်ကိုသန်းထိုက်က နေပူထဲမှာရပ်ပြောနေရမှာမဟုတ်လား။

"ဒီလိုလုပ်လေ၊ အစ်ကိုအိမ်ကိုလာခဲ့ပါလား"

သူတို့ဖက်ကိုကေခိုင်ခဏခဏမသွားချင်ဘူး ဒါ့ကြောင့်အိမ်ကိုပဲခေါ်လိုက်တာ။

"ဖြစ်မလား"

"ဖြစ်ပါတယ်"

"ဒါဆိုခဏနေရင်လာခဲ့မယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ခြံတံခါးသော့ဖြုတ်ထားလိုက်မယ်၊ တွန်းဖွင့်ဝင်ခဲ့ပေါ့"

ကေခိုင်အိမ်ထဲမှာသော့ဝင်ယူ၊ ချိုင့်ပြန်ထားပြီး ခြံတံခါးသွားဖွင့်ချိန်ထိကိုသန်းထိုက် လိုက်မလာသေးဘူး၊ နောက် ၁၅ မိနစ်လောက်နေမှရောက်လာတယ်။

"လာလာ ဒီမှာထိုင်"

ဘာမှမပြောဘဲဝင်ထိုင်တယ်၊ အဝတ်အစားလဲလာပြီးဆံပင်မှာရေတွေစိုလို့။ သူလဲ ရေချိုးလာပုံရတယ်။ ခုလေးတင်နေပူကြီးထဲမှာအလုပ်လုပ်နေပြီးတော့ချက်ချင်းရေချိုးလာတဲ့ ကိုသန်းထိုက်ကိုကေခိုင်အံ့သြမိတယ်။ နေပြန်ကောင်းတာမှမကြာသေးဘူး မတော်အပူရုပ်ပြီး ပြန်ဖျားရင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဒီလိုတေလို့ပေလို့လဲနေမကောင်းတဲ့အခါ သေကောင်ပေါင်းလဲ ခံရတာဖြစ်မယ်လို့ကေခိုင်တွေးမိတယ်။

"ပြောလေ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ"

လာရင်းအကြောင်းမေးရင်းနဲ့ ပိုက်ဆံချေးချင်လို့လားလို့တွေးမိတယ်။ ကေခိုင့်မှာ ငွေပိုငွေလျှံတော်တော်များများရှိပါတယ်။ ကိုကြီးပေးတဲ့ပိုက်ဆံတွေကေခိုင်သုံးဖြစ်တာမှမဟုတ် ဘဲ ငွေလိုရင်ကေခိုင်ပေးလိုက်မှာပေါ့။

"ဟို....ဟိုလေ"

သူ့ကိုကြည့်ရတာမပြောရဲသလိုဖြစ်နေလို...

"ပြောပါ၊ ဘာကိစ္စမို့လို့ဒီလောက်ဖြစ်နေရတာလဲ"

အပြုံးလေးနဲ့ပြောလိုက်တော့ကိုသန်းထိုက်ခေါင်းကိုခါတယ်၊ ပြီးတော့မှစိတ်ဒုံးဒုံးချ လိုက်ဟန်နဲ့

"ကေခိုင်တလောကပြောသလိုပါပဲ၊ ပြောရတာလဲအပ်ကြောင်းထပ်နေပြီ၊ ကေခိုင်နဲ့ မောင်ကျော်သူ့ကိစ္စပါ"

ကေခိုင်စိတ်ညစ်သွားတယ်၊ ကိုသန်းထိုက်ဒါတွေကိုခေါင်းထဲမထားတော့ဘူးလို့ ကေခိုင်ထင်ထားတာ။

"ခက်တော့တာပါပဲ၊ မပြီးနိုင်သေးဘူးလားရှင်"

ကိုသန်းထိုက်မျက်နှာပျက်သွားတယ်။

"လိုရင်းပြောရရင်ကေခိုင်ရယ် ငါ့စိတ်တွေရှင်းသွားချင်တယ်၊ ဟိုကောင်သာအနားမှာ ရှိရင်မျက်နှာချင်းဆိုင်ကိုဆုံရှင်းလိုက်ချင်တယ်"

ကေခိုင့်မျက်နှာနွေးကနဲဖြစ်သွားပြီးမျက်လွှာချထားလိုက်မိတယ်။ အဲဒီတုန်းကရုက်စရာ အဖြစ်တွေကိုကေခိုင်ပြန်မတွေးချင်ပါဘူး။

"ရှင်ကဘယ်လိုဖြစ်စေချင်တာလဲ"

"ဒီစကားပြောရမှာမျက်နှာတော့ပူတယ်၊ ဒါပေမယ့်မဖြစ်တော့ပြောရတော့မှာပဲ"

ကေခိုင်စိတ်ထဲကဘုရားတလိုက်မိတယ်၊ ကိုယ်လုံးလေးကိုမတ်ထားလိုက်ပြီးနောက် ဆက်လာမယ့်စကားလုံးတွေကိုစောင့်နေမိတယ်။

"ကေခိုင်နဲ့မောင်ကျော်သူနဲ့က ၊ ဟိုဒင်းလေ...အဲလွန်လွန်ကျူးကျူးဖြစ်ခဲ့တယ်လို့ မောင်ကျော်သူကပြောတယ်၊ အဲဒါဟုတ်လား"

"ရှင်ကဘယ်လိုထင်သလဲ"

ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိလို့ကေခိုင်ကမေးခွန်းနဲ့တုန့်ပြန်လိုက်တယ်။ ဒီလိုချက်ချင်း

တုန့်ပြန်နိုင်တာကိုကိုယ့်ဖာသာတောင်ပြန်အံ့ဩလို့။

"အဲဒါခက်တာပေါ့၊ ငါ့အမြင်မှာကေခိုင်ဟာ အိန္ဒြေရှိတဲ့မိန်းကလေးပါ ဒါပေမယ့် ဟိုကောင်ကလဲဟုတ်ပါတယ်လို့ အခိုင်အမာပြောနေတယ်"

"ရှင်ကသူပြောတာကိုယုံတယ်ဆိုပါတော့"

"ဒီလိုလဲမဟုတ်သေးဘူးလေ၊ အိုကွာ ဒီလိုမျိုးဆိုရင်ဒီလိုပဲဖြစ်တတ်တဲ့သဘောရှိတယ် မဟုတ်လား အဲဒါကြောင့်....ပါ"

"ရှင့်ကိုယ်တွေ့အတိုင်းပေါ့လေ"လို့ကေခိုင်စိတ်ထဲကနေပြောမိတယ်။ ပါးစပ်ကတော့ ဖွင့်မပြောဖြစ်လိုက်ပါဘူး။ ကိုသန်းထိုက်အရမ်းအားနာနေတယ်ဆိုတာ ကေခိုင်ကောင်းကောင်း ရိပ်မိနေတယ်။

"ဒီလိုဖြစ်မဖြစ်သိဖို့ရှင့်အတွက်သိပ်အရေးကြီးသလား"

မရည်ရွယ်ပါပဲနဲ့ကေခိုင့်အသံကမခံချင်စိတ်နဲ့အတော်လေးမာထန်သွားတယ်။ သူက ပုန်းကနဲထရပ်လိုက်ပြီး...

"အရေးကြီးတယ်၊ အရေးကြီးတယ်၊ ငါဘယ်လောက်စိတ်ဆင်းရဲရတယ်ထင်လဲ၊ ငါ့ညီ ကိုလဲသူများမယားပစ်မှားတဲ့သူအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ မင်းကိုလဲဖောက်ပြန်တဲ့သိက္ခာမရှိတဲ့မိန်းမ တစ်ယောက်အနေနဲ့မမြင်ချင်ဘူး"

ကေခိုင်အံ့ဩသွားတယ်၊ သူ့ညီငယ်လေးကိုသူများမယားစော်ကားမှုနဲ့အပြွယ်မကျစေ ချင်တာမထူးဆန်းပေမယ့် သူကဘာလို့ကေခိုင့်ကိုလဲသန့်ရှင်းစေချင်တာလဲ။

"ကျွန်မအတွက်ပါ ထည့်စဉ်းစားတယ်ပေါ့"

"မင်းကငါ့ကိုထောင်ထွက်မို့ဘာမှမသိနားမလည်တဲ့လူ့အရိုင်းအစိုင်းလို့ထင်လား၊ မင်းကိုစတွေ့ကထဲကမိန်းမကောင်းလေးအဖြစ်ငါသတ်မှတ်တယ်။ မင်းကိုမဟုတ်မဟတ်အဖြစ် မျိုးနဲ့မမြင်ချင်တာ ငါ့စေတနာအမှန်ပဲ"

ဒေါသတကြီးနဲ့ပြောနေတဲ့ကိုသန်းထိုက်ကိုကေခိုင်စာနာမိပါတယ်။ ကေခိုင့်အပေါ် အကောင်းမြင်တဲ့၊ မကောင်းမဖြစ်စေချင်တဲ့စေတနာကိုလည်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကေခိုင်ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ။

ရုတ်တရက်ကေခိုင့်စိတ်တွေမွန်းကြပ်လာတယ်၊ အရမ်းကိုဝမ်းနည်းအားငယ်လာပြီး မျက်ဝန်းထဲကနေမျက်ရည်တွေအလိုလိုလိမ့်ဆင်းလာတယ်။ ကိုသန်းထိုက်ပါးစပ်အဟောင်း သားနဲ့ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ ကေခိုင်ရှိုက်ရှိုက်ပြီးငိုမိပါတော့တယ်။ ငိုနေရင်းကနေ..

"ကျွန်မ၊ ကျွန်မက....မိန်းကလေးပါရှင်...ရှင့်ကိုကျွန်မဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ရှင်းပြရမှာလဲ ရှင်မယုံလဲကျွန်မကိုသတ်လိုက်ပါ........ကျွန်မ...ပြော....ပြောနိုင်တာ....ဒါပဲရှိပါတယ်"

ရုတ်တရက်ကေခိုင့်ပုခုံးပေါ်ကိုလက်နှစ်ဖက်ကျလာပြီးဆုပ်ကိုင်လိုက်တယ်။ မျက်နှာကို အုပ်ထားတဲ့လက်ကိုဖယ်ပြီးကေခိုင်မော့ကြည့်လိုက်တော့ ကိုသန်းထိုက်၊ သူ့မျက်နှာမှာ နားမလည်နိုင်ခြင်းတွေ၊ ဝမ်းနည်းမှုတွေတလှည့်စီကေခိုင်မြင်နေရတယ်၊ ကေခိုင်စိတ်ကိုတင်း လိုက်ပြီး......

"ဟုတ်ပါတယ်၊ သူနဲ့....သူနဲ့..ဖြစ်လုနီးပါးအထိဖြစ်ခဲ့ပါတယ် ဒါပေမယ့် အဆိုးဆုံးအထိ တော့မရောက်ခဲ့ပါဘူး၊ ကျွန်မပြောနိုင်တာဒါပဲရှိပါတယ်၊ ကျွန်မကိုနားလည်ပါရှင်"

သူ့မျက်နှာကိုမော့ကြည့်ရင်းပြောလိုက်တော့ ကိုသန်းထိုက်မျက်နှာပျက်သွားပြီးသူ့ နှုတ်ခမ်းတွေကိုကိုက်ထားတာမြင်လိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ကေခိုင့်ရှေ့မှာဒူးထောက်ထိုက်လိုက်

ရင်း

"နားလည်ပါတယ်၊ ဒီလောက်ဆိုငါကျေနပ်ပါတယ်၊ မင်းကိုအရှက်တကွဲဖြစ်အောင် လုပ်လိုတဲ့စိတ်ငါ့မှာမရှိပါဘူး ဒါကိုတော့ယုံပေးပါ"

သူ့အသံမှာနစ်သိမ့်မှုနဲ့ဂရုဏာကိုကေခိုင်ကြားရတယ် ဒါပေမယ့်မိန်းမတို့သဘာဝ နစ်သိမ့်ပေးသူရှိရင်ပိုဝမ်းနည်းတတ်တဲ့အလေ့အတိုင်း ကေခိုင်မရပ်မနားဆက်ငိုနေမိတယ်။

"တိတ်ပါတော့ကေခိုင်ရယ်၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ် မင်းစိတ်ဆင်းရဲရတာကို ငါမမြင်ချင်ပါဘူး"

"စိတ်ဆင်းရဲနေရတာခုမှမဟုတ်ဘူး ကြာပြီ၊ ဒီအိမ်ရောက်ကထဲကပဲ"

မရည်ရွယ်ပါပဲနဲ့ကေခိုင့်ရင်ထဲကအကျိတ်အခဲတစ်ခုကိုထုတ်ပြလိုက်မိတယ်။

"ဘာရယ်"

"ဒီအိမ်ထဲမှာကျွန်မငရဲခံနေရတာ၊ စိတ်ညစ်ခံနေရတာ၊ ကျွန်မကိုနားလည်တဲ့ကူညီတဲ့ ရှင့်ညီလေးကိုကျွန်မကမောင်လေးလိုခင်မိတာနဲ့. အရောတဝင်နေမိတယ်၊ သူကကျွန်မကို ကြိုက်တယ်၊ ကျွန်မရှောင်ပါတယ် သူကအတင်းတိုးတယ်၊ သူအရမ်းခံစားနေရတာမြင်တော့ ကျွန်မလဲသနားပြီးလိုက်လိုက်လျောလျောနေမိတယ်၊ အဲဒါအပြစ်ဆိုရင်ကျွန်မလဲမတတ်နိုင် ဘူး၊ ကျွန်မသိတာကကျွန်မဝဋ်ခံနေရတဲ့အချိန်မှာ သူကကူညီတယ်၊ စောင့်ရှောက်တယ် ဒါပဲ"

အရှိန်ရလာတော့ ခရားရေလွှတ်သလိုကေခိုင်စိတ်ထဲရှိတာတွေပြောချလိုက်မိတယ်၊ ကေခိုင်တစ်ယောက်ယောက်ကိုရင်ဖွင့်ပြချင်နေတာကြာပြီလေ။

"ဆောရီးကေခိုင်ရယ်၊ငါမင်းစိတ်ဆင်းရဲရအောင်အစလုပ်ပေးလိုက်သလိုဖြစ်သွားတယ်"

"ရပါတယ်၊ ရှင်လဲစိတ်ရှင်းသွားပြီး ကျွန်မလဲရင်ထဲကဟာတွေနဲ့နဲ့ပေါ့သွားတာပေါ့"

ဝမ်းနည်းတကြီးငိုလိုက်ရလို့မောဟိုက်ပြီး....ရင်ထဲမှာရှိတာတွေအကုန်အစင်နီးပါး ထုတ်ပြလိုက်ရလို့ပေါ့ပါးသွားခြင်းနဲ့အတူ လူကလဲနုံးခွေကျသွားတယ်။

"ကေခိုင် ကေခိုင်"

ရှေ့ကိုငိုက်ကျသွားတော့ကိုသန်းထိုက်ကကေခိုင့်မေးဖျားလေးကိုလှမ်းခေါ် တယ်။ ရင်ထဲကလှိုက်လှိုက်ပြီးမောနေလို့. ကေခိုင်ချက်ချင်းပြန်မထူးမိဘူး။

စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်သွားတဲ့ကိုသန်းထိုက်ကကေခိုင့်ဘေးမှာဝင်ထိုက်လိုက်ရင်း ကေခိုင့်ကို ပွေ့ယူလိုက်တယ်။ နွမ်းလျှစွာနဲ့ကေခိုင်အလိုက်သင့်လေးပါသွားပြီးသူ့ပုခုံးပေါ် မှာခေါင်းတင် မှေးမိလျက်သားဖြစ်သွားတယ်။ နောက်ပြီးဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး ဝမ်းနည်းလာမိပြန်တယ်။

ကိုသန်းထိုက်ပုခုံးပေါ် မှာခေါင်းမှီရင်း အင့်ကနဲ့. အင့်ကနဲ ရှိုက်မိပြန်တယ်။

"ကေခိုင် ကေခိုင် စိတ်ကိုလျှော့လိုက်နော်၊ ဝမ်းမနည်းနဲ့တော့ ဟုတ်လား၊ ငါနောက်ကို ဘယ်တော့မှဒီလိုမမေးတော့ပါဘူး၊ ကတိပေးပါတယ်"

နားနားကိုကပ်လို့တိုးတိုးညင်သာပြောရင်း ကိုသန်းထိုက်ကကေခိုင့်ကျောပြင်လေးကို ပွတ်ပေးတယ်။ ပါးပေါ် ကမျက်ရည်စတွေကိုလဲညင်ညင်သာသာလေးသုတ်ပေးတယ်။ မျက်ရည် တွေကြောင့်ခုနပါးပြင်ပေါ် မှာနေရာအပြည့်နီးပါးယူထားတဲ့ပါးကွက်တွေလဲမရှိတော့ဘူးလေ။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ကေခိုင့်ရင်ထဲမှာငြိမ်သက်ပြီးအေးချမ်းလာလို့ဆက်ပြီးအသာလေးမှိန်းနေမိစဉ်မှာပဲ ကိုသန်းထိုက်ကကေခိုင့်နဖူးလေးကိုနမ်းလိုက်တယ်။

လုံးဝမျှော်လင့်မထားတဲ့အဖြစ်၊ ကေခိုင့်ရင်ထဲအေးစိမ့်သွားပြီးကြက်သီးတွေတောင် ထသွားတယ်။

"ရှင်ဘာလို့ဒီလိုလုပ်တာလဲ ၊ ဘာလို့ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ"

ကိုသန်းထိုက်မျက်နှာကိုစိုက်ကြည့်ပြီးကေခိုင်မေးလိုက်မိတယ်။

"ငါမသိဘူး"

စိတ်ညို့ခံထားရသူတစ်ယောက်ရဲ့အသံမျိုးနဲ့ ပြန်ဖြေတယ်။ တကယ်တမ်းတော့ ဒီအဖြေဟာလုံလောက်တဲ့အဖြေမဟုတ်ပေမယ့် လုံလောက်တယ်လို့ကေခိုင့်ရင်ထဲကခံစားနေရတာဘာ့ကြောင့်လဲ။

ကေခိုင်လည်းသူ့ကိုဆက်ပြီးကြောင်ငေးငေးလေးကြည့်နေစဉ်မှာပဲ ကိုသန်းထိုက်က ကေခိုင့်ကိုသူ့ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းလိုက်တယ်။ ရုန်းချိန်တောင်မရလိုက်ဘဲ ကေခိုင်သူ့ရင်ခွင်ထဲကို အင့်ကနဲ ပါသွားရတော့တယ်။

နောက်တစ်ကြိမ်ကိုသန်းထိုက်ကကေခိုင့်ပါးလေးကိုနမ်းလိုက်တဲ့အခါ ကေခိုင်လည်း ကယောင်ကတန်းနဲ့သူ့ကျောပြင်ကြီးကိုပြန်ဖက်တွယ်ထားလိုက်မိတယ်။ ကိုသန်းထိုက်က ကေခိုင့်ပါးနှစ်ဖက်ကိုဘယ်ပြန်ညာပြန်နမ်းလိုက်တဲ့အခါမှာ ကေခိုင့်ခေါင်းကလေးလဲ ဟိုဖက်ဒီဖက်လည်ထွက်သွားပြီး ကေခိုင့်မျက်လုံးတွေလည်းမှိတ်သွားတယ်။ ကိုသန်းထိုက်ကကေခိုင့်နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကိုစုပ်နမ်းလိုက်တဲ့အချိန်မှာတော့ ကေခိုင့်ရင်ထဲမှာဘာမှမရှိတော့သလို ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်သွားပြီး ခေါင်းထဲကအသိစိတ်တွေတောင်လွင့်စင်ထွက်သလိုဖြစ်သွားတယ်။ ကေခိုင်ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကိုမသိတော့အောင် အရာရာဟာထုံထိုင်းလေးလံသွားရတယ်။

အမြင်၊ အကြား၊ အသိအာရုံတွေက ကေခိုင်နဲ့လွတ်သွားလိုက်ပြန်ကပ်လိုက်နဲ့မတည်ငြိမ်ဘူး။ လင်းလင်းချင်းချင်းရှိနေတဲ့နေ့ခင်းပေမယ့် ကေခိုင့်မြင်ကွင်းထဲမှာအားလုံးကမှိုင်းညို့နေတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ကေခိုင့်ကြားမှာ ဇာပဝါတစ်ထပ်ကာဆီးထားသလိုဖြစ်နေတယ်။

ပူပြင်းတဲ့အနမ်းကကေခိုင့်ခွန်အားတွေကိုဆံဖျားကနေ ခြေဖျားအထိဘယ်နေရမှမကျန်အောင်စုပ်ယူလောင်မြိုက်လိုက်တယ်။

ကေခိုင်ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲ၊ အသိကပင်မယ်မကြံရသေးခင်မှာပဲ ချက်ချင်းပြန်ပျောက်သွားပြီးသတိလက်လွတ်ဖြစ်ရပြန်ရော။ ခေါင်းထဲမှာလည်း မူးနောက်ရီဝေလို့ အရက်မသောက်ဖူးပဲနဲ့ အရက်မူးတယ်ဆိုတာဒီလိုလားတွေးနေမိတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ပူးကပ်နေတဲ့နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုကွဲကွာသွားတယ်။ ခေါင်းလေးကိုမော့ထားရင်းနဲ့ မဟတဟလေးဖြစ်နေတဲ့နှုတ်ခမ်းတွေကိုပြန်မပိတ်မိဘူး၊ မောလွန်းလို့။ ခရီးဝေးကြီးတစ်ခုကိုပြေးခဲ့ရသလိုရင်ထဲမှာ တလှပ်လှပ်နဲ့မောနေတာ။ ဒီလိုမောပန်းခြင်းရဲ့နောက်ကွယ်မှာတစ်စုံတစ်ခုကို ငံ့လင့်မိခြင်းတစ်ခုရှိနေတယ်ဆိုတာ ကေခိုင်သိနေပေမယ့် ဒါကိုကျော်ဖြတ်ထွက်ဖို့ကေခိုင်မစွမ်းနိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်။

ဒါ့ကြောင့်ကိုသန်းထိုက်ကဆွဲယူလိုက်ချိန်မှာ ကေခိုင်သူ့ပခုံးပေါ်ခေါင်းမှီရင်း ပြိုလဲကျသွားတော့တယ်။

"ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ ရှင်ရယ်"

တိုးတိုးလေးပြောနေမိစဉ်မှာ ကိုသန်းထိုက်ကသူ့လက်ကြမ်းကြမ်းကြီးတွေနဲ့ ကေခိုင့်ပါးပြင်လေးကိုအသာအယာပွတ်ပေးတယ်။ ကြမ်းရှတဲ့အတွေ့ကကေခိုင့်ကို အသဲယားစေလို့ ကေခိုင်ယောင်ယမ်းပြီး မျက်လုံးလေးတွေကိုမှိတ်ထားလိုက်မိတယ်။

သူ့လက်ကြမ်းကြီးတွေနဲ့လည်တိုင်လေးကိုပွတ်ပေးတော့ တချက်တွန့်ကနဲဖြစ်သွားရပေမယ့် ကေခိုင်သူ့ကိုယ်ကြီးကိုဆက်ပြီးမှီနွဲ့ထားမိတယ်။ ရင်ထဲမှာလဲဗလောင်ဆူနေရပြီ။ ခုချိန်မှာ ကေခိုင်မတ်တပ်ကိုတောင် မတ်မတ်ရပ်နိုင်မယ်မထင်ဘူး။

ကေခိုင်တစ်ခုခုပြောချင်တယ်၊ ပြောဖို့လဲကြိုးစားတယ် ဒါပေမယ့် လည်ချောင်းထဲက ဘာစကားသံမှထွက်မလာဘူး။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့သူ့လက်တွေကလည်တိုင်အောက်ခြေကနေတဆင့် ရင်အုံဆီကို ရောက်လာတယ်။ နုနယ်တဲ့အသားလေးတွေကိုသူ့လက်ကြမ်းကြီးက တရွရွလေးပွတ်ပေးတာဆိုပေမယ့် အဲဒီအထိအတွေ့ကကေခိုင့်ကို တဆတ်ဆတ်တုန်စေတယ်။

ကေခိုင်မျက်လုံးကိုအားတင်းဖွင့်ပြီး ကိုသန်းထိုက်ကိုကြည့်တယ်။ သူ့အမူအယာကလဲ တစုံတခုမှမိန်းမူးနေသလိုမျိုး၊ အိပ်နေရင်းနဲ့လမ်းထလျှောက်နေသူတစ်ယောက်လိုမျိုးပဲ။ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာဖြစ်တော့မှာလဲ ရီဝေတဲ့ဦးနှောက်နဲ့ကေခိုင့်မရဲတရဲအတွေးလေးတွေကသူ့လက်ကြမ်းကြီးနဲ့ရုတ်တရက်ဆုပ်ညှစ်ချလိုက်လို့ အငေးကိုပြေးထွက်ကုန်တယ်။

"အား"

ကေခိုင်လန့်အော်မိတယ်၊ နာလိုက်တာ။

"မလုပ်ပါနဲ့၊ နာတယ်"

ကိုယ်လုံးလေးကိုနောက်ကိုယိမ်းရင်း ကေခိုင်ပြောလိုက်တော့သူ့လက်တွေကိုလျှော့ပေးပါတယ်။ သူပြန်လွှတ်လိုက်တာတောင်မှ ကေခိုင်နာကျဉ်မှုတွေကိုခံစားနေရတုန်းပဲ။

"ရှင်ကျွန်မကို ဘယ်လိုထင်သလဲ၊ သိပ်လွယ်တယ်လို့ထင်နေလို့လား"

ကေခိုင့်အမေးကိုသူကခေါင်းပဲခါပြတယ်။ ဆက်မေးချင်ပေမယ့်မမေးလိုက်ရတော့ဘူး။ သူကကေခိုင့်နှုတ်ခမ်းတွေကိုနောက်တစ်ခါနမ်းပြန်တယ်။

တကိုယ်လုံးလေထဲမှာမြောက်တက်သွားသလိုခံစားရတယ်။ ပြီးတော့ရဟတ်စီးရသလို အောက်ကိုအေးကနဲပြန်ပြုတ်ကျတယ်။ နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက်ခံစားမှုကိုမခံနိုင်တဲ့အဆုံး ကေခိုင်သူ့ကျောပြင်ကြီးကိုအားနဲ့ကုပ်ခြစ်မိတယ်။ သူ့ကျောပြင်၊ လည်တိုင်၊ လက်မောင်း လက်လုမ်း မိုရာမှန်သမျှကိုစိတ်ရှိလက်ရှိ ကေခိုင်ကုပ်ပစ်တယ်။ ကေခိုင်ကုပ်ခြစ်လေလေသူ့အနမ်းကပိုပြီး ပြင်းထန်လေလေနဲ့ မခံနိုင်တော့တဲ့အဆုံးမှာ အသိစိတ်ကကေခိုင့်ကိုယ်ထဲကနေပြေးထွက်သွားတယ်။

ခန္ဓာကိုယ်ကိုစေခိုင်းထိန်းချုပ်နိုင်တဲ့အသိစိတ်တွေက ရှေ့ဆက်ပြီးဘာဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာသိသိကြီးနဲ့ရှောင်ဖယ်ထွက်သွားတဲ့နောက်မှာ အခွံပဲကျန်တော့တဲ့ ကေခိုင့်ခန္ဓာကိုယ်က ယောကျ်ားတစ်ယောက်ရဲ့ခွန်အားနဲ့ရမ္မက်ကိုဘယ်လိုတွန်းလှန်နိုင်တော့မှာလဲ။

ကေခိုင်ကြိုးပြတ်သွားတဲ့ ရုပ်သေးရုပ်လေးတစ်ရုပ်လိုပြိုလဲကျသွားချိန်မှာ အရုပ်တရုပ်မဟုတ်တဲ့ကိုသန်းထိုက်က ရှေ့ကိုတဆင့်ပြီးတဆင့်တက်လာတယ်။

ရှေ့ဆက်ပြီးဖြစ်လာတဲ့ဖြစ်ရပ်တွေကို ကေခိုင်အားလုံးသိမြင်နေပေမယ့် ကေခိုင်ကိုယ်တိုင်ကဘေးကရပ်ကြည့်နေရသလိုပဲ၊ တားဆီးဖို့ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ပြင်းထန်စူးရှတဲ့နာကျဉ်မှုတစ်ခုက အသိစိတ်ကိုခန္ဓာကိုယ်နဲ့ပြန်လည်တွဲစပ်ပေးခဲ့ပေမယ့် အဲဒီအချိန်မှာအရာအားလုံးဟာနောက်ကျခဲ့ပြီလေ။

"အား"

ကေခိုင်မချိမဆန့်နဲ့အော်လိုက်မိတယ်၊ အော်သံအဆုံးသတ်ဟာ တဆတ်ဆတ်နဲ့တုန်နေပြီးတော့ ရင်ထဲထိပဲ့တင်လာရိုက်တယ်။ အရင်က ကိုကြီးပေးခဲ့ဖူးတဲ့လက်ချောင်းတွေကြောင့်ဖြစ်ရတဲ့စိတ်အနှောက်အယှက်ထက်မကတဲ့ ခံစားမှုက ကေခိုင့်ကိုသွေးရူးသွေးတန်းဖြစ်သွားစေတယ်။

နာကျဉ်မှုကတစ်ကြိမ်လဲမက၊ နှစ်ကြိမ်လဲမက အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန်နှိပ်စက်လာတော့ ကေခိုင်ဘယ်လိုမှဟန်ဆောင်မနေနိုင်တော့ဘူး။ ကိုသန်းထိုက်အကျီရင်ဘတ်ကိုကြယ်သီးတွေ ပြုတ်ထွက်မတတ် အတင်းဆောင့်ဆွဲပြီး အသံကုန်အော်မိတယ်။

ဘာတွေအော်မိသလဲဆိုတာ ကေခိုင်ကိုယ်တိုင်ရေရေရာရာမရှိ၊ ခံစားနေရတဲ့ဝေဒနာ မှာသက်သာရာရလိုရငြားဖွင့်ထုတ်မိတာပဲ။ ကြာတော့ကိုသန်းထိုက်ပါ သတိပြုမိလာတယ်။ စစချင်းမှာသူလည်းဖောကပ်နေတာနဲ့. သတိမပြုမိဘူးထင်တယ်။

"အရမ်းမအော်နဲ့လေ၊ ဘေးကကြားကုန်မယ်"

ကေခိုင်စိတ်တိုသွားတယ်၊ ဂမ်းလဲနည်းသွားမိတယ်။

"အော်မှာပေါ့ ဒီလောက်နာတာကို ၊သူပဲကိုယ်ချင်းမစာ အတင်း......."

ပြောနေရင်းကေခိုင့်မျက်နှာလေးမဲ့သွားပြီးငိုလိုက်မိတယ်။ ကိုသန်းထိုက်ကကေခိုင့်ကို အံ့သြသလိုနဲ့.ကြည့်နေတယ်။ သူ.ရဲ.ဒီလိုအမူအယာနဲ့.အကြည့်ကြောင့်ကေခိုင်ပိုပြီးဂမ်းနည်း လာရတယ်။ ဒီတော့မှကိုသန်းထိုက်ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားပြီးမျက်ရည်တွေသုတ်ပေးရင်း တိုးတိုး လေးမေးတယ်။

"အရမ်းနာလို့.လားဟင်"

သူ.လေသံကနူးညံ့ပြီးညင်သာတယ်။ မျက်ရည်သုတ်ပေးနေတဲ့ကိုသန်းထိုက်လက်တွေ ကိုဖမ်းဆုပ်လိုက်ရင်း ကေခိုင်ကပုတ်သင်ညိုမလေးလို ခေါင်းလေးတဆတ်ဆတ်ငြိမ့်ပြလိုက်မိ တယ်။

"ဆောရီးနော်၊ ငါစိတ်လွတ်သွားတယ်"

ကေခိုင်ဘာမှပြန်မပြောမိပဲ ကိုသန်းထိုက်ကိုပဲစိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ မျက်ရည်တွေ ကြောင့်ဝေဝါးနေပေမယ့် ကိုသန်းထိုက်မျက်နှာပေါ်ကစာနာရိပ်ကိုမြင်လိုက်ရလို့. ကေခိုင်နဲ့နဲ စိတ်ကျေနပ်သွားရတာ အမှန်ပါ။

"ဒါဆိုရင် ဖြေးဖြေးလေးပဲ........"

ကိုသန်းထိုက်စကားမဆုံးမီလေးမှာပဲ ကေခိုင်ခေါင်းညိမ့်ပြလိုက်မိတယ်ထင်တယ်။ ပြီးတော့မှရှက်စိတ်နဲ့.မျက်လုံးမှိတ်ထားလိုက်မိတယ်။ သူပြောသလိုဖြေးဖြေးညင်ညင်သာသာ လေးပါပဲ ဒါပေမယ့် ညင်သာခြင်းနဲ့.နွေးထွေးခြင်းကို ပိုကြာတဲ့အထိအတွေ.ပေးတော့ ကေခိုင့် ကိုယ်လုံးလေးတွန့်.ကနဲဖြစ်သွားရတယ်။

သူ.ခါးနဲ့.ကျောပြင်ကိုသိုင်းဖက်ထားလိုက်မိတဲ့အခါ ကျောပြင်နဲ့.ခါးတလျှောက်လှုပ်ရှား နေတဲ့ကြွက်သားတွေကိုစမ်းမိတယ်။ ဒီကြွက်သားတွေလှုပ်ရှားမှုကိုလက်ချောင်းတွေကနေ တဆင့်သိနေရတဲ့ ခံစားမှုကိုက ကေခိုင့်အတွက်အထူးတဆန်းပဲ။

သူကသန်မာတယ်၊ ခွန်အားရှိတယ်၊ ယောကျ်ားပီသတယ်။ ကိုကြီးလိုလျှော့တိလျှော့ရဲ အဆီပြင်တွေနဲ့.ဖွဲ.စည်းထားတဲ့ခန္ဓာကိုယ်မျိုးမဟုတ်ဘူး၊မောင်ကျော်သူလိုမရွံ.မရဲနဲ့.တွန့်.ဆုတ် တဲ့အပြုအမူတွေလဲ မလုပ်ဘူး။

ကေခိုင့်စိတ်အာရုံတွေက တိမ်မျှင်လေးတစ်စကောင်းကင်မှာဟိုသည်လွင့်ပါနေသလို ဆောက်တည်ရာမဲ့ပြေးလွှားနေတယ်။ တခါတခါတော့လဲထောင့်ကျဉ်းကျဉ်းလေးတစ်ခုထဲကို အတင်းပိတ်သွင့်ခံနေရသလိုမွန်းကြပ်ရပြန်တယ်။ လွတ်လပ်ခြင်းနဲ့.မွန်းကြပ်ပိတ်လှောင်ခြင်း နှစ်ခုကြားမှာ တလှည့်စီပြေးလွှားရင်းနဲ့.ကေခိုင်မောသည်ထက်မောလာတယ်။ ဒီကြားထဲ နာကျဉ်ခြင်းကဖောက်ဂင်လာတတ်ပေမယ့် ဒါကိုကေခိုင်ကြည်ကြည်နူးနူးခံစားတတ်လာပြီ။

မေးမိုတ်ထားတဲ့မျက်လုံးကိုဖွင့်ပြီး ကိုသန်းထိုက်ကိုရဲရဲတင်းတင်းမော့ကြည့်မိတဲ့အချိန် တွေတောင်ရှိတယ်။ အဲဒီလိုကြည့်တာကို ကိုသန်းထိုက်ကမြင်ပြီးပြန်ပြုံးပြရင်တော့ ကေခိုင် ရှက်ရပြန်ရော။

"ကေခိုင် နာသေးလား"

နာတော့နာသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့်ထုံသလိုလိုကြီးဖြစ်နေရာကနေ တချက်တချက်ထပြီး နာတာမျိုးဆိုတော့ ကေခိုင်ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိဘူး၊ ပြောလည်းမပြောချင်ဘူး။ ဒ့ါကြောင့် မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်တယ်။

"မနာတော့ဘူးလား"

ကေခိုင်ကပြန်မဖြေတော့သူက ထပ်မေးတယ်။

"မသိဘူး"

"ဘာမသိတာလဲ"

"ဘာမှလာမမေးနဲ့ ၊ မသိဘူး"

ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်ပြန်ဖြေလိုက်ပြီး ကေခိုင်မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်တယ်။ မလွှဲလိုက်ခင်လေးမှာပဲသူပြုံးတာကိုမြင်လိုက်ရတယ်။ သူ့အပြုံးကြောင့်ကေခိုင်ရင်ခုန်ရသလို ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ကျောထဲကလဲစိမ့်ကနဲဖြစ်သွားရတယ်။

ကေခိုင့်မရဲတရဲထင်မြင်ချက်ကလေးအတိုင်းပါပဲ။ သူကဖြေးဖြေးညင်ညင်သာသာ မဟုတ်တော့ဘဲအားထည့်လာတယ်။ ကေခိုင့်တကိုယ်လုံးလှိုက်ကနဲ မိုက်ကနဲနဲ့အလူးအလဲပဲ။ ကေခိုင့်ကိုယ်ပေါ်ကအသားစိုင်တွေလည်းတသိမ့်သိမ့် တလိမ့်လိမ့်ခါရမ်းလို့နေတယ်။

ဘရာဇီယာနဲ့စည်းနှောင်ထားတဲ့ကြားကအထက်အောက်စုန်ဆန်ခါရမ်းနေတဲ့ရင်သား တွေကို ကေခိုင်ပါးစပ်ကလေးအဟောင်းသားနဲ့ငေးကြည့်နေမိတယ်။ ခြေချောင်းဖျားလေးတွေ ကနေ ခြေသလုံး၊ ပေါင်တံတွေအထိ တစုံတရာကပေ့ါပိုက်လှုပ်ရှားသွားနေသလိုပဲ။အဲဒီဘာမှန်း မသိတဲ့ဝေဒနာက ကေခိုင့်ကိုခံရခက်စေသလို တဖက်မှာလဲမိန်းမူးသာယာခြင်းကိုပေးနေ ပြန်တယ်။

မဖျားပါဘဲနဲ့အဖျားတက်သလိုတုန်ရီလာရတယ်၊ အဖျားကြီးနေသူတစ်ယောက်လို ကယောင်ကတန်းတွေပြောမိတယ်။ ဒီစကားတွေကဘယ်သူ့ကိုပြောနေတာလဲဆိုတာကေခိုင် မသိသလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပြန်ပြောနေသလိုလဲစိတ်ထဲခံစားရတယ်။ တခါတလေလဲစိတ်ကို ထိန်းမရတဲ့အဆုံးမှာ ကိုသန်းထိုက်ကိုအတင်းကျုံးဖက်ထားမိတယ်။

ငါရူးနေပြီလားဆိုတဲ့အတွေးက တချက်တချက်ကေခိုင့်ခေါင်းထဲရောက်လာတယ်။ နားထဲမှာလဲဘာမှန်းမသိတဲ့အသံတွေ တစီစီနဲ့။ လှိုက်မောရတဲ့ဝေဒနာကြောင့်ချလိုက်ရတဲ့ သက်ပြင်းတွေအများကြီးနဲ့ အတူနာကျဉ်မှုကြောင့်ထွက်လာရတဲ့အော်ညည်းသံတွေအောက် မှာ အလူးအလဲရုန်းကန်ရင်းရုတ်တရက် ကေခိုင်အဝေးကိုလွင့်ထွက်သွားတယ်။

"ရပ်ပါ ၊ ရပ်ပေးပါ"

ကိုသန်းထိုက်ခါးကိုဖက်ရင်းတစာစာပြောမိပေမယ့် သူကမရပ်ဘူး။ တဆတ်ဆတ်ခုန် ရလွန်းတဲ့နှလုံးနဲ့ကျယ်လောင်တဲ့နှလုံးခုန်သံရဲ့ရိုက်ခတ်မှုတွေကြောင့် ကေခိုင့်ရင်ဘတ်တွေ တောင်အောင့်နေတယ်။ ကိုသန်းထိုက်ကိုတားလို့မရတဲ့အဆုံးဖြစ်လိုရာဖြစ်စေတော့လို့အား လျှော့လိုက်တဲ့အချိန်မှာမှ ကိုသန်းထိုက်ရပ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ကေခိုင့်ကိုအငမ်းမရဖက်ထား ပြီးငြိမ်သက်သွားတယ်။ ကေခိုင်လဲအခုမှအမောဖြေရတယ်။

အရမ်းကိုစိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရ၊ ပင်ပန်းခဲ့ရလို့ အမောကတော်တော်နဲ့မပြေဘူး။

"ကေခိုင်၊ ကေခိုင်"

ကိုသန်းထိုက်ကကေခိုင့်မေးဖျားလေးကိုကိုင်လှုပ်ရင်းခေါ်လိုက်တော့မှ မျက်လုံးကို မဖွင့်ချင်ဖွင့်ချင်နဲ့ဖွင့်ပြီး ပြန်မေးမိတယ်။

"ဘာလဲ......အို"

အဲဒီခဏမှာပဲ ရင်ထဲမှာဒိန်းကနဲဖြစ်သွားပြီး မူမှန်အသိစိတ်က ကေခိုင့်ကိုကိုင်လှုပ် လိုက်တယ်။

"ဖယ်ပါ၊ ဖယ်ပါဦး"

ကေခိုင့်ကိုယ်ပေါ်မှာပိနေတဲ့ကိုသန်းထိုက်ကိုယ်လုံးကြီးကို အတင်းတွန်းဖယ်ပြီး လူးလဲထလိုက်တော့မှကေခိုင်ကြမ်းပြင်ပေါ်ရောက်နေတာကိုသတိပြုလိုက်မိတယ်။ ကုလား ထိုင်ပေါ်မှာထိုင်နေကြရာကနေ ဘယ်ကဘယ်လိုကြမ်းပြင်ပေါ်ရောက်သွားသလဲဆိုတာ ကေခိုင်သတိမထားမိလိုက်ဘူး။

"ဖယ်ပါဆို"

ကိုသန်းထိုက်ဖယ်လိုက်တဲ့အခါ အဂတ်ဗလာဖြစ်နေတဲ့ကေခိုင့်အောက်ပိုင်းဖွေးဖွေးက ပေါ်လာတယ်။ ကေခိုင်ရှက်လိုက်တာ၊ တော်သေးတယ်လုံချည်ကခါးမှာလိပ်တက်နေလို့ မြန်မြန်ဆွဲချပြီးဖုံးလိုက်ရတယ်။ အပေါ်ပိုင်းကတော့ ကြယ်သီးတလုံးပြုတ်နေတာပဲရှိတယ်။ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ကိုသန်းထိုက်ကိုကျောပေးပြီးငူငူလေးထိုင်နေမိတယ်။ ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုဒီလောက်အထိဖြစ်သွားကြတယ်ဆိုတာ ကေခိုင်စဉ်းစားလို့ကိုမရဘူး။

"ငါတောင်းပန်ပါတယ်ကေခိုင်၊ ငါစိတ်ရိုင်းဂင်သွားမိတယ်"

ကေခိုင်သူ့ကိုလဲအပြစ်မတင်ချင်ပါဘူး၊ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲအပြစ်တင်မိတယ်။ ဘာ့ကြောင့် ဒီလောက်ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်စိတ်နောက်ကိုယ်ပါဖြစ်သွားရတယ်ဆိုတာ ကေခိုင်နားမလည်နိုင် အောင်ဖြစ်ရတယ်။

မသိမသာလေးကိုသန်းထိုက်ကိုစောင်းကြည့်လိုက်တော့ ကေခိုင့်ကိုစူးစမ်းတဲ့မျက်လုံး တွေနဲ့ကြည့်နေတာကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။ သေချာပါတယ်၊ သူကေခိုင့်ကိုအထင်သေးသွားပြီ။ ယောကျ်ားတစ်ယောက်ရင်ခွင်ထဲကိုလွယ်လွယ်ကူကူဂင်တတ်တဲ့မိန်းမကို ဘယ်လိုလူက အထင်ကြီးမှာလဲ။

"ကေခိုင်"

"ရှင်"

ကေခိုင်တိုးတိုးလေးပြန်ထူးလိုက်မိတယ်၊ လှည့်တော့မကြည့်ဘူး။ ကိုသန်းထိုက်လက် တွေကကေခိုင့်ပုခုံးပေါ်ရောက်လာတယ်။ ပုခုံးကိုတွန့်ပြီးရှောင်ပေမယ့်မလွတ်ဘူး၊ သူကတင်း တင်းကြီးဆုပ်ထားတယ်။

"ငါမေးတာကိုမှန်မှန်ဖြေစမ်းပါ၊ မညာနဲ့၊ မရှဲ့နဲ့နော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ကိုသန်းထိုက်က ကေခိုင့်ကိုယ်လုံးလေးကိုသူနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆွဲလှည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ကေခိုင့်အကျီကပြုတ်နေတဲ့ကြယ်သီးလေးကို ပြန်တပ်ပေးရင်း...

"မင်း ငါနဲ့မတွေ့ခင်အထိ....မင်း"

သူဘယ်လိုမေးရမလဲမသိဖြစ်နေပုံရတယ်။ သူဘာပြောချင်တယ်ဆိုတာကို ကေခိုင့် စိတ်ထဲမှာသိသလိုလိုပဲ။ ဒါ့ကြောင့်...

"ဟုတ်တယ်၊ ရှင်..........ရှင်တစ်ယောက်ပဲ"

"ဟင်း"
ကိုသန်းထိုက် မျက်နှာပျက်သွားတယ်။
"မယုံဘူးလားဟင်"
"ယုံပါတယ်၊ ခုနကလဲတခါ မင်းပြောပြီးပြီလေ"
"ဘယ်တုန်းကလဲ"
ကေခိုင်အံ့သြသွားတယ်။
"အခုန ငါတို့.........."
သူဆက်မပြောပေမယ့် ကေခိုင်သဘောပေါက်သွားတယ်။
"ကျွန်မက....ပြောတယ်၊ ဟုတ်လား"
ကေခိုင်ဇဝေဇဝါနဲ့ပြန်မေးမိတယ်။
"ဟုတ်တယ်၊ ပြောတာမှအများကြီးပဲ"
ရှက်လိုက်တာ၊ ကေခိုင့်မျက်နှာတွေပူထူလာတယ်။ ဒါပေမယ့်လဲသိချင်စိတ်ကလဲရှိနေတော့မနေနိုင်ပဲမေးမိတယ်။
"ကျွန်မ ဘာတွေပြောလို့လဲ"
"မင်းကိုသနားပါတဲ့၊ အရမ်းနာတယ်တဲ့ ဒါမင်းအတွက်ပထမဆုံးပါတဲ့"

ကေခိုင်ရှက်တဲ့ကြားကပြုံးမိတယ်။ ဒီစကားတွေကိုဘယ်ကဘယ်လိုပြောမိတယ်ဆိုတာ ကေခိုင်မသိလိုက်ဘူးလေ။
"ဒါပဲလား"
"ကျွန်မကရှင့်လိုအဒိုမဟုတ်ဘူးလို့လဲ ငါ့ကိုရန်လုပ်ပြီး လက်သည်းတွေနဲ့လဲအတင်းကုပ်တယ်"
ကေခိုင်ပြုံးရာကနေရယ်မလိုဖြစ်တော့မယ့်ဆဲဆဲမှာ ကိုသန်းထိုက်ကကေခိုင့်ကိုသူ့ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ကေခိုင်နဖူးနဲ့ဆံစလေးတွေကိုနမ်းရင်း....
"ငါတော့ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး ကေခိုင်ရယ်"
"ရှင်ဘယ်နားလည်မလဲ၊ ရှင်ကလူများတဖက်သားကိုအထင်သေးဖို့ပဲသိတဲ့လူပဲ"
ရန်တွေ့ရင်းကေခိုင်ကရုန်းပေမယ့် သူကမလွှတ်ဘူးအတင်းဆက်ဖက်ထားတယ်။
"မင်းကို ငါပြောမိတာတွေအတွက်ကြိုက်သလိုအပြစ်ပေးပါ၊ သတ်ချင်လဲငါခံမယ်"
သူ့အသံကတကယ်ကိုစိတ်ထိခိုက်နေတဲ့အသံ။
"အို...ဘာလို့သတ်မှာလဲ ရှင့်ကိုသတ်ရင်ကျွန်မထောင်ကျမှာပေါ့"
"မသတ်ဘူးပေါ့"
"မသတ်ပါဘူး ၊ လူသတ်မှုနဲ့လည်းအဖမ်းမခံနိုင်ပါဘူး"
"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"
"ဘာဆိုင်လို့လဲ"
"ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်လို့"
"ရှင်ကသာကျွန်မကိုရန်လုပ်နေတာပါ၊ ကျွန်မရှင့်ကိုဘယ်တုန်းကမှအပြစ်မတင်ခဲ့ဖူးပါဘူး"
"ကေခိုင်ရယ်"
ကိုသန်းထိုက်ကကေခိုင့်ကိုပိုပြီးတင်းကြပ်အောင်ဖက်ထားလိုက်တယ်။ ကေခိုင်အသက်ရှုကြပ်လာတဲ့အထိပဲ။

"လွှတ်ပါ၊ အသက်ရှူလို့မရတော့ဘူး"
အတင်းတွန်းထုတ်တော့မှ ပြန်လျှော့ပေးတယ်။
"ကေခိုင်"
"ရှင်"
"ဘာလို့ခေါင်းငုံ့ထားရတာလဲ၊ ဘာလို့ငါနဲ့မျက်နှာချင်းမဆိုင်တာလဲ"
ကေခိုင့်တကိုယ်လုံး ဖိန်းတိန်းရှိန်းတိန်းဖြစ်သွားရတယ်။ တခါတခါကျရင်ကိုသန်းထိုက်ဟာအလိုက်မသိတတ်ဘူး၊ အမြင်ကပ်ကပ်နဲ့ဘာမှပြန်မဖြေဘဲနေလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့မှ သူသဘောပေါက်သွားတယ်ထင်ပါရဲ့။
"ရှက်လို့လား"
"အင်း"

ကေခိုင်ကမပွင့်တပွင့်ပြန်ဖြေတော့ သူရယ်တယ်။
"ဒါက သဘာဝပဲလေ"
"အော်...အော်....ရှင့်အတွက်ကတော့ဟုတ်တာပေါ့ ဒါမျိုးတွေကရိုးနေပြီပဲ ကျွန်မသာ"
ပြောရင်းနဲ့ရုတ်တရက်ကေခိုင်ဂမ်းနည်းသွားတယ်။ယောကျ်ားတစ်ယောက်နဲ့လမ်းဆုံးထိအောင်သွားမိခဲ့ပါလားဆိုတဲ့ အသိကကေခိုင့်ရင်ထဲမှာ ဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့ခံစားရတယ်။ ကိုယ့်ဆီကတစုံတရာကျပျောက်သွားလို့ခံစားရတာမျိုးနဲ့လည်းတူတယ်။
"စတာပါ ကေခိုင်ရယ်၊ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ ဒါနဲ့.....နာနေသေးလား"
သူမေးတော့မှ ကေခိုင်မေ့ထားတဲ့နေရာဆီစိတ်ကရောက်သွားတယ်။ နာတော့မနာတော့ပါဘူး ဒါပေမယ့် အဲဒီနေရာမှာတင်းတင်းကြီးဖြစ်ပြီး အောင့်သက်သက်ဖြစ်နေတယ်။
ဖြေချင်စိတ်လဲမရှိတာနဲ့သူ့မေးခွန်းကိုကေခိုင်မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်တယ်။ ရှက်တဲ့စိတ်ကြောင့်လဲပါတာပေါ့။
"ဖြစ်ခဲ့တာအားလုံးအတွက် ငါတောင်းပန်ပါတယ်"
ဘုန်းကြီးထိပ်ခေါက်ပြီးမှတောင်းပန်တယ်ဆိုတာဒါမျိုးလား။ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးထိရောက်ပြီးမှ တောင်းပန်တယ်ဆိုရုံနဲ့ပြီးပြီသတ်မှတ်လို့မှမရတာပဲ။ ကေခိုင်ငြိမ်နေတော့သူကပဲဆက်ပြောတယ်။
"အရင်က ငါမင်းကိုပြောဆိုစွတ်စွဲမိတာတွေ၊ အခုမင်းကိုငါ........"
ပြောနေရင်းနဲ့ကိုသန်းထိုက်အသံကတိုးဝင်သွားတယ်၊ သူလဲဆက်ပြောဖို့ခက်နေပုံရတယ်။
"ရပါတယ်"
ကေခိုင်ခေါင်းငုံ့ထားရင်းနဲ့ တိုးတိုးလေးပြောမိတယ်။
"ဘာပြောတယ်"
သူသေသေချာချာကြားလိုက်ပုံမရဘူး။
"ကျွန်မကံပေါ့၊ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ကျွန်မအပြစ်တွေလဲပါပါတယ်"
ဒီစကားကိုကေခိုင်တကယ်ပြောလိုက်တာပါ။ ကေခိုင်သာအနေအထိုင်ဆင်ခြင်ခဲ့ရင် ဒီလိုအကြောင်းတွေဆိုတာဘယ်ရှိလာမလဲ။ ရှိလာမယ်လို့လဲမမျှော်လင့်ခဲ့မိတာအမှန်ပါ။ သူ့ဆီကသက်ပြင်းချသံကြားရတယ်။ ထွက်သက်လေကကေခိုင့်ဆံစလေးတွေကိုတိုးဖေ့သွားကြတယ်။
"ဒီတော့.......တို့ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ"
"ရှင်ပြန်တော့လေ"
ရုတ်တရက်ကြီး ကေခိုင်ကနှင်လိုက်တော့ကိုသန်းထိုက်အံ့ဩသွားတယ်။ ကေခိုင်လဲထိုင်ရာကနေထရပ်လိုက်တာကို သူတအံ့တဩနဲ့မော့ကြည့်တယ်။
သူ့အကြည့်ကိုမမြင်သလိုလုပ်ရင်းနဲ့ ခုနကရှုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ခဲ့ရလို့ပြေလျော့နေ

တဲ့ထဘီကို တင်းတင်းပြန်စည်းလိုက်တဲ့အချိန်မှာ သူ.မျက်လုံးတွေကကေခိုင့်ကိုယ်အောက်ပိုင်းအလှကိုယ်မျက်တောင်မခတ်ကြည့်နေတာကို ကေခိုင်မြင်လိုက်ရတယ်။ ဒါပေမယ့်သူကြည့်နေတာကို ကေခိုင်မြင်သွားမှန်းသိတော့ချက်ချင်းမျက်နှာလွှဲသွားတယ်။

"ကေခိုင်"

"ဘာလဲ"

"မပြန်ခင် သိချင်တာလေးတခုမေးကြည့်ချင်လို."

"ဘာသိချင်တာလဲ"

"ကေခိုင့်ခင်ပွန်းသည်က ဘာဖြစ်လို.ကေခိုင့်ကို....ဟိုလေ၊ ကေခိုင်ဘာဖြစ်လို.ခုချိန်ထိအပျိုဘဂပဲရှိနေရတာလဲ"

ယောက်ျားတွေလဲစပ်စုတတ်ပါလားလို. ကေခိုင်တွေးမိတယ်။ ဒါနဲ.များသူတို.ကမိန်းမတွေကမှ စပ်စုတတ်သတဲ့။

"အော်......ဒါလား...သူက....သူက"

ကေခိုင်ရှိုးသားစွာနဲ.အမှန်အတိုင်းဖြေမလို.ပါ ဒါပေမယ့် စကားလုံးရှာမရဘူးဖြစ်နေတယ်။

"သူက ဘာဖြစ်လို.လဲ"

ဘယ်လိုရှင်းပြရင်ကောင်းမလဲ ကေခိုင်မသိဘူး။

"ဟိုလေ.....သူက....အခြောက်ကြီး"

ကိုကြီးကိုမိန်းမရှာလို.တော့ ကေခိုင်မထင်ပါဘူး ဒါပေမယ့်ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိတာနဲ.ပြောတတ်သလိုပြောချလိုက်တယ်။ ကိုသန်းထိုက်အံ့သြသွားပုံပဲ။

"သူက ဒါဆိုဘာလို.ကေခိုင့်ကိုယူတာလဲ"

"ကေခိုင့်ကို ချစ်လို.တဲ့"

"သူကမိန်းမစိတ်ပေါက်နေရင်၊ မိန်းမဘယ်ယူမလဲ ယောက်ျားယူမှာပေါ့"

"အဲဒါတော့ ကျွန်မလည်းမသိဘူး"

စကားစမြန်မြန်ပြတ်အောင်ဖြတ်ချလိုက်ရတယ်။ ကိုသန်းထိုက်ကတော့ခေါင်းတညိမ့်ညိမ့်နဲ..

"သူ.လိုအရာရှိကြီးတစ်ယောက်ကဒီလိုဆိုတာဘယ်ကောင်းမှာလဲ၊ ဒါ့ကြောင့်ကေခိုင့်ကိုပွဲတက်မယားအနေနဲ.လက်ထပ်တာဖြစ်မယ်"

"ဟုတ်ချင်လဲဟုတ်မှာပေါ့"

ကေခိုင်ကစကားကိုအတင်းဖြတ်ချင်နေတာကို သတိထားမိသွားတယ်ထင်ပါရဲ. ကိုသန်းထိုက်မျက်နှာမကောင်းဘူး။ ကေခိုင်လဲအားနာသလိုလိုတော့ခံစားရပါတယ် ဒါပေမယ့်သူနဲ.နှစ်ယောက်ထဲဆက်မနေချင်ဘူး။

စိတ်ကိုအတတ်နိုင်ဆုံးတည်ငြိမ်အောင်ထိန်းထားပေမယ့် ကေခိုင်အခုထိကတုန်ကရီဖြစ်နေတုန်းပဲ။ ရှက်လဲရှက်နေတုန်းပဲ။ သွေးအေးလာလေ ရှက်စိတ်နဲ.မလုံမလဲဖြစ်ရတဲ့ခံစားမှုကပိုပြီးတိုးတိုးလာလေနဲ. ကေခိုင့်ကိုသူ.ရှေ.မှာအနေရခက်စေတယ်လေ။

"ငါ သွားတော့မယ်"

ကိုသန်းထိုက်ထိုင်နေရာက ထရပ်လိုက်တော့သူနဲ.နှစ်ယောက်မျက်နှာချင်းဆိုင်နီးနီးလေးဖြစ်သွားရပြန်တယ်။ ကေခိုင်အလန်.တကြားနဲ.နောက်ကိုဆုတ်လိုက်တော့ ကိုသန်းထိုက်ကမချိပြုံးလေးပြုံးရင်း..

"ငါ့ကို တော်တော်ကြောက်သွားလား"

"အို...........မကြောက်ပါဘူး၊ ဘာလို.ကြောက်ရမှာလဲ"

မခံချင်စိတ်နဲ.ခွန်.တုန်.ပြန်မိတော့ သူရယ်ပါလေရော။

"မင်းမကြောက်ဘူးဆိုလို. ငါဂမ်းသာပါတယ်၊ နောက်မှတွေ.ကြတာပေါ့"

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ.သူလှည့်ထွက်သွားတော့ ကေခိုင်ရင်လေးဖိပြီးကျန်ခဲ့တယ်။ နောက်တွေ.ဦးမယ်တဲ့။ ကေခိုင့်ခေါင်းထဲမှာမူးမိုက်သွားသလိုပဲ။ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ကေခိုင်သူ.ကိုထပ်

မတွေ့ချင်တော့ပါဘူး၊ ဒီနေ့လိုမျိုးအခြေအနေထပ်ဖြစ်လာရင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ရှောင်မထွက်နိုင်ခဲ့တဲ့ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအပြစ်ဖို့ရင်းနဲ့ ကေခိုင်ကျန်နေခဲ့တယ်။

အပိုင်း(၃၂)

ကေခိုင်အလန့်တကြားနဲ့မော့ကြည့်လိုက်တော့ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာစီးမိုးထားတဲ့ ကိုသန်းထိုက်မျက်နှာကြီးကိုမြင်လိုက်ရတယ်။ သူ့ကိုယ်လုံးကြီးနဲ့အပေါ်ကနေတက်ဖိထားတော့ ကေခိုင်လှုပ်လို့တောင်မရတော့ဘူး။

"အို..............မလုပ်ပါနဲ့"

အလန့်တကြားတောင်းပန်နေရင်း ကေခိုင့်ပေါ်ကမျက်နှာပျောက်သွားသလို ကိုယ်လုံးကိုဖိထားတာတွေလဲပေ့ါပါးလွတ်လပ်သွားတယ်။ မျက်နှာကျက်ပေါ်ကမီးလုံးကကိုသန်းထိုက်မျက်နှာအစားပေါ်လာတယ်။ ဘေးကိုကြည့်လိုက်တော့ တခေါခေါနဲ့အိပ်မောကျနေတဲ့ကိုကြီးကိုမြင်ရတယ်။

"ငါ အိပ်မက်မက်နေလား"

ကယောင်ခြောက်ခြားတွေးရင်း ကေခိုင်ထထိုင်လိုက်မိတယ်။ အိပ်မက်တော့မဖြစ်နိုင်ဘူး အိပ်မက်ဆိုတာအိပ်ပျော်မှမက်တတ်တာမျိုး။ ကေခိုင်ခုထိတမှေးရယ်မှအိပ်မပျော်သေးဘဲနဲ့ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အိပ်မက်ဖြစ်မလဲ။

ကေခိုင်သက်ပြင်းချရင်း ဘေးဘီကိုကြည့်လိုက်တော့အားလုံးကတိတ်ဆိတ်လို့။ဒါစိတ်ခြောက်ခြားမှုသက်သက်လို့ကေခိုင်ယူဆလိုက်တယ်။ ရင်ထဲမှာလဲပူလောင်လွန်းလို့ရေသောက်ဖို့အိပ်ခန်းပြင်ကိုထွက်လာခဲ့တယ်။

မီးမဖွင့်ဘဲ အမှောင်ထဲမှာစမ်းပြီးထမင်းစားခန်းကိုသွား ရေခဲသေတ္တာထဲကရေအေးတစ်ပုလင်းကိုယူပြီးတကျိုက်မော့သောက်လိုက်မိတယ်။ အများကြီးသောက်ချလိုက်တာတောင် ကေခိုင့်ရင်တွေပူနေတုန်း။

အမှောင်ထဲမှာစမ်းပြီး ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်ကိုထိုင်ချလိုက်မိတယ်။ နေ့ခင်းကအဖြစ်အပျက်တွေ၊ အဲဒီအဖြစ်အပျက်တွေနဲ့ပတ်သတ်တဲ့အတွေးစတွေက ကေခိုင့်ရင်ထဲမှာလုံးထွေးလှုပ်ရှားနေတုန်းပဲ။

တွေးကြည့်လိုက်တိုင်းရှက်ဖို့ကောင်းတဲ့အဖြစ်ဟာ ဘာ့ကြောင့်ဖြစ်လာရတာလဲကေခိုင်စဉ်းစားလို့မရဘူး။ခုတော့ကေခိုင်ဟာလင်ယောကျ်ားရှိလျက်နဲ့တခြားယောကျ်ားတစ်ယောက်နဲ့လွန်ကျူးခဲ့မိပြီ၊ ဖောက်ပြားခဲ့မိပြီ။ ဒါကေခိုင်အိပ်မက်တောင်ယောင်ပြီး မမက်ခဲ့ဖူးတဲ့အဖြစ်ပါ။

ကိုကြီးသိသွားရင်၊ ကေခိုင့်ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းကိုပေါက်ကြားသွားရင်၊ အိမ်နီးနားချင်းတွေများသတိပြုမိသွားရင်၊ တွေးရင်းတွေးရင်းကေခိုင်မောလာတယ်။

ကိုသန်းထိုက်နဲ့တနေ့ဒီလိုဖြစ်လာမယ်ဆိုတာကိုလည်း ကေခိုင်တွေးတောင်မကြည့်ဖူးပါဘူး။ ဒါပေမယ့်ထူးဆန်းတိုက်ဆိုင်စွာပဲ မမျှော်လင့်တဲ့အဖြစ်တွေဖြစ်သွားခဲ့ရတယ်။

ကေခိုင်ဟာ အညာလွယ်တဲ့မိန်းကလေးမဟုတ်ဘူး၊ အလိုရမ္မက်ကြီးတဲ့မိန်းကလေးမဟုတ်ဘူးလို့ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသေချာခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီသေချာခြင်းတွေကခုချိန်မှာပြန်ပြီးဆန်းစစ်ဖို့လိုလာပြီ။

ကိုသန်းထိုက်ကရော ဘာလို့ဒီလိုအဖြစ်ကိုအရောက်ခံခဲ့တာလဲ။ ဖောက်ပြန်တဲ့မိန်းမတွေကိုမုန်းတဲ့၊ ကေခိုင့်ကိုဖောက်ပြန်တဲ့မိန်းမမဖြစ်စေချင်ဘူးဆိုတဲ့ကိုသန်းထိုက် ဘာလို့ရှေ့ကိုတဆင့်ပြီးတဆင့်တက်လို့ကေခိုင်ခုလိုခံစားရအောင်လုပ်ရတာလဲ။ အပြန်ပြန်အလှန်လှန်မေးနေမိတဲ့ မေးခွန်းတွေထဲကကေခိုင့်အတွက်အဖြေတစ်ခုမှထွက်မလာဘူး။

ကေခိုင်နဲ့သူစတွေ့စဉ်ကထဲကနေပြီးတော့ အဖြစ်တွေအကုန်လုံးပြန်တွေးကြည့်တယ်။ ကေခိုင့်ဘက်ကနေကိုသန်းထိုက်ကိုစိတ်ဝင်စားမှု၊ ရင်ခုန်မှုမရှိခဲ့သလို ကိုသန်းထိုက်အနေနဲ့ကလဲကေခိုင့်ကိုတီမ်းညွှတ်တဲ့ဟန်ပန်၊ စိတ်ဝင်စားတဲ့အမူအရာတွေ မရှိခဲ့ပါဘူး။

ဒါဆိုရင်ဘာ့ကြောင့်ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ။ နေ့လည်ကအကြောင်းတွေကိုပြန်သတိရလိုက်တာနဲ့ကေခိုင့်ရင်ထဲနွေးကနဲဖြစ်သွားရတယ်။ ရင်ထဲမှာဖိုလှိုက်ပြီးတော့နေရထိုင်ရတာတမျိုးပဲ။

ပြန်မတွေးဘဲလဲမနေနိုင်ဘူး၊ တွေးမိပြန်ရင်လည်းကေခိုင်ရင်တွေခုန်ရတယ်။ အဖြစ်အပျက်တွေကိုမျက်လုံးထဲမှာ တစ်ခုချင်းစီကာစဥ်ကာပြန်မြင်ကြည့်တယ်၊ ဘာ့ကြောင့်လဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ စဥ်းစားပေမယ့်အဖြေမရဘူး၊ ကေခိုင်ရင်မောရတာပဲအဖတ်တင်တယ်။

မာတင်းနေတဲ့သူ့ကြွက်သားတွေ၊ သူ့ရဲ့သန်မာမှု၊ ရင်ထဲကိုဆို့ဆို့သွားရလောက်အောင်ပြင်းထန်တဲ့နာကျဥ်မှု၊ အဲဒီနာကျဥ်မှုနောက်မှာကပ်ပါလာတဲ့ ခံစားရခက်တဲ့ဝေဒနာ၊ ဒီဝေဒနာပြေပျောက်ရစေဖို့ နာကျဥ်မှုတွေကိုထပ်မံတောင့်တမိတဲ့အဖြစ်။

စားပွဲပေါ်ကိုကေခိုင်မျက်နှာမှောက်ချလိုက်မိတယ်။ ယောကျာ်းတစ်ယောက်နဲ့ထိတွေ့ပတ်သတ်မှုက ကေခိုင့်ကိုဒီလောက်အထိရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားစေလိမ့်မယ်လို့ ကြိုတင်မသိခဲ့ဘူးလေ။ ကေခိုင့်တသက်လုံးမှာ ပထမဆုံးကြုံရတဲ့ဒီအတွေ့အကြုံကို စိတ်ထဲကဘယ်လိုမှမေ့ဖျောက်လို့မရနိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်။

ဖြစ်နိုင်ရင်မေ့ပစ်လိုက်ချင်တယ်။ ဒီမဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုမဖြစ်ခဲ့ဘူးလို့သဘောထားလိုက်ချင်တယ် ဒါပေမယ့်မရဘူး၊ တနေ့ခင်းလုံးလိုလိုစိတ်က ဒီအထဲမှာပဲနစ်နေတယ်။

ကိုကြီးပြန်လာတော့ကေခိုင်ကိုကြီးကိုမကြည့်ရဲဘူး၊ စကားမပြောရဲဘူး။ ကိုကြီးကဘာမှမသိတာမှန်ပေမယ့် ကေခိုင့်ဖာသာစိတ်မလုံမလဲနဲ့ အနေရခက်လိုက်တာ။

"ကေခိုင်"

ဖျတ်ကနဲမီးလင်းသွားတာနဲ့အတူ ကိုကြီးခေါ်သံထွက်ပေါ်လာတယ်။ အတွေးထဲမှာနစ်မြုပ်နေတာနဲ့ ကိုကြီးဝင်လာတာကိုတောင် ကေခိုင်မသိလိုက်ဘူး။

"ဘာလဲကိုကြီး၊ ကေခိုင်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ"

"ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ရေလာသောက်တာပါ"

ရေသောက်နေတဲ့ကိုကြီးကို မရဲတရဲမော့ကြည့်မိတယ်၊ ကိုကြီးကတော့အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။ ရေသောက်ပြီးပုလင်းကိုပြန်ထားလိုက်ရင်း.....

"ဘာတွေစဥ်းစားနေတာလဲ ၊ ကိုယ်ရပ်ကြည့်နေတာကြာပြီ"

"ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ အိပ်လို့မပျော်တာနဲ့ထိုင်နေတာ"

"ညဖက်အိပ်မပျော်ရင်လဲ နေ့ခင်းဖက်ကျတော့ အိပ်ရေးဂအောင်ပြန်အိပ်ပေါ့၊ ခုဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ"

နံရံပေါ်ကနာရီကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လက်တံတွေကညနှစ်နာရီရှိပြီဆိုတာပြနေတယ်။ သန်းခေါင်ကျော်ခဲ့ပြီပေါ့၊ နောက်သုံးနာရီလောက်ဆိုရင် မိုးလင်းတော့မယ်။ သန်းခေါင်ကျော်ရင်မနက်ရောက်တာလောကထုံးစံပေမယ့် သန်းခေါင်လိုအမှောင်ထုထဲမှာ နစ်မြုပ်နေတဲ့ကေခိုင့်ဘဝမှာရော မနက်ခင်းအလင်းရောင်ကိုဘယ်တော့မှမြင်ရမှာလဲ။

"ကေခိုင်မအိပ်သေးဘူးလား"

အတွေးထဲပြန်နစ်သွားတဲ့ကေခိုင့်ကို ကိုကြီးကမေးတယ်။

"ခဏနေလိုက်ဦးမယ် ကိုကြီး"

ကေခိုင့်ကိုနားမလည်တဲ့အကြည့်နဲ့ကြည့်ပြီး ကိုကြီးပြန်ထွက်သွားတယ်။ သူဖွင့်ထားခဲ့တဲ့မီးကိုပြန်ပိတ်မသွားဘူး။ ကေခိုင်လဲထပိတ်ချင်ပေမယ့် ထရမှာပျင်းနေတယ်။ အမှောင်ထဲမှာနေချင်ပေမယ့်လဲ မီးလာဖွင့်တဲ့သူကဖွင့်သွားတော့ အလင်းရောင်အောက်မှာပဲ ဆက်ထိုင်နေရုံပေါ့ ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ။

အပိုင်း(၃၃)

အပြင်ပန်းကိုကြည့်ရင် ကေခိုင်ခုတလောတည်ငြိမ်နေတယ်။ ဘာလုပ်လုပ်ဖြေးဖြေး မှန်မှန်နဲ့။ တခြားသူတွေနဲ့စကားပြောဖြစ်ရင်လဲ အေးအေးညင်သာပဲပြောမိတယ်။ ဒီလိုဖြစ်နေတာကို ကေခိုင်ကိုယ်တိုင်လဲပြန်သတိထားမိတယ်။ တခြားသူတွေကသတိထားမိကြသလားတော့ ကေခိုင်လဲမသိဘူး။

တကယ်တန်းတော့ကေခိုင့်ရင်ထဲမှာဗလောင်ဆူနေတယ်၊ ပူလောင်တဲ့မီးတောက်တခုကိုရင်ထဲမှာထည့်ပြီး လူမသိအောင်နေနေရသလိုပဲ။ တယ်လီဖုန်းမြည်သံလားလို့နားယောင်ပြီးစွင့်မိရင်၊ ဟိုဖက်ခြံကိုမျက်လုံးကစားမိရင် ကေခိုင့်ကိုယ်ကေခိုင် ဒေါသထွက်မိတယ်။

ကိုသန်းထိုက်ကတော့ပျောက်ချက်သားကောင်းနေတယ်။ အရိပ်အယောင်တောင်မမြင်ရဘူး။ ကေခိုင်ကလဲအပြင်မထွက်မိဘူးလေ။ ကေခိုင်သုံးလေးရက်လောက်အိမ်တွင်းပုန်းလုပ်နေမိတယ်။

တည်ငြိမ်တဲ့ကန်ရေပြင်ဟာနက်တယ်လို့ ဆိုရိုးရှိတယ်။ ခုလဲကေခိုင်တည်ငြိမ်နေပေမယ့်ရင်ထဲမှာဝေဒနာတစ်ခုက နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းအမြစ်တွယ်နေမိပြီ။ ခန္ဓာကိုယ်ပြင်ပကနာကျဉ်မှုတွေလွင့်ပျောက်သွားပေမယ့် ရင်ထဲကခံစားချက်အနာကတော့ ပျောက်ပျက်မသွားဘူး။

ကိုသန်းထိုက်နဲ့ဖြစ်ခဲ့တဲ့ဖြစ်ရပ်ဟာ ကေခိုင့်ကိုစက္ကန့်မလပ်နှိပ်စက်နေတယ်။ ဒီအကြောင်းကိုသတိရမိတိုင်း ကေခိုင်အရှုံးမလေးတစ်ယောက်လိုကိုယ့်ကိုယ်ကိုနာကျဉ်အောင်ထုရိုက်ပစ်မိတယ်။ မဖြစ်သင့်တာတစ်ခုဖြစ်ခဲ့တာကို တမ်းတမ်းတတရှိနေတာကေခိုင်ရှုံးလို့ပဲဖြစ်မှာပါ။ ညဖက်ဆိုလဲကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်ဘူး။ နေ့ခင်းဖက်ဆိုလဲရင်ထဲမှာဟာတာတာကြီးနဲ့။

ငါဘာဖြစ်နေတာလဲလို့အကြိမ်ကြိမ်မေးမိတယ်။ အဖြေရမှာမဟုတ်မှန်းသိလျက်နဲ့ကိုမေးမိတယ်။ တကယ်တော့ခဏလေးပါ ၊ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ဖြစ်သွားချိန်ခဏလေးကိုအကြောင်းပြုပြီးနောက်ဆက်တွဲအဖြစ်တွေက စီကာစဉ်ကာနဲ့ ရုန်းမရအောင်ဖြစ်ခဲ့ရတာ။

တစ်ယောက်ထဲအတွေးတွေထဲမှာနစ်မြုပ်နေရတာလဲ မသက်သာပါဘူး။ လူကဘာမှမလှုပ်မရှားတည်ငြိမ်နေပေမယ့်ရင်ကလှုပ်ရှားလွန်းတော့ အမြဲလိုမောပန်းနေရတယ်။ အအိပ်အစားမမှန်တဲ့အခါလူကလည်းပိန်သွားပြီး နားထင်နားရင်းတွေတောင်ပေါ်လို့ မျက်ကွင်းညိုညိုနဲ့ကေခိုင်ဟာ မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်လို့တောင်ယူဆချင်စရာမရှိတော့ပါဘူး။

တစ်ခုသောမနက်ခင်းမှာတော့ ကေခိုင်မီးဖိုချောင်ထဲမှာစိတ်မပါလက်မပါနဲ့ ကေခိုင်မစားချင်တဲ့အစားအစာတွေကိုချက်ပြုတ်ဖို့ကြိုးစားနေတုန်း အိမ်ရှေ့ကတံခါးခေါက်သံကြားရတယ်။

ကေခိုင်လန့်သွားတယ်၊ လက်ထဲကဒယ်အိုးလဲလွတ်ကျသွားတယ်။

"ဂွမ်း"

ကျသွားတဲ့ဒယ်အိုးကိုတောင်ပြန်မကောက်အားပဲ အိမ်ရှေ့ကိုပြေးထွက်လာမိတယ်။ တံခါးဂရောက်တော့မှ တုန့်ကနဲရပ်လိုက်ရင်းကိုသန်းထိုက်ဆိုရင်တော့တံခါးဖွင့်မပေးတော့ဘူးလို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

"ဘယ်......ဘယ်သူလဲ"

အသံကိုတည်ငြိမ်အောင်ထိန်းပြီး မေးလိုက်တော့...

"ငါပါ၊ သန်းထိုက်ပါ တံခါးဖွင့်ပါဦး"

ကေခိုင့်ဒူးတွေညွတ်ကျသွားပြီး နံရံကိုလက်နဲ့လှမ်းကိုင်အားပြုလိုက်ရတယ်။ ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းခုန်လာတာနဲ့အတူလည်ချောင်းထဲမှာလည်း ခြောက်သွေ့လို့သွားတယ်။

"ကေခိုင် ၊ ကေခိုင်"

အထဲကတုန့်ပြန်သံမကြားရလို့ကိုသန်းထိုက်က တံခါးကိုပုတ်ပြီးထပ်ခေါ်တယ်။ ကေခိုင်အသက်ကို တဝရှူသွင်းလို့စိတ်ကိုတင်းလိုက်ရင်း......

"ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ"

ပြန်ဖြေသံမကြားရဘူး။ အပြင်ကအသံလဲတိတ်သွားတယ် အကြာကြီးပဲ။ဘယ်လောက် ကြာလဲဆိုတာကေခိုင်သတိမထားမိပေမယ့် တော်တော်ကြာမယ်။ ဒါပေမယ့်အပြင်မှာ သူရှိနေ တုန်းဆိုတာကိုတော့ ကေခိုင်သေချာသိနေတယ်။

"ကေခိုင့်ကိုတွေ့ချင်လို့ပါ"

အကြာကြီးနေမှသူ့အသံပြန်ပေါ်လာတယ်။

"တံခါးဖွင့်ပေးပါ ကေခိုင်ရယ်၊ ငါ့မှာပြောစရာတွေအများကြီးရှိလို့ပါ"

ကေခိုင်အိပ်မက်ကလန့်နိုးသူတစ်ယောက်လိုကယောင်ကတမ်းနဲ့တံခါးကိုဖွင့်ပေး လိုက်တယ်။ တံခါးဝမှာမျှော်လင့်တကြီးနဲ့ရပ်နေတဲ့ ကိုသန်းထိုက်။

သူလဲပိန်သွားတယ်လို့မြင်မြင်ချင်းကေခိုင်မှတ်ချက်ချလိုက်မိတယ်။ မျက်နှာချောင်ကျ နေပေမယ့်စူးလက်တဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ကေခိုင့်ကိုစိုက်ကြည့်နေတယ်။ အဲဒီမျက်လုံးတွေကို ရင်မဆိုင်ပံ့တာနဲ့ ကေခိုင်မျက်လွှာကမန်းကတမ်းချလိုက်မိတယ်။

"ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ"

မပွင့်တပွင့်အသံလေးနဲ့ ကေခိုင်မေးလိုက်တော့......

"ငါအထဲကိုဝင်လို့ရမလား"

ကေခိုင်တွေတွေလေးစဉ်းစားပြီးမှ.......

"ရပါတယ်"

ဘေးကိုလမ်းဖယ်ပေးလိုက်တော့ သူအထဲကိုဝင်လာတယ်။ အိမ်တံခါးကိုဖွင့်ခဲ့ရင် ကောင်းမလား၊ ပိတ်ထားရကောင်းမလားစဉ်းစားရင်း တံခါးဖွင့်ထားလို့တယောက်ယောက်မြင် သွားရင်မကောင်းဘူးလို့တွေးမိတာနဲ့ ပိတ်လိုက်တယ်။

အတွင်းကိုပြန်လှည့်လိုက်တော့ ကုလားထိုင်မှာထိုင်မနေဘဲ မတ်တပ်ရပ်နေဆဲ ကိုသန်းထိုက်ကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။ သူရပ်နေတာကဟိုတရက်ကကေခိုင်နဲ့သူဖြစ်ခဲ့တဲ့နေရာ။ ရှက်စိတ်နဲ့ကေခိုင့်မျက်နှာပူထူသွားတယ်။

"ထိုင်လေ"

ကေခိုင်ကလှမ်းပြောလိုက်တော့မှထိုင်တယ်။ ကေခိုင်လဲသူနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာဝင် ထိုင်လိုက်တယ်။

ပြောစရာရှိလို့လာပါတယ်ဆိုပေမယ့် ကိုသန်းထိုက်ကဘာမှမပြောဘူး။ သူမပြောတော့ ကေခိုင်လည်းဘာမှမမေးဘဲနေလိုက်တယ်။ တခန်းလုံးကလဲတိတ်ဆိတ်လို့၊ တချက်တချက် လမ်းပေါ်ကနေရောက်လာတဲ့ မော်တော်ကားဟွန်းသံ၊ စက်သံတချို့ကလွဲရင်ဘာသံမှ မကြား ရဘူး။ကြာလာတော့လဲတိတ်ဆိတ်ခြင်းကကေခိုင့်ကိုနှိပ်စက်လာတယ်။ သည်းမခံနိုင်တော့

တဲ့အဆုံး......

"စကားပြောစရာရှိတယ်ဆို"

ကေခိုင်ကအစပြုလိုက်မှ သူလှုပ်လာတယ်။

"ဟုတ်တယ်၊ မလာခင်တုန်းကတော့ငါ့မှာပြောစရာတွေအများကြီးပဲ၊ ငါပြောချင်တဲ့ စကားတွေအများကြီးပဲ၊ ခုငါဘာပြောရမယ်မှန်းမသိတော့ဘူး"

ကေခိုင့်ကိုစူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရင်းသူကဆိုလာတော့ ကေခိုင်ရင်တွေခုန်လာရတယ်။ သူ့အကြည့်ကကေခိုင့်ကိုနေရခက်စေတယ်။ ရင်ထဲမှာကတုန်ကရီနဲ့။ သူ့မှာပြောစရာတွေ အများကြီးတဲ့ သူဘာပြောချင်လို့လဲ၊ သူပြောချင်တာကို ကေခိုင်ကြားလဲကြားချင်တယ် ကြားလဲမကြားရဲဘူး။

စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့်လုပ်မိလုပ်ရာ လက်ချောင်တွေကိုအချင်းချင်းလိမ်ယှက်ပွတ်သပ် နေမိတယ်။ သူကကေခိုင့်ရဲ့လက်ချောင်းလေးတွေလှုပ်ရှားမှုကိုသတိပြုမိသွားပြီး လှမ်းကြည့် တော့မှ ကေခိုင်ရပ်လိုက်ရတယ်။ ဒါပေမယ့်ကကျာမငြိမ်တဲ့စိတ်ကြောင့် ဒီတိုင်းလဲမနေနိုင်ပြန် ဘူး။ အမှတ်တမဲ့စိတ်နဲ့ပေါင်ကိုပွတ်နေမိပြန်တယ်။

"ကေခိုင်"

"ရှင်"

"အရမ်းပိန်သွားတယ်နော်"

"စိတ်ထင်လို့ပါ"

"ကိုယ်တိုင်တော့ဘယ်သိမှာလဲ၊ ဘေးလူကမြင်ရတာပေါ့"

ရှင်လည်းပိန်သွားတာပဲမဟုတ်လားလို့ ကေခိုင့်စိတ်ထဲကပြန်ပြောမိတယ်။ သူ့ကိုလဲ ကေခိုင်သတိထားမိတယ်ဆိုတာ သူသိလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ။

"ဖုန်းဆက်မလားလို့စဉ်းစားသေးတယ်၊ ဆက်မယ်ဆက်မယ်နဲ့ ဆက်ဖြစ်တဲ့ဆီကို မရောက်ဘူး၊ ကေခိုင့်ကိုလည်းအရိပ်ယောင်တောင်မမြင်ရဘူး အဲဒါကြောင့်"

ကေခိုင့်ကိုမမြင်ရလို့လာရပါတယ်ဆိုရအောင် သူနဲ့ကေခိုင်နဲ့ကဘယ်လိုပတ်သတ် လို့လဲ။ ဒါကေခိုင့်ရင်ထဲကအတွေးပါ၊ လက်တွေ့မှာတော့စိတ်အားထက်သန်စွာပြောနေတဲ့ သူ့ကိုငူငူငိုင်ငိုင်လေးကြည့်နေမိတယ်။

"ကေခိုင့်ကို အိမ်ပြင်ထွက်တာတောင်မတွေ့ရဘူး"

သူသိသားပဲ ကေခိုင်အိမ်ထဲကအိမ်ပြင်မထွက်တာ သူနဲ့ဟိုကိစ္စဖြစ်ပြီးကထဲကပဲ။

"ဟို...တနေ့က........"

သူကဟိုတနေ့ကလို့ စကားစလာတော့ကေခိုင်ခေါင်းကလေးကိုကမန်းကတန်းပြန်ငုံ့ လိုက်မိတယ်။ ကေခိုင်ပြန်မတွေးချင် ပြန်မကြားချင်တာတွေကိုသူကဘာလို့ပြန်ပြောချင်နေရ တာလဲ။ ပါးစပ်အရသာခံချင်လို့လား။

"ငါ......တောင်းပန်ပါတယ်"

ရုတ်တရက်ကိုသန်းထိုက်အသံက ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာတယ်။

"ငါ့မှာ မင်းကိုစော်ကားလိုတဲ့စိတ်မရှိပါဘူး ဆိုတာယုံပါ"

စော်ကားလိုစိတ်မရှိလို့သာပဲ၊ စော်ကားလိုစိတ်များရှိရင် ကေခိုင့်ကိုဘာများလုပ်လေ မလဲမသိဘူး။

"ထားပါတော့၊ ဒါတွေပြန်ပြောမနေပါနဲ့တော့၊ ကျွန်မမကြားချင်ဘူး"
ဒေါသစွတ်တဲ့အသံနဲ့ ကေခိုင်မာမာထန်ထန်တားလိုက်မိတယ်။

"မင်းစိတ်ဆိုးမယ်ဆိုတာငါသိပါတယ်၊ အဲဒီနေ့ကထဲက ငါ့ကိုသတ်ချင်သတ်ပါလို့ ငါပြောခဲ့တာ"

ကေခိုင်နားနှစ်ဖက်ကိုလက်ကလေးနဲ့အုပ်လိုက်မိတယ်။ မကြားချင်ပါဘူးဆိုတဲ့ သဘောလုပ်ပြတာဖြစ်ပေမယ့် သူ့အသံကတော့ပိတ်ဆို့ထားတာတွေကိုဖြတ်ပြီး ကေခိုင်ကြားနေရတယ်။

"မင်းသိလား၊ အဲဒီနေ့ကစပြီး ငါဟာငါအရှုံးမုန်းဆုံးလူတယောက်ဖြစ်သွားပြီ၊ ငါအရမ်းမုန်းတဲ့အလုပ်ကိုငါကိုယ်တိုင်လုပ်ခဲ့မိတယ်၊ နောက်ပြီးငါကျူးလွန်မိတဲ့သူကလဲ မင်းဖြစ်နေတယ် အဲဒါငါရင်အနာဆုံးပဲ"

ဘုရားရေ သူဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊နားကိုပိတ်ထားတဲ့လက်တွေကိုပြန်ဖယ်လိုက်မိတယ် ဒီအတိုင်းဆိုသူက ကေခိုင့်ကိုငြိတွယ်နေတဲ့သဘောလား။

"ကျွန်မမကြားချင်တာတွေကိုဘာလို့ပြန်ပြောနေရတာလဲ၊ ရှင်ဒီလိုပြန်ပြောနေတော့ ရော ကျွန်မရဲ့အစွန်းအထင်းတွေပြန်သန့်စင်လာမှာလား"

ကိုသန်းထိုက်မျက်နှာပျက်ပြီးခေါင်းငုံ့ကျသွားတယ်။ အရိုက်ကိုတချက်ထဲအထိုးခံလိုက်ရတဲ့လက်ဝှေ့သမားတစ်ယောက်ကြိုးဝိုင်းထဲမှာ အရုပ်ကြိုးပြတ်ပုံကျသွားသလိုပဲ။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ မင်းပြောတာမှန်ပါတယ်၊ ငါလာတာအဲဒီကိစ္စပါပဲ၊ ဒီရက်တွေမှာမင်းကို လဲအရိပ်အယောင်တောင်မမြင်ရဘူး၊ ခြံထဲမပြောနဲ့အိမ်ပြင်တောင်မင်းထွက်မလာဘူး၊ မင်း အရမ်းကိုဝမ်းနည်းနေရမယ်၊ စိတ်ညစ်နေရမယ်ဆိုတာငါသိတယ်၊ ငါ့ကြောင့်မင်းတခုခုဖြစ်သွား မှာကိုစဉ်းစားရင်း ငါနေလို့မရဘူး၊ အိပ်လို့လဲမရဘူး၊ စားလို့လဲမရဘူး"

ကိုသန်းထိုက်ရောက်လာပြီးတဲ့နောက်မှာ ပထမဆုံးအနေနဲ့ ကေခိုင်သူ့ကိုသေချာ စိုက်ကြည့်လိုက်တယ်။ ငြိုးငယ်ပြီးအသနားခံခြင်းတွေကိုဖော်ပြနေတဲ့ သူ့မျက်လုံးထဲကိုတည့် တည့်စိုက်ကြည့်တယ်။

ကြည့်နေ့ရင်းမှာပဲသူ့ရင်ထဲကခံစားချက်အမှန်တွေကိုပြောနေတယ်ဆိုတာ ယုံကြည် လက်ခံလိုက်မိတယ်။ သူ့ကိုစိတ်ကြီးပြီးတစွတ်ထိုးနိုင်တာကလွဲရင် လူကောင်းတစ်ယောက် အဖြစ်ကေခိုင်အရင်ထဲကယုံကြည်ပြီးသားပါ။

ဒါပေမယ့်တပြိုင်နက်ထဲမှာပဲ သူ့ကိုမကျေနပ်စိတ်တွေ၊ တိုက်ခိုက်လိုစိတ်တွေကဖြစ် ပေါ်နေတယ်။ ဘာကြောင့်ဒီလိုဖြစ်ရတယ်ဆိုတာကို ကေခိုင်လည်းမသိဘူး။

"ရှင်ပြောတာတွေကျွန်မနားလည်ပါတယ်၊ ရှင့်ကိုလည်းမပြစ်မတင်ချင်ပါဘူး၊ ရှင့်ညီနဲ့ ကျွန်မကင်းရှင်းကြောင်းကို ဘဝနဲ့ရင်းပြီးသက်သေပြလိုက်ရတယ်လို့ပဲ ကျွန်မဘက်က သဘောထားလိုက်ပါ့မယ်"

"ဟာ"
ကိုသန်းထိုက်မျက်နှာကြီးမအီမလည်ဖြစ်သွားတယ်။

"အငယ်လေးနဲ့မင်းအကြောင်းငါလုံးဝခေါင်းထဲမှာမရှိတော့ဘူး၊ အခုငါ့ခေါင်းထဲမှာရှိ တာက မင်းနဲ့ငါ့အကြောင်း"

"ရှင်နဲ့ကျွန်မအကြောင်း"
ကေခိုင်နောက်ကနေသံယောင်လိုက်ပြီးပြောလိုက်မိတယ်။

"အင်းလေ၊ ငါ့ကြောင့်မင်းထိခိုက်နစ်နာခဲ့ရတယ်"

"အော်.....ဒါများရှင် ဘေးလူတွေအမြင်မှာကျွန်မအပျိုမဟုတ်တော့တာ ငါးနှစ်ရှိပြီရှင့် ကျွန်မအတွက်ဘာမှမထိခိုက်ပါဘူး"

တအံ့တသြအကြည့်နဲ့ကြည့်ရင်းကိုသန်းထိုက်ခေါင်းကိုခါရမ်းလိုက်တယ်။ သူ့ကြည့်ရတာခံရခက်နေပုံပဲ။

"မင်း ဒီလိုစကားတွေပြောလေ၊ ငါ့ကိုယ်ငါခွင့်မလွှတ်ချင်လေပဲ သိလား"

"ဒါကတော့ရှင့်အပိုင်းပဲလေ၊ ကျွန်မကဘာတတ်နိုင်မှာလဲလို့"

"ဘာလို့ရွဲ့ပြောနေရတာလဲ ကေခိုင်၊ဒီလိုကိစ္စဟာမင်းလိုဖြူဖြူစင်စင်သန့်သန့်ရှင်းရှင်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုဘယ်လောက်စိတ်ထိခိုက်စေမယ်ဆိုတာ ငါမသိဘဲနေမလား"

ကေခိုင်ဘာမှပြန်မပြောဘဲငြိမ်နေလိုက်တယ်။ သူလဲဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိလို့ထင်တယ်၊ ငြိမ်ကျသွားတယ်။

တိတ်ဆိတ်ခြင်းဆိုတာအေးငြိမ်းရာကိုရှာလိုတဲ့ သူတော်စင်တွေအတွက်ပဲကောင်းချင်ကောင်းလိမ့်မယ် ရင်ထဲမှာအပူကိုယ်စီရှိကြသူတွေအတွက်တော့ အချိန်ကြာလေ သည်းမခံချင်စရာကောင်းလေပဲ။

ငြိမ်သက်နေကြပေမယ့် မျက်လုံးချင်းခဏခဏလှတ်တိုက်မိကြတယ်။ မျက်လုံးချင်းဆုံလိုက်မျက်နှာလွှဲလိုက်ကြနဲ့မကြာမကြာဖြစ်ပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ မျက်လုံးမလွှဲဖြစ်ကြတော့ဘူး။ တစ်ယောက်မျက်လုံးကိုတစ်ယောက်စူးစိုက်ပြီးကြည့်နေမိကြတယ်။

ကေခိုင့်ရင်တွေလဲတလှပ်လှပ်ခုန်လို့။ စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင်မနည်းထိန်းထားရတယ်ဒါပေမယ့် မျက်လုံးလွှဲလိုက်ရင်အရှုံးပေးလိုက်ရသလိုဖြစ်မယ်လို့အတွေးဝင်လာတော့အကြည့်ကိုလွှဲမပစ်မိဘူး။

ကိုသန်းထိုက်လည်းစိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရတယ်။ မျက်လုံးကကေခိုင့်ဆီမှာစူးစိုက်ထားပေမယ့်သူ့မျက်နှာကအရောင်မျိုးစုံ၊ အမူအရာမျိုးစုံတဖျတ်ဖျတ်နဲ့ပြောင်းလဲနေတာကိုတွေ့နေရတယ်။

အဲဒီနောက်အကြည့်ကိုလုံးဝမဖယ်ဘဲနဲ့ထိုင်ရာကထရပ်လိုက်ပြီး စားပွဲကိုပတ်လို့ကေခိုင့်ဆီကိုလျှောက်လာတယ်။ ကေခိုင်ကတော့သူ့ဆီကိုတဖြည်းဖြည်းနီးလာတဲ့ကိုသန်းထိုက်ကိုတွေတွေလေးစိုက်ကြည့်ရင်းမလှုပ်မယှက်နဲ့။

ကိုသန်းထိုက်ကေခိုင့်ရှေ့ကိုရောက်လာတယ်။ ကေခိုင့်ရှေ့မှာဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်တယ်။ ကေခိုင့်ဆံနွယ်လေးတွေကိုပွတ်ပေးတယ်။ နဖူးလေးကိုလက်နဲ့အသာသပ်တယ်။ နောက်တော့ကေခိုင့်ပုခုံးကိုကိုင်ပြီးတော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းလိုက်တယ်။

ရုန်းဖယ်ဖို့သတိမရဘဲကေခိုင်သူ့ရင်ခွင်ထဲဆွေ့ကနဲရောက်သွားတယ်။ သူဖက်တာကတင်းကြပ်လွန်းပေမယ့်ကေခိုင်မကန့်ကွက်မိဘူး။ တင်းထားတဲ့စိတ်ကတော့လျော့ကျသွားပြီးသူ့ပုခုံးပေါ်ခေါင်းလေးတင်ပြီး ငြိမ်သက်နေမိတယ်။

ကိုသန်းထိုက်ကလဲစကားတခွန်းမှမပြောဘူး။ ကေခိုင့်ကိုဖက်ထားရင်းကျောပြင်လေးကိုအသာအယာပွတ်သပ်ပေးနေတယ်။ တင်းမာမှုတွေလျော့ကျသွားတဲ့အခါကေခိုင့်စိတ်ဟာလေးလံမှုန်မှိုင်းသွားပြီးမျက်လုံးထဲမှာမျက်ရည်တွေရစ်ဝိုင်းလာတယ်။ နောက်တော့တပေါက်ချင်းတလိမ့်ချင်းကျလာတော့တယ်။ကေခိုင်မျက်ရည်ကျနေတာကိုလဲသိတယ်။ငိုနေတာမဟုတ်မှန်းလဲသိနေတယ်။ ကိုသန်းထိုက်ကတော့ရင်ချင်းအပ်ပြီးဖက်ထားတာဆိုတော့ ကေခိုင့်မျက်ရည်တွေကိုမမြင်ရဘူး။

သူလဲအရမ်းစိတ်လှုပ်ရှားနေတာကိုကေခိုင်သိတယ်။ တပုန်းပုန်းဆူညံခုန်ပေါက်နေတဲ့သူ့ရင်ခုန်သံတွေကိုသူ့ရင်ဘတ်နဲ့ထိစပ်နေတဲ့ ကေခိုင့်ရင်ကသိနေမိတယ်။

တင်းကြပ်စွာဖက်ထားတာကြောင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲကိုထိုးဖောက်ထွက်လုမတတ်အောင်

ထိကပ်နေတဲ့ကေခိုင့်ရင်သားတွေက ဆရာဝန်ကိုင်တဲ့နားကြပ်လိုပဲ သူ့ရင်ခုန်သံတွေကိုကြား နေရအောင်လုပ်ပေးနေတယ်။ ဒါဆိုကေခိုင့်ရင်တွေခုန်နေတာကိုရော သူသိလေမလား။

ကေခိုင့်မျက်နှာကိုသူ့ဖက်လှည့်လိုက်တော့ သူကလဲလှည့်ကြည့်တယ်။ တစ်ယောက်ရဲ့ထွက်သက်ကတစ်ယောက်မျက်နှာကိုရိုက်ခတ်လို့. နှဖူးချင်းထိလုမတတ်အခြေအနေမှာ မျက်လုံးတွေကလဲနီးနီးလေး။

"ကေခိုင်ငိုနေတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"မငိုပါဘူး"

"ငါသိပါတယ်၊ မျက်ရည်တွေဒီလောက်ကျနေတာကို"

"မျက်ရည်ကျတာ ငိုတာမှမဟုတ်ဘဲ"

"ကေခိုင်ရယ်......"

ပါးပြင်ပေါ်ကိုသူ့အနမ်းတွေကျရောက်လာတယ်၊ ဖွဖွရွရွလေးပါပဲ။ ကေခိုင်မျက်လုံးတွေကိုပိတ်ထားလိုက်တယ်။ သူနောက်တစ်ကြိမ်နမ်းပြန်တယ်ပြီးတော့နောက်တစ်ကြိမ်နောက်ထပ်တစ်ကြိမ်၊ အကြိမ်ကြိမ်နမ်းပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ နှုတ်ခမ်းနှစ်စုံဟာ သံလိုက်ဆန့်ကျင်ဖက်အစွန်းနှစ်ခုလိုပဲ သူ့အလိုလိုပူးကပ်သွားကြတယ်။

သူ့အနမ်းတွေကမပြင်းထန်ပါဘူး ဒါပေမယ့်ရှည်ကြာလွန်းတယ် ကေခိုင်မောလာတယ် တစ်စတစ်စနဲ့သူ့အနမ်းတွေကိုတုန့်ပြန်မိတယ်။ ကေခိုင့်ဖက်ကတုန့်ပြန်မှုတွေရှိလာတဲ့နောက်မှာတော့ သူ့အနမ်းကပိုပြီးပြင်းထန်ကြမ်းတမ်းလာတယ်။ ကေခိုင်အသက်ကိုတောင်မနဲဝအောင်ရှုနေရတယ်။

နာရီလက်တံတွေဘယ်လောက်တောင်ရွေ့ရှားသွားတယ်ဆိုတာကေခိုင်မသိဘူး။အသိစိတ်ဟာနိမ့်လိုက်မြင့်လိုက်လွင့်မျောလိုက်နဲ့။ ကေခိုင့်အာရုံထဲမှာအခန်းထဲကပရိဘောဂပစ္စည်းတွေလဲမရှိတော့ဘူး။ စားပွဲပေါ်ကပစ္စည်းတွေလဲမရှိတော့ဘူး။ အခန်းနံရံတွေ၊ ပြတင်းတံခါးတွေတောင်မရှိတော့ဘူး။ ကေခိုင်လေဟာနယ်တစ်ခုထဲမှာရောက်နေတယ်။ ဟင်းလင်းပြင်ထဲမှာလွင့်မျောနေတယ်။

အသိစိတ်တချက်ကလေးပြန်ဝင်လာတဲ့အချိန်မှာကေခိုင်သတိထားမိတာက ကေခိုင်ထိုင်လျှက်မဟုတ်တော့ဘူး။ မတ်တပ်ရပ်ပြီးသူ့လည်တိုင်ကိုဖက်ထားမိလျက်သားဖြစ်နေတယ် ခေါင်းကလေးမော့ပြီးသူ့အနမ်းကိုလက်ခံရင်းနဲ့ပေါ့။

ကိုသန်းထိုက်ကကေခိုင့်ကိုဆွဲကနဲပွေ့ချီလိုက်တော့မှ မဆုံးတမ်းအနမ်းရှည်ကြီးရပ်သွားရတယ်။ မောလွန်းလို့သူ့ပုခုံးပေါ်ခေါင်းမှီပြီးမှေးနေရတယ်။

"ကေခိုင်"

"ရှင်"

မောပန်းစွာနဲ့ကေခိုင်ထူးလိုက်တော့....

"ငါမနေနိုင်တော့ဘူးကေခိုင်ရယ်"

"ဟင်........ဘာပြောတာလဲ"

"နောက်ဘဝ ငရဲကျရင်လဲကျပါစေတော့"

မောတဲ့ကြားထဲကကေခိုင့်ရင်တွေတဒိုင်းဒိုင်းခုန်လာရပြန်တယ်။ ရှက်စိတ်ကတကိုယ်လုံးကိုဖြတ်ပြေးသွားပေမယ့် မျက်စေ့ကိုစုံမှိတ်ပြီးကေခိုင်သူ့ကိုတင်းတင်းပြန်ဖက်ထားမိတယ်။

ငြိမ့်ကနဲလှုပ်ရှားမှုကိုသိလိုက်ရတယ်။ ကေခိုင့်ကိုပွေ့ချီရင်းကိုသန်းထိုက်အိမ်ထဲကို

တလှမ်းချင်းဝင်နေတာကို သိနေပေမယ့် တစုံတရာဘာမှမပြောဖြစ်ဘူး။

ကေခိုင့်ကိုပွေ့ချီရင်းအိမ်ထဲမှာတခန်းဝင်တခန်းထွက်နဲ့ သူဘာကိုလိုက်ရှာနေတယ်ဆိုတာကေခိုင်သိပေမယ့် ဘယ်မှာလို့မပြောဖြစ်ဘူး။

တအိမ်လုံးမှာအခန်းကလဲများများစားစားမရှိလေတော့ မကြာခင်မှာပဲ ကိုသန်းထိုက်သူလိုက်ရှာနေတဲ့အခန်းဝကိုရောက်သွားတယ်။

တံခါးကိုပုခုံးနဲ့တိုက်ပြီးအခန်းထဲကိုဝင်သွားချိန်မှာတော့ကေခိုင့်တကိုယ်လုံးမှာအားအင်တစက်မှမရှိတော့ဘူး။ ကေခိုင်သူပြုသမျှနုရတော့မယ့်အခြေအနေကိုရောက်နေပြီ။

ကုတင်ပေါ်ကိုအသာလေးချပေးလိုက်ပြီးတော့ သူကေခိုင့်ကိုခေါ်တယ်။

"ကေခိုင်"

"ဘာလဲ"

"ငါ..... ဘာကိုမှဂရုမစိုက်ချင်တော့ဘူး"

ကေခိုင်ဘာမှပြန်မပြောမိဘူး၊ ပြောစရာစကားလုံးလည်းမရှိဘူးလေ။ ပြောဖို့မလိုဘူးလို့ထင်မိတယ်။ ဒါ့ကြောင့်မျက်စေ့မှိတ်ထားတဲ့အပြင် မျက်နှာကိုပါလက်ဖဝါးနဲ့အုပ်ပြီးငြိမ်နေလိုက်တယ်။

ကေခိုင့်ရင်ဘတ်ပေါ်သူ့လက်ရောက်လာပြီးတော့ကြယ်သီးတွေတလုံးချင်းဖြုတ်တယ်။ ကြယ်သီးငါးလုံးပဲပါတဲ့အကျီဆိုတော့စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ ကိစ္စပြီးသွားတယ်။

ကေခိုင့်ဗိုက်သားနုနုလေးတွေကို သူ့လက်ကြမ်းကြီးနဲ့ပွတ်လိုက်တော့ကေခိုင်တွန့်သွားရတယ်။ သူ့လက်ကြီးကဗိုက်ကနေတဆင့်အပေါ်ကိုတက်လာပြီး ဘရာဇီယာလေးကိုအပေါ်ကိုမတင်လိုက်တယ်။

ဗိုက်သားထက်နတဲ့ရင်သားနှစ်မွှာကိုသူ့လက်တွေကဆော့ကစားလာချိန်မှာတော့ကေခိုင့်ကိုယ်လေး တသိမ့်သိမ့်တုန်သွားရတယ်။

"အရမ်း မညှစ်နဲ့ နာတယ်"

ကေခိုင်ကတိုးတိုးလေးကန့်ကွက်လိုက်တော့ရပ်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့်အဲဒီလက်ကကေခိုင့်ပေါင်ကြားထဲကိုရောက်သွားပြန်တယ်။ ချည်သားထဘီတစ်ထပ်ခံနေပေမယ့် သူ့လက်တွေကကေခိုင့်ကိုထိရှစေတုန်းပဲ။

"ဘာလုပ်တာလဲ၊ ကျွန်မမနေတတ်ဘူး"

ကေခိုင်ကန့်ကွက်ပေမယ့် ဒီတစ်ခါသူကအလျှော့မပေးတော့ပဲ ဆက်ခါဆက်ခါအစုန်အဆန်ပွတ်သပ်ပေးနေတယ်။ တကိုယ်လုံးကအကြောတွေတဖျင်းဖျင်းဖြစ်သွားရပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ အဲဒီနေရာကတဖြည်းဖြည်းစိုစွတ်လာတာကို ကေခိုင်သတိထားမိလိုက်တော့ အရမ်းရှက်မိသွားတယ်။

ကိုကြီးကလဲဒီလိုပွတ်သပ်ပေးဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့်ကိုကြီးလက်တွေကနုလို့လားမသိကေခိုင်ဒီလိုမျိုးအထိမဖြစ်ဖူးဘူး။

"တော်ပါတော့၊ ဘယ်လိုကြီးမှန်းမသိဘူး"

မျက်နှာကိုအုပ်ထားတဲ့လက်ကိုဖယ်ပြီးကေခိုင်ပြောလိုက်တော့ ကိုသန်းထိုက်ပြုံးတယ်။ သူ့အပြုံးကြောင့်ကေခိုင်ကျောထဲစိမ့်သွားတယ်။ ကေခိုင်မကြောက်ပါဘူး ဒါပေမယ့် လန့်သွားတာအမှန်ပါ။ ဒါပေမယ့်လဲကေခိုင်ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ။

"ဟာ"

နဂိုကလျှော့ရဲနေတဲ့ထဘီလေးကို သူ့ကအောက်နားကနေကိုင်ပြီးအားနဲ့ဆောင့်ဆွဲလိုက်တာအကုန်ကျွတ်ပါသွားတယ်။

ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကေခိုင်လန့်ပြီးအော်လိုက်မိတယ်။ အကာအကွယ်ကင်းမဲ့သွားတဲ့ အောက်ပိုင်းဖွေးဖွေးလှလှကို ကိုယ်တိုင်ပြန်မကြည့်ရဲတာကြောင့်ရယ် ရှက်တာရယ်ကြောင့် ဒူးနှစ်ဖက်ကိုစေ့ပြီးတစောင်းလှဲလိုက်ပေမယ့်ကိုသန်းထိုက်ကကေခိုင့်ထက်မြန်တယ်။ပက်လက် ကလေးဖြစ်အောင်ပြန်ဆွဲလိုက်ပြီး နောက်မှာတော့သူ့ကိုယ်လုံးကြီး ကေခိုင့်ပေါ်ရောက် လာတယ်။

"အို"

ကေခိုင်လန့်သွားတယ်၊ တကယ်လန့်သွားတာတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ရုတ်တရက်ရင် တွေအရမ်းခုန်လာတာကိုမခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီးအော်လိုက်မိတာပါ။ လူကလည်းချက်ချင်းဆိုသလို မောလျှသွားရတယ်။

သူကအရင်နေ့ကလိုမကြမ်းတမ်းပါဘူး၊ တယုတယနဲ့ညင်ညင်သာသာလေးပါ။ ရင်ထဲ အသဲထဲအထိနင့်သွားတာနဲ့အမျှ ကေခိုင့်မျက်လုံးလေးတွေမှေးစင်းကျသွားတယ်။ လက်တစ် ဖက်ကသူ့ကျောပြင်ကြီးကိုသိုင်းဖက်လိုက်မိပြီး နောက်တစ်ဖက်ကအိပ်ယာခင်းကိုအားကုန် ဆွဲဆုပ်ထားမိတယ်။

ရှိသမျှအားကိုအကုန်သုံးပြီးဆုပ်ယူထားတာတောင်မှ အိပ်ယာခင်းစကိုလက်နဲ့မိတယ် လို့မထင်မိဘူး။ ကေခိုင့်လက်ချောင်းတွေမှာအားအင်ကင်းမဲ့နေပြီလေ။

ဒါတွေဘာ့ကြောင့်ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ ကေခိုင်နားမလည်နိုင်ဘူး။ တခါတလေကေခိုင့် ကိုယ်မှာအားအင်တစက်မှမရှိတော့အောင်ဖြစ်ရပေမယ့် တခါတရံမှာလဲ ကေခိုင်ဟာကျားရိုင်းမ လေးတစ်ကောင်လိုသန်မာအားအင်ပြည့်နေပြီး သူ့ကိုတိုက်ခိုက်ရန်မူမိတယ်။

တခါတလေတော့လဲကေခိုင်နဲ့သူဟာတစ်သားထဲတစ်ထပ်ထဲဖြစ်နေတယ်လို့ခံစားရ ပြီးတခါတလေကျပြန်တော့လဲသူကဟိုးအဝေးကြီးမှာလိုပဲ ကေခိုင့်လက်တွေနဲ့လှမ်းဆွဲယူလို့ မမိနိုင်မမှီနိုင်အောင်ပဲ။ တစ်သားထဲဖြစ်နေချိန်မှာတော့ကေခိုင်ဟာသူဖြစ်ပြီး သူကကေခိုင်ဖြစ် နေပြန်တယ်။

တခါတလေကျပြန်တော့အူထဲအသဲထဲထိလှိုက်ဖိုနာကျဉ်ခံစားရပေမယ့် တခါတလေ ကျပြန်တော့လဲ ကေခိုင်ဟာလေထဲမှာလွင့်မျောနေတဲ့တိမ်စိုင်လေးတစ်စလို နာကျဉ်ခံစားခြင်း တွေကကင်းလွတ်ပြီးတော့ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေရပြန်တယ်။

တခါတရံမှာတော့ ကေခိုင်မရဲတရဲလေးနဲ့မျက်လုံးဖွင့်ပြီးသူ့ကိုမော့ကြည့်မိတဲ့အခါ သူ့ကိုအနားကနေထွက်မသွားပါနဲ့လို့ဖွင့်ဟတောင်းပန်ချင်စိတ်တွေဖြစ်ရပြီးတော့တခါတလေ ကျတော့လဲ သူ့ကိုကေခိုင့်နားကထွက်သွားလို့အော်ဟစ်မောင်းထုတ်ပစ်ချင်စိတ်တွေပေါက် မိတတ်ပြန်တယ်။

သူ့ကိုအနားမှာရှိစေချင်တဲ့အချိန်မျိုးမှာ သူ့ပါးပြင်၊ ပုခုံး၊ လည်တိုင်၊ ကျောပြင်ကအစ လက်လှမ်းမှီရာကိုပွတ်သပ်ပြီးချော့မော့အားပေးမိပေမယ့် တခါတရံမှာတော့သူ့ကိုနာကျဉ် အောင်ထုရိုက်ကုတ်ခြစ်မိပြန်တယ်။

လောကမှာအဖိုနဲ့အမရယ်လို့ သဘာဝနှစ်မျိုးနှစ်စားပဲရှိပေမယ့် အဖိုနဲ့အမပေါင်းစပ်မှု မှာတော့ဘာ့ကြောင့်ဒီလောက်ကွဲပြားခြားနားတဲ့တုန့်ပြန်ခံစားမှုတွေရှိနေရတာလဲ။ဖရိုဖရဲဆံပင် တွေနဲ့ချွေးတွေစိုရွှဲနေတဲ့ သူ့မျက်နှာကိုမော့ကြည့်ရင်း ကေခိုင်အတွေးနယ်ချဲ့နေမိတာ။ သူ့စိတ်ထဲမှာရောဘယ်လိုတွေခံစားနေရသလဲ၊ ကေခိုင်နဲ့ထပ်တူပဲလား ဒါမှမဟုတ်သူ့ ခံစားချက်တွေက ကေခိုင်နဲ့ဆန့်ကျင်ဘက်လိုဖြစ်နေမလား။သူ့ကိုမေးချင်လာတယ်ဒါပေမယ့်

ကေခိုင်မမေးရဲပါဘူး။

ဒီလိုအတွေးတွေပင်လာတဲ့အခါ ကေခိုင့်ရင်ထဲမှာမတင်မကျနဲ့.အားမလိုအားမရခံစားမှု
တွေဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ ဒါ့ကြောင့်သူ.ကိုအတင်းတွန်းဖယ်မိတယ်။ ဒါပေမယ့်သူ.ခွန်အားကို
ကေခိုင်ဘယ်လွန်ဆန်နိုင်မှာလဲ ကေခိုင်မောရတာပဲအဖတ်တင်တယ်။
"ဘာဖြစ်လို.လဲ ကေခိုင်၊ နာလို.လား"
ကေခိုင်ဘာမှပြန်မဖြေနိုင်ဘဲသူ.ကိုသာစိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ ကိုသန်းထိုက်ကပြုံးပြလိုက်ရင်း..
"နာရင်လဲပြော အားမနာနဲ."
"ကျွန်မနာတယ်ဆိုရင် ရှင်ကဆက်မလုပ်တော့ဘူးပေါ့"
"အင်း"
ကိုသန်းထိုက်ကခပ်သွက်သွက်ပြန်ဖြေတော့ ကေခိုင်တောင်အံ့သြသွားတယ်။ ဘယ်လို
ယောက်ျားကဒီလိုအခြေအနေမှာခွင့်လွှတ်နိုင်မှာလဲ။
"တခါတခါကျရင်တော့နာတယ်၊ မနာရင်လဲမနာပြန်ဘူး"
ညည်းညူတဲ့အသံလေးနဲ.ကေခိုင်ပြောမိတော့ ကိုသန်းထိုက်ကကေခိုင်နဲ.မျက်နှာချင်း
ထိလုမတတ်တိုးကပ်လာပြီး..
"နာတဲ့အခါကျရင်ပြောနော်"
"ဟုတ်ကဲ့"
သူကကေခိုင့်ကို အရမ်းညှာတာတယ်ဆိုတာမျက်နှာကြည့်လိုက်ရုံနဲ.ကေခိုင်သတိထား
မိပါတယ်။ နောက်ပြီးဒီအတွက်လည်းစိတ်ကျေနပ်ရပါတယ်။ ကေခိုင်မျက်လုံးလေးတွေကိုပြန်
မှိတ်လိုက်တော့ သူကကေခိုင့်နှဖူးလေးကိုနမ်းတယ်။
"အား............အ"
ကိုသန်းထိုက်ကသူ.ကိုယ်လုံးကိုတွန်.လိမ်လှုပ်ရှားလိုက်တဲ့အခါ ကေခိုင့်ရင်ထဲနင့်ကနဲ
ဖြစ်သွားရတယ်။ မနေနိုင်ဘဲနှုတ်ကအသံလေးထွက်သွားတယ်။
"အရမ်းနာလို.လား"
ကေခိုင်ကခေါင်းကိုရမ်းပြလိုက်တော့ကိုသန်းထိုက်ကပိုပြီးမြန်ဆန်သွက်လက်လာတယ်
ကေခိုင်လဲလေထဲမှာမြောက်သွားလိုက် ပြန်ကျလိုက်နဲ.။ မြောက်တတ်သွားတဲ့အခါလွင့်ကနဲ
ခံစားရလိုက်၊ ပြန်ကျတဲ့အခါအေးကနဲဖြစ်သွားလိုက်။
ကေခိုင်သတိထားမိတာက ကေခိုင်တို.ခန္ဓာကိုယ်နှစ်ခုဟာခုနထက်ပိုပြီးနီးကပ်လာ
တယ်။ သူ.ရှပ်အင်္ကျီအောက်ဖက်ကကြယ်သီးလေးတစ်လုံးကကေခိုင့်ဗိုက်သားလေးကိုထက်
အောက်စုန်ဆန်ပွတ်တိုက်နေတဲ့ခံစားမှုဟာ ကေခိုင့်ကိုအသဲတယားယားဖြစ်စေတယ်။
ခိုးလိုးခုလုလဲဖြစ်ရတယ်။
ဒီကြယ်သီးကသူ.ကိုလည်းအနှောက်အယှက်ပေးတယ်ထင်ပါရဲ့. ကိုယ်သန်းထိုက်ကိုယ်
ကိုမတ်လိုက်ပြီးအင်္ကျီကိုဆွဲချွတ်ပစ်လိုက်တယ်။ အဂတ်အစားမရှိတော့တဲ့သူ.ကိုယ်လုံးဟာ
ချွေးတွေနဲ.စိုပင်းတောက်ပနေတယ်။ ထင်ထင်ရှားရှားပေါ်လာတဲ့သူ.ရဲ.လက်မောင်းနဲ.ရင်အုပ်
ကကြွက်သားစိုင်တွေကိုမှင်သက်မိသလိုကြည့်ရင်း ကေခိုင်ရင်တွေခုန်လာရတယ်။ ဟိုတကြိမ်
ထက်ပိုပြီးတော့ ကေခိုင်ရင်တွေခုန်ပြီးလှိုက်မောနေရမှန်းကိုလဲ သတိပြုလိုက်မိတယ်။

ကိုသန်းထိုက်လက်မောင်းနဲ့ရင်အုပ်ကကြွက်သားမျှင်တွေကို မရည်ရွယ်ပါဘဲနဲ့
ကေခိုင်လက်နဲ့ပွတ်သပ်ကိုင်ကြည့်မိတယ်။
"ကေခိုင်"
"ဘာလဲ"
တုန်ရီတဲ့အသံလေးနဲ့. ထူးလိုက်မိတော့..
"ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး"
ကေခိုင်စိတ်တိုပြီးသူ့လက်မောင်းကြီးတွေကိုအတင်းဆွဲလိမ်လိုက်မိတယ်။ အားစိုက်ထားတဲ့အချိန်မို့လားမသိဘူး လက်မောင်းကြီးတွေကမာတင်းလို့ကေခိုင့်လက်တွေတောင်နာသွားတယ်။ ဒါကိုပဲသူကကြည့်ပြီးသဘောတွေကျလို့. ပြီးတော့မှကေခိုင်စိတ်တိုနေတာကိုသိလို့ထင်တယ် ကေခိုင်နဲ့ပါးချင်းလာအပ်ထားတယ်။ ဒီလိုကျပြန်တော့လဲ ကေခိုင်စိတ်ပြေသွားပြန်ရော။
ဘယ်လောက်တောင်မှမကြာတဲ့အချိန်အပိုင်းအခြားငယ်ငယ်လေးတွေအတွင်းမှာစိတ်ခံစားမှုတွေက ဖြိုးဖြိုးဖျတ်ဖျတ်နဲ့ပြောင်းချင်တိုင်းပြောင်းလဲရွေ့လျားနေရတာကို ကေခိုင်အံ့သြချင်ပေမယ့် အံ့သြဖို့အချိန်မရဘူး။
စကားစပြတ်သွားတာနဲ့အာရုံတွေက တနေရာထဲမှာပြန်တည်မိပြီး နောက်ထပ်ခံစားမှုအသစ်တွေကိုဆွဲခေါ်လာပြန်တယ်။ သူအခုနလောက်ကေခိုင့်ကိုမညာတော့ဘူး ကေခိုင်ကလဲမကန့်ကွက်မိတော့ဘူး။
ဒီလိုနေရင်းနေရင်းနဲ့. ကေခိုင့်ရင်ထဲမှာထူးဆန်းတဲ့ခံစားချက်တစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာတယ်။
ကေခိုင့်အပေါ်မှာစီးမိုးနေတဲ့သူဟာကေခိုင်မသိတဲ့တစိမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်သွားသလို အောက်ကနေသူပြုသမျှနေရတာလဲ ကေခိုင်မဟုတ်တော့သလိုပဲ။ ကေခိုင်လုံးဝမသိတဲ့သူစိမ်းနှစ်ယောက်စိတ်လွတ်လက်လွတ်ပြုမူနေတာကို တခြားတနေရာကနေ ကေခိုင်မြင်နေရသလိုမျိုး။
ဒါ့ကြောင့်ကေခိုင့်ရင်ဟာတဖြည်းဖြည်းဟာလာရတယ်။ စိတ်ဂိညာဉ်ဟာတခုခုမပြည့်မစုံနဲ့ရပ်တည်နေသလိုခံစားရတယ်။ အဲဒီလိုအပ်နေတဲ့အရာက သူ့ဆီမှာရှိတယ်လို့လဲစိတ်မှာအလိုလိုခံစားလာရတယ်။
ကေခိုင်သူ့ကိုလှမ်းဖက်တယ် ဒါပေမယ့် ဖမ်းလို့မမိသလိုပဲ။ တင်းကျပ်နေအောင်ဖက်ထားပေမယ့်လက်တွေ့ထဲမှာသူပျောက်ဆုံးနေတယ်။ ကေခိုင်ငိုချင်လာတယ် လှိုက်လှိုက်ပြီးတက်လာတဲ့ဂမ်းနည်းစိတ်ကိုထိန်းချုပ်ထားရတာ အရမ်းကိုပင်ပန်းလွန်းတယ်။
သူကတော့ ဒါတွေဘာမှမသိသလိုမျိုးနဲ့။ နှုတ်ခမ်းတွေကိုပြတ်ထွက်လုမတတ်ကိုက်ထားရင်းမှိတ်ထားတဲ့ကေခိုင့်မျက်လုံးတွေထဲမှာ မီးဖွားတွေတသောသောလွင့်နေတယ်။
ကေခိုင်ရင်တွေပူလိုက်တာ ၊ ဘယ်လိုမှနေလို့မရတော့ဘူး။
"ရှင်ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ"
လည်ချောင်းထဲကနေအတင်းတိုးထွက်လာတဲ့အသံနဲ့ပြောရင်း သူ့ကိုကေခိုင်အတင်းဖျစ်ညှစ်ကုပ်ခြစ်မိတယ်။ ရင်ဘတ်ကိုလဲရိုက်လိုက်မိတယ်ထင်တာပဲ။ အဲဒီခဏမှာပဲ ကေခိုင်

အားပြတ်သလိုပုံကျသွားတယ်။

ကေခိုင့်အာရုံထဲမှာသူလဲမရှိတော့ဘူး၊ ဘာဆိုဘာမှမရှိတော့ဘူး၊ ရုတ်တရက်ဆိုသလိုအဟေးကိုလွင့်မျောသွားရသလိုပဲ။ ဟိုးအမြင့်ကြီးကိုရောက်မှကြိုးပြတ်ထွက်သွားတဲ့ စွန်ကလေး

လိုပါပဲ။ တလူးလူးတလည်လည်နဲ့မြေပြင်ပေါ်ကိုထိုးဆင်းလာရင်း ကေခိုင်ဘာဆိုဘာမှမသိ
တော့ဘူး။
ကေခိုင်သတိရလာပြီး မော့ကြည့်လိုက်တော့ ကိုသန်းထိုက်ကိုမတွေ့ရဘူး။
"ကေခိုင်"
ခေါ်သံကြားလို့လှည့်ကြည့်လိုက်တော့မှ ဘေးမှာလှဲလျောင်းနေတဲ့ ကိုသန်းထိုက်ကို
မြင်လိုက်ရတယ်။
ကိုသန်းထိုက်ကလက်တစ်ဖက်မြောက်တက်လာပြီး ကေခိုင့်ပါးပြင်လေးကိုလာပွတ်ပေး
နေတယ်။ ကေခိုင်မျက်လုံးတွေကိုပြန်မှိတ်ထားလိုက်တယ်။ ခေါင်းထဲမှာလဲရီဝေနေလို့. ကေခိုင်
ဆက်မှိန်းနေလိုက်တယ်။ နောက်ပြီးကေခိုင်ခုထက်ထိအမောမပြေသေးဘူး ရင်ထဲမှာမောနေ
တုန်းပဲ။
ခုလိုကေခိုင်ငြိမ်သက်နေတာကို သူကလည်းအလိုက်တသိနဲ့ငြိမ်နေပါတယ်။ ပါးလေး
ကိုပွတ်သပ်နေတဲ့လက်ကိုပြန်ရုပ်လိုက်ပြီး ကေခိုင့်ပုခုံးကိုရွရွလေး လာဖက်ထားတယ်။
မျက်လုံးတွေမှိတ်ပြီးမှိန်းနေပေမယ့် ကေခိုင်သူ့ရင်ခုန်သံတွေကိုကြားနေရတယ်။
ကေခိုင်တောင်မှမောပန်းနေရင်သူလဲမောမှာပေါ့လို့တွေးမိရင်း မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်
တော့ ကေခိုင့်ကိုစိုက်ကြည့်နေတဲ့ကိုသန်းထိုက်ကိုမြင်လိုက်ရတယ်။
"ဘာလို့ကြည့်နေတာလဲ"
"ကြည့်ချင်လို့"
ကေခိုင်နှုတ်ခမ်းလေးကိုမဲ့ပြလိုက်တော့ သူရယ်တယ်။ ကေခိုင်လဲမရယ်မိပေမယ့်ရော
ယောင်ပြီးပြုံးမိတယ်။ ကေခိုင့်အပြုံးကိုမြင်တော့ သူရှေ့တိုးကပ်လာပြီး ကေခိုင်နဖူးလေးကို
နမ်းလိုက်တယ်။
"ချွေးတွေနဲ့၊ မနံဘူးလား"
"မနံပါဘူး၊ မွှေးတယ်"
"ပေါက်ကရတွေ"
"တကယ်ပြောတာ၊ မယုံဘူးလား"
သူ့စကားကိုသက်သေပြတဲ့အနေနဲ့ကေခိုင့်ဆံပင်လေးတွေကိုသပ်တင်ပေးရင်းတရှုတ်
ရှုတ်နဲ့နမ်းပြန်တယ်။ ဒီလိုကျတော့လဲ ကေခိုင့်ရင်မှာပျော်သလိုခံစားရတယ်။
"အို"
သူ့ခြေထောက်ကကေခိုင့်ကိုလာခွတော့ ကေခိုင်လန့်သွားတယ်။
"မကြောက်ပါနဲ့၊ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး"
သူကစတော့ ကေခိုင်သူ့လက်မောင်းကိုဆွဲလိမ်လိုက်မိတယ်။ ကေခိုင်ကရုန်းပေမယ့်
သူကအတင်းခွထားတော့ရုန်းလို့မလွတ်ဘူး။ ကေခိုင့်ရင်ထဲမှာဒီလိုနေရတာ တမျိုးပဲ။ လွတ်
လွတ်လပ်လပ်ထိတွေ့နေရတဲ့အဂတ်မဲ့ကိုယ်အောက်ပိုင်းတွေရဲ့အတွေ့အထိက ကေခိုင့်ရင်

ကိုမောစေတယ်လေ။

"မနေတတ်ဘူး၊ ဖယ်ပါဦး"
သူကမဖယ်တဲ့အပြင်ကေခိုင့်တင်ပါးကိုလက်နဲ့လာညှစ်တယ်။ မနာပေမယ့်ကေခိုင်
နေရထိုင်ရခက်ရပြန်တယ်။

"ဘာလုပ်နေတာလဲ။ စိတ်ညစ်လာပြီ"
ကေခိုင်စူစူဆောင့်ဆောင့်ပြောလိုက်တော့မှရယ်ကျဲကျဲလုပ်ရင်း ပြန်လွှတ်ပေးတယ်။
ကေခိုင်လူးလဲထဖို့လုပ်တော့...
"မသွားပါနဲ့၊ နေပါဦး"
"အို ဒီလိုကြီးတော့မနေချင်ပါဘူး"
အပေတ်ဗလာနဲ့သူ့ကိုယ်အောက်ပိုင်းကိုကြည့်ရင်း ကေခိုင်မလုံမလဲနဲ့ထထိုင်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့်သူကပြန်ဆွဲချလိုက်တော့ သူ့ပေါ်ကိုထပ်လျှက်လဲကျသွားတယ်။
ဖြူအိအိကေခိုင့်ရင်သားတွေက သူ့မျက်နှာပေါ်ကျသွားတယ်။ သူကအမိအရပါးစပ်နဲ့ဖမ်းငုံလိုက်ရင်း ကေခိုင့်ကျောပြင်လေးကိုလှမ်းဖက်ထားလိုက်တော့ ကေခိုင်ရုန်းလို့မရတော့ဘူး။ သူ့ပေါ်မှာကုန်းကုန်းကွကွနဲ့။
"ပေါက်ကရတွေမလုပ်နဲ့၊ မနေတတ်ပါဘူးဆို"
ကေခိုင့်စကားကအရာမရောက်ပါဘူး။ ကိုသန်းထိုက်ဟာအသက်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ်ကနေချက်ချင်းဆိုသလိုနို့တော်နေတဲ့ လသားကလေးအရွယ်အဖြစ်ကိုပြောင်းလဲသွားတယ်။
"အို....အား........တအားမဆွဲနဲ့လေ"
သူ့ရဲ့အငမ်းမရနိုင်မှုကြောင့်ကေခိုင်တွန့်ကနဲတွန့်ကနဲဖြစ်သွားရတယ်။ တပြွတ်ပြွတ်နဲ့အခန်းထဲမှာလဲအသံတွေဆူညံလို့။ ကေခိုင်ငိုချင်စိတ်တောင်ပေါက်လာတယ်။ တခြားတဖက်မှာလဲခုနလေးတင်ကမှအရှိန်သေသွားတဲ့ မီးညွှန့်ကလေးတစ်စကပြန်ပြီးခေါင်းထောင်ထလာတယ်။
"လက်တွေညောင်းလာပြီ"
ကြာတော့ထောက်ထားရတဲ့လက်တွေလဲညောင်းလာတယ်လေ။ ဒီလိုပြောလိုက်တော့မှရပ်သွားပြီး သူပါထလာတယ်။ ပြီးတော့ကေခိုင့်ကိုအိပ်ယာပေါ်ပြန်တွန်းလှဲလိုက်တယ်။ အရှုပ်ကလေးတစ်ရှုပ်လိုပဲ ကေခိုင်ပြန်လဲကျသွားချိန်မှာသူကလုပ်ငန်းပြန်စတယ်။
တဖက်ကိုစုပ်လိုက်၊ တဖက်ကိုလက်နဲ့ချေပေးလိုက်နဲ့။ ကေခိုင်မနေနိုင်တော့ပဲအတင်းငြီးညူလာရတဲ့အထိပဲ။ ကေခိုင့်ရင်ခွင်ထက်မှာတငြိမ့်ငြိမ့်လှုပ်ရှားနေတဲ့သူ့ဆံပင်တွေကိုထိုးဖွလိုက်၊ လိမ်ဆွဲလိုက်၊ သူ့နားရွက်ကိုညစ်လိုက်နဲ့စိတ်ထဲကခံရခက်မှုကိုဖြေသိမ့်နေရတယ်။
ဒါတောင်မှကြာလာတော့ ကေခိုင်သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။

"အရမ်းနာနေပြီ၊ ကြာရင်ပေါက်ထွက်တော့မှာပဲ တော်ပါတော့ရှင်"
ငိုတော့မတတ်အသံလေးနဲ့တောင်းပန်တော့မှသူကရပ်လိုက်ပြီး ကေခိုင့်ကိုကြည့်တယ်
သူ့အကြည့်တွေထဲမှာမြင်လိုက်ရတဲ့တစုံတရာက ကေခိုင့်ကိုရင်တလုပ်လုပ်တုန်သွားစေတယ်။
ဒါပေမယ့်စိတ်ကိုတင်းပြီးသူ့ကိုခပ်တည်တည်ပြန်စိုက်ကြည့်နေလိုက်တယ်။ သူကလဲပြန်ကြည့်တော့မျက်လုံးချင်းဆိုင်ပြီး အပြန်အလှန်စိုက်ကြည့်နေမိကြတယ်။
တကယ်တမ်းတော့ရင်ခုန်ရတဲ့ဒါဏ်၊ စိတ်မောရတဲ့ဝေဒနာတွေကို ကေခိုင်ကြာရှည်မခံနိုင်ပါဘူး။ အရှုံးမပေးစတမ်းအကြည့်ချင်းပြိုင်နေပေမယ့် လက်တစ်ဖက်ကအမှတ်တမဲ့နဲ့သူ့ရဲ့လက်မောင်းကိုလှမ်းဆုပ်လိုက်မိတယ်။
ဒီတော့မှသူလည်းအရုပ်တစ်ရုပ်လိုတောင့်တောင့်ကြီးကြည့်နေရာက အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာတယ်။ ကေခိုင်သူ့လက်မောင်းကိုလက်တစ်ဖက်ကကိုင်ထားရင်းနောက်တစ်ဖက်က

အိပ်ယာခင်းကိုဖမ်းဆွဲထားလိုက်မိတယ်။
နောက်ဆက်ဖြစ်လာတော့မယ့်အရာတွေကို ရှောင်လွှဲလို့မရတော့ဘူးဆိုတာကို
သူသိသလိုကေခိုင်လဲသိနေပြီလေ။
"မထူးတော့ပါဘူး"ဆိုတဲ့အသံလေးတစ်သံကိုကေခိုင့်နားထဲမှာကြားလိုက်ရတယ်။
ကေခိုင့်အသံတော့အမှန်ပဲ ဒါပေမယ့် ကေခိုင်ပြောတာမဟုတ်ဘူးလို့ထင်တယ်။ မပြောလိုက်
ဖြစ်ဖို့များပါတယ်။ ခုချိန်မှာတကယ်တမ်းတော့ ဒါကိုပြောမပြောအဖြေရှာဖို့ကေခိုင်မကြိုးစား
နိုင်တော့ပါဘူး။
ကြက်သွန်နောက်တစ်တက်ကိုကေခိုင်ဂါးမိနေပြီလေ၊ ထွေးထုပ်ဖို့အဆင်မပြေမှာတော့
ဂါးစားပြီးမျိုချလိုက်ဖို့ပဲရှိတော့တာပေါ့။
အပိုင်း(၃၄)
ကေခိုင့်ဘဝနေ့ရက်တွေကအချိန်စာရင်းလိုအတိအကျနဲ့ပုံမှန်ကိစ္စတွေပဲများတယ်။
ခုမှမဟုတ်ဘူး ကေခိုင်ငယ်ငယ်လေးထဲကပဲ။ ကျောင်းသူဘဝတုန်းကကျောင်းသွားတယ်၊ ပြန်တယ်၊ ဒေါ်လေးကိုကူတယ်။
မထူးဆန်းတဲ့တစ်နေ့တာတွေချည့်ပဲ။
ကိုကြီးနဲ့အိမ်ထောင်ကျပြီးတော့လဲ ဒီတိုင်းပဲ ဈေးဂယ်တာ၊ ချက်ရေးပြုတ်ရေးကိစ္စ၊
အိမ်သန့်ရှင်းရေးအလုပ် စတာတွေနဲ့ပဲနေ့စဉ်လိုလည်ပတ်နေရတယ်။ တခါတလေကျတော့
မှကိုကြီးနဲ့မင်္ဂလာဆောင်တို့ညစာစားပွဲတို့လိုမျိုးသွားဖြစ်တယ်။ ပုံမှန်အားဖြင့်တော့ အားလုံး
ဒီအတိုင်းပဲ။
နောက်ပိုင်းကိုကြီးကလေးရောဂါရပြီးနောက်မှာပိုပြီးစက်ရုပ်ဆန်လာတယ်။ ကိုကြီးနဲ့
ဟိုသွားဒီလာလိုမျိုးတောင်မရှိတော့ဘဲ မိုးလင်းမိုးချုပ်အိမ်အလုပ်တွေထဲမှာပဲသင့်သလိုလှုပ်ရှား
လည်ပတ်ရင်းနေခဲ့ရတယ်။
ခုလည်းသိပ်မထူးပါဘူး။ အချိန်ဇယားတစ်ခုနဲ့လှုပ်ရှားနေရသလိုမျိုးပါပဲ ဒါပေမယ့်
အချိန်ဇယားထဲမှာနောက်ထပ်အသစ်တစ်ခုထပ်တိုးလာသလိုမျိုးပါပဲ။ နောက်ထပ်တိုးလာတာ
က ကေခိုင်ရင်ခုန်ရတဲ့အရာဖြစ်နေတယ်။

မနက်အိပ်ယာကထဈေးသွားရင်သွား၊ ချက်ပြုတ်ပြီးရင်ရေမိုးချိုး။ ထမင်းလေးဘာလေး
စားပြီးရင်တော့ ကေခိုင်အိမ်ပေါက်ဝကိုမျှော်တတ်နေပြီ။ နေ့လည်ခင်းဆိုကိုသန်းထိုက်ရောက်
လာတတ်တယ်လေ။
သူ့ကိုနေ့တိုင်းလာပါလို့ကေခိုင်မခေါ်ဘူး။ သူကလာပါရစေလို့လဲမပြောဘူး။
ဒါပေမယ့်သူနေ့တိုင်းရောက်လာတယ်။ ကေခိုင်ကိုယ်တိုင်ကလဲမလာပါနဲ့လို့မတားမိဘူးလေ။
ပျင်းစရာကောင်းတဲ့သမရိုးကျနေ့တွေကိုသာပုံမှန်ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရတဲ့ကေခိုင့်အတွက်
ဒီအပြောင်းအလဲကထူးဆန်းမှုတွေကိုပေးတယ်။ ကေခိုင်မပျင်းတော့ဘူး။
သူရောက်လာတယ် ကေခိုင်တို့စကားတွေပြောကြတယ်။ ကေခိုင်ကကေခိုင်ငယ်ငယ်
တုန်းကအကြောင်းတွေကျောင်းတက်တုန်းကအကြောင်းတွေပြောပြတတ်သလို သူကလဲသူ့
မိသားစုအကြောင်း၊ သူတို့ရွာအကြောင်းရောက်ရာပေါက်ရာပြောဖြစ်ကြတယ်။ အဲဒီလိုအချိန်
မျိုးမှာတော့ကေခိုင်တို့နှစ်ယောက်ဟာ အရမ်းကိုရင်နှီးကျွမ်းဝင်တဲ့ငယ်ပေါင်းမိတ်ဆွေအရင်း
ချာတွေလိုပဲ။ တစ်ယောက်ရဲ့ဘဝ၊ အတွေ့အကြုံနဲ့ခံစားချက်တွေကိုတစ်ယောက်ကနားလည်
မှုနဲ့နားထောင်ပေးကြတယ်။ ဂမ်းနည်းစရာအကြောင်းတွေ၊ မှားယွင်းခဲ့တဲ့နောင်တတွေကိုလဲ
အပြန်အလှန်နှစ်သိမ့်အားပေးကြတယ်။

စကားတွေပြောလို့ကြာပြီဆိုရင်တော့ စကားပြောကြတာထက်ပိုပြီးထူးဆန်းတဲ့၊ ပိုပြီး
ရင်ခုန်စရာကောင်းတဲ့၊ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကိုပိုပြီးရင်းနှီးကျွမ်းဝင်စေတဲ့အရပ်ဆီကိုရှိတက်
မိကြတယ်။ အဲဒီလိုအချိန်မျိုးကျရင်တော့ သူတို့နှစ်ဦးဟာ ညားကာစ ကြင်စဦးမောင်နှံတစုံ
လိုပါပဲ။
လျှပ်စစ်ဓါတ်ကြိုး အဖိုကြိုးနဲ့အမကြိုးထိခိုက်မိရင်မီးဖွားတွေတလွင့်လွင့်နဲ့ ရှော့ခ်ဖြစ်
သလိုပဲ။ အထိအတွေ့တိုင်းဟာပြင်ထန်တဲ့ခံစားမှုကိုပေးတယ်၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
လဲပိုပြီးတော့နားလည်စေတယ်။
ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သတ်ရင်ကောင်းသလားဆိုးသလား၊ မှန်သလားမှားသလား တခါမှ
ဆွေးနွေးဆုံးဖြတ်ခြင်းမလုပ်ကြပေမယ့် ဖွင့်ဟမပြောတဲ့နားလည်မှုတစ်ခုရှိတယ်လို့ကေခိုင်
ထင်တာပဲ။
အချိန်ကာလသုံးမျိုးရှိတယ်။ အတိတ်ရယ်၊ ပစ္စုပ္ပန်ရယ်၊ အနာဂါတ်ရယ်။ အတိတ်ဆို
တာပြီးသွားခဲ့ပြီ။ အတိတ်ဆီကရနိုင်တာကနောင်တတရားနဲ့သင်ခန်းစာပဲရှိတယ်။ အနာဂါတ်
ဆိုတာကရော တခြားလူအတွက်မဟုတ်ပေမယ့် ကေခိုင့်အတွက်ကတော့သေချာတဲ့အနာဂါတ်
တစ်ခုရှိတယ်။ သေချာသလောက်ပျင်းရိဖွယ်ကောင်းတဲ့အနာဂါတ်တစ်ခု။ ဟုတ်တယ်လေ
စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လိုအိမ်ရှင်မတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမျိုးကလွဲရင် ကေခိုင့်ဘဝမှာအနာဂါတ်နောက်
တမျိုးရှိနိုင်ပါဦးမလား။
ဒီတော့ကိုယ့်လက်ထဲမှာရှိတဲ့ ပစ္စုပ္ပန်ကိုပဲကေခိုင်မျက်စေ့မှိတ်ယုံကြည်လိုက်တယ်။
လက်ရှိအခြေအနေဟာကေခိုင့်အတွက်သာယာတယ် နေပျော်တယ်ဆိုရင်ပြီးပြီလို့ပဲ ယူဆ
ထားလိုက်တော့တယ်။ ဒီ့ထက်ပိုပြီးဘာမှထပ်တွေးမနေချင်တော့ဘူး။
မောင်ကျော်သူနဲ့တုန်းကကေခိုင်ရှောင်လွှဲနိုင်ခဲ့တယ်။ မမျှော်လင့်ဘဲကိုသန်းထိုက်နဲ့
တွေ့တဲ့အခါမှရှောင်မထွက်နိုင်ခဲ့တာ ကံစီမံတဲ့အတိုင်းလို့ပဲ ကေခိုင်မျက်စေ့မှိတ်ယုံကြည်
ပစ်လိုက်တယ်။
ကိုသန်းထိုက်ဖက်မှာဘယ်လိုရှိမယ်ဆိုတာ ကေခိုင်တွေးကြည့်မနေချင်တော့ဘူး။
သူကိုယ်တိုင်ကဇနီးဟောင်းရဲ့ဖောက်ပြန်မှုကြောင့်ဘဝနာခဲ့ရတယ်။ နောက်တဖန်ညီဖြစ်သူကို
လင်ရှိမယားနဲ့မဖောက်ပြန်စေချင်လို့တားဆီးဖို့ကြိုးစားရင်းနဲ့ သူကိုယ်တိုင်အဲဒီလင်ရှိမိန်းမ
နဲ့ပတ်သတ်မိတဲ့အဖြစ်ကို သူဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ။
ဒါတွေအားလုံးကို ခုချိန်မှာကေခိုင်မေ့ထားတယ်။

ကိုသန်းထိုက်က ကေခိုင့်ခြေသလုံးလေးကိုပွတ်ပေးနေတယ်။ သိပ်မကြာသေးခင်ကမှ
သူတို့နှစ်ယောက်ချစ်ပွဲဝင်ထားကြလို့ ကေခိုင်နွမ်းလျှစွာမှိန်းနေရင်း သူ့အယုအယမှာငြိမ်နေ
မိတယ်။ ခုတော့ သူ့လက်ကြမ်းကြမ်းကြီးတွေကကေခိုင့်ကို စိတ်အနှောင့်အယှက်မပေးတော့
ပါဘူး။
"ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ"
ခြေသလုံးကနေပြီး ပေါင်အထိကိုသန်းထိုက်လက်တွေကရောက်လာလို့ ကေခိုင်ခပ်
ညည်းညည်းလေးပြောလိုက်မိတယ်။
"ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ လှလို့ကိုင်ကြည့်တာ"
"တကယ်လှလို့လား"
"လှတာပေ့ါ၊ ကိုက်စားချင်စိတ်တောင်ပေါက်တယ်"

"စားချင်လဲစားပေါ့"
အပြုံးလေးနဲ့. ကေခိုင်ကပြောလိုက်တော့ ကိုသန်းထိုက်ကကေခိုင့်ပေါင်တံကို တကယ်ကုန်းကိုက်လိုက်တယ်။
"အား"
အားပြင်းပြင်းနဲ့.ကိုက်လိုက်တာဆိုတော့ ပေါက်မသွားပေမယ့် ကေခိုင်တော်တော်နာသွားတယ်။
"ဘာလို့.တအားကိုက်တာလဲ"
လှဲလျောင်းနေရာက ထပြီးနာနေတဲ့ပေါင်ကိုပွတ်ရင်း ကေခိုင်ကပြောမိတော့ သူကပြုံးဖြီးဖြီးကြီးလုပ်နေတယ်။
"ဒီမှာကြည့်ဦး အရာထင်သွားပြီ"
ဟုတ်တယ် ကေခိုင့်ပေါင်တံဖြူဖြူပေါ်မှာ အနီရောင်သွားရာ အကွင်းလိုက်ကြီး။
"ကေခိုင်ပဲ စားချင်စားဆို"
"ရွဲ့.ပြောတာရှင့်၊ တကယ်မဟုတ်မှန်းသိရက်သားနဲ့. တမင်ကိုက်တာ မသိဘဲနေမလား"
"ပြန်လှဲနေ ပြန်လှဲနေ၊ ငါပွတ်ပေးမယ်"
ကေခိုင့်ကိုပြန်တွန်းလှဲလိုက်ပြီး အသာအယာပွတ်ပေးနေတယ်။
"ဆောရီးကေခိုင်ရယ်၊ ငါကစရုံလေးစမလို့.ပါ ဒါပေမယ့်တကယ်လုပ်ကြည့်ချင်စိတ်ပေါက်လာလို့. ကိုက်လိုက်မိတာ"

"ရှင်နော်၊ ကျွန်မထက်အသက်ကြီးနေလို့.ပေါ့၊ ပြောလိုက်ရရင်မကောင်းဘူး ငရဲကြီးမှာစိုးလို့."
ကိုသန်းထိုက်ရယ်နေတယ်၊ သူ့.ကိုကြည့်ရတာကေခိုင်ရန်တွေ့.တာကိုပဲသဘောကျနေတဲ့ပုံမျိုး။ ဆက်မပြောချင်တော့တာနဲ့. ကေခိုင်တဖက်ကိုလှည့်နေလိုက်တယ်။
"အာ.......ဘာလုပ်တာလဲ"
ကေခိုင်မျက်နှာလွှဲလိုက်တဲ့အခိုက်မှာ ကိုသန်းထိုက်က ကေခိုင့်ပေါင်ကြားထဲကိုလက်နဲ့.လာပွတ်တယ်။
"ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒီနေ့.မှပါးစပ်သရမ်းလိုက် လက်သရမ်းလိုက်နဲ့."
"ရှည်နေပြီလေ၊ မရိတ်သေးဘူးလား"
"ဘာပြောတယ်"
နားမလည်လို့.ပြန်မေးရင်း ကိုသန်းထိုက်မေ့ငေါ့ပြတဲ့ဆီကိုကြည့်မိတော့ကေခိုင်မျက်နှာလေးရှက်ရောင်သန်းသွားတယ်။
"ဘာတွေလျှောက်ပြောနေမှန်းမသိဘူး"
"အရင်ဆုံးစတွေ့.ထဲကသိတယ်၊ ရိတ်ထားတယ်ဆိုတာ"
"ဘယ်လိုသိတာလဲ"
"သိတာပေါ့ ရိတ်ပြီးတော့ပြန်ပေါက်တာက ညီညီညာညာနဲ့."
"တော်တော်သိတာပဲ ရှင့်မိန်းမကရိတ်လို့.လား"
"အင်း"
ကေခိုင်နဲနဲစိတ်ပင်စားသွားတယ်။
"ဘာဖြစ်လို့.လဲ"

"ရှုပ်လို့တဲ့"
"ကျွန်မတော့ မရိတ်ဖူးဘူး"
"တကယ်မရိတ်ဖူးဘူးလား"
ဒီတော့မှ ကေခိုင်သတိရသွားတယ်။
"အော် ဟုတ်တယ် ဟိုတလောကတော့ရိတ်လိုက်မိတယ်"
"ဘာဖြစ်လို့လဲ"
"ရှင်တော်တော်စပ်စုပါလား"
"ကြုံလို့မေးကြည့်တာပါ၊ မပြောလဲရပါတယ်"
သူကမပြောနဲ့ဆိုမှကေခိုင်ပြောချင်လာတယ်။သူနဲ့ကေခိုင်နဲ့ကရှက်ရမယ့်အခြေအနေ
တွေကျော်လွန်ခဲ့ပြီပဲလေ။ ခုဆိုရင်သူ့ရှေ့မှာကိုယ်လုံးတီးနဲ့ဖြစ်နေရင်တောင် ကေခိုင့်အတွက်
ဘာမှမထူးခြားတော့ဘူး။
"အဲဒါလား....ရယ်လဲရယ်ရတယ်"
"ကေခိုင့်ဖာသာပြောတာနော်၊ ငါမမေးဘူး"
ကေခိုင်သူ့ကိုမျက်စောင်းလေးနဲ့ကြည့်လိုက်ရင်း...
"ဦးစိုးလွင်ပေါ့"
ဒီတခါတော့ကိုသန်းထိုက်စိတ်ဝင်စားသွားတယ်၊ ကေခိုင့်ဘေးမှာဝင်လှဲပြီး ကေခိုင့်ကို
ဖက်လိုက်ရင်း....
"သူကရိတ်တာလား"
"ဟင့်အင်း နှုတ်တာ"

"ဟောဗျာ၊ ဘယ်လိုကြီးလဲ အမြဲလုပ်တာလား"
"မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီနေ့က ဘာတွေစိတ်ပေါက်တယ်မသိပါဘူး၊ ကျွန်မကိုအတင်းချုပ်ပြီး
နှုတ်တာ၊ နာလိုက်တာမပြောနဲ့"
"ကေခိုင်က မလုပ်နဲ့လို့မပြောဘူးလား"
"ပြောတာပေါ့၊ ရုန်းလို့မှမရတာ၊ နောက်သူ့ကိုရွဲ့ချင်တာနဲ့ အသံမထွက်ဘဲပေခံနေ
လိုက်တယ်"
"တော်တော်နာလားဟင်"
"သွေးတောင်ထွက်တယ်"
"ငါကရိတ်ထားတာထင်လို့၊ သူကအကုန်နှုတ်တာလား"
"အကုန်တော့မဟုတ်ဘူး၊ ကွက်တိကွက်ကြားတွေဖြစ်ကုန်တာရယ် သူနောက်တခါ
လုပ်မှာစိုးလို့ရိတ်ပစ်လိုက်တာ၊ သူ့မုတ်ဆိတ်ရိတ်တဲ့ဂျုပ်နဲ့လေ"
"အင်း........မင်းကတော့လုပ်တော့မယ်၊ သူဘာမှမပြောဘူးလား"
"မပြောဘူး"
"မသိလို့လား"
"ပြောတယ်လေ၊ ကျွန်မသုံးလိုက်ပြီ အသစ်လဲလိုက်တော့လို့"
ကိုသန်းထိုက်ရယ်လိုက်တာ မျက်လုံးတွေတောင်မှိတ်လို့၊ အားရအောင်ရယ်ပြီးမှ...
"ဒီလူကြီးက ဘယ်လိုကြီးလဲမသိဘူးနော်၊ ကေခိုင်အစကမသိလို့လက်ထပ်တာလား"
ကေခိုင်တွေပြီးတော့စဉ်းစားနေမိတယ်၊ အမှန်ကတော့ကေခိုင်အားကိုးရာတစ်ခုအနေ

နဲ.အိမ်ထောင်ပြုခဲ့တာ၊ ကေခိုင်အရင်ကသိခဲ့တဲ့ဦးစိုးလွင်ဆိုတာလဲ ဒီလိုမျိုးမှမဟုတ်ဘဲ။
"အရင်ကတော့ဘယ်သိမလဲ၊ သူ.လက်အောက်မှာလုပ်တုန်းကသူကအရမ်းသဘော
ကောင်းတာ"
"ကေခိုင့်ကိုသူကသဘောကျလို. သဘောကောင်းတာနေမှာပေါ့"
"မဟုတ်ဘူး လူတိုင်းကပြောတာ သူကသဘောအရမ်းကောင်းတယ်လို."
"ခုဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ"
"ကလေးလိုချင်တဲ့ရောဂါကနေ စတာလေ"
ကိုသန်းထိုက်နားမလည်နိုင်သလိုဖြစ်သွားတယ်။
"ကေခိုင်ပြောတော့ သူကအခြောက်ကြီးဆို"
"မိန်းမရှာတော့မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဟို.....ဟို....ပန်းသေနေတာ"
အရင်ကဆို ကေခိုင်ဒီလိုပြောတတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အခုကိုသန်းထိုက်နဲ.ကပွင့်ပွင့်
လင်းလင်းရှိကြပြီဆိုတော့ ပြောရဲနေပြီလေ။
"ဒါဖြင့်ရင် ကလေးကဘယ်လိုရမှာလဲ၊ သူကကလေးမွေးစားချင်တယ်၊ ကေခိုင်ကမမွေး
စားချင်ဘူး ဒီလိုပြသနာဖြစ်တာလား"
"မဟုတ်ဘူး ကေခိုင့်ကိုမွေးခိုင်းတာ"

"ကေခိုင့်ကို ....ဘယ်လိုကြီးလဲ"
"သူ.ကိုကလေးမရလို.ဆိုပြီး အပေါင်းအသင်းတွေကစကြတယ်လေ၊ သူ.ရောဂါကိုသိမှ
မသိကြတာ၊ သူကလဲဒီလိုဖြစ်နေတာလူသိမခံချင်တော့ ဟိုလူတွေကိုရန်လုပ်တယ်၊ သူ.ကိုစော်
ကားတယ်ပေါ့"
"အင်းပေါ့ လူဆိုတာကိုယ့်အားနည်းချက်ကိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးလူသိခံချင်မှာလဲ"
ကိုသန်းထိုက်ကခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလိုက်တယ်။
"အင်းလေ၊ အဲဒါကြောင့်ကေခိုင့်ကိုသူက ကလေးမွေးပေးတဲ့"
"သူမှမဖြစ်တာ ကေခိုင်ကဘယ်လို......."
စကားတပိုင်းတစနဲ.ရပ်သွားပြီး ကိုသန်းထိုက်ကကေခိုင့်ကိုစိုက်ကြည့်တယ်၊ သူဘာလို.
ကြည့်တယ်ဆိုတာသဘောမပေါက်တဲ့ကေခိုင်ကဆက်ပြီး...
"အင်းလေ၊ သူကကေခိုင့်ကိုဘယ်သူနဲ.ဖြစ်ဖြစ်................"
ပြောနေနေရင်းနဲ.မှ ကိုသန်းထိုက်ရဲ.စူးရဲတဲ့အကြည့်ကိုမြင်ပြီး ကေခိုင်လည်းစကားရပ်
လိုက်ရတယ်။
"တောက်"
ပြင်းထန်တဲ့တောက်ခေါက်သံနဲ.အတူကိုသန်းထိုက် ကုတင်ပေါ်ကနေပုန်းဆိုဆင်းသွား
တယ်။ စားပွဲပေါ်မှာ ကုတင်ပေါ်မှာရှိနေတဲ့သူ.အဝတ်အစားတွေကို ကောက်ဝတ်တယ်။မျက်နှာ
ကြီးကလဲတင်းမာနေတာပဲ။ သူဘာဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာရုတ်တရက် ကေခိုင်နားမလည်ဘူး။
"မဟုတ်ဘူးလေ ၊ မဟုတ်ဘူး ရှင်ကဘာလို.စိတ်ဆိုးတာလဲ၊ ကျွန်မဘာလုပ်မိလို.လဲ"
ကေခိုင်ပြာပြာသလဲမေးလိုက်ပေမယ့် သူကမကြားသလိုပြုရင်း...
"အေးလေနောက်ဆုံးတော့ ငါကတိရိစ္ဆာန်လုံးလုံးဖြစ်တော့တာပေါ့"
"ရှင်ဘာပြောတာလဲ ကျွန်မမသိဘူး"
ကေခိုင့်ကိုသရော်သလိုအကြည့်နဲ.ကြည့်ရင်း သူကမခိုးမခန်.ရယ်ပြတယ်။

"ဟင်းဟင်း၊ ဂဠုန်လည်တာပေါ့ကွာ ရွာမှာတုန်းကငါ့မှာ ဂက်သိုးကြီးတစ်ကောင်ရှိတယ်။
အဲဒီဂက်သိုးကြီးနဲ့ ဂက်မတွေကိုဇီးလိုက်တင်ပေးရင် ငါးထောင်ရတယ်၊ ငါးထောင်မတတ်နိုင်တဲ့
သူဆိုရင် ငါကမွေးလာတဲ့ထဲကနစ်ကောင်ယူတယ်၊ ခုတော့ငါဒီဂဠုန်တွေလည်ပြီပေါ့ ဘဂတောင်
မကူးဘူးကွာ ဒီဘဂတင်ခံရတာ"
ကေခိုင်ပါးစပ်အဟောင်းသားလေးနဲ့ကြည့်နေမိတယ်။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ကေခိုင်
နားမလည်ဘူး သူဘာပြောတာလဲ၊ ဂက်မတွေဂက်သိုးတွေရောရှုပ်နေတာပဲ။
"ရှင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်မတစ်ခုမှနားမလည်ဘူး"
"မင်းဒီလောက်မတုံးပါဘူးကေခိုင်၊ မင်းကိုယ်တိုင်ဂင်ကနေတဲ့ဇာတ်ပဲ မင်းသိမှာပေါ့
ကံကောင်းလို့ ငါ့ညီလေးတိရိစ္ဆာန်မဖြစ်တယ်"
ကေခိုင်စိတ်တိုလာပြီ၊ ဒါ့ကြောင့်အသံကုန်အော်မိတယ်။
"ရှင်ဘာပြောချင်တာလဲ၊ ရှင်းရှင်းပြောပါ ပေ့လည်ကြောင်ပတ်တွေလျှောက်မပြောနဲ့"
"မင်းကလူစဉ်မမှီတဲ့ မင်းယောက်ျားကြီးအတွက်ကလေးမွေးပေးဖို့ငါနဲ့ သားတင်နေ
တာမဟုတ်လား"

ကေခိုင့်ရင်ဂကိုတူကြီးအကြီးကြီးနဲ့ပိတ်ထုချလိုက်သလိုပဲ၊ ရင်ဂမှာအုန်းကနဲမြည်သွား
ပြီးခွေကျသွားတယ်။
"ရှင်ထင်ရာတွေ လျှောက်မပြောနဲ့"
မွေ့ယာကိုလက်နဲ့တပုန်းပုန်းရိုက်ရင်း ကေခိုင်အော်မိတယ်။ အသားတွေလဲတဆတ်
ဆတ်တုန်လို့။ ရှက်တာလား၊ ဂမ်းနည်းတာလား၊ ဒေါသဖြစ်တာလား မသေချာပေမယ့်
မျက်ရည်တွေကတော့ တဖြိုင်ဖြိုင်စီးဆင်းကျလာတယ်။ မော့ကြည့်လိုက်တော့ အခန်းထဲမှာ
သူမရှိတော့ဘူး။ ကုတင်ပေါ်ကခုန်ဆင်းပြီးအပြေးလေးလိုက်မိပေမယ့် သူကခြေလှမ်းကြဲကြီး
တွေနဲ့အိမ်ပြင်အထိရောက်သွားပြီ။
"ကိုသန်းထိုက်၊ ရှင်မသွားနဲ့ဦး၊ ကျွန်မနဲ့ရှင်းဦး"
တကျော်ကျော်အော်ရင်း ပြေးလိုက်ဖို့အိမ်ရှေ့တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ပြီးမှ ကေခိုင်ကိုယ်လုံး
တီးကြီးနဲ့ဆိုတာသတိဂင်လာလို့ အိပ်ခန်းထဲတခေါက်ပြန်ဂင်ပြေးလိုက်ရတယ်။
အခုနတုန်းကဘယ်နေရာချွတ်ချမိမှန်းမသိတဲ့ အဂတ်ဟောင်းတွေကိုပြန်ကောက်မနေ
တော့ဘဲဘီရိုထဲကအကျီတစ်ထည်၊ ထဘီတစ်ထည်ဆွဲယူလိုက်ပြီး ခပ်မြန်မြန်ဂတ်လိုက်တယ်။
အတွင်းခံတွေဘာတွေတောင်သတိမရတော့ဘူး။
ဆံပင်ဖရိုဖရဲ၊ မျက်လုံးမှာမျက်ရည်စတွေနဲ့ ဟိုဖက်ခြံရှေ့ကိုရောက်တော့ ခြံဂင်းတံခါး
ကသော့ခတ်ထားတယ်။
"ကိုသန်းထိုက်၊ ကိုသန်းထိုက်"
ခြံတံခါးကိုဆုပ်ကိုင်လှုပ်ရင်းအော်ခေါ်ပေမယ့် အထဲကဘာသံမှမကြားရဘူး။စိတ်ပေါက်
ပေါက်ရှိတာနဲ့ခြံတံခါးကိုပဲတပုန်းပုန်းကိုင်လှုပ်နေမိတယ်။ ဘေးပတ်ဂန်းကျင်ကိုတောင်သတိ
မထားမိဘူး။
ခဏကြာတော့စက်ဘီးစီးလာတဲ့ ကလေးငယ်တစ်ယောက်အနားရောက်လာပြီး...
"ဒီအိမ်ကဦးဦးကို လမ်းထိပ်မှာတွေ့ခဲ့တယ်မမ၊ ဈေးသွားမလို့လားမသိဘူး"
အရူးတပိုင်းဖြစ်နေတဲ့ကေခိုင့်ကို မရဲတရဲလေးလာပြောတယ်။ ဒီတော့မှကေခိုင့်စိတ်ထဲ
နဲနဲတည်ငြိမ်သတိရသွားပြီးတော့ ကလေးကိုကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောပြီး အိမ်ကိုပြန်လာ

ခဲ့တယ်။
အပြင်မှာဘာမှမဖြစ်သလိုထိန်းလာရတဲ့စိတ်တွေကအိမ်ထဲရောက်တော့နောက်တကြိမ်ထပြီးပေါက်ကွဲကြပြန်တယ်။
ဧည့်ခန်းထဲမှာထိုင်ရင်းကုလားထိုင်လက်တန်းကိုလက်သီးနဲ့ထုနေမိတယ်။ မညာမတာရက်ရက်စက်စက်ပြောသွားတဲ့ကိုသန်းထိုက်ကိုစိတ်ဆိုးတယ် ဒေါသဖြစ်တယ်။ ဒီလိုအထင်လွဲခံရစေဖို့ဖန်လာတဲ့ကံကြမ္မာကိုလဲစိတ်နာတယ်။ မဆင်မခြင်ပြောမိတဲ့စကားတွေ အတွက်လဲနောင်တရတယ်။
စိတ်တွေလဲမတည်ငြိမ်တော့ လူကလဲယောက်ယက်ခတ်နေတယ်။ ထိုင်နေချင်စိတ်မရှိတော့တာနဲ့အိပ်ခန်းထဲကိုပြန်ဝင်လာလိုက်တယ်။ အခန်းဝမှာပျော့စိစိအရာတစ်ခုကိုတက်နင်းမိလို့ငုံ့ကြည့်မိတော့ ခုနကကေခိုင်တို့ချစ်ပွဲမဝင်ခင်ချွတ်လိုက်တဲ့ ဘရာဇီယာလေး။စိတ်တိုတိုနဲ့ခြေထောက်နဲ့ခတ်ထုပ်လိုက်တာ အခန်းထောင့်ကိုလွင့်ထွက်သွားတယ်။
စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ကေခိုင်ကုတင်ပေါ်ထိုင်ချလိုက်ရင်း မျက်နှာကိုလက်ဝါးနဲ့အုပ်ထားမိတယ်။ ဘယ်သူမှမရှိ ၊ ကေခိုင်တစ်ယောက်ထဲသာရှိတဲ့အခန်းထဲမှာ လိပ်ပြာမလုံစွာနဲ့

ကေခိုင်မျက်နှာမဖေါ်ရဲအောင်ပါပဲ။

လက်ကိုဖယ်ပြီး ကုတင်ပေါ်ငေးကြည့်မိတော့ ဖရိုဖရဲဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေတဲ့ ခေါင်းအုံးနဲ့စောင်တွေ၊ ခြေရင်းမှာအကွင်းလိုက်ပုံနေတဲ့ ကေခိုင့်ထဘီ၊ အကျီကတော့ ကုတင်ဘေးမှာကျနေလေရဲ့။
ဘာမှမကြာသေးခင်အချိန်ကမှ အဖိုနဲ့အမလူသားနှစ်ဦးချစ်ဗျူဟာခင်းခဲ့တဲ့ချစ်တလင်းပြင်က ကေခိုင့်ကိုခပ်စိမ်းစိမ်းကြီး တုန့်ပြန်နေတယ်။
မရပ်နိုင်မတားနိုင်အောင်စီးကျလာတဲ့ မျက်ရည်တွေနဲ့အတူကေခိုင်ကုတင်ပေါ်လှဲချလိုက်မိတယ်။ ခုချိန်တော့ ကေခိုင့်ရင်ထဲမှာဒေါသနဲ့မခံချင်စိတ်တွေမရှိတော့ပါဘူး။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရတဲ့စိတ်ပဲရှိပါတော့တယ်။
အတွေးထဲကိုဖြစ်ခဲ့သမျှအကြောင်းတွေ စီကာစဉ်ကာဝင်လာတယ်။ ကေခိုင်သေသေချာချာပြန်တွေးကြည့်ပါတယ်။ ကိုသန်းထိုက်နဲ့နယ်မကျခင်ရော ၊ နယ်ကျပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းကာလတွေမှာ ကေခိုင့်ရင်ထဲဘာမှမရှိပါဘူး။ သူ့ကိုသားစပ်တဲ့တိရိစ္ဆာန်တစ်ကောင်လိုသဘောထားမျိုးတစက်လေးမှ မရှိခဲ့ပါဘူး။
ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကိုကြီးကလေးလိုချင်တဲ့ကိစ္စကိုလဲ သတိတောင်မရတော့ပါဘူး။
ကေခိုင်မေ့နေပါတယ်၊ သူ့ဆီကဘာရလိုမှု၊ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှမထားဘဲ ကေခိုင့်ခန္ဓာကိုယ်ကိုပေးခဲ့တာပါ။
ကေခိုင်ဝန်ခံပါတယ်၊ ပထမဆုံးအကြိမ်နဲ့နောက်ထပ်တစ်ကြိမ်သူနဲ့နယ်လွန်မိစဉ်ကဘာကြောင့်ဆိုတာရေရေရာရာနားမလည်အံ့သြတကြီးဖြစ်နေရဆဲပေမယ့် နောက်ပိုင်းအချိန်တွေမှာတော့ ကေခိုင်ကိုယ်တိုင်က လိုလိုချင်ချင်ရက်ရက်ရောရောနဲ့သူ့ကိုပုံအပ်မိတာပါ။
သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာကေခိုင်ပျော်တယ်။ ကြံ့ခိုင်တဲ့ရင်အုပ်နဲ့လက်မောင်းသားကြီးတွေကေခိုင်အလူးအလဲဖြစ်နေရချိန်မှာ အသီတရီကြည့်တတ်ပုံတွေ၊ တခါတလေတော့လဲ ကေခိုင့်ကိုထိလိုက်တာနဲ့ကြွေကျသွားမယ့် ပန်းကလေးတစ်ပွင့်လိုမျိုးယုယပုံတွေ၊ အရာအားလုံးကကေခိုင့်ကိုဖမ်းစားခဲ့ပါတယ်။

သူ.ကိုစွန်.ပစ်သွားတယ်ဆိုတဲ့မိန်းမကိုတောင်ကေခိုင်နားမလည်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့်
တခါတလေကျရင်ချွေးတွေစို့ရွဲနေတဲ့သူ.ကျောပြင်ကြီးကိုဖက်ရင်း အဲဒီမိန်းမကိုကျေးဇူးတင်နေ
မိပြန်ရော။ သူစွန်.ပစ်လိုက်လို.ကေခိုင်တို.ဆုံဆည်းခွင့်ရခဲ့တာလေ။
ခုတော့ကိုသန်းထိုက်ကကေခိုင့်အပျော်တွေ၊ သာယာမှုတွေအားလုံးကိုနင်းချေသွား
ခဲ့ပြီ။ ကေခိုင်ခေါင်းအုံးကြီးတစ်လုံးကိုဆွဲဖက်လိုက်ရင်းခေါင်းအုံးပေါ်မျက်ရည်တွေသွန်ချနေမိ
တယ်။ မိန်းမသားတွေရဲ.ဘဝမှာ နောက်ဆုံးလုပ်နိုင်တာဒါပဲမဟုတ်လား။
သူတို.ယောက်ျားသားတွေကျတော့ မာနတွေသိက္ခာတွေနဲ.စကားပြောကြတယ်၊
ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။ ဘဝပါပုံပေးလိုက်ရတဲ့မိန်းမတွေကရောဘယ်လိုစံ ဘယ်လိုနှုန်းနဲ.ဆုံးဖြတ်
ကြမလဲ ၊ရှေ.ဆက်ရမှာလဲ။ ကေခိုင်နာနာကျည်းကျည်းတွေးနေမိတယ်။
ဒါပေမယ့်အချိန်နာရီတွေက ကေခိုင့်ကိုကြာကြာတွေးနေခွင့်မပေးပါဘူး။ ပြတင်းပေါက်
ကနေရောင်ခြည်တွေစောင်း မှိန်ဖျော့သွားတာမြင်ရတဲ့အခါ နာရီကိုတချက်လှမ်းကြည့်ပြီး
ကေခိုင်အိပ်ယာပေါ်ကထလိုက်ရတယ်။ ကိုကြီးပြန်မလာခင် ရှုပ်ပွနေတဲ့ကုတင်နဲ. အခန်းကို

ရှင်းရဦးမယ်လေ။

အပိုင်း(၃၅)
"အိပ်မက်ကောင်းစဉ် မိုးမလင်းစေချင်" တဲ့သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်ကြားဖူးတယ်။ ဖြစ်ခဲ့ရ
တဲ့အဖြစ်တွေ မမျှော်လင့်ဘဲရပ်တန်.လို.သွားအပြီးမှာ ကေခိုင်အိပ်မက်ကလန်.နိုးလာရသူ
တစ်ယောက်လိုဇဝေဇဝါ ယောင်ချာချာနဲ.ခံစားနေရတယ်။
သူများတွေပြောကြသလို အိပ်မက်ဆိုးကလန်.နိုးတာမျိုးမဟုတ်ဘူး။ အိပ်မက်ကောင်း
တစ်ခုကနေလန်.နိုးခဲ့ရတာ။ ကေခိုင်ဂမ်းနည်းရတယ်၊ မခံချင်စိတ်လဲဖြစ်ရတယ် ဒါပေမယ့်
ကေခိုင်ကိုသန်းထိုက်ကိုစိတ်မဆိုးပါဘူး။ သူ.နေရာမှာကေခိုင်ဆိုရင်လဲ သူ.လိုခံစားရကောင်း
ခံစားရလိမ့်မယ်လို.တွေးပြီး ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါတယ်။
နောက်ပြီး ကိုသန်းထိုက်ပျောက်နေတယ်။ သူတို.အိမ်ဘက်ကိုကေခိုင်အမြဲလိုငေး
မျှော်နေမိပေမယ့် အရိပ်အယောင်တောင်မမြင်ရဘူး။ ပြန်သွားတာတော့မဟုတ်ဘူးလို.ထင်
တယ်။ အိမ်ထဲကအိမ်ပြင်မထွက်တာလား ဒါမှမဟုတ်ကေခိုင်တခြားနေရာရောက်နေတဲ့အချိန်
တွေမှာမှ သူကအပြင်ထွက်တာလား ကေခိုင်စဉ်းစားနေမိတယ်။
နေ.စဉ်ရက်ဆက်ကိုသူရောက်လာနေကျဆိုတော့ တစ်ယောက်ထဲအထီးကျန်နေချိန်
မှာကေခိုင်နေရတာ မပျော်တော့ဘူး၊ ရင်ထဲမှာဟာတာတာကြီးနဲ.။ မယောင်မလည်နဲ.သူတို.
ခြံရှေ.ရောက်သွားပြန်တော့လဲ သော့ဂလောက်ကြီးတစ်ခုကခြံတံခါးမှာအခန်.သား။
အရင်တုန်းကဆိုညဘက်ရောက်မှသာ ခြံတံခါးကိုသော့ခတ်လေ့ရှိတာလေ။
"ဟော"
ကေခိုင်ရင်ထိတ်ကနဲခုန်သွားတယ်။ ဒီနေ.ကေခိုင်ရောက်လာတော့ခြံတံခါးမှာ
သော့ဂလောက်ကြီးမရှိဘူး။ အတွင်းကဂျက်ကိုလက်နှိုက်ဖြုတ်ပြီး တံခါးကိုတွန်းဖွင့်လိုက်တယ်။
"ကျွီ..........."
မြည်သွားတဲ့တံခါးပတ္တာအသံကြီးကရင်ထိတ်စရာကောင်းတယ်။ ခိုးကြောင်ခိုးပုက်ဝင်
လာတဲ့အချိန်မှာမှ သူကအကျယ်ကြီးမြည်ရတယ်လို.။
အိမ်ဖက်ကိုလျှောက်လာရင်း ကေခိုင့်မျက်နှာထူထူပူပူခံစားရတယ်။ လာမယ့်သာလာရ

တယ်ဘယ်ကဘယ်လိုစပြီးပြောရမယ်ဆိုတာ ကေခိုင်လဲမသိဘူးလေ။ မမျှော်လင့်ဘဲရလာတဲ့ အခွင့်အရေးကိုလက်မလွှတ်ချင်လို့သာခြံထဲဝင်ခဲ့ရတာ။
မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ရောက်လာပြီးမှ အိမ်တံခါးဝအရောက်မှာကေခိုင့်ရင်ဆို့သွားတယ် အိမ်တံခါးကသော့ခတ်ထားတယ်လေ။ ဒါပေမယ့်သံပန်းတံခါးရဲ့အပြင်ဖက်မှာမဟုတ်ဘူး အထဲ ကနေခတ်ထားတာ။ ဒါဆိုရင်အိမ်ထဲမှာလူရှိနေတယ်ဆိုတဲ့သဘောပဲ။ ကေခိုင်ဂမ်းသာသွားရ ပြန်တယ်။
"ကိုသန်းထိုက်၊ ကိုသန်းထိုက်"
အသံအုပ်အုပ်လေးနဲ့ခေါ် လိုက်တယ်။ ဘာမှတုန့်ပြန်သံမကြားရဘူး။
"ကိုသန်းထိုက်၊ ကိုသန်းထိုက်"
ခပ်ကျယ်ကျယ်လေးထပ်ခေါ် လိုက်တော့ အထဲကလှုပ်ရှားသံထွက်လာတယ်။ ကေခိုင် အားတက်သွားပြီးထပ်ခေါ် လိုက်တယ်။
"ကိုသန်းထိုက်၊ ကိုသန်းထိုက်"
"ဘယ်သူလဲ"
ကေခိုင်ဂမ်းနည်းသွားရတယ်၊ ပြန်ထူးလိုက်တဲ့အသံက ကိုသန်းထိုက်မှန်းကေခိုင် သိတယ်။ သူကတော့တကြော်ကြော်ခေါ် နေတဲ့ကေခိုင့်အသံကိုမသိဘူးတဲ့လား။ လှုပ်ရှားသွား တဲ့စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင် အားတင်းထိန်းချုပ်လိုက်ရင်း......
"ကျွန်မပါ၊ ကေခိုင်ပါ"

"ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ"
မေးလိုက်တဲ့အသံနဲ့အတူတံခါးဝမှာလူပါရောက်လာတယ်။ ချောင်ကျနေတဲ့သူ့မျက်နှာ ကိုမြင်လိုက်ရတော့ကေခိုင့်ရင်ထဲမှာနာကျဉ်သွားတယ်။ သူလည်းခံစားနေရသလား။
"ကေခိုင်ပြောစရာရှိလို့ပါ အစ်ကို"
"ပြောစရာရှိတယ်......"
မထီလေးစားဟန်နဲ့ပြန်မေးလိုက်တော့ ရင်ထဲလှုပ်ကနဲဖြစ်သွားပြီးလဲကျမလိုဖြစ်သွား တာကြောင့်တံခါးသံပန်းကို လက်နဲ့ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရတယ်။ ပြောရက်လိုက်တာလို့ ရင်နာရတယ်။
"တံခါးဖွင့်ပေးပါလား အစ်ကို"
အတတ်နိုင်ဆုံးတည်ငြိမ်အောင်ထိန်းထားပေမယ့် ကေခိုင့်အသံကတုန်ခါနေတယ်။
ကေခိုင်မငိုမိအောင်စိတ်ကိုမနည်းအားတင်းထားရတယ်။
သူကေခိုင့်ကိုတွေတွေကြီးစိုက်ကြည့်နေတယ်။ သူ့မျက်ဂန်းထဲမှာနားမလည်ခြင်းတွေ နဲ့အတူကြေကွဲမှုအရိပ်အယောင်တွေကိုပါမြင်နေရတယ်။
"ဒီမှာပဲပြောဆိုလဲပြောပါ့မယ် အစ်ကို၊ လူမြင်ကောင်းတာမကောင်းတာကိုကေခိုင်ဂရု မစိုက်ပါဘူး၊ အစ်ကိုနားထောင်ပေးရင်ကျေနပ်ပါပြီ"
ကေခိုင့်နှုတ်ကဘာ့ကြောင့်ဒီလိုအောက်ကျနောက်ကျစကားကိုပြောမိရတယ်ဆိုတာ ကေခိုင်လဲမသိဘူး။ အမှတ်တမဲ့ပြောမိပြီးမှ သိမ်ငယ်စိတ်ဝင်လာတာနဲ့အတူမျက်ရည်တွေက တလိမ့်လိမ့်ကျလာတယ်။
"ခဏလေးနော်"
သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း သူအထဲကိုပြန်ဝင်သွားပြီးချက်ချင်းပြန်ထွက်လာတယ်၊ လက်ထဲ

မှာတော့သော့တွဲတစ်ခုနဲ့။

"လာလေ"

တံခါးပွင့်သွားတော့ ကေခိုင်အိမ်ထဲကိုခြေလှမ်းသုတ်သုတ်နဲ့ပြေးဝင်မိတယ်။ သူတံခါး ပြန်ပိတ်နေတာကိုနောက်မှာထားခဲ့ပြီး ဧည့်ခန်းထဲကိုတန်းဝင်လာခဲ့တယ်။ လမ်းမှာကပျာကသီ မျက်ရည်တွေကိုသုတ်သွားပေမယ့် မရပါဘူး။ မျက်ရည်တွေကသုတ်လေကျလေ။ ဧည့်ခန်းထဲမှာမျက်စေ့ကစားလိုက်ပြီး တစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာခုံတစ်ခုမှာကေခိုင်ဝင်ထိုင် လိုက်တယ်။ သူလဲရောက်လာပြီးကေခိုင်နဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

"ပြောလေ၊ ဘာပြောမှာလဲ"

ခပ်တည်တည်မျက်နှာကြီးနဲ့စိုက်ကြည့်ပြီးမေးတယ်။ အသံကတော့မမာပါဘူး။ ခုနက ထက်စာရင်အများကြီးပျော့ပျောင်းပါတယ်။

ပြောပါဆိုတော့ ကေခိုင်ဘာပြောရမှန်းမသိတော့ဘူး။ ကေခိုင်သူ့ကိုဘာပြောချင်နေ တာလဲဆိုတာကိုလဲ တွေးလို့မရဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ ကေခိုင်အရမ်းသိချင်နေတဲ့ကိစ္စတစ်ခု ကိုပဲ မေးလိုက်မိတယ်။

"အစ်ကို ကေခိုင့်ကိုဘာဖြစ်လို့ မယုံတာလဲ"

ကိုသန်းထိုက်မျက်နှာတည်သွားတယ်။ ကေခိုင့်ဆီကအကြည့်ကို ပြတင်းပေါက်တစ်ခု ဆီကိုပြောင်းလိုက်ပြီး အပြင်ကိုလှမ်းငေးနေတယ်။

"ပြောပါအစ်ကို၊ ကေခိုင်အရမ်းသိချင်တယ်"

သူကခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းခါလိုက်ရင်း.......

"မသိဘူးကေခိုင်၊ မင်းတစ်ယောက်ထဲကိုမှမဟုတ်ပါဘူး မိန်းမတွေကိုယုံဖို့ ငါမရဲ တော့တာ"

"ကေခိုင်ဘာမှားလို့လဲ"

"မင်းမမှားပါဘူး၊ မင်းမမှားပါဘူး၊ မင်းအပိုင်းနဲ့မင်း၊ မင်းအယူအဆနဲ့မင်းဆိုရင် မင်း မှန်ပါတယ်၊ ငါကဘုမသိဘမသိနဲ့ဝင်ပါမိတဲ့ကောင်ပါ"

"ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊ ကေခိုင်နားမလည်ဘူး ရှင်းရှင်းပြောပါ ကေခိုင်လဲရှင်းရှင်းပဲ ပြောမှာပါ"

"အော်.........ဒီလိုပါ၊ ငါကမင်းတို့ရဲ့မိသားစု စီမံကိန်းကြီးထဲမှာ ဘာမှန်းညာမှန်းမသိ ဘဲဝင်ပါရတဲ့ကောင်ပါလို့."

"ကျွန်မကလေးလိုချင်လို့. ရှင့်ကိုလိုက်လျောခဲ့တယ်လို့. ရှင်ဆိုလိုချင်တာလား"

"အင်းလေ ဒါပေမယ့် ငါကပြောတော့ ငါ့အထင်ပေါ့"

"ကျွန်မ အစ်ကို့ကိုနားလည်ပါတယ်"

"ဘာပြောတယ်"

"ဘယ်သူမဆို ဒီလိုပဲထင်ကြမှာပေါ့၊ နားလည်ပါတယ် ဒါပေမယ့် ဒီလိုမှမဟုတ်တာဘဲ"

"ဒါဖြင့်ရင်ဘာကျန်သေးလို့လဲ၊ မင်းကငါ့ကိုအရမ်းချစ်မိသွားလို့လို့ပြောချင်တာလား"

"ကေခိုင်ရှင့်ခံစားချက်ကိုနားလည်ပါတယ်လို့ပြောပြီးပြီလေ၊ မိန်းမတန်မဲ့နဲ့ရှင့်ဆီအ ရောက်လာရှင်းပြတဲ့သူပြောတာကို နားထောင်မပေးချင်ဘူးလား"

"ငါဒီလောက်မရိုင်းပါဘူး၊ မင်းဘာပြောမလို့လဲပြောပါ ငါနားထောင်မှာပါ"

"ကျွန်မသာဒီလိုနည်းနဲ့ကလေးလိုချင်ရင် ရှင်ထောင်ကထွက်လာတဲ့အထိတောင်

စောင့်နေစရာမလိုဘူး၊ ရတာကြာပြီ"
သူငြိမ်သွားတယ်။
"ဒီရပ်ကွက်အပြင်ထွက်လိုက်ရင် ကျွန်မကိုအိမ်ထောင်သည်မှန်းမသိတဲ့သူတွေအများကြီးပဲ၊ အိမ်ထောင်ရှိမှန်းသိလျှက်နဲ့တောင်ချဉ်းကပ်နေတဲ့လူတွေရှိတာ၊ ဥပမာရှင့်ညီလိုမျိုးပေါ့ ကြိုက်တဲ့တစ်ယောက်ခေါင်းခေါက်ယူလို့ရတယ်၊ ဒါကိုရှင်လက်ခံလား"
ဘာမှပြန်မဖြေဘူး၊ ငြိမ်နေတယ်။
"ကျွန်မ ကမြင်းချင်ရင်လွယ်ပါတယ်၊ သူတို့လိုချင်တာပေးရင်ကျွန်မနားမှာဒူးထောက်လာမယ့်သူတွေအများကြီးပါ၊ ရှင်နဲ့မတွေ့ခင်အထိကျွန်မတကယ်ကိုအသန့်ရှင်းဆုံးနေခဲ့တယ် ဆိုတာ.......ရှင်...........ရှင် အသိဆုံးပါ"
ကေခိုင်စိတ်ကိုမထိန်းနိုင်တော့ဘူး၊ ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုမိတယ်။ သူကတော့ကေခိုင့်ကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ငေးလို့။
"ဒီအတွက်ရှင့်ကိုကျွန်မပုံအပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကိစ္စကိုသတိတောင်မရဘူး၊ ရှင်ပြန် စဉ်းစားပါ ရှင်ကစခဲ့တာလား ကျွန်မကရှင့်ကိုအတင်းကြံတာလား"

ကျောက်ဆစ်ရုပ်လိုငြိမ်သက်နေရာကနေ ကိုသန်းထိုက်လှုပ်ရှားလာတယ်။ ထိုင်နေရာ ကထလာပြီး ကေခိုင့်ကုလားထိုင်လက်တန်းပေါ်မှာလာထိုင်တယ်။ ကေခိုင်သူ့ပေါင်ပေါ်ခေါင်း တင်ပြီး အားပါးတရငိုမိတယ်။ နည်းနည်းတုံ့ဆိုင်းတုံ့ဆိုင်းဖြစ်နေပြီးတော့ သူကေခိုင့်ကျောပြင် ကိုအသာလေးပွတ်ပေးရင်းနဲ့.....
"မငိုပါနဲ့ ကေခိုင်ရယ်၊ ကေခိုင်ဒီလိုငိုတော့ငါလည်းစိတ်မကောင်းဘူး"
ကေခိုင်သူ့ကိုမော့ကြည့်လိုက်ရင်း.....
"ကျွန်မရှင့်ဆီက..........ရှင့်ဆီက ဘာမှမမျှော်လင့်ခဲ့ပါဘူးအစ်ကိုရယ်........ရှင့်ဆီက ဘာမှမလိုချင်ပါဘူး"
သူ့မျက်နှာညှိုမှိုင်းသွားတယ်။ စိတ်ထိခိုက်သွားပုံပဲ။ ကေခိုင့်နဖူးကဆံစလေးတွေကို သပ်တင်ပေးရင်း..........
"ငါ့စိတ်ထဲမှာလည်းဒီလိုပဲခံစားရပါတယ် ကေခိုင်ရယ် ဒါပေမယ့် ငါကိုယ်တိုင်ကလဲ ခဲမှန်ဖူးတော့သံသယစိတ်ရဲ့ဒဏ်ကိုမခံနိုင်ဘူးလေ၊ ခုငါနားလည်ပါပြီ မင်းကိုနောက်ဘယ် တော့မှ အထင်မလွဲတော့ပါဘူး"
"တကယ်ပြောတာလား"
"တကယ်ပါ၊ မယုံဘူးလား"
"ယုံချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မယုံရဲသလိုပဲ"
"ယုံပါကေခိုင်ရယ်......"
ကေခိုင့်ကိုယ်လုံးလေးကိုအသာသိုင်းဖက်လိုက်ရင်း ပြောတယ်။ ကေခိုင့်မျက်ရည်တွေ သုတ်ပေးရင်း.......
"မငိုနဲ့တော့နော်"
"အို.............တမင်လုပ်တာမှမဟုတ်တာ၊ သူ့ဟာသူမျက်ရည်ကျတာဘယ်တတ်နိုင် မလဲ"
ကေခိုင်ကပြန်ပြီးရန်တွေ့တော့ နားလည်စွာနဲ့ပြန်ပြုံးပြတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ သံသယရိပ်တွေမမြင်ရတော့ဘူး။

ဒီလိုကျတော့လွယ်သားပဲလို့. သူ.ပေါင်ပေါ် ခေါင်းတင်မေးရင်းကေခိုင်တွေးမိတယ်။
သူကေခိုင့်ကိုခုလိုလွယ်လွယ်ကူကူနားလည်သွားတော့ ကေခိုင်လည်းဂမ်းသာရပါတယ်။
"ကေခိုင်"
"ရှင်"
"မျက်ရည်ကျသေးလား"
"ဟင့်အင်း မကျတော့ဘူး"
သူကပြုံးလိုက်ရင်း ကေခိုင့်ကိုဆွဲထူလိုက်တယ်။
"ဘာလဲ"

"အခန်းထဲသွားမယ်လေ"
"အို"
ကေခိုင်ရင်ဖိုသွားရတယ်။
"ရှင်ဘယ်လိုလူကြီးလဲ"
"အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောချင်လို.ပါ"
"ဒီမှာပြောလဲရတာပဲလို."
"ဧည့်သည်လာရင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲလို."
"ရှင့်ဆီဘယ်သူလာဖူးလို.လဲ"
နှုတ်ခမ်းစူပြီးပြောလိုက်မိပေမယ့် ကေခိုင်မတ်တပ်လေးရပ်ပြီးသားဖြစ်နေပြီ။ ကေခိုင့်
ပုခုံးကိုဖက်ပြီးကိုသန်းထိုက်က အတွင်းကိုခေါ်သွားတယ်။ အရင်သူနေမကောင်းဖြစ်တုန်းက
ကေခိုင်ရောက်ခဲ့ဖူးတဲ့ အခန်းလေးထဲကို။
"အခုတော့ရှင်းလို.ပါလား"
"ဟိုတခေါက်ကေခိုင်ရောက်တုန်းက ငါကနေမကောင်းဖြစ်နေတာကိုး၊ ဘယ်ရှင်းနိုင်
မလဲ"
ကုတင်လေးကကျဉ်းကျဉ်းလေးပါ၊ လူတစ်ယောက်ချောင်ချောင်ချိချိအိပ်သာရုံလေးပဲ။
နှစ်ယောက်ယှဉ်ပြီးလှဲလျောင်းမယ်ဆိုရင်တော့ ကျပ်ကျပ်တည်းတည်းရှိလိမ့်မယ်။ သင်ဖျူးဖျာ
တစ်ချပ်ခင်းထားပြီး ခေါင်းဦးတစ်လုံးနဲ့.စောင်တစ်ထည်ပဲရှိတယ်။ သူနေရတဲ့ဘဝကိုမြင်တော့
ကေခိုင့်ရင်ထဲမှာ သနားစိတ်တွေဂင်လာရတယ်။
ကုတင်ပေါ်နှစ်ယောက်ယှဉ်ထိုင်မိတော့ သူကကေခိုင့်ကိုတင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဖက်လာ
တယ်။ ပြင်းပြင်းထန်ထန်နုန်ပေါက်နေတဲ့သူ.ရင်ခုန်သံတွေကို ကေခိုင်အနီးကပ်ကြားနေရတယ်
ကေခိုင်လဲရင်တွေခုန်နေတယ်။
"ကေခိုင်"
"ရှင်"
"တို.မတွေ.တာဘယ်နရက်ရှိပြီလဲ သိလား"
"ဆယ့်နှစ်ရက်ရှိပြီ၊ ရှင်မသိဘူးမဟုတ်လား"
"ဟိုမှာကြည့်"
နံရံပေါ်ကပြက္ခဒိန်ကိုလက်ညှိုးထိုးပြတယ်။ ဒီလရဲ.နေ.စွဲတွေပေါ် မှာကြက်ခြေခတ်
ကလေးတွေတွေ.ရတယ်။
"ရေကြည့်၊ အားလုံးဆယ့်နှစ်ခုရှိတယ်"

ကေခိုင့်ရင်ထဲနွေးကနဲဖြစ်သွားလို့. သူ့ရင်ခွင်ထဲကိုတိုးဝင်လိုက်မိတယ်။
"ကေခိုင်"
"ဘာလဲ"
"ငါလဲခံစားရတယ်ဆိုတာ ယုံပြီလားဟင်"

"ယုံပါတယ်အစ်ကိုရယ်"
ကေခိုင်တိုးတိုးလေးပြန်ဖြေလိုက်ရင်း သူ့ကိုပြန်ဖက်ထားလိုက်တယ်။ ရင်ထဲမှာငြိမ်း
အေးကြည်လင်သွားပြီးတော့အရာရာက ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွားသလိုမျိုးခံစားရတယ်။ အဲဒီ
နောက်မှာတော့.......
အားလုံးကသူ့အစီအစဉ်နဲ့သူဆက်တိုက်လိုက်လာတယ်။ ကေခိုင်လဲဟန်ဆောင်မနေ
တော့ဘူး၊ မူမနေတော့ဘူး။
"မွေ့ယာတော့မရှိဘူး ကေခိုင်ရယ်"
ကေခိုင့်ကိုအသာအယာတွန်းလှဲလိုက်ရင်းသူကတိုးတိုးလေးကပ်ပြောတယ်"ရပါတယ်"
လို့ပြန်ဖြေလိုက်မိတဲ့ကေခိုင့်အသံက ဟိုးအဝေးကြီးကနေပဲ့တင်ထပ်ပြီးမှ ကေခိုင့်နားမှာပြန်
ကြားရသလိုပဲ။
ရန်ဖြစ်ပြီးတော့ပြန်ချစ်ကြတာပိုရင်ခုန်ဖို့ကောင်းတယ်တဲ့။ ဒီစကားမှန်တယ်ဆိုတာ
ကေခိုင်လက်ခံလိုက်ရပြီ။ ကေခိုင့်အတွက်အရင့်အရင်နေ့တွေထက်ပိုပြီးချိုမြိန်ရပါတယ်။ မွေ့
ယာနဲ့သင်ဖျူးဖျာဟာဘာမှမခြားနားပါဘူး။ သူ့ဖက်ကတပ်တပ်မက်မက်ရှိလွန်းလှသလို
ကေခိုင်လဲရှက်ဖို့ကြောက်ဖို့မေ့ပြီး လိုက်လိုက်လှဲလှဲတုန့်ပြန်နေမိတယ်။
အရင်အကြိမ်တွေတုန်းက ကေခိုင်သူ့အချစ်တွေမှာအလိုက်သင့်စီးမျောတာမျိုးပဲရှိ
တယ်။ ကေခိုင့်ဘက်ကဘာတုန့်ပြန်မှုမျိုးမှမပေးခဲ့ဘူး။ ဒီနေ့တော့အရာအားလုံးကိုမေ့လျော့
စွာနဲ့. ကေခိုင်တုန့်ပြန်လှုပ်ရှားမိတယ်။
ကေခိုင့်ရဲ့တုန့်ပြန်မှုတွေကြောင့်သူလည်းပိုတက်ကြွလာရတယ်။ ဒါပေမယ့်သူမကြမ်း
ဘူး၊ မရမ်းဘူး။ စိတ်လွတ်သွားတဲ့အခါမျိုးတကြိမ်နှစ်ကြိမ်ကလွဲရင် ကေခိုင့်ကိုအရမ်းနာကျဉ်
ခံစားရအောင်မလုပ်ဘူး။
"ကေခိုင့်ကိုခွဲမသွားပါနဲ့၊ တစ်ယောက်ထဲမထားခဲ့ပါနဲ့"
သူ့ကိုသိုင်းဖက်ရင်းကေခိုင်အကြိမ်ကြိမ်အထပ်ထပ်ရေရွတ်နေမိတယ်။ ပီတိလှိုင်းတွေ
ကလဲတကိုယ်လုံးအနှံ့တသိမ့်သိမ့်တငြိမ့်ငြိမ့်လွင့်ပျံ့လို့။ လောကရဲ့အမြင့်ဆုံးသောနေရာကို
ရောက်နေရသလို၊ အများနဲ့မတူထူးခြားတဲ့အောင်မြင်မှုကိုရယူနိုင်ခဲ့သူတစ်ယောက်လိုရင်ထဲ
မှာဖြစ်နေရတယ်။
ဒါပေမယ့် ကေခိုင့်ရဲ့ပီတိလေးတွေကြာရှည်မခံလိုက်ပါဘူး။
"အို.........ဘာလုပ်တာလဲ"
ကေခိုင့်ကိုယ်ပေါ်ကိုတဖတ်ဖတ်နဲ့ပြေးကပ်လာတဲ့ အဖြူရောင်အရည်တွေကြောင့်
နားမလည်မှုတွေနဲ့အတူပြန်မေးလိုက်မိတယ်။
"ဆော...................ဆောရီး.....ငါယောင်သွားလို့"
"ယောင်တာ"
"ဟို....ဟို.....မပြီးလောက်သေးဘူးဆိုပြီးတော့........"
"ဟင်း............"

ကေခိုင်သက်ပြင်းချလိုက်မိတယ်။ ဒီလိုပေကုန်လို့စိတ်အနှောက်အယှက်တော့မဖြစ်ပါဘူး ဒါပေမယ့် နေရတာတမျိုးပဲ။

"ငါသုတ်ပေးမယ်"

ကုတင်ပေါ်ကဆင်းသွားပြီးတော့ အဝတ်ပိုင်းတစ်စယူလာပြီး သေချာသုတ်ပေးတယ်။ ကေခိုင်မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ခပ်ကြီးကြီးယောကျ်ားကိုင်လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်ဖြစ်နေတာကိုမြင်လိုက်ရတယ်။

"အို.........ဘာလို့လက်ကိုင်ပဝါနဲ့သုတ်ရတာလဲ"

"ရပါတယ်၊ လျှော်ပစ်မှာပေါ့"

"ကေခိုင်လျှော်ပေးမယ်နော် အစ်ကို"

ကေခိုင့်စကားကိုမကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ထပ်သုတ်ပေးနေရင်းက.......

"ရှုပ်နေပြီလေ၊ မရိုတ်သေးဘူးလား"

"အစ်ကိုနော်၊ စလာပြန်ပြီ ဒီဇာတ်လမ်းကို"

"နှောက်တာပါ ကေခိုင်ရဲ့"

"မနှောက်နဲ့. ကေခိုင်တို့ကသဘာဝအတိုင်းနေတတ်တယ်၊ ရှင့်မိန်းမလိုဇီဇာမကြောင်ဘူး"

ကေခိုင့်စကားကိုသဘောကျလွန်းလို့. ကိုသန်းထိုက်ရယ်လိုက်တာမျက်လုံးတွေတောင်ပိတ်သွားတယ်။

"ဒီမှာ...ဖျာမှာလည်းစိုကုန်ပြီ"

ကေခိုင်ကဘေးကိုရွှေ့လိုက်ရင်းပြောလိုက်တယ် ဖျာပေါ်မှာလဲစိုရွှဲနေတဲ့အကွက်ကြီးတစ်ကွက်။

"ဟင်.......ဒါကငါ့ဆီကမဟုတ်ပါဘူး၊ ကေခိုင့်ဆီကပါ"

ကေခိုင်ရှက်ရှက်နဲ့သူ့ကိုရိုက်လိုက်မိတယ်။

"အား............နာတယ်"

"နာဦး"

မကျေနပ်သေးတာနဲ့ထပ်ပြီးတော့ဆွဲလိမ်ပစ်လိုက်တယ်။ အရင်နေ့တွေတုန်းကအိပ်ယာခင်းနဲ့ကွက်တာလောက်တော့ရှိတာပေါ့၊ အဲဒီနားလေးကိုဆပ်ပြာနဲ့ပွတ်လျှော်လိုက်ပြီးမီးပူပြန်ထိုးလိုက်ရင် အဆင်ပြေသွားတာပဲ။ ဒီနေ့မှဘယ်လိုဖြစ်ရတယ် ကေခိုင်လဲမသိဘူး။

"ထားလိုက်လေ သူ့အလိုလိုခြောက်သွားမှာပေါ့"

သူ့လက်ကိုင်ပဝါနဲ့မသုတ်ချင်တာနဲ့ကေခိုင်ကခြေရင်းမှာပုံထားတဲ့ ထဘီကိုလှမ်းဆွဲလိုက်တော့သူကတားတယ်။

"ကောင်းပွဲမလား"

"ကောင်းပါတယ်၊ ရှာပြန်ရင်အမှတ်တရယူသွားရတာပေါ့"

ကေခိုင်မျက်စောင်းထိုးလိုက်ရင်း.......

"ရှင့်ကိုဒီလိုပေါက်ကရပြောတတ်လိမ့်မယ်လို့. အစကမထင်ဘူးသိလား"

"ငါလဲမင်းနဲ့.ဒီလိုအခြေအနေထိရောက်ရလိမ့်မယ်လို့. ထင်မထားမိဘူး"

"အဲဒါတော့ ကျွန်မရောပဲ"

"ဆန်းတယ်နော်"

နှစ်ယောက်သားတစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီးရယ်လိုက်မိကြတယ်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်မကျေလည်သလိုစကားတွေပြောနေမိကြပေမယ့် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှုတစ်ခုကိုတော့နှစ်ယောက်လုံးတူညီစွာခံစားနေရတယ်လို့ကေခိုင်ထင်တယ်။ ဒီအထင်မှန်လိမ့်မယ်လို့လဲယုံကြည်နေမိတယ်။သူ့ကိုဒီအကြောင်းပြောပြချင်ပေမယ့်ပြောမနေတော့ပါဘူး။ တခါတလေမှာ ခံစားချက်ဆိုတာဖွင့်ဟပြောဖို့မလိုပဲ ရင်ထဲမှာထားမှပိုအဓိပ္ပါယ်ရှိတာမျိုးမဟုတ်လား။

အပိုင်း(၃၆)

ဒီလိုနဲ့ကေခိုင့်ရဲ့နိစ္စဒူဇတွေအားလုံးပုံမှန်အတိုင်းပြန်ဖြစ်သွားရတယ်။ တစ်ခုတော့ထူးတယ် အရင်ကသူကကေခိုင့်ဆီကိုလာပေမယ့် ခုတော့ ကေခိုင်ကလဲသူ့ဆီသွားတတ်လာတယ်။

ကိုသန်းထိုက်ကိုကြည့်ရတာအိမ်ကိုသိပ်လာချင်ပုံမရဘူး။ ကေခိုင်တို့နှစ်ယောက်ပြန်အဆင်ပြေသွားပြီးတဲ့နောက်တစ်နေ့ သူရောက်လာပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ညစဉ်ညတိုင်းကေခိုင်နဲ့ကိုကြီးအိပ်တဲ့ကုတင်ကြီးပေါ်မှာ သူပျော်တော့ပုံမပေါ်ဘူး။ သူမပျော်တော့ကေခိုင်လဲစိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်ရတယ်။ ဒ့ါကြောင့်ကေခိုင်ပဲသူ့ဆီကိုသွားတော့တယ်။ ဒါသူတို့နှစ်ယောက်လုံးအတွက်အဆင်ပြေပါတယ်။ ခုဆိုကေခိုင်အိမ်မှာထမင်းဟင်းမချက်တော့ဘူး ညနေစာလောက်ပဲချက်စားဖြစ်တယ်။ နေ့လည်စာဆိုဟိုဖက်အိမ်မှာပဲစားတော့တယ်လေ။

တစ်ယောက်ထဲဖြစ်သလိုစားနေရတဲ့ကိုသန်းထိုက်အတွက်လဲအဆင်ပြေတယ်။ ကိုကြီးရုံးသွားပြီဆိုတာနဲ့ပတ်ဂန်းကျင်အရိပ်အကဲကြည့်ပြီး လူလစ်တာနဲ့ဟိုဖက်အိမ်ကူးသွားပြီးတော့တစ်နေ့လုံးနေပြီး ညနေစောင်းမှပြန်ဖြစ်တယ်။

ကေခိုင်ရောက်လာမှထမင်းဟင်းချက်တယ်။ ကျက်ပြီဆိုရင်နှစ်ယောက်အတူလက်ဆုံစားကြတယ်။ ကေခိုင်လဲအရင်လိုအစားမမှန်အသောက်မမှန်မဟုတ်တော့ဘူး။ သူများတွေသတိထားမိလောက်အောင်ကိုပြန်ပြီး ပြည့်တင်းလာတယ်။

တကယ်တော့သူတို့နေထိုင်ပုံဟာလင်မယားစုံတွဲလိုပါပဲ။ ကေခိုင်ကိုယ်တိုင်လဲဒီလိုပဲခံစားရတယ်။ သူ့ကိုပြုစုရတာ၊ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးရတာအားလုံးကို ဇနီးတစ်ယောက်ကလင်သားရဲ့ဂေယာဇစ္စကိုလုပ်ပေးရသလိုပဲ သဘောထားပါတယ်။ သူကတော့ဘယ်လိုသဘောထားမယ်မသိဘူး။ ကေခိုင်ဒီအကြောင်းကို ကိုသန်းထိုက်ကိုဖွင့်ပြောချင်ပေမယ့် မပြောဖြစ်ဘူး။ မမေးဖြစ်ဘူး။ အားလုံးအဆင်ပြေနေမှတော့ ဒီအတိုင်းပဲနေလိုက်တာကောင်းတယ်လို့ကေခိုင်

သဘောထားလိုက်တယ်။

ငယ်စဉ်ကာလတုန်းကကေခိုင့်ဘဝက မပြည့်မစုံရှိခဲ့ပေမယ့် အခုချိန်မှာကေခိုင့်ဘဝကအတန်အသင့်ပြည့်စုံငြိမ်းချမ်းနေပါပြီ။လူတန်းစေ့နေနိုင်စားနိုင်တယ်။လူရိုသေရှင်ရိုသေဂုဏ်ပုဒ်လဲရှိတယ်။ ဒါပေမယ့်ဒါဟာပြည့်စုံမှုမရှိဘူးလို့ကေခိုင့်စိတ်ထဲမှာ မသိစိတ်ကသတ်မှတ်ထားခဲ့တဲ့အတွက်ကေခိုင့်ဘဝဟာ တစိတ်တဒေသလစ်ဟာနေခဲ့ရတယ်။

ခုတော့ကေခိုင့်ရင်ထဲက ဒီကွက်လပ်ပြည့်စုံသွားသလိုပဲ။ ခိုးကြောင်ခိုးပုက်ဘဝပေမယ့် တကယ့်လင်မယားတွေထက်တောင်မှအတူတကွရှိချိန်များတဲ့ သူတို့လက်ရှိအခြေအနေကကေခိုင့်ရင်ထဲမှာ လိုအပ်ချက်တွေအားလုံးကိုဖြည့်ပေးလိုက်သလိုပဲ။

မွေ့ယာမပါဘဲသင်ဖျူးဖျာလေးပဲခင်းထားတဲ့ကုတင်ကျဉ်းကျဉ်းလေးပေါ်မှာနှစ်ယောက်

သားကျပ်ကျပ်သပ်သပ်လှဲ့လျှောင်းရတာကို ကေခိုင်သဘောကျတယ်။ အသားချင်းကလည်း အမြဲလိုထိတွေ့နေတဲ့အတွက် ရင်ခုန်ဖို့လွယ်သလိုသွေးဆူတာလဲမြန်စေတယ်။
"သမီးရည်းစားဘဝမှာ အချစ်ကုန်၊ လင်မယားဘဝမှာအရှက်ကုန်" တဲ့ဆိုရိုးစကား လူတွေပြောလေ့ရှိကြတယ်။ တကယ်မှန်တဲ့စကားပါ။ သူ့ကိုလင်သားတစ်ယောက်လို၊ ကေခိုင်ကိုယ့်ကေခိုင်မယားတစ်ယောက်လိုသဘောထားခံယူလိုက်မိပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ သူနဲ့ပတ်သတ်ရင်အရှက်ဆိုတာ ကေခိုင့်အတွက်ကုန်ခဲ့ပါပြီ။
ကိုသန်းထိုက်က ကေခိုင့်ထက်အသက်ကြီးတယ်။ အတွေ့အကြုံလဲပိုများတယ်။ အိမ်ထောင်လဲတစ်ဆက်ကျခဲ့ဖူးသူ။ ကေခိုင်ကတော့သူနဲ့ကျမှဖိုသဘာဝ၊ မသဘာဝကိုနှဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ကြုံခဲ့ရသူ။ သူဟာကေခိုင့်အတွက်အကောင်းဆုံးဆရာပါပဲ။
တစ်ခါတုန်းကကေခိုင်ကိုကြီးအံ့ဆွဲထဲကစာအုပ်ထဲမှာတွေ့ခဲ့ဖူးတာတွေဟာ အခုချိန်မှာလက်တွေ့တွေဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီတုန်းကရှက်စရာလို့သဘောထားမိခဲ့တာတွေကိုခုချိန်မှာ ရှက်စရာလို့မမြင်မိတော့ဘဲ မမေ့နိုင်စရာတွေ့ဖြစ်လာရတယ်။ မမြင်ဖူးမူးမြစ်ထင်သတဲ့။ ကေခိုင့်အတွက်ကတော့မြစ်တောင်မှမကတဲ့ ပင်လယ်ပြင်ကျယ်ကြီးလိုပါပဲ။ ဆန်းကျယ်တဲ့၊ နက်ရှိုင်းတဲ့ပင်လယ်ကြီးထဲမှာ စိတ်လွတ်လက်လွတ်နဲ့ကေခိုင်ပျော်ရွှင်စွာကူးခတ်နေမိခဲ့ပါတယ်။ ကေခိုင့်အတွက်စိတ်ဇနီးစနောင့်ဖြစ်စရာဆိုလို့တစ်ခုပဲရှိပါတယ်။
အဲဒါက........
"အစ်ကို ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ"
ပေါင်ပေါ်ကိုစီးကျလာတဲ့ဖြူချွဲချွဲအရည်တွေကိုကြည့်ရင်း ကေခိုင်မေးမိတယ်။
"ဟို...ဟာ....ဒီမှာဖျာကနီးစကဒူးကိုလာထိုးနေလို့. ဖယ်မလို့လုပ်ရင်းထွက်သွားတာ"
ကေခိုင်မကျေနပ်တာအဲဒါပဲ။ အမြဲတမ်းအဲဒီလိုလုပ်ပြီးတော့ ဆင်ခြေတွေအမျိုးမျိုးပေးတယ်။
"ကေခိုင့်ခေါင်းကနံရံနဲ့တိုက်မိနေလို့." "ကေခိုင်ကအရမ်းအော်နေလို့နာနေသလားလို့ခဏနားရင်းနဲ့. မထိန်းနိုင်လို့." "ကေခိုင့်ကိုဟိုဖက်စောင်းခိုင်းမလို့." တနေ့တမျိုးဆင်ခြေ

တွေပေးတတ်တယ်။

ကြာတော့လဲ ကေခိုင်စိတ်ကသိကအောင့်ဖြစ်ရတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာတခုခုလိုနေသလိုလိုပဲ။ ခရီးတစ်ခုကိုသွားရင်းနဲ့လမ်းတစ်ဝက်ကပဲလှည့်ပြန်ခဲ့ရသလိုလိုနဲ့. မကျေမနပ်ဖြစ်ရတယ်။ ဒီနေ့တော့ဒါကိုရှင်းမှဖြစ်တော့မယ်လို့တွေးပြီး ကေခိုင်ထထိုင်လိုက်တယ်။
"အစ်ကို၊ ကေခိုင်မေးတာမှန်မှန်ဖြေမလား"
"ဘာမေးမှာလဲ"
"ရှင်တာဝန်မယူချင်ဘူး မဟုတ်လား"
"ဘာ...............ဘယ်လို"
"တကယ်လို့. ကျွန်မမှာကိုယ်ဝန်ရှိသွားရင်ရှင်တာဝန်ယူရမှာစိုးတယ် မဟုတ်လား"
ကိုသန်းထိုက်ရယ်လိုက်တယ်၊ ဒါပေမယ့်သူ့ရယ်သံကခြောက်ကပ်ကပ်နဲ့. အသက်မပါဘူး။
"မင်းဒီလိုပဲထင်လား"

"ဒီလိုမဟုတ်ရင် ဘယ်လိုလဲ"
ကိုသန်းထိုက်သက်ပြင်းချတယ်။
"ငါတာဝန်မယူချင်လို့မဟုတ်ပါဘူး၊ တာဝန်ယူရဲပါတယ်၊ ငါ့ရင်သွေးကိုသူများယူသွား
မှာကိုပဲစိုးတာပါ"
ကေခိုင်အရမ်းစိတ်တိုသွားတယ် ဒေါ်သန်းအတူဆို့နင့်ကြေကွဲခြင်းကိုပါခံစားလိုက်ရ
တယ်။ ထိုင်နေရာကနေမတ်တပ်ထရပ်လိုက်ရင်း......
"ကျွန်မကဒီအတွက်ရှင်နဲ့လာအိပ်နေတယ်လို့ထင်နေတုန်းပဲလား၊ ရှင်...........ရှင်
လူမှဟုတ်ရဲ့လား"
ဒေါ်သန်းအတူကပ်ပါလာတဲ့ယူကြုံးမရစိတ်က ဒေါ်သကိုလွှမ်းသွားတော့ ကေခိုင်ငိုချ
လိုက်မိတယ်။
"ငါ ဒီလိုပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုမပြောပါဘူး"
"မပြောပေမယ့် ပြောသလိုပဲရှင့်"
ကိုသန်းထိုက်မျက်နှာညိုးငယ်သွားပြီးတော့........
"ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးကေခိုင်ရယ်၊ တို့ကတရားမဝင်ဘူးလေ ဦးစိုးလွင်ကတရားဝင်တယ်
နောက်ပြီးတော့သူ့မှာရာထူးနဲ့အာဏာနဲ့ ငွေလဲရှိတယ်၊ ငါ့မှာဘာမှမရှိဘူးကေခိုင်"
"ရှင်သတ္တိမရှိတာလား"
"ဖြစ်လာရင်ငါရင်ဆိုင်ရဲပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မဖြစ်ခင်ကြိုပြီးပူပင်ကြောင့်ကျရတဲ့ကိစ္စကို
တော့ငါမခံစားနိုင်ဘူး၊ အရမ်းကိုပူလောင်ရတယ်"
သေသေချာချာပြန်စဉ်းစားရင်းကေခိုင်သူ့ကိုစာနာစိတ်ဝင်လာမိတယ်။ ဒါပေမယ့်လဲ
ဒီလိုစိတ်မွေးရကောင်းလားလို့မချင့်မရဲလဲဖြစ်မိတယ်။
"ကျွန်မတောင်မှဖြစ်လာသမျှရင်ဆိုင်ဖို့ပြင်ထားသေးတာပဲ"
"ငါသိပါတယ်"

"ရှင်"
"အဲဒါကြောင့် ငါဆင်ခြင်တာပေါ့၊ ငါ့ကြောင့်မင်းအခက်တွေ့ရမှာ မလိုချစ်ဘူး
မဖြစ်စေချင်ဘူး"
ကေခိုင်သူ့အနားကိုတိုးကပ်ပြီး ခါးကိုဖက်လိုက်တယ်။ သူ့ရင်ခွင်မှာပါးအပ်လိုက်ရင်း..
"အဲဒါတွေကေခိုင်မစဉ်းစားချင်ဘူး၊ ဖြစ်နိုင်ရင်ဘာမှမစဉ်းစားပဲ နေချင်တယ်"
ကိုသန်းထိုက်က ကေခိုင့်ကိုပြန်ပြီးတင်းတင်းဖက်လိုက်ရင်း.....
"မကြောက်ဘူးလား ကေခိုင်"
"ဘာလို့ကြောက်ရမှာလဲ၊ ကြောက်နေလို့ရောပြီးသွားမှာလား"
"ဒါဆို မတော်လို့ကိုယ်ဝန်ရှိသွားရင်ရော"
"ရှိပစေပေါ့ ဘာဖြစ်လဲ"
အရမ်းကိုပြတ်သားနေတဲ့ကေခိုင့်ကိုကြည့်ပြီးတော့ ကိုသန်းထိုက်အံ့သြသွားတယ်။
ယောက်ျားတွေဆိုတာဒီလိုပါပဲ၊ မိန်းမတွေကသူတို့လောက်သတ္တိမကောင်းဘူးလို့ ထင်တတ်
ကြတယ်။
"ကေခိုင်စဉ်းစားပါသေးတယ်၊ တခုခုလုပ်ရင်ကောင်းမလားလို့၊ နောက်တော့မလုပ်ချင်
တော့ဘူး ဒီအတိုင်းပဲနေလိုက်တော့တယ်"

"ကေခိုင်ရယ်"
ကေခိုင့်နှဖူးပြင်လေး နွေးကနဲဖြစ်သွားတယ်။
"ကေခိုင်သိပ်သတ္တိကောင်းတာပဲနော်"
"မဟုတ်ဘူး မိုက်ရူးရဲဆန်တာပါ"
ပြောပြီးတော့ကိုယ့်ဖာသာကိုယ်ပြန်သဘောကျပြီး ကေခိုင်ရယ်လိုက်မိတယ်၊ ကေခိုင်မိုက်မဲတာအမှန်ပါ။ စိတ်ရူးပေါက်ရာကိုရဲရဲတင်းတင်းလုပ်ခဲ့မှတော့ မိုက်ရူးရဲဆန်တယ်ပဲပြောရတော့မှာပေါ့။
"နောက်ဆို ဒီလိုမလုပ်နဲ့တော့နော်"
မျက်နှာကိုစေ့စေ့မော့ကြည့်ရင်းပြောလိုက်တော့ ကိုသန်းထိုက်ကပြုံးပြတယ်။ ဒါမလုပ်တော့ပါဘူးဆိုတဲ့သဘောပဲပေါ့ ပြီးတော့နှစ်ယောက်သားကုတင်ပေါ်ကိုယှဉ်တွဲပြီးထိုင်ချလိုက်တယ်။ အချိန်ကြာမြင့်စွာစိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်ခဲ့ရတာတွေ ခုလိုထုပ်ပြောလိုက်ရလို့ကေခိုင့်ရင်ထဲလဲပေါ့သွားတယ်။
"ကေခိုင် ဒီနေ့ဘယ်အချိန်ပြန်မှာလဲဟင်"
"ခါတိုင်းအချိန်ပဲပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"
"ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မေးကြည့်တာ"
သူပြောမှ နောက်ဖေးမှာအိုးတွေရေစိမ်ထားခဲ့တာကေခိုင်သတိရလာတယ်။ မနေ့တုန်းကသူဆေးလိုက်ပါ့မယ်ဆိုလို့ထားခဲ့တဲ့ဟင်းအိုးတွေက ဒီနေ့ထိမဆေးရသေးဘူး။ အဲဒါနဲ့နှစ်ရက်ပေါင်းပြီးဆေးပေးမလို့။

"ဘယ်သွားမလို့လဲ"
ထိုင်ရာကထပြီး ထဘီကောက်ဝတ်တဲ့ကေခိုင့်ကိုလှမ်းမေးတယ်။
"နောက်ဖေးမှာအိုးတွေသွားဆေးရဦးမယ်"
"ငါဆေးပါ့မယ်ဆို"
"မနေ့ကဆေးပါမယ်ဆိုတာတွေတောင် ခုထိမဆေးရသေးဘူး၊နောက်တစ်နေ့ထပ်ကူးရင်နံစော်ကုန်လိမ့်မယ်"
"ဒါဆိုလဲပြန်ခါနီးမှဆေးပေါ့၊ ခုမှသုံးနာရီလောက်ပဲရှိသေးတာ"
သူ့မျက်နှာကမချိုမချဉ်နဲ့. သူဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပြောတယ်ဆိုတာ ကေခိုင်သိတာပေါ့ ကေခိုင်လဲသူ့လိုပါပဲ။ ဒါပေမယ့်အလုပ်တွေမပြတ်ဘဲနဲ့တော့နောက်ဆံငင်မနေချင်ပါဘူး။ သူတို့ယောကျ်ားတွေကသာနောက်ပြန်လှည့်မကြည့်ချင်ကြပေမယ့် ကေခိုင်တို့ကတော့စိတ်မဖြောင့်ဘူးလေ။
"ဒါဆိုလဲ မြန်မြန်ပြီးအောင်ရှင်ပါကူဆေးပေးလေ"
ကိုသန်းထိုက်သွက်သွက်လက်လက်ပဲထလိုက်လာပြီး ကေခိုင့်ကိုပိုင်းကူဆေးပေးတယ်။
"ဆပ်ပြာရည်မစင်သေးဘူးလေ၊ ဆပ်ပြာနံ့ပျောက်အောင်ဆေးရတယ်"
ကေခိုင်ဆပ်ပြာနဲ့တိုက်ပြီးသား ပန်းကန်တချပ်ကိုသူကရေနဲ့လောင်းချပြီးစင်ပေါ်လှမ်းတင်လိုက်တာကိုမြင်လိုက်လို့. ကေခိုင်ကပြန်ဆေးခိုင်းလိုက်တယ်။
"ပြောင်ပါတယ်၊ ဒီမှာကြည့်ပါလား ဆပ်ပြာတွေမှမရှိတော့တာ"
"နမ်းကြည့်ပါလား ဆပ်ပြာနံ့ရလိမ့်မယ်"
ကိုသန်းထိုက်က ကေခိုင့်ဖက်ကိုကိုင်းလိုက်ပြီး ပါးလေးကိုရွှတ်ကနဲနမ်းလိုက်တယ်။

"ဆပ်ပြာနံ့မရပါဘူး၊ မွှေးနေတာပဲ"
"ပန်းကန်ကိုနမ်းကြည့်ခိုင်းတာ ကျွန်မကိုဘာလို့လာနမ်းရတာလဲ"
"ကေခိုင်ပဲ နမ်းကြည့်ဆို"
ကေခိုင်ဘာကိုနမ်းကြည့်ခိုင်းတယ်ဆိုတာကို သူမသိဘဲနေမလား၊ သိမှာပေါ့။ ကေခိုင့်ကိုတမင်လာနမ်းတာလဲ ကေခိုင်သိသားပဲ။ မကျေနပ်သလိုရန်လုပ်စကားပြောမိပေမယ့်ကေခိုင်ပျော်ပါတယ်။ ကိုသန်းထိုက်ကိုမျက်စောင်းလေးနဲ့ပြုံးပြရင်းဆေးကြောတဲ့အလုပ်ကို အမြန်ဆုံးပြီးအောင်လုပ်မိတယ်။ သူကလဲပိုင်းကူတော့သိပ်မကြာလိုက်ပါဘူး ပြီးသွားတယ်။
"ဒီလိုကျတော့ မြန်သားပဲ"
ကိုသန်းထိုက်ကရေစိုနေတဲ့လက်ကို ပုဆိုးနဲ့သုတ်ရင်းပြောလိုက်တယ်။ ကေခိုင်ကနံရံကသံချိတ်မှာချိတ်ထားတဲ့လက်ကိုင်ပဝါနဲ့လက်သုတ်ရင်း........
"အစ်ကို"
"ဘာလဲ"
"မေးစရာရှိတယ်"

"အခန်းထဲရောက်မှမေးလေ"
ကေခိုင်နှုတ်ခမ်းလေးစူသွားတယ်။
"ဘယ်လိုလူကြီးမှန်းကိုမသိဘူး၊ ကျွန်မမေးချင်တာလဲအဲဒါပဲ"
"ဘာ.....ဘယ်လို"
"အစ်ကို့အရင်မိန်းမနဲ့ကွဲတာလဲ အဲဒါကြောင့်ပဲဖြစ်မယ်"
"မဟုတ်ပါဘူး"
"ဟုတ်မှာပါ၊ ရှင်ကဒါပဲစိတ်ဝင်စားနေတော့ ကြောက်သွားတာနေမှာပေါ့"
ကိုသန်းထိုက်မျက်နှာပျက်သွားတယ်။
"ကေခိုင် အခုကြောက်နေလို့လား"
"မကြောက်ပါဘူး၊ ဘာလို့ကြောက်ရမှာလဲ"
ကိုသန်းထိုက်ကကေခိုင့်ပုခုံးလေးကိုဖက်ပြီး အခန်းထဲပြန်ဝင်လာတယ်။ ကေခိုင်လဲဘာမှမပြောပဲအလိုက်သင့်လေး လိုက်လာခဲ့တယ်။
"သူနဲ့တုန်းကတပတ်တကြိမ်တောင်မှ အနိုင်နိုင်၊ တစ်လလောက်ကြာချင်လဲကြာတယ်"
"ဘာဖြစ်လို့လဲ"
"ငါမှအိမ်မှာမရှိတာ၊ လုပ်ငန်းကလဲကောင်းနေတော့ငွေနောက်ပဲမဲလိုက်နေမိတာ၊ အိမ်ကပ်တယ်ရယ်လို့မရှိဘူး"
"အဲဒါကြောင့် သူအစ်ကို့ကိုပစ်သွားတယ်ထင်လို့လား"
"လူတိုင်းကဒီလိုပြောတာပဲ၊ ဟုတ်ချင်လဲဟုတ်မှာပေါ့"
"ဒါဆို ကေခိုင့်ကျတော့ဘာလို့ခဏခဏ......."
"အဲဒါတော့ ငါမနေနိုင်လို့၊ မင်းကြောင့်ငါ့မှာအမြဲတမ်းစိတ်လှုပ်ရှားနေရတယ်"
"အံမယ် ကျွန်မကရှင့်ကိုမမြူဆွယ်ပါဘူးနော်"
"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်မင်းဘယ်လိုပဲနေနေ ငါ့မှာရင်တွေခုန်နေရတာ"
"အခုမှခုန်တာလား၊ အရင်ကထဲကလား"

"မင်းမှတ်မိလား၊ မင်းငါ့ခြံထဲကိုရောက်လာပြီးတော့ မကျေနပ်ရင်သတ်ချင်သတ်လိုက်
လို့ပြောတယ်လေ"
"အော်.....မှတ်မိတယ်၊ အစ်ကိုကကေခိုင့်ကိုပေါက်တူးကြီးနဲ့ ရိုက်ဖို့လုပ်တာလေ"
"ငါဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ မင်းဟာမင်းပဲပြောတာ"
"အဲဒီတုန်းကအစ်ကိုတကယ်သတ်လဲကေခိုင်သေပစ်လိုက်မှာ အရမ်းစိတ်ညစ်နေတာ"
"မင်းမျက်စေ့မှိတ်ပြီးရပ်နေတာကိုကြည့်ရင်း ငါ့ရင်တွေအရမ်းခုန်လာတယ်၊ လက်တွေ
လဲတုန်လာတယ် ငါမလုပ်ရက်ပါဘူး"
"ဒါဆို အစ်ကိုကအဲဒီအချိန်ထဲက ကေခိုင့်ကို"
"ဟုတ်တယ် ဒီလိုလုပ်ချင်နေတာ"

ကိုသန်းထိုက်က ရင်လျှားထားတဲ့ထဘီကိုဆွဲချွတ်ပစ်လိုက်တယ်။
"လူဆိုးကြီး၊ ရှင်အဲဒီတုန်းထဲကပြစ်မှားချင်နေတာပေ့ါလေ ဟုတ်လား"
ကိုသန်းထိုက်ကအဝတ်မဲ့ကေခိုင့်ကိုယ်လုံးလေးကို ထွေးပိုက်လိုက်ရင်း.......
"မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့မှာအဲဒီတုန်းကဒီလိုမျိုးလုံးဝ မတွေးမိပါဘူး"
"မယုံပါဘူး၊ ဒီလိုစိတ်မရှိဘဲနဲ့ဘာလို့သူများကိုဘာမပြောညာမပြောနဲ့အတင်းပဲ......"
"ငါစိတ်လွတ်သွားတာ၊ မျက်လုံးထဲမှာဘာမှမမြင်တော့တာ၊ စိတ်ရိုင်းဝင်သွားတာပေ့ါ"
"ခုလဲ ဝင်နေတာပဲလို့"
ကေခိုင်က ကိုသန်းထိုက်ခါးအောက်ပိုင်းကို မျက်လုံးထောင့်ကပ်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်တယ်။
"ကေခိုင်"
"ရှင်"
ကိုသန်းထိုက်ခေါ်သံကခြောက်ကပ်နေသလို ကေခိုင်ပြန်ထူးသံလေးကလဲတိုးတိုး
တိတ်တိတ်လေး။ နှစ်ယောက်လုံးစိတ်တွေလှုပ်ရှားနေကြပြီလေ။

အပိုင်း(၃၇)

ခြံတံခါးဝမှာရပ်ပြီးတော့ ကေခိုင်ချီတုံချတုံနဲ့စဉ်းစားနေမိတယ်။ အထဲမှာကိုသန်းထိုက်
ကိုအရိပ်အယောင်မမြင်ရဘူး၊ အသံလဲတိတ်လို့။ ဝယ်လာတဲ့ခေါက်ဆွဲကြော်ထုပ်ကလေးကို
တံခါးဝမှာချိတ်ထားခဲ့မယ်လို့ စိတ်ကူးပြီးခြံထဲကိုဝင်လာခဲ့တယ်။
အိမ်ဝရောက်တော့ အိမ်ထဲကထွက်လာတဲ့ကိုသန်းထိုက်နဲ့ပက်ပင်းဆုံမိတယ်။
"ဟော ကေခိုင်"
"အစ်ကို့ဖို့ခေါက်ဆွဲကြော်ဝယ်လာတယ်"
"ငါက ထမင်းတောင်ချက်ထားပြီးပြီ ဒီနေ့တော်တော်နဲ့ပေါ်မလာတော့ကေခိုင်
နေမကောင်းများဖြစ်နေသလားလို့လိုက်လာလို့ စဉ်းစားနေတုန်းကေခိုင်ရောက်လာတာ"
"နေကောင်းပါတယ် ၊ ရော့"
"ကေခိုင့်ဖို့မပါဘူးလား"
"သိပ်စားချင်စိတ်မရှိတာနဲ့ ဝယ်မလာဘူး"
"ရပါတယ်၊ ထမင်းတွေလဲရှိတာပဲ တစ်ယောက်တစ်ဝက်စားကြတာပေ့ါ"
ကိုသန်းထိုက်ကလက်ကိုဆွဲခေါ်သွားလို့ ကေခိုင်အိမ်ထဲကုန်းလန်းကန်းလန်းပါသွားတယ်။

"ကေခိုင်နေမကောင်းဘူးလား"
ကေခိုင့်ပုံကငူငူငိုင်ငိုင်ဆိုတော့ ကိုသန်းထိုက်ကနဖူးလေးကိုစမ်းကြည့်ရင်းမေးလိုက်တယ်။
"ကောင်းပါတယ်၊ နေပူထဲကလာလို့ငြီးစီစီကြီးဖြစ်နေတာ"
"ထီးမပါဘူးလား၊ ဘယ်သွားတာလဲ"
"မပါဘူး၊ သွားတုန်းကတော့ဈေးဝယ်ရင်းခဏဆိုပြီးထွက်သွားတာ လမ်းမှာကြာနေ
တာနဲ့"
"ဘာတွေများသွားဝယ်နေတာလဲ"
"ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး"
ဈေးကပြန်လာတယ်ဆိုပေမယ့်ကေခိုင့်မှာလွယ်ထားတဲ့အိတ်တစ်လုံးအပြင်ဘာမှမပါ
ဘူး။ လက်ထဲမှာခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ထုပ်ပဲပါတယ်။
"စားတော့မလား"
"ကေခိုင်မဆာဘူး၊ အစ်ကိုစားရင်စားနှင့်လေ"
"ငါလည်းမဆာသေးပါဘူး၊ ကေခိုင်နဲ့မှတူတူစားတာပေါ့၊ အိပ်ယာပေါ်သွားလှဲနေလိုက်
ပါလား၊ တရေးလောက်အိပ်လိုက်ရင်ကောင်းသွားမှာပေါ့"
"ဟုတ်"

ကေခိုင်ထိုင်ရာကထပြီး အခန်းထဲကိုဝင်လာခဲ့တယ်။ ကိုသန်းထိုက်နောက်ကကပ်ပါ
လာတယ်။ ပြတင်းပေါက်တွေပိတ်ထားလို့အခန်းထဲမွန်းကြပ်ကြပ်နဲ့။
"ပြတင်းပေါက်တွေဖွင့်လိုက်မယ်နော်"
ကေခိုင်စိတ်အိုက်နေပုံကိုမြင်တဲ့ ကိုသန်းထိုက်ကပြတင်းပေါက်တွေပြေးဖွင့်ပေးတယ်။
လေပိုဝင်အောင်ခန်းဆီးစတွေကိုပါဘေးမှာလိပ်ထားလိုက်တယ်။
"လှဲနေလိုက်ဦးနော်၊ အိပ်ချင်လဲအိပ်ပစ်လိုက် ငါခြံထဲမှာအလုပ်ရှိသေးတာ သွားလုပ်
လိုက်ဦးမယ်"
ကေခိုင်အိပ်ယာပေါ်တစောင်းလေးလှဲချလိုက်တဲ့အချိန်ထဲစောင့်ကြည့်နေပြီးမှ သူပြန်
ထွက်သွားတယ်။ မသွားခင်ကေခိုင့်တင်ပါးကိုအသာပုတ်လိုက်ရင်း.....
"အိပ်လိုက်၊ ကေခိုင့်ကြည့်ရတာအိပ်ရေးမဝတဲ့ပုံပေါက်နေတယ်"
"ဟုတ်ကဲ့"
သူထွက်သွားတော့ အခန်းထဲမှာကေခိုင်တစ်ယောက်ထဲနွမ်းနယ်စွာနဲ့ကျန်ခဲ့တယ်။
ဆက်လှဲမနေချင်တာနဲ့လှဲနေရာကထထိုင်လိုက်မိတယ်။ ပြတင်းပေါက်တွေဖွင့်လိုက်လို့အခန်း
ကလှောင်ပိတ်မနေတော့ပါဘူး ဒါပေမယ့် ကေခိုင်မွန်းကြပ်နေတုန်းပဲ။
သက်ပြင်းချရင်းထိုင်နေတဲ့ကုတင်လေးကိုငေးကြည့်နေမိတယ်။ကေခိုင်တို့နှစ်ယောက်
ပိုင်ဆိုင်တဲ့နေရာလေး။ နေတိုင်းနီးပါးဒီပေါ်မှာနှစ်ယောက်အတူရှိနေကျ။ သောက်လေသောက်
လေငတ်မပြေဆိုတဲ့ဆားငန်ရေကို မက်မက်မောမောသောက်သုံးနေကျနေရာလေး။
ဒီကုတင်ပေါ်ကသင်ဖျူးဖျာလေးပေါ်မှာ ကေခိုင်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ချွေးစက်တွေရှိတယ်။
ပြင်းပြတဲ့စိတ်ခံစားမှုတွေကနေ ယိုစိမ့်ထွက်ကျလာတဲ့အချစ်ရည်တွေစိုလူးနေတယ်။
ကေခိုင့်မျက်ရည်တစက် ဖျာပေါ်ကိုပေါက်ကနဲကျသွားတယ်။
"ငါတခုခုဆုံးဖြတ်မှဖြစ်တော့မယ်"
တိုးတိုးလေးရေရွတ်ရင်း ကေခိုင်အံကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်မိတယ်။ ကေခိုင်လမ်းဆုံ

လမ်းခွတခုမှာရောက်နေသလိုစိတ်ထဲမှာခံစားနေရတယ်။ လမ်းဆုံမှာတင်ရပ်နေလို့မပြီးသေး
ဘူး မလွဲမသွေလမ်းတစ်ခုကိုရွေးချယ်ရတော့မယ့် အခြေအနေ။
မနက်တုန်းကစိတ်ထဲမှာလိပ်ခဲတင်းတင်းဖြစ်နေတဲ့ ပြဿနာတစ်ခုကိုအဖြေထုတ်ယူ
တော့မယ်ဆိုတဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့အိပ်ယာကစောစောထခဲ့တယ်။
ကိုကြီးရုံးသွားတဲ့အချိန်အထိအိမ်ထဲမှာ မယောင်မလည်နဲ့အိမ်အလုပ်ကလေးတွေလုပ်
ရင်းကိုကြီးရုံးထွက်သွားတော့မှ ရေမိုးချိုးအဝတ်အစားလဲပြီး မြို့ထဲကိုထွက်လာခဲ့တယ်။
မြို့ထဲကိုရောက်တော့ နဂိုထဲကကြိုတင်တွေးထားပြီးသားနေရာကိုရောက်အောင်တခါ
ထဲတန်းသွားလိုက်ပြီးတော့ အဲဒီမှာတခြားသူတွေနဲ့အတူထိုင်ရင်း ကေခိုင့်အလှည့်ကိုစောင့်

နေခဲ့တယ်။

"ဘုရားရေ ရှင်သိတာဘာရှိလဲ"
မျက်မှန်ကြီးကိုမတင်ရင်း တအံ့တသြနဲ့မေးလိုက်တဲ့ဆရာဂန်မကြီး မျက်နှာကိုကေခိုင်
မျက်စိထဲကမထွက်ဘူး။
"ဟုတ်တယ်နော် ဆရာမ"
"ဟုတ်တဲ့ဟိုဖက်ဆယ်ဘူတာတောင်လွန်နေပြီ"
စစချင်းကေခိုင်ဂမ်းသာသွားပါတယ် နောက်တော့ချက်ချင်းဆိုသလိုစိတ်ညစ်ပြီး မျက်နှာညှိုး
သွားတယ်။
"ကြောက်စရာမလိုပါဘူး၊ ဒါသဘာဂပဲဟာကို"
ကေခိုင်ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သွားတယ်လို့ထင်ပြီး ဆရာဂန်မကြီးက အားပေးစကားဆိုတယ်။
"နေပါဦး ရှင့်ကိုကျုပ်သိပါတယ်၊ ရှင်က........ဌာနကဒါရိုက်တာဦးစိုးလွင်ရဲ့ လေဒီ
မဟုတ်လား"
"ဟုတ်ကဲ့ရှင့်"
"ရှင့်လူကြီးနဲ့တော့အစည်းအဝေးတွေမှာတွေ့တတ်တယ်၊ ရှင့်ကိုတော့အလှူမှာမြင်ဖူး
တာလား၊ မင်္ဂလာဆောင်မှာမြင်ဖူးတာလား မသေချာဘူး"
"ကျွန်မလည်းဆရာမကိုမြင်ဖူးသလိုလိုရှိတယ်တော့ထင်မိသား"
"မသိလို့လာတာပေါ့လေ၊ သိရင်မလာဘူးပေါ့"
"မဟုတ်ပါဘူးဆရာမရယ်၊ ဆရာမနာမည်ကကြားဖူးနေတာကြာပါပြီ လူနဲ့မတွဲမိတာ"
"ရှင့်လူကြီးတော့ဂမ်းသာမယ်၊ အရင်လကမှ DD ကနေ Director ဖြစ်တယ် ခုလဲ
ကလေးအဖေဖြစ်တော့မယ်"
ဟန်မပျက်ပြုံးပြလိုက်မိပေမယ့် ကိုကြီးရာထူးတက်တဲ့ကိစ္စကေခိုင်မသိဘူး။ ကိုကြီးက
လဲပြောသံမကြားဘူး။ ယောကျ်ားရာထူးတက်တာတောင်မသိပါဘူးပြောရင် စောစောကလိုပဲ
"ရှင်သိတာဘာရှိသေးလဲ"လို့ဆရာဂန်မကြီးက ပြောပြန်တော့မယ်။
ကိုယ်ဂန်များရှိနေသလားလို့စိတ်ထဲမသေချာတာနဲ့စမ်းသပ်ဖို့ကေခိုင်ရောက်လာတာ
ရောက်ကထဲကမေးသမျှမေးခွန်း ကေခိုင်မဖြေနိုင်တာကများတယ်။
"ရာသီမလာတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ"
ကေခိုင်ငိုင်ပြီးစဉ်းစားနေမိတယ် ပြီးတော့မှ......
"မသိဘူး၊ မမှတ်မိဘူးဆရာမ"

အဲဒီကစလို့ဆရာမကြီးမေးခွန်းတွေကို ကေခိုင်ကပေါက်တိကပေါက်ချာဖြေနေမိတယ်။
ဆရာဂန်မကြီးတော်တော်စိတ်လေသွားပုံရတယ်။
"ကဲ ဒါဖြင့်လဲကုတင်ပေါ်တက် လုံချည်ကိုလျှော့ထား"
ကေခိုင်သူပြောသလိုလုပ်လိုက်တယ်။ ဆရာဂန်မကြီးကအတွင်းခံဘောင်းဘီကိုပါ အောက်ကို
ဆွဲချပြီး တချက်ကြည့်လိုက်ရင်း.....
"သေချာပါတယ်"
"ရှင်"

"မယုံလို့လား၊ ကျုပ်ကတနေ့တနေ့ကိုရှင့်တို့လိုဗိုက် ၁၀၀ ကျော်လောက်စမ်းလာ
တာနှစ် ၃၀ ရှိပြီ"
လက်တစ်ဖက်နဲ့ကေခိုင့်ဗိုက်သားပြင်၊ ဆီးခုံစတာတွေကိုဆက်ပြီးနှိပ်နယ်စမ်းသပ်ရင်း
ဆရာမကြီးကပြုံးစိစိနဲ့ဆိုတယ်။
"ရှင်ရော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသံသယမရှိဘူးလား"
"အမှတ်တမဲ့ပဲ ဆရာမ"
"အင်းပါရှင် စိတ်ရှင်းအောင်ထပ်စမ်းကြသေးတာပေါ့"
နောက်ဆုံးတော့ အဖြေကတစ်ခုထဲဖြစ်လာပါတယ်။ ကေခိုင်လက်ခံလိုက်ရပါပြီ အရင်
ထဲကသိသလိုလိုစိတ်ထဲမှာရှိပေမယ့် ကေခိုင်တမင်မေ့ထားတဲ့အရာကို အခုတော့လုံးဝလက်ခံ
လိုက်ရပြီပေါ့။
"ကေခိုင် ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ"
အတွေးတွေထဲမှာခြာလည်ပတ်လည်ရမ်းနေတုန်း အနားကိုကိုသန်းထိုက်ပြန်ရောက်လာတယ်။
"ဘာလို့မအိပ်တာလဲ"
ရေချိုးလာပုံရတယ်၊ရေစိုနေတဲ့ကိုယ်လုံးနဲ့ဆံပင်တွေကိုတဘက်တထည်နဲ့သုတ်ရင်းမေးတယ်
"မအိပ်ချင်လို့ ၊ ဒီနားကိုလာလေ"
ကေခိုင်ကအနားမှာလာထိုင်ခိုင်းပြီးသူ့လက်ထဲကတဘက်ကိုလှမ်းယူလို့သူ့ကျောပြင်
ပုခုံးတွေကို ကူသုတ်ပေးလိုက်တယ်။
"နေပူထဲမှာအလုပ်လုပ်ပြီး ဘာလို့ရေချိုးတာလဲ"
"မပူပါဘူး နောက်ဖေးကဂိုထောင်ထဲမှာလုပ်တာပါ"
ရေခြောက်သွားတော့ကိုသန်းထိုက်က အင်္ကျီတစ်ထည်ကောက်စွပ်လိုက်ရင်း....
"ထမင်းစားရအောင်လေ၊ နောက်တောင်ကျနေပြီ"
"ကေခိုင်မဆာပါဘူး"
"ဘာတွေစားလာလို့လဲ"
"မနက်ကတော့အိမ်မှာကော်ဖီနဲ့ပေါင်မုန့်စားတယ်"
"ဒါပဲလား"
"မြို့ထဲမှာအအေးတစ်လုံးသောက်တယ်"
"အဲဒါတွေက ခုလောက်ဆိုဗိုက်ထဲဘယ်ရှိတော့မလဲ၊ လာပါ နန်နဲဖြစ်ဖြစ်စားလိုက်ပါ"
အတင်းဆွဲခေါ်တာနဲ့လိုက်သွားပြီးခေါက်ဆွဲကြော်နဲနဲနဲ့ထမင်းနဲနဲယူစားလိုက်တယ်။
ဒီလောက်လေးစားတာတောင်ဗိုက်ကပြည့်နေလို့ မနည်းမျိုချရတယ်။
ထမင်းစားနေရင်းနဲ့ကိုသန်းထိုက်ကိုပြောပြရင်ကောင်းမလားတွေးနေမိတယ်။

ဒါပေမယ့်အေးအေးဆေးဆေးမှပဲပြောတော့မယ်လို.ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ပြောလိုက်ရင်သူ ခေါင်းရှုပ်သွားမှာသေချာတယ်။ လောလောဆယ်ဆယ်တော့ကေခိုင်တစ်ယောက်ပဲခေါင်းရှုပ် ခံဖို.စိတ်ကူးထားတယ်။

ကိုသန်းထိုက်ကစားရင်းသောက်ရင်းတက်တက်ကြွကြွစကားတွေပြောနေပေမယ့် ကေခိုင်ကတော့ မေးတခွန်းဖြေတခွန်းနဲ.နှုတ်နည်းနေမိတယ်။ ဒီလိုနဲ.စားသောက်ပြီးကြတော့ ကေခိုင်တို.ဘူမိနက်သန်အခန်းလေးထဲပြန်ရောက်လာကြတယ်။
"ကေခိုင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ"
သူ.ရဲ.အနမ်းတွေအောက်မှာ စိတ်မပါလက်မပါသလိုဖြစ်နေတဲ့ကေခိုင့်ကိုကြည့်ပြီးကိုသန်းထိုက် ကမေးတယ်။
"နေမကောင်းဘူးလား"
"ကောင်းပါတယ်ဆို"
"ဟိုဒင်း......ရာသီလာနေလို.လား"
"မဟုတ်ပါဘူး"
"ဒါဖြင့်ဘာလို.လဲ"
"ခုလေးတင်ထမင်းစားထားတာ"
"ကေခိုင်ကနည်းနည်းလေးစားပြီးတော့များ ဟိုသီချင်းမကြားဖူးဘူးလား၊ ထမင်းစားပြီး တစ်မျိုးလို၊ အိပ်ယာဝင်လည်းတစ်မျိုးလို့ဆိုတာ"
"အို.....ဒါကဆေးလိပ်တိုကိုပြောတာ"
"ငါမှဆေးလိပ်မသောက်တတ်တာ"
"မသိဘူးကွာ၊ ဘာတွေမှန်းမသိဘူး"
ကိုသန်းထိုက်ကကေခိုင့်ကိုအသာအယာပွေ.ဖက်လိုက်ရင်း.......
"နောက်တာပါကေခိုင်ရယ်၊ ကေခိုင်စိတ်မပါဘဲနဲ.ငါဘယ်တော့မှအနိုင်အထက်မလုပ် ပါဘူး၊ အတင်းမတောင်းဆိုပါဘူး"
"ဘာဖြစ်လို.လဲ"
"မင်းစိတ်မဆင်းရဲစေချင်လို.ပေ့ါ"
သူကကေခိုင့်ကိုစိတ်မဆင်းရဲစေချင်ဘူးတဲ့လား၊ ခုကေခိုင်စိတ်ဆင်းရဲနေရတာကိုသူမှ မသိဘဲလေ။
"ကဲပါ ခဏဖယ်ပါဦး"
ကေခိုင်ကကိုယ်လုံးလေးကိုတွန်.လိုက်တော့ သူနောက်ဆုပ်သွားတယ်။ လူကြီးစကား နားထောင်တဲ့ကလေးငယ်တစ်ယောက်ရဲ.အမူအယာမျိုးနဲ.။ ကေခိုင်သူ.ကိုပြုံးကြည့်လိုက်ရင်း ခေါင်းနောက်ကဆံညှပ်ကလစ်ကိုဖြုတ်ပြီး ဘေးကစားပွဲပေါ်တင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့အကျီ ကြယ်သီးတွေကိုတစ်ခုချင်းဖြုတ်ပစ်လိုက်တယ်။
"ကေခိုင်ဘာလုပ်နေတာလဲ"
"ဘာလုပ်လုပ်ပေ့ါ"

ကိုသန်းထိုက်ကိုခပ်ဆောင့်ဆောင့်လေးပြန်ပြောပြီး ကေခိုင်မတ်တပ်ထရပ်လိုက်တယ်။ အကျီကိုချွတ်တန်းပေါ်ကိုတင် ပြီးတော့အောက်ကပေါ်လာတဲ့ဘရာဇီယာအညိုနုနုလေးကိုပါ ချွတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ကိုသန်းထိုက်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ စူးရှတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ.ကေခိုင့်ကို

ဝေးနေတာတွေ့ရတယ်။
အပေါ်ပိုင်းပြီးသွားတော့ကေခိုင်အောက်ပိုင်းကိုဆက်တယ်။ ခဏအတွင်းမှာပဲကေခိုင်
အဂတ်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ကိုသန်းထိုက်ရှေ့မှာကျော့ကျော့လေးဖြစ်သွားတယ်။
"ကဲ"
ကေခိုင့်စကားသံအဆုံးမှာ ကိုသန်းထိုက်ကေခိုင့်ကိုသူ့ရင်ခွင်ထဲခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲသွင်း
လိုက်တယ်။
"ဘာတွေဘယ်လိုစိတ်ကူးပေါက်သွားတာလဲ"
ကေခိုင်ကအပြုံးလေးနဲ့ခေါင်းခါပြတာကို နားမလည်သလိုအကြည့်နဲ့ကြည့်နေပေမယ့်
သူ့ရဲ့စိတ်လှုပ်ရှားတက်ကြွမှုတွေကိုတော့ ဖုံးဖိထားလို့မရပါဘူး။
စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲသူတို့နှစ်ယောက်လုံးကုတင်ပေါ်ကိုရောက်သွားတယ်။
"ကေခိုင်"
"ရှင်"
"ငါအားမနာတော့ဘူးနော်"
"ဒါတော့ ရှင့်သဘောပဲလေ"
ကေခိုင့်အသံလေးကတုန်နေတယ်။ အစပိုင်းတုန်းကစိတ်တွေလေလွင့်နေပေမယ့်အခု
တော့ကေခိုင့်စိတ်တွေလဲ ကိုသန်းထိုက်နဲ့အပြိုင်တက်ကြွလှုပ်ရှားနေမိတယ်။
အရင်နေ့တွေကထက်သူနဲ့နဲ့ပိုကြမ်းတယ်။ ကေခိုင်ကလဲဘာမှကန့်ကွက်တားဆီး
စကားမဆိုမိဘူး။ ခုလိုအခြေအနေမျိုးမှာဒီလိုမျိုးနေထိုင်ပြုမူတာ ကေခိုင့်အတွက်ကောင်း
သလားဆိုးသလား ကေခိုင်မသိဘူး။ ဒါပေမယ့်ကေခိုင်စိတ်လွတ်လက်လွတ်ပေါက်ကွဲပစ်ချင်
တာပဲသိတယ်။
စောစောတုန်းကတော့ ကေခိုင်စိတ်မပါဘူးဒါပေမယ့်ခုချိန်မှာတော့ တကိုယ်လုံးထက်
ခြမ်းကွဲထွက်သွားမယ်ဆိုရင်တောင်မှ နောက်ဆုတ်ဖို့ကေခိုင်မစဉ်းစားတော့ဘူး။
မွန်းကြပ်လှောင်ပိတ်နေခဲ့ရတဲ့ ငြီးငွေ့စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာကောင်းလှတဲ့ ကေခိုင့်ဘဝမှာ
အကောင်းဆုံးထွက်ပေါက်အဖြစ် ဒီတစ်ခုပဲရှိနေခဲ့တာပါ။
ကေခိုင်ချွေးတွေရွှဲနေတဲ့ ကိုသန်းထိုက်မျက်နှာကိုမော့ကြည့်ပြီးပြုံးပြလိုက်တယ်။
ပြီးတော့လည်တိုင်ကိုလှမ်းဖက်လိုက်ပြီးအောက်ကိုဆွဲနှိမ့်ပြီး နဖူးကိုအနမ်းလေးတစ်ခုပေးလိုက်
တယ်။
"အမောပြေအောင်လား"
"ဟုတ်တယ်"
"မမောစေချင်ရင် ကေခိုင်အပေါ်ကနေပေါ့"
"ပြောပြီပေါက်ကရတွေ"
"တစ်ခါလောက်စမ်းကြည့်ပါလား၊ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းတယ်ဆိုတာသိရအောင်"
ကေခိုင်နှုတ်ခမ်းစူပြီး သူ့ဗိုက်ခေါက်ကြီးကိုဆွဲလိမ်ပစ်လိုက်တယ်။
"အား.......နာတယ်ကေခိုင်ရဲ့"

သူဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ကေခိုင်သိပါတယ်၊ ကိုကြီးစာအုပ်ထဲကပုံတွေမြင်ဖူးတာပဲ။
"ခဏနေဦး"
"ဘာလဲ"

"ရှင်တကယ်အဲဒါမျိုးဆန္ဒရှိလား"
"ဘာတုန်းကေခိုင်ရဲ."
"အစ်ကိုအခုနပြောတာလေ"
ကိုသန်းထိုက်ကနှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက်ပြုံးရင်း
"နောက်တာပါကေခိုင်ရယ်၊ ငါကကေခိုင့်ကိုဒီလိုလုပ်ခိုင်းရက်ပါ့မလား"
"ရှင့်မိန်းမကိုရော ခိုင်းဖူးလား"
"ဟင့်အင်း"
ကိုသန်းထိုက်မျက်နှာမှုံမှိုင်းသွားတယ်။
"ဒါပေမယ့် ငါသူတို့.နှစ်ယောက်ကိုမိတော့........သူက...သူက အဲဒီလိုလုပ်ပေးနေတယ်
ငါလဲမျက်လုံးတွေပြာသွားပြီး ဒါနဲ့.အတင်းဇင်ခုတ်မိတာ"
"အော်.............."
"ဒါပေမယ့် သူနဲ့.ပတ်သတ်ရင်ငါ့ခေါင်းထဲမှာ ဘာမှမရှိတော့ပါဘူး ဘာမှလဲမခံစား
ရတော့ဘူးပါဘူး"
"အစ်ကို"
"ဟင်"
"ခဏဖယ်ပေးပါ"
ကိုသန်းထိုက်နောက်ကိုဆုတ်လိုက်တော့ ကေခိုင်ထထိုင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့
ဒူးထောက်ထိုင်နေတဲ့ကိုသန်းထိုက်ပေါင်ပေါ်ကိုတက်ထိုင်လိုက်တယ်။
"ကေခိုင်ဘာလုပ်တာလဲ"
"ကေခိုင့်ကိုဖက်ထားပါ အစ်ကိုရယ်"
ကိုသန်းထိုက်ကယောင်တောင်တောင်နဲ့.ကေခိုင့်ကိုဖက်ထားလိုက်ချိန်မှာ ကေခိုင်
ကိုယ်လုံးလေးကိုအသာကြွလိုက်တယ်။ အံလေးကိုတင်းတင်းကြိတ်လို့. ပြီးတော့........
"ကေခိုင်၊ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာတုန်း"
အရမ်းအံ့သြနေတဲ့ကိုသန်းထိုက် စကားသံကိုမကြားယောင်ပြုပြီး သူ.ကိုမြင်းတစ်
ကောင်လိုသဘောထားပြီး ဒုန်းစိုင်းစီးပစ်လိုက်တယ်။
ကေခိုင်ဘာဆိုဘာမှမသိတော့ဘူး၊ မျက်လုံးထဲမှာတော့ကြယ်ရောင်လိုလိုလရောင်
လိုလိုပျိုးပျိုးပျက်ပျက်တွေတလက်လက်နဲ့.မြင်လို.............။

အပိုင်း(၃၈)

ကေခိုင့်ရဲ.လတ်တလောအခြေအနေက တခုခုကိုမလွဲမသွေဆုံးဖြတ်ရတော့မယ့်အချိန်။
ဒါပေမယ့် ကေခိုင်မဆုံးဖြတ်တတ်ဘူး။

ကိုကြီးမျှော်လင့်ထားသလို၊စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သလိုကေခိုင့်ဆီမှာကလေးတစ်ယောက်ရှိနေ
ပြီ၊ ကိုကြီးသိရင်ဂမ်းသာလိမ့်မယ်လို.ထင်တယ်။ ပြောတုန်းကပြောခဲ့ပြီး တကယ်တမ်းကိုယ်ဂန်
ရှိလာတော့မှဂန်တိုစိတ်နဲ့.ကေခိုင့်ကိုငြင်းပယ်မလား။ ဒါမှမဟုတ်သူ.အတွက်ကေခိုင်ကဘဂကို
ရင်းပေးခဲ့ရတယ်လို.တွေးပြီး ကေခိုင့်ကိုအရင်ထက်ပိုပြီးမြတ်နိုးလာမှာလား။ ဘယ်လိုဖြစ်လာ
မယ်ဆိုတာ ကေခိုင့်အတွက်မသေချာဘူး။

ကိုသန်းထိုက်နဲ့.ဆက်ပြီးလက်တွဲချင်တယ် ဒါကတော့ကေခိုင့်ရင်ထဲကဆန္ဒအမှန်။
ဒါပေမယ့်ဖောက်လွဲဖောက်ပြန်ဘဂနဲ့.တော့မနီးစပ်ချင်ဘူး။ ကိုကြီးကိုတရားဇင်ကွာရှင်းပြီးမှရှေ.
ဆက်ချင်တယ်။ ကိုကြီးကကွာရှင်းခွင့်မပေးမှာကိုလဲတွေးပြီးကြောက်မိတယ်။

ပြောလို့ရတာမဟုတ်ဘူး ကိုကြီးစိတ်ကပြောရခက်တယ်။ ကေခိုင့်ကိုကွာရှင်းမပေးဖို့များတယ်။ ကလေးလဲအရမ်းလိုချင်နေတော့ ကေခိုင့်ကိုလက်မလွှတ်ဘဲကလေးပါရမယ့်လမ်းကိုရွေးဖို့များတယ်။ ကေခိုင်လည်းဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ဘူး။

ကိုသန်းထိုက်ကတော့တာဝန်ယူရဲပါတယ်လို့ပြောဖူးတယ်။ သူ့ကိုကြည့်ရတာခေါင်းရှောင်မယ့်လူစားမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ဒီကိစ္စကိုဘယ်သူနဲ့အရင်ရှင်းရင်ကောင်းမလဲစဉ်းစားရင်းကေခိုင်ခေါင်းမီးတောက်နေရတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ကိုသန်းထိုက်ကိုအရင်ဖွင့်ပြောဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ သူကကေခိုင့်ဝမ်းထဲကရင်သွေးလေးရဲ့ဖခင်မဟုတ်လား။ သူအရင်ဆုံးသိသင့်တယ် ကျန်တာတွေပြီးမှဆက်စဉ်းစားတော့မယ်။

အဖြေတစ်ခုရလိုက်တော့ကေခိုင်စိတ်လက်နဲနဲပေါ့ပါးသွားရတယ်။ ကိုသန်းထိုက်လဲဝမ်းသာမယ်လို့ထင်ပါတယ်။ ဒီကလေးဟာကေခိုင်တို့နှစ်ဦးပတ်သတ်မှုရဲ့ရလဒ်တစ်ခုလို့ဆိုရင်လဲမမှားဘူးလေ။

ဆေးခန်းကပြန်လာပြီးသူ့ဆီရောက်တုန်းက ကေခိုင့်မှာသေချာတိကျတဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုမချရသေးဘူး။ နှစ်ယောက်သားအချစ်နယ်မှာကျွံနစ်နေတဲ့အခိုက်တုန်းကပြောပြလိုက်မယ်လို့ကေခိုင်အကြိမ်ကြိမ်ကြံရွယ်ခဲ့တယ်။ ပြောမထွက်ဘူး။ ပြောရမှာမရဲသလိုလိုနဲ့ပြောဖြစ်ဖို့ကိုယတိပြတ်မဆုံးဖြတ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။

ခုလိုပြောပြလိုက်မယ်လို့စိတ်ဆုံးဖြတ်ပြီးတဲ့နောက်မှာတောင် ကေခိုင်ရင်တဖိုဖိုခံစားရတယ်။ ကေခိုင်မရှက်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်နဲနဲတော့ရွံ့နေတယ်။ သူဘယ်လိုတုန့်ပြန်မှာလဲစဉ်းစားမရတာကြောင့်လဲပါတာပေါ့။

သူ့ကိုဖွင့်ပြောမယ်လို့ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုသန်းခေါင်မတိုင်ခင်ရခဲ့ပေမယ့် ရှေ့ဆက်ရမှာကိုတွေးပြီးကေခိုင်အိပ်လို့မပျော်ဘူး။ ဟိုလူးဒီလိမ့်နဲ့မိုးလင်းသွားရတယ်။ ကိုကြီးရုံးထွက်သွားတဲ့အချိန်ကျမှမေးကနဲခဏအိပ်ပျော်သွားပြီး ပြန်နိုးလာတော့နေတောင်အတော်မြင့်နေပြီ။ အိပ်ယာကလူးလဲထပြီး နာရီကြည့်လိုက်တော့မနက်ဆယ်နာရီတောင်ခွဲပြီးသွားပြီ။

အိပ်ရေးမဝပေမယ့် အာရုံကတစ်ခုထဲမှာပဲစူးစိုက်နေမိတော့ သိပ်ပြီးမအီမသာမရှိလှပါဘူး ဒါပေမယ့်ပိုပြီးလန်းဆန်းသွားအောင်ရေချိုးလိုက်တယ်။

ရေချိုးရင်းကိုယ့်ကိုယ်ကိုလေ့လာမိတယ်။ ဗိုက်ကလေးကကိုင်ကြည့်ရင်နဲနဲလုံးနေသလိုပဲ။ ဒီထဲမှာကလေးလေးတစ်ယောက်ရှိသတဲ့။ လက်နဲ့ပွတ်ကြည့်ရင်းကေခိုင်မယုံနိုင်သလိုခံစားရတယ်။ ကေခိုင့်ရဲ့ရင်သွေး၊ ကိုသန်းထိုက်ရဲ့ရင်သွေး သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာအလျှံတညီးညီးတောက်လောင်ခဲ့တဲ့ရမ္မက်တွေရဲ့ရလဒ်တစ်ခု။

မိုးမမြင်လေမမြင်ဖြစ်ခဲ့ကြတာတွေကိုပြန်တွေးမိတော့ ကေခိုင်ကြက်သီးလေးထသွားတယ်။ အဲဒီချိန်တွေတုန်းကဒီလိုရလဒ်မျိုးယောင်ပြီးတောင်မတွေးမိဖူးဘူး။ ပူပြင်းလောင်မြိုက်တဲ့ရင်ထဲက ကိလေသာမီးကိုငြိမ်းသတ်နိုင်ဖို့သာစိတ်သန်ခဲ့ကြတယ်။

"ဘယ်သူမပြု မိမိမှုပေါ့"

နှုတ်ခမ်းလေးကိုတွန့်ပြီး မချိုပြုံးပြုံးလိုက်ရင်းကေခိုင်တိုးတိုးလေးရေရွတ်လိုက်မိတယ်။ သူ့ကိုပြောပြလိုက်ရင်ကိုသန်းထိုက်မျက်နှာဘယ်လိုများဖြစ်သွားမလဲမြင်ယောင်ကြည့်နေမိတယ်။ ထိတ်လန့်သွားမလား၊ အံ့သြသွားမလား၊ ဒါမှမဟုတ်စိတ်ဆိုးသွားမလား ဘယ်လိုမှန်းတွေးကြည့်လို့မရဘူး။

ရေချိုးနေတုန်းကတော့အလှဆုံးပြင်ဆင်သွားမယ်လို့စိတ်ကူးထားပေမယ့် ရေချိုးပြီးတဲ့အခါကျတော့စိတ်ကူးပြောင်းသွားပြန်တယ်။ ဒ့ါကြောင့်သနပ်ခါးရေကျဲလေးလူး၊ ရှပ်အကျီ

လက်တိုလေးနဲ့ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဝတ်ပြီး ကိုသန်းထိုက်တို့ဖက်ကိုကူးခဲ့တယ်။

ခြံတံခါးလဲသော့ခတ်မထားဘူး၊ အိမ်တံခါးလဲသော့ခတ်မထားဘူး။ လာနေကျဆိုတော့ အသံပြုမနေတော့ပဲ အိမ်တန်းဝင်ခဲ့တယ်။

အိမ်ထဲရောက်တော့သူ့အရိပ်အယောင်မမြင်ရဘဲ အိပ်ခန်းထဲဝင်ကြည့်မှကုတင်ပေါ်မှာ နှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက်အိပ်ပျော်နေတဲ့ကိုသန်းထိုက်ကိုမြင်လိုက်ရတယ်။ သူလဲအိပ်ရေးပျက်တယ် ထင်တယ်။ ဒါဆိုသူ့မှာလဲတွေးစရာတွေရှိလို့ဖြစ်မယ်။

ပြီးတော့မှနေမကောင်းများဖြစ်နေသလားလို့ နဖူးကိုသွားစမ်းမိတယ်။ ကိုယ်မပူပါဘူး။ ကေခိုင့်လက်ကနဖူးကိုလာစမ်းတော့မှ သူ့မျက်လုံးတွေလဲပွင့်လာတယ်။

"မွေးနေတာပဲ"

"ခုချိန်ထိ အိပ်နေတုန်းပဲလား"

"မနက်အစောကြီးထဲကနိုးနေတာ၊ ကေခိုင့်ကိုစောင့်ရင်းပြန်အိပ်ပျော်သွားတာ"

"အိပ်ချင်လဲပြန်အိပ်နေလေ၊ ကေခိုင်မီးဖိုချောင်ဝင်လိုက်ဦးမယ်၊ ဈေးသွားသေးလား"

"မသွားဖြစ်ဘူး၊ ကေခိုင်ရော"

"ကေခိုင်လည်းအိပ်ရာထတာနေမြင့်သွားလို့ ဈေးမရောက်ဖြစ်ဘူး၊ ရပါတယ်ရှိတာပဲ ချက်တာပေါ့၊ ဟင်းတစ်ခွက်ကတော့ကြံလို့ဖန်လို့ရပါတယ်"

"ညကမအိပ်ဘူးလား၊ နေမြင့်မှနိုးတယ်ဆိုတော့"

"ဟုတ်တယ်ညကအိပ်မပျော်လို့"

"ဟိုလူကြီးမူးပြီးရစ်နေလို့လား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ မူးပြီးသူ့ဟာသူတောင်မဟန်နိုင်တာ ကေခိုင့်ကိုရစ်ချိန်မရပါဘူး"

"ဒါဖြင့်ဘာလို့လဲ၊ ကေခိုင့်မှာစိတ်ညစ်စရာတွေရှိလို့လား"

ပြောလိုက်ရင်ကောင်းမလားလို့တွေးမိပေမယ့် ခုမှရောက်ရောက်ချင်းဆိုတော့ မပြောချင်သေးဘူး။

"ဒီလိုပါပဲ၊ ဟိုတွေးဒီတွေးနဲ့အိပ်မပျော်တာ"

"ငါကတော့တုန်းကနဲအိပ်ပျော်သွားတာပဲ၊ နေ့ခင်းတုန်းကလဲပင်ပန်းတယ်လေ ဟဲဟဲ"

"အော်..........ရှင်ကပင်ပန်းတယ်ဟုတ်လား၊ ဟုတ်မှာပါဟုတ်မှာပါ"

ကိုသန်းထိုက်ကသဘောကျစွာနဲ့တဟဲဟဲရယ်ရင်း ကေခိုင့်ခါးကိုလှမ်းဖက်လိုက်ပြီး သူ့ဖက်ကိုဆွဲယူလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ကေခိုင့်ကိုသူ့ပေါင်ပေါ်ထိုက်လျက်ဖြစ်အောင်ဆွဲဖက် လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ကေခိုင့်ပါးလေးကိုနမ်းလိုက်ရင်း........

"ကေခိုင်"

"ရှင်"

"မနေ့ကလေ......."

ဆက်မပြောသေးပဲ ဆိုင်းနေလို့

"ဘာဖြစ်လို့လဲ မနေ့က"

"မနေ့ကဘာလို့အဲလိုလုပ်တာလဲဟင်"

ကေခိုင်ရှက်သွားတယ်၊ စိတ်နောက်ကိုယ်ပါလုပ်ခဲ့ပြီးမှတော့ ရှက်နေလဲအလကားပါပဲ ဒါပေမယ့် ရှက်တော့ရှက်နေမိတယ်။

"ပြောလေ"

"မသိဘူး၊ မမေးနဲ့၊ မပြောဘူး"

ကေခိုင်ဘာလို့ဒီလိုလုပ်သလဲ။ သူ့မိန်းမကိုတွေ့ခဲ့တဲ့အကြောင်းပြောလို့လား၊ ဒါမှ မဟုတ်ကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့အသိနဲ့ ဂယောက်ဂယက်ဖြစ်နေတာလား ကေခိုင်တကယ်ကို ဘာကြောင့်ဆိုတာမသိတာပါ။

"ဒီနေ့ရော"

"ဟာကွာ ဘာတွေလာပြောနေမှန်းမသိဘူး"

ကေခိုင်သူ့လက်မောင်းကိုတအားဆွဲစိတ်လိုက်မိတယ်။

"အား.......နာတယ် ငါကစတာဘာလို့တအားဆိတ်ရတာလဲ"

"ရှင်ကဒါပဲစဉ်းစားနေတာကိုး"

ပြောနေရင်းမှကေခိုင်ငိုင်သွားတယ်။ နောက်ပိုင်းဆိုဒီလိုစိတ်လွတ်လက်လွတ်နေဖို့ မလွယ်တော့ဘူးလေ။ ကေခိုင်တို့ဆင်ခြင်ရတော့မယ်။ မတော်လို့ဗိုက်ထဲကကလေးကိုထိ သွားရင်မခက်ဘူးလား။ကေခိုင်ငိုင်နေတုန်းကေခိုင့်တင်ပါးအိအိလေးကိုအောက်ကနေတစုံတခု ကလာထိတယ်။

"ဟာကွာ အစောကြီးရှိသေးတယ်"

"ငါဘာလုပ်လို့လဲ"

"ရှင်ကတော့ဘာမှမလုပ်ဘူးလေ၊ ဟွန်းမပြောလိုက်ချင်ဘူး......ကဲပါလွှတ်ပါဦး ထမင်း ချက်ရဦးမယ်"

ကေခိုင်အတင်းရုန်းတော့သူလွှတ်ပေးပါတယ်။

"အစ်ကိုခြံထဲမှာအလုပ်မရှိဘူးလား၊ သွားလုပ်လေပြီးရင်ရေချိုးတော့အဲဒီအချိန်လောက် ဆိုထမင်းဟင်းလဲကျက်ပြီ"

"ဒါဆိုထမင်းစားပြီးမှပေါ့"

"ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ဒါပဲပြောနေတာပဲ"

ကေခိုင်နှုတ်ခမ်းလေးစူပြီးအခန်းထဲကနေခြေစောင့်ထွက်ခဲ့တယ်။ တကယ်လို့သာသူ ကလွှတ်မပေးပဲရှေ့ကိုဆက်ရင် ကေခိုင်ရှောင်နိုင်ပါ့မလား။ မသေချာဘူးဆိုတဲ့အဖြေပဲရတယ်။

"နောက်ဆိုရင်ရှင့်ဆီကို နေ့တိုင်းမလာတော့ဘူး"

အခန်းပြင်ရောက်မှလှမ်းအော်ပြောလိုက်မိတယ်။ ကေခိုင်တကယ်ပြောလိုက်တာပါ။ ဒီတစ်ရက်ပဲသူ့အလိုကိုလိုက်တော့မယ်။ နောက်ပြီးသူနဲ့ဆွေးနွေးရတိုင်ပင်ရဦးမှာတွေ၊ဖြေရှင်း ရမယ့်ပြဿနာတွေကလဲ အများကြီးရှိသေးတယ်မဟုတ်လား။

မီးဖိုထဲရောက်တော့ဆန်ဆေးပြီး rice cooker နဲ့ထမင်းတစ်အိုးတည်လိုက်တယ်။ ကြောင်အိမ်တွေအိုးတွေလိုက်ဖွင့်ကြည့်တော့ ငါးသေတ္တာတစ်ဗူးနဲ့ကြက်ဥနှစ်လုံးထွက်လာ တယ်။ ဒါဆိုရင်မဆိုးဘူး နေ့လည်စာတနပ်တော့အဆင်ပြေပြီ။ ကြက်ဥမွှေကြော်ရယ် ငါးသေတ္တာရယ်။ ထမင်းမကျက်ခင်မှာပဲ ဟင်းတွေကအဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ။

ထမင်းအိုးကလဲစောင့်ကြည့်စရာမလိုတဲ့အတွက် ကေခိုင်အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာခဲ့တယ်။ ကေခိုင်ကဒီအိမ်လာရင် အိမ်ရှေ့ခန်းမှာနေလေ့မရှိဘူး တစ်ယောက်ယောက်များရောက်လာ ရင်မြင်သွားမှာစိုးလို့။ နောက်ဖေးမီးဖိုထဲမှာနေချင်နေ မနေရင်ကိုသန်းထိုက်အိပ်တဲ့အခန်း လေးထဲမှာပဲနေလေ့ရှိတယ်။

အခုလဲကေခိုင်အိပ်ခန်းလေးထဲကိုပဲ ပြန်လာခဲ့တယ်။ ကိုသန်းထိုက်ကိုမတွေ့ရဘူး။

ခြံထဲဆင်းပြီးအလုပ်လုပ်နေပြီထင်တယ်။

ကုတင်ပေါ်ကမခေါက်ရသေးတဲ့စောင်ကိုခေါက်လိုက်ရင်း ကုတင်ပေါ်မှာထိုင်ချလိုက်မိတယ်။ ကုတင်ပေါ်မှာစောင်ကတစ်ထည်ထဲရှိပေမယ့် ခေါင်းအုံးကတော့နှစ်လုံးရှိတယ်။ တစ်လုံးကကေခိုင့်အတွက်လေ။ ယှဉ်တွဲပြီးချထားတဲ့ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးကိုကြည့်ရင်း ကေခိုင်ပြုံးမိတယ် ရင်တွေလဲခုန်ချင်လာတယ်။

ဘဝရဲ့ရေစက်ဆိုတာဆန်းကျယ်တယ်။ စျေးသည်မုဆိုးမမိခင်နဲ့အတူနွမ်းပါးစွာနေခဲ့ရတဲ့ကေခိုင်ဆိုတဲ့မိန်းကလေးဟာနောက်တော့ ပြည့်စုံကြွယ်ဝတဲ့အရာရှိကြီးတစ်ဦးရဲ့ဇနီးအဖြစ်မတောင့်မတနေရတဲ့ဘဝကိုရောက်လာတယ်။ ဒါပေမယ့်အဲဒီဘဝမှာတင်ရပ်တန့်မနေဘဲထောင်ထွက်တစ်ယောက်နဲ့ပတ်သတ်ကျွမ်းဝင်ရပြန်တယ်။

စိတ်ရှုပ်ထွေးစရာအကြောင်းတွေခေါင်းထဲရောက်လာပြန်လို့ ကေခိုင်စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့လှဲချလိုက်တယ်။ ဒီအတွေးတွေကိုခေါင်းထဲကနေကြိုးစားထုတ်ပစ်ပြီး ခုလတ်တလောလုပ်ရမယ့်ကိုသန်းထိုက်ကိုဖွင့်ပြောဖို့ကိစ္စကိုပဲစဉ်းစားကြည့်တယ်။ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလိုနားနားကပ်ပြီးတိုးတိုးလေးပြောလိုက်ရင်ကောင်းမလား။ ဒါကနဲနဲကြောင်တောင်တောင်နိုင်တယ်လို့ထင်တာပဲ။

ကိုသန်းထိုက်အလုပ်လုပ်နေတဲ့ဆီကိုလိုက်သွားပြီး "ကျွန်မတော့ဗိုက်ကြီးနေပြီ"လို့တဲ့တိုးပြောချလိုက်ချင်စိတ်လဲပေါက်မိတယ်။ ဒီလိုကျပြန်တော့လဲကေခိုင်မပြောရဲဘူး အခြေအနေကြည့်ပြီးပြောတာအကောင်းဆုံးပဲလို့ တွက်လိုက်တယ်။

သူ့အလုပ်တွေပြီးတဲ့နေ့ခင်းနေ့လည်ကျရင်ကေခိုင်တို့နှစ်ယောက်ဒီအခန်းလေးထဲမှာချစ်ဗိမ္ဗာန်ဆောက်ဖြစ်ကြဦးမှာကလဲအသေအချာပဲ။ ဒီတော့မှဖွင့်ပြောရင်ကောင်းမလား။ အတွေးတွေထဲမှာတလည်လည်ဖြစ်နေရင်း ညကအိပ်ရေးပျက်ထားတဲ့ကေခိုင်အမှတ်မထင်အိပ်ပျော်သွားတယ်။ နှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက်ပဲ အိပ်မက်တောင်မမက်ဘူး။

ကေခိုင်နိုးလာတော့ ဘေးမှာလှဲလျောင်းနေတဲ့ကိုသန်းထိုက်ကိုမြင်ရတယ်။ မျက်စေ့တွေမှိတ်ထားလို့အိပ်ပျော်နေသလားတောင်ထင်မိပေမယ့် ကေခိုင်နဲနဲလှုပ်လိုက်တာနဲ့သူ့မျက်စေ့တွေပွင့်လာပြီး ကေခိုင့်ဖက်ကိုစောင်းလာတယ်။

ကုတင်ကကျဉ်းကျဉ်းလေးဆိုတော့နှစ်ယောက်သားရင်ချင်းအပ်မိသွားတယ်။

"အစ်ကိုအိပ်ပျော်နေသလားလို့."

"မပျော်ပါဘူး၊ ကေခိုင်ကအိပ်နေတော့ငါလဲပျင်းတာနဲ့. လှဲနေတာ"

"ဘယ်နနာရီရှိပြီလဲ"

"မသိဘူး၊ နာရီကစားပွဲပေါ်မှာ"

"ကြည့်လိုက်လေ"

"မကြည့်ချင်ပါဘူး"

"ပြောလိုက်ရင်ဒီလိုချည်းပဲ၊ ဘာမှန်းလဲမသိဘူး၊ ထမင်းဆာပြီလား"

"မဆာသေးဘူး ကေခိုင်ဆာပြီလား"

"ဟင့်အင်း ကေခိုင်လဲမဆာဘူး"

ကေခိုင်တကယ်စားချင်စိတ်မရှိတာ အလိုလိုရင်ပြည့်နေပြီး လုံးဝမဆာဘူး။

"အေးအေးဆေးဆေးမှစားတာပေါ့"

ကိုသန်းထိုက်ကကေခိုင့်ကိုလှမ်းဖက်လိုက်ရင်းပြောတော့ ကေခိုင်ခေါင်းငြိမ့်ပြရင်း

သူ့ရင်ခွင်ထဲကိုတိုးဝင်လိုက်တယ်။ အထူးတလည်ရှေ့တိုးစရာမလိုပါဘူး နှစ်ယောက်သား ရင်ချင်းအပ်မိပြီးသားပဲ။

"အစ်ကို"

"ဟင် ဘာလဲကေခိုင်"

"ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး"

သူ့ကိုပြောပြမလို့ခေါ်လိုက်ပေမယ့် ပြောမထွက်တာနဲ့ပြန်လျှော့ချလိုက်ရတယ်။

"ကေခိုင်ဂလာတယ်"

ပိုပြီးတင်းကြပ်နေအောင်ဖက်ရင်း ကိုသန်းထိုက်ကပြောတယ်။

"ဟုတ်လို့လား"

"ဟုတ်တယ်ဖက်ရတာ အစ်နေတာပဲ"

"အရင်ကအဲဒီလိုမဟုတ်ဘူးလား"

"အခုလောက်မအိဘူး"

သူ့လည်တိုင်မှာပါးအပ်ရင်း ကေခိုင်ပြုံးစိစိလေးဖြစ်သွားတယ်။

"နဲနဲတော့ဂလာတယ် ဒါပေမယ့် အစ်ကိုထင်သလောက်လဲမဟုတ်ပါဘူး"

"ကြာရင်ဖက်တီးမကြီးတောင်ဖြစ်သွားနိုင်တယ်"

ဖက်တီးမကြီးမဟုတ်ဘူး ဗိုက်ကြီးပူတော့မှာရှင့်လို့စိတ်ထဲကပြောလိုက်မိပေမယ့်.......

"အင်းနော် ဖက်တီးမကြီးသာဖြစ်သွားရင် ရှင့်လက်ကလွတ်ပြီ"

"ဒီလိုဘယ်ရမလဲ၊ ဖက်တီးလဲဖက်တီးအလျောက်ကောင်းတာတွေရှိပါတယ် ကေခိုင်ရဲ့"

"စလာပြီပေါက်ကရတွေ၊ ရှင်ကဖက်တီးမဘယ်နှစ်ယောက်တွေ့ဖူးလို့လဲ"

"တစ်ယောက်မှမတွေ့ဖူးဘူး"

"ဟွန်း.......ဒါနဲ့များ"

"မှန်းပြောကြည့်တာလေ၊ ဒီကိုယ်လုံးလေးတောင်ဒီလောက်အိစက်နေရင် ဖက်တီးကြီးဆိုပိုပြီးအိမှာပဲလို့"

ကေခိုင်သူနဲ့ပြိုင်ပြောမနေတော့ပဲ သူအင်္ကျီကော်လံစတွေကိုပဲဆွဲလိမ်ရင်းငြိမ်နေမိတယ်။

"ကေခိုင်ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ"

"မစဉ်းစားပါဘူး၊ အကြံထုတ်နေတာ"

"မနေ့ကလိုထပ်ပြီးလုပ်ရင်ကောင်းမလားလို့ကြံနေတာလား"

"ဒါပဲပြောနေတယ် တော်ပြီနောက်ဘယ်တော့မှမလုပ်ပေးတော့ဘူး"

"ငါမနေ့ကကေခိုင့်ကိုသနားနေမိတာ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ကေခိုင်အရမ်းမောနေတာ၊ ချွေးတွေလဲရွှဲလို့. တော်ပါပြီလို့ပြောလဲမရဘူး"

"ရှက်ပါတယ်ဆိုမှ ဒါပဲပြန်ပြောနေတော့တာပဲ"

"ငါတို့တွေမှာကရှက်စရာမှမရှိတော့တာ ကေခိုင်ရယ်"

မျက်နှာလေးနီရဲနေတဲ့ကေခိုင့်ကို ကိုသန်းထိုက်ကချော့တယ်။

"ကေခိုင်စိတ်လွတ်သွားတာ၊ အစ်ကိုယုံမှာမဟုတ်ဘူး ကေခိုင်ဘာမှမသိတော့ဘူး၊ ရူးသွားတာလားမသိဘူး"

မျက်နှာပူပူနဲ. ကေခိုင်ဂန်ခံလိုက်မိတယ်။

"နောင်တရနေလား"

"မရပါဘူး"

ကိုသန်းထိုက်က ကေခိုင့်ပါးလေးကိုနမ်းလိုက်ရင်း........

"ကေခိုင် မင်းဟာတခါတလေကျရင်သိပ်ထူးဆန်းတယ်၊ မင်းစိတ်ကိုထိန်းချင်ရင်လဲ ထိန်းတယ် လွှတ်ချင်ရင်လဲလွှတ်ပေးလိုက်ရော"

"ကေခိုင်လဲအဲဒီအကျင့်ကိုမကြိုက်ဘူး၊ ဒါပေမယ့်ဗီဇဖြစ်နေတော့ မတတ်နိုင်ဘူး"

"ငါကတော့ သဘောကျတယ်"

"တကယ်လား"

"တကယ်ပေါ့"

သူကကေခိုင့်ရဲ.ဒီလိုအကျင့်လေးကိုသဘောကျတယ်ဆိုတော့ ကေခိုင်လဲကျေနပ်ရပါတယ်။ သူ.ကိုပုံအပ်မိတာကေခိုင်မမှားဘူးလို.လဲတွေးမိသေးတယ်။

"ကေခိုင် တကယ်ထမင်းမဆာဘူးလား"

"မဆာပါဘူးဆို"

"ဒါဆိုရင်တော့"

"ရှင်နော်.....ရှင်"

ကိုသန်းထိုက်ကကေခိုင့်လက်ကလေးကိုဆွဲယူပြီး တနေရာမှာတင်ပေးတယ်။ ကေခိုင်စမ်းကြည့်လိုက်တော့ပူနွေးမာကျောတဲ့အရာတခု။ ကေခိုင်အာခေါင်တွေခြောက်လာတယ်။ နားထင်စပ်ကိုလည်းသွေးတွေက တဒိန်းဒိန်းတိုးလို.။

"အစ်ကို.နားကိုမလာရဲလောက်အောင်ပဲ"

သူ.နားနားကိုကပ်ပြီးတိုးတိုးလေးပြောမိတော့ သူကရယ်တယ်။ ကေခိုင်တင်ပါးလေးကို ရွရွလေးပွတ်ပေးရင်းနဲ......

"မနေနိုင်တော့ဘူး သိလား"

"သိပါတယ် သိပါတယ် ရှင့်အကြောင်းကို"

ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်ပြောရင်း ကေခိုင်ထထိုင်လိုက်တော့ သူပါထလာတယ်။

"ကေခိုင်"

"ရှင်"

"အကျီ ငါချွတ်ပေးမယ်နော်"

အကျီကြယ်သီးတွေကိုသူတလုံးချင်းဖြုတ်နေချိန်မှာ ကေခိုင်မျက်လွှာလေးချပြီးငြိမ်နေမိတယ်။ ငြိမ်နေပေမယ့်အသက်ကိုပြင်းပြင်းရှူနေမိတာကြောင့် အကျီရင်ဘတ်ပွင့်ဟသွားတာနဲ. တလှုပ်လှုပ်တုန်ခါနေတဲ့ရင်သားတွေ ဘွားကနဲပေါ်လာတယ်။

အကျီ၊ ဘရာဇီယာ တခုချင်းသူဖြေဖြေချွတ်နေတာကိုကေခိုင်အလိုက်သင့်လေးနေနေပေးရင်းနဲ.ကေခိုင့်ကိုယ့်အပေါ်ပိုင်းမှာဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်သွားတယ်။

"ဒီမှာတွေ.လား"

"ဘာလဲ"

တင်းတင်းစည်းထားတဲ့ထဘီကြောင့်ခါးအစပ်မှာအိထွက်နေတဲ့ အခေါက်အိအိလေးကို သူကပြတယ်။

"အရင်ကကေခိုင့်မှာဒါမျိုးမရှိဘူး"

"ထဘီကိုအတင်းစည်းထားလို့ပါအစ်ကိုရဲ့၊ ဖြည်လိုက်ရင်ပျောက်သွားမှာ ဒါလေးကိုများ"

သူကတကယ်ဖြည်ချလိုက်ပါတယ်။ အတွင်းခံဘောင်းဘီဂတ်မထားတော့ပါဂါအိအိ အသားဆိုင်လေးတွေချက်ချင်းပေါ်လာတယ်။

"တွေ့လားပျောက်သွားပြီ"

ကိုသန်းထိုက်ကဘာမှပြန်မပြောဘဲပြုံးလိုက်ပြီး ကေခိုင့်ကိုအသာတွန်းလိုက်တော့ ကေခိုင်လဲလိုက်သင့်လေးအိပ်ယာပေါ်လဲကျသွားတယ်။ ပြီးတော့ကေခိုင့်ထဘီကိုအောက်နားကနေဆွဲယူလိုက်တော့ ကေခိုင်ကတင်ပါးလေးအသာကြွပေးလိုက်မိတယ်။

"အရမ်းလှတာပဲကေခိုင်ရယ်၊ ငါမြင်ဖူးသမျှထဲမှာ မင်းအလှဆုံးပဲ"

"ရှင်ကမိန်းမဘယ်နယောက်များမြင်ဖူးလို့လဲ"

"အများကြီးပဲ ၊ ဟိုကားတွေထဲမှာလေ"

ဂျွန်မလည်းပုံတွေကြည့်ဖူးပါတယ်လို့စိတ်ထဲကနေကေခိုင်ပြောလိုက်တယ်။ ကေခိုင်နဲ့ပတ်သတ်တဲ့အကြောင်းအရာတော်တော်များများသူ့ကိုပြောပြဖူးပေမယ့် ဒီအကြောင်းတော့ ကေခိုင်ပြောမပြဘူး ပြောစရာလဲမလိုပါဘူး။

သူလဲအဝတ်တွေချွတ်လိုက်ပြီးနောက်မှာတော့ အားလုံးဟာဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်အတိုင်းစီကာစဉ်ကာဖြစ်လာပါတော့တယ်။

အပြန်အလှန်အနမ်းတွေဖလှယ်ကြတယ်။ ကေခိုင့်တကိုယ်လုံးကနုရွတဲ့အသားစိုင်မှန်သမျှကိုသူ့လက်ကြမ်းကြီးတွေနဲ့ဆုပ်နယ်ပွတ်ချေတယ်။ ဆင်စွယ်ရောင်ရင်သားတွေဆိုပန်းနရောင်အဖြစ်ပြောင်းသွားတဲ့အထိပဲ။

ပြီးတော့မှနောက်ဆုံးအဆင့်ဆီကိုရောက်လာတယ်။ ရင်ထဲကတလှိုက်လှိုက်တဖိုဖိုဝေဒနာကြောင့်ကေခိုင်မရပ်မနားညည်းညူနေမိတယ်။

"ကေခိုင်နာလို့လား"

"မနာပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ကေခိုင်အရမ်းညည်းနေလို့"

ကေခိုင်တော်တော်စိတ်ညစ်သွားတယ်။ ဘယ်လိုလဲလဲမသိ တခါတခါကျရင်သူကအတွေးခပ်ကြောင်ကြောင်ရယ်။ ဒါ့ကြောင့်စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ပြန်ပြောလိုက်မိတယ်။

"မိန်းမတွေဘာ့ကြောင့်ညည်းညူတယ်ဆိုတာ ရှင်မသိဘူးလား"

"အော်....ဒီလိုလား"

သဘောပေါက်သွားတော့သူ့မျက်နှာကပြုံးဖြီးဖြီးကြီးဖြစ်သွားပြီးတော့ ပိုပြီးအားကြိုးမာန်တက်ဖြစ်လာတယ်။ သူ့အားစိုက်လေလေကေခိုင့်မှာပိုပြီးအလူးအလဲခံစားရလေ။ကေခိုင်အံကိုကြိတ်ပြီးရင်ထဲကရောခန္ဓာကိုယ်ကရောပေးတဲ့ ဝေဒနာတွေကိုမငြင်းဆန်ပဲလက်ခံနေမိတယ်။

ခဏလေးအတွင်းမှာပဲကိုသန်းထိုက်တကိုယ်လုံးချွေးတွေရွှဲလာရသလို ကေခိုင့်နဖူးစပ်ရင်ညွန့်နဲ့ရင်သားပေါ်မှာချွေးစက်လေးတွေသီးလာတယ်။ ကေခိုင်ကသူ့နဖူးကချွေးတွေကိုလက်ကလေးနဲ့သုတ်ပေးတော့ သူကလည်းကေခိုင့်နဖူးကချွေးတွေကိုလက်နဲ့ပြန်သပ်ပေးတယ်။

ကေခိုင့်တကိုယ်လုံးတသိမ့်သိမ့်တငြိမ့်ငြိမ့်နဲ့ဖြစ်ရတဲ့ဒီလိုအခိုက်အတန့်လေးတွေကို ကေခိုင်ဘယ်လိုမှမေ့လို့ရမယ်မထင်ဘူး။ တိမ်းမူးလှိုက်မောဖွယ်ခံစားချက်ရဲ့လှုံ့ဆော်တိုက်တွန်းမှုကြောင့် ကေခိုင့်နှုတ်ဖျားကနေ ကေခိုင်ဘယ်တော့မှပြောမယ်လို့စိတ်ကူးမထားတဲ့ စကားလုံးတွေထွက်ကျလာရတယ်။

"အစ်ကိုရေ"

"ဘာလဲကေခိုင်"

"ရှင့်ဆီကစကားတခွန်းခုထိကျွန်မမကြားရသေးဘူး သိလား"

"ဟိုလေ၊ ငါက"

ကေခိုင်သူ့ပါးစပ်ကိုလှမ်းပိတ်လိုက်တယ်။

"ရှင်မပြောနဲ့ ကျွန်မပြောမယ်"

ကိုသန်းထိုက်ကကေခိုင့်မေးဖျားလေးကို ကိုင်လှုပ်လိုက်တယ်။

"ဘာပြောမှာလဲ"

"ဒီအခြေအနေထိရောက်တာတောင်ရှင်မပြောပေမယ့် ကျွန်မပြောမယ်၊ ကျွန်မ.... ရှင့်ကိုချစ်တယ်"

ကိုသန်းထိုက်မျက်ခုံးနှစ်ခုမြင့်တက်သွားတယ်။ ချွေးတလုံးလုံးနဲ့ရွှေ့တိုးနောက်ငင် လှုပ်ရှားနေတဲ့သူ့ကိုယ်လုံးကြီးလဲရပ်သွားပြီးတော့.......

"တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာဖွင့်ပြောနေစရာမလိုဘူးလို့ထင်လို့ပါကေခိုင်ရယ်၊ ငါမပြောပေမယ့်ကေခိုင်သိတယ်မဟုတ်လား"

"သိတယ်လေ ဒါ့ကြောင့်ကျွန်မရှင်နဲ့ဒီလိုနေနေတာပေါ့"

ဘာ့ကြောင့်မှန်းမသိ ကေခိုင့်အသံကအရက်မူးသမားအသံလိုအာလေးလျှာလေးဖြစ်နေတယ်။

"သိပါတယ်ကေခိုင်ရယ်၊ သိပါတယ်"

ကေခိုင့်နဖူးပြင်၊ ပါးပြင်အနှံ့ရှိုက်နမ်းရင်းကိုသန်းထိုက်ကပြောလိုက်တယ်။ ပြီးတော့သူ့ကိုယ်လုံးကြီးကိုပြန်လည်လှုပ်ရမ်းဖို့ကြိုးစားတော့ ကေခိုင်ကသူ့ရင်ဘတ်ကိုတအားတွန်းထားပြီးတော့...

"မရဘူး၊ မရဘူး နောက်ဆုတ်"

"ဘာလဲကေခိုင်ရဲ့"

"နောက်ကိုဆုတ်၊ လွတ်အောင်တကိုယ်လုံးဆုတ်ခိုင်းတာနော်"

နားမလည်တဲ့အမူအရာနဲ့ကိုသန်းထိုက်နောက်ကိုဆုတ်သွားတယ်။ ကေခိုင့်နားထဲမှာ နှံ့ထဲနစ်နေတဲ့ခြေထောက်ကိုဆွဲမလိုက်သလိုအသံကြားလိုက်ရပြီးတဲ့နောက်......

"ဘာဖြစ်လို့လဲကေခိုင်"

"ရှင်ပြောရမယ့်စကား မပြောရသေးဘူးလေ"

"အော်...ဒါလား"

"ဟုတ်တယ်.........ပြော"

"ငါမင်းကိုအရမ်းချစ်တယ်ကေခိုင်၊မင်းမရှိဘဲငါနေနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ငါပြောပြချင်ပါတယ် မပြောရဲလို့၊ မပြောရက်လို့မပြောဖြစ်ခဲ့တာပါ"

သူ့မျက်နှာကတည်ငြိမ်ပြီးတော့မျက်လုံးတွေကရီဝေလေးနက်နေတယ်။ ကေခိုင့်ရင်ထဲမှာအေးမြငြိမ်းချမ်းသွားရတယ်။ အရမ်းမောပန်းနေချိန်မှာရေအေးအေးလေးတစ်ခွက်သောက်

လိုက်ရသလိုပဲ။
"ယုံသလားကေခိုင်"
"ယုံပါတယ် ရှင်ရယ်"
ကေခိုင်ကလက်ကမ်းပေးလိုက်တော့ သူကပြန်လည်ဆုပ်လိုက်တယ်။ ခွန်အားသစ်တခု ကလက်တွေကနေတဆင့်အပြန်အလှန်စီးဆင်းသွားသလိုခံစားလိုက်ကြရပြီးတဲ့နောက်......... ကေခိုင်ကမချိုမချဉ်မျက်နှာနဲ့...
"ဒါဆိုရင်လဲပြီးရောလေ၊ ရပြီရပြီ"
"ဘာရတာလဲ"
ကေခိုင်သူ့လက်ကိုဆွဲလိုက်တော့သူကေခိုင့်နားကိုရောက်လာတယ်။ ဒီတော့မှလက် ကိုလွှတ်ပြီးသူ့ရင်ဘတ်ကြီးကို အုန်းကနဲထုချလိုက်တယ်။
"မှတ်ပြီလား"
ရုတ်တရက်ဖြစ်သွားတဲ့စိတ်တခုကြောင့်ကေခိုင့်ထုချက်ကအားပါတယ်။ သူနာသွားပုံရ ပေမယ့်ပန်းနဲ့ပေါက်တာခံရသလိုမျိုးတဟားဟားရယ်လို့။ ကေခိုင်အသဲတွေယားလာတယ်။
"ဒီထက်နာအောင်လုပ်လို့ရရင် လုပ်ပစ်လိုက်ချင်တယ်"
နှုတ်ခမ်းလေးစူပြီးပြောလိုက်တော့ အဲဒီနှုတ်ခမ်းတွေပေါ်ကိုသူ့နှုတ်ခမ်းတွေရောက်လာ တယ်။ ကေခိုင်ဆက်ပြောလို့မရတော့ဘူး။ ပြောဖို့လဲအားမရှိတော့ပါဘူး။ သူကကေခိုင့်စိတ် တွေကိုဟိုးအမြင့်ဆီနောက်တကြိမ်ခေါ်ဆောင်နေပြီလေ။
စိတ်တွေကတရွေ့ရွေ့နဲ့တိမ်လွှာကြားအထိရောက်သွားပေမယ့် ကေခိုင့်ခန္ဓာကိုယ်က တော့လေပွေထဲမှာလွင့်ပါနေတဲ့သစ်ရွက်ကလေးလိုပဲ ကုတင်ပေါ်မှာအလူးလူးအလိမ့်လိမ့် ဆောက်တည်ရာမရသလိုမျိုးဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့်ကေခိုင်သတိမထားမိဘူး။

ကေခိုင်သတိထားမိတာတခုပဲရှိတယ်။ ဒီနေ့ဟာတခြားနေ့တွေကထက်ရှည်ကြာလွန်း တာပဲ။ ကိုသန်းထိုက်ကိုကြည့်ရတာလဲမောပန်းတယ်ဆိုတာမသိတော့တဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့။
"ကြာလှပြီကွာ"
"မကြာပါဘူးကေခိုင်ရယ် စိတ်ထင်လို့ပါ"
ကေခိုင့်မျက်လုံးတွေရီဝေနေတယ်။ မျက်ဝန်းနက်နက်တွေကိုပိတ်ကွယ်နေတဲ့မျက်ခွံ တွေကိုကြိုးစားပင့်တင်ပေမယ့်မရဘူး။ အရမ်းကိုလေးလံနေတယ် အိပ်ငိုက်တာလဲမဟုတ်ဘူး။
"တမျိုးကြီးပဲ မနေတတ်တော့ဘူး"
ကိုယ့်ဖာသာတစ်ယောက်ထဲတီးတိုးလေးပြောလိုက်မိတယ်။ တော်ပါတော့လို့ပြော လိုက်ချင်ပေမယ့်မပြောဖြစ်ဘူး။ အခုဖြစ်နေရတဲ့နေရခက်တဲ့ဝေဒနာကိုလဲအဆုံးသတ်ချင်တယ် ဒါပေမယ့်ရပ်တန့်လိုက်တဲ့နည်းနဲ့အဆုံးသတ်ဖို့တော့ကေခိုင်စိတ်မပါဘူး။
"အစ်ကို"
"ဟင်....ဘာလဲ"
"ယောကျ်ားလေးလိုချင်လား၊ မိန်းကလေးလိုချင်လားဟင်"
"ဘာရရပေါ့ ကေခိုင်ကတကယ်မွေးပေးမှာလား"
"မွေးပေးမယ်"
အပြုံးတပက်မျက်နှာလေးနဲ့ပြန်ပြောလိုက်မိတယ်။ ခုနေဖွင့်ပြောရင်ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားမိပေမယ့် သူ့သဘောကိုလဲကေခိုင်သိချင်သေးတယ်။

"ဦးစိုးလွင်ကြီးယူသွားရင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"
"အို...........မပေးနိုင်ပါဘူး၊ သူနဲ့ဘာဆိုင်လဲ အစ်ကိုနဲ့ကေခိုင်နှစ်ယောက်နဲ့ပဲဆိုင်မှာပေါ့"
"မုန့်ဆီကြော်ကဘယ်နားမှန်းမသိသေးပါဘူး ကေခိုင်ရယ်"
ဗိုက်ထဲမှာပေါ့ရှင်လို့ စိတ်ထဲကနေပြောလိုက်မိတယ်။
"အစ်ကို့ကိုတကယ်မွေးပေးချင်တာ၊ အစ်ကို့ဖို့"
ကေခိုင်ကကိုယ့်အဓိပ္ပါယ်နဲ့ကိုယ်ပြောနေတာကို ကိုသန်းထိုက်ကလည်းသူတွေးချင်သလိုတွေးပြီး သဘောတွေကျနေတယ်။
"ဖြစ်ရမှာပေါ့ ကေခိုင်ရယ်၊ ငါလဲအခုကြိုးစားနေတာပဲ"
"ကလေးလိုချင်လို့မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ရှင့်ဟာရင်....ဟင်း...မသိတာကျနေတာပဲ"
ဇာတ်လမ်းကကြားထဲမှာဒိုင်ယာလော့ဂ်တွေသိပ်များနေတော့မဆုံးနိုင်မပြီးနိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ နှစ်ယောက်လုံးဒီအချက်ကိုသတိမထားမိကြဘူး။
"ဟား.......ဒီနေ့ကတော့စံပဲ မောတောင်မောလာပြီ"
"ရှင်ပြောတော့ဘယ်လောက်မှမကြာသေးပါဘူးဆို"
"အင်းလေ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကေခိုင်နဲ့ဒီလိုနေရလို့ကတော့ဘယ်လောက်ကြာကြာကြာချင်သလောက်ကြာစမ်းပါစေ"
ကေခိုင်အံ့သြနေမိတယ်၊ တပြိုင်ထဲမှာပဲဒီအခြေအနေကိုကျော်လွန်ပြီးဆုံးသွားမှာကိုမလိုလားတဲ့စိတ်ကလေးတစ်ခု ကေခိုင့်ရင်ထဲမှာရှိနေတယ်ဆိုတာကိုပါ သတိပြုလိုက်မိတယ်။

"ခဏနားရင်နားလိုက်ပါလားအစ်ကိုရယ် ကေခိုင်ထွက်မပြေးပါဘူး"
"ဟင့်အင်းမနားပါဘူး၊ ဘာလို့နားရမှာလဲ"
ကိုသန်းထိုက်ကခေါင်းရမ်းပြလိုက်ပြီးတော့ ပိုပြီးအားစိုက်ကြိုးစားလာတယ်။ စကားတောင်မပြောတော့ဘူး။ ကေခိုင့်မှာလဲနင့်ကနဲ အောင့်ကနဲနဲ့ဝေဒနာတွေကလိမ့်လိမ့်တက်လာတော့ မခံနိုင်တဲ့အဆုံးသူ့ကိုပဲအတင်းတိုးဖက်ထားလိုက်မိတယ်။
တဖြည်းဖြည်းနဲ့သူတို့နှစ်ယောက်ဟာသူရဲတဇွေစီးနေသလိုနဲ့ပိုပြီးတူလာတယ်။
ကေခိုင်မခံမရပ်နိုင်လွန်းလို့သေလုမျောပါးအော်ဟစ်ညည်းညူနေပေမယ့် ကိုသန်းထိုက်ကမမှုဘူး။ ပိုတိုးပြီးရက်စက်တယ်။ ကေခိုင်လဲမကန့်ကွက်မိဘူး။ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းတဲ့အချစ်မှာစိတ်လွှတ်လက်လွှတ်နစ်မျောလိုက်ပါနေမိတယ်။
ကေခိုင်ဗိုက်ထဲကကလေးကိုလည်းသတိမရဘူး၊ ဦးစိုးလွင်ကိုလဲသတိမရဘူး။ နောက်ဆုံးကေခိုင့်ရှေ့မှာရှိနေတဲ့ကိုသန်းထိုက်ကိုတောင်မှတချက်တချက်မေ့သွားတယ်။ မှောင်မိုက်တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ဟင်းလင်းပြင်ကြီးတစ်ခုထဲကလွတ်မြောက်ဖို့ခြေဦးတည့်ရာပြေးနေရသလိုပဲ။
အမှောင်တိုက်ရဲ့ဟိုတဖက်ကအလင်းရောင်ကိုကေခိုင်မြင်လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာတော့ ကိုသန်းထိုက်ကေခိုင့်ရှေ့မှာမရှိတော့ဘူး။ ကေခိုင့်ဘေးမှာသစ်တုံးကြီးတခုလိုလှဲလျောင်းရင်းအသက်ကိုပြင်းပြင်းရှူနေတယ်။သူ့ကိုကြည့်ရတာ အရမ်းကိုနွမ်းလျှမောပန်းနေသလိုပဲ။
ကေခိုင်ကျတော့ရော တကိုယ်လုံးမှာအားအင်တစက်မှမရှိတော့ဘူး။ လှဲအိပ်နေတာမဟုတ်ဘူးဆိုရင် ကေခိုင်မတ်မတ်မရပ်နိုင်ပဲကြမ်းပြင်ပေါ်ကိုခွေယိုင်လဲကျသွားနိုင်တယ်။
မောလိုက်တာလဲမပြောပါနဲ့. အမောပြေဖို့အကြာကြီးစောင့်ရတယ်။
ကေခိုင်အမောပြေလို့ကိုသန်းထိုက်ဖက်လှည့်လိုက်တော့သူလဲမျက်စေ့တွေမှိတ်ပြီး

ငြိမ်သက်နေတယ်။ အသက်ရှူသံကတော့ ခုနလောက်မပြင်းထန်တော့ဘူး။
"အစ်ကို"
ကေခိုင်တိုးတိုးလေးခေါ်လိုက်တယ်။ မကြားဘူး။
"အစ်ကို အစ်ကို"
လက်မောင်းကိုအတင်းကိုင်လှုပ်မှမျက်လုံးတွေပွင့်လာတယ်။ အိပ်ပျော်နေပုံတော့မရဘူး။
"အိပ်ပျော်နေပြီလားလို့"
"မပျော်ပါဘူး မှိန်းနေတာ"
"ဒါဆိုလဲ မှိန်းနေ မှိန်းနေ"

ကေခိုင်ကကိုသန်းထိုက်ကိုဖက်ပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်ရင်းနဲ့ပြောလိုက်တယ်။ သူက လဲအလိုက်သင့်လေးပြန်ဖက်ထားတယ်။ ခုချိန်ထိတိုင်အောင်မငြိမ်သက်သေးပဲဆူညံမြည်ဟိန်း နေတဲ့ရင်ခုန်သံတွေကို ကေခိုင်အတိုင်းသားကြားနေရတယ်။ ကေခိုင်ကိုယ်တိုင်လဲခုချိန်ထိ ရင်တုန်လှိုက်မောနေရတုန်းရှိသေးတယ်။
ကိုသန်းထိုက်ရင်ခွင်ထဲမှာအမောဖြေလို့လျောင်းနေရင်းသူ့ကိုဘယ်လိုဖွင့်ပြောရင် ကောင်းမလဲလို့ကေခိုင်စဉ်းစားနေမိတယ်။ တကယ်တမ်းတွေးကြည့်ရင်ဘာမှခက်ခဲတဲ့ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်နောက်ကွယ်မှာထပ်ဖြစ်လာနိုင်စရာအကျိုးဆက်တွေက အများကြီးရှိနေသေးတော့ ကေခိုင်ရင်မောရတယ်။
"ကေခိုင်"
အတွေးတွေထဲမှာနစ်မျောနေရာက ခေါ်သံကြောင့်ကေခိုင်သတိပြန်ဝင်လာတယ်။
"ရှင် အစ်ကို"
"ခေါ်ကြည့်တာပါ၊ အိပ်ပျော်နေသလားလို့"
"မပျော်ပါဘူး စဉ်းစားနေတာ"
"ဘာတွေများစဉ်းစားနေရတာလဲ"
"ဟိုအကြောင်းဒီအကြောင်းပေါ့"
"ငါ့အကြောင်းရောပါလား"
"ရှေ့ဆုံးကပေါ့"
ကေခိုင်အပြုံးလေးနဲ့ဖြေလိုက်တယ်။
"ဆိုပါဦး ဘာတွေများလဲ"
"ဒီလိုပါပဲ၊ ဒါပေမယ့်အရေးကြီးတာတစ်ခုမေးစရာရှိတယ်"
"မေးလေ"
"အစ်ကိုကေခိုင့်ကိုလက်ထပ်နိုင်မလားဟင်"
ကိုသန်းထိုက်ဆီကအသံတော်တော်နဲ့ထွက်မလာဘူး။ ကေခိုင်အရမ်းဂမ်းနည်းသွားမိတယ်။
"ဘာလို့မေးတာလဲကေခိုင်"
"ခုလောလောဆယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်လို့ကေခိုင်ဦးစိုးလွင်နဲ့ကင်းရှင်းသွားရင် ကေခိုင့်ကိုလက်ခံနိုင်မလားလို့"
"မေးနေစရာလိုသေးလို့လား၊ ကေခိုင်ဦးစိုးလွင်နဲ့ကွာရှင်းတော့မလို့လား"
"ဟုတ်တယ်၊ မကွာလို့မဖြစ်တော့ဘူး"
"ဘာဖြစ်လို့လဲ ကေခိုင့်ကိုထပ်နှိပ်စက်ပြန်ပြီလား"

ကိုသန်းထိုက်အမောတကောလေသံနဲ.ပြန်မေးတယ်။ ကေခိုင်ခေါင်းခါပြရင်း.......
"မဟုတ်ပါဘူး၊ သူကကေခိုင့်ကိုအရေးတယူနှိပ်စက်နေဖို.နေနေသာသာဂရုတောင်
မစိုက်ဘူး"
"ဒါဆိုဘာဖြစ်လို.လဲ"
"အစ်ကို၊ ကေခိုင့်ကိုသေသေချာချာကြည့်စမ်းပါ"
နားမလည်တဲ့ပုံစံနဲ. ကေခိုင့်မျက်နှာကိုသူစိုက်ကြည့်နေတယ်။

"ဘာဖြစ်လို.လဲမျက်နှာနဲနဲတော့ပြန်ချောင်သွားသလိုပဲ"
"အို.....မျက်နှာကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး တကိုယ်လုံးကိုကြည့်ခိုင်းတာ၊ ဒီတိုင်းမကြည့်
နဲ.ထထိုင်ပြီးကြည့်"
ကေခိုင်ကအတင်းတွန်းပြီးထခိုင်းတာကြောင့် ကိုသန်းထိုက်လဲအူကြောင်ကြောင်နဲ.
ငုတ်တုတ်ထထိုင်လိုက်ရပြီး ကေခိုင့်တကိုယ်လုံးကိုခြေဆုံးခေါင်းဆုံးလိုက်ကြည့်ရင်း......
"လှပါတယ် ကေခိုင်ရဲ."
"ဘာမှမထူးခြားဘူးလား၊ သေချာကြည့်ဦး"
"အင်း.....ဒီမှာလဲရိုတ်မထားပါဘူး"
ကိုသန်းထိုက်ကပြောလဲပြောလက်နဲ.လဲပွတ်ကြည့်လိုက်တော့ ကေခိုင့်ကိုယ်လုံးလေးတွန့်.
သွားရတယ်။
"ဘာလုပ်တာလဲ သွား"
"ထူးခြားချက်ရှာနေတာ"
"အစ်ကိုတကယ်မသိဘူးပေါ့"
"မသိဘူး၊ ပန်းပေးတယ် ပြောပြ"
ကေခိုင်ကသူ.မျက်နှာကိုစူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရင်း.....
"ကျွန်မမှာကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ"
"ဘာ......ဘယ်လို"
ကိုသန်းထိုက်ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားတယ်။ သူ.ရှေ.မှာပက်လက်ကလေးရှိနေ
တဲ့ကေခိုင့်ဗိုက်ကိုလည်းသေချာလှမ်းကြည့်နေတယ်။
"အစ်ကိုက မယုံလို.လား"
"မယုံတာမဟုတ်ဘူး အံ့သြတာ ၊သေချာရဲ.လားကေခိုင်ရယ်"
"သေချာတယ် OG နဲ.တောင်သွားပြပြီးပြီ"
"ဘယ်တုန်းကလဲ"
"မနေ.ကလေ"
"အော်.........ဒါ့ကြောင့်ကေခိုင်နောက်ကျတာကိုး၊ နောက်ပြီးအမူအယာကလဲတမျိုး
ဖြစ်နေတယ်လို.ထင်သားပဲ"
"ကေခိုင်တို.ဘာလုပ်ကြမလဲ အစ်ကို"
သူကသက်ပြင်းတချက်ရှိုက်လိုက်ရင်း.......
"ကေခိုင်ဘာဖြစ်ချင်လဲ ဘာလုပ်ချင်လဲ"
"ကေခိုင်အစ်ကိုနဲ.ပဲနေချင်တယ်၊အစ်ကို.အရိပ်အောက်မှာပဲဒီကလေးကိုမွေးချင်တယ်"
ကိုသန်းထိုက်ငိုင်ကျသွားတယ်။ သူ.ပုံစံကိုကြည့်ပြီးကေခိုင်အားမလိုအားမရဖြစ်ရတယ်။

"အစ်ကို့အတွက်သိပ်ခက်ခဲမယ်၊ အဆင်မပြေဘူးဆိုလဲရပါတယ်"
ငိုမဲ့မဲ့လေးနဲ့ပြောလိုက်မိတော့မှ ကိုသန်းထိုက်နဲနဲလှုပ်ရှားလာပြီး.......
"မဟုတ်ဘူးကေခိုင်၊ ဒီသဘောမဟုတ်ပါဘူး၊ ကေခိုင်နဲ့ငါနဲ့ကခုချက်ချင်းရုံးသွားပြီး လက်မှတ်ထိုးလို့လဲရတဲ့သူတွေမဟုတ်ဘူး"
ကေခိုင်ဒါတွေတွေးပြီးသားပါ၊ ဒါ့ကြောင့်....
"ဟုတ်ပါတယ်၊ အစ်ကိုပြောတာမှန်ပါတယ်၊ ကေခိုင်ကလဲအခုယူမခိုင်းပါဘူး၊ ဦးစိုးလွင်နဲ့တရားဝင်ကွာရှင်းဖို့အရင်လုပ်ရမှာပါ"

"လွယ်မယ်လို့ထင်လား"
"အရင်ကဆိုရင်တော့မလွယ်ဘူး၊ ခုနောက်ပိုင်းသူကကေခိုင့်ကိုသိပ်အလေးမထားတော့ဘူး၊ အဆင်ပြေမယ်ထင်တာပဲ"
"ကေခိုင်သာလွတ်လပ်ပြီဆိုရင် ငါ့ဖက်ကအချိန်မရွေးပဲ"
ခုလိုကျတော့လဲ ကေခိုင်အားရှိသွားပါတယ်။
"တစ်ခုတော့ရှိတယ်အစ်ကို ၊ ဗိုက်သိပ်မပူခင်မြန်မြန်လုပ်မှဖြစ်မယ်"
"ဘာဖြစ်လို့လဲ"
"ကေခိုင့်မှာကလေးရှိနေပြီဆိုရင် သူကကွာပေးတော့မှာမဟုတ်ဘူး"
"အင်းနော်.သူ့စိတ္တဇကလဲရှိသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့်ကေခိုင့်ဗိုက်ကမသိသာပါဘူး၊ အရင်အတိုင်းပဲဥစ္စာ"
ကေခိုင်မျက်စောင်းထိုးလိုက်ရင်း....
"သေသေချာချာကြည့်ပါဆိုတာဘယ်သွားကြည့်နေလဲမသိဘူး၊ ဒီမှာကြည့်ပါလားနဲနဲလုံးနေပြီ၊ နောက်တလနစ်လလောက်ဆိုစူထွက်လာတော့မှာ"
ကိုသန်းထိုက်ကလက်နဲ့လျှောက်စမ်းကြည့်ရင်းက......
"ငါကကေခိုင်ဂလာတယ်လို့ထင်နေတာ၊ ဒီကိစ္စကိုမစဉ်းစားမိဘူး"
"ကဲအခုသိပြီလေ၊ ရှင်ဘာလုပ်မလဲ"
"ကေခိုင်နဲ့လက်ထပ်မယ်လေ"
ကေခိုင့်ရင်ထဲနွေးကနဲဖြစ်သွားပြီး ဗိုက်ပေါ်တင်ထားတဲ့ကိုသန်းထိုက်လက်ကိုအပေါ်က နေအုပ်ကိုင်လိုက်မိတယ်။
"ရှင်တကယ်ပြောတာလားဟင်"
"ငါကဘာလို့ညာရမှာလဲ"
"ဂမ်းသာပါတယ်ရှင်ရယ်"
ရင်ထဲကလှုပ်ရှားမှုတွေကြောင့် ကေခိုင်မျက်ရည်ဝဲလာတယ်။
"ကေခိုင်ကွာရှင်းတော့မယ်ဆိုတာ ဦးစိုးလွင်ကိုအမြန်ဆုံးဖွင့်ပြောမယ်၊ မရရအောင်ကိုပြောမယ်၊ သူနဲ့ကင်းရှင်းပြီဆိုတာနဲ့အစ်ကို့နောက်ကိုလိုက်ခဲ့တော့မယ်"
"ရွာကိုလား"
"အစ်ကိုဘယ်သွားသွားပေါ့၊ ဒီမှာဆက်နေလို့ရောဖြစ်မလား၊ ဟိုဖက်အိမ်ကဆင်းလာပြီး ဒီဖက်အိမ်ပြောင်းတက်နေတဲ့မိန်းမဆို လူတွေကဘယ်လိုမြင်ကြမလဲ"
"ဒါဆိုလဲ လောလောဆယ်ငါ့ရွာကိုပဲပြန်ကြတာပေါ့"
"ရတယ်၊ ဘယ်ဖြစ်ဖြစ်"

"ဒီမှာလိုတော့မဟုတ်ဘူးပေါ့ကေခိုင်ရယ်၊ ဟိုမှာကအနေအစားဆင်းရဲမယ်၊ တောရွာ
ဆိုတော့ပျင်းစရာလဲကောင်းမယ်"
"နောက်ဆိုကလေးတာဝန်နဲ့.ကေခိုင်ပျင်းချိန်တောင်ရမှာမဟုတ်ပါဘူး"

ရောက်မလာသေးတဲ့အနာဂါတ်ကိုကြိုတွေးပြီး ကေခိုင်ရင်တွေတောင်ခုန်လာမိတယ်။
ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ကေခိုင်ပျော်မယ်လို့.ထင်ပါတယ်။မချစ်မနှစ်သက်သူနဲ့.ခွဲခွာပြီးချစ်ခင်နှစ်သက်
သူနဲ့.အတူနေရမယ့်အခွင့်အရေးကို ဘယ်သူမလိုချင်ပဲရှိမလဲ။
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ဖက်ထားရင်း အိပ်ယာထဲမှာပဲတနေ့.လုံးစကားတွေပြော
နေမိကြတယ်။ နောင်အချိန်မှာဖြစ်လာနိုင်မယ့်အခက်အခဲတွေ၊ ပျော်စရာတွေအားလုံးအစုံပါပဲ။
အခက်အခဲတွေရှိလာမှာမလွဲမသွေဆိုပေမယ့် ကျော်ဖြတ်နိုင်ရမယ်လို့.အကောင်းဖက်ကလှည့်
တွေးပြီးကေခိုင်အားတက်မိတယ်။
"အစ်ကို"
"ဟင်"
"ကလေးဘယ်နယောက်လောက်မွေးရင်ကောင်းမလဲ"
"ဟာ.....ကေခိုင်ကလဲ ခုတစ်ယောက်တောင်အပြင်မရောက်သေးဘူး"
"မေးကြည့်တာပေါ့၊ အစ်ကိုကမလိုချင်ဘူးလား"
"မဟုတ်ပါဘူး၊ လိုချင်ပါတယ်၊ အင်း....နောက်ထပ်တစ်ယောက် အားလုံးပေါင်း
နှစ်ယောက်ပေါ့"
"မနည်းဘူးလား၊ သုံးယောက်ထား"
"ငါကရှာကျွေးရမှာဆိုတော့ စဉ်းစားရတယ်လေ၊ မွေးပြီးမှမကျွေးနိုင်လဲမကောင်းပြန်
ဘူးမဟုတ်လား"
"ဟင်...ကေခိုင်ကတောင်အသက်နဲ့.ရင်းပြီးမွေးရဲသေးတာ"
ဘာမှမဟုတ်တာတခုကိုကြိုတင်စိတ်ကူးယဉ်ပြီးစကားနိုင်လုရင်းနဲ့.ကေခိုင်ပျော်နေ
မိတယ်။ ကေခိုင့်ရဲ့.ဘဝဟာအဓိပ္ပါယ်ရှိလာပြီလို့.လဲ စိတ်ထဲမှာခံစားရတယ်။
ပြန်ချိန်ရောက်တော့ကေခိုင်ငိုချင်မိတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင်ကေခိုင်အိမ်မပြန်ချင်တော့ဘူး။
မပြန်လို့.လဲမရဘူးလေ၊ ကိုသန်းထိုက်လည်းမျက်နှာမကောင်းဘူး။
"ကေခိုင်မနက်ဖြန်ကျရင် အစောကြီးလာခဲ့မယ်သိလား"
ကိုသန်းထိုက်လက်ကိုတရှုရှုဆုပ်ရင်း ကေခိုင်ပြောမိတယ်။ အဖတ်အစားလဲမယ်လုပ်
ပြီးမှခါတိုင်းပြန်ခါနီးရင် တကြိမ်ချစ်လေ့ရှိတာကိုသတိရလို့.မျက်နှာအမူအရာနဲ့.မေးမိတော့
သူကပြုံးပြီးခေါင်းခါပြတယ်။
"ဘာဖြစ်လို့.လဲ"
မနေနိုင်လို့.တိုးတိုးလေးကပ်မေးကြည့်တော့.......
"ကလေးထိသွားမှာစိုးလို့."
မျက်စောင်းလုလုလေးတခုသူ့.ဆီပစ်ထုတ်လိုက်မိပေမယ့် ကေခိုင့်ရင်ထဲမှာတော့
ကျေနပ်ပီတိဖြစ်ရတယ်။ မပြန်ချင်ပြန်ချင်နဲ့.အိမ်ကိုပြန်သွားပြီး အိမ်ထဲရောက်မှမေ့နေတာတခု
ကိုသွားသတိရမိတယ်။
မနက်ကချက်ပြုတ်ထားသမျှထမင်းဟင်းတွေ သူရောကေခိုင်ပါမစားဖြစ်ကြဘူး။ ဘာမှ
မစားခဲ့ပေမယ့်မဆာပါဘူး၊ ကေခိုင့်ရင်ထဲမှာ အပျော်တွေပြည့်နေလို့.။

အပိုင်း(၃၉)
အိမ်ကိုဘယ်လိုပြန်ရောက်လာတယ်ဆိုတာ သတိမထားမိဘူး၊ ကေခိုင်ပျော်နေပါတယ် ဒါပေမယ့် တဖက်မှာလဲအတွေးတွေထဲမှာနစ်မျောနေရပြန်တယ်။ကိုကြီးနဲ့အေးအေးဆေးဆေး ကွာရှင်းခွင့်ရဖို့ကအရေးကြီးတယ်။ ဒီတစ်ခုအဆင်ပြေရင်နောက်ထပ်လာမှာတွေက ဒီလောက် မခက်ခဲတော့ဘူး။
ကိုကြီးကိုကွာရှင်းခွင့်တောင်းဖို့ကလွယ်မယောင်နဲ့ခက်တယ်ဆိုတာစဉ်းစားလေလေ ပိုသတိထားမိလေလေပဲ။ မျှော်လင့်ချက်ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းလို့အစကထင်ထားတာကိုပြင်ဆင် ပြီး ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းလောက်ပဲရှိတော့မယ်လို့ကေခိုင်ထင်မိတယ်။
ခုနောက်ပိုင်းကိုကြီးကကေခိုင့်ကိုဂရုမစိုက်တာမှန်ပေမယ့် ပစ်ပစ်ခါခါကြီးလုပ်ထားတာ လဲမဟုတ်ပြန်ဘူး။ သူကသူ့ဟာသူနေ၊ ကေခိုင်ကကေခိုင့်ဖာသာပျော်သလိုနေ။ ဖွင့်မပြော ပေမယ့်သဘောတူညီမှုရယူထားသလိုမျိုးနဲ့တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ဖါသိဖါသာနေနေကြ တာပါ။ ကေခိုင့်ကိုစွန့်လွှတ်ရဖို့ကို ကိုကြီးအတွက်ဂန်လေးကောင်းလေးလိမ့်မယ်။
အပျော်ကတဂက်၊ စိတ်လေးရတာကတဂက်နဲ့ကေခိုင်ရှူးချင်သလိုတောင်ဖြစ်လာတယ် ကိုသန်းထိုက်နောက်ကိုလိုက်တော့မယ်ဆိုတဲ့အပျော်လေးက ကိုကြီးမျက်နှာပြေးမြင်လိုက်ရင် ပျောက်သွားရတယ်။
ရင်ဆိုင်ဖို့အားတင်းပြီးကိုကြီးကိုစောင့်ပါတယ်၊ တွေ့ချင်နေမှကိုကြီးကတော်တော်နဲ့ ပေါ်မလာဘူး။ ညဆယ့်တစ်နာရီကျော်မှလူမှန်းမသိအောင်မူးပြီးပြန်လာတယ်။ ကေခိုင်ဘယ်လို လုပ်စကားပြောလို့ရတော့မလဲ။ သူမူးရူးနေပုံကဘာမှမဖြစ်ဘဲ အိမ်ကိုကားမောင်းပြီးပြန်လာ နိုင်တာကိုမယုံနိုင်စရာဖြစ်နေတယ်။
အိပ်ယာပေါ်ကိုသစ်တုံးကြီးတစ်တုံးလိုလဲကျသွားပြီးတခါထဲအိပ်ပျော်သွားတဲ့ကိုကြီးကို ကြည့်ရင်းကေခိုင်ငိုချင်လာတယ်။
မနေ့ကအိပ်ရေးပျက်ခဲ့တဲ့အပြင် နေ့လည်ကလည်းပင်ပန်းခဲ့ရတော့ ကေခိုင်လဲအရမ်း အိပ်ချင်နေပြီ။ အာရုံကအိပ်တဲ့ဆီကိုမရောက်ဘဲတခြားကိုရောက်နေလို့သာ မအိပ်ပျော်သွား တာ။ ကိုကြီးအခြေအနေကိုကြည့်ပြီးစိတ်ဒုံးဒုံးချလိုက်မိတဲ့အချိန်မှာတော့ ကေခိုင်လည်းကိုယ့် ဖာသာမသိလိုက်ဘဲ ကိုကြီးဘေးမှာခွေခွေလေးအိပ်ပျော်သွားတယ်။
နိုးလာတဲ့အချိန်မှာအလန့်တကြားလူးလဲထလိုက်တော့ မိုးလင်းနေပြီ။ နာရီကြည့်လိုက် တော့မနက်ရှစ်နာရီခွဲ။ အိမ်ရှေ့ကိုသုတ်သုတ်လေးပြေးထွက်လာခဲ့ပေမယ့် နောက်ကျသွားပြီ ကိုကြီးမောင်းထွက်သွားတဲ့ကားနောက်ပိုင်းကိုပဲမြင်လိုက်ရတော့တယ်။

စိတ်ညစ်သွားတာနဲ့အိပ်ယာထဲပြန်ဂင်ခွေနေမိတယ်။ နေ့ခင်းကျမှပြောစရာရှိတယ် စောစောပြန်ခဲ့ပါလို့ကိုကြီးကိုဖုန်းဆက်မယ်လို့စိတ်ကူးနေတုန်း အိမ်ရှေ့ကတယ်လီဖုန်းမြည် သံကြားလိုက်ရတယ်။ သွားကိုင်လိုက်တော့.....
"ကေခိုင်လား"
"ဟုတ်ကဲ့အစ်ကို"
တဖက်ကကိုသန်းထိုက်အသံကြားလိုက်ရတော့ ကေခိုင်ပြုံးလိုက်မိတယ်။ သူလည်း သိချင်နေရှာမှာပဲလေ။
"အိပ်ယာကနိုးပြီလား"
"ခုမှနိုးတာ၊ ခဏနေရင်ရှင့်ဆီလာတော့မလို့ပဲ"

"ငါအခုအပြင်ရောက်နေတယ်"
"အော်........အင်းအင်း၊ ဘယ်အချိန်ပြန်လာမှာလဲ"
"မသိသေးဘူး"
"နေ့လည်လောက်တော့ရောက်အောင်ပြန်ခဲ့၊ ညကဦးစိုးလွင်မူးလာလို့ဘာမှမပြော လိုက်ရဘူး"
"အချိန်တွေရှိပါသေးတယ်၊ သိပ်လဲအလျှင်မလိုပါနဲ့"
"အင်းပေ့ါလေ၊ ကလေးကရှင့်ဗိုက်ထဲမှာမဟုတ်တော့ ရှင်ကတော့အေးအေးဆေးဆေး ပဲပေ့ါ"
ကေခိုင်ရန်တွေ့လိုက်တော့ကိုသန်းထိုက်အသံတိတ်သွားတယ်။ ခဏလောက်ကြာ တော့မှ.........
"မူးနေတဲ့သူကိုသွားပြောရင်ဟိုကမင်းကိုတခုခုလုပ်လိုက်မှာစိုးလို့ပြောတာ"
"ဒါဆိုကေခိုင်ကငြိမ်နေမလား၊ ပြန်လုပ်လိုက်မှာပေ့ါ၊ သူ့ကိုယ်သူမနိုင်အောင်မူးနေတဲ့ သူ အသာလေးတွန်းလှဲလိုက်ရုံပဲ"
တဖက်ကကိုသန်းထိုက်ဆီက ရယ်သံသဲ့သဲ့ကြားရပြီးတော့.......
"ဟေ့ဟေ့..ဘေးလူတွေကြားရင် ကေခိုင်ကယောက်ျားကိုဒုက္ခပေးဖို့ကြံနေတယ် ထင်သွားဦးမယ်"
"ထင်ပါစေဘာဖြစ်လဲ......ဟီးဟီး.....ကိုယ့်အိမ်ထဲကိုယ်ပြောတာ ဘယ်သူကြားမှာလဲ"
"ကဲပါ၊ အဲဒါတွေထားပါတော့၊ ကေခိုင်တို့ခြံတံခါးဂေကစာပုံးလေးထဲမှာစာတစ်စောင် ထည့်ထားတယ်၊ အဲဒါသွားယူပြီးဖတ်ကြည့်လိုက်ဦး"
"ဘာလဲရည်းစားစာလား"
"ဟုတ်တယ်၊ သေချာဖတ်ကြည့်"
"လက်ရေးမလှရင်မဖတ်ဘူးနော်"
"သေသေချာချာတစ်လုံးချင်းရေးထားတာ၊ သွားယူလိုက် ပြီးတော့ဖတ်ကြည့်"
စိတ်မရှည်သလိုအသံနဲ့ပြောပြီးဖုန်းချသွားတယ်။ ကေခိုင်မကျေမနပ်နဲ့ပါးစပ်က ပွစိပွစိပြောရင်း ခြံဂေကိုထွက်လာခဲ့တယ်။ စာပုံးလေးထဲနှိုက်ကြည့်လိုက်တော့စာအိပ်တစ်ခု ပါလာတယ်။ ခပ်ပါးပါးလေးပါပဲ။ အပြန်လမ်းမှာတင်ပဲစာအိပ်ကိုမစုတ်မပြဲအောင်သတိထား ဖောက်ပြီးတော့ မနေနိုင်ဘဲထုတ်ဖတ်လိုက်မိတယ်။
"လက်ရေးကတော့ မဆိုးပါဘူး"
ကိုသန်းထိုက်လက်ရေးကစိပ်ပေမယ့် ရှင်းရှင်းလင်းလင်းရှိတယ်။ စိတ်ဂင်စားလာတာ နဲ့အိမ်ထဲတောင်မဂင်တော့ဘဲ အိမ်အဂင်လမ်းမှာတင်ပဲမတ်တပ်ရပ်ပြီးဖတ်လိုက်မိတယ်။

ကေခိုင်

မင်းကိုပိုင်ဆိုင်ရတော့မယ်ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ငါတစ်ညလုံးအိပ်လို့မရဘူး။ အရမ်းလိုချင်တာ တစ်ခုကိုမမျှော်လင့်ပဲရလိုက်တဲ့အခါမှာဟုတ်ပါ့မလားလို့ မယုံကြည်နိုင်အောင်ဖြစ်ရသလိုပဲ ငါခံစားရတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါပျော်နေပါတယ်။
မင်းကစပြီးချစ်တယ်လို့ဖွင့်ပြောတာကို ငါအထင်မသေးတဲ့အပြင်အရမ်းကိုကျေးဇူးတင် ပါတယ်။ ဘာ့ကြောင့်လဲဆိုတော့မင်းသာမပြောရင်ငါကလည်းငါလိုချင်တဲ့အကြောင်းပြောဖြစ်

မှာမဟုတ်ဘူး။ ဖွင့်ပြောဖို့ဟိုးအရင်ထဲကအကြိမ်ကြိမ်စဥ်းစားပါတယ်၊ မပြောရက်ဘူး မပြောရဲဘူး။ မင်းအချစ်ကိုပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလောက်အောင်ငါမထိုက်တန်ဘူးလို့ငါအမြဲသိမ်ငယ်နေရလို့ပါ။ မင်းသိပါတယ်၊ ငါအိမ်ထောင်ရေးကံမကောင်းခဲ့ဘူး။ ဒီတစ်သက်အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူးလို့ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ပေမယ့်မမျှော်လင့်ပဲ မင်းငါ့ဘဝထဲရောက်လာတယ်။ လင်ရှိမယားတစ်ယောက်ကိုငါချစ်မိတယ်။ ဖြစ်ခဲ့တာအားလုံးဟာငါ့အတွက်အိပ်မက်တွေလိုပါပဲ။ ယုံနိုင်စရာကိုမရှိဘူး။

မင်းဆီမှာငါ့ရင်သွေးလေးရှိနေပြီဆိုတဲ့စကားက ငါ့ကိုအိပ်မက်ထဲကနေလှုပ်နှိုးလိုက်တယ်။ လက်တွေ့ဘဝကိုခေါ်လိုက်တယ်။ ငါလက်တွေ့ကျကျရင်ဆိုင်ရတော့မယ်။ အဖြစ်အပျက်တွေအားလုံးနဲ့ဖြစ်လာနိုင်တာတွေအားလုံးကိုတစ်ညလုံးထိုင်တွေးပြီးတော့မှ ငါဒီစာကိုရေးလိုက်ပါတယ်။

ငါမင်းကိုခေါ်သွားလို့မဖြစ်ဘူး။ ငါ့ဘဝကကြမ်းတမ်းတယ်။ ဂုဏ်သရေရှိမိန်းမတစ်ယောက်အတွက်မသင့်တော်ပါဘူး။ ငါနဲ့လက်တွဲရင်မင်းကထောင်ထွက်မယားဖြစ်ပြီးတော့ကလေးကထောင်ထွက်ရဲ့ကလေးပဲဖြစ်မယ်။

မင်းတို့ကိုထားခဲ့မယ်ဆိုရင် မင်းဟာအရာရှိကတော်ဘဝနဲ့ဆက်ပြီးကျန်ခဲ့မယ်။ မွေးလာတဲ့ကလေးဟာအရာရှိကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ရင်သွေးအဖြစ်နဲ့ဂုဏ်ဒြပ်နဲ့စည်းစိမ်နဲ့နေရမယ်။ ငါ့ရင်သွေးကိုထောင်ထွက်သားလေး၊ သမီးလေးရယ်လို့မျက်နှာမငယ်စေချင်ဘူး။ တာဝန်မယူရဲတဲ့ယောကျာ်းရယ်လို့ မင်းအပြစ်တင်ချင်တင်ပါ၊ ငါရင်ကော့ပြီးခံပါ့မယ်။ ဒါမိဘမေတ္တာပါကေခိုင်။ ဂုဏ်မရှိတဲ့မပြည့်စုံတဲ့ဘဝထဲကိုငါ့ရင်သွေးကိုဆွဲမခေါ်ချင်ဘူး။ ငါချစ်တဲ့မင်းကိုမနစ်မွန်းစေချင်ဘူး။ မိဘဆိုတာသားသမီးအတွက်အကောင်းဆုံးဖြစ်မှာကိုသာစဥ်းစားသင့်တယ်လို့ငါထင်တယ်။

ဒီတော့ကေခိုင်လဲမိခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့သားသမီးအတွက်အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ့်လမ်းကိုရွေးလိုက်ပါ။

ဒီနေ့ကစပြီးငါ့ကိုမေ့လိုက်ပါတော့။ ကလေးအရမ်းလိုချင်နေတဲ့ဦးစိုးလွင်ကလဲမွေးလာတဲ့ကလေးကိုဂရုစိုက်မှာသေချာပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့်ငါစိတ်ချထားလိုက်ပါပြီ။ ကေခိုင်ခုစာကိုဖတ်နေတဲ့အချိန်ဆိုငါရန်ကုန်ကနေထွက်သွားလောက်ပါပြီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့မင်းကိုကားထွက်ခါနီးမှဖုန်းဆက်ပြီး ဒီစာအကြောင်းအသိပေးမှာမို့လို့ပါပဲ။ ငါ့ကိုအပြစ်တင်နိုင်ပါတယ်။ မုန်းချင်လဲမုန်းနိုင်ပါတယ်။ စိတ်နာပြီးမေ့လိုက်ရင်လဲရပါတယ်။ ဒါတွေအားလုံးဟာမင်းတို့သားအမိအတွက်အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်လုပ်ခဲ့တာဆိုတာကိုတော့ယုံပေးစေချင်ပါတယ်။

သန်းထိုက်

စာဆုံးသွားတဲ့အထိမလှုပ်မရှက်ဖတ်နေပြီးတော့ ကေခိုင်ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လိုရပ်နေမိတယ်။ အံကြိတ်ပြီးအားတင်းထားတဲ့ကြားထဲက မျက်ရည်တွေကဒလဟောစီးကျလာတယ်။ ကေခိုင့်နှလုံးသားကိုအတင်းဆုပ်ညှစ်ထားသလိုခံစားရတယ်။

သူနဲ့နေရင်နွမ်းပါးမယ်၊ ဒုက္ခရောက်မယ်ဆိုတာကေခိုင်မသိဘဲနေပါ့မလား၊ မစဥ်းစားမိဘဲနေပါ့မလား။ ကေခိုင့်ဖက်ကအားလုံးအတွက်အဆင်သင့်ဖြစ်နေချိန်မှာမှ သူကဒီလိုလုပ်သွား

တာယုံနိုင်စရာတောင်မရှိဘူး။
မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မဟုတ်နိုင်ဘူးလို့ဖြေတွေးရင်းအားတင်းနေပေမယ့်လဲကေခိုင်ကိုယ်တိုင်
ကကိုသန်းထိုက်ရဲ့စိတ်နေစိတ်ထားကိုသိပြီးသားဖြစ်နေတော့ သူဒီလိုဆုံးဖြတ်သွားတာကို
မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ မဆိုရဲဘူး။
ဒီအတိုင်းဆိုရင်ဖြင့်သူကေခိုင့်ကိုထားသွားတာသေချာပြီ။ နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ချက်
အနေနဲ့ကေခိုင့်ကိုနောက်နေတာများလားလို့ စိတ်ကိုလှည့်စားရင်းကအရုပ်တစ်ရုပ်လိုငြိမ်ငြိမ်
လေးရပ်နေရာကနေ ခြံပြင်ကိုပြေးထွက်ခဲ့မိတယ်။
တအိမ်လုံးကတိတ်ဆိတ်ပြီးခြံဂင်းတံခါးကြီးလည်းသော့ခတ်ထားတယ်။
"ကိုသန်းထိုက်၊ ကိုသန်းထိုက်"
အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်ပေမယ့် ထူးသံမကြားရဘူး။ သော့ခလောက်ကိုလှုပ်၊ တံခါးကိုအတင်း
တွန်းပြီးအသံပေးပေမယ့်လဲ ဘာတုန့်ပြန်မှုမှမရတဲ့နောက်အိမ်ဖက်ကိုနေးတုန့်တဲ့ခြေလှမ်း
တွေနဲ့ ကေခိုင်ပြန်လာခဲ့ရတယ်။
အဲဒီနေ့တနေ့လုံးဟာကေခိုင်ခံစားချက်မဲ့၊ အသိမဲ့ အဖြစ်ရဆုံးနေ့တနေ့ပါ။ ကေခိုင်
အိမ်အလုပ်တွေလုပ်တယ်၊ အိပ်ယာထဲသွားလှဲလျောင်းနေချင်နေတယ်။ ဒါပေမယ့်ကေခိုင်ဘာ
တွေလုပ်နေတယ်၊ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့လုပ်နေတယ်ဆိုတာကေခိုင်လဲမသိဘူး။ လမ်းပျောက်
နေပေမယ့်လမ်းပျောက်နေပါလားဆိုတဲ့အသိလဲကေခိုင့်မှာ မရှိဘူး။
သူရွာကိုပြန်သွားတာဖြစ်နိုင်တယ်။ သူတို့ရွာဘယ်မှာဘယ်လိုသွားရတယ် ဘာကားစီး
ရတယ်ဆိုတာသူကေခိုင့်ကိုပြောပြဖူးလို့ မှတ်မိနေတယ်။ ကေခိုင်လိုက်သွားရင်ကောင်းမလား။
လိုက်သွားပြီးမှသူကရွာပြန်သွားတာမဟုတ်ရင်ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ နောက်ပြီးကိုကြီးနဲ့ပြတ်စဲ
ခဲ့ဖို့ကိစ္စကရှိသေးတယ်။ နောင်ကြိုးတန်းလန်းကြီးနဲ့တော့ကေခိုင်လိုက်မသွားချင်ဘူး။
ကေခိုင်ယောကျ်ားတွေကိုနားမလည်ချင်တော့ဘူး။ သူတို့အတွေးတွေ၊ လုပ်ရပ်တွေက
မိန်းမသားတွေရဲ့စိတ်ကူးနဲ့တခါတခါမှာအများကြီးကင်းကွာနေတတ်တယ်။ ကိုကြီးလဲဒီလိုပဲ
ကိုသန်းထိုက်လဲဒီလိုပဲ။
ကိုသန်းထိုက်ရင်ခွင်ထဲမှာသူ့ဆန္ဒကိုဖြည့်ဆည်းပေးနေရင်းသူ့ညီလေးကိုလှည့်စားတဲ့
မိန်းမဆိုပြီးကေခိုင့်ကိုအရရှုံချင်ယူသလားလို့အကြိမ်ကြိမ်တွေးမိဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့်ဒီအတွေး
ကချက်ချင်းလွင့်ပျောက်သွားရတာပါပဲ။ ဒီလိုမဟုတ်ဘူးလို့ရင်ထဲအသဲထဲကနေ ကေခိုင်ယုံ
မိတယ်။
ခုတော့သူကထွက်သွားပြီ။ ရိုးရိုးထွက်သွားတာမဟုတ်ဘဲသူ့ကိုယ်ပွားလေးတစ်ခု
ကေခိုင့်ဆီမှာထားပြီးထွက်သွားတာ။ အထီးလားအမလား ဖြူမလားမည်းမလားတောင်မသိတဲ့
ကလေးလေးကောင်းစားဖို့အတွက်ပါတဲ့။ ကေခိုင်ပြုံးမိပါတယ်။ ပြုံးနေလျှက်ကလဲမျက်ရည်

တွေကျမိပြန်ပါတယ်။

တနေ့လုံးဟိုဖက်ခြံကိုလှမ်းငေးနေမိတာဘယ်နကြိမ်မှန်းမသိဘူး။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းက
မပြောင်းလဲသလိုလူသူအရိပ်အယောင်ကင်းမဲ့မြကင်းမဲ့လို့။ မှောင်ရီပျိုးချိန်ရောက်တော့ကေခိုင်
တို့လမ်းထဲမှာမီးမထွန်းတဲ့အိမ်နှစ်အိမ်ရှိတယ်။
ကိုသန်းထိုက်အိမ်ကလည်းမီးရောင်မရှိမှောင်မည်းလို့။ ကေခိုင်လည်းမီးမဖွင့်ဘဲမှောင်
ထဲမှာပဲထိုင်ပြီးငိုင်နေမိတယ်။

နောက်တော့တဖက်ခြံကိုလှမ်းငေးရင်း ကေခိုင်အကြံတစ်ခုရလာတယ်။ တစ်ခါတုန်းက မောင်ကျော်သူခြံစည်းရိုးလေးထဲကတိုးပြီးဒီဖက်ခြံကိုကူးလာဖူးတယ်။ ပုဏ္ဏရိပ်စည်းရိုးကြားထဲမှာတိုးလို့ရတဲ့နေရာရှိနိုင်တယ်။ ခြံရှေ့ကနေမသွားဘဲခြံစည်းရိုးကနေတိတ်တိတ်လေးတိုးသွားရင်တခြားလူတွေမမြင်သလို အိမ်ထဲမှာကိုသန်းထိုက်ပုန်းနေမယ်ဆိုရင်လဲ သူကေခိုင်လာတာကိုမသိနိုင်ဘူးလေ။

စိတ်ကူးပေါ်လာတာနဲ့ထိုင်ရာကချက်ချင်းထပြီးခြံစည်းရိုးရှိရာကိုကေခိုင်ရောက်လာတယ်။အပြင်မှာမှောင်မည်းလို့၊ ကြယ်ရောင်ပျပျလေးနဲ့ဂိုးတဂါးတော့မြင်နေရတယ်။ စည်းရိုးကိုလက်နဲ့ဖြဲကြည့်ရင်းနဲနဲကျယ်မယ်လို့ထင်တဲ့နေရာကနေတိုးဝင်လိုက်တယ်။ ပုဏ္ဏရိပ်အကိုင်းတွေအခက်အလက်တွေကကေခိုင့်မျက်နှာနဲ့လက်မောင်းလက်ဖျံတွေကိုကြမ်းတမ်းစွာတိုးတိုက်ကြတယ်။ အားတင်းပြီးအတင်းတိုးထွက်လိုက်တော့ဟိုဖက်ခြံထဲကိုဒလိမ့်ခေါက်ကွေးရောက်သွားတယ်။ အေးကနဲဖြစ်သွားတဲ့အသိကြောင့်စမ်းကြည့်လိုက်တော့ ထဘီကသစ်ပင်တွေကြားမှာညပ်ပြီးကျန်နေခဲ့တာ သိလိုက်ရတယ်။

"ငါ့နယ်နော်"

တစ်ယောက်ထဲကြိတ်ညည်းရင်းထဘီကိုမနည်းဆွဲထုတ်လိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့မှမှောင်ထဲမှာသူခိုးတစ်ယောက်ရဲ့ခြေလှမ်းတွေနဲ့အိမ်ကိုပတ်ချောင်းပြီး ကိုသန်းထိုက်အရိပ်အယောင်ကိုရှာကြည့်မိတယ်။

ကိုသန်းထိုက်တကယ်ရှိမနေဘူးလို့ထင်မိတယ်။ မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်နေတဲ့အိမ်ထဲမှာလူတစ်ယောက်ရှိသလိုမျိုးပုံစံမတွေ့ရဘူး။ခန်းစီးစကြားကနေအထဲကိုနဲနဲမြင်ရတဲ့မှန်ပြတင်းတစ်ခုကနေတဆင့်စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီးအိမ်ထဲကလှုပ်ရှားမှုကိုစောင့်ကြည့်တယ် အကြာကြီး။ ဒါပေမယ့်အထဲကဘာလှုပ်ရှားမှုကိုမှမတွေ့ရဘူး။ ခြေသံလိုလှုပ်ရှားသံမျိုးကိုတောင်မကြားရဘူး။

စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ခေါင်းကလေးခါရင်းကေခိုင်ပြန်လာခဲ့ရတယ်။ အလာတုန်းကတိုးထားတဲ့နေရာကလမ်းကြောင်းပေါ်နေပြီဖြစ်လို့ပြန်အထွက်ကတော့သိပ်မခက်ခဲပါဘူး။ သေချာအောင်လို့ထဘီကိုတင်းနေအောင်ပြင်စည်းလိုက်ပြီးတိုးထွက်လိုက်တယ်။

ဒီတစ်ခါတော့ရှောရှောရှူရှူပဲ အဆင်ပြေသွားတယ်။ သစ်ကိုင်းတွေကအကျီနဲ့ညိတာအသားနဲ့ခြစ်မိတာရှိပေမယ့်အသွားတုန်းကလောက်မဆိုးတော့ဘူး။

ကေခိုင်ကံကောင်းပါတယ်။ အိမ်ပေါ်ကိုပြန်ရောက်လို့မီးဖွင့်ပြီးကိုယ့်ကိုယ်ကိုသပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင်လုပ်နေတုန်းမှာပဲ အိမ်ရှေ့ကကိုကြီးကားသံကြားလိုက်ရတယ်။ စောလှချည်လားလို့အံ့သြတဲ့စိတ်နဲ့အပြင်ကိုထွက်လာတော့မျက်နှာတည်တည်ကြီးနဲ့ကြည့်နေတဲ့ကိုကြီးနဲ့ပက်ပင်းတိုးမိတော့တယ်။

"ကိုကြီးစောလှချည့်လား"

အရက်နံ့နဲနဲရပေမယ့်ကြည့်ရတာကြည်ကြည်လင်လင်ပဲ။ သိပ်မူးပုံမရဘူး။ ကေခိုင့်အမေးစကားကိုခေါင်းညိမ့်ပြရင်း..........

"ကိစ္စလေးနဲနဲရှိလို့"

"ထမင်းစားဦးမလား ကိုကြီး"

ခပ်တည်တည်နဲ့မေးလိုက်ပေမယ့် ချက်ထားတာတခုမှမရှိဘူး။ အမှတ်တမဲ့လောကွတ်စကားပြောလိုက်မိပြီးမှ ကေခိုင်သတိရပြီးလန့်သွားတယ်။

"စားခဲ့ပြီ ကေခိုင်ရောစားပြီးပြီလား"
တော်ပါသေးရဲ့.လို့.စိတ်ကိုဖြေလျှော့လိုက်ရင်း.......
"စားပြီးပြီကိုကြီး"
ကေခိုင်ဘာမှမစားရသေးပါဘူး ဒါပေမယ့်စားချင်စိတ်လဲမရှိဘူး။
"ဒါဆိုခဏထိုင်ပါဦးလား၊ ကိုကြီးပြောစရာရှိလို့."
"ဟုတ်ကဲ့"
ဧည့်ခန်းထဲမှာကေခိုင်ထိုင်လိုက်တော့ ကိုကြီးလဲလိုက်ထိုင်တယ်။ လက်ထဲကလက်ဆွဲ အိပ်ကိုရှေ့.ကစားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီးတော့ ကေခိုင့်ကိုစူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ကေခိုင် နေရခက်သွားရတယ်။
"ဘာပြောမလို့.လဲကိုကြီး"
"ပြောစရာတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ မေးစရာရှိတာ"
"မေးလေကိုကြီး ဘာမေးမလို့.လဲ"
ကိုကြီးကကေခိုင့်မျက်နှာကနေအကြည့်ကိုမလွှဲဘဲနဲ့......
"တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ကေခိုင့်မှာကိုကြီးကိုပြောစရာအကြောင်းတစ်ခုခုများရှိနေသလား မေးချင်လို့."
"ရှင်"
ကေခိုင်ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားတယ်။ ရှိတာတော့ရှိတာပေါ့၊ ကိုကြီးကိုကွာပေးဖို့. ပြောမလို့.ပဲ။ ဒါပေမယ့်ကိုသန်းထိုက်ကထွက်သွားတော့ ကေခိုင်မဆုံးဖြတ်တတ်အောင်ဖြစ်နေ ရတယ်လေ။
"ဟိုဒင်း...လေ......ဟို"
မျက်လွှာချရင်းကေခိုင်ယောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေတုန်းကိုကြီးက တည်ငြိမ်တဲ့လေသံ နဲ့.စကားစလာတယ်။
"ကိုယ်ဒီနေ့.ဆရာမကြီးဒေါ်ဂါဂါအောင်နဲ့.တွေ့.တယ်"
ရင်ထဲကိုပုန်းဆိုပြီးတော့အလုံးကြီးတက်လာတယ်။ စိတ်တွေဂယောက်ဂယက်ဖြစ်နေ ချိန်ကာလတွေမှာ ကေခိုင်ဒီအကြောင်းကိုမေ့နေတာ။ ဘာပြောရမှန်းမသိတာနဲ့.ငြိမ်နေမိတယ်။
"သူပြောတာ ဟုတ်လားကေခိုင်"

"သူဘာပြောလို့.လဲ ကိုကြီး"
ကိုယ့်လက်နှစ်ဖက်ကိုအချင်းချင်းကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ထားမိရင်းက ကေခိုင်မေး လိုက်တယ်။ ကိုကြီးမျက်နှာမှာအပြုံးတစ်ခုပေါ်လာတယ်၊ မဲ့ပြုံး။ ခဏလေးပဲချက်ချင်းမျက်နှာ ပြန်တည်သွားတယ်။ ဆရာဝန်မကြီးနဲ့.ကိုကြီးတွေ့.ခဲ့ပြီဆိုမှတော့ ကေခိုင်ဘာပြောဖို့.လိုမလဲ။ ဘာပြောရမှန်းလဲမသိဘူး ဒီတိုင်းရှေ့ငုံ့နှုတ်ပိတ်ထိုင်နေမိတယ်။
"သူကကိုယ့်ကို Congratulations တဲ့၊ ကိုယ်စစချင်းတော့ရာထူးတက်တဲ့ကိစ္စလို့. ထင်နေမိတာ နောက်မှသူပြောလို့.အကြောင်းစုံသိရတယ်"
ကေခိုင်ဘာမှပြန်မပြောမိဘူး၊ မျက်နှာလဲအရမ်းပူနေမိတယ်။ အချင်းချင်းအတင်းဆုပ် ထားတဲ့ကြားကလက်ချောင်းလေးတွေက တုန်ရီနေတယ်။
"ဘယ်သူနဲ့.လဲ ကေခိုင်"
အေးအေးဆေးဆေးမေးလိုက်တာပေမယ့် ကေခိုင့်နားထဲမှာပုန်းကနဲမြည်သွားတယ်။

ကိုကြီးကဒီလိုပဲ၊ သူ.ရုံးကဝန်ထမ်းတွေကိုဆူရင်တောင်လေအေးလေးနဲ.ပြောတတ်တဲ့သူ။
ကေခိုင်လန်.ပြီးမျက်စေ့မှိတ်ထားလိုက်မိတယ်။
ဒါပေမယ့်အံ့ဩစရာကောင်းတယ်။ ကေခိုင်ကိုယ်တိုင်တောင်မသိလိုက်ပါဘဲနဲ.ပါးစပ်က
စကားတခွန်းအလိုလိုထွက်သွားတယ်။
"ကိုကြီးပဲမမေးပါဘူးဆို"
"ဟင်.....ကိုယ်က"
"ကိုကြီးပြောဖူးတယ်လေ၊ မေ့နေပြီလား"
လမ်းစတစ်ခုကိုအမှတ်မထင်ရလိုက်ပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ ကေခိုင်နဲ့ပြန်ပြီးသွက်
လက်လာတယ်။
"ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်ပြောဖူးတယ် ဒါပေမယ့်......ဟို...ဟိုကွာ.....ကိုယ့်အတွက်ဒီလိုလုပ်
ခဲ့တာလားကေခိုင်"
ဒီလိုကျပြန်တော့လဲဖြေဖို.ကေခိုင်မရဲပြန်ဘူး၊ ညာရတော့မယ်လေ။ ညာသင့်မညာသင့်
စဉ်းစားနေတုန်း ဆိတ်ဆိတ်နေတာကိုဝန်ခံတယ်လို.ကိုကြီးကထင်ပြီး...
"ကိုယ်ဝမ်းသာပါတယ်ကေခိုင်၊ ကေခိုင့်ကိုအရမ်းလဲအားနာမိတယ်၊ ကေခိုင့်အတွက်
စိတ်မကောင်းလဲဖြစ်ရတယ်"
ကိုကြီးအသံတိမ်ဝင်သွားတယ်။
"ဘာဖြစ်လို...........ဘာဖြစ်လို.လဲကေခိုင်ရယ်"
ကေခိုင်ဘာမှပြောမနေတော့ဘူး ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေလိုက်တယ်။
"တောင်းပန်ပါတယ်ကေခိုင်ရယ်၊ ကိုယ်မတရားဘူး ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကိုယ်စိတ်ရှုပေါက်ပြီး
ကေခိုင့်ကိုဖိအားပေးမိတယ်၊ အကြပ်ကိုင်မိတယ်"
ဆို.နင့်ကြေကွဲတဲ့ကိုကြီးအသံကကေခိုင့်ရင်ကိုလာရိုက်တယ်။ပြဿနာတစ်ခုလို.ကေခိုင်
ထင်ထားတာကပုံသဏ္ဍာန်ပြောင်းလဲသွားတာ ယုံတောင်မယုံနိုင်ဘူး။
"ကိုယ့်ကိုဘာလို.စောစောစီးစီးမပြောတာလဲ"
"မလိုဘူးထင်လို.ပါ"

"ရှေ.ကကိစ္စတွေကိုပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်ဝန်ရှိတဲ့ကိစ္စပါ"
"ပြောသင့်မပြောသင့်စဉ်းစားနေလို.ပါ"
"ကေခိုင်ရယ်......."
ကေခိုင့်ဘေးကိုရောက်လာပြီး ကေခိုင့်ကိုဖက်ထားတယ်။ကိုကြီးကိုကြည့်ရတာဝမ်းသာ
နေလား၊ ဝမ်းနည်းနေလားကေခိုင်မဝေခွဲတတ်ဘူး။ မောပန်းနေသလိုအသက်ကိုပြင်းပြင်းရှူနေ
တာကိုတော့ သတိထားမိတယ်။
"သူက.......ဘယ်ကလဲဟင်"
"ကိုကြီးမမေးဘူးဆို၊ မသိချင်ဘူးဆို"
"ဒါပေမယ့်.........ဒါပေမယ့်"
"ကိုကြီးစိတ်ရှင်းအောင်ကေခိုင်တစ်ခုပြောပြပါ့မယ်၊ သူကလူကောင်းတစ်ယောက်ပါ
စိတ်ရင်းလဲကောင်းပါတယ်.......နောက်ပြီး.....နောက်ပြီး"
ကေခိုင့်ကိုလဲသိပ်ချစ်ပါတယ်လို.ပြောတော့မယ့်ပါးစပ်ကိုအချိန်မှီဘရိတ်အုပ်လိုက်ရ
တယ်။

"နောက်ပြီးတော့ဘာလဲကေခိုင်"

"သူကေခိုင့်ကိုအိမ်ထောင်ရှိမှန်းတောင်မသိပါဘူး၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်မိန်းကလေး
တစ်ယောက်လို့သူထင်ထားတာပါ"

ဒီတစ်ခါတော့မှသားစကားကကေခိုင့်နှုတ်ကရှောရှောရှူရှူထွက်သွားတယ်။

"အခုရောကေခိုင်"

"ပြီးသွားပါပြီ"

"ကေခိုင်သူ့ကိုလမ်းခွဲလိုက်ပြီလား"

မထူးတော့ဘူး၊ မုသားတွေနောက်ကိုမုသားပဲလိုက်ရတော့မယ်လေ။

"ကေခိုင်အိမ်ထောင်ရှိတယ်ဆိုတာသူ့ကိုပြောပြလိုက်ရုံလေးပါ၊ သူကကေခိုင့်ကို....
အကျင့်မကောင်းတဲ့မိန်းမအဖြစ်သတ်မှတ်ပြီး ထွက်သွားပါပြီ"

"ကေခိုင်ရယ်၊ အားလုံးကိုယ့်အပြစ်တွေပါ"

ငါဘာ့ကြောင့်ဒီလိုတွေပြောမိနေပါလိမ့်လို့ ကေခိုင်အံ့သြနေမိတယ်။

"ကိုယ်ဂန်ရှိတာရော သူသိလား"

"သူ.......သူ....မသိသေးပါဘူး"

ကိုကြီးဆီက လေးလံတဲ့သက်ပြင်းသံတစ်ချက်ကြားလိုက်ရပြီးတော့.....

"ဒါဆိုရင်လဲအဆင်ပြေပါတယ်၊ စိတ်ချပါကေခိုင်ရယ်၊ ကေခိုင့်ဂမ်းနဲ့လွယ်ရတဲ့ကလေး
ဟာကိုယ့်ကလေး၊ ကိုယ့်ရင်သွေးလေးပဲပေါ့၊ ကိုယ်တို့ကလင်မယားတွေပဲ"

ကေခိုင့်ကိုအားပေးနေတဲ့အသံတွေထဲမှာ ဂမ်းသာတဲ့အရိပ်အယောင်တွေပါနေတာကို
သတိထားလိုက်မိတယ်။ သူ့သိက္ခာကိုဆည်နိုင်ပြီဆိုပြီး ကိုကြီးဂမ်းသာနေတာကေခိုင်သိတာ

ပေါ့။

တကယ်လို့သာကေခိုင်ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေက အမှန်တွေဆိုရင်ကေခိုင်ကသူ့ဂုဏ်
သိက္ခာအတွက်ကေခိုင့်ရဲ့ဘဂနဲ့သိက္ခာကိုရင်းပြီးပေးခဲ့ရတာမျိုးဖြစ်မယ်။ ဒီလိုထင်ရမယ့်အခြေ
အနေမှာတောင်မှဂမ်းသာနေတဲ့ကိုကြီးကို ကေခိုင်စိတ်ကုန်ချင်တယ်။ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ရှိပါ
တယ်ပြောနေပေမယ့် သူတကယ်ကိုယ်ချင်းစာတာမှမဟုတ်ဘဲ။

ဒီလိုအခြေအနေမျိုးထဲမှာမှ ချန်ထားပစ်ခဲ့တဲ့ကိုသန်းထိုက်ကိုသတိရလိုက်မိတဲ့အချိန်
မှာတော့ ကေခိုင့်မျက်ဂန်းထဲကမျက်ရည်တွေအလိုလိုစီးကျလာတယ်။

ဘယ်လိုယောကျာ်းတွေလဲ၊ တစ်ယောက်ကချစ်လှပါရဲ့မြတ်နိုးလှပါရဲ့ဆိုပြီးကေခိုင့်
တကိုယ်လုံးကိုသူထင်သလိုသုံးဆောင်ပြီးမှ ကလေးအတွက်ဆိုပြီးရှောင်ထွက်သွားတယ်။
တစ်ယောက်ကစာနာပါတယ်၊ နားလည်ပါတယ်ပါးစပ်ကပြောနေပေမယ့် ကေခိုင့်ဘဂနဲ့ခန္ဓာ
ကိုယ်နဲ့ရင်းခဲ့ရတဲ့ အသီးအပွင့်ကိုသူ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်အသုံးချချင်တယ်။

"ဘာလို့ငိုရတာလဲကေခိုင်ရယ်၊ ရင်ထဲမှာဘာမှမထားနဲ့၊ ဘယ်သူမှသိကြတာမဟုတ်
ဘူး ကိုယ်တို့မှာပျော်စရာမိသားစုလေးဖြစ်လာမှာကိုတွေးကြည့်လိုက်၊ ဘယ်လောက်ပျော်
စရာကောင်းသလဲနော်"

ကေခိုင်ခေါင်းကိုချာလပတ်လည်အောင်ခါရင်းဆက်ပြီးတရှိုက်ရှိုက်ငိုနေမိတယ်။

မျက်ရည်တွေကိုသုတ်ပေးရင်း ကိုကြီးကချော့ပါတယ်။

"ကိုယ်နောက်ကိုအစောကြီးပြန်လာမယ်၊ အရက်လဲမသောက်တော့ဘူး၊ အလုပ်ပြီးတာ

နဲ့ကေခိုင်တို့နဲ့ပဲနေမယ်၊ ကလေးလေးနဲ့ဆော့မယ်၊ အားလုံးစိတ်ချမ်းသာဖို့ပဲရှိပါတော့တယ်
ကေခိုင်ရယ်"
အားရပါးရပြောနေတဲ့စကားတွေကိုထပ်မကြားချင်တော့တာနဲ့. ကိုကြီးလက်ကရုန်း
ထွက်ပြီးအိပ်ခန်းထဲပြေးဝင်လာခဲ့တယ်။ အထဲရောက်တာနဲ့ကိုကြီးဝင်မလာနိုင်အောင်တံခါးကို
ချက်ချလိုက်ပြီး ကုတင်ပေါ်မှာဝမ်းလျှားမှောက်ပြီး မျက်ရည်တွေစိတ်ရှိလက်ရှိသွန်ထုတ်ရင်း
ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုနေမိတော့တယ်။

အပိုင်း(၄၈)

ကေခိုင်ထိုင်ရာကထလိုက်တဲ့အချိန်မှာယိုင်သွားလို့နံရံကိုလက်နဲ့လှမ်းထောက်လိုက်
ရတယ်။ သိသိသာသာကြီးကိုပူထွက်နေတဲ့ဗိုက်ကြောင့် ဟန်ချက်မညီသလိုဖြစ်နေတယ်။
ရှေ့ကိုစိုက်စိုက်ကြီးဖြစ်မနေအောင်ခါးကိုကော့ပြီးလက်နဲ့ထောက်ထားရင်း အိမ်တံခါးကိုဖွင့်
လိုက်တယ်။
တံခါးဝမှာကိုကြီးကပြုံးပြုံးကြီး။ အရက်နံ့ကိုရပေမယ့်မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်
တယ်။ အရက်မသောက်တော့ပါဘူးလို့ကိုယ်ဝန်ရှိကာစမှာကတိပေးခဲ့ပေမယ့် သောက်တာပါ
ပဲ။ ကေခိုင်လဲမပြောချင်တာနဲ့မပြောတော့ဘူး။ အိမ်ကိုတော့စောစောပြန်လာတတ်ပါတယ်။
ခါတိုင်းညနက်သန်းခေါင်မှပြန်လာပေမယ့် အခုဆိုရင် ၅ နာရီမှာရုံးဆင်း ၆ခွဲ ၇နာရီလောက်ဆိုရောက်ပြီ။

"ဘယ်လိုနေလဲကေခိုင် သက်သာတယ်မဟုတ်လား"
"အင်း မဆိုးပါဘူး"
"Ultrasound က ဘာတဲ့လဲ"
"ယောကျ်ားလေးတဲ့"
"ဟာ...ကောင်းလိုက်တာ"
ဝမ်းသာအားရနဲ့နံရံကိုလက်နဲ့ပုတ်လိုက်ရင်းပြောတယ်။ ကေခိုင်လဲဝမ်းသာပါတယ်။
ကေခိုင်မိန်းကလေးမလိုချင်ဘူး ကေခိုင့်လိုဖြစ်မှာစိုးလို့။
ပြုံးပျော်နေတဲ့ကိုကြီးမျက်နှာကိုကြည့်ရင်း ငါ့ကလေးကိုသူ့ကလေးကျနေတာပဲလို့.
စိတ်ထဲကမလိုတမာတွေးမိတယ်။ ကိုသန်းထိုက်သိရင်လဲပျော်မယ်ထင်တယ်။ ထွက်သွားပြီး
ကထဲကကေခိုင့်ကိုဘာမှအဆက်အသွယ်မလုပ်တော့သလို သတင်းစကားလဲသဲ့သဲ့တောင်
မကြားရဘူး။
ကေခိုင်ကတော့နေ့တိုင်းသူ့ကိုသတိရပါတယ်။ ဒီနေ့ဆိုပိုသတိရတယ်။ ဆေးခန်းက
ပြန်လာပြီးအထဲမဝင်ဖြစ်သေးပဲ ဧည့်ခန်းထဲမှာထိုင်ငိုနေမိသေးတယ်။ သူကတော့ကေခိုင့်ကို
သတိရပါ့မလား မသိဘူး။
"ကေခိုင် ဒီမှာထိုင်မှာလား"
"အင်း"
ကိုကြီးကကေခိုင့်ကိုအသာတွဲပြီးထိုင်စေတယ်။
"ခဏနော်၊ ကိုကြီးရေသွားချိုးလိုက်ဦးမယ်"
သွက်လက်စွာနဲ့အိမ်ထဲကိုဝင်သွားတဲ့ကိုကြီးကိုကြည့်ပြီး ကေခိုင်ခေါင်းကိုခါနေမိတယ်။
တခါတခါကျရင်ကိုကြီးရဲ့အပြုအမူတွေက လိုတာထက်ပိုနေသလိုပဲ။

ကေခိုင့်ဖိုက်ကဖြင့်သိသိသာသာမရှိသေးဘူး ဖိုက်ဖုံးအင်္ကျီတွေအရောင်အမျိုးမျိုး ဒီဇိုင်းအမျိုးမျိုး အိပ်ကြီးတစ်လုံးနဲ့အပြည့်ဂယ်လာပြီးအတင်းဂတ်ခိုင်းတယ်။ တခြားဟာတွေမဂတ်နဲ့တော့ဒါပဲဂတ်တော့လို့အမိန့်ထုတ်တယ်။ ဒီလောက်ကအကြောင်းမဟုတ်သေးဘူး ဖိုက်ကလူမြင်သူမြင်ရှိလာပြီဆိုတာနဲ့ကေခိုင့်ကိုခေါ်ပြီးဟိုသွားလိုက် ဒီသွားလိုက်၊ သူ့အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေတွေရှိနိုင်တဲ့ပွဲလမ်းသဘင်မှန်သမျှ ကေခိုင့်ကိုခေါ် သွားပြီးဖိုက်ပွဲထုတ်တဲ့ကိစ္စပဲ။ အဲဒါကိုတော့ကေခိုင်အရမ်းစိတ်ပျက်မိတယ်။
တခြားသူတွေကဖိုက်သတင်းမေးကြတဲ့အခါမှာကေခိုင့်ဘေးမှာခေါင်းမော့ရင်ကော့ပြီးတဟဲဟဲရယ်သံပေးရင်းအသားယူနေပုံက ပစ်ထားတဲ့သားကောင်ပေါ်ကိုခြေတင်ပြီးတော့မုဆိုးတစ်ယောက်ဂုဏ်ယူနေတဲ့အမူအယာမျိုးလို့ ကေခိုင်ခံစားရတယ်။
နောက်ထပ်စိတ်ကုန်စရာတစ်ခုကတော့ တခါတလေကျရင်ကိုသန်းထိုက်နဲ့ပတ်သတ်ပြီးစကားအစ်တတ်တာကိုပဲ။ အစတုန်းကသူမသိချင်ပါဘူးပြောထားပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့သူအရမ်းကိုသိချင်နေတယ်ဆိုတာ ကေခိုင်ရိပ်မိတယ်။

ဥပမာပြောရရင် တခါတုန်းကမေးတယ်......
"ကေခိုင်"
"ရှင်"
"ဟိုဒင်းလေ၊ ဟိုတစ်ယောက်နဲ့ဘယ်လောက်ကြာအောင်တွဲဖြစ်လိုက်လဲဟင်"
"ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲကိုကြီး"
"ဒါကကွာ.......ဟို.....ဟိုလေ"
ဘာပြောရမှန်းမသိဘူးဖြစ်နေတယ်။ ကေခိုင်ကလဲမသိချင်ယောင်ဆောင်နေတယ်။
"ဟိုဒင်းကွာ၊ ကိုယ်ဂန်မရခင်သူနဲ့.........အဲ.......ဘယ်နခါလောက်တွေ့ခဲ့သလဲဟင်"
"ကေခိုင်မှတ်မထားဘူး၊ ဒါတွေသိလို့ဘာထူးမှာလဲကိုကြီးရယ်"
"မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ကိုယ်ကဒီလိုပါ အဲဒီအချိန်တွေမှာကေခိုင်အရမ်းစိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရမှာပဲလို့တွေးမိလို့ပါ"
စိတ်ရှုပ်နေတဲ့ကြားကကေခိုင်ပြုံးမိတယ်။ အရမ်းကိုစိတ်ချမ်းသာခဲ့ရတာပေါ့ရှင်လို့ပြောချလိုက်ရင်ကိုကြီးဘယ်လိုများနေမလဲသိချင်လိုက်တာ။အဲဒီအချိန်တွေမှာကေခိုင်ဘယ်လောက်အထိပျော်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ကေခိုင်အသိဆုံးမဟုတ်လား။
"ကေခိုင်တို့နေ့တိုင်းတွေ့ဖြစ်တာလား"
ခေါင်းညိမ့်မပြမိအောင်ကေခိုင် မနည်းသတိထားလိုက်ရတယ်။
"အို.........နေ့တိုင်းတော့ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ"
ပါးစပ်ကတော့အလိုက်သင့်စကားထွက်သွားတယ်။ ကေခိုင်ဒီလိုစကားတွေပြောတတ်နေပြီလေ။ တခါတလေများဆိုယုတ္တိကျလွန်းလို့ကိုယ့်ဟာကိုယ်အံ့သြမိရတာတွေတောင်ရှိတယ်။ ကိုကြီးကဒီလောက်နဲ့မရပ်သေးဘူး။
"တပတ်၊ တခါနှစ်ခါလောက်ပေါ့နော်"
"ရှက်စရာတွေဘာလို့မေးနေရတာလဲ၊ အဲလိုတွေမမေးနဲ့ ကေခိုင်ရှက်တယ်"
"တို့ကလင်မယားချင်းပဲ ဘာရှက်စရာရှိလို့လဲ"
ကိုယ့်မိန်းမနဲ့တခြားယောကျ်ားတစ်ယောက်ရဲ့အိပ်ယာပေါ်ကကိစ္စတွေကို သိချင်နေတဲ့ကိုကြီးကိုကေခိုင်အံ့သြတကြီးကြည့်နေမိတယ်။ စိတ်မထင်ရင်ရှူ့တတ်တဲ့ညဉ်ကလေးကလဲ

ခေါင်းထောင်ထလာတယ်။
"ကေခိုင်နဲ့ကိုကြီးကလင်မယားပေမယ့် သူနဲ့ကိုကြီးကလင်မယားမှမဟုတ်တာ"
"ကေခိုင်ကလည်းယောကျ်ားချင်းဘယ်လိုလုပ်လင်မယားဖြစ်နိုင်မှာလဲ ဟီးဟီး"
ကိုကြီးအရမ်းစိတ်ဂင်စားနေပြီ။
"တပတ် တခါ၊ တခါတလေလဲ တပတ်နှစ်ခါလောက်ပေါ့ကိုကြီးရယ်"
"ဘယ်မှာတွေ့ကြတာလဲ၊ ဒီမှာပဲလား"
"အို......ကိုကြီးကလဲကေခိုင်ဒီလောက်မိုက်မဲပါ့မလား၊ ကိုကြီးမရှိတုန်းကေခိုင်ကတစိမ်း ယောကျ်ားတစ်ယောက်အိမ်ခေါ်လာလို့ လူမြင်ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ"

"ဒါဆို"
"ကေခိုင်ကသူ့ဆီသွားတာပေါ့"
"ဟင်.......ဘယ်ကိုလဲ"
"မြို့ထဲမှာ သူ့တိုက်ခန်းရှိတယ်"
ကိုကြီးမျက်နှာပေါ်မှာ မနာလိုရိပ်တွေဖုံးမနိုင်ဖိမရအထင်းသားပေါ်လာတာကိုမြင်ရ တော့ကေခိုင်အားတက်သွားတယ်၊ ဆက်ပြီးရွတ်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။
"သူကရုစ်လွှာအပေါ်ဆုံးထပ်မှာနေတာ၊ လှေခါးတက်ရတာနဲ့အပေါ်ရောက်ရင်လူက ဖတ်ဖတ်ကိုမောလို့"
ကိုကြီးမျက်လုံးကြီးပိုပြီးပြူးကျယ်လာတယ်။ မျက်နှာကလဲနီရောင်သန်းလာပြီး အသက်ရှူလဲမြန်လာတယ်။
"ကိုကြီးတကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူးကေခိုင်ရယ်၊ ကေခိုင်အရမ်းကိုပင်ပန်းမှာပဲနော်"
ကေခိုင်ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဘာဆက်ပြောရရင်ကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေမိတယ်။
"သူကတစ်ယောက်ထဲနေတာလား"
"သူ့အိမ်သားတွေရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်နေခင်းဆိုအလုပ်သွားတဲ့သူနဲ့၊ ကျောင်းသွားတဲ့ သူနဲ့ ဘယ်သူမှမရှိကြဘူး"
"သူကအလုပ်မရှိဘူးပေါ့"
"နိုင်ငံခြားမှာအလုပ်လုပ်ပြီးပြန်လာတာ၊ ကေခိုင်နဲ့တွေ့ပြီးပြန်မသွားဖြစ်သေးတာ၊ ခုတော့သွားပါပြီ"
ပါးစပ်ကနေစီကာစဉ်ကာကျလာတဲ့ မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေကိုမြိန်မြိန်ယှက်ယှက်ကြီး ကိုပြောချနေမိတယ်။ ကိုကြီးမှာတော့ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့။ ကေခိုင်ရယ်လဲရယ်ချင်တယ် ရယ်လိုက်ရင်ကိုကြီးမသင်္ကာဖြစ်သွားမှာစိုးလို့မရယ်ရဲဘူး။ ကိုကြီးကြည့်ရတာလဲရသလောက် စကားနှိုက်မယ့်သဘောရှိတယ်။
"နိုင်ငံခြားကပြန်လာတာဆိုတော့ လူလည်ဖြစ်မှာပေါ့၊ ကေခိုင်နဲ့ကဘယ်လိုသိကြ တာလဲ"
"ဒီလိုပဲသွားရင်းလာရင်းတွေ့ကြတာ၊ အစကတော့အမှတ်တမဲ့ပဲနောက်မှကျောင်းတုန်း ကကေခိုင့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ပတ်သတ်ပြီးရင်းနှီးသွားတာ"
"နောက်တော့ကော"
"သူကကေခိုင့်ကိုစိတ်ဂင်စားတယ်လေ၊ သူကချဉ်းကပ်တယ်၊ ကေခိုင်ကလည်းသူ့ကို လက်ခံသင့်တယ်ထင်လို့လက်ခံလိုက်တယ် ဒါပဲပေါ့"

ကိုကြီးကိုကြည့်ရတာဒီလောက်နဲ့ကျေနပ်ပုံမပေါ်ဘူး။ ကေခိုင်လဲစိတ်ပေါက်ပေါက်ရှိ တာနဲ့မေးချင်ရာမေးစမ်းပါးစပ်ထဲရှိတာလျှောက်ပြောပစ်လိုက်မယ်လို့ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်

တယ်။

"ဟိုဒင်း....သူနဲ့ကြိုက်ပြီးတော့ ဘယ်တော့လောက်မှာဟိုဟာဖြစ်တာလဲ"
ကေခိုင်ကနဲနဲစဉ်းစားဟန်ပြလိုက်ပြီးမှ....
"နှစ်လသုံးလလောက်ဖြစ်မယ်ထင်တယ်"
"သူကအတင်းကြံတာလား"
"အို.....ကိုကြီးကလဲ မိန်းကလေးကစလို့ရမလား၊ သူကစတာပေါ့ ကေခိုင်ကလဲ အတင်းငြင်းတာပေါ့၊ နောက်သူကအတင်းဖြစ်လာတော့ငြင်းလို့မရတော့ဘူးလေ"
ကိုကြီးမျက်လုံးတွေအရောင်လက်လာတယ်။ ပြီးတော့ချက်ချင်းပြန်ရီဝေသွားတယ်။
ဒီလိုပဲအရောင်လက်လာလိုက်ရီဝေသွားလိုက်နဲ့ ခဏခဏဖြစ်နေသလိုမျက်တောင်တွေလဲ တဖျတ်ဖျတ်ခတ်နေတယ်။
"ဘာလို့ငြင်းလို့မရတာလဲ ကေခိုင်"
ဒီမေးခွန်းကတော့ အသံနဲနဲမာတယ်။ သူတော်တော်ထိနေပြီဆိုတာ ကေခိုင်သိတယ်လေ။
"ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ အားချင်းမှမမျှတာ"
ကိုကြီးငိုင်ဆင်းသွားတယ်။ ကေခိုင်လဲကျေနပ်သွားပါပြီ။ ဒီထက်မပြောချင်တော့ဘူး။ ဒါပေမယ့်ကိုကြီးကတော့ မရပ်ဘူး။
"ထားလိုက်ပါတော့ကိုကြီးရယ်၊ ဒါတွေပြန်ပြောနေလို့အလကားပါပဲ"
ကိုကြီးကခေါင်းကိုညိမ့်မလိုလုပ်ပြီးမှခါတယ်။
"တစ်ခုတော့ သိချင်သေးတယ်ကေခိုင်"
"ဘာလဲကိုကြီး"
"ကေခိုင်စိတ်မပါခဲ့ဘူးမဟုတ်လား၊ ဟိုဒင်းကွာတာဝန်အရလုပ်ရတာလိုမျိုးမဟုတ်လား သူ.......သူက........အတင်းကြံလို့ကေခိုင်လိုက်လျှောခဲ့ရတာ မဟုတ်လား"
ကိုကြီးကိုကြည့်ရတာ အရူးတစ်ယောက်နဲ့တူလာတယ်။ သူကေခိုင့်ကိုမေးနေတာက လဲမေးခွန်းထုတ်နေတာနဲ့မတူဘဲ ကယောင်ကတန်းပြောနေသလိုပဲ။ ကေခိုင့်ခေါင်းထဲမှာ အန္တရယ်အချက်ပေးခေါင်းလောင်းသံတွေမြည်လာတယ်။ ဒါပေမယ့်တခြားတဖက်မှာလဲမခံချင် စိတ်၊ အရွဲ့တိုက်ချင်စိတ်တွေပေါ်လာတယ်။
"ကေခိုင်လဲ အသွေးအသားနဲ့ပဲကိုကြီးရယ်"
"ဘာပြောတယ်"
"ကေခိုင့်မှာလဲအသွေးနဲ့အသားနဲ့ပဲလို့၊ နောက်ပြီးကေခိုင်ကလူ၊ ရဟန္တာမဟုတ်ဘူး"

"တော်တော့ကွာ"
အသံနက်ကြီးနဲ့ထအော်ရင်း ကေခိုင့်ကိုလက်နဲ့ရွယ်တယ်။ ကေခိုင်ကလဲသူလုပ်ချင် ရာလုပ်ဆိုပြီးတော့ခပ်တည်တည်ပဲပြန်ကြည့်နေလိုက်တယ်။
"မင်းကွာ"
မချင့်မရဲနဲ့ပြောရင်း ကိုကြီးလက်သီးကနံရံဆီကိုပြေးပင်သွားတယ်။
"ဒုန်း"

ကိုကြီးစိတ်ဖေါက်ပြီးဟိုအရင်ကလို သူ.ကိုယ်သူအနာတရဖြစ်အောင်လုပ်တော့မှာလား
လို.ကေခိုင်စိုးရိမ်သွားမိပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ဒီလိုမလုပ်ဘူး။ တောက်ခေါက်ပြီးတော့ချာကနဲ
လှည့်ထွက်သွားတယ်။ အဲဒီနောက်ကစပြီးတော့ ကိုကြီးမစပ်စုတော့ဘူး။ ထပ်ပြီးမှစပ်စုလာရင်
လဲ ကေခိုင်ကခရေစေ့တွင်းကျပြောပြလိုက်ဖို.အဆင်သင့်ပဲလေ။
ထွေထွေထူးထူးစဉ်းစားနေစရာမလိုဘူးလေ။ ကေခိုင်နဲ.ကိုသန်းထိုက်ဖြစ်ခဲ့ပျက်ခဲ့သမျှ
တွေကကေခိုင့်အတွေးထဲမှာ ခုထိရှိနေတုန်း။ ပြန်တွေးလိုက်မိတိုင်းအဲဒီတုန်းကရမ္မက်သွေးတွေ
ကတဖန်ပြန်ပူနွေးလာလို.ရင်ထဲမှာ တဖျင်းဖျင်းခံစားနေရတုန်းရှိသေးတယ်။
"ကေခိုင်ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ"
အသံကြားလို.မော့ကြည့်လိုက်တော့ ရေချိုးအဝတ်အစားလဲလာတဲ့ကိုကြီးကိုတွေ.
လိုက်ရတယ်။
"ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုတွေးဒီတွေးပေါ့"
"ကိုယ်ကေခိုင့်ကိုပြောစရာရှိတယ်"
"ပြောလေကိုကြီး"
"ကေခိုင့်ကိုယ်ဝန်ကလဲရင့်လာပြီ၊ ကိုယ်ကလဲတောက်တိုမယ်ရလုပ်ပေးဖို.နဲ.စိတ်ပူ
ဖို.ကလွဲပြီးဘာမှမသိဘူး"
"အဲဒီတော့"
"ကေခိုင်ကလဲခုမှကိုယ်ဝန်ဆောင်ဖူးတာလေ၊ နောက်ပြီးကေခိုင့်အနေနဲ.ကအိမ်အလုပ်
တွေမလုပ်သင့်တော့ဘူး"
"ကိုကြီးဘယ်လိုစီစဉ်ချင်လို.လဲ"
"ကူဖော်လောင်ဖက်တစ်ယောက်လောက်ခေါ်မလားလို.၊ အိမ်အလုပ်လဲကူနိုင်ရမယ်၊
ကိုယ်ဝန်ဆောင်နဲ.ပတ်သတ်ပြီးလဲနားလည်တဲ့သူမျိုးပေါ့"
"ရှာဖို.လွယ်ပါ့မလား"
"ရှိမယ်ထင်တာပဲ၊ ရုံးကလူတွေကိုလဲရှာခိုင်းထားတယ်"
"ဒေါ်လေးကတော့ ကေခိုင်မွေးရင်သူလာနေပေးမယ်တဲ့"
"အင်းလေ သူတော့ရှိတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်သူ.အိမ်အလုပ်တွေကလဲရှိသေးတယ်၊ နောက်
ပြီးကေခိုင့်ဒေါ်လေးကိုအိမ်ဖေယျာဝစ္စ၊ ကေခိုင့်ဖေယျာဝစ္စခိုင်းလို.ဘယ်ဖြစ်မလဲ"
ကိုကြီးပြောတာနည်းလမ်းကျတော့ ကေခိုင်ဘာမှမကန်.ကွက်တော့ပါဘူး။ နောက်နေ.
ကျတော့မိန်းမကြီးတစ်ယောက်နဲ.အတူကိုကြီးရုံးကပြန်လာတယ်။ မိန်းမကြီးလက်မှာလဲအထုပ်
အပိုးတွေနဲ.။ ကိုကြီးတခါတည်းခေါ်လာတာဖြစ်မယ်။
"ကေခိုင်ရေ၊ ဒါကဒေါ်လှခင်တဲ့ ကေခိုင့်ကိုကူဖို.လိုက်လာတာ"
ကေခိုင်ကသုံးဆယ်ကျော်လေးဆယ်ဝန်းကျင်လောက်မှန်းထားတာ။ အခုကိုကြီးခေါ်
လာတာကအသက်ငါးဆယ်ကျော်အဖွားကြီး၊ ကေခိုင်နဲနဲစိတ်ညစ်သွားတယ်။ ကေခိုင့်အရိပ်
အကဲကို ကိုကြီးသိပုံပဲ။

"အဝတ်လျှော်ဖို.ဆေးကြောဖို.က ကုလားမလေးတစ်ယောက်လာလိမ့်မယ်။ ဒေါ်လှခင်
ကကေခိုင့်ကိုစောင့်ရှောက်ဖို.လာတာ"
ဒီလိုဆိုရင်တော့မဆိုးဘူး၊ ကေခိုင့်အမေအရွယ်အဒေါ်အရွယ်မိန်းမကြီးကို ကေခိုင်က
ထဘီလျှော်ခိုင်းလို.ဘယ်သင့်တော်မှာလဲ။

BlueMessenger www.mmcybermedia.com

"ကဲ ကေခိုင်ရေဒေါ်လှခင်ကိုစာဖတ်ခန်းထဲခေါ်သွားလိုက်ပါ၊ ကိုကြီးပစ္စည်းတွေကိုတော့
နောက်မှပဲရွှေ့တာပေါ့၊ စာအုပ်တွေပဲရှိတာပါ၊ ဘေးကပ်ထားလိုက်လဲရတယ်"
ကိုကြီးစာဖတ်ခန်းထဲမှာက ကုတင်အပိုတစ်လုံးရှိတယ်လေ၊ ကေခိုင်ကဒေါ်လှခင်ချ
ထားတဲ့အိတ်တစ်လုံးကိုလှမ်းဆွဲတော့.....
"အို........ဆရာကတော်ကလဲနေပါစေ၊ မပေါ့မပါးကြီးနဲ့ဟာကို ကျွန်မသယ်ပါ့မယ်"
ဒေါ်လှခင်ကပျာပျာသလဲနဲ့ ကေခိုင့်လက်ထဲကအိတ်ကိုပြန်ဆွဲတယ်။
"ပေါ့ပါတယ် အဒေါ်ရဲ့"
"ပေါ့ပေမယ့်လဲအခန့်မသင့်ရင် မကောင်းဘူးဆရာကတော်ရဲ့၊ ပေးပါ ကျွန်မဘယ်မှာ
ထားရမယ်ဆိုတာသာပြောပါ"
"သူ့စကားနားထောင်ကေခိုင်၊ ဒေါ်လှခင်က ကလေးခြောက်ယောက်အမေ၊ အတွေ့
အကြုံအများကြီးရှိတယ်"
တကယ်လဲဒေါ်လှခင်ဟာကေခိုင့်အတွက်အားကိုးရပါတယ်။ ဆရာကတော်၊
ဆရာကတော်နဲ့ကျိုးနွံလွန်းလို့ မလုပ်ပါနဲ့တောင်းပန်ရတဲ့အထိပဲ။
"ကေခိုင်လို့ပဲခေါ်ပါအဒေါ်ရယ်၊ ဆရာကတော်ဆိုတာကြီးကခေါ်ရတာလဲထောက်
ပါတယ်"
မနည်းပြောမှကေခိုင်လို့ပြောင်းခေါ်တယ်။ ဒေါ်လှခင်ရောက်လာတော့ကေခိုင်လဲအေး
အေးဆေးဆေးဖြစ်သွားတယ်။ အလုပ်ကြမ်းလုပ်ဖို့မနက်ဆိုလာပြီးညနေကျတော့ပြန်တဲ့
ကုလားမလေးကိုလဲသူပဲကြီးကြပ်စီမံတယ်။ ချက်ရေးပြုတ်ရေးလဲပူစရာမလို။ ကေခိုင့်ကိုလဲ
မိခင်လောင်းတစ်ယောက်ဘယ်လိုနေရမယ်၊ ဂရုစိုက်ရမယ်ဆိုတာတွေသင်ပြပေးတယ်။
ကေခိုင့်အပေါ်မှာစေတနာလဲကောင်းလွန်းလို့နောက်ထပ်အမေတစ်ယောက်ကောက်ရသလို
ခံစားရတဲ့အတွက် တခါတခါကျရင် ကေခိုင်ကအမေလို့တောင်ခေါ်မိတယ်။
ဒေါ်လှခင်ရဲ့သမီးတစ်ယောက်က ကိုကြီးလက်အောက်ကစာရေးမလေး၊ ကိုကြီးကလဲ
အတွေ့အကြုံရှိတဲ့သူလိုချင်နေချိန်မှာဒေါ်လှခင်ကလဲ သမီးတွေသမက်တွေလုပ်စာထိုင်မစား
ချင်လို့အလုပ်လိုချင်နေတာဆိုတော့ အဆင်ပြေသွားတယ်။
"ဆရာကငွေငါးသောင်းချက်ချင်းထုတ်ပေးတယ်လေ၊ လစာကလဲသက်သက်ပေးမယ်
တဲ့၊ အဲဒါနဲ့ကျွန်မလဲအထုပ်ဆွဲပြီးချက်ချင်းထလိုက်လာတာ"
ဒေါ်လှခင်ကိုကြည့်ရတာထီပေါက်လို့ဟမ်းသာနေတဲ့ပုံမျိုး....
"လစာလဲပေးမယ်၊ ပြန်ရင်လဲထပ်ပေးဦးမယ်တဲ့"

ကေခိုင်မအံ့သြပါဘူး ကိုကြီးကဒီလိုမျိုးရက်ရက်ရောရောရှိတတ်တယ်။ ဒါ့ကြောင့်သူ့
ကိုသဘောကောင်းတယ်၊ စေတနာရှိတယ်ဆိုပြီးလူတိုင်းကပြောတတ်ကြတာပေါ့။
ဒေါ်လှခင်ရောက်လာတာကေခိုင့်အတွက်အရမ်းကိုအဖော်ရပါတယ်။ ကြာတော့ပျင်း
တောင်ပျင်းလာတယ်။ ကေခိုင်လုပ်စရာဘာမှမရှိဘူးလေ။ လုပ်စရာမရှိဘဲထိုင်ပျင်းနေရတာ
ကြာတော့ငြီးငွေ့လာပြီ။ တနေ့တခြားပိုပိုပူလာတဲ့ဗိုက်ကိုပဲတကြည့်ကြည့်လုပ်နေရင်းနဲ့
ပျင်းလွန်းတဲ့အခါကျတော့ ခုချက်ချင်းမွေးချလိုက်ချင်စိတ်ပေါ်လာတယ်။
ဒီစိတ်ကူးပေါက်တဲ့အကြောင်းဒေါ်လှခင်ကိုပြောပြတော့ရယ်လိုက်တာ။
"ဆန္ဒမစောနဲ့ကေခိုင်ရဲ့၊ အသီးဆိုတာသူ့သဘာဝအတိုင်းမှည့်မှစားကောင်းသလိုမျိုး
ပဲသူ့မွေးဖို့ရက်စေ့မှမွေးတာကောင်းတယ်၊ သူ့အချိန်များရောက်ပြီဆိုကေခိုင်ကနေပါဦး

တောင်တားလို့မရဘူး၊ အတင်းတိုးထွက်လာမှာ"
ကေခိုင်မြန်မြန်မွေးချင်တဲ့အကြောင်းတွေထဲမှာ ကလေးလေးကိုဘယ်သူနဲ့တူမလဲ
သိချင်တာကြောင့်လဲပါတယ်။ သားလေးကိုကေခိုင်တွေ့ချင်လှပြီ။ ဘယ်နေ့လောက်မှာဖြစ်
လိမ့်မယ်လို့ဆရာမကြီးပေးထားတဲ့ရက်နီးလာလေ ကေခိုင်ပိုပြီးစိတ်လောလာလေပဲ။
ယောက်ျားဖောင်စီး၊ မိန်းမမီးနေတဲ့ အန္တရာယ်များတာကိုဆိုလိုချင်တယ်ထင်ပါရဲ့။
ဒါပေမယ့်ကေခိုင်ဒီအတွက်လုံးဝကိုစိုးရိမ်ကြောင့်ကြတဲ့စိတ်မဖြစ်ဘူး။ လုံးဝကိုမကြောက်လို့
ကိုယ့်ဖာသာကိုယ်တောင်အံ့သြရသေးတယ်။
"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ဘာမှမထူးပါဘူး အားလုံးအေးအေးဆေးဆေးပါပဲ၊ ရှင်.........ဖုန်းလဲ
မလာဘူးဆရာ၊ ဆရာ့ဆီကဖုန်းတစ်ခုပဲလာတယ်၊ ဟုတ်ကဲ့ဆရာ အကြောင်းရှိရင်ကျွန်မ
ဆရာ့ဆီချက်ချင်းဆက်ပါ့မယ်"
ဒေါ်လှခင်အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ဖုန်းပြောနေတာကိုအတွင်းခန်းကနေနားထောင်ရင်း
ကေခိုင်ကြိတ်ပြီးပြုံးမိတယ်။ တဖက်ကကိုကြီးကတော့ဖုန်းကိုနားနားကပ်ပြီးနားထောင်လို့ရမှာ
မဟုတ်ဘူး။ နားနဲ့ခွာထားရင်တောင်အကျယ်ကြီးကြားရလိမ့်မယ်။
ကေခိုင့်မှာကိုယ်ဝန်ရှိတာကိုသိပြီးတဲ့နေ့ကထဲကစလို့. ကိုကြီးကနေ့တိုင်းလိုလိုတနေ့
ကိုဖုန်းသုံးခါလောက်လှမ်းဆက်ပြီးအခြေအနေမေးတတ်တယ်။ ဆေးသောက်ပြီးပြီလား၊ထမင်း
စားပြီးပြီလား စုံနေတာပဲ။ ခုဒေါ်လှခင်ရောက်လာတော့ကေခိုင်ဖုန်းဖြေရတဲ့တာဝန်ကလွတ်
သွားတယ်။ ဟိုဖက်ကကိုကြီးမေးသမျှ ဒေါ်လှခင်ကချည်းပဲဖြေပေးတယ်လေ။
တရက်တော့ကေခိုင်လဲဖုန်းနားမှာရှိတုန်းမြည်လာလို့ကေခိုင်ပဲကောက်ကိုင်လိုက်တယ်
ခါတိုင်းကိုကြီးဆက်နေကျအချိန်ပဲ။
"ဟယ်လို"
"အစ်မလား၊ ကျွန်တော်ရဲလေးပါ"
မောင်ကျော်သူ့သူငယ်ချင်း အဆိုတော်မဟုတ်တဲ့ရဲလေးဖြစ်နေတယ်။
"အစ်မရေ ကျွန်တော်ကိုသန်းထိုက်ကိုခေါ်တာမရပြန်ဘူးဗျ၊ အဲဒါကြောင့်အစ်မဆီ
ဆက်လိုက်တာ"

"ကိုသန်းထိုက်ရွာပြန်သွားတာကြာပြီကွဲ့"
ဖုန်းသံကြားလို့ပြေးလာတဲ့ဒေါ်လှခင်ကိုလက်ကာပြရင်း ကေခိုင်ကဖြေလိုက်တယ်။
ကိုသန်းထိုက်ဘယ်သွားသလဲဆိုတာကေခိုင်လဲသေချာမသိပါဘူး။ ပါးစပ်ထဲတွေ့တာပြော
လိုက်တာ။
"ကျော်သူကျွန်တော့်ဆီစာရေးလို့အစ်မ"
"ဟုတ်လား၊ ဘာတဲ့တုန်း"
"အစ်မဆီ မရေးဘူးလား"
"မရေးပါဘူး"
"အဲ.......၊ ဒါဆိုလဲကျွန်တော်စာပြန်ရေးရင်ပြောလိုက်မယ်"
"နေပါစေကွယ်၊ ပြောမနေပါနဲ့တော့ ဒါထက်မင်းကသူ့လိပ်စာသိလို့လား"
"ဟုတ်ကဲ့...သူသင်တန်းဆင်းပြီးလို့မော်လမြိုင်ဖက်မှာတာဝန်ကျနေတယ်၊ နေဦးအစ်မ
လဲလိပ်စာယူထားလိုက်လေ၊ သူကအိမ်ကိုတော့စာမရေးဘူးပြောတာပဲ၊ အစ်မကိုသန်းထိုက်ကို
ဖြစ်ဖြစ်တွေ့ရင်ပေးပေးပါ"

လိုလိုမယ်မယ်ယူထားလိုက်မယ်လို့စိတ်ကူးရတာနဲ့ အနားမှာရပ်နေတဲ့ဒေါ်လှခင်ကို
လက်ဟန်ခြေဟန်ပြပြီးစာရွက်နဲ့ဘောလ်ပင်တောင်းလိုက်တယ်။
"ပြော မောင်လေး"
"တပ်သားကျော်သူ............၊ ....၊ မွန်ပြည်နယ်"
"အင်း..ဟုတ်ပြီ ရပြီ"
"အဲဒါဆိုဒါပဲနော်အစ်မ၊ အစ်မလဲအားရင်စာရေးလိုက်ပါဦး၊ အစ်မကစပြီးမရေးချင်လဲ
သူ့ကိုကျွန်တော်ရေးခိုင်းလိုက်မယ်.........ဟဲဟဲ"
မောင်ကျော်သူစာရေးမှာမဟုတ်တာသိနေလို့ ကေခိုင်ဘာမှပြန်ငြင်းမနေပဲဖုန်းချလိုက်
တယ်။
"ဘယ်သူလဲကေခိုင်၊ ဆရာမဟုတ်ဘူးလား"
"ဟိုဖက်အိမ်ကပါ"
"ဟင်...........ဟိုဖက်အိမ်မှာလူမနေဘူးဆို"
"အော်...အရင်တုန်းကနေသွားတဲ့ကောင်လေးပါ၊ သူကအိမ်ကထွက်ပြေးပြီးစစ်ထဲဝင်
သွားတာ၊ အခုသူတာဝန်ကျနေတဲ့လိပ်စာကိုသူ့အစ်ကိုကိုပေးပေးဖို့."
ကျော်သူတွေရဲလေးတွေရုပ်ရှင်မင်းသားတွေအဆိုတော်တွေနဲ့ရှုပ်ကုန်မှာစိုးလို့ကေခိုင်
ကခပ်လွယ်လွယ်ပဲပြောလိုက်တယ်။
"သူ့အစ်ကိုဆီကေခိုင်ကပို့ပေးရမှာလား"
"သူ့အစ်ကိုလဲရွာပြန်သွားတယ်၊ တကယ်လို့ပြန်လာရင်လဲပေးလိုက်မှာပေါ့၊ လိုလိုမယ်
မယ်မှတ်ထားပေးလိုက်တာ"

"အော်"
အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဖုန်းကထပ်မြည်ပြန်တယ်။
"ကဲ...အဒေါ်ရေ ဒါကတော့အဒေါ့်ဆရာပဲဖြစ်မယ်၊ ကြည့်သာရှင်းလိုက်ပေတော့"
ဒေါ်လှခင်နဲ့လွှဲခဲ့ပြီးတော့အခန်းထဲမှာလိပ်စာစာရွက်လေးသွားသိမ်းထားလိုက်တယ်။
ပြန်ထွက်မလာခင်မှာပဲဒေါ်လှခင်ရဲ့အသံကိုအိမ်ခန်းထဲကနေကြားလိုက်ရတယ်။
"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ဟိုဖက်အိမ်ကကောင်လေး.........စစ်ထဲ..........သူ့အစ်ကို.........
လိပ်စာပေး.....................အဲဒါနဲ့."
ခုနကကေခိုင်ပြောပြတဲ့အတိုင်းကိုကြီးကိုရှင်းပြနေတဲ့ဒေါ်လှခင်အသံကြားလိုက်ရလို့
ကေခိုင်သိချင်စိတ်နဲ့အိမ်ရှေ့ပြန်ထွက်လာတယ်။ ဖုန်းပြောနေတဲ့ဒေါ်လှခင်ကိုဘာလဲလို့အမူ
အရာနဲ့မေးလိုက်တော့ ဒေါ်လှခင်ကမျက်စေ့တဖက်မှိတ်ပြတယ်။
"ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာဟုတ်ကဲ့၊ အကြောင်းထူးရင်ပြောပါ့မယ်၊ ဟုတ်ကဲ့ဆရာ..............
သိပါတယ်ဆရာ.........စိတ်ချပါဆရာ"
ဟိုဖက်ကဘာတွေပြောတယ်မသိဘူး။ ဒေါ်လှခင်ကတော့ကတိတွေမိုးမွှန်အောင်အော်
ကြီးဟစ်ကျယ်ပေးပြီးတော့ဖုန်းချလိုက်တယ်။
"ဘာတွေတုန်း အဒေါ်"
"ဟို....ဟို......ဆရာကလေ.....ခုနခေါ်တာဖုန်းမအားလို့တဲ့၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲမေးလို့
ရှင်းပြနေရတာ"
"အော်.......အပင်ပန်းခံလို့အဒေါ်ရယ်၊ ကေခိုင်အပြင်နဲ့ပြောနေတာပြောလိုက်ရင်

ပြီးတာပဲ"
"မသိဘူးလေကေခိုင်ရဲ.၊ ဆရာကဘာလဲဆိုတော့ပြောရတော့တာပေ့ါ ဟဲဟဲ"
"ဘာတွေမေးနေလို. ကတိတွေစွတ်ပေးနေရတာလဲ"
"ထုံးစံအတိုင်းပေ့ါကေခိုင်ရယ်၊ ကေခိုင့်ကိုဂရုစိုက်ခိုင်းနေတာ"
ကေခိုင်မဲ့ပြုံးလေးပြုံးလိုက်မိတယ်။ သူချစ်လှပါရဲ.ဆိုပြီးယူထားတဲ့ကေခိုင့်ကို ကိုကြီးဂရုမစိုက်ဘဲပစ်ထားခဲ့တာဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ အခုမှကေခိုင့်ဗိုက်ထဲက ကလေးလေးမျက်နှာနဲ.ကေခိုင့်ကိုလာဂရုစိုက်ပြနေတာ ကေခိုင်မသိပဲနေပ့ါမလား။
"ဆရာကကေခိုင့်ကိုအရမ်းဂရုစိုက်တာပဲနော်၊ အင်းလေသားဦးကိုယ်ဝန်ဆိုတော့လဲသူ.ခမျာစိတ်ပူရှာမှာပေ့ါ"
ကေခိုင်ဘာမှမှတ်ချက်ထပ်ပေးမနေဘဲငြိမ်နေလိုက်တယ်။ ဒေါ်လှခင်ကသာသူ.ဇာသာဆက်ပြီးတော့
"ကေခိုင်ကမှဆရာ့ထက်စာရင်အိန္ဓြေရသေးတယ်၊ဘာမှမပူပန်သလိုအေးအေးဆေးဆေးပဲ"
"အဒေါ်တစ်ယောက်လုံးရှိမှတော့ ကေခိုင်ကဘာကိုပူနေရမှာလဲ"
ပါးစပ်မစေ့နိုင်အောင်ပြုံးရင်းဒေါ်လှခင်သဘောတွေကျနေတယ်။ လူ.သဘောကဒီလိုပါပဲလေ သူတို.ကိုယုံကြည်တယ်၊ အားကိုးတယ်ဆိုရင်လူတိုင်းသဘောကျတတ်တာပဲမဟုတ်လား။

အပိုင်း(၄၁)

ဒီလိုနဲ. တခုသောအင်္ဂါနေ.ရဲ.မနက်ခင်းတခုမှာကေခိုင့်သားလေးလူ.လောကထဲရောက်လာတယ်။ အစပိုင်းမှာကေခိုင်ကရိုးရိုးတမ်းတမ်းပဲမွေးဖို.စိတ်ကူးထားပေမယ့် ဆရာဝန်မကြီးနဲ.ကိုကြီးရဲ.သဘောအတိုင်းဗိုက်ခွဲမွေးလိုက်ရတယ်။ ဒေါ်လှခင်ကလဲသူတို.ကိုထောက်ခံတယ်။
"ဘယ်လိုနာတယ်ဆိုတာပါးစပ်နဲ.တောင်မပြောတတ်ပါဘူးသမီးရယ်၊ တကယ့်ဝဋ္ဋပါပဲမတတ်နိုင်တာလဲမဟုတ်ဘူး၊ ခွဲသာမွေးလိုက်ပါ"
ဒေါ်လှခင်ရဲ.စေတနာစကားကိုနားလည်လို.ကေခိုင်ကိုကြီးတို.အစီအစဉ်ကိုလက်ခံလိုက်တယ်။ အဲဒီနေ.ကကိုကြီးရုံးမတက်ဘူး၊ ကေခိုင်နဲ.အတူတနေ.လုံးနေတယ်။ သားလေးကိုမြင်လိုက်ရတော့ကေခိုင်အံ့ဩသွားတယ်၊ ကေခိုင်နဲ.လဲသိပ်မတူဘူး ကိုသန်းထိုက်နဲ.လဲသိပ်မတူဘူး။ ကေခိုင့်စိတ်ထင်မောင်ကျော်သူနဲ.ခပ်ဆင်ဆင်ရယ်။ အသားနဲနဲညိုချင်တယ်။ ကိုသန်းထိုက်နဲ.ဆင်တာဆိုလို.ဒီတစ်ခုပဲ။
ဒါပေမယ့်လဲရောက်လာကြတဲ့ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟအပေါင်းကတော့ကိုကြီးနဲ.တူတယ်လို.တညီတညွတ်ထဲမှတ်ချက်ပြုကြတယ်။ ကိုကြီးကလဲနှုတ်ခမ်းကနားရွက်ကိုချိတ်မိတော့မတတ်ပါးစပ်ကြီးဖြဲလို. တဟဲဟဲသဘောတွေကျနေလိုက်တာများ။
ကလေးထည့်ထားတဲ့ပုခက်ကလေးဘေးမှာရင်ကိုကော့ခေါင်းကိုမော့ပြီးတဖပါးမှမခွာရပ်နေတဲ့ကိုကြီးပုံစံက စစ်ပွဲတစ်ပွဲကိုအောင်မြင်လာတဲ့စစ်သူကြီးတစ်ယောက်ရဲ.ပုံစံပေါက်နေတယ်။ အင်းလေ ဒါသူ.အတွက်တော့အောင်ပွဲပဲ။
လူတွေက ကလေးကကိုကြီးနဲ.တူတယ်လို.ပြောလိုက်တိုင်း၊ပြောလိုက်တိုင်း ကိုကြီးကတော့ဘယ်လိုနေမယ်မသိဘူး ကေခိုင်ကတော့မလုံမလဲစိတ်နဲ.ကိုကြီးမျက်နှာကိုလှမ်း

လှမ်းပြီးကြည့်မိတယ်။ ကိုကြီးကတော့အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။
ကေခိုင်ရယ်ချင်တာတစ်ခုရှိတယ်။ လူတွေရဲ့မျက်လုံးဆိုတာစိတ်ထင်ရာမြင်တတ်ကြ
တာလို့သေချာသိလိုက်ရလို့ပဲ။ ကလေးကကိုကြီးနဲ့တူတဲ့နေရာတခုမှမရှိဘူးလို့ကေခိုင်တော့
ထင်တာပဲ။ ကိုကြီးကအသားဖြူတယ်၊ ကေခိုင်လဲဖြူတယ်လို့ပြောရမယ်။ ကလေးကတော့
အသားညိုတယ် ဒီမှာတင်စပြီးလွဲနေပြီ။
အစပိုင်းမှာတော့ကိုကြီးစိတ်ချမ်းသာအောင်လူတွေကပြောကြတာလား တွေးမိပေမယ့်
ကေခိုင့်ဒေါ်လေးကိုယ်တိုင်က ကိုကြီးနဲ့တူပါတယ်ဆိုလာတော့.....
"ဟုတ်လို့လားဒေါ်လေးရယ်၊ ဒေါ်လေးတို့ဆရာအကြိုက်လိုက်ပြောနေတာလား"
"မဟုတ်ဘူးကေခိုင်ရဲ့၊ သေသေချာချာကြည့်လေတူလေပဲ၊ သေသေချာချာဖြင့်မကြည့်
ဘဲနဲ့."
ကေခိုင်ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ။ ရှိစေတော့လို့ပဲသဘောထားလိုက်တယ်။ ဘာပဲပြော
ပြောဒီလိုမြင်ကြတာကိုကြီးအတွက်လဲကောင်းပါတယ်။

ဆေးရုံတက်နေတုန်းကဒေါ်လှခင်ကကေခိုင်နဲ့အတူနေ့ရောညပါနေပေးလို့ဒေါ်လေး
တောင်မှဘာမှမကူညီလိုက်ရဘူး။ အရင်တုန်းကကေခိုင်မွေးပြီးစဆိုရင်ဒေါ်လေးကလာနေပေး
မယ်ပြောထားခဲ့ပေမယ့် ခုဒေါ်လှခင်ရှိနေလို့ဒေါ်လေးလဲစိတ်ချလက်ချပြန်သွားတယ်။
ကလေးပိစိကွေးကလေးကိုချိုပုံချိုနည်းကအစ ဒေါ်လှခင်ဆီကနေကေခိုင်နဲ့ကိုကြီးပြန်
သင်ယူရတယ်။ မိခင်ဆိုတော့အမြဲလိုကလေးနဲ့ထိတွေ့နေရတဲ့ကေခိုင်ကခဏကလေးနဲ့ကျင့်
သားရသွားပေမယ့်ကိုကြီးကတော့တော်တော်နဲ့အချိုးမကျဘူး။
ဒီကြားထဲလူရှေ့သူရှေ့များဆိုကိုကြီးက ကလေးတပိုက်ပိုက်နဲ့လုပ်ချင်သေးတာ။
ဆေးရုံမှာကထဲကလူနာမေးတဲ့ဧည့်သည်တွေရောက်လာချိန်ဆိုအတင်းကောက်ပွေ့ထားတော့
တာပဲ။ ကလေးပြုတ်ကျမှာစိုးလို့ကေခိုင်နဲ့ဒေါ်လှခင်မှာရင်တမမနဲ့လိုက်ကြည့်နေရတယ်။
သူ့အကြောင်းသူသိလို့ထင်ပါရဲ့ဧည့်သည်တွေပြန်တာနဲ့ကေခိုင်တို့လက်ထဲကိုကလေးလာ
ပြန်ထည့်ပေးတယ်။
မြင်တဲ့သူအားလုံးကဦးစိုးလွင်နဲ့တူလိုက်တာ၊ ဦးစိုးလွင်အတိုင်းပဲ၊ ဦးစိုးလွင်ငယ်ငယ်က
ဒီအတိုင်းနေမှာပဲနော်နဲ့. စိတ်ကူးတည့်ရာပြောကြရင်ကိုကြီးမျက်နှာကြီးဝင်းထိန်ပြီး အခန်းထဲ
မှာမီးထွန်းစရာတောင်လိုမယ်မထင်ဘူး။
အဲဒီလိုအချိန်မျိုးဆိုရင်ကေခိုင်သက်ပြင်းလေးချရင်း အဖေးကိုငေးနေမိတတ်တယ်။
ကိုသန်းထိုက်တယောက်ဘယ်ဆီကိုရောက်နေမလဲဆိုတဲ့အတွေးတွေလွင့်ပါးရင်းနဲ့ပေါ့။

အပိုင်း(၄၂)

ဒီနေ့သားလေးသုံးလပြည့်တယ်။ရုံးပိတ်ရက်လဲဖြစ်တာကြောင့်မနက်ခင်းတုန်းကတော့
ကိုကြီးနဲ့အတူသားလေးကိုပါခေါ်ပြီး ရွှေတိဂုံဘုရားမှာရွှေသင်္ကန်းသွားလှူကြတယ်။
နေ့ခင်းကျတော့ဒေါ်လေးရောက်လာတယ်။ ကေခိုင်နဲ့ချိန်းထားတယ်လေ။ အိမ်မှာ
ကလေးကိုဒေါ်လှခင်နဲ့ထားခဲ့ပြီးကေခိုင်နဲ့ဒေါ်လေးဖေဒင်သွားမေးကြမလို့။ကိုကြီးကသူလိုက်
ပို့ပေးမယ်ပြောပေမယ့်ကေခိုင်တို့ဖာသာပဲသွားမယ်ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒါနဲ့ကိုကြီးလဲသူ့ဖာ
သူကားမောင်းပြီးပြန်ထွက်သွားတယ်။

"ဆရာဦးစိုးလွင်လိုက်ပို့မယ်ပြောသားနဲ့ကေခိုင်ရယ်"
တက္ကစီစောင့်ရင်း တော်တော်နဲ့ငှားမရလို့ဒေါ်လေးကပြောလာတယ်။
"သူနဲ့မသွားချင်ဘူး"
"ဟဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ"
"ယောကျ်ားတွေကဒါမျိုးတွေအယုံအကြည်ရှိကြတာမဟုတ်ဘူး ဒေါ်လေးရဲ့၊ သူတို့ပါ
ရင်ပိုရှုပ်တယ်၊ မေးလို့မကောင်းဘူး"

ကေခိုင့်ဆင်ခြေကိုဒေါ်လေးခေါင်းတညိမ့်ညိမ့်နဲ့လက်ခံသွားတယ်။ သူလဲကြုံဖူးလို့နေ
မှာပေ့ါ။ ကေခိုင်ကတော့ဒါတခုထဲအတွက်မဟုတ်ပါဘူး။ အကြောင်းရှိတယ်လေ။
ပြဿနာဘယ်ကစလဲဆိုတော့ ကလေးနာမည်ကိစ္စ။ ကိုကြီးပေးတဲ့နာမည်တွေကေခိုင်
တခုမှမကြိုက်ဘူး။ ကေခိုင်ပေးတာတွေကျတော့လဲကိုကြီးကသဘောမကျဘူး။ သူ့နာမည်မပါ
လို့တဲ့။ နောက်ဆုံးကိုကြီးကတဆင့်လျှော့တယ်။ ရှေ့ကနာမည်ကိုကေခိုင်ရွေးနောက်ကတော့
သူ့နာမည်စိုးလွင်နဲ့ပိတ်ရမယ်တဲ့။ နောက်ဆုံးတော့ကြားလူကိုဆုံးဖြတ်ခိုင်းမယ်လို့သဘောတူ
လိုက်ကြတယ်။ အဲဒါကြောင့်ကေခိုင်နဲ့ဒေါ်လေးဗေဒင်ဆရာဆီသွားဖို့ချိန်းလိုက်တာ။
ကလေးနာမည်ပေးတာအရမ်းကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ဗေဒင်ဆရာဆီရောက်တော့ ဗေဒင်
ဆရာကထုံးစံအတိုင်းကလေးရဲ့မွေးနေ့မွေးရက်၊ အချိန်၊ နေရာကအစမှတ်သားပြီးတဲ့နောက်
"ငါ့တူမကဘာနေ့သမီးလဲ"
"တနင်္လာပါရှင့်"
"ကလေးအဖေက ဘာနေ့သားလဲ"
"သောကြာသားပါ ဆရာ"
ဟုတ်မဟုတ်တော့ကေခိုင်လဲသေချာမသိဘူး။ သန်းထိုက်ဆိုတော့သောကြာသားပဲဖြစ်
မှာပေ့ါ။ အဲဒီအချိန်မှာဒေါ်လေးက ဘေးကနေကေခိုင့်ကိုလက်နဲ့ကုပ်ရင်း.......
"ဦးစိုးလွင်က အင်္ဂါသားမဟုတ်ဘူးလား"
ကိုကြီးကအင်္ဂါသားဆိုတာကေခိုင်သိတာပေ့ါ၊ ဒါပေမယ့်သူက ကလေးအဖေမှမဟုတ်
တာ ဒါပေမယ့်........
"မဟုတ်ပါဘူးဒေါ်လေးရဲ့၊ သောကြာပါ"
ဒေါ်လေးကိုကြည့်ရတာဇဝေဇဝါနဲ့၊ ကေခိုင်စကားကိုလက်ခံချင်ပုံမရဘူး။
"ညည်းကကိုယ့်ယောကျ်ားဘာနေ့သားလဲဆိုတာတောင် မသိဘူးလား"
ကေခိုင်တို့တူဝရီးနှစ်ယောက်အငြင်းအခုံဖြစ်နေလို့ဗေဒင်ဆရာကစိတ်ပျက်လက်ပျက်
နဲ့ဝင်မေးတယ်။
"သောကြာပါဆရာ၊ သူများတွေကနာမည်ကြည့်ပြီးတော့ အင်္ဂါလို့ထင်နေကြတာ၊သူက
နေ့သင့်နံသင့်ပေးထားတာမဟုတ်ဘူး"
"အော်...ဒီလိုလား၊ ဟုတ်ပြီဟုတ်ပြီ"
နောက်နှစ်ပတ်နေရင်တစ်ခေါက်ပြန်လာပါ၊ ရက်ချိန်းပေးတယ်။ ထုံးစံကဒီလိုပဲဆိုတာ
သိထားပြီးသားဆိုတော့ ကေခိုင်နဲ့ဒေါ်လေးလဲပြန်လာခဲ့တယ်။ လမ်းမှာဒေါ်လေးက...
"ကေခိုင်ရယ်၊ ဆရာဦးစိုးလွင်ကသောကြာသားဆိုတာ သေချာလို့လား"
"သေချာပါတယ်ဒေါ်လေးရဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ"
"ညည်းတို့မင်္ဂလာမဆောင်ခင်က ငါညည်းတို့အတွက်လာကြည့်ပေးဖူးတယ်၊အဲဒီတုန်း

ကငါဦးစိုးလွင်ကိုမေးကြည့်တော့ အင်္ဂါသားပါ ငါ့ဒိုင်ယာရီအဟောင်းတွေထဲမှာပြန်ကြည့်ရင် မွေးသက္ကရာဇ်တောင်မှတ်ထားတာရှိမယ်"

"အို ဒေါ်လေးကလဲဟုတ်ပါတယ်ဆိုမှ၊ ကေခိုင်ထက်ဘယ်သူကပိုသိမှာလဲလို."
ကေခိုင်ကဦးစိုးလွင်ရဲ.ဇနီးမယားအရင်းခေါက်ခေါက်ဆိုတော့ ဒေါ်လေးလဲလက်မခံချင် ပဲလက်ခံလိုက်ရတယ်။ သိပ်တော့ကျေနပ်ပုံမရဘူး။ အိမ်ရောက်လို.သူ.စာအုပ်ဟောင်းတွေ ပြန်ရှာရင်ဒုက္ခပဲလို.တွေးလိုက်မိတာနဲ......
"ဒေါ်လေးကဒိုင်ယာရီထဲပြန်ကြည့်ဦးမလို.လား"
"ကြည့်တော့ကြည့်ချင်တာပေါ့အေ.......ဒါပေမယ့်...ဘယ်နားသိမ်းထားမိမှန်းမမှတ်မိ တော့တာခက်တယ်၊ ငါးနှစ်တောင်ကျော်ပြီကိုး"
ကေခိုင်စိတ်နဲနဲအေးသွားတယ်။ တဆက်ထဲမှာပဲဒေါ်လေးသူ.မှတ်တမ်းစာအုပ်တွေ ပြန်ရှာလို.မတွေ.ပါစေနဲ.လို.လဲ ဆုတောင်းမိတယ်။
"ကဲ ငါလမ်းကပဲပြန်တော့မယ်၊ ရုံးပိတ်ပေမယ့်အိမ်အလုပ်တွေကရှိသေးတယ်၊ နောက် အားမှထပ်လာဦးမယ်"
လမ်းမှာတင်ပဲလမ်းခွဲပြီးဒေါ်လေးကသူ.အိမ်သူပြန်သွားတယ်။ ကေခိုင်လဲတစ်ယောက် ထဲပြန်လာပြီးတော့မှလမ်းမှတခုသတိရတယ်။ ကိုကြီးနဲ.ဒေါ်လေးကရုံးမှာနေ.တိုင်းတွေ.နေတာ လေ။ မတော်လို.ဒီအကြောင်းဒေါ်လေးကမေးလိုက်ရင်သွားပြီ။ ကေခိုင်ကသောကြာသားလို. ပြောတာဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ကိုကြီးတန်းပြီးသိတော့မှာပဲ။
တခုစိတ်ဖြေစရာရှိတာက ကိုကြီးကရာထူးနှစ်ဆင့်တက်သွားပြီဆိုတော့ တစ်ရုံးထဲပေ မယ့်ရုံးခန်းကတစ်ထပ်စီဖြစ်သွားပြီ။ ဒေါ်လေးတို.ကမြေညီထပ်မှာ၊ ကိုကြီးကတတိယထပ်မှာ ထင်တယ်။ ဒါဆိုရင်တော့သိပ်တွေ.ကြတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ တွေ.ဖြစ်ရင်တောင်မှဒီအကြောင်း ကိုမေးဖြစ်မှ၊ မေးဖြစ်တော့လဲဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ဖြစ်ပြီးမှတော့ရင်ဆိုင်ရတော့မှာပေါ့။
ကေခိုင်အိမ်ပြန်ရောက်တော့သားလေးကအိပ်နေပြီ။ ပခက်ဘေးမှာဒေါ်လှခင်ကလဲ ငိုက်လို.။
"အမေ အိပ်ချင်ရင်သွားအိပ်လေ၊ ကေခိုင်ဆက်စောင့်လိုက်မယ်"
"အို..........ရပါတယ်၊ ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ.ငိုက်သွားတာ၊ ဗေဒင်ဆရာကဘာတဲ့လဲ"
"နှစ်ပတ်ပြန်ချိန်းတယ်"
"အမလေးတော်၊ ပိုက်ဆံလဲနင့်နေအောင်ယူသေးတယ် ချက်ချင်းလဲမရဘူး"
"အဲဒီဆရာကနာမည်ကြီးအမေရဲ.၊ နာမည်ရဖို.မပြောနဲ.မွေးနေ.ဘာလေးသွားပေး ဖို.တောင်ရက်ချိန်းယူရတာ"
"အမလေးတော်၊ ဒီလိုဖြင့်ငယ်ငယ်ကထဲကဗေဒင်သင်ပြီးလုပ်စားပါတယ်၊ တို.တော မှာတော့ဗေဒင်တတ်တဲ့ရှေးလူကြီးတွေ ဘုန်းကြီးတွေပြည့်လို.ဘယ်သူ.ဆီသွားသင်သင် ရတယ်"
ကေခိုင်တို.အတွက်ဘာမှမဟုတ်ပေမယ့် ဒေါ်လှခင်တို.အတွက်တော့ခုပေးရတဲ့ ညာဏ်ပူဇော်ခကများလွန်းနေတာကိုး။
"ဒါနဲ.ကေခိုင်၊ သူရွေးပေးတဲ့နာမည်ကိုဆရာတို.ကေခိုင်တို.ကမကြိုက်ရင်ပြန်ရွေး ပေးမှာလား"

"နောက်တခါထပ်မေးရင် နောက်တခါထပ်ပေးရမှာပေါ့"
"ဒီလိုဖြင့် မဟန်ပါဘူးတော်......."

"တစ်ခုထဲ၊ တစ်မျိုးထဲမဟုတ်ပါဘူးအဒေါ်ရဲ့၊ ငါးမျိုးပေးလိုက်မှာ အဲဒီထဲကကေခိုင်
တို့ကြိုက်တာရွေးလိုက်ရုံပဲ"
"အော်......ဒါဆိုတော်သေးတာပေါ့"
အခုမှစိတ်တိုင်းကျသွားဟန်တူတဲ့ ဒေါ်လှခင်ကပြုံးပြုံးကြီးပုခက်ကိုလွှဲနေရင်းဘာ
တွေးမိတယ်မသိဘူး မျက်နှာပင်းလက်သွားပြီး၊
"ဟိုလေကေခိုင်၊ ဒီလိုလုပ်ပါလား"
"ဘာလဲအဒေါ်"
"ဟိုဒင်းလေ၊ နာမည်ငါးခုထဲကကြိုက်တာတစ်ခုရွေးပြီးရင် ပိုတဲ့လေးခုအဒေါ့်ကိုပေး
ပါလား"
"ဟင်ဘာလုပ်ဖို့လဲ"
"ကျွန်မမြေးလေးအတွက်ပါတော်"
"အမေ့မြေးကဘယ်အရွယ်တုန်း၊ အခုမှနာမည်ပေးမလို့လား၊ မပေးရသေးဘူးလား"
"ခုမှတစ်လသားရှိသေးတာ၊ မပေးရသေးဘူးထင်တာပဲ၊ သူလဲအင်္ဂါသားလေ သမီးက
မွေးတာလေ"
"ဘယ်သမီးကမွေးတာလဲ၊ နယ်ကသမီးလား၊ ရန်ကုန်ကသမီးလား"
"ရန်ကုန်ကပါပဲ၊ ဆရာ့ရုံးကလေ"
"အော်.......သူကဘယ်မှာနေတာလဲ"
"အိမ်မှာပဲလေ"
"ဟင်"
ကေခိုင်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်။
"ဒါဖြင့်လဲအိမ်လေးဘာလေးပြန်ဦးပေါ့၊ ဘာလို့မပြန်တာလဲ၊ ကိုယ့်သမီးမွေးနေတာကို"
ဒေါ်လှခင်ရယ်လိုက်တယ်၊ သူရယ်တော့မှကေခိုင်ပိုပြီးစိတ်ထဲမကောင်းဘူး။
"မိန်းမပဲ အိမ်ထောင်ကျရင်ခလေးမွေးမှာပေါ့၊ ပြန်တော့လဲပိုက်ဆံရတာမှမဟုတ်ဘဲ၊
ကိုယ်ကပေးရမှာ ခုအလုပ်လုပ်နေတာလဲသူတို့အတွက်ပဲလို့."
ဒေါ်လှခင်ကသာရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးပြောနေပေမယ့်ကေခိုင်မရယ်မိမပြုံးမိဘူး။ကိုယ်ဂန်သည်မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ဒုက္ခတွေနဲ့ပတ်သတ်ပြီးေ
ကခိုင့်ကိုစိုးရိမ်တကြီးရှိခဲ့တဲ့၊ပူပင်
ခဲ့တဲ့ဒေါ်လှခင်ဟာ သူ့သမီးအတွက်မပူမပင်စိတ်ချပြီးနေတယ်ဆိုတာ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။
"ကိုကြီးသိလား"
"သိတယ်လေ၊ မီးဖွားဖို့စရိတ်ဆရာပဲကူညီတာ"
"သူလဲသားဦးပဲလား"

"အင်းပေါ့၊ မနှစ်ကမှယောကျာ်းယူတာ ဒီနှစ်ထဲရောက်တော့မွေးရော"
"ဒေါ်ဒေါ်ရယ် ကေခိုင့်ကိုစောစောကပြောပါလား၊ ကေခိုင်ပြန်လွှတ်မှာပေါ့၊ ပိုက်ဆံလဲ
မဖြတ်ပါဘူး ထပ်တောင်ပေးဦးမှာပဲ"
"ရပါတယ်ကေခိုင်ရယ် ခုတော့ဖြစ်သွားပြီပဲ သူတို့လဲအဆင်ပြေပါတယ်"
သားဦးကိုယ်ဂန်ဆောင်ရတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်မီးဖွားချိန်မှာ မိခင်ကိုအတမ်းတဆုံးဆို

တာ ကေခိုင်တောင်သိရင်ဒေါ်လှခင်မသိဘဲနေမှာလား၊ မဆီမဆိုင်ကြားထဲကနေကိုကြီးကို ကေခိုင်စိတ်ဆိုးမိတယ်။ သူသိရဲ့သားနဲ့ဒေါ်လှခင်ကိုခဏတဖြုတ်ပြန်ပါဦးလားတောင် လေသံ မပာဘူး။
ကေခိုင်တစ်ယောက်ထဲမကျေမနပ်တွေးနေတုန်း ပခက်ထဲကသားလေးကနိုးလာပြီး အော်ငိုပါတော့တယ်။
"ဟော သားလေးနိုးပြီလားဟေ့၊ မုန်းစမ်းရှုးတွေရွှဲနေပါလား"
ဒေါ်လှခင်ကသွက်သွက်လက်လက်ပဲကလေးကိုထချီပြီး အနီးလဲပေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကလေးကအငိုမတိတ်တာကြောင့်....
"နို့ဆာလို့ဖြစ်မယ်ဒေါ်လှခင်၊ ကေခိုင်မနက်ကတစ်ခါပဲသူ့ကိုနို့တိုက်ရသေးတယ် သားလေးမေ့မေ့ဆီကိုလာ"
ထင်တဲ့အတိုင်းပဲမိခင်နို့နဲ့တွေ့တော့တပြွတ်ပြွတ်စို့ရင်းအငိုတိတ်သွားတယ်။ အငမ်း မရနို့စို့နေတဲ့သားလေးကိုငုံ့ကြည့်ရင်းကေခိုင်ခုနကဒေါ်လှခင်နဲ့ပတ်သတ်တဲ့စိတ်မကောင်း စရာတွေမေ့သွားတယ်။ ခေါင်းထဲမှာသားလေးအကြောင်းပဲရှိတော့တယ်။ ပါးဖောင်းဖောင်းလေး တလှုပ်လှုပ်နဲ့နို့စို့နေတဲ့သားငယ်လေးကိုကြည့်ပြီးစိတ်တွေငြိမ်းချမ်းသွားရတယ်။ ဒါကြောင့် လဲသားတို့ရုပ်ရည်သီတာမည်သား ရေကြည်ချမ်းမြလို့စာဆိုရှိခဲ့တာဖြစ်မယ်။
ဒါပေမယ့်သားလေးကိုတစိမ့်စိမ့်ကြည့်မိပြန်တော့ သားလေးရဲ့အဖေကရင်ထဲကိုရောက် လာတယ်။ အရင်တုန်းကကိုသန်းထိုက်လဲဒီလိုစို့ခဲ့ဖူးတယ်လေ။ ကေခိုင့်နို့သီးခေါင်းတွေနီရဲပြီး ကျိမ်းစပ်လာတဲ့အထိပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လုပ်တာလဲဆိုတော့ ဗိုက်ဆာလို့ဆိုပြီးစပ်ဖြဲဖြဲနဲ့ဖြေတယ်။ ဒါတွေတွေးမိပြန်တော့ကေခိုင့်ရင်ထဲမှာ ရှက်သလိုလိုခံစားရပြီး မျက်နှာလေးနဲနဲနီလာတယ်။
"ကေခိုင်ငြိမ်လှချည်လား၊ ကလေးနို့တိုက်ရင်းအိပ်ပျော်နေတာလား"
မော့ကြည့်လိုက်တော့ကိုကြီး၊ ဘယ်အချိန်ကပြန်ရောက်နေတယ်မသိဘူး။
"နေ့ခင်းကကိစ္စအဆင်ပြေလား"
"ပြေတယ်ကိုကြီး၊ နှစ်ပတ်လောက်တော့စောင့်ရတယ်"
ခုနကဒေါ်လှခင်နဲ့မိန်းမသားနှစ်ယောက်ထဲရှိတာမို့ ရင်သားနှစ်ဖက်လုံးပေါ်အောင် အကျီကိုလှန်တင်ပြီးနို့တိုက်နေမိတာ၊ ခုကိုကြီးရောက်လာတော့သားလေးမစို့တဲ့ဖက်ကိုပြန် ဆွဲချဖုံးရင်းဖြေလိုက်တယ်။ ကိုကြီးလဲဒါကိုသတိပြုလိုက်မိပုံရတယ်။ သူ့မျက်နှာမှာအရိပ်တစ်ခု ဖြတ်ပြေးသွားတာ ကေခိုင်မြင်လိုက်ရတယ်။
"တော်တော်ဆာနေသလားကွ"

အငမ်းမရနို့စို့နေရှာတဲ့သားလေးပါးပြင်ကိုလက်နဲ့တို့ရင်းပြောလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကိုကြီးလက်က ကလေးနို့စို့နေတဲ့ကေခိုင့်ရင်သားဆီရောက်လာပြီးညှစ်တယ်။
"ကိုကြီးဘာလုပ်တာလဲ"
ကေခိုင့်အသံကနနဲနဲမာသွားတယ်။ ဒါပေမယ့်ကိုကြီးကမကြားဟန်ဆောင်ပြီးကျန်တဲ့ တဖက်ကိုပါလှမ်းပြီးညှစ်လိုက်သေးတယ်။
"ဟာကွာ.......ကိုကြီးဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ"
ကေခိုင်စိတ်ဆိုးသွားမှန်းသိပေမယ့်မရပ်ဘဲဆက်ပြီးလက်ဆော့နေတယ်။ မျက်နှာကလဲ ခပ်တည်တည်ပဲ။
"မလုပ်နဲ့နော်၊ ကေခိုင်စိတ်တိုလာပြီ"

"ကိုယ့်မိန်းမနဲ့ကိုယ်ကိုင်တာဘာဖြစ်သလဲ၊ ပွဲပါသွားတာကျနေတာပဲ"
"ဒီမှာကလေးနဲ့တိုက်နေတာသိသားနဲ့."
ကိုကြီးတို့ပြန်တာကလဲခပ်တင်းတင်းဆိုတော့ ကေခိုင်လေသံနဲနဲပြန်လျှော့လိုက်ပါ
တယ်။ မလိုအပ်ဘဲစကားမများချင်ဘူးလေ။
"မင်းကဒီကလေးနဲ့ပဲရှုပ်နေတာ ကြည့်မရလို့."
ဘယ်လိုစကားလဲ ကေခိုင်နားမလည်ဘူး။
"ကိုကြီးပဲအစကလိုချင်လှချည်ရဲ့ဆို၊ မွေးပြီးမှတော့ပစ်ထားလို့ရမလား"
မနေနိုင်တော့ပဲပြန်ပြောမိတယ်။
"မင်းကသဲလွန်းလို့ပြောနေတာ"
"အဲဒါဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုယ့်ရင်သွေးပဲဟာကို"
ကိုကြီးမျက်နှာမှာသရော်သလိုအပြုံးမျိုးပေါ်လာတယ်။ သူဘာပြုံးတာလဲ၊ ဘာသဘော
လဲ ဘာမှန်းမသိပေမယ့်ကေခိုင်ဒီလိုပြုံးတာကိုမကြိုက်ဘူး။ ဒါပေမယ့်စိတ်ကိုထိန်းလိုက်ပြီး...
"ခဏနေရင်သားကိုခဏချီထားပေးနော်၊ ကေခိုင်ညနေစာအတွက်စီစဉ်ပေးရဦးမယ်"
"ဒေါ်လှခင်ရှိသားပဲ ကိုယ်ကအပြင်ပြန်သွားရဦးမှာ"
ခပ်တည်တည်နဲ့လှည့်ထွက်သွားတာကိုနောက်ကနေမကျေမနပ်နဲ့ကြည့်ရင်း ကေခိုင်
ကျန်ခဲ့တယ်။တကယ်လို့များခုနေအိမ်ကိုဧည့်သည်တစ်ယောက်ရောက်လာရင်ကေခိုင့်လက်
ထဲက ကလေးကိုအတင်းလုချီတော့မှာသေချာတယ်။ လူရှေ့တမျိုးလူကွယ်ရာတမျိုးနဲ့ကိုကြီး
လုပ်ပုံတွေ ကေခိုင်သဘောမကျဘူး။
နို့စို့လို့ဂသွားတော့ကလေးကအိပ်ပျော်သွားတာနဲ့ပုခက်လေးထဲထည့်၊ ခြင်ထောင်
လေးချပေးပြီးကေခိုင်မီးဖိုချောင်ထဲဝင်ခဲ့တယ်။ မီးဖိုချောင်ရောက်တော့ဒေါ်လှခင်ကအားလုံး
လုပ်ကိုင်ပြီးနေပြီ။
"ကေခိုင်လဲလာမလို့၊ သားကနို့တအားဆာနေတာနဲ့."
"ရပါတယ်ကေခိုင်ရဲ့၊ ပြီးပါပြီ ဒါနဲ့ဆရာကညနေစာအိမ်မှာစားလား"
"မသိပါဘူးအဒေါ်ရယ် အပြင်ပြန်ထွက်သွားတာပဲ၊ ဒီတိုင်းဆိုရင်စားမယ်မထင်ပါဘူး၊
သောက်လာဦးမှာပါ"

ဒေါ်လှခင်ကစာနာနားလည်တဲ့အကြည့်နဲ့ကြည့်တယ်။ သူလဲရောက်တာကြာပြီဆို
တော့ကိုကြီးအထာကိုရိပ်မိနေပြီလေ။
"ဆရာကအိမ်မှာကျတော့တမျိုးနော်၊ ရုံးမှာကျတော့တည်တည်အေးအေးနဲ့. အလုပ်လဲ
အရမ်းလုပ်တယ်တဲ့၊ ဒါလုပ်မှန်းလဲမသိကြဘူး"
လက်နဲ့အရက်သောက်တဲ့ဟန်လုပ်ပြရင်း ဒေါ်လှခင်ကပြောတယ်။
"ကေခိုင်ကတော့ရိုးနေပြီ အဒေါ်ရေ."
ဘာမှမဖြစ်သလိုပေါ့ပေါ့ပါးပါးအပြုံးနဲ့ပြောလိုက်မိတယ်။ တကယ်လဲကိုကြီးရဲ့အပြုအမူ
တွေကိုအာရုံထဲမှာသိပ်မထားဖြစ်တော့ပါဘူး။ သူ့ဟာသူသောက်ချင်တဲ့အချိန်သောက် ပြန်ချင်
တဲ့အချိန်ပြန်။ ကေခိုင်နဲ့သားလေးကိုမထိခိုက်ရင်ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား။
"ကေခိုင့်ကိုတော့ချစ်ရှာပါတယ်၊ ဒါကိုတော့လူတိုင်းသိတယ်"
ကေခိုင်ဘာမှပြန်မပြောနေတော့ဘူး။ ကိုယ့်ပမ်းနာကိုယ်သာသိဆိုတဲ့စကားရှိတယ်
မဟုတ်လား။ ကေခိုင့်ဘဝ၊ ကေခိုင့်ခံစားချက်ကိုကေခိုင့်ထက်ပိုပြီးဘယ်သူတွေနားလည်နိုင်

မှာလဲ။

တကယ်လဲညဥ့်နက်မိုးချုပ်မှကိုကြီးပြန်ရောက်လာတယ်။ တနေကုန်အိမ်မှုကိစ္စတွေနဲ့

ပင်ပန်းနေရရှာတဲ့ဒေါ်လှခင်ကတော့အိပ်ပြီ။ မျက်စေ့ကြောင်နေတဲ့ကေခိုင်တစ်ယောက်ပဲ

အိပ်ယာထဲမှာငေါင်းစင်းစင်းနဲ့ရှိနေတယ်။

"ကေခိုင် မအိပ်သေးဘူးလား"

"အိပ်လို့မပျော်ဘူး"

ကိုကြီးကအကျီကိုချွတ်ပြီး တန်းပေါ်ပစ်တင်လိုက်ရင်း.......

"စိတ်ကိုလွှတ်ပြီးတွေးချင်ရာတွေးမနေနဲ့လေ၊ တွေးချင်ရာတွေးလို့မဆုံးရင်ဘယ်အိပ်

ပျော်တော့မလဲ"

စကားရှည်မှာစိုးတာနဲ့ ကေခိုင်ဘာမှမပြောဘဲပြုံးပြီးနေလိုက်တယ်။

"ဘာတွေစဥ်းစားနေတာလဲ"

"ဒီလိုပဲ ဟိုဟိုဒီဒီပေါ့"

"ဟိုတစ်ယောက်ကိုသတိရနေလား"

"ဘယ်တစ်ယောက်လဲ"

"ဘာမသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလဲ၊ ဟိုကလေးရဲ့အဖေကိုပြောတာ"

"အော်.......အင်း........ကိုကြီးပြောမှပဲသတိရတော့တယ်၊ ဟင်းဟင်း"

ကေခိုင်ကရယ်ရယ်မောမောပြောပေမယ့် ကိုကြီးကတော့ခပ်တည်တည်ပဲ။ ကေခိုင့်

ဘေးမှာဝင်ထိုင်ပြီးကေခိုင့်ပုခုံးကိုဖက်ရင်း...

"တကယ်သတိမရဘူးလား"

"ရပါတယ်၊ အမြဲတမ်းတော့ဘယ်သတိရနေမလဲ"

အမှန်တဝက်မှသားတဝက်အဖြေကိုပေးမိတယ်။ ကိုကြီးဘာလို့ဒါတွေလာပြန်ပြော

နေတာလဲလို့လဲ စိတ်ထဲမှာတွေးနေမိတယ်။

"မလွမ်းဘူးလား"

"လွမ်းမှတော့ကေခိုင်သူ့နောက်ကိုလိုက်သွားမှာပေါ့"

အလိုက်သင့်ပြန်ပြောနေရင်းက ဒီလိုစကားတွေပြောနေရတဲ့ဘဝကိုရွံမုန်းမိတယ်။

"လိုက်ချင်လို့လား"

"လိုက်ချင်မှတော့ ကေခိုင်ကဒီလိုနေမလား"

"အင်းနော်၊ ဒါလဲဟုတ်တာပဲ၊ ကိုယ်သိပါတယ် ကိုယ့်မိန်းမက သစ္စာရှိတယ်ဆိုတာ"

ကေခိုင့်ပါးကိုရွတ်ကနဲနမ်းလိုက်တယ်။ အနီးကပ်ရလိုက်တဲ့အရက်နံ့ကြောင့်မျက်နှာ

မရှုံ့မဲ့သွားရအောင်စိတ်ကိုထိန်းရင်းနဲ့ မျက်စေ့ပါမှိတ်ထားလိုက်ရတယ်။

"လူတိုင်းကပြောတယ်သိလား၊ ကေခိုင်ကလေးမွေးပြီးမှအရင်ထက်ပိုလှလာတယ်တဲ့"

အဲဒါတော့ပြောကြတာပဲ။ ဟုတ်ချင်လဲဟုတ်မှာပေါ့။ ကေခိုင်ကတော့ဒီစကားတွေဂရု

မစိုက်မိတာအမှန်ပါ။

"ဟုတ်တယ်ကေခိုင်၊ ကေခိုင်အရင်ကထက်အများကြီးပိုလှလာတယ်"

လည်ချောင်းထဲကလာတဲ့အသံကြီးနဲ့ပြောရင်း ကေခိုင့်ကိုတင်းကြပ်နေအောင်ဖက်ထားတယ်။

"ကိုယ်ထင်တယ်၊ ဟိုလူသာအခုနေပြန်ရောက်လာရင်ကေခိုင့်ကိုသူ့ဖက်ပါအောင်

အတင်းဆွဲဆောင်တော့မှာ"

"ပေါက်ပေါက်ရှာရှာကိုကြီးရယ်၊ ကလေးအမေကိုဘယ်သူကလိုချင်မှာလဲ"
"အို........ကိုကြီးအတွက်ကတော့ကေခိုင့်ကိုအပျိုဆယ်ယောက်နဲ့မလဲနိုင်ဘူး"
"ဒါကကိုယ့်ငါးချဉ်ကိုယ်ချဉ်တာပဲ"
"ဟားဟား၊ တော်တော်ချဉ်နေပြီလားမသိဘူး၊ မှန်းစမ်း"
မထင်မှတ်ဘဲ ကိုကြီးကကေခိုင့်ထဘီကိုဆွဲလှန်လိုက်တယ်။ ကေခိုင်ကတားပေမယ့် မရဘူး။ ကိုကြီးကကေခိုင့်ကိုလှုပ်မရအောင်အတင်းဖက်ထားရင်း ထဘီကိုလှန်ရုံမကဘဲဆွဲချွတ်လိုက်တယ်။
"ဟုတ်တယ်ကေခိုင်ရယ်၊ အရမ်းလှတာပဲ"
"ပေါက်ကရတွေကိုကြီးရယ်၊ အလကားရှက်စရာတွေ"
ကေခိုင်ကထဘီကိုအတင်းပြန်ဆွဲချတယ်။ ကိုကြီးကလဲအတင်းတောင့်ခံထားတယ်။ နောက်ဆုံးတော့အားချင်းမမျှလို့ကေခိုင်ပက်လက်ကလေးလန်ကျသွားတယ်။ ကိုကြီးအကြိုက် ဖြစ်သွားပြီပေါ့။ အရင်ထက်စိုပြည့်မို့တင်းနေတဲ့အောက်ပိုင်းအလှကိုအားပါးတရကိုရှုစားခွင့် ရသွားတယ်။
ကေခိုင်ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ၊ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့မျက်နှာကိုလက်ဝါးနဲ့အုပ်ထားလိုက် တယ်။ အခြေအနေကကိုကြီးရောဂါမတက်ခင်ကေခိုင်တို့အိမ်ထောင်ဦးအနေအထားကိုပြန် ရောက်သွားပြီ။

ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ ကိုကြီးကအရင်လိုပဲပယ်ပယ်နယ်နယ်လက်သရမ်းပါတော့တယ်။ ဟိုအရင်ထဲကကေခိုင်ဒီလုပ်ရပ်တွေမှာအများကြီးမတုန်လှုပ်ခဲ့ပါဘူး။ အခုဆိုရင်တော့ပိုဆိုးတာ ပေါ့။ လက်ချောင်းတွေထက်ထိရောက်တဲ့ရင်ဖိုစရာရင်ခုန်စရာကောင်းတဲ့အတွေ့ကိုရခဲ့ပြီးမှ တော့ ကေခိုင်မတုန်လှုပ်ချင်တော့ပါဘူး။
ဒါပေမယ့်မငြင်းဆန်တော့ဘဲ အသာလေးငြိမ်နေလိုက်တယ်။ ကိုကြီးကဒါကိုလိုချင်လို့ ကေခိုင့်ကိုလက်ထပ်ခဲ့တာပဲ။ သူ့အရိပ်ကိုခို၊ သူ့လုပ်စာစားနေရတဲ့ဘဝမှာသူဂယ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းသူလက်သရမ်းတာကေခိုင်ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ကေခိုင်နဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စတစ်ခုလို့ပဲ သဘောထားလိုက်တော့တယ်။
ကိုကြီးကတော့ခါချဉ်ကောင်ထန်းလျှက်အိုးကိုတွေ့သလိုပဲ။ ကလေးငယ်တစ်ယောက် ကသူသိပ်ကြိုက်တဲ့ကစားစရာတစ်ခုနဲ့ပျော်ပျော်ကြီးကစားနေသလိုမျိုး အာရုံထက်သန်စွာနဲ့ သူ့စိတ်တိုင်းကျလုပ်ချင်တိုင်းလုပ်နေတယ်။
ခဏလောက်အကြာမှာတော့ကေခိုင့်ဘက်ကဘာတုန့်ပြန်မှုမှမရှိတာကိုသူလည်းသတိ ထားမိသွားတယ်။
"ကေခိုင်"
"ဟင်"
"ဘာဖြစ်လို့လဲကွာ"
"ဘာဖြစ်နေလို့လဲ ကိုကြီးရဲ့"
"မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကေခိုင်ကဒီလိုကြီးဆိုတော့........"
"ကေခိုင်ငြင်းနေလို့လား၊ ကိုကြီးစိတ်တိုင်းကျနေပေးတာပဲမဟုတ်လား"
"ဒါပေမယ့် ကေခိုင်ကအရုပ်ကြီးကျနေတာပဲ"
"ဒါဆိုရင်လဲပြောလေ အရုပ်လိုမနေရင်ဘယ်လိုနေရမှာလဲ"

မထင်မှတ်မရည်ရွယ်ပါဘဲနဲ့.ကေခိုင့်အသံကသရော်သလိုဖြစ်သွားတယ်။ မျက်နှာကြီးရဲ
သွားပြီးတင်းမာခက်ထန်တဲ့အကြည့်နဲ့.ကေခိုင့်ကိုစူးစိုက်ကြည့်ရင်း တောက်ခေါက်လိုက်တယ်။
"မင်းကငါ့ကိုရိနေတာလား၊ မင်းကိုဟိုကောင် ိုးတုန်းကဒီလိုပဲလား"
ကေခိုင်ကြောင်အမ်းအမ်းလေးဖြစ်သွားတယ်။ ကိုကြီးပါးစပ်ကဒီလိုယုတ်မာရိုင်းစိုင်းတဲ့
စကားအသုံးအနှုန်းတွေကြားရလိမ့်မယ်လို့ ကေခိုင်တခါမှမမျှော်လင့်ခဲ့ဖူးဘူး။
ဒါလောက်နဲ့.တင်ကိုကြီးကမရပ်သေးဘူးဆက်ပြီးအယုတ္တအနတ္တတွေပြောနေတယ်။
သူ.လိုအရာရှိကြီးတစ်ယောက်၊ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့.မပြောသင့်တာတွေ၊
လူကြားမကောင်းတာတွေချည်းပဲ။ ဂါကျတိုင်းဂါကျတိုင်းမှာကေခိုင်ရဲ.မဖွယ်မရာအင်္ဂါအစိတ်
အပိုင်းကိုပယ်ပယ်နယ်နယ်အားရပါးရကိုပြောရင်းနဲ့....
"ငါကမင်းကို ိုးလို့.မရပေမယ့် ငါမင်းလင်ပါကွ၊ နင်ကနင့်ကို ိုးမှနင့်လင်ထင်တာလား"
"ကိုကြီးစကားတွေလွန်နေပြီ၊ ကိုကြီးလိုလူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ကဒီလောက်
ယုတ်မာပက်စက်တာတွေမိန်းမသားတစ်ယောက်ကိုမပြောသင့်ပါဘူး"

"နင်ကငါ့မယားပဲ၊ ငါပြောတာဘာဖြစ်လဲ"
ကိုကြီးအမူအယာနဲ့.မျက်နှာပေးကတဖြည်းဖြည်းနဲ့.ပိုပြီးကြောက်စရာကောင်းလာတယ်
ကေခိုင့်စိတ်ထဲမှာကိုကြီးကအရင်လိုပဲသူ.ကိုယ်သူအနာတရဖြစ်အောင်လုပ်တော့မယ်လို့.ထင်
နေတယ်။ ဒီတခါတော့ဖြစ်လိုရာဖြစ်မတားဘူး၊ မဆွဲဘူးလို့.ကေခိုင်ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်တယ်။
ကုတင်ဘေးကပုခက်ကလေးထဲမှာအိပ်မောကျနေတဲ့သားလေးကိုလဲ လှမ်းကြည့်ရ
သေးတယ်၊ တော်ပါသေးတယ်ကလေးကမနိုးဘူး၊ ကိုကြီးဒီလောက်တောင်ဆူညံအော်ဟစ်နေ
တာကိုမသိသလိုပဲနှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက်အိပ်မောကျနေတယ်။
ကလေးကိုပုခက်ကုတင်လေးနဲ့.သပ်သပ်သိပ်ဖို့.အကြံပေးခဲ့တဲ့ကိုကြီးကိုပဲကျေးဇူးတင်
ရမလိုလို။ သူအိပ်ရင်းနဲ့.ယောင်ပြီးတက်ဖိမှာစိုးလို့.ဆိုပြီးကလေးကို ကိုကြီးကသပ်သပ်သိပ်
ခိုင်းတယ်လေ။
အာရုံကိုသားလေးဆီကနေကိုကြီးဆီပြန်ပို့.လိုက်တော့ မျက်နှာကြီးမဲပြီးအသက်ကို
ပြင်းပြင်းရှူနေတာကိုတွေ့.လိုက်ရတယ်။ သေချာပါတယ်ကိုကြီးဖောက်နေပြီ။
ပိုသေချာအောင်ကေခိုင်အကဲခတ်ကြည့်နေတုန်းမှာပဲကိုကြီးကကုတင်ပေါ်ကလှ္ဘား
ကနဲခုန်ဆင်းသွားတယ်။ သူ.ဘီရိုကိုဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ကားသော့နဲ့.ပိုက်ဆံယူပြီးအပြင်ပြန်
ထွက်တော့မယ်လို့.ကေခိုင်ထင်လိုက်မိသေးပေမယ့် ကိုကြီးကချက်ချင်းဆိုသလိုအနားပြန်
ရောက်လာတယ်။ ကေခိုင့်ကခါးအထိလန်တက်နေတဲ့ထဘီကိုပြန်ဖုံးရင်းထတောင်ထိုင်ပြီး
နေပြီ။ ကိုကြီးကကေခိုင့်ကိုပြန်တွန်းလှဲလိုက်ပြီးတဆက်ထဲထဘီကိုပါဆွဲလှန်လိုက်ပြန်တယ်။
"ကိုကြီး"
လေသံမာမာနဲ့.ကေခိုင်ကဟန့်.လိုက်ပေမယ့်မယုံနိုင်စရာကောင်းလောက်အောင်
ကိုကြီးမျက်နှာကရွှင်ပြုံးနေပြန်တယ်။
"ခဏလေးပါကေခိုင်ရယ် ကေခိုင်နေချင်သလိုနေကိုကြီးဘာမှမပြောဘူး တကယ်
ခဏလေးပါ"
ကေခိုင်စိတ်ကိုပြန်လျှော့ထားလိုက်တယ်။ ဆူဆူပူပူလဲမဖြစ်ချင်ဘူးလေ။ သားလေး
နိုးသွားလိမ့်မယ်နောက်ပြီးတဖက်ခြမ်းကအခန်းထဲမှာအိပ်နေတဲ့ဒေါ်လှခင်ကြားသွားလို့.လဲ
မသင့်တော်ဘူးလေ။ လူကြီးဆိုတာမျိုးကအအိပ်ဆတ်တော့တော်ရုံအသံနဲ့.တင်အိပ်ယာက

နီးတတ်ကြတယ်မဟုတ်လား။ ဒီတော့မထူးတဲ့တူတူငြိမ်နေလိုက်တာပဲကောင်းတယ်လေ။
"လုလိုက်တာကေခိုင်ရယ်"
လက်နှစ်ဖက်နဲ့စုန်ချည်ဆန်ချည်ပွတ်ရင်းကိုကြီးကပမ်းခေါင်းသံကြီးနဲ့ပြောလိုက်တယ်။ ကေခိုင်ဆက်ပြီးငြိမ်နေတော့လက်မနှစ်ခုပွတ်သပ်မှုကအားပိုပြင်းလာတယ်။ အတင်းကိုဖိပွတ်နေတာ။ တခြားထူးထူးခြားခြားမခံစားရပေမယ့် အောင့်သက်သက်ကြီးဖြစ်လာတယ်။ ခဏကြာတော့အတင်းဖိချေနေတဲ့လက်မတွေရဲ့အားအင်ပျောက်သွားပြီးနူးညံ့တဲ့အတွေ့တခုကိုရလိုက်တယ်။ နူးညံ့မှုနဲ့အတူစိုစွတ်မှုကိုပါရလိုက်တော့အံ့အားသင့်ပြီးမျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့...

"ကိုကြီးမလုပ်ပါနဲ့။.....ဘုန်းနိမ့်လိမ့်မယ်၊ ကေခိုင်ငရဲကြီးလိမ့်မယ်"
အလန့်တကြားအော်ရင်းနဲ့ကိုကြီးခေါင်းကိုအတင်းတွန်းထုတ်တယ်။ ကိုကြီးကလည်းကားယားလေးထောင်နေတဲ့ကေခိုင့်ပေါင်နှစ်ချောင်းကိုတဖက်တချောင်းစီလက်နဲ့ဖက်တွယ်ထားရင်းသူ့ခေါင်းကြီးကိုအတင်းဖိကပ်ထားတယ်။
"မလုပ်ပါနဲ့ကိုကြီးရယ်..........ကေခိုင့်ကိုငရဲမပေးပါနဲ့"
ကေခိုင်အမျိုးမျိုးတောင်းပန်တယ် ဒါပေမယ့်ကိုကြီးကနားမှာဘာမှမကြားရသလိုပဲ။ လဲနေရာကနေကြုံးထဖို့ကေခိုင်ကြိုးစားသေးပေမယ့် အောက်ပိုင်းမှာသူ့ကိုယ်လုံးကြီးကထောက်နေတာကြောင့်ထလို့မရဘူး။
ကိုကြီးဘီရှိထဲကစာအုပ်ထဲမှာလဲမြင်ဖူးပါတယ်။ အရမ်းကောင်းတာပဲတဲ့နားစွန်နားဖျားလဲကြားဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့်ကေခိုင့်အတွက်တော့ဘယ်လိုကြီးမှန်းမသိဘူးလို့ပြောတာကအမှန်ဆုံးဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ ရှက်စိတ်၊ အားနာစိတ်နဲ့မယုံကြည်နိုင်ခြင်းတွေကြောင့် ဒီကိစ္စကိုဘယ်လိုခံစားရမယ်ဆိုတာကိုတောင် မဝေခွဲတတ်ဘူး။
"မလုပ်ပါနဲ့....တော်ပါတော့"
အကြိမ်ကြိမ်အထပ်ထပ်ပြောပေမယ့်ကိုကြီးကသူ့ကိုပြောနေတာမဟုတ်သလိုပဲ။ အောက်ပိုင်းကစိုစွတ်မှုကလဲတဖြည်းဖြည်းများသည်ထက်များလာတယ်။ ကေခိုင့်ကြောင့်မဟုတ်တာတော့သေချာတယ်။ ကိုကြီးရဲ့တံတွေးတွေပဲဖြစ်လိမ့်မယ်။ ခုလေးတင်ကမှတဖွဖွနဲ့ထွေးနေတာလေ။
"အား"
မမျှော်လင့်ဘဲရောက်လာတဲ့နာကျဉ်ခြင်းကြောင့်အသံကုန်အော်လိုက်ချင်ပေမယ့်အနားမှာကလေးရှိတယ်ဆိုတဲ့အသိကကေခိုင့်အသံကိုထိန်းချုပ်လိုက်တယ်။ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ကေခိုင့်ခြေရင်းမှာအောင်နိုင်သူအပြုံးနဲ့ဒူးထောက်ထိုင်နေတဲ့ကိုကြီးကိုတွေ့လိုက်ရတယ်အရမ်းနာသွားတဲ့နေရာကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကေခိုင့်ကိုယ်ထဲမှာတဂက်တပျက်နစ်မြုတ်နေတဲ့ Body Spray ဗူးတဗူးကိုမြင်လိုက်ရတယ်။
"ဒါဘာလုပ်တာလဲကိုကြီး၊ ခုချက်ချင်းဖယ်လိုက်ပါ"
"ဟားဟား.........ဘာလို့ဖယ်ရမှာလဲ"
ကိုကြီးကမခိုးမခန့်ရယ်ရင်းပြောလိုက်တယ်။ ပါးစပ်ကရယ်နေပေမယ့်မျက်လုံးတွေကတော့ရီဝေလို့။ရီဝေနေပေမယ့် ဆွေးမြေ့ရီဝေတာမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့အရိပ်အယောင်တွေမြင်နေရတယ်။
နားမလည်နိုင်ခြင်း၊ အံ့ဩထိတ်လန့်ခြင်း၊ စိတ်လှုပ်ထွေးရခြင်းတွေကြောင့်ကေခိုင်

ကြောင်တက်တက်ဖြစ်နေမိတယ်။ တော်သေးတယ် Body Spray ဗူးကသိပ်မကြီးဘူး။ မကြီး
ဘူးဆိုပေမယ့်ယောက်ျားတစ်ယောက်ထက်တော့ပိုတယ်။
"ပြန်ထုတ်လိုက်ပါကိုကြီးရယ်"

ငိုသံလေးနဲ.တောင်းပန်ပေမယ့်ကိုကြီးကနားမဝင်ဘူး။ Body Spray ဗူးကိုထုတ်ချည်
သွင်းချည်လုပ်ရင်းတဟဲဟဲရယ်နေတယ်။ ကေခိုင်ကလူးလဲထဖို.ကြိုးစားပေမယ့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း
ပြန်တွန်းလှဲလိုက်တယ်။
"ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း၊ ဒါမင်းအတွက်လုပ်ပေးနေတာ"
"ကိုကြီးဖယ်မလား မဖယ်ဘူးလား"
"ဘာလို.ဖယ်ရမှာလဲ၊ မင်းလိုချင်တာပေးနေတာလေ၊ မင်းလိုချင်တာဒါပဲမဟုတ်လား"
ခံပြင်းဒေါသစိတ်ကြောင့်ကေခိုင့်တကိုယ်လုံးတုန်ရီနေတယ်။အံကိုကြိတ်လိုက်ရင်းကိုကြီး
မျက်နှာကိုလှမ်းကုပ်ဆွဲလိုက်တယ်။ လှည့်ရှောင်လိုက်လို.မိမိရရမထိလိုက်ဘူး။ ပါးပြင်ကိုပဲ
လက်သည်းတစ်ချောင်းကခြစ်မိသွားတယ်။ ဒီလောက်တော့ကိုကြီးကဘယ်ဖြုံလိမ့်မလဲ။
တဟားဟားရယ်ရင်းသဘောတွေကျလို.။
"ဟားဟား......မာန်တက်လာပြီပေါ့၊ စိတ်ချပိုကောင်းစေရမယ်"
ရယ်ရင်းပြောနေပေမယ့်ကိုကြီးအသံကအေးစက်ပြီးကြက်သီးထချင်စရာကောင်းတယ်။
အထုပ်အသွင်းကိုပိုပြီးမြန်မြန်လုပ်လာတယ်။
ရင်ထဲမှာတချက်တချက်နင့်ကနဲ အောင့်ကနဲဖြစ်သွားတာကလွဲရင်ခန္ဓာကိုယ်နာကျဉ်မှု
ကိုကေခိုင်မခံစားရပါဘူး။ စိတ်ထိခိုက်နာကျဉ်ခြင်းကသာကေခိုင့်ကိုဆိုးဆိုးဝါးဝါးနှိပ်စက်တယ်။
ပြောမပြတတ်လောက်အောင်စိတ်ဆိုးမိတာကြောင့်ခန္ဓာကိုယ်ပြင်ပကနာကျဉ်မှုတွေကိုဂရု
မစိုက်နိုင်အောင်လဲဖြစ်ရတယ်။
ခပ်ကြမ်းကြမ်းလဲမတုန်.ပြန်ရဲဘူး။ ကိုကြီးကနှစ်ဆပြန်ကြမ်းရင်ခံရမှာကကေခိုင်ပဲလေ။
ကိုကြီးကဒီထက်ပိုပြီးအော်ကြီးဟစ်ကျယ်လုပ်လာရင်အပြင်ကဒေါ်လှခင်ကြားသွားမှာလဲစိုးရ
သေးတယ်။
ရုတ်တရက်ကေခိုင့်ခေါင်းထဲကိုအကြံတခုလက်ကနဲဝင်လာတယ်။ အကြံကောင်းဟုတ်
မဟုတ်သေချာအောင်စဉ်းစားချိန်မရတော့တာကြောင့်ချက်ချင်းအကောင်အထည်ဖေါ်ကြည့်
လိုက်တယ်။
ကေခိုင်မျက်လုံးတွေကိုမှေးစင်းလိုက်ပြီးနှုတ်ခမ်းလေးကိုမဟတတဟဖွင့်လိုက်တယ်။
ပြီးတော့အိပ်ယာခင်းကိုလက်သည်းနဲ.တဖျင်းဖျင်းကုပ်ခြစ်ရင်း....
"အား......အင်.............ဟင်း.......ဟင်း"
ရုတ်တရက်ထွက်လာတဲ့ကေခိုင့်အသံကြောင့်ကိုကြီးအရှိန်တန်.သွားပြီးကေခိုင့်ကို
မျက်လုံးပြူးကြည့်တယ်။
"အင်း................အင်.....ကိုကြီးရယ်......ဟင်း........ဟင်း"
ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ.ကိုကြီးလက်တွေရပ်တန်.သွားတယ်။
"ဘာလို.ရပ်လိုက်တာလဲ၊ ကိုကြီး.....ရယ်.......အင်း........ဟင်း......."
ရမ္မက်သံပါပါလေးပြောလိုက်တဲ့ ကေခိုင့်စကားသံအဆုံးမှာကိုကြီးဆီကကျယ်လောင်
တဲ့တောက်ခေါက်သံကြီးထွက်လာတယ်။ ကေခိုင့်ရဲ.လုပ်ရပ်မှားသွားပြီလားလို.တကိုယ်လုံး
အေးစက်ထိတ်လန်.သွားမိတယ်။

"အော်....အင်းပါ၊ အင်းပါ၊ အရမ်းကိုကောင်းနေပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား.......ဟင်းဟင်း"
ခနဲ.တဲ့တဲ့ပြောပြီးတဲ့နောက်ပိုပြီးအားရပါးရကို Spray ဖူးကိုအတင်းထိုးထည့်တော့
တယ်။ တချက်တချက်ဆိုရင်ဖူးတစ်ဖူးလုံးကေခိုင့်ရှေ့ကနေပျောက်ကွယ်သွားတယ်။ အဲဒီလို
အခါမျိုးဆိုရင်ဟန်ဆောင်တာမဟုတ်ဘဲနဲ.ကေခိုင့်တကိုယ်လုံးထွန်.ထွန်.လူးပြီးတော့တက်
သွားတဲ့အထိပဲ။ နာလိုက်တာမှအသဲထဲထိအောင်ပဲ။ ဦးခေါင်းခွံကိုဖေါက်ထွက်သွားမလားထင်
ရအောင်အောင့်တယ်။
တုံ.ပြန်ဖို.ဗျူဟာရွေးချယ်တာမှားသွားပြီလို.သိလိုက်ရပြီးတဲ့နောက်စိတ်ပျက်လက်ပျက်
နဲ.ကေခိုင်ခြေပစ်လက်ပစ်ပုံကျသွားတယ်။ ရင်နာတာတခုကလွဲရင်စိတ်အာရုံကဘာမှမသိ
တော့သလိုဂေဝါးအုံ.မှိုင်းသွားရတယ်။ ကေခိုင်ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ဘူး။ ကေခိုင့်ရဲ.ငြိမ်
သက်မှုကိုအခွင့်ကောင်းယူပြီးကိုကြီးကတော့လုလုပပကြီးကိုလက်စွမ်းပြနေလေရဲ.။

အပိုင်း(၄၃)

ကေခိုင်နေလို.မကောင်းဘူး၊ ကိုယ်တွေလက်တွေကိုက်ခဲပြီးဖျားချင်သလိုလိုဖြစ်နေ
တယ်။ အဆိုးဆုံးကတော့ကိုကြီးမနေ.ကနိုပ်စက်ခဲ့တဲ့ဒါဏ်ရာတွေကြောင့်ပဲ။
အဲဒီဒါဏ်ချက်တွေကခုထိမပျောက်ဘူး။ လှုပ်လိုက်တိုင်းအောင့်လို.လမ်းတောင်သိပ်
မလျှောက်ချင်ဘူး။ ရင်ထဲမှာလဲဂမ်းနည်းကြေကွဲမှုတွေအပြည့်နဲ. ငူငူငိုင်ငိုင်လေးဖြစ်နေမိ
တယ်။ တကယ်တမ်းဆိုရင်ကေခိုင်ဟာလူမဆန်စွာနှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခံခဲ့ရတာပါ။ ကေခိုင့်ကို
ဘယ်လိုနှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းပါတယ်ရယ်လို.သူများတွေကိုပြောပြရင်တောင်ပြောပြပုံ့ဖွယ်မရှိ၊
ယုံနိုင်စရာလဲမရှိတဲ့အကြောင်းအရာတွေကိုမျိုသိပ်ထားရတာတကယ်ကိုပင်ပန်းလွန်းပါတယ်။
"နေမကောင်းဘူးလားကေခိုင်"
"ဟုတ်ကဲ့"
အနားကိုရောက်လာတဲ့ဒေါ်လှခင်ကသက်ပြင်းချရင်းမေးလိုက်တယ်။ ကေခိုင်ခေါင်း
ညိတ်ပြလိုက်တော့နဖူးကိုစမ်းကြည့်၊ လက်ကလေးကိုကိုင်ကြည့်လုပ်ပြီးနောက်ဖေးဘက်ကို
ထွက်သွားတယ်။
"ကလေးကတော့နီးလာမှပဲနိ.တိုက်လိုက်ပေါ့၊ ဒေါ်ဒေါ်ပဲခုကြည့်ထားလိုက်မယ်"
"ဟုတ်"
ကေခိုင့်ကိုအားပေးပြုံးလေးပြုံးပြပြီးဒေါ်လှခင်မီးဖိုထဲဝင်သွားတယ်။ ခဏကြာတော့
ပြန်ထွက်လာတယ်၊ လက်ထဲမှာရေနွေးအိတ်လေးကိုင်လို.။
"ဒါလေးကပ်ထားလိုက်ပါလား၊ သက်သာတာပေါ့"
"ရှင်"
ကေခိုင်အံ့သြသွားတယ်။
"အော်.......ကေခိုင်ဗိုက်အောင့်နေသလားလို.၊ လက်နဲ.ခဏခဏဖိနေလို.လေ"
"ကျေးဇူးပဲဒေါ်ဒေါ်"
ဒေါ်လှခင်ကကေခိုင့်ဘေးမှာဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ပုခုံးလေးကိုဖက်ထားရင်း.....
"ညကဒေါ်ဒေါ်လဲအိပ်လို.မပျော်ပါဘူးသမီးရယ်"
ကေခိုင့်မျက်နှာလေးရဲတက်သွားတယ်။ ဒေါ်လှခင်ပြောပုံကအားလုံးကိုသိနေသလိုပဲ။
"တို.မိန်းမသားတွေဆိုတာကဒီလိုအချိန်မျိုးမှာဆိုရင်သားစိတ်ပဲရှိတယ်၊ လင်စိတ်

မရှိဘူး၊ ယောကျ်ားတွေကတော့ဒီလိုမဟုတ်ဘူးလေ"
ကေခိုင့်နှဖူးကဆံစလေးတွေကိုသပ်ပေးရင်းဒေါ်လှခင်ကပြောတယ်။ ကေခိုင်ရှက်
စိတ်နဲ့ဘာမှပြန်မပြောမိဘူး။ မျက်ရည်အဝိုင်းသားနဲ့ငြိမ်နေမိတယ်။
"ညကသမီးအော်သံငိုသံတွေကြားလို့ဘာများဖြစ်သလဲဆိုပြီး ဒေါ်ဒေါ်ပြေးလာတာ
နောက်တော့မှ......."
ကေခိုင်နှုတ်ခမ်းကိုပြတ်ထွက်မတတ်ကိုက်ထားမိတယ်။

"သမီးကလဲစိတ်မပါ၊ ဆရာကလဲလေးဆယ်ကျော်ဆိုပေမယ့် သန်တုန်းမြန်တုန်း
ဆိုတော့"
ဒေါ်လှခင်ကညတုန်းကကိစ္စကို သဘာဝအတိုင်းလို့များထင်နေသလားမသိဘူး။
သဘာဝလွန်ကိစ္စပါဆိုတာသိရင်ဘယ်လိုများနေမလဲ။ ဖွင့်ပြောကောင်းတဲ့ကိစ္စမဟုတ်တော့
ကေခိုင်ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေလိုက်ရတယ်။
"သမီးငိုပြီးတောင်းပန်နေသံကြားတော့ ဆရာ့ကိုကျေးဇူးရှင်ပေမယ့် ဒေါသဖြစ်လိုက်
တာအရမ်းပဲ"
ဟုတ်တယ်ညတုန်းကဘယ်လိုမှအောင့်အီးသည်းမခံနိုင်တဲ့အဆုံးမှာကေခိုင်ကိုကြီး
ကိုငိုကြီးချက်မနဲ့တောင်းပန်မိတယ်။ တခါမကနှစ်ခါမကအကြိမ်ကြိမ်တောင်းပန်တော့မှ
လွတ်လပ်ခွင့်ရခဲ့တာလေ။ ဘာတွေဘယ်လိုပြောပြီးတောင်းပန်မိမှန်းတောင်မမှတ်မိတော့
ဘူး။ ဒေါ်လှခင်လဲဒါတွေကြားရပုံရတယ်။
မျက်ရည်တွေထွေထွေကျရင်းငြိမ်နေတဲ့ကေခိုင့်ကိုဒေါ်လှခင် စိတ်မချမ်းသာစွာနဲ့
ကြည့်နေတယ်။
"ညကကေခိုင်သေပြီလို့တောင်ထင်တာ"
ဒေါ်လှခင်ပုခုံးပေါ်မှာခေါင်းတင်ပြီး ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုရင်းကေခိုင်ပြောမိတယ်။
"ခုမှပေါင်းတဲ့လင်မယားမှမဟုတ်တာ၊ ညကသမီးအော်တာကအရမ်းကိုမချိမဆန့်
ဖြစ်နေတော့ ဒေါ်ဒေါ်ဘာလုပ်ရမှန်းကိုမသိတော့ဘူး၊ အရင်ကရောဒီလိုပဲလား"
ကေခိုင်ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ၊ ဖြေစရာစကားမရှိလို့ခေါင်းကိုပဲခါပြလိုက်မိတယ်။
ဘာမှမသိရှာတဲ့ဒေါ်လှခင်က ကေခိုင့်ကိုတတ်သလောက်မှတ်သလောက်နစ်သိမ့်
ရှာပါတယ်။ ဒါပေမယ့်ကိုယ့်ဝမ်းနာကိုယ်သာသိဆိုတဲ့စကားအတိုင်းပဲပေါ့၊ ကေခိုင့်ဘဝနဲ့
ကေခိုင့်အခက်အခဲကိုကေခိုင်ပဲသိတော့သူ့နစ်သိမ့်စကားက ကေခိုင့်ကိုဘယ်လိုဖြေသိမ့်
ပေးနိုင်မှာလဲ။
ကေခိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုညကထဲကချခဲ့ပြီးပြီ။ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ်သာကိုကြီး
ဒီလိုထပ်ပြီးကျူးလွန်ခဲ့ရင်သူ့သိက္ခာ၊ ကေခိုင့်အရှက်တစ်ခုကိုမှကေခိုင်ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ
သက်ဆိုင်ရာကိုနိုပ်စက်ညှဉ်းပန်းမှုနဲ့တိုင်ပြီး ကိုကြီးနဲ့ပြတ်စဲပစ်လိုက်တော့မယ်။
ကေခိုင်ဗဟုသုတမနည်းပါဘူး၊ သဘာဝမဟုတ်တဲ့နည်းလမ်းနဲ့ကိုယ့်မိန်းမပင်ဖြစ်စေ
ဦးတော့ဒီလိုမျိုးကျူးလွန်မယ်ဆိုရင် ရာဇဝတ်မှုမြောက်တယ်ဆိုတာသိပါတယ်။ ဒီတော့အရှက်
ကွဲခါမှကွဲစေတော့ သူနှိပ်စက်ထားလို့စုတ်ပြဲပျက်စီးနေတဲ့ကေခိုင့်ခန္ဓာကိုယ်ကိုသက်သေ
အဖြစ်တင်ပြီး သူ့ကိုဥပဒေအရရင်ဆိုင်တော့မယ်။

"ဒေါ်ဒေါ်လုပ်စရာရှိသေးလား"
မျက်ရည်တွေသုတ်ရင်း ကေခိုင်ကမေးလိုက်တော့.....

"မရှိတော့ဘူး၊ အားလုံးပြီးပြီ၊ သားလေးနိုးမှပဲ အလုပ်ရှိတော့မယ်"
"ဒါဆိုသားကိုကြည့်ပေးထားနော်၊ ကေခိုင်ခဏလောက်လှဲနေချင်လို့"
"သွားလေ၊ သွားရတယ် ဒါလေးများ"
"မဟုတ်ဘူး၊ ကေခိုင်ဒေါ်ဒေါ့အိပ်ယာမှာသွားလှဲနေမှာ"
နားမလည်တဲ့အကြည့်နဲ့ဒေါ်လှခင်ကြည့်တာကိုမသိကျိုးကျွန်ပြုလိုက်ပြီး ကေခိုင်ထိုင်ရာကထလိုက်တယ်။
"အ..........ကျွတ်....ကျွတ်"
"အဆင်ပြေလား သမီး"
"ရတယ် ရတယ်"
ခြေလှမ်းကိုဖြေးဖြေးလှမ်းပြီး ဒေါ်လှခင်အိပ်တဲ့အခန်းဘက်ကိုထွက်လာခဲ့တယ်။
ကေခိုင့်ရဲ့ငရဲခန်းနဲ့တူတဲ့အိပ်ခန်းထဲကိုသွားရင်ကေခိုင့်ဝေဒနာကသက်သာမှာမဟုတ်ဘူးလေ။

အပိုင်း(၄၄)

ဒီနေ့ဒေါ်လှခင်ကိုကြည့်ရတာတခုခုထူးခြားနေသလိုပဲ မနက်တုန်းကသိပ်မသိသာဘူး။ နေ့ခင်းကဖုန်းလာတယ်၊ ကိုကြီးဆက်တယ်ထင်လို့ကေခိုင်ကဒေါ်လှခင်ကိုပဲကိုင်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ကေခိုင်လဲမေ့သွားတယ်။ ဘယ်သူဆက်တာလဲဆိုတာကိုတောင်မမေးမိဘူး။ ကေခိုင်ထင်တာတော့ဖုန်းနားထောင်ပြီးမှဒေါ်လှခင်ဒီလိုဖြစ်သွားတယ်ထင်တာပဲ။ သားလေးကိုနို့တိုက်ရင်းကေခိုင်တောင်တော်အီအီတွေးကြည့်နေမိတုန်း ဒေါ်လှခင်အနားကိုရောက်လာတယ်။ မျက်နှာသိပ်မကောင်းဘူး။
"ကဲ.......ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ"
အမူအရာကပြောစရာတခုခုရှိနေတာသေချာနေလို့တခါထဲကေခိုင်ကတန်းပြီးမေးလိုက်တယ်။
"ဟိုလေ.....ဟို"
သူ့မှာငွေရေးကြေးရေးအခက်အခဲများရှိနေသလားလို့. ကေခိုင်တွေးလိုက်မိလို့....
"ပြောပါ၊ အားမနာနဲ့. ဘာအခက်အခဲရှိလို့လဲ"

"ကေခိုင်သိလို့လား"
"အဒေါ့်ကိုကြည့်ရတာ တမျိုးဖြစ်နေတယ်လေ"
"ဟိုဟာပါ၊ ငွေလေးနည်းနည်းလောက်လှည့်ချင်လို့"
ကေခိုင်ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။
"ပြောလေဘယ်လောက်လိုတာလဲ၊ အားမနာပါနဲ့ဆိုနေမှ"
"လေးငါးသောင်းလောက်ပါ"
"ဒါများဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ အဲဒီလောက်ဆိုရပြီလား"
"ရမယ်ထင်ပါတယ်၊ ပိုရင်လဲကောင်းတာပေါ့"
"တစ်သိန်းဆိုရမလား"
ဒေါ်လှခင်မျက်နှာဝင်းလက်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့်ကေခိုင်လဲခုမှသတိရတယ်၊ ကေခိုင့်လက်ထဲမှာငွေတစ်သိန်းရောရှိရဲ့လား။ ကေခိုင့်ဘီရိုထဲမှာငွေတော်တော်များများရှိတော့ရှိပါ

တယ်။ ဘယ်လောက်မှန်းကေခိုင်လဲမသိဘူး။
အရင်တုန်းကကိုကြီးပေးတဲ့ပိုက်ဆံတော်တော်များများလစဥ်လိုလိုပို့လို့ဆုမိနေပေမယ့် အခုသားလေးစရိတ်ကလဲတိုးလာတော့ အကုန်အကျပိုများတယ်လေ။ ကိုကြီးကတော့အရင်ထက်ပိုပေးပါတယ်။
"ခဏလေးနော်၊ သားနို့ဂရင်ကေခိုင်သွားယူပေးမယ်"
"ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ သမီးရယ်"
"မလိုပါဘူးကေခိုင်တို့သားအမိကိုဒေါ်ဒေါ်လာပြီးကူညီပေးထားတာကပိုကျေးဇူးရှိပါတယ်"
ကေခိုင့်ဆီကပိုက်ဆံရမယ်ဆိုတော့ ဒေါ်လှခင်လဲစိတ်အေးသွားပုံရတယ်။ ကေခိုင်နဲ့မလှမ်းမကမ်းမှာထိုင်ချလိုက်တယ်။ မျက်နှာလဲပြန်ပြီးကြည်လင်လာတယ်။
"ဘယ်လိုကနေဘယ်လို ငွေအရေးတကြီးလိုလာရတာလဲ"
"မြေးလေးနေမကောင်းလို့ပါ"
"ဘယ်မြေးလဲဟင်"
"တလောကမွေးတဲ့ကလေးလေ"
"အော်.....ဘာဖြစ်တာလဲ"
"မသိပါဘူးကေခိုင်ရယ်၊ ခုတော့ဆေးရုံမှာတဲ့တော်တော်အသည်းအသန်ဖြစ်နေတယ်လို့ပြောတယ်၊ သမီးနဲ့သမက်ကလဲဂန်ထမ်းတွေဆိုတော့ ပိုပိုလျှံလျှံလဲမရှိကြဘူးလေ"
ဆေးရုံတောင်တင်ထားရတယ်ဆိုတော့သာမန်ရောဂါသေးသေးဟုတ်ချင်မှဟုတ်မယ်။
"ကလေးအဖေအမေကလဲ အလုပ်တဖက်နဲ့ဆိုတော့ကောင်းကောင်းဂရုမစိုက်နိုင်ကြဘူးနဲ့တူပါတယ်၊ သမီးခွင့်စေ့ပြီးအလုပ်ပြန်ဆင်းကထဲက ကလေးကတအီအီဖြစ်နေတာ"

"ကြည့်ပေးမယ့်သူမရှိဘူးလား"
"အနီးအနားဆွေမျိုးတွေတော့ရှိပါတယ်၊ သူတို့လဲကြည့်ပေးကြတာပေ့ါ"
"ဒေါ်ဒေါ်ရှိရင်အဆင်ပြေမှာနော်၊ ဒေါ်ဒေါ်ကနားလည်တဲ့သူဆိုတော့"
ပြောရင်းနဲ့ကေခိုင်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်။ ကိုယ့်သွေးရင်းသားရင်းမြေးငယ်ကိုမစောင့်ရှောက်မကြည့်ရှုနိုင်ဘဲ သူများကလေးကိုလာပြီးပြုစုနေရတဲ့ ဒေါ်လှခင်ဘဂကိုအရမ်းသနားသွားမိတယ်။
"ဒေါ်ဒေါ်ပြန်နေလိုက်ပါဦးလား၊ အခုဆိုရင်ကလေးကဆေးရုံမှာ၊ အဖေအမေကလဲအလုပ်တဖက်နဲ့ဆိုတော့ အခက်အခဲရှိကြတော့မှာပေ့ါ"
"ဟင်"
ဒေါ်လှခင်မျက်နှာပျက်သွားတယ်။
"ကေခိုင်ပြောတာကသူတို့အဆင်ပြေတဲ့အထိသွားနေပေးဖို့ပါ။ ဟိုမှာနေတဲ့အတွက်လစာလဲမလျှော့စေရပါဘူး၊ ကလေးကျန်းမာတော့မှပြန်လာပေ့ါ"
"မဟုတ်ဘူးလေ ဒါဆိုဒီမှာကေခိုင်တစ်ယောက်ထဲ......"
"အို... ကေခိုင်ကရုံးအလုပ်လုပ်ရတာမှမဟုတ်တာ သားသားကိစ္စပဲရှိတာ၊ သားသားကလဲကျန်းကျန်းမာမာနဲ့နောက်ပြီးကေခိုင်လဲ ကလေးကိစ္စတွေလုပ်တတ်နေပါပြီဒေါ်ဒေါ်ရဲ့ စိတ်မပူပါနဲ့"
ငွေရနေတဲ့အလုပ်သာမဟုတ်ရင် ဒေါ်လှခင်ပြန်သွားမှာပေ့ါ ခုတော့သူ့မှာအလုပ်ကိုလဲ

ငဲ့နေရသေးတယ်လေ။
"ဖြစ်လို့လားကေခိုင်ရယ်"
"အိုဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ၊ သူများတွေလဲဒီလိုပဲလုပ်နေကြတဲ့ဟာကို၊ ဒေါ်ဒေါ့်သမီးဆိုရင်
အလုပ်တဖက်နဲ့လုပ်နေရတာပဲမဟုတ်လား"
ဒေါ်လှခင်ကိုယ်တိုင်လဲပြန်ချင်နေမှန်းသိတော့ ကေခိုင်ကအားမနာရအောင်ထပ်ပြီး
တိုက်တွန်းလိုက်တယ်။
"ဒေါ်ဒေါ်လဲစိတ်ပူနေမှာပေါ့၊ ကေခိုင်နားလည်ပါတယ်၊ စိတ်မပူနဲ့သွားသာသွား"
ဒေါ်လှခင်ငြိမ်နေတယ်၊ စဉ်းစားနေပုံပဲ။ ခဏလောက်ကြာမှဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့ဟန်ပန်
ပြောင်းသွားပြီး...
"ဒါဆိုလဲခဏတော့ပြန်ချင်တယ် ကေခိုင်ရယ်"
"အော်ခက်ပါလား၊ ပြန်ပါလို့ပြောနေတာကို"
စကားကောင်းနေရာကနေ သားလေးကိုငုံ့ကြည့်လိုက်တော့အိပ်တောင်ပျော်နေပြီ။
"ရော့....သားသားကိုခဏချီထား၊ ကေခိုင်ပိုက်ဆံသွားယူလိုက်ဦးမယ်"
အခန်းထဲပြန်သွားကြည့်တော့ ကံအားလျော်စွာပဲကေခိုင့်အံဆွဲထဲမှာပိုက်ဆံနှစ်သိန်း
ကျော်လောက်ရှိနေတယ်။ ဒေါ်လှခင်ဖို့တစ်သိန်းယူရင်း တစုံတခုကို သတိရလိုက်မိတာ
ကြောင့်အိမ်ရှေ့ပြန်ထွက်ပြီးတော့...

"သားသားကိုပုခက်ထဲထည့်ပြီးခြင်ထောင်ချပေးခဲ့နော်၊ ပြီးရင်ကေခိုင့်ဆီကိုလာခဲ့ဦး"
ဒေါ်လှခင်ကလေးထားခဲ့ပြီးရောက်လာတော့.....
"ရော့ဒီမှာတစ်သိန်း၊ ပေးနိုင်မှပြန်ပေး မပေးနိုင်လဲပေးမနေနဲ့တော့"
လှမ်းယူလိုက်တဲ့ဒေါ်လှခင်လက်တွေတုန်နေတယ်။ ကေခိုင့်ရဲ့ရက်ရောမှုကိုမယုံနိုင်
အောင်ဖြစ်နေတယ်ထင်တယ်။
"ပစ္စည်းတွေသိမ်းတော့လေ၊ ကေခိုင်လဲပေးလိုက်စရာတွေရှိသေးတယ်"
ကေခိုင်တို့အိမ်ထဲမှာကလေးနဲ့ပတ်သတ်တဲ့ပစ္စည်းတွေတောင်ပုံယာပုံပဲ။ ကေခိုင်နဲ့
ကိုကြီးဝယ်ထားတာရော ဟိုကဒီကလက်ဆောင်လာပေးကြတာတွေရော အားလုံးနည်းမှ
မနည်းပဲ။ ကိုကြီးကအရင်ထက်ရာထူးကြီးပြီးလုပ်ပိုင်ခွင့်များတဲ့နေရာရောက်သွားတာကြောင့်
လဲပါတာပေါ့လေ။ ကိုကြီးမိတ်ဆွေတွေလုပ်ဖေါ်ကိုင်ဖက်တွေသာမက ပြင်ပကလူတွေပါလာ
ပေးထားလိုက်ကြတာ ထားစရာနေရာတောင်မရှိသလောက်ပဲ။
ဒီတော့မျက်စေ့ထဲတွေ့တဲ့အဂတ်အစားနဲ့၊ ဆေးဂါး၊ နို့ဗူး၊ နို့မှုန့်ကအစအိတ်တစ်လုံး
နဲ့ကောက်ထည့်လိုက်တယ်။ ထည့်ကောင်းကောင်းနဲ့ထည့်လိုက်တာအိတ်တစ်လုံးနဲ့မရပ်
တော့ဘဲကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကြီးသုံးလုံးစာဖြစ်သွားတယ်။
နို့မှုန့်ဗူးတွေကိုတော့အားလုံးနီးပါးပေးလိုက်တယ်။ ဒေါ်လှခင်သမီးကအလုပ်တဖက်နဲ့
ဆိုတော့ကလေးကနို့ဗူးနဲ့ပဲနေရမှာလေ။ ကေခိုင်ကတော့သားလေးကိုမိခင်နို့စစ်စစ်နဲ့သာ
ကြီးပြင်းစေရမယ်လို့ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား။ ဒီတော့နို့မှုန့်ဗူးတွေက ကေခိုင့်အတွက်မလိုဘူး။
အဂတ်အစားအိတ်လေးနဲ့ဒေါ်လှခင်ပြန်ထွက်လာတော့ တံခါးဂမှာအိတ်ကြီးသုံးလုံးနဲ့
ကေခိုင့်ကိုမြင်ပြီး မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။
"ဟဲတော့......ဘာတွေတုန်း"
"အဒေါ်မြေးဖို့လေ"

"ဒီလောက်အများကြီးဘာလုပ်မှာလဲ"
"မများပါဘူး၊ လိုရင်တောင်လိုဦးမှာ၊ ဒီမှာလဲအများကြီးကျန်သေးတယ် အားမနာနဲ့. ယူသာသွား၊ ကေခိုင်ကားငှားပေးလိုက်မယ်"
ဒေါ်လှခင်အရမ်းအားနာနေတယ်၊ သူ့မြေးကလေးအတွက်ဒါတွေရမယ်ဆိုရင်လိုချင်တာလဲအမှန်ပဲနေမှာ။
"တန်ဖိုးကနည်းမှာမဟုတ်ဘူး"
"ဒေါ်ဒေါ်ရယ် ပစ္စည်းဆိုတာသုံးမှတန်ဖိုးရှိတာ၊ မသုံးပဲထားရင်ဘာတန်ဖိုးမှမရှိဘူး၊ ဒီမှာလဲပိုနေတာကို၊ ယူသွား ခဏနေဦးကေခိုင်ပိုက်ဆံအိတ်ဝင်ယူလိုက်ဦးမယ် ကားခပေးလိုက်မယ်"
ပိုက်ဆံအိတ်ယူပြီးကေခိုင်ပြန်ရောက်လာတော့ ဒေါ်လှခင်ကိုအိတ်တွေမနိုင်မနင်းဆွဲလို့အိမ်ဂေ့မှာတွေ့လိုက်ရတယ်။

"ကေခိုင့်ကိုပေးပါ၊ ဂိုင်းဆွဲပေးမယ်လေ"
"ရတယ် ၊ ရတယ်"
"မရပါနဲ့. ဒီနားလေးပဲဟာကို၊ လမ်းထိပ်ကျကားငှားမယ်လေ"
ကေခိုင်ကဒေါ်လှခင်လက်ထဲကအိတ်နှစ်လုံးခွဲယူလိုက်တယ်။ လေးတော့လေးသား။
"အားနာလိုက်တာ သမီးရယ်"
"မနာပါနဲ့.လို့.ပြောပြီးပြီလေ၊ လာသွားမယ် တံခါးတော့အသာလေးစေ့ထားခဲ့မယ် မကြာပါဘူး"
လမ်းထိပ်ကိုထွက်လာတဲ့လမ်းမှာ ဒေါ်လှခင်တခုခုပြောချင်နေသလိုပဲ။ ချီတုံချတုံနဲ့.။ ပြန်မလာတော့ဘူးလို့.ပြောမလားလို့. ကေခိုင်စိုးရိမ်သွားတယ်။
"ကေခိုင်"
"ရှင်"
"ဒီနားမှာခဏနားရအောင်"
"အိတ်တွေလေးလို့.လား၊ ကေခိုင့်ကိုပေးလေ"
"မဟုတ်ပါဘူး"
ကေခိုင်လဲအထုပ်ကလေးတွေဘေးမှာချပြီး ကြောင်တောင်တောင်နဲ့.ရပ်လိုက်မိတယ်။
"ဘာပြောမလို့.လဲ ဒေါ်ဒေါ်"
"ဟိုလေ ဆရာ့ကိစ္စပါ"
"ကိုကြီးကဘာဖြစ်လို့.လဲ ဒေါ်ဒေါ်"
"ဆရာကကေခိုင့်ကိုတခုခုသံသယဝင်နေသလိုပဲ"
"အော်"
ကေခိုင့်စိတ်ထဲမှာ ဒါကမထူးဆန်းတော့ပါဘူး။
"ဒေါ်ဒေါ့်ကိုခေါ်လာတာကေခိုင့်ကိုစောင့်ရှောက်ဖို့.အပြင် စောင့်ကြည့်ဖို့.ခေါ်လာတာ"
"ရှင်"
ဒီတစ်ခါတော့ကေခိုင့်အံ့သြသွားတယ်။
"ဆရာနေ့.တိုင်းဖုန်းဆက်တာလေ၊ ကေခိုင်လုပ်သမျှဒေါ်ဒေါ့်ကိုမေးတာ၊ ညနေပြန်လာလဲမေးတယ်"

"ဘာတွေမေးတာလဲ"
"အမိကကတော့ ကေခိုင့်ဆီကိုဖုန်းလာသလား၊ ဘယ်သူအိမ်လာသလဲ၊ ကေခိုင်ဘယ်သွားသလဲပေါ့"
"နေ့တိုင်းလား"
"နေ့တိုင်းပဲ၊ သူအိမ်ပြန်နောက်ကျလို့မမေးဖြစ်ရင်တောင်နောက်နေ့မနက်ကျရင်မေးတယ်"

ကေခိုင်ကိုသန်းထိုက်နဲ့ပြန်ဆက်သွယ်မှာသူကြောက်နေပုံရတယ်။ နိုင်ငံခြားသွားနေတယ်လို့ကေခိုင်ပြောမိတာမှန်သွားတယ်။ ပြည်တွင်းမှာပဲရှိနေတယ်ဆိုတာသိရင် ဒီ့ထက်ပိုဆိုးမလားပဲ။
"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ ကေခိုင်ဒါတွေသိထားတော့ကောင်းတာပေါ့"
"ဒေါ်ဒေါ်ကတော့နားမလည်ဘူး"
"ဘာကိုလဲ"
"အစပိုင်းတုန်းကတော့သူဘာလို့ဒီတာဝန်ပေးတာလဲဆိုတာမသိပေမယ့် ဒေါ်ဒေါ့်တာဝန်ကျေပါတယ်၊ ကေခိုင်နဲ့ခုလိုအနေကြာလာတော့ကေခိုင့်စိတ်ဓါတ်ကိုသိလာတဲ့နောက်တော့ သူလုပ်ခိုင်းတာမတရားဘူးလို့ထင်တယ်"
"အော်........ဒေါ်ဒေါ်ကလဲကေခိုင်ပဲ့ပါသွားတာမှမဟုတ်တာ၊ ဒေါ်ဒေါ်လဲပိုက်ဆံရတာပဲဘာဖြစ်လဲကေခိုင်စိတ်မဆိုးပါဘူး"
"မဟုတ်ဘူး ကေခိုင့်လိုမိန်းမကောင်းလေးကိုသူဘာလို့ဒီလိုစိတ်တွေထားရတာလဲ"
"မသိပါဘူးဒေါ်ဒေါ်ရယ်"
ကေခိုင်ကပြုံးစလွယ်ပြောလိုက်ပေမယ့် ဒေါ်လှခင်ကမကျေနပ်ချင်သေးဘူး။
"ကေခိုင်ဘယ်လောက်ဖြူစင်တယ်ဆိုတာတစ်နှစ်လောက်နေခဲ့ရတဲ့ဒေါ်ဒေါ်တောင်သိရင်သူကဘာလို့မသိရတာလဲ"
ကေခိုင်ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲသူပြောတာပဲနားထောင်နေလိုက်တယ်။ ဒေါ်လှခင်အရမ်းဖြူစင်တယ်လို့ထင်တဲ့ကေခိုင်ဟာဦးစိုးလွင်မဟုတ်တဲ့တခြားတစ်ယောက်ရင်ခွင်မှာပျော်ချင်တိုင်းပျော်ခဲ့ဖူးတာသိများသိရင် ဘယ်လိုနေမလဲ။ သားလေးရဲ့ဖခင်ဟာဦးစိုးလွင်မဟုတ်ဘူးဆိုတာသိရင်ဘယ်လိုနေမလဲ။ ကေခိုင်ပြုံးတောင်ပြုံးလိုက်မိတယ်။
"တကယ်တန်းကျတော့စိတ်ထားမမှန်တာက ဆရာဦးစိုးလွင်ပဲ"
"ရှင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"
"ဟိုတလောကကိစ္စလေ၊ ဒေါ်ဒေါ်လဲအိမ်ထောင်သည်ပါ၊ ကိုယ့်ယောက်ျားနဲ့ဘယ်လိုနေနေကေခိုင်တလောကဖြစ်သလိုဖြစ်စရာအကြောင်းမရှိဘူးဆိုတာ မသိဘဲနေမလား"
ကေခိုင့်မျက်နှာလေးနီရဲသွားတယ်။ ဒေါ်လှခင်ဘယ်လောက်ထိများသိသွားသလဲဆိုတာ မတွေးရဲအောင်ပဲ။
"ကေခိုင်ကမပြောပေမယ့်ကေခိုင်ဘယ်လောက်ထိဝေဒနာဆိုးတယ်ဆိုတာဒေါ်ဒေါ်သိပါတယ်၊ လူမဟုတ်သလိုပဲနော်"
"ဒါတွေထားလိုက်ပါဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ သူလဲနောက်ဒီလိုမလုပ်တော့ပါဘူး၊ ဒေါ်ဒေါ့်သမီးနဲ့မြေးကိစ္စပဲခေါင်းထဲမှာထားပါ၊ ကေခိုင့်ကိုမပူပါနဲ့."
"ဒေါ်ဒေါ့်မှာလဲသမီးမွေးထားတာပဲကွယ်၊ ကိုယ်ချင်းစာမိတာပေါ့ မိန်းမသားချင်းပဲ"

"ကဲပါဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ ဟိုမှာကားလာနေပြီ ကေခိုင်တားလိုက်မယ်နော်"
ရှားရှားပါးပါးလမ်းထဲမှာတက္ကစီအလွတ်တစ်စီးကိုမြင်တော့ ကေခိုင်လှမ်းတားလိုက်တယ်။
"ရှိသေးတယ်၊ သမီးလေးမျက်နှာမြင်တော့ခဏပြန်ပါရစေဆရာရယ်ဆိုတော့ မပြန်
ရဘူးတဲ့"

"အို"
ဒေါ်လှခင်ဘာလို့အဲဒီတုန်းကမပြန်သလဲဆိုတာကေခိုင်ခုမှသိလိုက်ရတယ်။ ကေခိုင်
မေးတုန်းကတော့သူ့ဟာသူပဲမပြန်သလိုလိုပြောတာကိုး။ ဒီအကြောင်းဆက်မေးချင်ပေမယ့်
အနားမှာကားကရောက်နေပြီဆိုတော့ မမေးဖြစ်တော့ဘူး။
ကားခကိုတောင်းသလောက်မဆစ်ဘဲတခါထဲပေးပြီးကေခိုင်အိမ်ဖက်ကိုခပ်သုတ်သုတ်
လေးပြေးလာခဲ့တယ်။ အိမ်မှာကသားလေးတစ်ယောက်ထဲလေ။ ကားပေါ်ပါသွားတဲ့ဒေါ်လှခင်
ခမျာလဲမျက်ရည်တွေဝဲလို့။ ကေခိုင်လဲစိတ်မကောင်းပါဘူး တစ်နှစ်ကျော်လောက်လက်ပွန်း
တနီးအတူနေလာပြီးတော့မှခုလိုခွဲသွားရတော့ ရင်ထဲမှာဟာတာတာနဲ့။
အိမ်ရောက်တော့သားလေးကနှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက်အိပ်ပျော်နေပါတယ်။ ကေခိုင်လဲသား
လေးဘေးမှာခုံကလေးနဲ့ဝင်ထိုက်ရင်းခုနက ဒေါ်လှခင်ပြောခဲ့တာတွေကိုပြန်တွေးနေမိတယ်။
ကိုကြီးရဲ့သံသယတွေကိုကေခိုင်မအံ့သြပါဘူး။ နှစ်ပေါင်းများစွာအတူနေလာတော့
နားလည်နေပါပြီ။ ကိုကြီးကိုလေးစားစိတ်အခံရှိတဲ့ဒေါ်လှခင်အတွက်ကတော့ အထူးတဆန်း
ဖြစ်နေမှာပေါ့။
သမီးမီးဖွားချိန်မှာဒေါ်လှခင်ကိုပေးမပြန်တာကတော့ ကိုကြီးလွန်တယ်ထင်တယ်။
ဒါကေခိုင်နဲ့သားလေးအတွက်မဟုတ်ဘူး။ သားလေးရဲ့အဖေအရင်းရောက်လာမှာ ကေခိုင်နဲ့
ဆက်သွယ်မှာစိုးလို့ဒီလိုလုပ်တာမှန်းကေခိုင်သေသေချာချာကိုသိတယ်။
ကေခိုင်သက်ပြင်းတချက်ချလိုက်ရင်း သူ့ဟာသူအိပ်ပျော်နေတဲ့သားလေးကိုပဲအားကိုး
တကြီးနဲ့လှမ်းပြောမိတယ်။
"သားသားရေ၊ မင်းမြန်မြန်လူကြီးဖြစ်မှအေးမယ်၊ ဒါမှမေမေအားကိုးလို့ရမှာ၊ ဒီအတိုင်း
ကြီးတော့မေမေဆက်ပြီးမနေချင်တော့ဘူး သားရယ်"
အပိုင်း(၄၅)
ဒေါ်လှခင်ပြန်သွားတာကို ကိုကြီးကသဘောမကျတဲ့အမူအယာပြတာကိုကေခိုင့်အံ့သြ
မိတယ်။
"သူလဲသမီးနဲ့မြေးကိုစိတ်ပူလို့ပေါ့ကိုကြီးရယ်"
"ကိုကြီးကိုပြောရင်သူလိုသလောက်ငွေပေးလိုက်မှာပေါ့၊ ဘယ်ဆေးရုံဆေးခန်းသွား
သွားပိုက်ဆံပါရင်ရတာပဲ"
ကိုကြီးဘာလို့မကျေနပ်သလဲဆိုတာကိုကေခိုင်ရိပ်မိသလိုလိုပဲ။ ကေခိုင့်ကိုစောင့်ကြည့်
ဖို့ထားတဲ့သူမရှိတော့တာကိုကြည့်ပုံမရဘူး။
"သူအဆင်ပြေတာနဲ့ချက်ချင်းပြန်လာမယ်လို့ပြောသွားပါတယ်"
"အင်းလေ၊ ဒါကဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ၊ တစ်လလားနှစ်လလား ဒီမှာအများကြီး
လစ်ဟင်းကုန်ပြီ"

"ကေခိုင်လဲလုပ်နိုင်ပါတယ်၊ သားကလဲသူ့ဟာသူနေနေတာပဲ။ သူအိပ်နေတုန်းကေခိုင်
အလုပ်တွေလုပ်လို့ရပါတယ်၊ ဟိုကောင်မလေးလဲလာမှာပဲဟာကို"

"ကေခိုင်ဘာလို့ပြန်ခိုင်းလိုက်တာလဲ"
မသင်္ကာတဲ့လေသံနဲ့မေးတယ်။
"သူကပြန်ပါရစေလို့ပြောတာ၊ သူ့အခက်အခဲကိုပြောပြတော့ ကေခိုင်ကဘယ်တား
လို့ကောင်းမှာလဲ"
"လူတွေကအဲဒါခက်တာ၊ ဒါကြောင့်သူတို့မကြီးပွားတာ၊ဟိုအကြောင်းပြဒီအကြောင်းပြ
နဲ့အလုပ်ကိုကောင်းကောင်းမလုပ်ချင်ဘူး"
ဒေါ်လှခင်ဒီလိုလူစားမဟုတ်တာကေခိုင်သိတယ်၊ ကိုကြီးလဲသိတာပဲ။ ဒါပေမယ့်ကေခိုင့်
ကိုစောင့်ကြည့်ဖို့လူမရှိတော့တာကို ကိုကြီးမကျေမချမ်းဖြစ်နေတာသေချာသွားပြီ။
"ကေခိုင်ကလဲကွာ၊ ကိုကြီးကိုဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်ရောပေါ့၊ ဘာလို့ကိုယ့်သဘောနဲ့
ကိုယ်ပြန်လွှတ်လိုက်ရတာလဲ"
မကျေနပ်ချက်တွေကအနားမှာရှိတဲ့ကေခိုင့်ဆီလှည့်လာတယ်။ ကိုကြီးဒီလောက်အတ္တ
ကြီးလိမ့်မယ်လို့ကေခိုင်မထင်ခဲ့မိဘူး။ တဖက်သားရဲ့လူမှုရေးအခက်အခဲကိုတောင်မစာနာဘဲ
ကေခိုင့်ကိုစောင့်ကြည့်ခိုင်းထားသတဲ့ တာဝန်ပျက်ကွက်တာကိုပဲသူမခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေတယ်။
ဘာမှပြန်ပြောချင်စိတ်မရှိတာနဲ့ကေခိုင်ခပ်တည်တည်ပဲထိုင်နေလိုက်တယ်။ သူပြောချင်ရာ
ပြောအရေးမစိုက်ဘူးဆိုတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ပေါ့။
အဲဒီအချိန်မှာပဲအခန်းထဲကသားလေးငိုသံကြားလိုက်ရတယ်။ နိုးလာပြီထင်တယ်။ သား
လေးဆီကိုသွားဖို့ကေခိုင်ထိုင်ရာကထလိုက်တော့....
"အာ..........ဒီစောက်ကလေးလေးကလဲ တမှောင့်"
ကေခိုင့်ကိုပြောတာမမှုပေမယ့်သားကိုထိခိုက်လာပြီဆိုတော့ ကေခိုင်မခံနိုင်တော့ဘူး။
"ကိုကြီးဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ကိုကြီးဘာကိုမကျေမနပ်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ
ကေခိုင်မသိဘူးများမှတ်နေလား"
"ဟေ့ငါကဘာဖြစ်နေလို့လဲ ၊ ငါဒီမိန်းမကြီးကိုမကျေနပ်တာမင်းနဲ့ဘာဆိုင်လဲ"
"အဲဒါကေခိုင်ပြောစရာမလိုပါဘူး၊ ပြောလဲမပြောချင်ဘူး၊ အပြစ်မရှိတဲ့ကလေးကိုတော့
ရန်မလုပ်ပါနဲ့"
ကေခိုင်တို့နှစ်ယောက်အခြေအတင်ဖြစ်နေစဉ်မှာပဲ အထဲကကလေးငိုသံကပိုပြီးကျယ်
လာတယ်။ သားအတွက်စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့်ကိုကြီးကိုတောင်အရေးမစိုက်အားတော့ပဲ အခန်းထဲ
ပြေးဝင်လာခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့်ကိုကြီးဆီကတောက်ခေါက်သံကိုတော့သွားရင်းနားကနေကြား
ဖြစ်အောင်ကြားလိုက်ရတယ်။
"မေမေလာပြီလေ၊ သားလေးရဲ့ ဘာလို့ငိုနေရတာလဲ"

အိပ်ယာကနိုးနိုးချင်းအနားမှာဘယ်သူမှမရှိဘဲတစ်ယောက်ထဲကြာသွားလို့ထင်တယ်။
သားလေးကငိုနေတာအူလှိုက်သဲလှိုက်ပဲ။
"တိတ်ပါသားလေးရယ်၊ မေမေလာပြီလေ"
အငိုတိတ်သွားအောင်တော်တော်လေးချော့လိုက်ရတယ်။ သူစိတ်ပြေသွားတော့မှ
အမေ့နို့ကိုစို့ရင်းပြန်ငြိမ်သွားတယ်။
"တော်ပါသေးရဲ့သားရယ်၊ မေမေကငါ့သားကိုဘာကောင်များကိုက်သွားသလဲလို့"
သားလေးရဲ့ဆံပင်လေးတွေနဲ့ပါးပြင်နုနုလေးကိုပွတ်သပ်ပေးနေမိတယ်။ မငိုတော့ဘဲ
ကြည်လင်သွားပြီဖြစ်တဲ့သားလေးမျက်နှာကိုကြည့်ရတာ ကေခိုင်သိပ်စိတ်ချမ်းသာတာပဲ။

ဒီလိုချစ်စရာကောင်းတဲ့ကလေးကိုလူတွေကကိုကြီးနဲ့တူသတဲ့။ မညာမတာပြောရက်လိုက်ကြ
တာ။ ကေခိုင့်မျက်လုံးထဲမှာတော့သားလေးကကိုကြီးနဲ့ဘယ်နေရာမှမတူဘူး။ သွေးမတော်
သားမစပ်လူနှစ်ယောက်မှာတူညီတာဘယ်လိုရှိနိုင်မှာလဲ။
နူးညံ့ပျော့ပြောင်းတဲ့သားဆံပင်လေးတွေကိုလက်နဲ့အသာပွတ်ပေးနေမိရင်းကေခိုင့်
မျက်လုံးကကုတင်ဘေးကစားပွဲပေါ်ကိုရောက်သွားတယ်။ စားပွဲပေါ်မှာကိုကြီးရဲ့တခြားတိုလီ
မိုလီပစ္စည်းတွေနဲ့အတူ ကိုကြီးသုံးနေကျ Body Spray ဗူးကိုပါတွေ့လိုက်ရတယ်။
ရုတ်တရက်ရင်ထဲမှာတစ်ဆို့ပြီးအော်ဂလီဆန်လာတယ်။ ပြာရင့်ရင့်ဗူးရှည်လေးရဲ့
အဖုံးကန္တာလည်ဘို့လိုခပ်ချိတ်ချိတ်ကောက်နေတယ်။ တစ်ပတ်လောက်ကေခိုင့်ကိုအနေရ
အထိုင်ရခက်စေခဲ့တဲ့ပစ္စည်းကိုကြည့်ရင်း ဗိုက်ထဲကတောင်အောင့်နေသလိုပဲ။
ကိုကြီးရဲ့မထင်မှတ်တဲ့ရက်စက်မှုကကေခိုင်ဘယ်တော့မှမမေ့မှာမဟုတ်တဲ့အိပ်မက်ဆိုး
တစ်ခုဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ကိုကြီးနားကနေချက်ချင်းထွက်ပြေးချင်ပေမယ့်ဒီလိုမလုပ်ဂွံ့ပြန်ဘူး။ကေခိုင်
တစ်ယောက်ထဲမဟုတ်ဘူးလေ။ သားလေးကိုပြန်ငဲ့ရသေးတယ်။ ဒီလိုနေနေရတဲ့ဘဝက
ကေခိုင့်ကိုနာကျည်းစေပေမယ့်သားအတွက်ကတော့လိုလေသေးမရှိပြည့်စုံတယ်မဟုတ်လား။
ကိုသန်းထိုက်ကလဲဘယ်ဆီကိုရောက်နေတယ်မသိ၊ ကေခိုင်တစ်ယောက်ထဲရဲ့ခွန်အားနဲ့သား
ကိုဒီလိုအနေအထားမျိုးမထားနိုင်မှာသေချာတယ်။ ဒီတော့သားအတွက်ကေခိုင်အနစ်မွန်းခံဖို့
ပဲရှိတော့တယ်လေ။
တနေ့တုန်းကရုံးသွားခါနီး Spray ဖြန်းရင်း "ခုမှအနံ့လေးကပိုမွှေးလာသလိုပဲ" လို့
ပြုံးပြုံးကြီးပြောတဲ့ကိုကြီးမျက်နှာကိုမြင်ယောင်မိရင် ကေခိုင့်တကိုယ်လုံးစိမ့်အေးသွားတယ်။
"ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲကေခိုင် ဒီဗူးကိုသဘောကျနေပြီလား"
အတွေးထဲမှာနစ်မြောနေလို့ကိုကြီးဘယ်အချိန်ကနောက်မှာရောက်နေသလဲဆိုတာကို
တောင်မသိလိုက်ဘူး။ Body Spray ဗူးကိုကေခိုင်တွေတွေလေးကြည့်နေမိတာကိုသူမြင်သွား
တယ်ထင်တယ်။
"ဒီ့ထက်ကြီးတဲ့ဟာတွေလဲရှိတယ်၊ ဒါကုန်သွားရင်တော့ဗူးကြီးပဲဝယ်မလားလို့. ဟဲဟဲ"
နောက်နေတာလား၊ ခြိမ်းခြောက်နေတာလားဝေခွဲလို့မရလို့ကိုကြီးကိုမော့ကြည့်လိုက်
မိတယ်။ ကိုကြီးမျက်နှာကပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပဲ၊ ဒါဆိုနောက်နေတာပဲဖြစ်မယ်လို့တွေးလိုက်မိသေး
ပေမယ့် ကိုကြီးမျက်လုံးတွေထဲကအေးစက်တဲ့အရိပ်အယောင်တခုကိုမြင်လိုက်ရတော့ ကေခိုင့်
ကိုယ်လေးတုန်သွားတယ်။

"ဒါပေမယ့် ဒါကအနေတော်လောက်ပါပဲနော် ကေခိုင်"
"ပေါက်ကရတွေပြောမနေပါနဲ့ကိုကြီးရယ်"
သားကိုပွေ့ပြီးအခန်းထဲကထွက်သွားဖို့ကေခိုင်ထရပ်လိုက်တယ်။ ကိုကြီးကကေခိုင့်
လမ်းကိုပိတ်ရပ်လိုက်ရင်း....
"ကေခိုင်ကြားဖူးလားမသိဘူး၊ အင်းလေခေတ်လူငယ်ပဲသိမှာပါ၊ အတုတွေရှိတယ်
တကယ့်အစစ်နဲ့တပုံစံထဲဖြစ်အောင်ရာဘာနဲ့လုပ်ထားတာ"
"အဲဒါကေခိုင်နဲ့ဘာဆိုင်လဲ"
စိတ်တိုတိုနဲ့ကုန်းအော်လိုက်မိတယ်။ အော်ပြီးမှသတိရလို့သားလေးကိုငုံ့ကြည့်လိုက်
တော့တချက်တုန်သွားတာကလွဲရင်လန့်သွားပုံမရဘူး၊နို့ဆက်စို့နေတယ်။တော်သေးတာပေါ့။
ကိုကြီးကကေခိုင့်စကားကိုမကြားသလိုလုပ်ရင်း...

"ရောင်းတဲ့ဆိုင်တွေရှိတယ်ကြားတာပဲ၊ ကိုကြီးလဲဘယ်လိုသွားဝယ်ရမှန်းမသိတာနဲ့
နိုင်ငံခြားကသူငယ်ချင်းကိုလှမ်းမှာရင်တော့ရမယ်ထင်တယ်"
ကေခိုင်စိတ်ကိုဘယ်လိုမှထိန်းလို့မရတော့ဘူး။ သားကိုပွေ့မထားဘူးဆိုရင်ကိုကြီးကို
တခုခုလုပ်မိမယ်ထင်တယ်။ လက်နဲ့တခုမှလုပ်လို့မရလို့နှုတ်ကနေစိတ်ရှိလက်ရှိပြောဆို
လိုက်ချင်ပေမယ့် စကားကလဲတခွန်းမှထွက်မလာဘူး။ အံကိုတင်းတင်းကြိတ်ရင်းမျက်ရည်တွေ
တပေါက်ပေါက်ကျလာတာပဲရှိတယ်။
"လမ်းဖယ်ပေးပါ"
အတော်ကြီးကိုကြိုးစားအားထုတ်လိုက်မှကေခိုင့်နှုတ်ကစကားတခွန်းထွက်လာတယ်။
"ဘယ်သွားမလို့လဲ"
"အိမ်ရှေ့မှာသွားထွက်ထိုင်နေမလို့"
ကိုကြီးရယ်တယ် ဒါပေမယ့်သူ့ရယ်သံကအသက်မပါဘူး ခြောက်ကပ်ကပ်ကြီး။
"ကိုယ်က ကေခိုင့်အတွက်ပြောနေတာပါ"
"ရှင်ကျွန်မကိုဘယ်လိုမိန်းမစားထင်နေလဲ၊ တဏှာကြီးတဲ့မိန်းမ ကာမဂုဏ်လိုက်စားပြီး
တော့မှနေတတ်တဲ့မိန်းမထင်နေလား"
"ဒီသဘောမဟုတ်ပါဘူးကေခိုင်ရယ်၊ ဒါပေမယ့်ကေခိုင်ပဲပြောဖူးတယ်လေ ကေခိုင့်မှာ
လဲအသွေးနဲ့အသားနဲ့ဆို ကိုကြီးနားလည်ပါတယ် ပုထုဇဉ်တွေပဲ"
ဘယ်လောက်တောင်အမြင်ကပ်စရာကောင်းသလဲ။ ကေခိုင့်လက်တွေတုန်လာလို့
သားကိုလွှတ်မကျအောင်မနည်းထိန်းပြီးပွေ့ထားရတယ်။
ပိုးစိုးပက်စက်ကိုပြန်လည်တိုက်ခိုက်ပြောဆိုချင်ပေမယ့် ပူထူနေတဲ့ဦးနှောက်ထဲကဘာ
မှထွက်မလာဘူး။ စိတ်ပျက်တယ်၊ ခံပြင်းတယ်၊ ဒေါသဖြစ်တယ်၊ ဝမ်းနည်းတယ် ဒီခံစားချက်
တွေကိုပဲသိနေတယ်။

"လမ်းဖယ်ပေးပါ"
ဒီတစ်ခါတော့ဘယ်လိုစိတ်ကူးပေါက်သွားတယ်မသိဘူး ဘေးကိုအသာကပ်ပေးတော့
ကေခိုင်အတင်းတိုးပြီးအခန်းပြင်ကိုထွက်လိုက်တယ်။ ကိုကြီးကိုတချက်တောင်လှည့်မကြည့်
တော့ဘဲထွက်လာခဲ့ပြီးခြံထဲထိဆင်းလိုက်တယ်။
ခြံထဲကဒါန်းလေးမှာထိုင်ရင်းသားကိုပဲနို့ဆက်တိုက်နေလိုက်တယ်။ ကေခိုင့်မျက်ရည်
စက်တွေကသားလေးကိုယ်ပေါ်ကိုကျတယ်။ မျက်နှာပေါ်လက်မောင်းသားလေးတွေပေါ်ကျ
တယ်။ မျက်ရည်တွေစိုနေတဲ့သားလေးကိုကြည့်ပြီးကေခိုင်ပိုပြီးရင်နာရတယ်။
သားလေးဘဝကောင်းစားရေးကိုအကြောင်းပြုပြီးကိုကြီးအိမ်မှာနေနေတာမှန်သလား
မှားသလားတွေးဖို့အသိဝင်လာခဲ့တယ်။ ကိုကြီးရဲ့ငွေကြေးဥစ္စာ၊ ဂုဏ်အရှိန်အဝါကိုအမှီပြုပြီး
သားလေးကိုလူတလုံးသူတလုံးဖြစ်စေရမယ်လို့ကေခိုင်အမြဲတွေးခဲ့တာမှန်သလားလို့
သံသယဝင်လာမိတယ်။
ဂုဏ်အရှိန်အဝါနဲ့သက်မဲ့ငွေကြေးဥစ္စာတွေကိုအထောက်အပံ့ရနိုင်ပေမယ့် သားလေး
ဟာကိုကြီးရဲ့မေတ္တာကိုတော့မရနိုင်ဘူးဆိုတာ တဖြည်းဖြည်းသေချာလာခဲ့ပြီ။
ဒီအတွေးဝင်လာပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ ကိုကြီးရဲ့လူရှေ့တမျိုး၊ လူကွယ်ရာတမျိုးအမူ
အကျင့်တွေကိုပြန်မြင်ယောင်လာမိတယ်။ လူရှေ့သူရှေ့မှာဆိုသားကိုအရမ်းချစ်အရမ်းဂရုစိုက်
ပြီးလက်ပေါ်ကမချတဲ့ဖေဖေကြီး။ လူကွယ်ရာရောက်တော့ကလေးကိုဖုတ်လေတဲ့ငပိရှိတယ်

တောင်မထင်တဲ့သူပါ။ ကလေးကချီစေချင်လို့လက်ကလေးမြှောက်ကမ်းပေးတာကိုတောင် မျက်နှာလွှဲပြီးထွက်သွားတတ်တဲ့အမူအကျင့်တွေက ကေခိုင့်အာရုံထဲမှာတရိပ်ရိပ်ပြန်ပေါ်လာတယ်။

ရှင်းရှင်းပြောရရင်ကလေးရှူးရှူးနေတဲ့ကိုကြီးဟာ သားလေးကိုတကယ်မချစ်ပါဘူး သူ့လူစဉ်မှီကြောင်း၊ ယောကျာ်းပီသကြောင်းသက်သေပြဖို့တခုထဲအတွက်နဲ့သာအသုံးချနေတာ ပဲဆိုတာတွေးကြည့်လေထင်ထင်ရှားရှားပေါ်လွင်လာလေပဲ။

ကေခိုင်သက်ပြင်းတချက်ချလိုက်ရင်းလမ်းမတဖက်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်မိတယ်။ လမ်းပေါ်မှာလူတွေကားတွေစက်ဘီးတွေသွားလာလှုပ်ရှားနေကြတယ်။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကို အကြောင်းပြုပြီးကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ကိုယ်သွားလာနေကြသူတွေအနေနဲ့ ကေခိုင့်ကိုသတိပြုမိကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့နဲ့ကေခိုင်ဆိုင်မှမဆိုင်ဘဲ။

တဦးတယောက်ကကေခိုင့်ကိုမြင်တယ်ပဲထားပါတော့ ခြံထဲမှာထိုင်ရင်းကလေးနို့တိုက်နေတဲ့သားသည်မိခင်တစ်ယောက်ဆိုတဲ့အသိပဲ သူတို့မှာရှိကြမှာ။ကေခိုင့်ခံစားနေရတဲ့ဝေဒနာတွေ၊ ကြုံတွေ့နေရတဲ့အခက်အခဲတွေကိုသိနိုင်ကြမှာလဲမဟုတ်ဘူး။

ကိုယ့်ကိစ္စကိုကိုယ်ပဲလုပ်ရမယ် ကိုယ့်ခံစားချက်ကိုကိုယ်ပဲခံစားလို့ရမယ်၊ကိုယ့်ပြဿနာကိုလဲကိုယ့်ပဲဖြေရှင်းလို့ရမယ်ဆိုတဲ့အတွေးခေါင်းထဲဝင်လာတဲ့အချိန်မှာတော့ ကေခိုင့်ကိုယ်လုံးလေးဆတ်ကနဲမတ်သွားတယ်။

သားကိုငုံ့ကြည့်လိုက်တော့နို့ကိုငုံထားရင်း နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်အိပ်ပျော်နေပြန်ပြီ။

"မေမေ့ကိုဘာဒုက္ခမှမပေးဘူး၊ အေးချမ်းလိုက်တဲ့သားလေးရယ်"

အိပ်ပျော်နေတဲ့သားလေးကိုဆက်ပွေ့ထားချင်ပေမယ့် အိမ်မှုကိစ္စတွေလုပ်ရဦးမယ်ဆိုတဲ့သတိဝင်လာတော့အိမ်ထဲပြန်ဝင်ခဲ့ရတယ်။ အခန်းထဲရောက်တော့ကိုကြီးကို ကုတင်ပေါ်မှာတွေ့ရတယ်။ မျက်လုံးတွေကိုမှိတ်ထားတယ် အိပ်နေသလားထင်မိပေမယ့် သားကိုပုခက်ထဲထည့်နေချိန်မှာပဲကိုကြီးမျက်လုံးတွေပွင့်လာပြီးကေခိုင့်ကိုစူးစိုက်ကြည့်နေတယ်။

သားကိုခြင်ထောင်ချပေးပြီးနို့တိုက်ဖို့လှန်တင်ထားတဲ့ဘရာဇီယာနဲ့အင်္ကျီကိုပြန်ဆွဲချနေတုန်း.....

"ခြံထဲဆင်းပြီးနို့လှန်ပြနေတယ်ပေါ့လေ၊ အဆင်ပြေခဲ့ရဲ့လား"

မျက်လုံးတွေပြာမိုက်သွားအောင်ကေခိုင်ဒေါသဖြစ်ရတယ်။ ဒါပေမယ့်ပြန်ပြောချင်စိတ်လဲမရှိတော့တာနဲ့ မကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီးအခန်းထဲကထွက်လာခဲ့တယ်။ ကိုကြီးဆီက ခပ်တိုးတိုးရယ်သံကခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်တဲ့အထိ ကေခိုင့်နောက်ကိုဝေ့ဝဲပြီးလိုက်လာတယ်။ မွန်းကြပ်လှောင်ပိတ်နေရတဲ့စိတ်ကြောင့်ကေခိုင့်အတွက် အိမ်ပြင်ကမြင်မြင်သမျှမြင်ကွင်းအားလုံးကအုံ့မှိုင်းရီဝေနေတယ်။

အပိုင်း(၄၆)

ဒေါ်လှခင်ဆီကဖုန်းလာတယ်၊ အိမ်ပြန်သွားတဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သတ်ပြီး ကိုကြီးကသူ့သမီးကိုဆူသတဲ့။

"ဒေါ်ဒေါ်ဘာလုပ်ရမလဲ ကေခိုင်"

"ဘာမှမလုပ်နဲ့၊ အဲဒီမှာပဲနေ၊ အဆင်ပြေမှပြန်လာ ဒီမှာဘာမှအထွေအထူးမရှိဘူး"

"ဆရာ့ကိုအားနာလို့သမီးရယ်"

"ဘာလို.အားနာရမှာလဲ၊ လူဆိုတာကိုယ့်အကြောင်းနဲ.ကိုယ်ရှိကြတာ၊ သူများပြောတိုင်း
လိုက်လုပ်နေလို.ရမလား"
"ဒါတော့ဒါပေါ့ သမီးရယ်"
ကိုကြီးဘာတွေပြောလိုက်တယ်မသိဘူး၊ ဒေါ်လှခင်အသံကတုန်တုန်ရီရီနဲ.။ ကေခိုင်
တခုသတိရလိုက်မိတယ်။ ဒေါ်လှခင်ကိုယ်တိုင်ကကေခိုင်သူ.ကိုအိမ်မှာမရှိစေချင်ဘူးလို.ထင်
နေလို.များလား၊ ဒီလိုတော့မဟုတ်လောက်ပါဘူး။
"ကေခိုင်ကဒေါ်ဒေါ့်ကိုမလာစေချင်လို.ပြောနေတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒေါ်ဒေါ့်မြေးလေး
ကျန်းမာရင်အိမ်ကိုအချိန်မရွေးပြန်လာလို.ရတယ်"
"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်သမီးရယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်အမြန်ဆုံးပြန်လာဖို.ကြိုးစားနေပါတယ်၊ ဆရာ့
ကိုလဲပြောလိုက်ပါ"
"ဟုတ်ကဲ့ပါ"
ဒေါ်လှခင်ဖက်ကအေးဆေးသွားပေမယ့် မအေးတာကကိုကြီး။ အိမ်ကိုနောက်ထပ်လူ
တစ်ယောက်ထပ်ခေါ်ဖို.ကြိုးစားနေတယ်။ သူဖွင့်မပြောပေမယ့်ကေခိုင်ရိပ်မိတာပေါ့။ကံကောင်း
တာကသူ.စိတ်ကြိုက်လူမရတာပဲ။ ကိုကြီးလိုချင်တာကအိမ်အတွက်လဲစိတ်ချရမယ့်အပြင်သူ.
ရဲ.သြဇာနာခံမယ့်လူမျိုး။
"ဒေါ်လှခင်မကြာခင်ပြန်လာမှာပဲကိုကြီးရယ်၊ တခြားလူရှာမနေပါနဲ."
ကေခိုင်ကမနေနိုင်လို.ပြောမိတော့ ကိုကြီးကကေခိုင့်ကိုမျက်လုံးနီကြီးနဲ.ကြည့်တယ်။
"ကေခိုင်ဒီအိမ်ရောက်တာဖြင့်ကြာလှပြီ၊ ကိုကြီးကအခုမှဘာလို.ကေခိုင့်ကိုစောင့်ကြည့်
ဖို.လူလိုချင်နေရတာလဲ"
ပြောပြီးမှစကားမှားသွားမှန်းသိလိုက်တယ်၊ ကိုကြီးလဲကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားပြီးမှ
ဒေါသတကြီးနဲ....
"မင်းကိုဘယ်သူပြောတာလဲ"
"ဘာလဲကိုကြီး၊ ကေခိုင်နားမလည်ဘူး"
ကေခိုင်ကပြန်လျှောချပေမယ့် ကိုကြီးကမရဘူး။
"မင်းကိုစောင့်ကြည့်တယ်လို.ဘယ်သူပြောတာလဲ"
ဒေါ်လှခင်ကိုကေခိုင်ကာကွယ်ရတော့မယ်။ ကိုကြီးကအရင်လိုမဟုတ်တော့ဘူး။
ဒေါ်လှခင်ကိုမကျေနပ်တာနဲ. ဒေါ်လှခင်သမီးကိုအလုပ်ဖြုတ်ချင်ဖြုတ်နေမှာ။
"ပြောစရာမလိုပါဘူး၊ အသိသာကြီးပဲ"
"မင်းကဘာတွေသိလို.လဲ"

"ကေခိုင်ဘာလုပ်တယ်၊ ဘယ်သွားတယ်၊ ဘယ်သူနဲ.စကားပြောတယ်၊ တယ်လီဖုန်း
လာသေးလား၊ ကိုကြီးဒေါ်လှခင်ကိုစောင့်ကြည့်ခိုင်းထားတာကေခိုင်မသိဘဲနေမလား"
"ဒီအဖွားကြီးပေါက်ကရပြောတာတွေ ကေခိုင်ကယုံသလား"
"ဒေါ်လှခင်ဘာမှမပြောပါဘူး၊ ကိုကြီးနေ.ခင်းဘက်ဖုန်းနဲ.လှမ်းမေးတာတွေ၊ ညနေ
ပြန်လာရင်အစီအရင်ခံရတာတွေ ကေခိုင်မသိဘဲမကြားဘဲနေမလား"
ချက်ကောင်းထိသွားလို.ကိုကြီးငိုင်ကျသွားတယ်။ ဒေါ်လှခင်ကိုသူသံသယဝင်တော့မှာ
မဟုတ်ဘူးထင်ရတာပဲ။
"ကေခိုင်ကအဲဒါကိုမကျေနပ်ဘူးလား"

"ကေခိုင်ကမဟုတ်တာလုပ်နေတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ်လုံတယ်၊ ကိုကြီး
လူတစ်ယောက်မကလို.လူတစ်ရာစောင့်ကြည့်နိုင်းလဲ ဒီလိုပဲနေမှာပဲ"
ကိုကြီးညိမ်နေတယ်၊ ခဏလောက်ကြာတော့တခုခုကိုစဉ်းစားမိသလိုခေါင်းကိုဆတ်
ခနဲ.ညိမ့်လိုက်ပြီး...
"ဒါ့ကြောင့်မင်းဒေါ်လှခင်ကိုပြန်လွှတ်လိုက်တာပေါ့လေ"
"မဆိုင်တာတွေလာပြောမနေပါနဲ.ကိုကြီး၊ ကေခိုင်ဒေါ်လှခင်ကိုပြန်လွှတ်တာသူ.လူမှု
ရေးကိစ္စ၊ မိသားစုကိစ္စကြောင့်၊ ကေခိုင့်ကိုစောင့်မကြည့်စေချင်လို. မဟုတ်ဘူး"
အပြစ်ရှိသူကသူကိုယ်တိုင်ဖြစ်လျက်နဲ. ကေခိုင့်ကိုပါတဖက်ကလှည့်ပြီးစွတ်စွဲလာတဲ့
ကိုကြီးကိုကေခိုင်တော်တော်လေးစိတ်ကုန်သွားရတယ်။ ဒါ့ကြောင့်...
"ပြောပါဦး ကိုကြီးကကေခိုင့်ကိုဘာတွေစိတ်မချဖြစ်နေရတာလဲ"
"မင်းနဲ.ဟိုလူနဲ.....................အိုကွာ ကေခိုင်သိပါတယ်၊ ကိုကြီးဘယ်လောက်စိတ်ပူ
နေရမယ်ဆိုတာကို"
"ဒါတွေကပြီးခဲ့တာကြာပြီပဲ၊ သူလဲဒီမှာမရှိတော့ပါဘူး"
"ပြန်လာမယ်ဆိုရင်"
"ဒီမှာ ကေခိုင်ပြောမယ်ကိုကြီး ကေခိုင်သာသူနဲ.ဇာတ်လမ်းဆက်ချင်ရင် အစောကြီး
ထဲကသူ.နောက်ကိုလိုက်သွားပြီ"
"ဒါတော့ဒါပေါ့....ဒါပေမယ့် ကိုကြီးကကေခိုင့်ကိုမစွန်.လွှတ်ရဲဘူး၊ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး"
ဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့ပြောလာတဲ့ ကိုကြီးအသံနဲ.စကားလုံးတွေကစိတ်မခိုင်ရင်ယိုင်နဲ.သွား
ချင်စရာပါ၊ ကေခိုင်ကတော့မတုန်လှုပ်တော့ဘူး။ ကိုကြီးကိုငဲ့ညှာသနားချင်စိတ်ကုန်ခမ်းသွားခဲ့
တာကြာပြီ။ သားလေးဘဂနောင်ရေးကိုသာထည့်မတွေးခဲ့ရင် ကေခိုင်ကိုကြီးနဲ.အဂေးဆုံးထိ
အောင်ပြေးချင်နေပြီ။
ကိုသန်းထိုက်နောက်ကိုလိုက်မယ်လို.မျှော်လင့်ချက်နဲ.ဒီလိုတွေးတာမဟုတ်ပါဘူး။
ကေခိုင်တစ်ယောက်ထဲလွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ.အေးအေးဆေးဆေးနေလိုက်ချင်တာတစ်ခုပါပဲ။
ခုတော့သားလေးကြောင့်အရာရာတွေဂေနေရပြီလေ။

အပိုင်း(၄၇)

ကမ်းပါးထိပ်တခုမှာကေခိုင်ရပ်နေတယ်၊ ငုံ.ကြည့်လိုက်တော့အောက်ကိုမမြင်ရဘူး။
မှောင်မဲလို.ဘယ်လောက်များနက်ရှိုင်းလိမ့်မလဲလို.တွေးရင်းနဲ.ကျောထဲမှာစိမ့်ပြီးအေးသွား
တယ်။
လေတွေကလဲတဟူးဟူးနဲ.ကေခိုင့်ကိုတိုးဂေ့.နေတယ်။ အေးစက်တဲ့လေပြင်းကြောင့်
ကေခိုင့်ဆံနွယ်တွေသာမကအဂတ်အစားတွေပါလေထဲမှာတလွင့်လွင့်မျောနေတယ်။ နားထဲ
မှာအသံလိုလိုတခုကိုလဲကြားနေရတယ်။
စကားပြောသံလိုလို၊ ညည်းတွားသံလိုလိုမသဲမကွဲအသံကဘာမှန်းမသိပေမယ့် ကေခိုင့်
ကိုချောက်ထဲခုန်ချဖို.တိုက်တွန်းနေသလိုပဲ။ ခြောက်ခြားစရာဒီအသံကိုမဂ့ံမရဲနားစွင့်ထောင်နေ
ရင်းကြောက်နေတဲ့ကြားက မှောင်မိုက်နေတဲ့ချောက်ကမ်းပါးထဲကိုမကြာမကြာငုံ.ကြည့်မိတယ်။
ဒီလိုကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းနဲ.ထူးခြားတဲ့အာရုံတခုကိုခံစားလိုက်ရတယ်။ ကေခိုင်လည်း
ချောက်ထဲကိုခုန်ချချင်နေတယ်။ ခုန်ချလိုက်ရင်ဘာတွေဖြစ်လာမလဲဆိုတဲ့စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ.စိတ်

တွေနဲ့အတူဖြစ်လိုရာဖြစ်စေတော့ ခုနချုလိုက်ချင်တဲ့စိတ်ကပါတပြိုင်နက်ထဲဖြစ်နေတယ်။
ချောက်ထဲကိုမကြည့်မိအောင်မျက်စေ့ကိုမှိတ်၊ အသံတွေကိုမကြားရအောင်နားကိုပိတ်
ရင်းလေပြင်းအဟုန်ကြောင့်ကေခိုင့်ကိုယ်လေးကမ်းပါးထက်မှာယိမ်းထိုးလှုပ်ရမ်းနေတယ်။
မထင်မှတ်ဘဲကေခိုင်ရပ်နေတဲ့ခြေလှမ်းကိုပြင်လိုက်မိတယ်။ သိသိကြီးနဲ့လား၊ မသိဘဲ
နဲ့လားကေခိုင်ကိုယ်တိုင်ဝေခွဲမရပေမယ့် ရှေ့ကိုခြေတလှမ်းတိုးမိတဲ့နောက်မှာတော့ရင်ထဲမှာ
လှိုက်ကနဲခံစားချက်နဲ့အတူ ကေခိုင်ချောက်ထဲကိုထိုးကျသွားတယ်။
အောက်ခြေကနေပြေးတက်လာတဲ့အေးစက်တဲ့လေပြင်းတွေက ကေခိုင့်ကိုအတင်းတိုး
ပေ့ကြတယ်။ အလန့်တကြားမျက်လုံးကိုမှိတ်ထားရင်းအောက်ခြေကိုအမြန်ဆုံးရောက်ပါစေ
တော့လို့ဆုတောင်းနေမိတယ်။
ကေခိုင့်ဆုတောင်းမပြည့်ပါဘူး၊ သန်မာတဲ့လက်တစ်စုံကကေခိုင့်ကိုပွေ့ယူလိုက်တယ်။
အံ့သြစိတ်နဲ့မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အမှောင်ထုထဲမှာဘာမှမမြင်ရပေမယ့် လူတစ်
ယောက်ကကေခိုင့်ကိုပွေ့ယူထားတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။
နောက်ပြီးကေခိုင့်နားထဲမှာစည်းချက်ညီညီထွက်ပေါ်လာတဲ့အသံတခုကိုပါကြားရတယ်
မြင်းခွာသံ..... ဒါဆိုကေခိုင်မြင်းတစ်ကောင်ပေါ်မှာပေါ့။ ချောက်ကမ်းပါးအောက်ခြေကိုရောက်
နေပြီလားလို့ငုံ့ကြည့်ပေမယ့် အမှောင်ထုကိုပဲမြင်ရတယ်။ မော့ကြည့်လိုက်တော့လဲအမှောင်
ထုပဲ။
"ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်သူလဲ"

အလောတကြီးမေးလိုက်မိပေမယ့် ခပ်တိုးတိုးရယ်သံတခုကလွဲပြီးဘာမှတုံ့ပြန်သံ
မကြားရဘူး။ ဒီရယ်သံကိုကေခိုင်ကြားဖူးသလိုလိုပဲ။ ကိုကြီးရယ်သံတော့မဟုတ်ဘူး။ ဒါဆို
"ကိုသန်းထိုက်၊ ကိုသန်းထိုက်လားဟင်"
အမေးစကားမဆုံးခင်မှာပဲ လက်တစ်ခုကကေခိုင့်ပါးစပ်ကိုလာပိတ်တယ်။ ပြီးတော့
အဲဒီလူကကေခိုင့်ကိုသူ့ရင်ခွင်ထဲတင်းကြပ်နေအောင်ဆွဲပွေ့ထားလိုက်တယ်။
ကေခိုင်ရင်တွေဖိုပြီးမောလာတယ်။ ဒါဆိုကိုသန်းထိုက်ဖြစ်မှာပဲလို့အတွေးနဲ့ပျော်သွား
တယ်။ ကိုသန်းထိုက်ဆိုရင်ကေခိုင့်ကိုဘာလို့စကားမပြောတာလဲ။ မေးချင်ပေမယ့်ပါးစပ်ကို
ပိတ်ထားတော့မေးလို့မရဘူး။
ဒီလူဟာကိုသန်းထိုက်ပဲထားပါတော့၊ သူကဘယ်ကဘယ်လိုရောက်လာပြီး ကေခိုင့်ကို
ဘယ်ခေါ်သွားမလို့လဲ။ မြင်းကြီးကတော့အမှောင်ထုထဲမှာခွာသံပြင်းပြင်းနဲ့လွင့်ကနဲလွင့်ကနဲ
နေအောင်တိုးဝင်ပြေးလွှားနေတယ်။
စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့်ရယ် ပြီးတော့ပါးစပ်ကိုပိတ်ထားတာရယ်ကြောင့်ကြာလာတော့
ကေခိုင်မောလာတယ်။ ဒါ့ကြောင့်အေးစက်နေတဲ့လေတွေကိုအသာအယာမျှင်းမျှင်းလေးရှိုက်
သွင်းရင်း အမောဖြေနေမိတယ်။
ကေခိုင်အမောနဲ့နဲပြေလောက်တဲ့အချိန်မှာပဲ မြင်းကြီးကတုန့်ကနဲထိုးရပ်သွားတယ်။
အဲဒီလူကကေခိုင့်ကိုပွေ့လျှက်သားနဲ့မြင်းပေါ်ကခုန်ဆင်းလိုက်တယ်။
အမှောင်ထုကြောင့်ကေခိုင်ဘာဆိုဘာမှမမြင်ရဘူး ဒါပေမယ့်သူကတော့အားလုံးကို
မြင်နေရသလိုပဲ။ မြင်းပေါ်ကဆင်းပြီးတော့ခြေတလှမ်းနှစ်လှမ်းလောက်လှမ်းအပြီးမှာ ကေခိုင့်
ကိုအောက်ချပေးလိုက်တယ်။ နူးညံ့တဲ့နေရာတခုမှာကေခိုင်ထိုင်မိလျှက်သားဖြစ်သွားတယ်။
သိချင်စိတ်နဲ့စမ်းကြည့်တော့ကတ္တီပါလိုချောမွတ်ပြီးဂါဝ္မ်းစိုင်လိုအိစက်တဲ့အတွေ့ကိုလက်က

သိလိုက်ရတယ်။ ထိုင်ခုံတခုလား၊ အိပ်ယာတခုလား။
"ကျွန်မဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲ"
ပါးစပ်ကိုပိတ်မထားတော့တဲ့အတွက် ကေခိုင်အမောတကောလေးမေးလိုက်မိတယ်။
"အိမ်ကိုလေ"
ပြန်ဖြေလိုက်တဲ့အသံကတိုးညင်းပေမယ့်ပဲ့တင်သံတွေပါနေတယ်။ အနားနားကပြော
သလိုလိုအဝေးကပြောနေသလိုလိုနဲ့။ ဘယ်သူ့အသံဆိုတာကိုလဲဖေခွဲလို့မရဘူး။
"မီးမဖွင့်ဘူးလား"
မေးမိမေးရာမေးလိုက်တော့ ခနလိုပဲရယ်သံသဲ့သဲ့ကြားရပြန်တယ်။
"မီးမလိုပါဘူး"
ထူးဆန်းတဲ့အသံကပြန်ဖြေတယ်။ ရှေ့နောက်ဝဲယာကိုလက်နဲ့ယမ်းကြည့်လိုက်တော့
လူတစ်ယောက်ရဲ့ကိုယ်လုံးကိုသွားတိုက်မိတယ်။ မာကျောကျစ်လစ်တဲ့ကြွက်သားတွေနဲ့
ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ကိုယ်လုံး။
"အို"
လက်နဲ့လိုက်စမ်းရင်းကေခိုင်လန့်သွားတယ်။ တဖက်လူကအဝတ်အစားမပါဘူးလေ။
ကိုယ်လုံးတီးကြီးနဲ့။ ကြောက်စိတ်နဲ့တုန်တုန်ရီရီဖြစ်ရရင်းကေခိုင့်ရင်ခုန်သံတွေမြန်လာတယ်။
နောက်ပြီးစိတ်ထဲမှာတခုခုကိုသိလိုက်သလိုပဲ။

"ရှင်ကိုသန်းထိုက်လား"
ပြန်ဖြေသံမကြားရဘူး။ ဒါပေမယ့်သူ့လက်တွေကကေခိုင့်ကိုယ်ပေါ်ကအဝတ်တွေကို
ချွတ်ခွာချလိုက်တယ်။
"ပြောစမ်းပါရှင်ရယ်....ရှင်ဘယ်သူလဲလို့"
ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာအဝတ်အစားကင်းမဲ့သွားတာကိုတောင်ဂရုမပြုအားပဲ ကေခိုင်အငမ်း
မရမေးနေမိတယ်။
"မင်းသိတဲ့လူပေါ့"
စိတ်ထဲမှာကိုသန်းထိုက်ရဲ့အသံနဲ့ဆင်သလိုလိုရှိပေမယ့်မတူဘူး။ ကြားဖူးသလိုလို
မကြားဖူးသလိုလိုနဲ့ကေခိုင်တခါမှမကြားဖူးမမြင်ဖူးတဲ့လူစိမ်းတစ်ယောက်ရဲ့အသံပါပဲ။ခက်တာ
ကကေခိုင့်ရင်ထဲမှာတော့ဒီအသံဟာ ကေခိုင်နဲ့ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်တဲ့အသံတခုလို့သိနေတယ်။
အမှောင်ထုထဲမှာလက်ကိုရှေ့ဆန့်ထုတ်လိုက်တော့နူးညံ့ချောမွေ့ပေမယ့် တင်းမာတဲ့
ကြွက်သားစိုင်တွေနဲ့ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ခန္ဓာကိုယ်တခုကိုသွားထိမိတယ်။
"ကိုသန်းထိုက်"
ရင်ထဲမှာခေါ်လိုက်တဲ့အသံက ပဲ့တင်ထပ်သွားတယ်။ သူမှသူပါပဲလို့စိတ်ထဲမှာထင်မြင်
လာမိတယ်။
"ဘာလို့ခုမှလာရတာလဲ ရှင်ရယ်"
တမ်းတလိုက်လှဲစွာပြောရင်းကေခိုင်သူ့ကိုအငမ်းမရဖက်လိုက်မိတယ်။ သူ့ဆီကတုန့်
ပြန်သံကိုမကြားရဘူး။ ဒါပေမယ့်တုန့်ပြန်စကားလုံးတွေအများကြီးထက်သာတဲ့ အယုအယ
အကြင်နာတွေကတခုပြီးတခုရောက်လာတယ်။
ကေခိုင့်တစ်ကိုယ်လုံးလေထဲမှာလွင့်သွားလိုက်ပြန်ကျလိုက်နဲ့။ ကေခိုင်ပျော်တယ်.....
ဒါပေမယ့်မောတယ် တခါတရံမှာနွမ်းလျှခွေယိုင်သွားပြီး တခါတရံမှာတော့ဘယ်ကမှန်းမသိတဲ့

အားအင်တွေခန္ဓာကိုယ်အနှံ့တိုးဝှေ့ပျံ့နှံ့သွားတယ်။ သူဟာကိုသန်းထိုက်ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ
မဟုတ်သည်ဖြစ်စေတကိုယ်လုံးပုံအပ်ဖို့ ကေခိုင်အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။
သူကအရမ်းသန်မာသလိုအရမ်းလဲကျွမ်းကျင်တဲ့သူပါ။ သူ့လက်ထဲမှာ၊ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ
ကေခိုင်အရုပ်ကလေးတရုပ်လိုသူပြုသမျှနေမိပါတယ်။
"ကျွန်မရှင့်ကို အရမ်းသတိရနေတာ"
တုန်ရီမောဟိုက်တဲ့အသံလေးနဲ့ ကေခိုင်ပြောမိတော့သူ့ဆီကရယ်သံသဲ့သဲ့ကြားရပြီးတော့...

"ခုတော့ငါရောက်လာပြီလေ"
ကေခိုင်ကြည်ကြည်နူးနူးလေးပြုံးရင်း သူ့ကိုအားရှိသလောက်ပြန်ဖက်ထားမိတယ်။
"ဘယ်လိုလဲ"
နားနားကိုကပ်ပြီးတိုးညင်းတဲ့အသံနဲ့မေးတယ်။ ကေခိုင်ခေါင်းညိမ့်ပြလိုက်တယ်။မှောင်
ထဲမှာမို့သူမြင်ပါ့မလားစိုးရိမ်မိသေးပေမယ့် သူမြင်ပါတယ်။ မမြင်သည့်တိုင်အောင်ကေခိုင့်ရဲ့
အဆင်သင့်ဖြစ်နေမှုက အရမ်းကိုထင်ရှားသိသာနေပြီမဟုတ်လား။
"အင်း"
ခါးလေးကိုကော့ပြီး ကေခိုင်တိုးတိုးညင်ညင်ညည်းလိုက်မိတယ်။ မခံစားရတာကြာပြီ
ဖြစ်တဲ့အတွေ့အထိအာရုံက ကေခိုင့်မျက်လုံးတွေကိုမှေးစင်းကျသွားအောင်လုပ်လိုက်တယ်။
နလုံးသွေးတချက်ခုန်လိုက်တိုင်းဟာ ကေခိုင့်အတွက်အဓိပ္ပါယ်ရှိနေတယ်။ ကြွကြွရွရွနဲ့
ထက်အောက်စုန်ဆန်လှုပ်ရှားနေတဲ့သူ့ကိုယ်ပေါ်ကကြွက်သားတွေရဲ့တုန်ခါမှုက ကေခိုင့်ကို
မူးမိုက်သွားစေမတတ်ပါပဲ။
အရာအားလုံးဟာတိတ်ဆိတ်သွားတယ်၊ လေဟာနယ်ဟင်းလင်းပြင်ကြီးတခုထဲကို
ရောက်သွားသလိုပဲ။ နောက်တော့တဖြည်းဖြည်းနဲ့အသံတွေကြားလာရတယ်။ တေးသံလိုလို
စောင်းသံလိုလို သာယာတဲ့အသံတခုဟာကေခိုင့်နားထဲကိုတိုးလိုက်ကျယ်လိုက်၊ မှိန်လိုက်
ဖျော့လိုက်နဲ့လူးလိမ့်ပြီးတိုးဝင်လာတယ်။
လောကရဲ့လူမှုဒုက္ခတွေပူပင်သောကတွေကင်းဝေးတဲ့နေရာလေးတခုကိုရောက်သွား
သလိုပါပဲ။ ဒီအခြေအနေရောက်အောင်ပို့ဆောင်ပေးတဲ့သူကိုလဲကျေးဇူးတင်မိတယ်။ ကေခိုင်
အရမ်းလဲပျော်ပါတယ်။ ဒီအခြေအနေလေးကိုပျောက်ဆုံးမသွားစေချင်ဘူး။ ပြီးဆုံးမသွားစေ
ချင်ဘူး။
ပီတိစိတ်ကြောင့်ကေခိုင့်ကိုယ်လုံးလေးတုန်နေတယ်။ ဒီတုန်ရီနေတဲ့ကိုယ်လုံးလေးကို
ပဲသူလိုရာသုံးဖို့ရက်ရက်ရောရောအတင်းထိုးပေးနေမိတယ်။
"ကေခိုင်၊ ကေခိုင်"
"ဘာလဲ ရှင်ရယ်"
အမောတကောခေါ်သံကြားလိုက်ရတော့ ကေခိုင်သူ့ပုခုံးကိုသိုင်းဖက်ရင်းမူန္ဒဲ့နွဲ့အသံ
လေးနဲ့မေးလိုက်မိတယ်။ ကေခိုင့်လက်ကလေဟာနယ်ကိုပဲဖက်မိတယ်။ ကေခိုင်လန့်သွားပြီး
လက်တွေကိုလေထဲမှာဝှေ့ရမ်းကြည့်နေတုန်းခေါ်သံကြားလိုက်ရပြန်တယ်။
"ကေခိုင်...ကေခိုင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ"
စိတ်မရှည်သလိုပြောလိုက်တဲ့ကိုကြီးအသံကနားထဲကိုဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးဝင်လာ
တော့မှ မျက်စိပြန်ဖွင့်ပြီးလူးလဲထလိုက်တယ်။

ကေခိုင်ထထိုင်လိုက်တဲ့အတွက်အိပ်ယာဘေးမှာခါးထောက်ရပ်နေတဲ့ ကိုကြီးနဲ့မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်မိလျှက်သားဖြစ်သွားတယ်။
"ဘာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲကိုကြီး"
ကိုကြီးကမျက်မှောင်ကုပ်ပြီးကေခိုင့်ကိုစူးစူးရဲရဲကြည့်တယ်။ မလုံမလဲစိတ်နဲ့ခန္တာကိုယ်
ပေါ်မှာလက်နဲ့ကယောင်ကတမ်းစမ်းကြည့်လိုက်မိတော့ အဝတ်အစားအပြည့်အစုံပါပဲ။ကေခိုင့်
ရဲ့ကယောင်ကတမ်းနဲ့ဇဝေဇဝါဖြစ်နေပုံကိုကြည့်ပြီးကိုကြီးပြုံးလိုက်တယ်။ ခနဲ့တဲ့အပြုံး။
"ကိုကြီးဘယ်အချိန်ကရောက်တာလဲ"
ပါးစပ်ထဲရောက်လာတဲ့မေးခွန်းတခုကိုမလုံမလဲမေးလိုက်တော့ကိုကြီးကပြန်မဖြေဘဲနဲ့
"စိတ်နဲ့ကိုယ်နဲ့ကပ်ပြီလား"
"ဘာဖြစ်လို့လဲကိုကြီး"
"မင်းဟာမင်းပဲသိမှာပေါ့"
စိတ်တိုနေတဲ့အသံနဲ့ပြောပြီးကိုကြီးချာကနဲလှည့်ထွက်သွားတယ်။ ကေခိုင်ကြောင်
တောင်တောင်နဲ့ကုတင်ပေါ်ကဆင်းပြီးကိုကြီးနောက်ကိုလိုက်သွားရင်း စိတ်ထဲမသိုးမသန့်
ဖြစ်ရတာကြောင့်ထဘီနောက်ဖက်ကိုလက်နဲ့စမ်းကြည့်လိုက်တော့ စိုရွှဲနေတဲ့အကွက်တစ်ခု
ကိုစမ်းလိုက်မိတယ်။
"ဟောတော့"
ခြေလှမ်းတွေတုံ့ကနဲရပ်သွားပြီးအခန်းပြင်ရောက်သွားတဲ့ကိုကြီးကိုသေချာအောင်
တချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးမှထဘီကိုလှည့်ဝတ်လိုက်ရတယ်။ ထဘီပြင်ဝတ်ရင်းဖြန့်ကြည့်
လိုက်တော့လက်သီးဆုပ်လောက်ရှိမယ့် အကွက်တစ်ကွက်။
"စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်"
စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပြောရင်းအခန်းဝကနေကိုကြီးကိုလှမ်းချောင်းမိသေးတယ်။ တော်
ပါသေးရဲ့အိမ်ရှေ့ခန်းရောက်သွားပြီထင်တယ် အရိပ်အယောင်တောင်မမြင်ရတော့ဘူး။
သက်ပြင်းလေးတချက်ခိုးချလိုက်မိစဉ်မှာပဲသားဆီကအဲ့ကနဲငိုသံထွက်လာတယ်။
ဟုတ်ပါရဲ့သားကိုမေ့နေမိတာ။
"မေမေလာပြီသားလေးရေ"

အပိုင်း(၄၈)

ညကကိုကြီးကအခန်းထဲပြန်မအိပ်ဘူး။ ဧည့်ခန်းထဲမှာအိပ်သလား၊ အရင်ဒေါ်လှခင်
အိပ်သွားတဲ့သူ့တဖက်ခန်းမှာသွားအိပ်သလားမသိဘူး။ ကေခိုင်လဲလိုက်မကြည့်မိဘူးလေ။
ရှုရှူးတွေစိုရွှဲနေတဲ့သားလေးကိုအဝတ်လဲပေးပြီးပြန်ချော့သိပ်လိုက်ရတယ်။ သားအိပ်
ပျော်သွားတော့ကေခိုင်လဲကုတင်ပေါ်မှာခွေခွေလေးလှဲနေမိတယ်။ မျက်စိကိုမှိတ်ထားပေမယ့်
အိပ်လို့မပျော်ဘူး။ အိပ်လဲမအိပ်ရဲဘူး။ အိပ်ပျော်သွားမှာကိုကြောက်နေမိတယ်။ မျက်နှာကျက်
ပေါ်ကမီးချောင်းကိုအမိပ္ပါယ်မဲ့စွာငေးရင်းမိုးလင်းခဲ့ရတဲ့ညပေါ့။
အိပ်ရေးမဝလို့လူကနွမ်းနယ်နေပေမယ့် မနက်ခင်းကျတော့အိပ်ယာကထရတယ်။
အိမ်အလုပ်တွေကတန်းစီပြီးရှိနေတယ်လေ။အဓိကကတော့သားလေးကိစ္စတွေပေါ့။တွေ့ကရာ
လျှောက်လုပ်ရင်းမနက်စာစားဖို့တောင်မေ့နေတယ်။ စားချင်စိတ်လဲမရှိပါဘူး။
နေ့ခင်းရောက်မှကော်ဖီတစ်ခွက်ဖျော်ပြီးဘီစကစ်မုန့်ကလေးနဲ့မျှောချရင်း ဗမ်းကို

ဖြည့်ရတယ်။ စားချင်သောက်ချင်စိတ်မရှိပေမယ့်ကလေးနဲ့တိုက်နေရတဲ့မိခင်တစ်ယောက်
အတွက်အစားစားဖို့လိုတယ်မဟုတ်လား။ သားလေးကိုနို့တိုက်နိုင်ဖို့စားရမယ်လေ။
မုန့်သုံးလေးခုစားပြီးဗိုက်ပြည့်သွားပေမယ့် ထမင်းအိုးတည်ဦးမှလို့စဉ်းစားရင်းထိုင်
နေရာကအထလိုက်မှာ ဖုန်းမြည်လာတယ်။
"ဟဲလို"
ကေခိုင်ထူးလိုက်ပေမယ့် တဖက်ကအသံကိုရုတ်တရက်ပြန်မကြားရဘူး။ လိုင်းမကြည်
ဘူးထင်ပါရဲ့ တကျစ်ကျစ်မြည်သံတွေနဲ့လေတိုးသံလိုတရှဲရှဲမြည်သံတွေကိုကြားနေရတယ်။
နယ်ဝေးကဆက်တာများလား၊ ဒါဆိုရင်ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ။ကေခိုင်ရင်ဒိတ်ကနဲခုန်သွားတယ်။
"ဟဲလို...ပြောပါရှင်"
"ကေခိုင်လား"
အသံကမကြည်လင်ဘူး၊ ဗလုံးဗထွေးဖြစ်နေတယ်။
"ဟုတ်ပါတယ်ရှင့်"
"ခံချင်လား"
"ရှင်........ဘာပြောတယ်"
ဆူညံသံတွေကြောင့်သဲသဲကွဲကွဲမကြားလိုက်ရဘူး။
"အော်...ခံချင်လားလို့ မေးတာပါ"
"ဘာတွေပြောနေတာလဲ"
"ခံချင်ရင်ချပေးမယ်လေ"
"မိုက်ရိုင်းလှချည့်လား၊ ရှင်ဘယ်သူလဲ"

"မင်းခံချင်နေမှန်းသိတဲ့သူပေါ့.........ဟားဟားဟား"
ကေခိုင်ဒေါသစိတ်နဲ့ဖုန်းခွက်ကိုဆောင့်ချလိုက်မယ်ဟန်ပြင်ပြီးမှ စိတ်ထဲမှာတစုံတခုကို
သတိရလိုက်မိပြီးတော့...
"ကိုကြီး၊ ကိုကြီးမဟုတ်လား"
"ဟားဟား..........မင်းကဘယ်သူထင်သလဲ"
"ကေခိုင်မရိပ်မိဘူးထင်လား၊ ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ကိုကြီးရယ်"
တဖက်ကတဂျစ်ဂျစ်မြည်သံတွေပျောက်သွားပြီး ကိုကြီးအသံပြန်ပေါ်လာတယ်။ကြည်
ကြည်လင်လင်နဲ့...
"အော်.........ကိုကြီးက ကေခိုင်လိုအပ်နေသလားလို့ပါ"
"ကိုကြီးနောက်နေတာလား၊ နောက်နေတာဆိုရင်တော့ ဆက်မနောက်ပါနဲ့တော့"
"မနောက်ပါဘူးကေခိုင်ရဲ့၊ ကိုယ်အတည်ပြောနေတာ"
"အတည်ပြောရအောင်ရှင်ကဘယ်လောက်အစွမ်းရှိလို့လဲ"လို့မေးပစ်လိုက်ချင်စိတ်
တွေကိုအတင်းကျိတ်မှိတ်မျိုချလိုက်ရင်း ဆက်ပြောချင်စိတ်မရှိတော့တာနဲ့ဖုန်းကိုပြန်ချလိုက်
တယ်။ ပြောချင်စိတ်မရှိသလိုပြောစရာစကားလည်းမရှိတော့ပါဘူး။
ဖုန်းကအဆက်မပြတ်ထပ်ခါထပ်ခါမြည်နေပေမယ့် ကေခိုင်မကိုင်တော့ဘူး။နံရံကပလပ်
ကိုဆွဲဖြုတ်လိုက်ပြီး သားလေးဘေးမှာသွားထိုင်နေလိုက်တယ်။
"ဟယ်သားလေးနိုးနေပြီ၊ ငိုလဲမငိုဘူး လိမ်မာလိုက်တာ မေ့မေ့သားက"
အမေ့အသံကိုကြားလိုက်တော့ သားလေးကမော့ကြည့်ပြီး ပြုံးပြတယ်။

"နိုးနေရင် မေမေချိုမှာပေါ့သားရဲ့."
ကလေးတဖက်နဲ့.အိမ်ထဲမှာဟိုဟာလုပ်ဒီဟာလုပ်နဲ့.ကေခိုင်စိတ်နဲနဲပြန်ကြည်လင်လာ
တယ်။ဖုန်းဆက်ပြီးကိုကြီးမဟုတ်တရုတ်တွေပြောတာကိုလဲမေ့သွားတယ်။လုံးလုံးမေ့တာတော့
မဟုတ်ပါဘူး တခါတခါတော့ခေါင်းထဲဝင်လာတယ်။ ဒါပေမယ့်ချက်ချင်းပြန်ထုတ်လိုက်နိုင်
တယ်။ ဒီအပေါ်မှာတနံ့.နံ့.နဲ့.စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်ရတာမျိုးမရှိတော့ဘူး။ ကြားကြားချင်း
စိတ်အရမ်းဆိုးခဲ့ပေမယ့် အဓိပ္ပါယ်မရှိတာတွေပြန်တွေးပြီး ဘာဖြစ်လို့.အချိန်ကုန်ခံရမှာလဲ။

အပိုင်း(၄၉)

လူ့.စိတ်ဟာဆန်းတယ်။ လူဆိုတဲ့သတ္တဝါကလည်းဆန်းကြယ်တယ်။ ဒါ့ကြောင့်လဲ
ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိနေတဲ့သတ္တဝါတွေထဲမှာလူကထူးခြားပြီးနေတာဖြစ်မယ်။
ကေခိုင်ကြားဖူးတာသတ္တဝါတွေ၊ အထူးသဖြင့်လူမဟုတ်တဲ့တိရစ္ဆာန်လို့.ခေါ်ကြတဲ့
သတ္တဝါတွေမှာအိပ်ဖို့.၊ စားဖို့.နဲ့.ကာမဂုဏ်မှီဝဲဖို့.ပဲအသိဉာဏ်ရှိတယ်တဲ့။ ကေခိုင်မြင်
သလောက်တွေ့.သလောက်အသိဉာဏ်နဲ့.ယှဉ်ကြည့်တော့ ဒီစကားမှန်တယ်။
လူတွေမှာကျတော့ အိပ်ချင်လျှက်နဲ့.မအိပ်ရဘူး။ စားချင်လျှက်နဲ့.လည်းမစားရဘူး
ဆိုတာတွေရှိနေပြန်ရော။ မအိပ်ချင်ပေမယ့်အိပ်ရတဲ့အခါတွေရှိသလို မစားချင်ဘဲစားရတာ
တွေလဲရှိတယ်။
တိရစ္ဆာန်တွေကျတော့ အိပ်ချင်တဲ့နေရာထိုးအိပ်လိုက်တာပဲ။ စားချင်ရင်လဲတွေ့.တာ
ကောက်စားလိုက်တာပဲ။ သူတို့.ဘာသာဘာဝမိတ်ဖက်နဲ့.တွေ့.တဲ့အခါလဲ မေထုန်မှုပြုလိုက်ကြတာပဲ။
လမ်းပေါ်မှာသွားရင်းလာရင်း ခွေးတွေမိတ်လိုက်နေကြတဲ့မြင်ကွင်းမျိုးကိုဘယ်သူမှ
အထူးအဆန်းလို့.မမြင်ကြဘူး။ လောကသဘာဝကိုပြည့်ပြည့်ဝဝနားမလည်သေးတဲ့ကလေး
တွေအတွက်တောင်ထူးခြားတဲ့မြင်ကွင်းမဟုတ်ဘူး။
လူတွေကျတော့အသိဉာဏ်ရှိလို့.ယဉ်ကျေးလို့.ဆိုတဲ့အကြောင်းပြချက်တွေနဲ့.
ကိလေသာစိတ်ကိုမျက်နှာဖုံးစွပ်ပြတတ်ကြတယ်လေ။ တိရစ္ဆာန်တွေနဲ့.မတူခြားနားပါတယ်
ဆိုပေမယ့်လူတွေဘာလုပ်ကြသလဲ။ အိပ်တယ်၊ စားတယ်၊ ကာမဂုဏ်မှီဝဲကြတယ်။ ဒီအချက်
တွေမှာလူနဲ့.တိရစ္ဆာန်ဘာကွာလို့.လဲ။ တိရစ္ဆာန်တွေကတွေ့.ရာနေရာမှာမိတ်လိုက်ကြပြီးလူတွေ
ကမမြင်ကွယ်ရာအရပ်မှာဆောင်ရွက်ကြတယ် ဒါပဲကွာတာမဟုတ်လား။
ဒီလိုတွေတွေးနေပေမယ့် ခုနေခါမှာကေခိုင့်ကိုလမ်းလည်ခေါင်မှာဒီကိစ္စလုပ်မလားလို့.
မေးလာရင်တော့ကေခိုင်ဘယ်လုပ်မှာလဲ၊ ကေခိုင်ကလူလေ။ နောက်ပြီးမိန်းမသားတစ်ယောက်
နောက်ပြီး အသက်ထက်အရှက်ကအရေးကြီးတယ်လို့.ခံယူထားတဲ့မြန်မာမိန်းကလေး။
ဒါပေမယ့်ဘာဖြစ်တယ်မသိဘူး ခုတလောကေခိုင့်စိတ်တွေရှုပ်ထွေးနောက်ကျိနေတယ်
အလိုမကျမှုတွေများနေတယ်။
တကယ်လို့.များလူတွေမှာအရှက်တရား၊ ယဉ်ကျေးမှုနဲ့.အသိဉာဏ်၊ ဘာသာတရား
အဆုံးအမ အဲဒါတွေများမရှိခဲ့ရင်ဘယ်လိုနေမလဲ။ လူအပါအဝင်သတ္တဝါအားလုံးဟာပုံပန်း
သဏ္ဍာန်သာကွဲပြားပြီးကျန်တာအားလုံးတူညီခဲ့တယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုနေမလဲ။ခေါင်းထဲကိုဝင်ဝင်
လာတတ်တဲ့အတွေးတွေကို ကေခိုင်မုန်းတယ်၊ စက်ဆုပ်တယ်။
တကယ်လို့.သာလူသားဟာတိရစ္ဆာန်နဲ့.မခြားဘူးဆိုရင်အိမ်ထဲမှာ၊ ဆိတ်ကွယ်ရာမှာ
သာမကလမ်းပေါ်မှာ၊ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ၊ ပန်းခြံထဲမှာ၊ ဈေးထဲမှာ၊လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာလူသား

အထီးအမတွေ.......။ တွေးရင်းတွေးရင်းကေခိုင့်မျက်နှာလေးရဲတက်လာတယ်။ ဒီလိုအခြေ
အနေဆိုရင်ကေခိုင်လည်းဘာထူးမှာလဲ သူတို့လိုပဲနေမှာပေါ့။
ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေတဲ့ကေခိုင့်ပုံရိပ်တွေက တချက်တချက်
အာရုံထဲမှာပေါ်ပေါ်လာတတ်တယ်။ ကေခိုင်စိတ်ဆိုးတယ်။ ဒေါသဖြစ်တယ်။ စက်ဆုပ်တယ်။
ရွံမုန်းတယ်။ ကေခိုင့်ကိုယ်ကေခိုင်အထင်သေးတယ်။ တခါတခါကိုယ့်ပါးကိုယ်ပြန်ရိုက်မိမတတ်ဖြစ်ရတယ်။

ကေခိုင်ဒီလိုဂယောက်ဂယက်ဖြစ်နေတာ ကိုကြီးသိရင်ဘယ်လိုနေမလဲ။ အရမ်းကို
အထင်သေးသွားမှာသေချာတယ်။ ဒါဆိုရင်ခုတလောကိုကြီးပြောပြောနေတဲ့ မကြားဖူံမနာသာ
စကားလုံးတွေထက်ပိုပြီးပြင်းထန်တဲ့စကားလုံးတွေ ပြောလာမယ်ထင်တယ်။
ကေခိုင်ကိုသန်းထိုက်ကိုသတိရပါတယ်။ အရင်ကတော့ဒီစိတ်ကိုကြိုးစားဖျောက်ဖျက်
ပေမယ့်ခုတော့ဒီအတိုင်းပဲထားလိုက်တော့တယ်။ အိမ်ထဲမှာသားလေးနဲ့ကေခိုင်နှစ်ယောက်ထဲ
ကျန်ခဲ့တဲ့အချိန်တွေဆိုရင် ပိုသတိရတယ်။
ခုတော့ဒီလိုသတိရတမ်းတမှုတွေကိုကေခိုင်ပြန်ပြီး သံသယဝင်နေရပြီ။ ကေခိုင်ရဲ့
သတိရလွမ်းဆွတ်မှုတွေဟာဖြူစင်ပါရဲ့လားလို့။
ကေခိုင်အိပ်မက်ဆိုးတွေမကြာမကြာမက်တယ်။ အိပ်မက်ဆိုးတွေအများစုက ကေခိုင်
ဟာယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ချစ်ပွဲဝင်နေရတာမျိုးတွေချည်းပဲ။ တခါတလေလဲကိုသန်းထိုက်
၊တခါတလေကျရင်ဘယ်သူမှန်းမသိတဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြန်ရော။ တခါတလေကျပြန်
တော့အိပ်မက်ထဲမှာ ကေခိုင့်ကိုလူတစ်ယောက်ကယုတ်မာရိုင်းစိုင်းစွာမတော်မတရားကျင့်
တာမျိုးတွေမက်တတ်တယ်။ ဒီလိုမတရားကျင့်ခံရတဲ့အိပ်မက်တွေထဲကနေလန့်နိုးလာတဲ့
အခါမျိုးမှာကိုကြီးရဲ့ သံသယမျက်ဝန်းတွေနဲ့ရင်ဆိုင်ရပြန်တယ်။
ကေခိုင်အရမ်းစိတ်ညစ်ရတယ်။ နောက်ပြီးအရမ်းလဲသိမ်ငယ်ရတယ်။ ငါဘာဖြစ်နေ
တာလဲလို့အကြိမ်ကြိမ်ပြန်စဉ်းစားသုံးသပ်ကြည့်မိတယ်။ ဒီလိုအခါမျိုးမှာရလာတတ်တဲ့အဖြေ
တစ်ခုက ကေခိုင့်ကိုစိုးရိမ်ထိတ်လန့်စေတယ်။
"ကေခိုင့်အသွေးအသားတွေကယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုတောင့်တနေတယ်" ဒီလို
တွေးလိုက်မိတိုင်း ကိုယ့်ပေါင်ကိုကိုယ်တအားလိမ်ဆွဲပြီး"မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး"လို့အတင်း
ပြန်ငြင်းမိတယ်။
မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကေခိုင်ဟာဒီလိုသွေးသားသောင်းကျန်းတတ်တဲ့မိန်းကလေးမျိုးမဟုတ်
ဘူး။ ကြောက်လန့်တကြားနဲ့ပြန်ငြင်းဆန်မိတယ်။
ကိုသန်းထိုက်တစ်ယောက်နဲ့ပဲကေခိုင်ပတ်သတ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူ့တစ်ယောက်ကိုပဲ
ကေခိုင်တပ်မက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။
ကေခိုင်အပျိုဖြစ်စ ဖိုမသဘာဝကိုနားလည်ခါစ၊ ကေခိုင့်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းတွေ
ဟာဘာအတွက်ဘယ်နေရာမှာအသုံးချလို့ရတယ်ဆိုတာသိစဉ်ကထဲက ကေခိုင့်ပတ်ဝန်းကျင်
မှာယောက်ျားဆိုတာမရှားပါဘူး။ မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်လို့လူတိုင်းသတ်မှတ်ခြင်းခံရတဲ့
ကေခိုင့်ကိုချစ်ချင်ကြင်နာချင်သူတွေအများကြီးပါ။
ငယ်ငယ်ကရည်းစားခဏထားဖူးတယ်။ နောက်တော့ကိုကြီးနဲ့လက်ထပ်လိုက်တဲ့အထိ
ဘဝမှာတည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နေနိုင်ခဲ့ပြီးတော့ အခုကျမှယိမ်းယိုင်ချင်နေတဲ့စိတ်ကို ကေခိုင်
နားမလည်တော့ဘူး။
နောက်ဆုံးတော့ကေခိုင့်ကိုဘဝထွက်ပေါက်တံခါးတချပ်ကိုဖွင့်ပြပေးသွားတဲ့

ကိုသန်းထိုက်ကိုပဲစိတ်နာရတော့မလိုလိုနဲ့.အပြစ်တင်မိတော့တယ်။
အပြစ်မြင်မိပြီဖြင်မိပေမယ့် သူ.ကိုမမေ့မလျော့သတိရမိတာကလဲရှိနေတော့ ကေခိုင်
သက်ပြင်းတွေတွင်တွင်ချနေရုံကလွဲပြီး ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ။ သူကတော့ အရပ်တပါးမှာ
ကေခိုင့်ကိုသတိတောင်ရပါတော့မလား။ ဒီလိုတွေးမိရင်ကေခိုင်ငိုချင်လာတယ်။

အပိုင်း(၅၈)

ဒီနေ.ရုံးကပြန်လာတဲ့ကိုကြီးကိုကြည့်ရတာ တမျိုးပဲ။ အကြောင်းတခုခုကြောင့်ပျော်နေ
သလိုလိုထင်ရသလို လျှို.ဝှက်ချက်တခုကိုထိန်းသိမ်းထားရတဲ့မလုံမလဲအမူအယာကိုလည်း
တွေ.ရတယ်။ ပြန်လာတာစောပေမယ့်မှုးတော့တော်တော်မှုးနေပြီ။
ကေခိုင်လဲသူ.ကိုမသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်ပြီး ကိုယ်လုပ်စရာရှိတဲ့အလုပ်တွေကို
လျှောက်လုပ်နေလိုက်တယ်။ စိတ်လဲမဝင်စားပါဘူး။ ကိုကြီးကလဲအိမ်ရှေ.ခန်းမှာလာထိုင်နေ
သေးပေမယ့် ကေခိုင်ကသူ.ဟာသူအလုပ်ရှုပ်နေတာကြောင့်သူစတည်းချတဲ့စာဖတ်ခန်းထဲပြန်
ဝင်သွားတယ်။
အလုပ်တွေလဲပြီး သားလေးလဲအိပ်ပျော်သွားတော့မှအိမ်ရှေ.ခန်းမှာကေခိုင်တီဗွီထိုင်
ကြည့်နေမိတယ်။ သားအလုပ်တဖက်ရှိတာရယ်စိတ်လဲမပါတာကြောင့်ရယ် ကေခိုင်တီဗွီ
မကြည့်ဖြစ်တော့တာကြာပြီ။ ခါတိုင်းကြည့်နေကျကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲတွေကိုဘာမှန်း
တောင်မသိတော့ဘူး။
ခုညကိုးနာရီကျော်မှာလာတဲ့ကိုရီးယားကားကိုထိုင်ကြည့်နေမိတယ်။ အဆက်အစပ်လဲ
မရှိ ဘာမှန်းလဲမသိပေမယ့်မအိပ်ချင်သေးတာနဲ့. အပျင်းပြေထိုင်ကြည့်နေလိုက်တယ်။
ကြည့်ရင်းနဲ့.ကိုယ့်ဖာသာပြုံးမိသေးတယ်။ ဒီနေ.မှတပိုင်းတစကနေစကြည့်ရတာဆို
တော့အရင်နေ.တွေကဘာတွေဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာလဲမသိ၊ နောက်နေ.တွေကြည့်ဖြစ်ဖို.ကလဲ
မသေချာဆိုတော့ ဒီဇာတ်လမ်းဘယ်လိုဆက်ဖြစ်မယ်ဆိုတာလည်းမသေချာဘူး။ ကေခိုင့်
အတွက်တနေ.တာကလဲ ဒီလိုတနေ.စာဇာတ်လမ်းတပိုင်းလိုပါပဲ။
အတိတ်၊ အနာဂါတ်နဲ့.ပစ္စုပ္ပန်ဆိုတဲ့ကာလသုံးပါးမှာ အတိတ်နဲ့.အနာဂါတ်ဆိုတာ
ကေခိုင်မေ့ထားတာကြာပြီ။ လက်ရှိအချိန်မှာပဲအဆင်ပြေအောင်ကြိုးစားနေထိုင်ခဲ့ရတာကြာ
လှပြီပေါ့။
"ကေခိုင်"
နောက်နားကကိုကြီးခေါ်သံထွက်လာလို.လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ စက္ကူဗူးကြီးတစ်ခု
ကိုကိုင်ထားတာတွေ.ရတယ်။
"ကေခိုင့်ကိုပြစရာရှိတယ်"
စိတ်မဝင်စားပေမယ့် မကောင်းတတ်တာနဲ့...
"ဘာတွေလဲကိုကြီး"
"ကေခိုင့်အတွက်လေ.....ဟီးဟီး"
ကိုကြီးကစားပွဲပေါ်မှာဗူးကြီးကိုချလိုက်ပြီးကေခိုင့်ဘေးကခုံမှာဝင်ထိုင်တယ်။ ဗူး
အရွယ်အစားကိုကြည့်ပြီးဘာဖြစ်နိုင်မလဲလို.ကေခိုင်စဉ်းစားကြည့်မိတယ်။ ဗူးအရွယ်အရဆိုရင်တော့ဖိနပ်ပဲ။

ကိုကြီးကဗူးအဖုံးကိုဖွင့်လိုက်တော့အထဲမှာနောက်ထပ်ဗူးနှစ်ဗူးထွက်လာပြန်တယ်။
ဒါဆိုရင်ဖိနပ်လဲမဟုတ်နိုင်ဘူး။ ကိုကြီးကတစ်ဗူးကိုထုတ်ယူလိုက်ပြီးရှည်မျောမျောဗူးရဲ့
ထိပ်ဖကိုဖွင့်လိုက်ပြီးအထဲကပလပ်စတစ်အိတ်တစ်လုံးကိုထုတ်လိုက်ပြန်တယ်။ သူ.ပုံစံက
မှော်သေတ္တာထဲကပစ္စည်းတွေတမျိုးပြီးတမျိုးပရိတ်သတ်ကိုထုတ်ပြနေတဲ့မျက်လှည့်ဆရာလိုပဲ။

ဗူးထဲကထွက်လာတဲ့ပလပ်စတစ်ထုတ်ကိုကိုကြီးဖြည်ချလိုက်တော့ ကေခိုင်မျက်လုံး
ပြူးသွားတယ်။
"အို........."
ယောင်ယမ်းပြီးမျက်စိမှိတ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ကိုကြီးကတုန်ရီတက်ကြွတဲ့အသံကြီးနဲ့.
"တူတယ်နော်ကေခိုင်"
ကေခိုင်ရင်ထဲမှာအော်ဂလီဆန်လွန်းလို့.မကြည့်ချင်ဘူး။ မကြည့်ဘဲလည်းမနေနိုင်
တော့မရဲတရဲပြန်ခိုးကြည့်မိတယ်။ ကြည့်မိတာနဲ့.ရင်ထဲမှာဘာလိုလိုကြီးဖြစ်လာပြီး မနေတတ်
မထိုင်တတ်အောင်ဖြစ်လာရတယ်။
ကိုကြီးပြောသလိုပဲအရမ်းတူပါတယ်၊ အရောင်အဆင်းနဲ့.သွေးကြောတွေဖောင်းကြွနေ
တာကအစ အရွယ်အစားကအဆမတန်ကြီးမားလွန်းနေတာကကလွဲရင်ပေါ့။
"ဘာတွေလျှောက်လုပ်လာတာလဲကိုကြီးရယ်"
ရန်တွေ့ဖို့.ကိုတောင်မေ့လျော့သွားတဲ့ ဒေါသကြောင့်ပြောမိပြောရာပြောချလိုက်မိတယ်။
"ကေခိုင့်ဖို့.လေ ဟီးဟီး၊ ဘော်ဒီစပရေးဗူးလိုမဟုတ်ဘူး၊ အရမ်းနူးညံ့တာ၊ လာကိုင်ကြည့်ပါလား"
ပြောပြောဆိုဆိုကေခိုင့်လက်ထဲအတင်းထိုးထည့်လို့.သူ့.လက်ကိုအတင်းပြန်ပုတ်ထုတ်
ရင်းကေခိုင်ထွက်သွားဖို့.ထိုင်ရာကထလိုက်ပေမယ့် ကိုကြီးကသူ့.လက်ထဲကဟာကြီးကိုစားပွဲ
ပေါ်တင်လိုက်ပြီး ကေခိုင့်ကိုအတင်းပြန်ဆွဲထားတယ်။
"ကိုင်မကြည့်ချင်လဲနေနေ ရတယ် ရတယ်၊ ကိုယ်ပဲလုပ်ပေးမယ့်ဥစ္စာ ဟဲဟဲ"
ကေခိုင်အရမ်းစိတ်ပျက်ရတယ်၊ ကိုကြီးဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကိုလဲနားမလည်
တော့ဘူး။ ကြာရင်ကေခိုင်ရူးရတော့မယ်ထင်တယ်။
"နေပါဦးကေခိုင်ရဲ့ ဒီမှာပြစရာရှိသေးတယ် ဟဲဟဲ"
သူဘာပြပြကေခိုင်မကြည့်ချင်တော့ဘူး။ ဒီနေရာကထွက်ပြေးချင်နေပြီ။ ဒါကိုသိတဲ့
ကိုကြီးကကေခိုင့်ကိုလက်တစ်ဖက်နဲ့.အတင်းဆွဲထားပြီး နောက်တစ်ဖက်နဲ့.ကျန်နေတဲ့အထုပ်
ကိုဖေါက်တယ်။
"ဒီမှာကြည့် ဟီးဟီး ဒါလဲတူတယ်နော်"
ရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်တော့ လေးထောင့်တုံးတစ်တုံးလိုလိုပဲ။
"အော်.......အင်းဟုတ်သားပဲ ၊ ဒီဘက်ကကြည့်ရမှာ"

ကေခိုင့်ရဲ့.နားမလည်နိုင်တဲ့အမူအယာကိုမြင်ရလို့.ကိုကြီးကဟိုဖက်ရောက်နေတဲ့
အခြမ်းကိုကေခိုင့်ဖက်ကိုလှည့်ပြီးပြလိုက်တယ်။ ကေခိုင်ထပ်ပြီးစိတ်ညစ်ရပြန်ပြီ၊ ပိုပြီးစိတ်ရှုပ်
ရပြန်ပါပြီ။
အံ့ဩလွန်းလို့.ကိုကြီးကလက်ကိုပြန်လွှတ်လိုက်တာကိုတောင်ယောင်ပြီးရပ်နေမိတယ်။
ထွက်မသွားဖြစ်ဘူး။ လုပ်တဲ့သူတွေတော်လိုက်ကြတာ။ ဒီတစ်ခုလဲတကယ်ပဲတူပါတယ်။
"ဟိုတစ်ခုထဲဂယ်ရင်လူတွေကတမျိုးထင်ကြမှာစိုးတာနဲ့.တစ်စုံဂယ်လိုက်တယ် ဟဲဟဲ"
စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့.ခေါင်းကိုယမ်းနေရုံကလွဲပြီး ကေခိုင်ဘာမှမပြောနိုင်တော့ဘူး"
"ဒီမှာကြည့်စမ်းကေခိုင်၊ အထဲမှာအကြောလေးတွေရဲနေတာကအစတထေရာထဲပဲ
တူအောင်လုပ်ထားတာ"
တက်ကြွရှင်လန်းနေတဲ့အသံနဲ့.ပြောရင်းကိုကြီးက ကေခိုင်မြင်သာအောင်လက်နဲ့.ဖြဲ
ပြလိုက်သေးတယ်။ပြီးတော့

"ဟာ....အထဲမှာလုပ်ထားတာကလဲတော်တော်တူတယ် ခရင်မ်တခုခုထည့်ထားပုံ
ရတယ်စိုစိုလေး"
ကေခိုင်ဘယ်လောက်အထိစိတ်ညစ်သွားရတယ်၊ စိတ်ပျက်သွားရတယ်ဆိုတာမပြော
ပြတတ်အောင်ပါပဲ။ ကိုကြီးကသူ.လက်ချောင်းကိုတောင်ထိုးထည့်ကြည့်လိုက်သေးတယ်။
သူ.ပုံစံကကစားစရာအသစ်အဆန်းတခုရလို.ပျော်မြူးနေတဲ့ကလေးငယ်လေးလိုပဲ။
ဒီနားမှာဆက်နေစရာအကြောင်းမရှိတော့တာနဲ. ကိုကြီးအာရုံသူ.ကစားစရာတွေဆီမှာ
ရောက်နေတုန်းခပ်သုတ်သုတ်ပြေးထွက်လာခဲ့တယ်။ ကေခိုင်အခန်းဝအရောက်မှာကိုကြီးက
လှမ်းခေါ်ပြန်တယ်။
"ကေခိုင်ရေ၊ ဒီမှာကြည့်စမ်း သူတို.ချင်းတော့ဖစ်ဆိုဒ်ပဲ"
ကေခိုင်ယောင်ယမ်းပြီးလှည့်ကြည့်မိလိုက်တော့ သူဝယ်လာတာနှစ်ခုကိုဘယ်တစ်ခု
ညာတစ်ခုကိုင်ပြီးထုတ်ချည်သွင်းချည်လုပ်ပြနေတာတွေ.လိုက်ရတယ်။
ကေခိုင်အော်ဂလီဆန်ရုံမက အန်ချင်သလိုပျို.ချင်သလိုဖြစ်လာရတယ်။ ခေါင်းထဲမှာ
တောင်တရိပ်ရိပ်မူးသွားတယ်။ ကိုကြီးကတော့သူ.လုပ်ရပ်ကိုသူတဟားဟားနဲ.သဘောတွေကျ
လို.။ အခန်းထဲပြေးဝင်ပြီးအထဲကနေချက်ထိုးထားလိုက်တယ်။
ဘာကိုမှန်းတော့မသိဘူး ကေခိုင်တစုံတရာကိုအရမ်းကြောက်လန်.နေမိသလိုခံစားရတယ်။

အပိုင်း (၅၁)

နောက်နေ.တွေကျတော့ ကေခိုင်ကိုကြီးကိုလုံးဝရှောင်နေလိုက်တယ်။ ကိုကြီးအိမ်ပြန်
လာတာနဲ.သားအမိနှစ်ယောက်အိပ်ခန်းထဲဝင်ပြီးတံခါးပိတ်ထားလိုက်တယ်။ ကိုကြီးကျေနပ်ပုံ
မရပေမယ့်ဘာမှမပြောဘူး။
မနက်ဆိုရင်လဲကိုကြီးကားထွက်သွားသံကြားမှကေခိုင်အခန်းထဲကပြန်ထွက်တယ်။
ဒေါ်လှခင်မြန်မြန်ပြန်လာပါစေပဲဆုတောင်းနေရတယ်။ နေ.ခင်းဘက်ဆိုရင်တော့အိမ်ဖော်
ကောင်မလေးရှိတော့အဖေါ်ရတယ်လေ။ ညရေးညတာကျတော့ဒေါ်လှခင်ရှိရင်ပိုကောင်းတယ်
မဟုတ်လား။ ဒီတခါဒေါ်လှခင်ပြန်လာရင် ကေခိုင်နဲ.အတူတူပဲလာအိပ်ခိုင်းလိုက်တော့မယ်
စိတ်ကူးထားတယ်။
ဒါပေမယ့်ဒေါ်လှခင်ဆီကလဲဘာမှအဆက်အသွယ်မရဘူး။ သူ.သမီးနဲ.မြေးလေးအခြေ
အနေလဲဘယ်လိုရှိတယ်မသိဘူးလေ။ ကိုကြီးကိုလဲဒီအကြောင်းမေးမကြည့်ချင်ဘူး။ ဒေါ်လှခင်
သမီးကကိုကြီးဆီကဖုန်ထမ်းဆိုတော့ကိုကြီးအနည်းအကျဉ်းတော့အခြေအနေသိနိုင်တယ်။
ရုံးပိတ်ရက်တစ်ရက်ကိုကြီးကလဲအိမ်မှာပဲရှိနေလို.ကေခိုင်စိတ်ညစ်နေတုန်း ကေခိုင်
မျှော်နေတဲ့ဒေါ်လှခင်ရောက်လာတယ်။ ကေခိုင့်လောက်ဝမ်းသာရတဲ့သူဒီလောကမှာရှိမှာ
မဟုတ်ဘူး။
ဒါပေမယ့်ကေခိုင်ခဏပဲဝမ်းသာလိုက်ရတယ်။ ဒေါ်လှခင်ကကေခိုင်နဲ.သားလေးကို
သတိရလို.ခဏလာကြည့်တာတဲ့။ သူ.မြေးလေးကျန်းမာလာပြီဖြစ်ပေမယ့်တခြားကိစ္စတွေရှိ
နေသေးလို.ပြန်မလာနိုင်သေးဘူးတဲ့။
"ဒါဖြင့်လဲဒေါ်ဒေါ်ရယ်အိမ်မှာခဏလောက်နေပေးပါလား၊ ကေခိုင်အပြင်ခဏထွက်ပြီး
ဈေးလေးဘာလေးသွားဝယ်ချင်လို.၊ ဆံပင်လဲမညှပ်ရတာကြာပြီ ပုံပျက်ပန်းပျက်ဖြစ်နေပြီ"
"ဟုတ်ပ၊သမီးဆံပင်တောင်တော်တော်ရှည်နေပြီ၊ ဒီတိုင်းပဲထားလိုက်ပါလားသမီးရယ်"

"ရှုပ်လွန်းလို့ပါဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ လူကနဂိုကစိတ်အိုက်နေရတဲ့ကြားထဲ ဒါကြီးနဲ့ကပိုအိုက်တယ်"
"သမီးသဘောပဲလေ၊ ဒေါ်ဒေါ့်မျက်စေ့ထဲတော့သမီးကဆံပင်ရှည်ရှည်လေးနဲ့ပိုပြီးကျက်သရေရှိတယ်"
"ကျက်သရေလလဲမလိုချင်တော့ပါဘူးဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ ကလေးအမေပဲ ဟန်လဲမလုပ်ချင်ပါဘူး"
"ဒါဆိုလဲကြွကြွ၊ ကလေးကိစ္စတော့စိတ်ချထားခဲ့"
ကလေးတဖက်နဲ့သွားရတာကမလွတ်လပ်ဘူးလေ၊ နောက်ပြီးကိုကြီးနဲ့လည်းအိမ်မှာကလေးကိုမထားခဲ့ချင်ဘူး။ ခုတော့ဒေါ်လှခင်ရောက်လာလို့အားလုံးအဆင်ပြေသွားပြီ။ ကေခိုင်အဝတ်အစားလဲပြီးတော့ ဒေါ်လှခင်ကို
"ဒေါ်ဒေါ် အိမ်ရှေ့မှာဆရာရှိလားလို့ကြည့်လိုက်စမ်းပါ"
ဒေါ်လှခင်ကအိမ်ရှေ့ထွက်သွားကြည့်ပြီးတော့...
"မရှိဘူးကေခိုင်၊ ဟိုဖက်အခန်းထဲမှာထင်တယ်"
"ဒါဆိုလဲပြီးရော"
"ခေါ်လိုက်ရမလား"
"ဘာလုပ်ဖို့လဲ"
"ဆရာနဲ့သွားကြမှာမဟုတ်ဘူးလား"

"မဟုတ်ဘူး၊ ကေခိုင့်ဖာသာသွားမှာ"
"ဟင်........ဘာဖြစ်လို့"
"ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ရတယ်"
ကိုကြီးအခန်းထဲကနေထွက်လာမှာစိုးတာနဲ့ စကားမြန်မြန်ဖြတ်ပြီး အိမ်ထဲကပြေးထွက်ခဲ့တယ်။ ဒေါ်လှခင်ကနားမလည်နိုင်တဲ့မျက်နှာနဲ့ကျန်ခဲ့တယ်။ ပြန်လာမှပဲသူ့ကိုအဆင်ပြေသလိုကြည့်ပြောလိုက်တော့မယ်လေ။ ကေခိုင်ကလဲသိပ်ကြာမှာမှမဟုတ်တာ။ လမ်းမပေါ်ကိုထွက်လိုက်တော့ ကေခိုင့်စိတ်တွေပေ့ါပါးလွတ်လပ်သွားသလိုပဲ။ ကေခိုင်အိမ်ပြင်၊ ခြံပြင်မထွက်ဖြစ်တာဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ မှတ်တောင်မမှတ်မိတော့ဘူး။ ဒေါ်လှခင်ရှိတုန်းကမှဟိုနားဒီနားရောက်ဖြစ်သေးတယ်။ ဒေါ်လှခင်မရှိကထဲက ကေခိုင်အိမ်ထဲမှာပဲကုပ်နေမိတယ်။ စားရေးသောက်ရေးတိုလီမိုလီလောက်ကတော့နေ့ခင်းလာတဲ့ ကောင်မလေးကဝယ်ခြမ်းပေးတာမို့. ကေခိုင်အပြင်ထွက်စရာမလိုဘူးလေ။
ပေ့ါပါးလွတ်လပ်တဲ့စိတ်နဲ့လမ်းမပေါ်မှာကြွကြွရွရွလေးသွားနေတုန်း မရတာကြာတဲ့ခံစားမှုတခုကိုပြန်သတိထားလိုက်မိတယ်၊ မျက်လုံးတွေ။ တသားမွေးတသွေးလှနေတဲ့ကေခိုင့်ဆီမှာတရစ်ဂဲဂဲလိုက်ပါနေတဲ့ ပုရိသတွေရဲ့မျက်လုံးတွေပေ့ါ။
မကြုံတာကြာပြီဆိုတော့လဲ ရင်ဖိုသလိုလိုပဲ၊ ဒါပေမယ့်ခဏလောက်ကြာတော့ရိုးသွားပါတယ်။ သူတို့အကြည့်တွေကတပုံစံထဲတမျိုးထဲလိုပဲ။ ကေခိုင့်မျက်နှာကိုကြည့်မယ်၊ နောက်တော့စွင့်ကားပြည့်ဖြိုးနေတဲ့ကေခိုင့်ရဲ့အသားစိုင်တွေကိုအာသာငမ်းငမ်းနဲ့ကြည့်ကြမယ်။ ပြီးရင်တော့စိတ်ထဲကပြစ်မှားကြမှာပေ့ါ။
ကေခိုင်မခိုးမခန့်လေးပြုံးလိုက်ရင်းလူမပါဘဲမောင်းလာတဲ့တက္ကစီတစ်စီးကိုတားလိုက်တယ်။ ကတုံးဆံပင်ပေါက်ခါစနဲ့. ကွမ်းတွေပလုပ်ပလောင်းဝါးရင်း ကေခိုင့်ကိုစားမလိုဂါးမလို

ကြည့်တဲ့ကားသမားအကြည့်ကိုမမြင်ချင်ယောင်ဆောင်လိုက်ရင်းကားပေါ် ကိုတက်ထိုင်လိုက်တယ်။

"ဘယ်သွားမှာလဲ"

"မြို့ထဲကို"

ဈေးမမေးတဲ့မိန်းမကို နားမလည်သလိုပုခုံးတွန့်လိုက်ပြီးကားသမားက မောင်းထွက်လိုက်တယ်။ လမ်းမှာသူကဟိုတစ္စခွန်းဒီတစ္စခွန်းစကားစမြည်ပြောဖို့စလာသေးပေမယ့် ကေခိုင်ကရေငုံနှုတ်ပိတ်နေလိုက်တော့ သူလဲဘာမှဆက်မမေးတော့ဘူး။

မြို့လည်ပိုင်းကိုကားဝင်လာတော့ လူတွေကားတွေပိုရှုပ်လာတယ်။ မီးပွိုင့်လည်းခဏခဏမိတယ်။ အပူအပင်မဲ့သလိုသွားလာနေကြတဲ့လမ်းပေါ် ကလူတွေကိုငေးနေမိရင်းကနေ

"ရပ်၊ ရပ် ဒီမှာပဲရပ်"

ကေခိုင်ကအလောတကြီးရပ်ခိုင်းလိုက်တော့ ကားသမားလဲအလန့်တကြားဘရိတ်ကိုနင်းပြီးရပ်လိုက်ရတယ်။

"အို"

ရုတ်တရက်ရပ်လိုက်တော့ ကေခိုင့်နဖူးကရှေ့ကခုံနဲ့ သွားဆောင့်မိတယ်။

"ဘယ်လောက်လဲ"

"နှစ်ထောင်"

အိတ်ထဲကတစ်ထောင်တန်နှစ်ရွက်ထုတ်ပေးလိုက်ပြီး ကေခိုင်လူတွေထဲခပ်သုပ်သုပ်ပြေးဝင်လိုက်တယ်။

"ဒေါ်လေး ဒေါ်လေး"

တော်ပါသေးရဲ့ ဒေါ်လေးကိုမျက်ခြေမပြတ်သွားလို့။

"ဟဲ့...ကေခိုင်၊ တစ်ယောက်ထဲလား၊ ကလေးရော"

"အိမ်မှာဒေါ်လေး"

"ဆရာနဲ့ထားခဲ့တာလား"

"ဒေါ်လှခင်ရောက်နေလို့၊ ကေခိုင်လဲကိစ္စလေးတွေရှိတာနဲ့ခဏထွက်လာတာ"

"ငါတောင်ညနေကျရင် ညည်းတို့ဖက်လာမလို့၊ငါ့မြေးလေးလဲမတွေ့ရတာကြာပြီလေ"

"လာခဲ့လေ ကေခိုင်စောင့်နေမယ်"

"ညည်းကကြာဦးမှာလား"

"မကြာပါဘူး ဒေါ်လေးရဲ့"

"ငါလည်းလူနာသတင်းမေးသွားစရာရှိလို့၊ မရှိရင်တခါထဲလိုက်တယ်"

ကေခိုင့်စိတ်ကူးက ဒေါ်လေးကိုအဖေါ်ခေါ်မလို့၊ ကားပေါ် ကပြေးဆင်းလာတာ။

"ဒါဆိုလဲသွားလေဒေါ်လေး၊ ကေခိုင်အိမ်ကပဲစောင့်နေမယ်"

"အေးပါငါလည်းသိပ်မကြာပါဘူး၊ ဟောတော်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်လေး"

"ခုမှသတိရတယ်၊ အိမ်သော့ကငါ့ဆီမှာပါလာတယ်၊ ဒါဆိုရင်အိမ်ပြန်ဦးမှဖြစ်မယ် တော်ကြာအိမ်ကလူတွေအိမ်ထဲဝင်မရဘဲ ဖြစ်နေမယ်"

"ဒါဆို"

"ငါဒီကကိစ္စပြီးရင် အိမ်ခဏပြန်ဝင်လိုက်ဦးမယ်၊ ပြီးရင်လာခဲ့မယ်"

ဒေါ်လေးနဲ့လမ်းခွဲပြီးတော့ ကေခိုင်ဆံပင်သွားညှပ်တယ်၊ နောက် Shopping Centre တခုမှာဝင်ပြီးဟိုဟာဒီဟာလေးလိုမယ်ထင်တာဝယ်တယ်။ သိပ်မကြာပါဘူး အိမ်ပြန်ရောက်တော့နေ့ခင်းနှစ်နာရီလောက်ပဲရှိသေးတယ်။

"လှလိုက်တာကေခိုင်ရယ်"

သားလေးကိုချီထားတဲ့ ဒေါ်လှခင်ကဆီးပြီးချီးမွမ်းတယ်။

"တကယ်လား"

"ဆံပင်တိုသွားတော့လဲ ကေခိုင်ကကြည့်ကောင်းတာပဲ ပိုနုသွားတယ်"

"ဒီလိုမှန်းသိရင် မုန့်တွေဝယ်လာပါတယ်"

အမေကိုမြင်တော့ သားလေးကလက်ကမ်းပေးတယ်။ သူ့ကိုချီပါပွေ့။

"နေဦးသားလေးရဲ့၊ မေမေအဝတ်လဲလိုက်ဦးမယ်"

အဝတ်အစားလဲပြီးပြန်ထွက်လာတော့ အိမ်ထဲမှာဒေါ်လှခင်နဲ့သားလေးပဲရှိတာသတိထားမိတယ်။

"ကိုကြီးရော ဒေါ်ဒေါ်"

"ကားနဲ့ထွက်သွားတာပဲ"

"ကေခိုင့်ကိုမေးသေးလား"

"မေးတယ်၊ အပြင်သွားတယ်ဆိုတော့ သူလဲထွက်သွားတာပဲ၊ ဒေါ်ဒေါ်ကသူကေခိုင့်နောက်ကိုလိုက်တယ်ထင်နေတာ"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ကေခိုင်ကသပ်သပ်သွားတာ"

ဆာနေပုံရတဲ့သားလေးကိုနို့တိုက်ရင်း...

"ဒေါ်လှခင်ဘယ်အချိန်ပြန်မှာလဲ"

"ညနေမှပြန်မှာလေ"

"ဒါဆိုထမင်းစားပြီးမှပြန်၊ နေ့လည်စာရောစားပြီးပြီလား၊ ကေခိုင်လဲကသောကမျော ထွက်သွားတော့ဘာမှမပြောခဲ့ရဘူး"

"ပြီးပြီ၊ ဒေါ်ဒေါ်လဲကလေးအိပ်နေတုန်းမီးဖိုထဲဝင်ပြီးတွေ့တာနဲ့ကောက်စားလိုက်တယ် ဟဲဟဲ"

"သားလေးကိုနို့တိုက်ပြီးရင် ဒေါ်ဒေါ်ခဏကြည့်ပေးဦးနော်၊ ဆံပင်ညှပ်လာတော့ရေချိုးချင်တယ်၊ ခေါင်းလျှော်ချင်လို့"

"ရတယ်၊ လုပ်ပါ ဒေါ်ဒေါ်ကအေးအေးဆေးဆေးမှပြန်မှာ"

ဒေါ်လှခင်ရှိနေလို့ကေခိုင်အေးအေးဆေးဆေးပဲ ရေကိုသေသေချာချာစိမ်ချိုး ခေါင်းလျှော်ခွင့်ရလိုက်တယ်။ အရင်နေ့တွေကဆိုအိမ်ကိစ္စ၊ သားကိစ္စတွေနဲ့ချာလည်လိုက်နေတာ။ ရေချိုးချင်လဲခပ်သုပ်သုပ်ချိုးရတယ်။ အိမ်သာတက်ရင်တောင်ခပ်မြန်မြန်ပဲရှင်းရတယ်လေ။

ရေချိုးပြီးလို့အခန်းထဲမှာဆံပင်သုတ်နေတုန်း အိမ်ရှေ့ခန်းကနေသားလေးစူးစူးဝါးဝါး ငိုသံကြားလိုက်ရလို့ ပြေးထွက်ကြည့်တော့ ကိုကြီးပြန်ရောက်နေပြီ။

"ဘာဖြစ်တာလဲဒေါ်ဒေါ်"

"ဒီနားမှာဒေါ်ဒေါ်လမ်းလျှောက်နေတုန်းဆရာကတံခါးဖွင့်ကနေရုတ်တရက်ဝင်လာတော့ သူနဲ့တိုက်မိမလိုဖြစ်သွားတာလေ၊ လန့်သွားတာ၊ တိတ်ပါသားလေးရယ်.......ကလေးက လိမ်မာပါတယ်၊ ကျွတ်ကျွတ်"

သားလေးကငိုကြောမရှည်တတ်လို့. ဒေါ်လှခင်ချော့လိုက်တာနဲ့. ခဏလေးနဲ့.တိတ်
သွားတယ်။
အဲဒါနဲ့.ကေခိုင်လဲဆံပင်ကိုရေသုတ်ရင်းအခန်းထဲကိုပြန်ဝင်လာမိတယ်။ နောက်မှာ
ကိုကြီးကပ်ပါလာတာသတိမထားလိုက်မိဘူး။ တံခါးပိတ်သံကြားလိုက်ရတော့မှသိတယ်။
ဒေါ်လှခင်ရှိနေတော့ ကေခိုင်လဲသတိလွတ်သွားတယ်လေ။

"ဆံပင်ညှပ်လာတယ်ပေါ့"
"အင်း"
ကုတင်ပေါ်မှာဝင်ထိုင်ရင်းကေခိုင်လုပ်သမျှကိုစိုက်ကြည့်နေတာကို မှန်ထဲကနေမြင်
လိုက်ရလို့. ကေခိုင်စိတ်ညစ်သွားတယ်။ တဘက်ကိုခေါင်းပေါ်မှာခဏတင်ထားလိုက်ပြီး
ရင်သားတွေတဂက်လောက်ပေါ်အောင်လျော့ရဲနေတဲ့ထဘီရင်လျှားကို လုံခြုံအောင်ပြန်ဝတ်
လိုက်တယ်။
ကေခိုင်ဒီလိုလုပ်လိုက်တာကိုမြင်တော့ ကိုကြီးပြုံးလိုက်တာကိုမြင်လိုက်ရတယ်။
"အဖြစ်သဲနေလိုက်တာ ကေခိုင်ရယ်"
ကိုကြီးကခပ်ပြုံးပြုံးလေးနဲ့. ထိုင်ရာကထပြီးအနားကိုရောက်လာတယ်။ ပြီးတော့ဟင်း
လင်းပေါ်နေတဲ့ကေခိုင့်ပုခုံးသားလေးကိုနမ်းတယ်။ ရေးချိုးပြီးစဆိုတော့ ကိုကြီးဆီကအရက်နံ့.
ကကေခိုင်နှာခေါင်းထဲကိုပြင်းပြင်းရှရှတိုးဝင်လာတယ်။ နှာခေါင်းမရှုံ့မိအောင်သတိထားနေ
ရတုန်းကိုကြီးလက်တွေက ကေခိုင့်ရင်သားတွေကိုလာညှစ်တယ်။ ကိုယ်ကိုယိမ်းနွဲ့.တွန့်.လိုက်
ပြီးရုန်းပေမယ့် ကိုကြီးကမလွတ်အောင်အတင်းဖက်ထားရင်း....
"ကေလေး"
"ဘာလဲ"
"ဟိုနေ့.ကကိုကြီးဝယ်လာတာ စမ်းချင်လားဟင်"
"ရှင်ဘာစကားပြောတာလဲ၊ ကေခိုင့်ကိုဘယ်လိုအစားထင်နေလဲ"
ကိုယ်လုံးချင်းတိုက်ပြီးတော့အားကုန်ဆောင့်ရုန်းထွက်လိုက်တော့ လွတ်ထွက်သွား
တယ်။ ရေသုတ်နေတဲ့တဘက်နဲ့.ကိုယ်လုံးကိုလုံအောင်တင်းတင်းခြုံလိုက်ရင်း..
"ကိုကြီးဘာဖြစ်နေတာလဲ"
"ကိုယ်လား.........ဟားဟား၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ မင်းအတွက်ပါ"
"ကေခိုင့်အတွက်ဘာမှမလိုဘူး"
"မင်းပဲပြောဖူးတယ်လေ၊ မင်းမှာလဲအသွေးနဲ့.အသားနဲ့.ပါပဲဆို"
"အဲဒါဘာဖြစ်လဲ"
"မင်းစိတ်ဖြေဖို့.အတွက်ငါလုပ်ပေးနေတာကွ၊ မင်းအပြင်မှာနောက်တစ်ယောက်နဲ့.
ထပ်ရှုပ်ပြီး နောက်တစ်ဗိုက်ပါလာမှာစိုးလို့."
ရက်စိတ်နဲ့.ဒေါသတွေကေခိုင့်တကိုယ်လုံးကိုဖုံးလွှမ်းသွားတယ်။
"ကိုကြီးမဟုတ်တာတွေမပြောနဲ့."
"မဟုတ်တာပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ မှန်တာတွေပြောနေတာ"
အရွဲ့.တိုက်ချင်တတ်တဲ့ ကေခိုင့်ဉာဉ်ဆိုးလေးက ပြန်ပေါ်လာပြီ။
"နောက်ထပ်ကလေးတစ်ယောက်ထပ်ရတော့ ပိုမကောင်းဘူးလား၊ ဦးစိုးလွင်အစွမ်း
အစလူတွေကပိုအထင်ကြီးသွားတာပေါ့"

ကိုကြီးဆီကတောက်ခေါက်သံအကျယ်ကြီးပေါ်လာတယ်။ ကေခိုင့်ကိုခုန်အုပ်တော့မလို ဟန်ပြင်ပြီးမှ အပြင်မှာဒေါ်လှခင်ရှိနေတာကိုသတိရသွားပုံရတယ်။ လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါ အောင်ဆုပ်ထားပြီး ဖားဖိုကြီးလိုအသက်ကိုတရှူးရှူးရှုရင်းနဲ့ကုတင်ပေါ်ကိုထိုက်ချလိုက်တယ်။

"ငါကွာ၊ တောက်"

ကြိတ်မနိုင်ခဲမရအသံကြီးနဲ့ပြောရင်း သူ့ခေါင်းကိုသူ့လက်နဲ့ပြန်ထုနေတယ်။ သူ့ကို အရေးမစိုက်ဘဲအဝတ်အစားလဲနေတဲ့ကေခိုင့်ကို လှမ်းကြည့်ရင်းက မကျေမချမ်းအသံနဲ့...

"အေးပေ့ါ၊ မင်းကအရင်ထက်တောင် ပိုကား ပိုထွားလာတော့.....ကြောင်တောင်နိုက် ချင်တဲ့ကောင်တွေဝိုင်းနေမှာပေ့ါ၊ မင်းကလဲနန်.နန်.တက်ဖြစ်နေတော့.................... ပွဲကြီးပွဲကောင်းပေ့ါကွာ"

သူ့ဟာသူပြောတာကိုအရေးမစိုက်တော့ဘဲ သနပ်ခါးရေကျဲလေးလိမ်း၊ အဝတ်အစား လဲပြီးအခန်းထဲကထွက်ခဲ့တယ်။ ကိုကြီးရှေ့ကအဖြတ်မှာတကိုယ်လုံးကိုသိမ့်သိမ့်ခါသွား အောင်လှုပ်ရမ်းပြီး လျှောက်ပြလိုက်မိတယ်။

"တောက်"

အပြင်ရောက်လို့ဒေါ်လှခင်လက်ထဲကနေသားလေးကိုပြောင်းယူလိုက်တဲ့အချိန်မှာပဲ ကေခိုင့်ရင်ထဲကအရှုပ်အထွေးတွေအကုန်ငြိမ်းအေးသွားရတယ်။ သားတို့ရုပ်ရည်သီတာမြည် သားဆိုတဲ့စကားအရမ်းကိုမှန်ပါတယ်။

"လာပါဦးသားရဲ့၊ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံးမေမေနဲ့သားနဲ့ကောင်းကောင်းမတွေ့ရသေးဘူး"

သားလေးပါးပြင်ကိုနမ်းလိုက်တော့ ကလေးကသဘောကျပြီးတခစ်ခစ်ရယ်တယ်။ ပြီးတော့ပူးပူးဂါးဂါးစကားတွေပြောတယ်။

"ဒေါ်ဒေါ်"

"ဘာလဲကေခိုင်"

"ခုနကသားပြောတဲ့အထဲမှာ မေမေလို့ကြားလိုက်ရသလားလို့"

"အင်း....ဒေါ်ဒေါ်လဲကြားလိုက်သလိုလိုပဲ၊ သားသားရေပြန်ပြောပါဦး မေမေလို့"

ဒေါ်လှခင်နဲ့ကေခိုင်သားလေးနှုတ်ခမ်းကိုမျှော်လင့်တကြီးနဲ့စိုက်ကြည့်နေမိကြတယ်။

"မေမေ"

ပီတော့မပီဘူး၊ ဒါပေမယ့်တော်တော်လေးကိုနီးစပ်တယ်။ ဒီလောက်နဲ့ပဲကေခိုင်အရမ်း ကိုပီတိဖြစ်ရတယ်။

"သားသားကတော်တယ်ကွာ၊ နေဦးဆရာလာမှဖေဖေလို့ခေါ်ခိုင်းကြည့်ဦးမယ်"

ဘာမှမသိရှာတဲ့ ဒေါ်လှခင်စကားကိုကေခိုင်မချိပြုံးလေးပြုံးပြရုံကလွဲပြီး ဘာတတ်နိုင် မှာလဲ"

"ဒေါ်ဒေါ်ညနေမှပြန်နော်"

"အင်းပါကေခိုင်ရဲ့၊ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက်နေလိုက်ဦးမယ်"

ကိုကြီးနဲ့နေရတာစိတ်ကျဉ်းကြပ်တယ်။ ဒေါ်လှခင်ကိုမပြန်စေချင်ဘူး။ တော်သေး တယ်ဒေါ်လေးကလဲညနေလာမယ်ဆိုတော့။ ဖြစ်နိုင်ရင်ရုံးပိတ်ရက်တွေမှာဒေါ်လှခင်တို့ ဒေါ်လေးတို့လာနေပေးကြရင်ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။

ဒါပေမယ့်သူတို့မှာလဲသူတို့မိသားစုကိစ္စနဲ့သူတို့ရှိနေတာဆိုတော့ လာပါလို့အတင်း ခေါ်လို့လဲမဖြစ်သေးဘူးလေ။ မလာနိုင်ရင်ဒေါ်လှခင်တို့အားနာစိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာပဲ

အဖတ်တင်မယ်။
ဒေါ်လှခင်ရှိနေလို့ထင်တယ် ကိုကြီးအပြင်ကိုပြန်ထွက်လာပေမယ့်အေးအေးဆေးဆေး
ပါပဲ။ သူ့ဟာသူစာဖတ်ခန်းထဲမှာစာထိုင်ဖတ်နေတယ်။
ညနေရောက်တော့ဒေါ်လှခင်ကပြန်ဖို့ပြင်တယ်။ ဒေါ်လေးကလဲရောက်မလာသေးဘူး။
နေပါဦးလို့ပြောချင်ပေမယ့်အားနာလို့ငြိမ်နေလိုက်တယ်။
"သွားမယ်နော် ကေခိုင်"
သားလေးကိုကေခိုင့်လက်ထဲပြန်အပ်ပြီးဒေါ်လှခင်ကနှုတ်ဆက်တော့ မတတ်သာပဲ
ခေါင်းညိမ့်ပြလိုက်ရတယ်။
"ခဏနေပါဦး"
နောက်မှသတိရတာနဲ့ အခန်းထဲပြေးဝင်လာပြီးနေ့လည်ကထဲကအဆင်သင့်လုပ်
ထားတဲ့စာအိတ်လေးကိုယူပေးလိုက်တယ်။ အထဲမှာပိုက်ဆံပါတယ်။ ဒေါ်လှခင်ကလဲသိတယ်။
"မလုပ်ပါနဲ့ ကေခိုင်ရယ်"
"ဒေါ်ဒေါ်ကအလုပ်မရှိတော့ဘူးလေ၊ ပိုက်ဆံလိုမှာပေါ့"
"အဲဒီအလုပ်ကပြန်ဝင်မှာပါ၊ အိမ်မှာအထိုင်ကျတာနဲ့ပြန်လာခဲ့မှာ"
ကေခိုင်ကအတင်းပေးလို့ ဒေါ်လှခင်ယူသွားရတယ်။ ဒေါ်လှခင်အိမ်ထဲကထွက်သွားပြီး
နောက်မှာတော့ တအိမ်လုံးခြောက်ကပ်တိတ်ဆိတ်သွားသလိုပဲ။
"ဒေါ်လှခင်ပြန်သွားပြီလား"
ကိုကြီးအခန်းထဲမှာလို့ထင်ပြီး အိမ်ရှေ့မှာထိုင်လို့ဒေါ်လေးကိုမျှော်နေတဲ့ကေခိုင်
အငိုက်မိသွားတယ်။ စိတ်ညစ်သွားပေမယ့် အားတင်းပြီးဆက်ထိုင်နေလိုက်တယ်။ တအိမ်ထဲ
မှာအတူတူနေရတဲ့သူချင်းဘယ်လောက်အထိရှောင်လွှဲနေနိုင်မှာလဲ။ ဖြစ်လာကြုံလာသမျှကို
ရင်ဆိုင်လိုက်ဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်လေ။
"ကေခိုင့်ကိုမေးစရာရှိတယ်"
"ဘာလဲ"
"ကိုယ်ကဘယ်လိုကနေဘယ်လိုသောကြာသားဖြစ်သွားရတာလဲ"
"ရှင်"
"မင်းအဒေါ်နဲ့ ငါမနေ့ကမှစကားစပ်မိတယ်၊ မင်းကဖေဒင်ဆရာကိုကလေးအဖေက
သောကြာသားလို့ပြောတယ်ဆို၊ ငါကအင်္ဂါသားပဲ"
ဘာပြောရမှန်းမသိတာနဲ့ ကေခိုင်ငြိမ်နေမိတယ်။
"ပြောလေကေခိုင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"
ဒါမေးစရာမလိုတဲ့မေးခွန်းပဲလို့ စိတ်ထဲကနေကျိတ်ပြောရင်း ကေခိုင်ငိုင်ငိုင်လေး
ထိုင်နေမိတယ်။

"ဟိုတစ်ယောက်ကသောကြာသားပေါ့"
သိသိကြီးနဲ့ထပ်မေးလာတော့...
"ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"
"မင်းဒီကောင့်ကိုမျှော်လင့်နေတုန်းပေါ့"
"အို.....ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ဖေဒင်မေးတာပဲ၊ ညာလို့ရမလား အမှန်ကိုပြောရမှာပေါ့"
"ဒါနဲ့နာမည်ရပြီလား"

"သွားမယူရသေးဘူး"
"ကြာလှပြီပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့မသွားတာလဲ"
"စိတ်မပါလို့"
"မင်းကငါ့နာမည်ထည့်မပေးချင်ဘူးမဟုတ်လား၊ ဒါ့ကြောင့်ဒီလောက်အချိန်ဆွဲနေတာပေါ့"
အမှန်ပြောရရင်ဒါ့ကြောင့်ကလေးနာမည်ကိစ္စကိုကေခိုင်အချိန်ဆွဲနေမိတာ။ ကိုကြီးက ဇေဒင်ဆရာကိုနာမည်နှစ်လုံးပေးခိုင်းပြီး နောက်ကနေစိုးလွင်ဆိုတာနဲ့ပိတ်ရမယ်လို့ ပြောထားပြီးသားလေ။
"အခုငါကသူ့အဖေပဲ၊ ငါ့နာမည်ထည့်တာဘာဖြစ်လဲ"
ကေခိုင်ငြိမ်နေမိတယ်။
"မင်းက ဟိုကောင့်ကလေးပဲဖြစ်စေချင်တာလား"
"အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး"
လေသံပျော့လေးနဲ့ကေခိုင်ဖြေလိုက်မိတယ်။ ကိုကြီးကကျေနပ်ပုံမရဘူး။
"ဟိုကောင်က မင်းကို ိုးရုံလေး ိုးသွားတာပါကွ၊ ဒီကလေးကိုလူတန်းစေ့အောင် ပြည့်စုံအောင်ရှာကျွေးနေတာကငါပါ"
ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီကိစ္စမှာတော့ကိုကြီးပြောတာမှန်ပါတယ်။ ကလေးအပေါ်မှာကိုကြီးဆက်ဆံပုံကရိုးသားမှုမရှိပေမယ့် ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းပိုင်းမှာတော့ လိုလေသေးမရှိရပါဘူး။
"ငါ့အရိပ်မှာနေတဲ့သူကငါ့သားပဲ ဖြစ်ရမယ်"
ကိုကြီးသာလူရှေ့သူရှေ့မှာသာမကပဲ၊ ကျန်တဲ့အချိန်တွေမှာပါသားလေးကိုဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ယုယကြင်နာမှုပေးမယ်ဆိုရင် ကျန်တဲ့အပိုင်တွေမှာကေခိုင့်ကို ကိုကြီးဘယ်လိုရက်စက်ရက်စက်၊ ဘယ်လောက်ယုတ်မာယုတ်မာ သားလေးဘဝကောင်းစားဖို့ကေခိုင်ဒုက္ခမှန်သမျှသည်းခံပြီးနေမိမှာပါ။ ခုတော့ကိုကြီးကဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ။
"ကိုကြီးကသားကိုတကယ်ဂရုစိုက်တာမှမဟုတ်ပဲ"
"ငါဒီ့ထက်ပိုပြီးဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ မင်းကလေးအတွက်လိုတာငါအကုန်ပေးတယ်လေ၊ ဒီ့ထက်တော့ငါမပိုနိုင်တော့ဘူး"
ဘာမှပြောမနေချင်တော့တာနဲ့ကေခိုင်ငြိမ်နေလိုက်တယ်။

"မင်းက မကျေနပ်ဘူးလား"
"ကေခိုင့်မှာဘာမှပြောစရာမရှိပါဘူး"
"ပြောစရာမရှိလည်း ပြီးရောပေါ့၊ ကလေးနာမည်ကိုဒီညစဉ်းစားပြီးရွေးလိုက်မယ်၊ မနက်ဖြန်သတင်းစာထဲမှာကြော်ညာထည့်မယ်"
"နည်းနည်း........နည်းနည်းလောက်စောင့်လို့မရဘူးလားကိုကြီးရယ်"
"မင်းကောင်ပြန်လာတဲ့အထိစောင့်ချင်တာလား"
"မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟို.....ဇေဒင်"
"ဘာဇေဒင်မှမလိုဘူး၊ ငါပေးချင်သလိုပေးမယ် မင်းဘာမှဂင်မပါနဲ့"
ကိုကြီးပုံစံကယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ပြီးတဲ့ပုံပဲဆိုတော့ ကေခိုင်ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိအောင်ဖြစ်နေတယ်။
"နောက်တစ်ခုရှိသေးတယ်"

"ဘာ....လဲကိုကြီး"
"မင်းလဲအနေအထိုင်ဆင်ခြင်၊ ကလေးအမေကကလေးအမေလိုနေ၊ တက္ကသိုလ်
ကျောင်းသူလေးပုံဖမ်းပြီးလင်ထောင်ဖို့လုပ်မနေနဲ့."
"ကေခိုင်ဘာလုပ်နေလို့လဲ"
ကေခိုင့်ကိုစော်ကားရာရောက်လာပြီဖြစ်လို့. ကေခိုင်ဒေါသတကြီးပြန်အော်မိတယ်။
"ဒါတော့မင်းကိုယ်မင်းပြန်သိပေါ့၊ သိပ်ဆာနေရင်လဲ ငါဟယ်ပေးထားတဲ့ ဖီး ရှိတာပဲ"
"ရှင်မမိုက်ရိုင်းနဲ့."
သည်းခံနိုင်စွမ်းမရှိတော့တာနဲ့. ကေခိုင်ကျုံးအော်လိုက်မိတယ်။ ကေခိုင့်ရင်ခွင်မှာမေး
နေတဲ့သားလေးနိုးလာပြီး အလန့်တကြားထငိုတယ်။
"တိတ်......တိတ်ပါသားရယ်၊ ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်"
ကေခိုင်ချော့ပေမယ့် အရမ်းလန့်သွားတယ်ထင်တယ်၊ အငိုမတိတ်ဘူး၊ တကိုယ်လုံး
တွန့်လိမ်ပြီးမရပ်မနားဆက်ငိုတယ်။
"ဒီမသာလေးကလဲ နားညီးလိုက်တာ"
စူးစူးဝါးဝါးငိုနေတဲ့ကလေးကိုကြည့်ပြီး ကိုကြီးကပြောတယ်။ ကြားပေမယ့်သားကိုချော့
နေရလို့ပြန်မပြောမိဘူး။ နေမကောင်းလို့များလားလို့ပျာပျာသလဲနဖူးလေးကိုစမ်းကြည့် ခြေ
လက်ကလေးတွေကိုစမ်းကြည့်နဲ့. အလုပ်များနေတာကိုကြည့်ပြီး ကိုကြီးက...
"မင်းသားမျိုးမစစ်လေးက ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ၊ သပ်သပ်ဂျီကျနေတာ"
"အိုဒါကတော့ ကလေးပဲငိုမှာပေ့ါ၊ မကြားချင်ရင်အပြင်မှာသွားနေ"
"ငါ့အိမ်ထဲမှာငါနေချင်တဲ့နေရာနေမယ် မင်းပြောစရာမလိုပါဘူး"
ကေခိုင်မကျေမနပ်နဲ့. ကိုကြီးကိုမော့ကြည့်လိုက်မိတယ်။
"ဘာကြည့်တာလဲ၊ မကျေနပ်ဘူးလား"
"ဒါပြောစရာမလိုပါဘူး၊ ကိုကြီးသိပါတယ်"

"မကျေနပ်ဘူးပေါ့"
ကိုကြီးကထပ်မေးတယ်၊ မျက်လုံးကြီးကလဲပြူးလို့ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အကြည့်နဲ့.
ကေခိုင်စိတ်တိုတိုနဲ့ကုန်းအော်လိုက်မိတယ်။
"ဟုတ်တယ်၊ မကျေနပ်ဘူး၊ ရှင်ဘာလုပ်ချင်လဲ"
မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ လှည့်ပတ်နေတဲ့ကိုကြီးမျက်နက်ဆံတွေဖျတ်ကနဲရပ်သွားတယ်။
သူ့ကိုခပ်တင်းတင်းပြန်ကြည့်နေတဲ့ကေခိုင့်မျက်လုံးတွေထဲအထိ စေ့စေ့ပြန်စိုက်ကြည့်ရင်းက
"ဘာလုပ်ချင်သလဲဆိုတော့ ....ဒီလို"
"ကိုကြီး..........မလုပ်ပါနဲ့."
အမှတ်မထင် ကေခိုင့်လက်ထဲက ကလေးကိုဆွဲယူသွားတယ်။ ပြီးတော့ခေါင်းပေါ်အထိ
ဆွဲမြှောက်ထားလိုက်တယ်။ ကလေးကကိုကြီးလက်ထဲမှာကော့ကော့ကလေးဖြစ်လို့။ စူးရှတဲ့
ငိုသံကကေခိုင့်ရင်ကိုဒါးနဲ့ခွဲချနေသလိုပဲ။
"ကိုကြီးဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ပေးပါ ကေခိုင့်ကိုကလေးပြန်ပေးပါ"
ကိုကြီးမြှောက်ထားတဲ့ကလေးကို မမှီမကမ်းလှမ်းဆွဲရင်းတောင်းတော့ ကိုကြီးက
နောက်ဆုပ်သွားတယ်။
"ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ကေခိုင်တောင်းပန်ပါတယ်"

ကေခိုင့်မျက်နှာပေါ်မှာမျက်ရည်တွေသွန်ချလိုက်သလိုကျလာတယ်။ လေထဲမှာ
ပက်လက်ကလေးတစာစာငိုနေတဲ့သားလေးကိုမြင်ရတဲ့မြင်ကွင်းကို ကေခိုင်တုန်လှုပ်စွာ
ကြည့်နေမိတယ်။
"ကေခိုင်တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကေခိုင့်ကိုကြိုက်သလိုလုပ်ပါ၊ သတ်ချင်သတ်ပါ
ကလေးကိုဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့."
"မင်းကိုဘာမှမလုပ်ဘူး၊ မင်းကငါ့မိန်းမပဲ၊ ဒီကလေးကိုတော့ငါသတ်ချင်နေပြီ"
ကေခိုင့်မျက်လုံးတွေပြာဝေသွားတယ်။ ကိုကြီးရဲ့ရက်စက်တင်းမာတဲ့မျက်နှာထား
ကသူတကယ်ကိုလုပ်တော့မယ့်ပုံပဲ။
မိခင်သဘာဝရဲ့တုန့်ပြန်မှုကြောင့်ကေခိုင်ကိုယ်တိုင်တောင်မသိလိုက်ဘဲ ကျား
တစ်ကောင်လိုကိုကြီးဆီကိုခုန်ဝင်သွားမိတယ်။
"ဂုန်း"
ကေခိုင်တိုက်ခိုက်လာမှာကိုကြိုသိထားသလိုပဲ ကိုကြီးကဘေးကိုအသာတိမ်း
လိုက်ပြီးတော့ကေခိုင့်ကိုကိုယ်လုံးနဲ့ပြန်တိုက်ထုတ်လိုက်တယ်။ ကေခိုင်ဘေးကိုလွင့်ထွက်
သွားပြီး နံရံနဲ့ဝင်ဆောင့်မိတယ်။
အားယူပြီးနောက်တကြိမ်ပြေးအဝင်မှာ ကိုကြီးကခြေထောက်နဲ့ဆီးကြိုကန်ထုတ်
လိုက်တော့ကြမ်းပြင်ပေါ်ကိုဒလိမ့်ခေါက်ကွေးလဲကျသွားတယ်။ လိမ့်အထွက်မှာကုလားထိုင်
ခြေထောက်နဲ့ဝင်ဆောင့်မိလို့မူးနောက်သွားတာကြောင့် ရုတ်တရက်ပြန်မထနိုင်တော့ဘူး။

ဒါပေမယ့်သားဇောကြောင့်ကြမ်းပြင်ကိုလက်ထောက်အားယူပြီးပြန်ထတယ်။ ကေခိုင့်
ရင်တွေဗလောင်ဆူနေပြီ။ ရီဝေနေတဲ့မျက်လုံးကဘာကိုမှသဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရတော့ဘူး။
နားထဲမှာသားလေးငိုသံကိုပဲကြားနေရတယ်။
"ဆရာ၊ ဆရာ"
မျက်လုံးကိုအတင်းအားစိုက်ပြီးကြည့်လိုက်တော့ ဒေါ်လှခင်နဲ့ဒေါ်လေး။ မယုံနိုင်စရာ
ပါပဲ မူးတဲ့ဒဏ်ကြောင့်စိုက်ကျသွားတဲ့ခေါင်းကို ပြန်မော့ကြည့်လိုက်တဲ့အခါကလေးကဒေါ်လေး
လက်ထဲကိုရောက်နေပြီ။ ဒေါ်လေးရှေ့မှာဒေါ်လှခင်ကလက်နှစ်ဖက်ကိုဆန့်တန်းပြီးကိုယ်လုံး
နဲ့ကာထားတယ်။
"ဆရာသတိထားနော် ဆရာ၊ ကျွန်မလှခင်လေ"
အံကြီးကြိတ်ပြီးတကိုယ်လုံးတဆတ်ဆတ်တုန်နေတဲ့ကိုကြီးကို ဒေါ်လှခင်ကတစာစာ
သတိပေးနေတယ်။
"သွား..........သွားကြ၊ ထွက်သွားကြ"
ကလေးအတွက်လက်တလောစိတ်ချသွားရပြီလို့ စိတ်လျှော့လိုက်တဲ့ခဏမှာပဲ ကေခိုင်
ကြမ်းပေါ်ကိုပုံကျသွားပြီး လောကကြီးနဲ့ခဏအဆက်ပြတ်သွားတယ်။ ကေခိုင်မေ့လဲမသွားခင်
ကြားလိုက်ရတာကတော့ ကိုကြီးအသံနက်ကြီးနဲ့အော်နေတာကိုပါပဲ။

အပိုင်း (၅၂)

ခဏလေးလိုပါပဲ။ကေခိုင်ပြန်ပြီးသတိရလာတော့ဒေါ်လေးကကေခိုင့်ကိုပွေ့ထားတယ်။
သားလေးတောင်ဒေါ်လှခင်ရင်ခွင်ထဲမှာငြိမ်သက်လို့။ မငိုတော့ဘူး။

"သား........သားဘာဖြစ်သွားသေးလဲ ဒေါ်လေး"
"ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ နဲနဲလန့်သွားတာလောက်ပါ၊ ကေခိုင်ဘယ်လိုနေသေးလဲ"
ခေါင်းတွေကရီဝေအုံ့ခဲနေတယ်၊ တဆစ်ဆစ်နာနေတဲ့ညာဖက်နားထင်အပေါ်ဖက်ကို
စမ်းကြည့်လိုက်တော့ သွေးတွေစွန်းနေတယ်။
"အို........ဟုတ်ပါရဲ့ သွေးတွေ"
ဒေါ်လေးလဲအခုမှမြင်သွားပြီး ကေခိုင့်ကိုနံရံမှီထိုင်ခိုင်းထားပြီး အိမ်ထဲပြေးပင်သွားတယ်
ဒါပေမယ့်ဘာပစ္စည်းဘယ်နေရာမှန်းမသိတော့ သုတ်တီးသုတ်ပျာပြန်ထွက်လာတယ်။ အခြေ
အနေကိုသိလိုက်တဲ့ဒေါ်လှခင်ကဒေါ်လေးလက်ထဲကိုသားလေးကိုထိုးထည့်ပြီးဂွမ်းတွေပတ်တီး
တွေယူလာပြီးကေခိုင့်ကိုလာပြုစုတယ်။
မျက်နှာစိမ်းတဲ့ဒေါ်လေးလက်ထဲမှာ ကလေးကရုန်းကန်နေလို့ သူတို့မြေးအဖွား
ကေခိုင့်ဘေးရောက်လာတယ်။
"သားရေ........မေမေရှိတယ်လေ၊ ဖွားဖွားနဲ့ခဏနေလိုက်ဦးနော်"

အမေ့အသံကြားတော့ ကလေးကကေခိုင့်ဖက်ကိုအတင်းလက်ကမ်းလာတယ်။
"နေပါဦးသားရဲ့၊ ခဏလေးနော်"
ကမ်းလာတဲ့လက်ကလေးတွေကိုလက်နဲ့ဆုပ်ရင်း ကေခိုင်ပြောမိတယ်။ ပြီးတော့သား
လေးမျက်နှာကိုကြည့်ရင်း ကေခိုင်မျက်ရည်ပိုင်းလာတယ်။
တကယ့်ကိုမသေကောင်းမပျောက်ကောင်းပါပဲ။ ဒေါ်လေးတို့သာအချိန်မီရောက်မလာ
ရင်ကိုကြီးသားလေးကိုကိုင်ပေါက်ချင်ပေါက်လိမ့်မယ် ပြောလို့မရဘူး။
"ကံသီပေလို့ပေါ့ သားရယ်"
ငိုသံလေးနဲ့ကေခိုင်ပြောမိတော့ ဒေါ်လေးလဲသက်ပြင်းချတယ်။
"ကေခိုင်နဲနဲစပ်မယ်နော်"
"ရတယ် ဒေါ်ဒေါ်"
ဒဏ်ရာပေါ်ကိုအရက်ပြန်လောင်းချလိုက်တော့ စပ်လိုက်တာမပြောပါနဲ့တော့။ နဂိုထဲ
ကကျလုလုမျက်ရည်တွေကပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာတယ်။
"ကိုကြီးရောဒေါ်လေး"
ကေခိုင်မျက်ရည်တွေကြားက မေးလိုက်တော့...
"အပြင်ထွက်သွားတာပဲကွယ်"
အရက်သွားသောက်ပြီထင်ပါတယ်။ ကေခိုင်လန့်သွားတယ်။ အရက်သာထပ်မူးပြီး
ပြန်လာရင်ကေခိုင်တို့သားအမိဘဝက မလွယ်ဘူး။
"ဒီနေ့မပြန်ပါနဲ့လားဒေါ်လေးရယ်၊ ဒေါ်လှခင်ရောပေါ့"
နှစ်ယောက်လုံးငြိမ်သွားတယ်။ သူတို့လဲစိုးရိမ်ကြမှာပဲလေ။
"ဒါမှမဟုတ်လဲကေခိုင် ဒေါ်လေးတို့အိမ်လိုက်ခဲ့မယ်"
"စဉ်းစားကြတာပေါ့ကွယ်"
ဒေါ်လေးလဲဘာပြောရမှန်းမသိအောင်ဖြစ်နေပုံပဲ။ ခုနကအခြေအနေအရဆိုရင်
ကေခိုင့်ကိုဒီမှာထားပြီးပြန်ဖို့သူစိတ်မချချင်ဘူးနဲ့တူတယ်။
"ပေါက်တဲ့နေရာက သိပ်မများပါဘူး၊ သွေးတိတ်ရင်ချုပ်သွားမှာပါ"
ဒေါ်လှခင်ကဆေးထည့်ဂွမ်းစလေးအုပ်ပြီး ပတ်တီးပါစည်းပေးတယ်။ သူ့လုပ်ငန်းပြီးသွားမှ..

"ဒေါ်ဒေါ်နေပေးမယ်လေ"
"မလှခင်တစ်ယောက်ထဲရောဖြစ်ပါ့မလား၊ အိမ်ကိုခေါ်သွားရင်တော့ရတယ်၊ ဒါပေမယ့်
ကျွန်မအိမ်ကလဲလူတလုည့်စာပဲရှိတော့ သူတို့သားအမိ........"
"ဟုတ်ပါရဲ့.ဒေါ်လေးအိမ်ကကျဉ်းကျဉ်းလေး၊ ကေခိုင်နေခဲ့တုန်းကတောင်မှဘေးမှာအဖီ
လေးဆွယ်ပြီးနေခဲ့ရတာ။ ဒေါ်လှခင်အိမ်ဆိုတာလဲဘာထူးမှာလဲ။ နီးစပ်ရာသူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ
တွေစဉ်းစားကြည့်တော့လဲ ကိုကြီးနဲ့ပတ်သတ်ပြီးခင်မင်ရတဲ့သူတွေကအများစု။ ကေခိုင့်
လုပ်ဖေါ်ကိုင်ဖက်ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းတွေဆိုတာကလည်း မမြင်ရမတွေ့ရတာကြာပြီ။
ဘယ်မှာနေလို့ဘာတွေလုပ်နေကြမှန်းမသိအောင်ကို အဆက်ပြတ်နေခဲ့ပြီလေ။

"ကဲကွယ်.........ဒါဆိုလဲဒေါ်လေးလဲစောင့်ပေးမယ်"
နောက်ဆုံးမှာစိတ်ဒုံးဒုံးချလိုက်ပြီး ဒေါ်လေးကပြောတယ်။
"ဒါဖြင့်လဲလာ၊ ကေခိုင်ကအိပ်ယာထဲမှာခဏဂင်လဲနေလိုက်ဦး"
ဒေါ်လှခင်က ကေခိုင့်ကိုဆွဲထူလိုက်တော့ ကေခိုင်ဒယီးဒယိုင်နဲ့ပါသွားတယ်။
"ဒေါ်လှခင်ကဘယ်လိုပြန်ပါလာတာလဲ"
အိပ်ယာပေါ်မှာလှဲလျှောင်းရင်း ကေခိုင်ကမေးလိုက်တော့
"မနက်ကဈေးဂင်လာတဲ့အိပ်ရယ်၊ ထီးရယ်ကျန်ခဲ့လို့. အဲဒါနဲ့ပြန်လာယူတာ။ ကေခိုင့်
ဒေါ်လေးနဲ့လမ်းထိပ်မှာတွေ့လို့တူတူလာကြတာ။ အမလေးတော်အချိန်ကောင်းရောက်လာ
တာ၊ ဘုရားမတာပဲ၊ အိပ်သာမကျန်ခဲ့ရင်တော့ခက်ကုန်ပြီ"
ဒေါ်လှခင်ကရင်ဘတ်ကိုလက်နဲ့ဖိရင်းပြောလိုက်တယ်။ အဖြစ်အပျက်တွေကိုကေခိုင်
ပြန်စဉ်းစားလိုက်တော့ အားလုံးဝေဝေဂါးဂါးနဲ့။
"ကလေးကဘယ်လိုပြန်ယူလိုက်တာလဲ"
"ဒေါ်ဒေါ်လဲကြံရာမရတာနဲ့. ဆရာ့မျက်နှာကိုလက်သည်းနဲ့အတင်းကုပ်တာ ဆရာက
လက်မောင်းနဲ့မျက်နှာကိုကာတုန်းကေခိုင့်ဒေါ်လေးကကလေးကိုဖျတ်ကနဲဂင်ဆွဲလိုက်တာပေါ့"
ကေခိုင့်ကိုရက်ရက်စက်စက်တုန့်ပြန်ခဲ့တဲ့ကိုကြီး အဖွားကြီးနှစ်ယောက်နဲ့တွေ့မှ
အလစ်မှာခံလိုက်ရတာ တွေးကြည့်ရင်ရယ်စရာတော့ကောင်းသား။
"ကဲ............ကေခိုင်တို့အိပ်ချင်အိပ်လိုက်ဦး၊ ဒေါ်ဒေါ်ညနေစာသွားစီစဉ်လိုက်ဦးမယ်"
စိတ်ပင်ပန်းလွန်းတဲ့ဒါဏ်ကြောင့်စိတ်လျှော့လိုက်တဲ့အခါ ကေခိုင်ခဏလေးနဲ့အိပ်ပျော်
သွားတယ်။ နို့စို့ရင်းမှိန်းနေတဲ့သားလေးတောင်မှအိပ်မပျော်သေးဘူး ကေခိုင်အိပ်ပျော်သွားပြီ"
ကေခိုင်နိုးလာတော့ ညအချိန်ရောက်နေပြီ။ ဒေါ်လေးအတင်းလာခေါ်လို့ထမင်းထစား
ရပေမယ့်စားလို့မဂင်ပါဘူး။ ကိုကြီးဘယ်အချိန်ပြန်ရောက်လာမလဲဆိုတဲ့အတွေးကြောင့်ထမင်း
လုပ်တွေကလည်းချောင်းထဲမှာ နင်နေတယ်။
ဒေါ်လေးကကေခိုင့်ကိုထမင်းကျွေးရင်း သူပါစားနေတဲ့အချိန်မှာ ဒေါ်လှခင်ကအိမ်ရှေ့
မှာကင်းစောင့်ပေးနေတယ်။ ဒေါ်လေးထမင်းစားပြီးသွားတော့မှ ဒေါ်လှခင်ကထမင်းလာစားတယ်။
ကိုယ့်ကြောင့်လူကြီးတွေအလုပ်များရတယ်လို့. တွေးမိပြီးကေခိုင်စိတ်မကောင်းပါဘူး။
ဒါပေမယ့်ကေခိုင်ကိုယ်တိုင်လဲ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘူး။ သက်ပြင်းချလိုက်နာရီကြည့်လိုက်နဲ့.
ညအချိန်ကိုကျော်ဖြတ်ခဲ့ရင်း သန်းခေါင်ရောက်လုလုမှာ ကိုကြီးပြန်ရောက်လာတယ်။
ပုန်းကနဲကားတံခါးဆောင့်ပိတ်လိုက်သံနဲ့ခပ်ပြင်းပြင်းနင်းလာတဲ့ခြေသံတွေကြောင့်
ကေခိုင်ညိုးငယ်စွာနဲ့. ဒေါ်လေးကိုကြည့်မိတော့ ဒေါ်လေးကပြုံးပြီးလက်ကာပြတယ်။

"အခန်းထဲဝင်ပြီး တံခါးပိတ်ထားလိုက်၊ ဒေါ်လေးတို့အပြင်မှာရှိမယ် ဘာမှမပူနဲ့.ဒေါ်လေးစီစဉ်ပြီးသား"
ကေခိုင်ဟန်တောင်မဆောင်နိုင်ဘဲ အခန်းထဲပြေးဝင်ပြီးအထဲကနေချက်ထိုးထားလိုက်
တယ်။ ပြီးတော့တံခါးနားမှာကပ်ထိုင်ရင်း အပြင်ကအသံတွေကိုနားစွင့်နေမိတယ်။
ဒေါ်လေးရယ်၊ ဒေါ်လှခင်ရယ်၊ ကိုကြီးရယ်ဘာတွေပြောနေကြတယ်မသိဘူး ပြောတော့
ပြောနေကြတယ်။ ဒေါ်လေးတို့.အသံကခပ်အုပ်အုပ်ကြားရပြီး ကိုကြီးအသံကတော့တိုးလိုက်
ကျယ်လိုက်နဲ့. ဗလုံးဗထွေးအသံကြီး။
ခဏကြာတော့အသံတွေတိတ်သွားတယ်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ပုန်းဒိုင်းကြဲအသံတွေ
ကြားရတော့တာပဲ။ ကေခိုင်စိတ်ပူသွားတယ်။ ပစ္စည်းတွေကျကွဲသံ၊ ကုလားထိုင်စားပွဲတွေပြိုလဲ
သံတွေကြောင့် တံခါးကိုဖွင့်မယ်အလုပ်မှာ
"ကေခိုင်မဖွင့်နဲ့. ဒေါ်လေးတို့.နှစ်ယောက်လုံးဒီနားမှာရှိတယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး ဆရာသူ့.ဖာသာသူပေါက်ကွဲနေတာ"

အခန်းဝကဒေါ်လေးအသံကိုကြားလိုက်ရတော့မှ ကေခိုင်စိတ်အေးသွားပြီး ပြန်ထိုင်ချလိုက်မိတယ်။
"ကေခိုင်တို့.ဘာလုပ်ကြမလဲ ဒေါ်လေး"
"ဒေါ်လေးစီစဉ်ပြီးပါပြီ၊ သိပ်ဆိုးလာရင်ရုံးကချာတိတ်တွေလာလိမ့်မယ်"
ကေခိုင်ဘာတွေဘယ်လိုလဲလို့. စဉ်းစားနေတုန်းအပြင်ကအသံတွေတိတ်သွားတယ်။
"မလှခင်....အသာလေးချောင်းကြည့်စမ်းပါဦး"
"ဧည့်ခန်းထဲမှာတော့ မရှိတော့ဘူး၊ သူ့.စာကြည့်ခန်းထဲသွားပြီထင်တယ်"
ဒေါ်လှခင်မှန်းဆချက်ကမှန်ပါတယ်။ ခဏလောက်ကြာတော့စာကြည့်ခန်းထဲက
ပုန်းဒိုင်းကျဲအသံတွေထွက်လာပြန်တယ်။
"ကေခိုင် ခဏနေဦးဒေါ်လေးဖုန်းသွားဆက်လိုက်ဦးမယ်"
ကိုကြီးရိုက်ခွဲတဲ့အထဲမှာ တယ်လီဖုန်းမပါပါစေနဲ့.လို့. ကေခိုင်ဆုတောင်းနေမိတယ်။
ဒေါ်လေးဖုန်းပြောနေသံကြားလိုက်ရတော့မှပဲ ကေခိုင်စိတ်အေးသွားတော့တယ်။
"ရုံးက ကလေးတွေလာလိမ့်မယ်၊ ကေခိုင်ခဏနေလိုက်ဦးနော်၊ ဒေါ်လေးဆရာ့အခြေ
အနေကိုသွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်"
ဒေါ်လှခင်ပါဒေါ်လေးနောက်လိုက်သွားတယ်။ စာကြည့်ခန်းဖက်ကအသံတွေကဆူညံ
နေတုန်းပဲရှိသေးတယ်။
"ဆရာ......ဆရာ......ကျွန်မတို့.ဝင်ခဲ့ရမလား"
တံခါးကိုအထဲကပိတ်ထားတယ်ထင်တယ်။ အထဲကတော့ပုန်းဒိုင်းကျဲဆူညံနေတာက
လွဲရင်ဘာသံမှမကြားရဘူး။
သားလေးကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ နှစ်ချိုက်စွာပဲအိပ်မောကျနေတာတွေ့.ရတယ်။
ဒီလိုအိပ်ပျော်နေတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်မိတယ်။
နာရီဝက်ကျော်ကျော်မှာအထဲကအသံတွေနဲနဲငြိမ်သွားတယ်။ ငြိမ်သွားပြီးသိပ်မကြာခင်
မှာပဲအိမ်ရှေ့.မှာကားရပ်သံကြားလိုက်ရပြီး ကိုကြီးတပည့်တွေအပြေးအလွှားရောက်လာကြတယ်။
"ဆရာ၊.. ဆရာ ....ဘယ်လိုနေသေးလဲ"
ရောက်ရောက်ချင်းပျာပျာသလဲမေးကြတယ်။ ရုံးမှာဆိုကိုကြီးကသဘောသိပ်ကောင်း
တော့တပည့်တပန်းတွေကသူ့.ကိုချစ်ကြတယ်လေ။ ခုလဲဒေါ်လေးကအခြေအနေမှန်ကိုမပြော
ဘဲ ဦးစိုးလွင်အသည်းအသန်နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်လို့. လှမ်းမှာလိုက်တာကိုး။
"ဒီဖက်ကိုလာကြဟေ့"

ဒေါ်လေးကဦးဆောင်ပြီး စာကြည့်ခန်းဖက်ကိုခေါ်သွားတယ်။
"မင်းတို့ခေါ်ကြည့်ကြပါဦး"
"ဆရာ၊....ဆရာရေ.....ကျွန်တော်တို့ပါ"
သူတို့အသံပေးပေမယ့် အထဲကတုန့်ပြန်သံမကြားရဘူး။

"အိပ်ယာထဲလဲနေလို့လား"
တစ်ယောက်ကမေးသံကြားလိုက်ရတယ်။ လူအုပ်တောင့်လာပြီဆိုတော့ ကေခိုင်လဲ မရဲတရဲနဲ့နောက်ကနေသွားကြည့်မိတယ်။
"ဆရာကတော် ခေါ်ကြည့်ပါလား"
ကေခိုင့်ကိုမြင်တော့ တစ်ယောက်ကလှမ်းပြောတယ်။ ကေခိုင်ဘာပြောရမှန်းမသိဘူး။
"ခေါ်ပြီးပြီကွဲ့၊ ဘယ်လိုမှမရလို့မင်းတို့ကိုလှမ်းခေါ်ရတာ"
ဒေါ်လေးကဂင်ဖြေရှင်းလိုက်လို့တော်သေးတယ်။
"တွန်းကြည့်ရအောင်"
တံခါးကိုပိုင်းတွန်းကြတယ်။ တံခါးကလျှပ်ရုံလေးပဲလှုပ်တယ်။ ဦးဆောင်လာတဲ့ခပ်ဂဂ လူကကေခိုင့်ကိုခွင့်တောင်းသလိုလှမ်းကြည့်တယ်။
"ဟိုဒင်း......သိပ်စိုးရိမ်ရတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့တံခါးကိုဖျက်မယ်"
ကေခိုင်ငိုင်နေတယ်။ ကေခိုင့်ကိုဦးတည်မေးလိုက်တာပေမယ့် ကေခိုင်လဲဘယ်လိုပြော ရမှန်းမသိဘူး။ ဒေါ်လေးလက်ကိုအားကိုးတကြီးလှမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့မှ ဒေါ်လေးက...
"ဖျက်ကြပေါ့ကွယ်......အို.....ဖျက်သာဖျက်ပစ်လိုက်ပါ"
ဒီတော့မှကေခိုင်လဲ ယောင်တောင်တောင်နဲ့ခေါင်းကိုတဆတ်ဆတ်ညိမ့်ပြလိုက်မိတယ်။
"မလှခင်ရေ........ဒီကလေးတွေကိုပစ္စည်းရှာပေးလိုက်ပါဦး"
ချက်ချင်းဆိုသလိုအိမ်ထဲမှာ ယောက်ယက်ခတ်သွားတယ်။ ဒေါ်လှခင်ကလဲအိမ်မှာရှိ သမျှတူရွင်း၊ ပေါက်ပြားနဲ့ခါးမပါမကျန်ဆွဲထုတ်လာတယ်။ ကိုကြီးတပည့်တွေလဲတစ်ယောက် တစ်ခုတွေ့ရာကောက်ဆွဲပြီး ခုတ်ကြထစ်ကြ တွန်းကြ ကလော်ကြနဲ့ အိမ်ထဲမှာပုန်းဒိုင်းကျဲ ဆူညံသွားတာပဲ။
"ဘယ်မအေပေးတွေလဲကွဟေ၊ ဒ်ီး ဖြစ်လို့ငါ့တံခါးမှာဆူညံနေရတာလား"
အထဲကကိုကြီးအသံကြီးထွက်လာတော့ တံခါးဖျက်နေကြတဲ့သူတွေ တွန့်ကနဲဖြစ်ပြီး ရပ်သွားကြတယ်။
"ဆရာ.........ဆရာ.......ကျွန်တော်ကျော်ဦးပါဆရာ၊ ဆရာနေမကောင်းဘူးဆိုလို့လာကြတာ"
"ဒ်ီး နေမကောင်းဖြစ်ရမှာလား၊ မအေ ဒ်ီးတွေ"
ကိုကြီးဆီကဒီလိုအပြောမျိုးတွေတခါမှမကြားဖူးတဲ့တပည့်ကျော်တွေ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ သူတို့သိတဲ့ဦးစိုးလွင်ဆိုတာ အရမ်းသဘောကောင်းပြီးအေးဆေးတဲ့သူ မဟုတ်လား။
"ဟေ့ကောင်ကျော်ဦး"
"ဗျာ...ဆရာ"
"မင်းကိုငါနေမကောင်းဘူးလို့ ဘယ်သူပြောတာလဲ"
"ဟိုလေ.......ဆရာ....ဟိုဟို"

"ဟိုဖာသယ်မကပြောတာလား၊ သူ့အဒေါ် ဖာသယ်မကြီးကပြောတာလား"
ခပ်ဂဂဆိုတော့ပြည့်ဂိုင်းနေတဲ့ကိုကျော်ဦးမျက်နှာ ဇီးရွက်လောက်ပဲရှိတော့တယ်။
သူတို့ဆရာရဲ့ကြည်ညိုစရာလူကြီးလူကောင်းဆန်မှုတွေပျောက်ဆုံးသွားတာကို မယုံကြည်
နိုင်လောက်အောင်ဖြစ်နေသလိုပဲ။
"ကျော်ဦး......မင်းတစ်ယောက်ထဲလာတာလား"
"မဟုတ်ဘူးဆရာ၊ ဇာနည်တို့ အသေးလေးတို့လဲပါတယ်"
"ဟာမင်းတို့လူအုပ်တယ်တောင့်ပါလား၊ ဘယ်နယောက်လဲ"
"ငါးယောက်ပါဆရာ"
"ဒါဆိုအတော်ပဲ၊ ငါပြောတာသေချာနားထောင်"
"ဟုတ်ကဲ့"
"မင်းတို့ငါးယောက်ငါ့အခန်းဂမှာလာပြီး မဟုတ်တာလုပ်မနေကြနဲ့၊ ဟိုဖာသယ်မဒီနားမှာရှိလား"
ဘယ်သူ့ကိုဆိုလိုမှန်းသိနေတော့ တစ်ယောက်မှပြန်မဖြေကြပဲငြိမ်နေကြတယ်။
"ငြိမ်နေပုံထောက်ရင် ဖာသယ်မရှိနေလို့ပဲ၊ ဒီမယ်ငါပြောမယ်ကွာ၊ ဟိုဖက်မှာအိပ်ခန်း
ရှိတယ်၊ အဲဒီကိုသွားပြီးဖာသယ်မကို ိုးပေးလိုက်ကြ၊ ကြားလား"
"ဘာပြောတယ်"
ကေခိုင်အသံကုန်အော်ပစ်လိုက်မိတယ်။
"ရှင်ဘာစကားပြောတာလဲ၊ ဘာပြောတာလဲ"
"ဟားဟား........ဒီလိုပြောတော့မင်းကဖာသယ်မဆိုတာဂန်ခံလိုက်သလိုပေါ့ကွာ....
ဟားဟားဟား"
ရုတ်တရက်ပေါက်ကွဲထွက်သွားတဲ့ဒေါသကြောင့် အနားမှာရပ်နေသူတစ်ယောက်လက်
ထဲကသံတူရွင်းကိုဆွဲယူပြီး တံခါးကိုအတင်းလှဲ့ရိုက်ထည့်လိုက်တယ်။ တချက်ထဲမဟုတ်ဘူး
စိတ်ရှိလက်ရှိကိုရိုက်နေတာ။ ဒေါသအဟုန်ကြောင့်လေးလံတဲ့သံတူရွင်းကြီးတောင် ကေခိုင့်
လက်ထဲမှာဖက်ရွက်ကလေးလိုပေါ့ပါးနေတယ်။
အားလုံးကြောင်ကြည့်နေကြပြီးမှ ကေခိုင့်ကိုပြေးဆွဲကြတယ်။တစ်ယောက်ကသံတူရွင်း
ကိုဖမ်းယူလိုက်ပြီးဒေါ်လှခင်နဲ့ဒေါ်လေးက ကေခိုင့်ကိုအတင်းပင်ဖက်ပြီးနောက်ကိုဆွဲခေါ်ကြတယ်။
"တံခါးဖျက်ပြီး ဆရာ့ကိုသာခေါ်သွားကြပါတော့ သားတို့ရယ်"
ဒေါ်လှခင်ကမျက်ရည်တွေကျရင်း ငိုသံကြီးနဲ့တောင်းပန်တယ်။
"ဟေ့ကောင်တွေ၊ မင်းတို့အဲဒီကောင်မကိုစိတ်ရှိလက်ရှိသာချကြ။ ငါခွင့်ပြုတယ်
တညလုံးချနိုင်ရင်လဲချကြ၊ မနိုင်သေးရင်ရုံးကကောင်တွေထပ်ခေါ်လိုက်ဦး၊ မင်းတို့လေးငါး
ယောက်ကိုသူကဖြဲတောင်ဖြဲမှာမဟုတ်ဘူးကွ"

ဆက်ကာဆက်ကာထွက်လာတဲ့ ကိုကြီးဆီကပိုးစိုးပက်စက်စကားတွေကိုကေခိုင့်နား
မှာကြားတချက်မကြားတချက်နဲ့။ ကေခိုင့်ကိုဒေါ်လေးနဲ့ဒေါ်လှခင်ကအိပ်ခန်းထဲပြန်ခေါ်သွားတယ်။
"မလှခင်နေခဲ့၊ အထဲကချက်ထိုးထား၊ ကျွန်မကောင်လေးတွေဆီပြန်သွားလိုက်ဦးမယ်"
ဒေါ်လေးထွက်သွားပြီးတော့ ဒေါ်လှခင်ကတံခါးကိုပိတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ကေခိုင့်ကို
ကုတင်ပေါ်ကိုပုခုံးကနေဖက်ပြီးခေါ်သွားရင်း နှုတ်ကလဲတတွတ်တွတ်နဲ့ဖျောင်းဖျပြောဆိုနေ
တယ်။ သူဘာတွေပြောနေမှန်းကေခိုင်မသိတော့ဘူး ဒေါသဖြစ်တာနဲ့ငိုချင်တာပဲသိတယ်။
ဒေါ်လှခင်ကိုဖက်ပြီးရှိုက်ကြီးတငင်ငိုမိတော့ ဒေါ်လှခင်လဲကေခိုင့်ကိုပြန်ဖက်ထားရင်း

ငိုရှာတယ်။
"တိတ်ပါသမီးရယ်၊ တိတ်ပါ သမီးဒုက္ခတွေ အမေအားလုံးနားလည်ပါတယ်"
အပြင်မှာတော့တံခါးဖျက်သံတွေဆူညံနေပြီ။ ဒေါ်လေးရဲ့တွန်းအားပေးမှုကြောင့်ရော၊
ပြောချင်ရာတွေပြောနေတဲ့ကိုကြီးအခြေအနေကိုစိုးရိမ်မိလာကြတာကြောင့်ရော အားသွန်ခွန်
စိုက်လုပ်ကြတယ်ထင်ပါတယ်။ မကြာခင်မှာပဲတံခါးကြီးပုန်းဆိုလဲကျသွားသံကြားလိုက်ရပြီး
နောက်တော့ ကိုကြီးရဲ့ပူးပူးဂါးဂါးအော်သံတွေကြားလိုက်ရတယ်။
အပြင်ဖက်ကအခြေအနေတွေကိုစိတ်ရောက်သွားတာကြောင့် ကေခိုင်အငိုတိတ်သွား
စမှာပဲ ကားတစ်စီးခပ်ပြင်းပြင်းမောင်းထွက်သွားသံကိုကြားလိုက်ရတယ်။ ဧည့်ခန်းဖက်မှာလဲ
ဆူးညံဆူညံနဲ့။ တချက်တချက်ကိုကြီးအော်သံကိုလဲကြားရတယ်။
ခဏလောက်ကြာတော့ခြေသံသွဲ့သွဲ့ကြားရပြီး အခန်းဝကိုဒေါ်လေးရောက်လာတယ်။
"ကေခိုင်၊ သမီး..........အဆင်ပြေလား"
"ဟုတ်ကဲ့ဒေါ်လေး ပြေပါတယ်"
"မလှခင်ရေ၊ နေပေးလိုက်ဦးနော်၊ ဟိုမှာတော့ဆရာဝန်သွားခေါ်နေကြတယ်၊ ဆေးဖိုး
ပိုက်ဆံလေးဘာလေးပြင်ထားလိုက်ကေခိုင်၊ ဆရာဝန်လာရင်ဒေါ်လေးလာယူမယ်"
"ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့"
ကေခိုင်ဘီရိုပြေးဖွင့်ပြီး တွေ့တဲ့ပိုက်ဆံမှန်သမျှရေကြည့်မနေတော့ဘဲ ကျွတ်ကျွတ်အိပ်
တစ်လုံးထဲထည့်ပြီးထုတ်လိုက်တယ်။
ကိုကြီးဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ သိလည်းသိချင်တယ်၊ သိလည်းမသိချင်ဘူး။ သူ့အတွက်
စိုးရိမ်စိတ်မဖြစ်တာကတော့ အမှန်ပဲ"
ကားပြန်ဝင်လာတဲ့အသံတွေ ခြေသံတွေပြန်ကြားရပြီး နောက်မှာတော့ဒေါ်လေးပြန်
ရောက်လာတယ်။
"ကေခိုင်ရေ"
"ရှင်...... ဒီမှာဒေါ်လေး"
ဒေါ်လှခင်ဖွင့်ပေးလိုက်တံခါးကြားကနေ ပိုက်ဆံထုတ်ကိုလှမ်းပေးလိုက်တယ်။
"အခြေအနေဘယ်လိုရှိသလဲ အစ်မကြီး"
ဒေါ်လှခင်က စပ်စုလိုက်တယ်။

"ဆေးရုံတင်ရမယ်တဲ့၊ တကိုယ်လုံးမှာသွေးတွေမြင်လို့တောင်မကောင်းဘူး၊ ခေါင်းမှာ
လက်မှာ၊ ခြေထောက်မှာဒါဏ်ရာတွေကိုပွနေတာပဲ"
"အို............ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ"
"ခုဆရာဝန်ကစိတ်ငြိမ်ဆေးထိုးပေးထားတယ်၊ သူအိပ်ပျော်သွားရင် ဆေးရုံပို့မယ်"
"ဘယ်ဆေးရုံလဲဒေါ်လေး"
"နီးတဲ့ဆီပဲ ပို့ရမှာပေါ့"
"အော်"
ကေခိုင်ဘာမှဆက်မပြောပေမယ့် ဒေါ်လှခင်ကမပွံ့မရဲ အသံလေးနဲ့..
"အစ်မကြီး၊ ကျွန်မထင်တာကတော့လေ........ဟို.......ဟို...စိတ်လေစိတ်...အဲဒီဆိုရင်"
ဒေါ်လေးသက်ပြင်းချသံကြားလိုက်ရတယ်။
"ဆရာဝန်တွေကိုမေးကြည့်ရသေးတာပေါ့ မလှခင်ရယ်"

ဒေါ်လေးပြန်ထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာဘူးပြန်ရောက်လာတယ်။
"အိပ်ပျော်သွားပြီ၊ ဆေးရုံပို့တော့မယ်၊ ကေခိုင်တို့တံခါးလာပိတ်ကြဦး"
"ဟုတ်ကဲ့.......ဟုတ်"
ကေခိုင်နဲ့ဒေါ်လှခင် အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ကိုကြီးကို ကားပေါ်တောင်တင်ပြီးနေကြပြီ။
ဒေါ်လေးကတော့လူနာပို့တဲ့အဖွဲ့နဲ့လိုက်သွားတယ်။
ဒေါ်လှခင်ခြံတံခါးဆင်းပိတ်နေတုန်း ကေခိုင်အိမ်ထဲမှာလျှောက်ကြည့်နေမိတယ်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာလဲမြင်မကောင်းဘူး၊ ဘာတခုမှအကောင်းမကျန်ဘူးလို့တောင်ထင်ရတယ်။
ဒါပေမယ့်စာဖတ်ခန်းထဲရောက်တော့မှပိုပြီးဆိုးမှန်းသိရတယ်။ ဖျက်ချလိုက်တဲ့တံခါးကြီးကကြမ်းပြင်ပေါ်မှာအပြားလိုက်ကျနေပြီး တခန်းလုံးလဲအကျိုးအပဲ့အပျက်အစီးတွေချည်းပဲ။
ကိုကြီးစာအုပ်တွေဆိုတာလဲ အပိုင်းပိုင်းပြဲလို့။ ရုံးကပါလာပုံရတဲ့ဖိုင်တွဲတွေရုံးစာတွေဆိုလဲ တခန်းလုံးအနံ့ပလူပျံနေတယ်။
"ဘုရား......ဘုရား"
ကေခိုင့်နောက်ကနေလိုက်ဝင်လာတဲ့ ဒေါ်လှခင်ကဘုရားတတယ်။
"ကေခိုင် ကလေးနားမှာသွားနေပါ၊ ကလေးကနေ့ခင်းကလန့်ထားတော့ညဆိုလန့်ပြီး ငိုလိမ့်မယ်၊ ဒါတွေဒေါ်ဒေါ်ကြည့်လုပ်လိုက်မယ်"
ဒေါ်လှခင်တယောက်ထဲရှင်းရမှာကိုတော့ အားနာပါတယ်။ ဒါပေမယ့်ကေခိုင်လည်းဒီမြင်ကွင်းတွေကိုကြည့်ချင်စိတ်လုံးဝမရှိဘူး။
"မနက်မှလုပ်ပါလား ဒေါ်ဒေါ်ရယ်"
ဒေါ်လှခင်ကပြုံးပြုံးလေးခေါင်းကိုခါရင်း...
"ရပါတယ်၊ အိပ်လို့လဲပျော်မှာမှမဟုတ်တာ ၊ အိပ်မရမယ့်တူတူရှင်းလိုက်တော့အလုပ်ပြီးတာပေါ့"
"ကေခိုင်လဲအိပ်ပျော်မှာမဟုတ်ပါဘူး"
"အိုကွယ်၊ မပျော်လဲလှဲနေလိုက်ပေါ့၊ နားနားနေနေနေစမ်းပါ၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့ကလူပဲပင်ပန်းရတာကေခိုင့်မှာက စိတ်ပါမောရတာ ၊ နားသင့်တယ်"
ဒေါ်လှခင်ရဲ့မေတ္တာနဲ့စေတနာကိုအသိအမှတ်ပြုတဲ့အနေနဲ့. ကေခိုင်အိပ်ယာထဲပြန်ဝင်နေလိုက်တယ်။ အိပ်လို့လဲမရပါဘူး။ သားကလဲဒေါ်လှခင်ပြောသလိုပဲလန့်လန့်ပြီးထငိုနေတာကြောင့်သူ့ကိုချော့ရင်းသိပ်ရင်းနဲ့ပဲ မိုးလင်းရတော့တယ်။

အပိုင်း (၅၃)

ကိုကြီးဆေးရုံမှာတပတ်ကျော်လောက်နေလိုက်ရတယ်။နောက်တနေ့မနက်မှာကိုကြီးကတည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပြန်ဖြစ်သွားတော့ဒေါ်လှခင်ပြောတဲ့ဆေးရုံမပို့လိုက်ရပါဘူး။ ဆရာဝန်တွေအပါအဝင်အများစုက အရက်သောက်တာများသွားလို့ဖြစ်ရတယ်လို့ပဲသတ်မှတ်လိုက်ကြတယ်။
ဆေးရုံတက်နေတုန်းကေခိုင်သွားမတွေ့မိဘူး။ သူများတွေကတော့အံ့သြကြလိမ့်မယ်။ ကေခိုင်သွားချင်စိတ် တွေ့ချင်စိတ်လဲမရှိဘူးလေ၊ ကိုကြီးကကေခိုင့်အကြောင်းကလေးအကြောင်းလဲတခွန်းမှမမေးဘူး၊ မပြောဘူးလို့ကေခိုင့်ကိုယ်စားမကြာခဏသွားသွားကြည့်ပေးတဲ့ဒေါ်လေးကပြောတယ်။
ကိုကြီးကဒေါ်လေးကိုတောင်မှခပ်တန်းတန်းပဲဆက်ဆံသတဲ့။ ဟိုညကဒေါ်လေးကို

ဖာသယ်မကြီးလို.ပြောမိထားလို.အားနာနေလို.လားတော့မသိဘူး။
ဒေါ်လှခင်ကတော့သူ.အိမ်မပြန်ဖြစ်တော့ဘူး၊ ကေခိုင့်ကိုသနားတာနဲ.ကေခိုင့်နဲ.အတူ
လာပြန်နေပေးတယ်။ သူ.ရဲ.ကျေးဇူးသိတတ်မှုကြောင့်ကေခိုင်ဂမ်းသာရတယ်။ လောကကြီးမှာ
ကိုကြီးလိုစိတ်ပျက်ဖို.ကောင်းတဲ့သူတွေရှိသလို ဒေါ်လှခင်လိုစိတ်နှလုံးကောင်းရှိသူတွေလည်း
ရှိပါသေးလားလို.လဲ ခံစားရတယ်။
ကိုကြီးအခြေအနေတိုးတက်လာတယ်၊ ဆေးရုံကဆင်းရတော့မယ်ဆိုတဲ့အသံတွေကြား
တော့ ကေခိုင်ရင်တုန်ရပြန်တယ်။ အိမ်မှာဘယ်လိုရင်ဆိုင်ကြရဦးမှာလဲဆိုတာကိုတွေးရင်းလဲ
စိတ်မောရတယ်။
ဒါပေမယ့်ကိုကြီးက ဆေးရုံကဆင်းတော့အိမ်ပြန်မလာဘူး၊ ရုံးမှာပဲသွားနေတယ်။
အံ့ဩတကြီးမေးလာကြသူတွေကိုရေရေလည်လည်ရှင်းပြလို.လဲမဖြစ်တော့ ကေခိုင်လည်း
ဖာသိဖာသာပဲနေလိုက်တယ်။
ဒီလိုနဲ.နေလာရင်း လကုန်ရက်ရောက်တော့ကိုကြီးကပိုက်ဆံပေးခိုင်းလိုက်လို.ဆိုပြီး
ဒေါ်လေးကယူလာပေးတယ်။ သူ.ဂတ္တရားကိုမပျက်သေးတဲ့သဘောပါ ဒါပေမယ့်ကေခိုင်
ဂမ်းမသာပါဘူး။
"နောက်တော့စိတ်ပြေသွားပြီး အဆင်ပြေသွားမှာပါကေခိုင်ရယ်"

သူ.ကိုဖာသယ်မကြီးလို.ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းခေါ်ထားတာကိုတောင်မှစိတ်မနာနိုင်ဘဲ
ဒေါ်လေးကကေခိုင့်ကိုတရားချတယ်။ ကေခိုင်ဒေါ်လေးကိုပြုံးပြုံးလေးနဲ.ခေါင်းခါပြမိတယ်။
ပါးစပ်ကတော့ဘာမှပြန်မပြောလိုက်ပါဘူး။
ဒေါ်လေးအပါအဂင်အားလုံးက ကိုကြီးစိတ်ပြေရင်အိမ်ပြန်ရောက်မယ်လို.တွက်ကြ
တယ်။ ကေခိုင့်ကိုခွဲနိုင်ဦးတော့သားလေးကိုခွဲနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးလို.မှတ်ချက်ချကြတဲ့အသံတွေ
ကြားရတော့ ကေခိုင်အော်ရယ်ချင်စိတ်ပေါက်မိတယ်။ ဘာမှမသိနားမလည်သူတွေအမြင်မှာ
တော့ကိုကြီးကသူ.သားလေးကိုသိပ်ချစ်တာတဲ့။ လောကကြီးဟာရယ်စရာမကောင်းပေဘူးလား။
အိမ်ရှေ့.ပူအိမ်နောက်မချမ်းသာဆိုသလို ကေခိုင်စိတ်ညစ်နေရတော့ အတူနေတဲ့
ဒေါ်လှခင်လဲမျက်နှာမသာယာရှာဘူး။ ကေခိုင့်ကိုအားပေးဖို.လဲသူ.မှမတတ်နိုင်၊ ဖျောင်းဖျဖို.
ကလဲသူကတချို.အကြောင်းအရာမှန်တွေကိုသိထားသူဆိုတော့ ပိုပြီးခက်နေတယ်။
ဒေါ်လှခင်ရှိနေတဲ့အချိန်မှာ ကေခိုင့်အတွက်ဂတ္တရားတချို.လည်းငြိမ်းနေတာကြောင့်
အားလပ်ချိန်စဉ်းစားချိန်တွေပိုရပါတယ်။ ဒီတော့ကေခိုင်ဘဂနဲ.ပတ်သတ်ပြီးပိုတွေးဖြစ်တယ်။
ရှေ့.ရေးကိုပိုပြီးမျှော်ကြည့်ဖြစ်တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ကေခိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်
နိုင်တယ်။
ဘယ်လိုနည်းနဲ.ဖြစ်ဖြစ်ကေခိုင်ကိုကြီးနဲ.ကွာရှင်းတော့မယ်။ ဘယ်လိုအခက်အခဲတွေ
နဲ.ရင်ဆိုင်ရရင်ဆိုင်ရ သားလေးကိုလက်တွဲပြီးဘဂကိုကြံကြံခံကျော်ဖြတ်တော့မယ်။
အခိုင်မာဆုံးဆုံးဖြတ်ချက်ကိုချပြီးလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ကေခိုင့်တကိုယ်လုံးပေ့ါပါးလွတ်
လပ်သွားတယ်။ အရင်ကကေခိုင်မဟုတ်တော့တဲ့ကေခိုင်နောက်ထပ်တစ်ယောက်လို.တောင်
ခံစားရတယ်။
မရေရာဘူး၊ ကြမ်းတမ်းမယ်ဆိုတာသိပေမယ့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုတွေဂေမနေဘဲအပြတ်
သားဆုံးအမြန်ဆုံးအကောင်အထည်ဖော်နိုင်ဖို.၊ ကိုကြီးနဲ.ရင်ဆိုင်ဖို.ဆုံးဖြတ်ပြီးတော့ ကေခိုင်
ကိုကြီးရုံးကိုလိုက်သွားတယ်။

တချိန်တုန်းကကေခိုင်ကျင်လည်ခဲ့ဖူးရာနေရာဖြစ်ပေမယ့် အခုတော့ကေခိုင့်အတွက် တစိမ်းပြင်ပြင်ဖြစ်နေပါပြီ။
သိပေါင်းကျွမ်းပေါင်းတွေကနှုတ်ဆက်ကြတယ်။ ကေခိုင်ကမသိပေမယ့်ကေခိုင့်ကို သိသူတွေကလက်တို့ပြီးအချင်းချင်းပြကြတယ်။ ပြီးတော့တီးတိုးတီးတိုးနဲ့စကားတွေပြောကြ တယ်။ သူတို့ဘာတွေပြောကြမှာလဲ၊ ပြောချင်ရာပြောကြပါစေ ကေခိုင်ဂရုစိုက်မှာမဟုတ်တော့ဘူးလေ။
မလာခင်ကတော့ဒေါ်လေးဆီအရင်ဝင်မယ်လို့စိတ်ကူးထားပေမယ့် ရုံးရောက်တော့ စိတ်ကူးပြောင်းသွားပြီးကိုကြီးရုံးခန်းကိုပဲ တန်းလာလိုက်တယ်။ ကေခိုင့်ကိုမြင်တော့ကိုကြီး အခန်းဝကရုံးလုလင်ကလေးကမျက်လုံးပြူးသွားတယ်။ နာမည်တော့မမှတ်မိဘူး ကိုကြီးကို ဆေးရုံပို့တဲ့ညကပါလာတဲ့တစ်ယောက်ပဲ။

"ဆရာရှိလား"
"ဟုတ်ကဲ့ရှိပါတယ် ခင်ဗျ"
"ဧည့်သည်ရှိလား"
"မရှိဘူးခင်ဗျ"
"ဒါဆိုပြောလိုက်ပါ၊ တို့ရောက်နေတယ်လို့"
"ဟုတ်ကဲ့"
ကောင်လေးအခန်းထဲကိုပြေးဝင်သွားပြီး ချက်ချင်းပြန်ထွက်လာတယ်။
"ဆရာကဝင်ခဲ့ပါတဲ့"
လေအေးစက်တပ်ထားတဲ့အခန်းက အေးမြနေပေမယ့် ကေခိုင့်လက်မှာတော့ချွေးစေး တွေပြန်နေတယ်။
"ထိုင်လေကေခိုင်"
စာတစ်စောင်ကိုဖတ်နေရာက ကိုကြီးကလှမ်းပြောတယ်။ ဒီတော့မှကေခိုင်စားပွဲရှေ့မှာ ခြေစုံရပ်နေမိမှန်းသတိပြုလိုက်မိတယ်။ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်မှာကေခိုင်ထိုင်ပြီးမှ ကိုကြီးက မျက်မှန်ကိုချွတ်ပြီးစားပွဲပေါ်တင်လိုက်ရင်း.....
"ထူးထူးခြားခြား၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ"
ကိုကြီးအသံကအေးအေးဆေးဆေးတည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပါပဲ။ ကေခိုင့်မှာသာဘာပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိအောင်ဖြစ်နေရတယ်။
ကေခိုင်အကြိမ်ကြိမ်စဉ်းစားပြီးအခိုင်အမာဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ။ ဒါပေမယ့်တကယ့်အရေး ရောက်လာတော့နှုတ်ကဆွံ့အနေတယ်။
"ပြောလေကေခိုင်၊ ကိုယ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ"
အသက်ကိုဝအောင်ရှူပြီးလက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်လိုက်မိတယ်။ တစ်လမ်း လုံးစီကာစဉ်ကာစဉ်းစားလာခဲ့သမျှစကားလုံးတွေက အခုဘယ်ကိုထွက်ပြေးကုန်ကြတယ်မသိ ဘူး။ ကေခိုင်စကားတလုံးမှရှာလို့မရဘူး။
ကိုကြီးကိုကြည့်ရတာကတော့ အေးအေးချမ်းချမ်းဘာမှမသိသလိုမျိုးနဲ့..။
"ပြောလေ ကေခိုင်"
ကေခိုင်စိတ်ကိုအားတင်းလိုက်ပြီး လိုရင်းကိုပဲတိုက်ရိုက်ပြောချလိုက်တယ်။
"ကေခိုင်နဲ့ကွာရှင်းပေးပါ ကိုကြီး"
"ဘာပြောတယ်"

"ကွာရှင်းပေးပါလို့."
မူလကပြုံးယောင်သန်းနေတဲ့ကိုကြီးမျက်နှာတည်သွားတယ်။ နောက်တော့တဖြည်း
ဖြည်းနဲ့.တင်းမာလာတယ်။ ကေခိုင့်ကိုစူးစူးရဲရဲတချက်ကြည့်လိုက်ပြီး.
"ခဏလေးနော်"
ထိုင်ရာကထသွားပြီး အခန်းတံခါးကိုဆွဲပိတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှကေခိုင့်ဘေးနားကို
လာပြီးစားပွဲပေါ်မှာတင်ပါးလွှဲပင်ထိုင်လိုက်ရင်း...

"ဘာကြောင့်လဲကေခိုင်၊ ဘာဖြစ်လို့.လဲ"
ကေခိုင်ငြိမ်သက်နေမိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့.လဲဆိုတာကတော့အကြောင်းအရာတွေက
ပြမယ်ဆိုပြစရာတွေအများကြီးရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့်ဘယ်ကစပြီးဘယ်လိုပြောရမလဲ။ ပြည့်စုံ
လုံလောက်တဲ့အကြောင်းပြချက်တွေလဲအများကြီးရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့်တခွန်းထဲနဲ့.ပြည့်စုံ
အောင်ရှင်းပြဖို့.ကမလွယ်ဘူးလေ။ မျက်လွှာချပြီးငြိမ်သက်နေတဲ့ကေခိုင့်ကအဖြေမပေးတော့
ကိုကြီးလဲနှုတ်ဆိတ်နေတယ်။ အခန်းထဲမှာလဲတိတ်လို့.။ အတော်ကြာအောင်ငြိမ်သက်နေပြီး
မှကိုကြီးကစကားစလာတယ်။
"ဟိုတစ်ယောက်ပြန်လာလို့.လား"
"ဘာရယ်"
"ကေခိုင့်....လူလေ"
"အို........မဟုတ်ပါဘူး"
"မဟုတ်ရင်ဘာဖြစ်လို့.လဲ"
"ကေခိုင်စိတ်ညစ်လို့."
"ငါမင်းကိုပျော်အောင်ထားတာပဲ၊ လိုလေသေးမရှိထားတာပဲ၊ မင်းစိတ်ထင်ရာလုပ်ခွင့်
ပေးထားတာပဲ၊ ဒါတောင်မှမကျေနပ်ဘူးလား"
ကိုကြီးအသံကပြောရင်းပြောရင်းနဲ့. မာထန်လာတယ်။
"မင်းမညာပါနဲ့.၊ ငါသိပါတယ်၊ မင်းဟိုလူနဲ့.ပြန်ဆက်မိနေပြီမဟုတ်လား"
"ဒီမယ်ကိုကြီး ကေခိုင်ကျိန်ဆိုကျိန်ရဲပါတယ်၊ သူဘယ်အရပ်မှာရှိမှန်း၊ ဘာလုပ်နေမှန်း
တောင်မသိပါဘူး၊ အဆက်အသွယ်လဲမရှိပါဘူး၊ ဒါအမှန်ပါ"
"တကယ်လား"
"တကယ်ပါကိုကြီး၊ သူနဲ့.လုံးဝမဆိုင်ပါဘူး"
ကိုကြီးပြုံးတယ်၊ မခန့်.လေးစားအပြုံးမျိုးနဲ့.ကေခိုင့်ကို အထင်သေးတဲ့အကြည့်မျိုးနဲ့.
ကြည့်တယ်။
"ငါနဲ့.ပြတ်စဲပြီဆိုမင်းလမ်းပေါ်ရောက်သွားမှာနော်၊ ခြေဖဝါးလက်ဖဝါးနဲ့.ဘာမှမရှိတဲ့
ဘဝကိုမင်းရင်ဆိုင်နိုင်လို့.လား"
"ရင်ဆိုင်နိုင်တယ်"
"ဘာ"
"ကေခိုင်ဒါတွေအကုန်လုံးကိုကြို့တွေးပြီးသွားပြီ၊ ဖြစ်ချင်တာတွေဖြစ်လာပါစေ ကေခိုင်ဂရုမစိုက်ဘူး"
"ငါကကွာမပေးဘူးဆိုရင်ကောကွာ"
"တရားရုံးကနေကွာရှင်းခွင့်တောင်းမယ်"

"ဟားဟားဟား....မင်းလိုဘာမှမဟုတ်တဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ငါ့ကိုတရားရုံး
မှာရင်ဆိုင်နိုင်ပါ့မလား"

"ဒါဆိုလဲတရားရုံးမှာအထုပ်ဖြည်ပြလိုက်ရုံပဲရှိတာပေါ့"
ကိုကြီးနဲနဲတွန့်သွားတယ်။
"မင်းကဘယ်သူ့အားကိုးနဲ့မိုက်မှာလဲ"
"ဘယ်သူ့မှအားမကိုးဘူး၊ ကိုယ့်အားပဲကိုယ်ကိုးမယ်"
သနားစရာသတ္တဝါလေးတစ်ကောင်ကိုကြည့်တဲ့အကြည့်မျိုးနဲ့. ကိုကြီးကကေခိုင့်ကို
ကြည့်တယ်။
"မင်းတော်တော်မိုက်ပါလားကေခိုင်၊ ဆိုပါဦးမင်းကဘာတွေပြောမှာလဲ"
"ကိုကြီးကျွန်မကိုလူမဆန်အောင်နှိပ်စက်တာတွေ၊ သားလေးကိုသတ်ဖို့လုပ်တာတွေ
အကုန်ပြောပစ်လိုက်မယ်၊ နောက်ဆုံးမရရင်တခြားသူနဲ့ဖောက်ပြန်ခိုင်းပြီးကလေးမွေးခိုင်းတာ
ကအစပြောပစ်လိုက်မယ်"
ကိုကြီးမျက်နှာမှာအပြုံးတစ်ခုပြန်ပေါ်လာတယ်။
"ငါ့လိုလူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ကိုမင်းကစွတ်ဆွဲပြောဆိုတော့ရော တရားသူကြီး
ကယုံမှာလား"
"ကေခိုင့်မှာသက်သေအထောက်အထားတွေအများကြီးရှိတယ်"
ကေခိုင်အရဲစွန့်ပြီးပြောချလိုက်တာပါ၊ တကယ်တန်းတော့ကေခိုင့်ဖက်ကလိုက်ပေး
မယ့်သူကဒေါ်လှခင်တစ်ယောက်ပဲရှိလိမ့်မယ်၊ ဒေါ်လေးကလဲပြဿနာတွေကိုခြေခြေမြစ်မြစ်
သိတဲ့သူမဟုတ်ဘူး။
"မင်းလူတွေဆိုတာလဲ၊ ငါ့လူတွေချည်းပါပဲကွာ"
အဲဒါအမှန်ပဲ၊ ကေခိုင်ကျောထဲမှာစိမ့်သွားတယ်။ နောက်ဆုံးတော့မပြောသင့်လို့မပြော
ဘူးလို့စိတ်ကူးထားတဲ့စကားကိုပြောချလိုက်တယ်။
"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ၊ ကိုကြီးကယောက်ျားမပီသဘူး၊ ကလေးမရနိုင်ဘူးဆိုတာသူများတွေ
သိကုန်မှာတော့ အမှန်ပဲ"
စားပွဲပေါ်မှာထိုင်နေရာကနေ ကိုကြီးထရပ်လိုက်တယ်။
"ကေခိုင်.........ဒါဆိုရင်မင်းလဲသိက္ခာကျပြီနော်၊ မင်းဒီကလေးကိုဘယ်လိုရသလဲဆို
တာလူသိကုန်လိမ့်မယ်"
"သိပေ့စေပေါ့၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး ရတယ်၊ လူတွေဘယ်လိုထင်ထင်ကေခိုင်ရင်ဆိုင်မယ်၊
ကွာရှင်းခွင့်ရရင်တော်ပြီ"
"မင်း..........မင်း.....တော်တော်မိုက်ပါလားကေခိုင်၊ ငါ့ကိုဘာလို့ဒီလောက်ဒုက္ခပေး
ချင်ရတာလဲ"
လမ်းစတစ်ခုကိုဆွဲမိပြီလို့ကေခိုင်သိလိုက်တယ်။ လုပ်ငန်းခွင်နယ်ပယ်ထဲမှာကိုကြီးက
နာမည်ကောင်းနဲ့သိတင်းမွှေးတဲ့သူ။ ရှေ့ကိုတက်လမ်းတွေလဲအများကြီးလို့သတ်မှတ်ခံထား
ရတဲ့သူ။ သူ့သိက္ခာကိုထိခိုက်မှာကိုမလိုချင်ဘူးလေ။

"စဉ်းစားပါဦးကေခိုင်ရယ်"
"ကေခိုင်အကြိမ်ကြိမ်စဉ်းစားပြီးပါပြီ"
လုံးဝအလျှော့မပေးတမ်းတိုက်ပွဲဝင်မယ်ဆုံးဖြတ်ပြီးမှတော့ ကေခိုင်နောက်ကိုပြန်

မလှည့်ချင်တော့ပါဘူး။ သူယောက်ျားမဗီသတာကိုလူသိမခံချင်တဲ့ကိုကြီးရဲ့အားနည်းချက်
ကလဲကေခိုင့်အတွက် အားကိုးစရာတချက်ပဲလေ။
"တောက်............မင်းကို ဒီအကြံတွေဘယ်သူပေးလိုက်တာလဲ၊ ဘယ်သူမြှောက်ပေး
လိုက်တာလဲ"
"ဘယ်သူမှမြှောက်မပေးဘူး၊ ကေခိုင့်ဖာသာဆုံးဖြတ်တာ ဒီတော့ကိုကြီးစဥ်းစားပါ၊
ဒီအတိုင်းကွာရှင်းပေးလိုက်ရင်ကိုကြီးဘာမှသိက္ခာမကျဘူး၊ ရုံးတက်ပြီးမှကွာရမယ်ဆိုရင်တော့
ကိုကြီးအကြောင်းတွေလူပုံအလယ်မှာကြေညာပြီးသားဖြစ်သွားမယ်"
ကေခိုင့်ဖက်ကအခရေးသာသလိုဖြစ်လာတော့ ကေခိုင်လဲအတင်းကိုဖိပြောပစ်လိုက်
တယ်။ စစရောက်ချင်းကဘာစကားမှပြောမရလို့စိတ်ညစ်ခဲ့ရပေမယ့် ခုချိန်မှာတော့အံ့သြစရာ
ကောင်းလောက်အောင်ကိုပြောနိုင်နေပြီလေ။ အားကစားသမားတွေဆိုရင်တော့ သွေးပူလာပြီ
လို့ပြောရမယ်ထင်တယ်။
"ဒီလိုလုပ်ပါလား ကေခိုင်"
"ဘယ်လိုလဲကိုကြီး"
"ကိုကြီးလဲစဉ်းစားပါ့မယ်၊ ကေခိုင်လဲအိမ်ပြန်ပြီးအချိန်ယူစဉ်းစားပါဦး၊ တို့အိမ်ထောင်
သက်လဲမနည်းတော့ဘူး၊ ကလေးတွေလဲမဟုတ်ကြဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ
မလုပ်ကြတာကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်"
ကိုကြီးစကားတွေကပညာတတ်အရာရှိကြီးတစ်ယောက်ပီသပါပေတယ်။ ဒါပေမယ့်
ကေခိုင့်ကိုဘာမှတွေဝေအောင်မစွမ်းဆောင်နိုင်ပါဘူး။ ကေခိုင်ကိုကြီးလက်အောက်မှာအလုပ်
လုပ်စဉ်ကထဲက ကိုကြီးရဲ့ပြဿနာဖြေရှင်းနည်း၊ ဇေ့စပ်ညှိနှိုင်းနည်းတွေကိုယဉ်ပါးခဲ့ပြီးပြီလေ။
"ကေခိုင်အကြာကြီးစဉ်းစားပြီးပါပြီ၊ ဘာမှထပ်စဉ်းစားနေစရာမလိုတော့ပါဘူး၊ ခုဟာက
ကိုကြီးစဉ်းစားရမယ့်အလှည့်ပါ"
ဒီလောက်ဆိုရင်တော်ပြီ၊ အနိုင်နဲ့ပိုင်းပြီးပြန်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဆက်ပြောနေရင်
ကိုကြီးကစကားတွေနဲ့ချည်နှောင်နေဦးမယ်။
"ပြန်တော့မယ်ကိုကြီး"
"အော်.....အင်း....ဟို......နေပါဦးလေ..........ကိုကြီးပြောတာက"
"နောက်မှပြောကြတာပေါ့ကိုကြီးရယ်"
ပြုံးပြုံးလေးစကားကိုဖြတ်ပြီး ကေခိုင်အခန်းထဲကထွက်ခဲ့တယ်။
"ဆရာကတော်ပြန်ပြီလား"
"အော်........အင်းအင်း"
တာဝန်ကြီးတခုကိုအတော်အသင့်ကျေပွန်အောင်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီးသူတစ်ယောက်လို
ကေခိုင့်စိတ်မှာခံစားရတယ်။ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်တဲ့စိတ်နဲ့ရုံးထဲမှာတခန်းဝင်တခန်းထွက်အသိ
အကျွမ်းတွေကိုလိုက်နှုတ်ဆက်တယ်။ ဒေါ်လေးဆီဝင်တော့အံ့သြတဲ့အမူအယာနဲ့...

"ကေခိုင် ဘယ်ကိုလာတာလဲ"
"ကိုကြီးဆီပါ"
"အော်.............သူကအိမ်ပြန်လာမယ်တဲ့လား"
"ဟင့်အင်း........ဘာမှမပြောပါဘူး၊ ကေခိုင်ကအဲဒီကိစ္စနဲ့လာတာမဟုတ်ဘူး"
"လင်နဲ့မယားလျှာနဲ့သွားပဲကေခိုင်ရယ်၊ ဆရာကတောင်းပန်လာရင်လဲ ကျေအေးလိုက်ပါ"

တောင်းပန်ဖို့.နေနေသာသာကိုကြီးက ဘာမှမဖြစ်ခဲ့တဲ့ပုံဖမ်းထားတာ ဒေါ်လေးတို့.မှ
မသိဘဲ။ ပြောလဲမပြချင်တော့ပါဘူး။
"ဒေါ်လေးလဲအားရင်လာခဲ့ဦးလေ၊ ကေခိုင်ပြန်တော့မယ်"
ဆက်နေရင်ပြန်လည်ပေါင်းစည်းရေးတရားတွေနာနေရဦးမှာစိုးတာနဲ့. စကားဖြတ်ပြီး
ပြန်ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့်ဒေါ်လေးကရုံးပေါက်ဝအထိလိုက်လာတယ်။
"ကေခိုင်သွားတတ်ပါတယ် ဒေါ်လေးရဲ.၊ ကိုယ့်ရုံးပဲဟာ"
"ဟုတ်ပါဘူး၊ ဒေါ်လေးကစကားပြောချင်လို့.ပါ"
"ဘာပြောမလို့.လဲဒေါ်လေး"
"အင်းလေ.......ပြောစရာလဲအထူးမရှိပါဘူး၊ ဒါနဲ့.ဘာစီးပြန်မှာလဲ"
"ဘတ်စ်ကားနဲ့.ပဲပေါ့"
"ကလေးရော နေကောင်းရဲ့.လား"
"ကောင်းတယ်၊ ဒေါင်ဒေါင်ကိုမြည်လို့. မေမေလို့.တောင်ခေါ်တတ်နေပြီ"
သားအကြောင်းရောက်သွားတော့ ကေခိုင့်ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းပဲဖြေမိတယ်။
"သူ့.အဖေအိမ်မှာရှိရင်ဖေဖေပါခေါ်တတ်ချင်ခေါ်တတ်နေမှာညည်းသားကသွက်တယ်"
သားအကြောင်းတွေးရင်းလန်းဆန်းလာတဲ့စိတ်ကလေးပြန်ညှိုးကျသွားတယ်။ ဒေါ်လေး
တို့.ကအဖြစ်မှန်တွေကိုသိရှာကြတာမှာမဟုတ်ဘဲ။
"ကဲကဲ.....သွားမယ်ဒေါ်လေးရေ၊ အလုပ်ပျက်နေဦးမယ်"
စကားမြန်မြန်ဖြတ်ပြီး ထွက်ခဲ့တယ်။ ရုံးပြင်လမ်းမပေါ်ရောက်မှရုံးကြီးကိုတခါပြန်လှည့်
ကြည့်ရင်းခေါင်းထဲကိုအတွေးတခုဝင်လာတယ်။ ကေခိုင်အခုကထဲကအလုပ်တစ်ခုရှာထားမှဖြစ်မယ်။
ကိုကြီးနဲ့.လမ်းခွဲပြီဆိုရင် ကေခိုင်တို့.သားအမိနှစ်ယောက်ဘဝရပ်တည်ရေးအတွက်
တခုခုတော့ရှိမှဖြစ်မယ်လေ။
"ခုထဲကစပြီးရှာထားမှဖြစ်မယ်"
တိုးတိုးလေးရေရွတ်ရင်း ကေခိုင့်မျက်လုံးကလမ်းဘေးကဂျာနယ်ရောင်းတဲ့ဆိုင်ကို
ရောက်သွားတယ်။ အခွင့်အလမ်းဂျာနယ်ထဲမှာအလုပ်ခေါ်တာတွေကြည့်လို့.ရတယ်တဲ့ကြားဖူး
နားဝနဲ့. အခွင့်အလမ်းဂျာနယ်တစ်စောင်ဝယ်လိုက်တယ်။

ဝယ်ပြီးဖြန့်.ကြည့်လိုက်တော့ ဟုတ်ပါရဲ့.ဂျာနယ်တစ်စောင်လုံးအလုပ်ကြော်ငြာတာ
တွေချည်းပဲ။ ကေခိုင်ပျော်သွားတယ်။ ဒီလောက်များမှတော့ကေခိုင့်အတွက်တနေရာရဖို့.
မခဲယဉ်းဘူးလို့.လဲတွေးလိုက်မိတယ်။ အိမ်ကျမှပဲသေသေချာချာကြည့်တော့မယ်ဆိုတဲ့
အတွေးနဲ့.ထိုးဆိုက်လာတဲ့ဘတ်စ်ကားကြီးပေါ်ဂျာနယ်လေးကိုင်ပြီး ပြေးတက်သွားလိုက်
တယ်။ နေ့.ခင်းလူရှင်းချိန်ပေမယ့် ထိုင်ခုံတွေကတော့လူပြည့်နေလေရဲ့.။

အပိုင်း (၅၄)

ကေခိုင်အစိုးရအလုပ်ကိုဝင်တုန်းကဒေါ်လေးအဆက်အသွယ်နဲ့.ဝင်ခဲ့တာ၊ လျှောက်
လွှာတောင်ကိုယ်တိုင်ရေးစရာမလိုဘဲအားလုံးကိုဒေါ်လေးကစီမံပေးခဲ့တာ။ အခုမှကိုယ်တိုင်
လျှောက်ဖို့.ကြံလာတော့ဘာကိုဘယ်ကစရမယ်မှန်းမသိဘူး"
ဒါပေမယ့်တော်ပါသေးတယ် အလုပ်ခေါ်စာတွေမှာကလိုအပ်တဲ့စာရွက်စာတမ်းအချက်

အလက်တွေပါထည့်ရေးထားတော့ အဲဒီမှာပါတဲ့ဟာတွေတစ်ခုချင်းစီလိုက်လုပ်ပြီး စုဆောင်း
ရတော့တာပေါ့။
ဓါတ်ပုံရိုက်ရတယ်၊ နောက်ကွန်ပြူတာဆိုင်သွားပြီး CV ရိုက်၊ အောင်လက်မှတ်တွေကို
မိတ္တူဆွဲ၊ CV ရိုက်တော့အိမ်ထောင်ရေးအခြေအနေကိုမရိုလို့ပဲရေးလိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်
လေနောက်ဆိုကေခိုင်ကအိမ်ထောင်ရှိတော့မှာမှမဟုတ်တာ။
နောက်ပြီးတော့ထောက်ခံစာတွေ၊ ရပ်ကွက်၊ ရုံး၊ ရဲစခန်း ပြေးရလွှားရနဲ့။ အဲဒီနေရာ
တွေမှာတော့ကိုကြီးမိန်းမလို့သိကြတဲ့သူတွေရှိတာကြောင့် ကိုကြီးမျက်နှာနဲ့အဆင်ပြေသွားပါရဲ့။
ဒါပေမယ့်လုပ်ငန်းခွင်ကလိုအပ်ချက်တွေကိုမြင်လိုက်ရတော့ ကေခိုင့်ရဲ့တက်ကြွနေ
တဲ့စိတ်တွေပြန်ပြီးတော့လျော့ကျသွားရတယ်။ ကွန်ပြူတာတဲ့၊ တရုပ်စကားတဲ့၊ အင်္ဂလိပ်လို
အရေးအပြောတဲ့၊ အင်တာနက်၊ အီးမေးလ်တဲ့။ ကေခိုင်နဲ့လုံးဝအစိမ်းသက်သက်အရာတွေ။
အဂေးသင်တက္ကသိုလ်ကရခဲ့တဲ့ဘွဲ့လေးတစ်ခု။ အစိုးရရုံးတစ်ခုမှာတစ်နှစ်လောက်
စာရေးမလေးလုပ်ဖူးတဲ့လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံနဲ့ ကေခိုင်ဘာရနိုင်မလဲ။ လစာနည်းတဲ့အစိုးရ
အလုပ်ကိုလဲမလုပ်ချင်ဘူး။ ကုမ္ပဏီလိုနေရာမျိုးမှာလစာကောင်းကောင်းနဲ့လုပ်ရမှ ကေခိုင်
တို့သားအမိအဆင်ပြေမှာမဟုတ်လား။
တက်ကြွနေတဲ့ကေခိုင့်စိတ်လေးတွေပြန်လည်လျော့ကျလာရချိန်မှာကိုကြီးကလည်း
တမှောင့်၊ ကွာရှင်းမပေးနိုင်ဘူးလို့ဖုန်းဆက်လာတယ်။
"ဘယ်ဖြစ်မလဲ"
ကေခိုင်ဖုန်းထဲကနေကြုံးပြီးအော်လိုက်မိတယ်။
"ကလေးတွေကစားနေတာမဟုတ်ဘူးကေခိုင်၊ မင်းထင်သလိုလျှောက်လုပ်နေလို့
မဖြစ်ဘူး"

"ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ၊ ကေခိုင်ဒီတိုင်းဆက်ပြီးမနေချင်တော့ဘူး၊ ဒီဘဝကိုစိတ်ကုန်နေပြီ"
"ဒါဆိုလဲကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ သတ်သေလိုက်တော့"
သူပြောချင်ရာပြောပြီး ကိုကြီးဖုန်းချသွားတော့ ကေခိုင်ဒေါသတွေတလှေကြီးနဲ့ကျန်
ရစ်ခဲ့တယ်။ သူ့ကိုယ်သူလူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ဟန်ဆောင်ပြီးတော့ ရာထူးအရှိန်အဝါ
ငွေကြေးခနသြဇာနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုဖိနှိပ်အနိုင်ယူလို့ရတယ်လို့ထင်နေတာကို
ကေခိုင်လက်မခံနိုင်ပါဘူး။
"သိကြသေးတာပေါ့"
အလုပ်လျှောက်တဲ့ကိစ္စတွေကိုဘေးပို့လိုက်ပြီး အရင်တုန်းကရုပ်သံအစီအစဉ်တွေ
လောက်ကိုပဲရှာဖတ်လေ့ရှိတဲ့ သတင်းစာပုံကြီးထဲမှာကေခိုင်နစ်မြုပ်သွားတယ်။
သတင်းစာထဲမှာလင်မယားကွာရှင်းတဲ့ကိစ္စကြော်ညာပါလာရင် အဲဒီသတင်းစာကို
ဖယ်ထားလိုက်တယ်။ နောက်ထပ်ဆက်ရှာတယ်။ အဲဒီကြော်ညာတွေမှာကရှေ့နေတွေရဲ့
နာမည်နဲ့လိပ်စာတွေပါလာတတ်တယ် မဟုတ်လား။
နောက်နှစ်ရက်လောက်နေတော့ကေခိုင့်လက်ထဲမှာရှေ့နေသုံးဆယ်လောက်ရဲ့
နာမည်စာရင်းနဲ့လိပ်စာတွေရှိနေပြီ။ အဲဒီရှေ့နေတွေထဲမှာအမျိုးသမီးရှေ့နေဆယ်ဦးလောက်
ပါတယ်။ အဲဒီဆယ်ဦးကိုပထမဦးစားပေးအနေနဲ့ရွေးချယ်လိုက်တယ်။ အမျိုးသမီးချင်းဆို
တော့နားလည်မှုရနိုင်မယ်၊ ကေခိုင့်ကိစ္စမှာစာနာပေးနိုင်မယ်မဟုတ်လား။
ဒေါ်လှခင်ရှိနေတဲ့အတွက်သားအတွက်လဲစိတ်ချရတယ်။ နောက်ပြီးသားကလဲမိခင်နို့

တခုထဲတိုက်လို့ရမယ့်အရွယ်လဲမဟုတ်တော့ဘူးဆိုတော့ စိတ်ချလက်ချကေခိုင်အပြင်ထွက်လို့ရပြီ။ အရင်လိုအပြင်သွားရင်သားလေးနို့ဆာနေမလားဆိုပြီးနောက်ဆံငင်စရာမလိုတော့ဘူး။ သားဆာရင်လဲဒေါ်လှခင်ကတခုခုကျွေးထားလိုက်ရင်ရနေပြီလေ။
အရင်ဆုံးရွေးချယ်ထားတဲ့အမျိုးသမီးရှေ့နေတွေနဲ့သွားတွေ့ဖို့ကြိုးစားတယ်။ ပထမဆုံးသွားတဲ့ရှေ့နေမကြီးကတွေ့ခွင့်မရဘူး။ ရက်ချိန်းယူရမယ်ဆိုပဲ။ ဒီလိုနဲ့နောက်တစ်ယောက်နောက်တစ်ယောက်၊ ရှေ့နေရုံးခန်းတွေအများဆုံးရှိတဲ့ပန်းဆိုးတန်းနဲ့ ဘားလမ်းတလျှောက်လိပ်ပြာလေးတစ်ကောင်လိုဟိုပြေးဒီလွှားနဲ့ပေါ့။
အဲဒီမှာ ကေခိုင်စိတ်ညစ်တာတခုသွားတွေ့ရတယ်။ အမျိုးသမီးချင်းစာနာမယ်လို့ထင်ထားခဲ့တဲ့ရှေ့နေမတွေက ကေခိုင့်ကိုမယုံသလိုအကြည့်နဲ့ကြည့်ကြတာကိုပဲ။
"နောက်အိမ်ထောင်ပြုဖို့ရည်ရွယ်ချက်ရှိသလား"လို့အထပ်ထပ်မေးကြတယ်။ ကေခိုင့်လိုချောချောလှလှမိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ရာထူးဂုဏ်ရှိန်ငွေကြေးဥစ္စာပြည့်စုံတဲ့လင်ယောက်ျားကိုကွာရှင်းမယ်ဆိုတာ နောက်ထပ်အသစ်ဆီကိုခြံခုန်ဖို့ဖြစ်တယ်လို့ထင်ကြပုံပဲ

ကေခိုင်ရှင်းပြပါတယ်။ မပြောသင့်မပြောအပ်တဲ့ကိုကြီးရဲ့အပြုအမူတွေနဲ့ကလေးကိုယ်ဝန်ကိစ္စမျိုးကလွဲရင်တခြားအကြောင်းအရာတွေထုပ်ပြတယ်။ ဒါပေမယ့်ကြားလိုက်ရတဲ့အဖြေကမလွယ်ကူနိုင်ဘူးဆိုတာပဲ။ ကိုကြီးရဲ့ရာထူးအရှိန်အဝါကိုလဲလန့်ကြတယ်။ တချို့ကျတော့ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ငွေတော့အများကြီးကုန်မယ်နော်လို့ဆိုကြပြန်တော့ ကေခိုင်တွန့်သွားရတယ်။ ကေခိုင့်လက်ထဲမှာငွေသိပ်မရှိတော့ဘူးလေ။
နောက်ဆုံးတော့အမျိုးသားရှေ့နေတွေဘက်ကိုလှည့်မိတယ်။ အဲဒီထဲကမှဈေးပေါမယ်ထင်တဲ့ခပ်စုပ်စုပ်ရုံးခန်းလေးတွေကိုရွေးမိတယ်။ မေးရင်းစမ်းရင်းမှောင်ကုပ်ကုပ်ရုံးခန်းလေးတခုထဲကိုရောက်သွားတော့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်နဲ့လူရွယ်တစ်ယောက်ကိုတွေ့ရတယ်။
မိန်းမကြီးကိုကပ်ပြီးအကျိုးအကြောင်းပြောပြတော့
"ဟိုမှာဆရာဦးမျိုးဇော်ရှိတယ်၊ ပြောကြည့်လေ"
တဖက်ကလူရွယ်ကိုလက်ညှိုးထိုးပြတယ်။ ဦးမျိုးဇော်ဆိုတဲ့လူရွယ်ကလဲ ကေခိုင့်ဖက်ကိုလှမ်းကြည့်တယ်။ ကေခိုင်သူ့ရှေ့ကခုံမှာထိုင်မိတော့
"ကျွန်တော်ဘာကူညီရမလဲ"
"ကျွန်မယောက်ျားနဲ့ ကွာရှင်းချင်လို့ပါဆရာ"
"အင်း.....ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျွန်တော်ကတခါတလေမှအဲဒါမျိုးလိုက်တာဗျ၊ ဒါပေမယ့်ဆိုပါဦးအခြေအနေကိုကြည့်ရသေးတာပေါ့"
"ဘယ်လိုအချက်အလက်တွေဆိုရင် ဆရာ့အတွက်အသုံးဝင်မလဲ ဆရာ"
"ခင်ဗျားမဆိုးဘူးပဲ၊ အဲ...ဒါပေမယ့်ခဏနေဦး၊ ကျွန်တော့်တွဲဖက်အမျိုးသမီးကအောက်ခဏဆင်းသွားတယ်၊ သူလာမှအသေးစိတ်ပြောကြတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ကျွန်တော်တို့ဆီဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ၊ ဘယ်သူညွှန်လိုက်လို့လဲ"
"သတင်းစာထဲကဆရာ"
"ဘယ်လို"
ကေခိုင်အကြောင်းစုံရှင်းပြလိုက်တော့ ဦးမျိုးဇော်ကရယ်တယ်။သူ့ကြည့်ရတာသဘောကောင်းမယ့်ပုံပဲ။ အသားညိုညိုထောင်ထောင်မောင်းမောင်း အညာသားလိုလိုပုံနဲ့ အသက်ကတော့လေးဆယ်ကျော်လောက်ရှိမယ်။

"ခင်ဗျားမဆိုးဘူး"
ကေခိုင့်ကိုထပ်ချီးမွမ်းတယ်။
"ဘာဖြစ်လို့လဲဆရာ"
"မိန်းမတွေအခက်အခဲရှိရင် အရင်ဆုံးသတိရတာဗေဒင်ဆရာနဲ့နတ်ကတော်ဗျ။နောက်ဆုံးကျမှရှေ့နေဆီရောက်လာကြတာ၊ ခင်ဗျားကတန်းလာတယ်၊ နောက်ပြီးဟိုလူဒီလူဆီလျှောက်မေးမနေဘဲ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီးသတင်းစာထဲမှာလိုက်ရှာတယ်၊ ဒါနဲ့နေပါဦး..ဟိုအမျိုးသမီးနဲ့အဆိုတော်အပြန်အလှန်ကြေညာချက်တွေထုတ်တုန်းကပါတဲ့ရှေ့နေတွေဆီမသွားဘူးလား"
"သူတို့ကဈေးကြီးမှာပေါ့ ဆရာရဲ့"

"ဘာမှတောင်မပြောရသေးဘူး ခင်ဗျားကချုပ်နေပြီ၊ဒါဖြင့်လဲဘာလို့ရှေ့နေငှားနေသေးလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်လျှောက်လဲပေါ့၊ ခင်ဗျားမှာအရည်အချင်းရှိပါတယ်"
"ကိုယ်နားမလည်တာမလုပ်တာဘဲ ကောင်းပါတယ်ဆရာရယ်"
"အင်းပေါ့ဗျာ၊ ဒီလိုကြေးသာဆိုရင်ဖြင့်ကျွန်တော်တို့လဲ ဝတ်ကုန်ကြပြီပေါ့ ဟဲ ဟဲ၊ ဟော.......ဟိုမှာလာပြီဗျို့."
ဦးမျိုးဇော်နဲ့အရွယ်မတိမ်းမယိမ်းတရုပ်ကပြားနဲ့တူတဲ့အသားဖြူဖြူခပ်ဖိုင့်ဖိုင့်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဝင်လာတယ်။
"ဒါဒေါ်ကေသီမောင်တဲ့၊ ကျွန်တော့်တွဲဖက်၊ ကျွန်တော့်လက်ထောက် နောက်ပြီးကျွန်တော့်မိန်းမပေါ့ ဟဲဟဲ"
ဒေါ်ကေသီမောင်ကိုကြည့်ရတာလဲသဘောကောင်းသလိုပဲ။ ကေခိုင်စိတ်ချမ်းသာသွားတယ်။ ဦးမျိုးဇော်ကအကျိုးအကြောင်းပြောပြတော့...
"ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် အစ်မကကွာရှင်းတာသိပ်မလုပ်ပေးချင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့်ညီမဖက်ကအခြေအနေလေးအရင်ပြောပြပေါ့ကွယ်"
ဒေါ်ကေသီမောင်ကအံဆွဲထဲက မှတ်စုစာအုပ်နဲ့ဘောလ်ပင်ထုတ်ယူပြီးတာကိုစောင့်ပြီးအသင့်ဖြစ်တော့မှကေခိုင်စပြီးရှင်းပြတယ်။
သူတို့လင်မယားသေသေချာချာနားထောင်တယ်။ မရှင်းတာရှိရင်မေးတယ်။ ကလေးကိုကိုင်ပေါက်ဖို့လုပ်တဲ့အကြောင်းကိုရောက်တော့ သူတို့ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားကြတယ်။
"အဲဒါကိုသိတဲ့သူရှိလား"
"ဟုတ်ကဲ့ကျွန်မအဒေါ်နဲ့အိမ်အကူမိန်းမကြီးရှိပါတယ်။ ကျွန်မသတိမလစ်သွားခင်လေးမှာတင်သူတို့ဝင်လာကြတာ"
"အော်........"
ဦးမျိုးဇော်ကခပ်ညည်းညည်းအသံပြုလိုက်ပြီးတော့ ငြိမ်သွားတယ်။ ဒေါ်ကေသီမောင်ကတော့...
"ဖြစ်တော့ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်ညီမအမျိုးသားကလဲခေသူမဟုတ်ဆိုတော့ အခြေအနေကိုတွက်ဆပြီးလုပ်ရမှာပဲ"
ဦးမျိုးဇော်ငြိမ်နေရာကနေ.......
"မကေခိုင်....ကျွန်တော်တခုစဉ်းစားမိတယ်"
"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ"
တရားရုံးအထိမရောက်ဘဲ အပြင်မှာတင်ညှိနှိုင်းပေးလို့ရရင်ညှိပေးမယ်၊ ပထမအဆင့်

ကြိုးစားခြင်းပေါ့"
"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ အဲလိုသာအဆင်ပြေရင်သိပ်ကောင်းမှာပါ"
"ဟုတ်ပြီလေ၊ ဒါဆိုညီမကဒီမှာပုံစံဖြည့်ပြီးဆရာနဲ့အစ်မကို ညီမရဲ့ရေ့နေတွေအဖြစ်နဲ့
ကိုယ်စားလှယ်လွှဲကြောင်းလက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်၊ အစ်မတို့ဆက်လုပ်မယ်"

ကေခိုင်မဆိုင်းမတွပဲလက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်တယ်။ အချက်အလက်တွေကိုတော့
ဒေါ်ကေသီမောင်ကဖြည့်ပေးတယ်။
"ဟိုဒင်း...လေ၊ ဒီအတွက်နဲ့ဆရာနဲ့အမကိုကေခိုင်ဘယ်လိုကန်တော့ရမလဲ"
ဒေါ်ကေသီမောင်ကပြုံးလိုက်ပြီး ဦးမျိုးဇော်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။
"နေဦးဗျ၊ အခြေအနေမသိသေးဘဲနဲ့ကျွန်တော်တို့မယူပါဘူး၊ စရိတ်တွေဘာတွေလဲမလို
ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်စိတ်ချ.....အောင်မြင်ရင်တော့တန်ရာတန်ကြေးတောင်းမှာပါ"
ဒီလိုသဘောကောင်းတဲ့သူတွေနဲ့တွေ့ရတာကေခိုင့်ကို နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေက
စောင်မကြည့်ရှုလို့ဖြစ်မှာပါ။ ဒါ့ကြောင့်ကေခိုင်ဆောင်ရွက်မယ့်ကိစ္စလဲ အောင်မြင်မယ်လို့ယုံ
ကြည်မိတယ်။ နောက်ထပ်အမှုအပ်မယ့်သူတစ်ယောက်လဲရောက်လာတော့...
"ဒါဆိုခွင့်ပြုပါဦးဆရာ"
"အင်း...ဒါပေမယ့်....နေဦး....မနက်ဖြန်ဒီကို...အာနေဦး..ဟုတ်ပြီမနက်ဖြန်ခင်ဗျားတို့
ဖက်မှာကေသီရုံးချိန်းတစ်ခုသွားစရာရှိတယ်၊ ကေသီမကေခိုင့်ဆီလှည့်ပင်ပြီးထပ်တိုင်ပင်ကြည့်
ကြဦးပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့လင်မယားဒီနေ့ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာတိုင်ပင်ထားမယ်၊ ခင်ဗျားဘာ
လုပ်ရမယ်၊ဘာပြောရမယ်ဆိုတာကေသီပြောလိမ့်မယ်"
"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ"
ကေခိုင့်ကိုဒေါ်ကေသီမောင်ကအခန်းဝအထိလိုက်ပို့တယ်။
"ညီမကိုအစ်မသိတယ်"
"ရှင်"
"ဒီနားတဝိုက်မှာတွေ့တွေ့နေတာလေ၊ ညီမကလှတော့သတိထားမိတာပေါ့၊
အိမ်ထောင်သည်လို့မထင်ရဘူးအပျိုပဲမှတ်နေတာ"
"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အစ်မရယ်၊ ကေခိုင့်ကိုလှတယ်လို့ပြောတာရော၊ ကူညီမယ်ဆိုတဲ့
အတွက်ရောပေါ့"
"အလကားလုပ်ပေးတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ပိုက်ဆံရလို့လုပ်ပေးတဲ့ဥစ္စာပဲ"
ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းပထမဆုံးအနေနဲ့လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွယ်ရယ်မိတယ်။ သူတို့
နှစ်ယောက်ကိုပဲအားလုံးယုံကြည်ပုံအပ်လိုက်တော့မယ်လို့လဲဆုံးဖြတ်ပြီး စိတ်ကြည်လင်ချမ်း
သာစွာနဲ့ အိမ်ကိုပြန်ခဲ့တယ်။

အပိုင်း (၅၅)

နောက်နေ့နေ့ခင်းကျတော့ ဒေါ်ကေသီမောင်အိမ်ကိုတကယ်ရောက်လာတယ်။
ဧည့်ခန်းထဲမှာကေခိုင်ဧည့်ခံတဲ့ကော်ဖီသောက်နေရင်းက..
"အိမ်ထဲမှာလိုက်ကြည့်လို့ရမလား"
"ရပါတယ်အစ်မ၊ လာလာ"
ဒေါ်ကေသီမောင်ဘာအတွက်ကြည့်ချင်တယ်ဆိုတာမသိပေမယ့် အိမ်ထဲကိုလိုက်ပြ

မိတယ်။ ဧည့်ခန်း၊ထမင်းစားခန်း၊ မီးဖိုချောင် ဒေါ်ကေသီမောင်ကသေသေချာချာလိုက်ကြည့်တယ်။ တလက်စထဲအိပ်ခန်းကိုပါပြလိုက်တယ်။ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာသားလေးကိုထိန်းနေတဲ့ ဒေါ်လှခင်ကိုတချက်ကြည့်လိုက်ရင်း ဒေါ်ကေသီမောင်က...

"ပြီးရင်အစ်မ ဟိုအန်တီနဲ့လဲစကားပြောချင်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့အစ်မ၊ အခုခေါ်လိုက်ရမလား"

"နေပါဦး၊ ရပါတယ် ညီမနဲ့အရင်ပြောကြတာပေါ့"

အိပ်ခန်းဗမှာရပ်နေပြီးစကားပြောနေရင်းက ကေခိုင့်ခေါင်းထဲအတွေးတခုဝင်လာတယ်။

"အမ အထဲကိုဝင်ပါဦးလား၊ ပြစရာလေးတွေရှိလို့"

"အိုခေ အိုခေ"

ကိုကြီးဆေးရုံတက်ရတဲ့ညက စာကြည့်ခန်းထဲကကိုကြီးသော့တွဲတစ်တွဲကေခိုင်ရထားတယ်။ အဲဒီသော့ကကိုကြီးအံဆွဲတွေကိုဖွင့်လို့ရတယ်လေ။

ဗီရိုထဲက အံဆွဲကိုဖွင့်လိုက်ပြီးပထမဆုံးစာအုပ်တွေကိုဒေါ်ကေသီမောင့်လက်ထဲထိုးထည့်လိုက်တယ်။

"ဒီမှာထိုင်အစ်မ၊ ဒါတွေကြည့်ပါဦး"

"အို"

အမှတ်တမဲ့လှန်ကြည့်လိုက်ပြီး အသားဖြူတဲ့ဒေါ်ကေသီမောင်ရဲ့မျက်နှာရဲသွားတယ်။

"ဒါက"

"ကိုကြီး...အဲ၊ ကျွန်မအမျိုးသားရဲ့စာအုပ်တွေလေ"

"အော်အော်........သူကဒီလိုလား"

မျက်နှာနီရဲရဲနဲ့ပဲ ဒေါ်ကေသီမောင်ကစာအုပ်တွေကိုတဖျတ်ဖျတ်လှန်ကြည့်တယ်။

"ညီမလေးလိုရုပ်ရည်ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ဘာမှပြောစရာမရှိတဲ့ မိန်းမကိုရထားတာတောင်သူက ဒါတွေဘာလုပ်တာလဲ"

ကေခိုင်ကပြုံးလိုက်ရင်း.....

"နောက်ထပ်ရှိသေးတယ် အစ်မရဲ့"

အံဆွဲထဲကနေကိုကြီးဂယ်ထားတဲ့ အတုတစ်စုံကိုထုပ်ပြလိုက်တော့ ဒေါ်ကေသီမောင်မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။ တော်တော်လဲလန့်သွားတယ်။

"ဘာတွေလဲကွယ်၊ မမတော့ဘာမှနားမလည်တော့ဘူး ၊ ရှင်းပါဦး"

"ရှင်းချင်လို့ပါမမရယ်၊ ဒါတွေပြတာမမကိုလဲအားနာပါတယ်၊ ကန်တော့နော်"

"ရပါတယ်၊ ရှေ့နေတွေအတွက်ကတော့ မမြင်ဖူးမကြားဖူးတာတွေက ရှိနေပါပြီ"

ဒေါ်ကေသီမောင်ကိုအားနာတာနဲ့. ပစ္စည်းတွေစာအုပ်တွေကိုပြန်သိမ်းလိုက်ပြီးတော့မှ ဘေးမှဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

"ဒီလိုပါမမရယ်"လို့အစချီပြီးကိုကြီးရဲ့အကျင့်ဆိုးအပြုအမူဆိုးတွေကိုရှင်းပြရတော့တယ်။ ဒေါ်ကေသီမောင်ကမှတ်စုစာအုပ်ကိုထုတ်ယူလိုက်ပြီးမှ...

"ထားပါတော့ကွယ်၊ မမှတ်တော့ပါဘူး ဦးနှောက်နဲ့ပဲမှတ်လိုက်တော့မယ်"

ကေခိုင်ပြောပြတာတွေကို နားထောင်နေရင်းကတခွန်းဖြတ်မေးတယ်။

"ဟိုဘော်ဒီစပရေးဗူးဆိုတာက"

"ဒီမှာအစ်မ"

ကေခိုင်ထုတ်ပြလိုက်တဲ့ဘော်ဒီစပရေးဗူးကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ကေသီမောင်ပုခုံးတွန့်သွား
တယ်။ သူလဲကျောချမ်းသွားပုံရတယ်။
"ဒါဆို.....ညီမလေးခင်ပွန်းကဒီလိုမျိုးမှုမမှန်တဲ့ဆက်ဆံရေးကိုအားသန်တဲ့သဘောပေါ့"
"ဟုတ်"
ရေရေရာရာမသိပေမယ့် နားလည်သလိုလိုရှိတာနဲ့ ခေါင်းညိမ့်လိုက်တယ်။
"အဲဒါကအမြဲတမ်းလား၊ တခါတလေမှလား"
"တခါတလေပါပဲ"
"တော်သေးတာပေါ့"
"မတော်ပါဘူးအစ်မရယ်၊ တခါဆိုဆိုသလောက် သေလုမျောပါးပါပဲ"
"အင်းပေါ့၊ ဒါလောက်ကြီးတာကြီးနဲ့ဆိုတော့၊ ညီမခင်ပွန်းမှာစိတ်ဝေဒနာတခုခုရှိကိုရှိရမယ်"
"ကေခိုင်လဲတခါတခါ အဲဒီလိုထင်တယ်အစ်မရယ်"
"သူစိတ်မှုမမှန်တာကိုဖေါ်ပြရင် ညီမအတွက်အခွင့်အရေးရနိုင်တယ်"
ကေခိုင်အားတက်လာတယ်။
"ညီမကတော့ဘာမှနားမလည်ပါဘူး၊ အစ်မတို့ဆရာတို့ကိုပဲအားကိုးပါတယ်"
"အင်းပေါ့ကွယ်၊ ညီမအခြေအနေကိုမြင်ရသိရပြီးပြီဆိုတော့ ဆုံးခန်းတိုင်အောင်ကူညီရ
တော့မှာပေါ့"
"ဟုတ်ကဲ့အစ်မ ဒါကေခိုင့်အတွက်အရမ်းအရေးကြီးပါတယ်မမရယ်၊ဘဂရဲ့ထွက်ပေါက်ပါပဲ"
"ဒါနဲ့သူကပုံမှန်ဆက်ဆံတဲ့အခါမှာရော အနိုင်အထက်ပြုတာမျိုးရှိလား"
"ဘာရယ်"
ကေခိုင်နားမရှင်းလို့ ပြန်မေးလိုက်တယ်။
"ဒီလိုလေကွယ်၊ လင်မယားသဘာဝ သိတယ်မဟုတ်လား အဲဒါမျိုးကျရင်ရောသူက
ညီမကိုအကြမ်းပတမ်းပြုတာမျိုးရှိသလား"
"ဘာ........ဘာဖြစ်လို့လဲမမ"
"လင်မယားချင်းပေမယ့် ဇနီးမယားကအလိုမတူရင်မုဒိန်းမှုမြောက်တယ်ညီမရဲ့၊ ညီမ
ကအလိုမတူပဲသူကအတင်းပြုကျင့်ရင် ရာဇဝတ်မှုပဲ"

ကေခိုင်ဘာပြောရမှန်းမသိတော့ဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင်ကိုကြီးရောဂါကိုဖွင့်မပြောချင်ဘူး။ ဒါဆို
ရင်သားလေးကိုဘယ်လိုရခဲ့တယ်ဆိုတာ အထိတနွယ်ငင်တစင်ပါတွေရှုပ်ကုန်လိမ့်မယ်။
"အဲဒါကတော့........ဟိုဟို.......ညီမလဲမပြောတတ်ပါဘူး အစ်မရယ်"
"မရှက်ပါနဲ့ညီမရဲ့၊ တကယ်လို့လိုအပ်ရင်တရားခွင်မှာလဲ ဒီလိုမေးခွန်းတွေ့နိုင်တာပဲ"
"ဟို..........ဆရာကပြောတော့ ညှိကြည့်မယ်ဆို"
"ညှိတာကတော့ညှိရမှာပေါ့၊ ညှိလို့မရရင်တော့တရားခွင်ကိုတက်ရမှာပဲလေ"
ကိုကြီးကိုကွာရှင်းဖို့စပြီးစိတ်ကူးတုန်းက ဖြစ်လိုရာဖြစ်အထုပ်မှန်သမျှဖြည်ပြလိုက်မယ်
လို့စိတ်ကူးထားတဲ့ကေခိုင် ခုတကယ့်အရေးကျတော့နှုတ်ဆွံ့အနေမိတယ်။ ကေခိုင်ငြိမ်နေ
တာကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ကေသီမောင်က
"ကွယ်........ညီမမဖြေတတ်လဲရှိပါစေတော့၊ သာမာန်အချိန်ဆိုပုံမှန်ပဲ၊ သူစိတ်ဖေါက်
လာမှမဟားဒယားတွေလျှောက်လုပ်တာ ဒီလိုပဲ ထားလိုက်တော့မယ်"
သက်ပြင်းလေးအသာခိုးချရင်း ကေခိုင်အသက်ရှူချောင်သွားတယ်။ ဒေါ်ကေသီမောင်

နောက်ထပ်မေးခွန်းတွေကိုလဲ သက်တောင့်သက်သာဖြေနိုင်သွားတယ်။
ထွေထွေထူးထူးတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုကြီးကလေးကိုကိုင်ပေါက်သတ်မယ်လုပ်တဲ့ည
ကအကြောင်းအသေးစိတ်နဲ့. အဲဒီအချိန်ကရှိနေသူတွေ၊ ကိုကြီးရုံးကလာသူတွေရဲ့အမည်
စာရင်း တွေပါပဲ။
"လိုအပ်ရင် သူတို့တွေကသက်သေဖြစ်နိုင်မလား"
"မလွယ်ဘူးထင်တယ်အစ်မ၊ သူတို့ကကိုကြီးလူတွေ"
"ညီမဒေါ်လေးနဲ့. ဟိုအဒေါ်ကရော"
"သူတို့ကတော့ညီမလူတွေပါ၊ ဒါပေမယ့်ဒေါ်လေးကကွာရှင်းဖို့ကိုသဘောတူမှာမဟုတ်ဘူး"
"ဒါဆိုရင်သူကသက်သေလိုက်ချင်မှလိုက်မှာပေ့ါ"
"ပြောလို့တော့မရဘူး"
ဒေါ်ကေသီမောင် ငြိမ်သွားတယ်။
"သိပ်တော့မလွယ်လှဘူးကွယ်၊ ကြိုးတော့ကြိုးစားရမှာပေ့ါ"
စိတ်ပျက်အားငယ်သွားတဲ့ကေခိုင့်ကိုအားပေးရင်း ဒေါ်ကေသီမောင်ထိုင်ရကထလိုက်တယ်။
"အစ်မ ဒေါ်လှခင်နဲ့စကားပြောဦးမယ်ဆို"
"အော်......အေးအေး၊ ရပါတယ် နဲနဲပါးပါးမေးချင်လို့ပါ"
ကေခိုင်ကဒေါ်လှခင်လက်ထဲက ကလေးကိုပြောင်းယူလိုက်ပြီးတော့ ဒေါ်လှခင်နဲ့.
ဒေါ်ကေသီမောင်မတ်တပ်ရပ်ပြီးတော့ပဲစကားပြောနေကြတယ်။ နောက်တော့ဒေါ်ကေသီမောင်
ကနှုတ်ဆက်ပြီးပြန်တော့ ဒေါ်လှခင်ကခြံဝလိုက်ပို့ပေးတယ်။ ခြံဝမှာလဲအကြာကြီးရပ်စကား

ပြောနေကြသေးတယ်။

"ကေခိုင်ရေ၊ မနက်ဖြန်ရုံးကိုလာပါဦးတဲ့"
ပြန်ဝင်လာတော့ ဒေါ်လှခင်ကပြောတယ်။
"ဟုတ်ကဲ့၊ ဒေါ်ဒေါ်လဲနားလိုက်ဦးလေ၊ ကေခိုင်ကလေးကြည့်ထားမယ်"
"ကေခိုင်ကဆရာ့ကိုကွာရှင်းမလို့လား"
"ဟုတ်တယ်"
"ဒေါ်ဒေါ်လည်းဘာပြောရမှန်းတောင်မသိတော့ပါဘူးကွယ်၊ ကေခိုင့်အခက်အခဲတွေကို
လဲသိနေတာကိုး၊ ဒါပေမယ့်ကေခိုင်နဲ့ဒီကလေးအနေအစားဆင်းရဲရမှာကိုလဲမကြည့်ရက်ဘူး"
"နောင်ခါလာနောင်ခါဈေးပေ့ါဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ လက်ရှိဝဋ်ကနေကျွတ်ဖို့ပဲသိတယ်"
ဒေါ်လှခင်မျက်နှာမသာမယာနဲ့နောက်ဖေးကိုဝင်သွားတယ်။ အတူနေလာကြတာကြာ
ပြီဆိုတော့ သံယောဇဉ်တွယ်မိနေတဲ့ ကေခိုင်တို့သားအမိဒုက္ခရောက်မှာသူလဲဘယ်ကြည့်ရက်
ရှာမှာလဲ။ သူကိုယ်တိုင်ကလဲကေခိုင့်ဆီမှာမှီခိုရသူဆိုတော့ ဘာမှကူညီပေးနိုင်မှာလဲမဟုတ်ဘူးလေ။
ကေခိုင်ကတော့ထွေထွေထူးထူးပူမနေပါဘူး။ သန်းခေါင်ထက်တော့ဘယ်လောက်ပိုပြီး
ညဥ့်နက်နိုင်တော့မှာလဲ။

အပိုင်း (၅၆)

နောက်တနေ့ကေခိုင်ဦးမျိုးဇော်ရုံးခန်းကိုရောက်တော့ ဒေါ်ကေသီမောင်နဲ့တွေ့တယ်။

ဦးမျိုးဇော်ကတော့တရားခွင်တခုကိုသွားနေတယ်တဲ့။
"မမတို့ဖက်ကတော့ပြင်သင့်သလောက်ပြင်ပြီးပြီ၊ နည်းလမ်းတချို့လဲရှာထားတယ်၊
နောက်တစ်ပတ်ကျရင်ညီမခင်ပွန်းနဲ့သွားဆွေးနွေးကြည့်မယ်"
"အဆင်ပြေနိုင်မလား မမ"
"အကောင်းဆုံးလုပ်ကြည့်ရမှာပေါ့ကွယ်၊ ဦးစိုးလွင်ကရုံးမှာပဲနေတာလား"
"ဟုတ်တယ် အိမ်လဲမပြန်ဘူး"
"ဒါဆိုလဲရုံးကိုပဲသွားရတော့မှာပေါ့"
"ကေခိုင်လိုက်ရမလား"
"လိုက်စရာမလိုပါဘူး၊ ကေခိုင့်ရဲ့ရှေ့နေအနေနဲ့ပဏာမသဘောသွားဆွေးနွေးကြည့်
တာပေါ့၊ သူ့ဖက်ကရှေ့နေတွေဘာတွေပြန်ခေါ်ပြီးဆွေးနွေးမယ်ဆိုရင်လဲ ရှေ့နေခေါ်လို့ရ
အောင်ကြိုအသိပေးတဲ့သဘောပါပဲ"
"ဆွေးနွေးလို့မရရင်ရော မမ"
"ဒါဆိုရင်တော့ ညီမကိုယ်စားဆရာနဲ့မမကတရားရုံးမှာအမှုတင်ပြီး ကွာရှင်းခွင့်တောင်း
ရတော့မှာပေါ့"
ကေခိုင်တရားရုံးတွေဘာတွေတခါမှရောက်ဖူးတာမဟုတ်ဘူး။ ခုတော့ရောက်ဖို့အခြေ
အနေကဖန်လာပြီဆိုတော့ ရင်ဖိုရတယ်။

"ဒီအတွက်ဘာမှစိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး၊ ဟိုမှာဘာပြောရမယ်၊ ဘာမေးရင်ဘာဖြေရမယ်ဆို
တာမမတို့ကကြိုသင်ပေးထားမှာပါ"
"ဟုတ်ကဲ့"
ကေခိုင့်ဖြေသံလေးကတိုးတိတ်နေတယ်။ ဒေါ်ကေသီမောင်နဲ့ခဏလောက်စကား
စမြည်ပြောပြီးအိမ်ကိုပြန်တော့ ကေခိုင့်ခြေလှမ်းတွေကလေးလံနေတယ်။ ခါတိုင်းလုပ်နေကျ
အတိုင်းဂျာနယ်ထဲမှာအလုပ်ခေါ်စာရှာဖို့ဂျာနယ်တောင်မဝယ်မိဘူး။
အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ ကေခိုင့်မျက်နှာမသာယာတာကိုတွေ့တော့ဒေါ်လှခင်လည်း
စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပုံရတယ်။
"အခြေအနေကဘာလဲ သမီး"
"ဘာမှမသိရသေးပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ ခုမှပြင်ရဆင်ရတုန်းရှိပါသေးတယ်"
"အင်းကွယ်.....ဒေါ်ဒေါ်တော့ဘာဆုတောင်းပေးရမှန်းမသိတော့ဘူး၊ ဘုရားရှိခိုးရင်
သမီးကေခိုင်စိတ်ချမ်းသာကိုယ်ချမ်းသာရှိနိုင်ပါစေလို့ပဲဆုတောင်းနေရတယ်"
ကေခိုင်တို့ကစိတ်ပူနေကြ၊ ထိတ်လန့်နေကြပေမယ့်အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်တဲ့
ဦးမျိုးဇော်နဲ့ဒေါ်ကေသီမောင်တို့ကတော့သူတို့အလုပ်သူတို့ကျေပွန်အောင်လုပ်ပေးပါတယ်။
ကေခိုင်ရှေ့နေလိုက်ရှာနေတဲ့သတင်းကလဲကိုကြီးဆီကိုပေါက်ကြားနေပြီလေ။ ကေခိုင့်
ကိုဖုန်းဆက်ပြီးကိုကြီးကဆူတယ်။
"ကေခိုင်ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ"
"ကေခိုင်လုပ်သင့်တာလုပ်နေတာလေ"
"အဓိပ္ပါယ်မရှိတာတွေကွာ၊ ကိုယ့်အိမ်မှာကိုယ်အေးအေးနေစမ်းပါ"
"နေလို့မရလို့ပေါ့"
"ကြည့်ရတာအားကိုးရနေပြီထင်တယ်၊ ဟိုတစ်ယောက်ပြန်ရောက်နေပြီလား"

"မဆိုင်လိုက်တာကိုကြီးရယ်၊ ဒါတွေကဘယ်သူ့ကိုအားကိုးလို့ဘယ်သူကတိုက်တွန်းလို့မှမဟုတ်ဘူး၊ ကေခိုင့်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ကေခိုင်လုပ်နေတာ"
"ဒီမှာလဲလူတွေကပြောကုန်ကြပြီ၊ မင်းရှေ့နေတွေဆီကိုတစ်ယောက်ဝင်တစ်ယောက်ထွက်သွားနေတာကိုမြင်တဲ့သူတွေကလဲမြင်လို့၊ သိက္ခာမရှိတဲ့အလုပ်တွေမလုပ်စမ်းပါနဲ့"
"အို..........ကိုယ့်အတွက်ကိုယ်လုပ်တာနောက်ပြီးမဟုတ်တာလုပ်နေတာလဲမဟုတ်ဘူးဘယ်သူ့ကိုဂရုစိုက်ရမှာလဲ"
"မင်းအတွက်ဘာမှမဟုတ်ပေမယ့် ငါသိက္ခာကျတယ်ကွ"
"သိက္ခာမကျစေချင်ရင် ကေခိုင့်ကိုကွာရှင်းပေးပါ"
"ဒီမယ်ကေခိုင်......ငါလိုလူကစွန့်ပစ်လိုက်တဲ့မိန်းမကိုလူတွေက ဘယ်လိုထင်မလဲသိသလား"
"ဘယ်လိုထင်ထင်ကေခိုင်ဂရုမစိုက်ဘူး၊ကေခိုင်လွတ်လွတ်လပ်လပ်အေးအေးချမ်းချမ်းပဲနေချင်တယ်၊ ဆင်းရဲရင်ဆင်းရဲပါစေ၊ ငတ်ချင်ငတ်ပါစေ"

"မင်းဆင်းရဲတော့ငတ်နေတော့မင်းကလေးကိုဘာနဲ့ကျွေးမလဲ"
ကေခိုင့်ရဲ့အားနည်းချက်ကိုလာကိုင်ပေမယ့် ကေခိုင်ခပ်မာမာပဲတုန့်ပြန်လိုက်တယ်။
"ဒီအတွက်မပူပါနဲ့၊ ကေခိုင်ကဗမ်းနဲ့လွယ်မွေးထားရတာပါ၊ ကေခိုင်ငတ်ပေမယ့်သားမငတ်စေရဘူး၊ ဖြစ်ကိုဖြစ်စေရမယ်"
"ဟားဟား.........မင်းကဘယ်လိုရှာကျွေးမလဲ၊ မင်းမှာဘာအရည်အချင်းရှိလို့လဲ၊ ယောကျ်ားတွေကြိုက်တဲ့မျက်နှာနဲ့ကိုယ်လုံးပဲရှိတာ၊ ဖာခံကျွေးရင်တော့ဖြစ်မှာပေါ့လေဟားဟားဟား"
ကိုကြီးကရိုင်းစိုင်းလာတော့ ကေခိုင်လဲစိတ်တိုသွားတယ်။
"ဟုတ်တယ်........ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒီအလုပ်လဲလုပ်တန်လုပ်ရမှာပဲ၊ ကိုကြီးမယားလုပ်ရတာထက်စာရင်တော်သေးတယ်"
"မင်းကွာ..............တောက်"
ဖုန်းထဲမှာကိုကြီးတောက်ခေါက်သံကြီးကကျယ်လောင်လွန်းလှတယ်၊ ဒေါသအရမ်းထွက်နေပြီထင်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်သူဒေါသဖြစ်တာကိုကေခိုင်ပျော်မိသလိုပဲ။
"အင်းပေါ့လေ၊ မင်းကငါနဲ့နေတုန်းကသိက္ခာနဲ့နေခဲ့ရသမျှအတိုးချပြီးနန့်ချင်နေတာနဲ့အတော်ပဲပေါ့၊ အယားလဲပြေပိုက်ဆံလဲရ၊ ဟားဟား စိတ်ကူးလေးကတော့တကယ်ကောင်းဗျာ"
ကေခိုင်ဒေါသတကြီးနဲ့ဖုန်းကိုဆောင့်ချလိုက်တယ်။ဖုန်းခွက်ပေါ်ပြန်တင်ပြီးတာတောင်မှကေခိုင့်နားထဲမှာကိုကြီးလှောင်ရယ်သံတွေကြားနေရတုန်းပဲ။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဒီကိစ္စကိုပြတ်အောင်လုပ်ရမယ်လို့ခိုင်မာတဲ့သံဓိဋ္ဌာန်ကပိုပြီးကြီးထွားခိုင်မာလာတယ်။ ဦးစိုးလွင်ရဲ့အကူအထောက်မပါပဲလောကအလယ်မှာရင်ကော့ရပ်တည်နိုင်စွမ်းရှိအောင်ကြိုးစားဖို့လဲပိုပြီးစိတ်ဓါတ်တွေတက်ကြွလာရတယ်။
ဒါပေမယ့်ခုချိန်မှာတော့ကေခိုင်ဘာမှမတတ်နိုင်သေးဘူး။ အားကိုးစရာဆိုလို့ဦးမျိုးဇော်တို့လင်မယားပဲရှိတယ်။ သူတို့သာတာဝန်ကျေအောင်ထမ်းဆောင်နိုင်ရင်ကေခိုင်လွတ်လပ်ပြီ။ ကေခိုင်စိတ်စောနေတာကိုသိလို့ထင်တယ်။နောက်တနေ့ညနေပိုင်းမှာဒေါ်ကေသီမောင်ကဖုန်းလှမ်းဆက်တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်မနက်ဖြန်မှာကိုကြီးနဲ့သွားတွေ့မယ်တဲ့။ အဲဒီ

ညကစပြီးကေခိုင်ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်ဘူး။
ကိုကြီးဆီသွားမယ့်နေ့မှာလဲ သူတို့ဘယ်အချိန်သွားမယ်ဆိုတာမသိပေမယ့် မနက်မိုး
လင်းကထဲကဘုရားစင်ရှေ့ရောက်နေပြီးတော့ပန်းရေချမ်းကပ်၊ ဆီမီးပူဇော်၊ ရတတ်သမျှဘုရား
ရှိခိုးနည်းတွေမှန်သမျှနဲ့ရှိခိုးပြီး မအားနိုင်အောင်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့်စိတ်ကတော့ဘုရားတရားပေါ်
မှာအာရုံပြုလို့မရဘူး။ ထိတ်လန့်မှုတွေနဲ့လွှင့်ပျံ့နေတယ်။
ကလေးကိုတောင်သိပ်ဂရုမစိုက်မိဘူး။ တော်ပါသေးတယ် ဒေါ်လှခင်ရှိနေလို့။ ဘုရား
ခန်းထဲမှာကေခိုင်ယောက်ယက်ခတ်နေတာကိုနားလည်စွာနဲ့ကြည့်ရင်းဒေါ်လှခင်ကလဲတတ်
သလောက်မှတ်သလောက်အားပေးရှာပါတယ်။ သူတောင်မှကလေးချီရင်း၊ ချော့သိပ်ရင်းရ
တတ်သမျှဘုရားစာတွေတတွတ်တွတ်ရွတ်လို့။ ဒေါ်လှခင်ကတော့လူကြီးဆိုတော့ကေခိုင့်ထက်ပိုပြီးဘုရားစာတွေရတာပေါ့လေ။

လူကဘုရားခန်းထဲမှာရှိနေပေမယ့် ဧည့်ခန်းထဲကိုလဲနားစွင့်ထားရသေးတယ်။ ကိုကြီး
ဆီကပြန်လာရင်အကျိုးအကြောင်းဖုန်းဆက်မယ်လို့ဒေါ်ကေသီမောင်ကကတိပေးထားတယ်မဟုတ်လား။
နေ့ခင်းသုံးနာရီလောက်မှာဖုန်းမြည်လာလို့ကေခိုင်ပြေးကိုင်လိုက်တော့ ထင်တဲ့
အတိုင်းပဲ ဒေါ်ကေသီမောင်ဆက်တာဖြစ်နေတယ်။
"အစ်မ..........အဆင်ပြေရဲ့လားဟင်"
တဖက်ကဘာပြောနေတာလဲဆိုတာကိုတောင်ဂရုမစိုက်အားတော့ပဲ၊ အတင်းသိချင်
တာမေးလိုက်တော့တဖက်က ဒေါ်ကေသီမောင်ကရယ်တယ်။
ကိုယ့်ရှေ့နေကရယ်ရယ်မောမောဆိုတော့ကေခိုင်လဲအားရှိသွားပြီး
"အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လားဟင်၊ ကိုကြီးကသဘောတူလိုက်ပြီလား"
"အင်းမဆိုးပါဘူးညီမရဲ့၊ ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ ခုအားရင်ရုံးကိုလာခဲ့လေ၊ လူချင်းဆုံပြီး
ရှင်းပြရတာကပိုကောင်းတာပေါ့"
"ဟုတ်ကဲ့အစ်မ၊ ကေခိုင်ခုပဲလာခဲ့မယ်"
အခန်းထဲပြန်ပြေးဝင် ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဆွဲလိုက်ပြီးတော့...
"ဒေါ်ဒေါ်ရေကေခိုင်အပြင်သွားလိုက်ဦးမယ်"
"အေးအေး........ဘာလဲအဆင်ပြေတယ်တဲ့လား"
"ပြေတယ်ပြောတာပဲ၊ ဂဃနဏတော့မသိရသေးဘူး၊ တံခါးပိတ်ထားလိုက်နော်"
"အင်းပါစိတ်ချ၊ ဟို.............အဂတ်မလဲတော့ဘူးလား"
"မလဲတော့ဘူး......ကြာတယ်"
အိမ်နေရင်းအဂတ်အစားတပတ်နွမ်းနဲ့ပဲထွက်လာခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့်ဖိုသီဖတ်သီ
အဂတ်နွမ်းတွေကကေခိုင့်အလှကိုမဖုံးကွယ်နိုင်ပါဘူး။ လမ်းမပေါ်မှာသုတ်တီးသုတ်ပြာသွား
နေတဲ့မိန်းမလှလေးကိုလူတွေက စိတ်ဝင်တစားလိုက်ကြည့်ကြတယ်။
ကေခိုင်ကတော့ဒါတွေသတိတောင်မထားမိပါဘူး။ အရေးကြီးတာကဦးမျိုးဇော်ရုံးခန်း
ကိုမြန်မြန်ရောက်ဖို့လေ။ လမ်းမကြီးပေါ်ရောက်တာနဲ့တွေ့တဲ့တက္ကစီအလွတ်ကိုတားပြီး
ဈေးတောင်မမေးတော့ပဲ သွားမယ့်နေရာကိုပြောပြီးမြန်မြန်မောင်းခိုင်းလိုက်တယ်။ ကေခိုင့်ကို
အံ့ဩသလိုကြည့်ပေမယ့်ကားသမားကမောင်းပေးပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့်သိပ်မကြာခင်အချိန်မှာပဲ
မြို့ထဲကရုံးခန်းကိုရောက်သွားတယ်။
"ဟဲတော်.........မြန်လိုက်တာ"
မောကြီးပန်းကြီးနဲ့အလျှင်စလိုဝင်လာတဲ့ကေခိုင့်ကိုကြည့်ပြီးဒေါ်ကေသီမောင်ကတအံ့

တသြပြောတယ်။ ဦးမျိုးဇော်ကလဲပြုံးပြရင်း.........
"ပြေးများလာသလား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ တက္ကစီနဲ့ပါဆရာ"
"ကဲထိုင်၊ ရေလေးဘာလေးသောက်ပါဦး"
ရေပုလင်းနဲ့ဖန်ခွက်လာချပေးတော့ အငမ်းမရသောက်မိတယ်။ ကေခိုင့်ရင်တွေလဲပူနေပြီလေ။
"ကဲကဲ.......အမောဖြေရင်းကျွန်တော်ပြောတာကိုနားထောင်...ဟုတ်ပြီလား"
ဖန်ခွက်ကိုပြန်ချလိုက်ချိန်မှာ ဦးမျိုးဇော်ကစကားစလာတယ်။
"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ"
"ခုထိတော့ရေရေရာရာအဖြေမရသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့်ပြေလည်နိုင်စရာလမ်းစရှိပါတယ်၊
ဦးစိုးလွင်ကကျွန်တော်နောက်ထပ်တွေ့ဖို့ရက်ချိန်းတောင်းတာကိုလက်ခံတယ်၊ သူ့အလုပ်များ
တဲ့အတွက်သူ့ဖက်ကကိုယ်စားလှယ်ရှေ့နေနဲ့လဲတွေ့ပြီးဆွေးနွေးလို့ရပါတယ်တဲ့"
"ဒါပဲလားဆရာ"
ပြေးလာရတဲ့ကေခိုင်အမောမပြေနိုင်အောင်ဖြစ်သွားတယ်။ ဒေါ်ကေသီမောင်ကပြုံးပြ
လိုက်ပြီးတော့...
"အစ်မတို့ဖက်ကပြောရမယ့်စကားတွေတော်တော်များများပြောပြဖြစ်ခဲ့ပါတယ်၊နောက်
ပြီးဆွေးနွေးလို့ရသေးတယ်ဆိုတာကောင်းတဲ့သဘောပဲညီမရဲ့၊ တကယ်လို့သူကအစ်မတို့နဲ့
ဆွေးနွေးဖို့ငြင်းတယ်ဆိုမှသာရုံးတက်ဖို့အစ်မတို့လုပ်ရတော့မှာ၊ ဒါဆိုရင်တော့အချိန်ကုန်လူ
ပန်းနဲ့ငွေလည်းအရမ်းကုန်တဲ့ဆီရောက်သွားမယ်"
ဒီလိုဆိုရင်လဲ ခုအခြေအနေကမဆိုးပါဘူး။
"ဒါနဲ့ဆရာတို့အစ်မတို့ကိုကိုကြီးကကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဆက်ဆံရဲ့လား၊ မကျေနပ်
တဲ့ပုံပြသေးလား"
"အစ်မတို့ကိုတော့အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ၊ ညီမကိုတော့သိပ်ကျေနပ်ပုံမရဘူး"
"တော်ပါသေးရဲ့၊ ကေခိုင့်ကိုမကျေနပ်တာကိုတော့အရေးလုပ်ဂရုစိုက်မနေတော့ပါဘူး"
"စိတ်အေးအေးထားပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့အတတ်နိုင်ဆုံးကြိုးစားပေးမှာပါ၊ ဟိုတနေ့က
ခင်ဗျားအစ်မကိုခင်ဗျားပြောလိုက်တာတွေကအရမ်းအထောက်အကူပြုမှာပါ"
ကေခိုင့်မျက်နှာလေးရှက်စိတ်နဲ့နီရဲသွားတယ်။ မိန်းမသားချင်းမို့ပြောပြလိုက်တာကို
ဒေါ်ကေသီမောင်ကဦးမျိုးဇော်ကိုပြန်ပြောပြတယ်ထင်တယ်။ သူတို့ကလည်းလင်မယားချင်း
ဆိုတော့ကိစ္စမရှိပေမယ့် ကေခိုင့်မှာသာမျက်နှာတွေထူပူနေမိတယ်။
"ဦးစိုးလွင်ကိုနစ်ယောက်ထဲသီးသန့်တွေ့ခွင့်တောင်းထားပါတယ်၊ တွေ့ဖို့အဆင်ပြေ
တာနဲ့ကျွန်တော်သူ့အားနည်းချက်တွေကနေတဆင့် အခွင့်အရေးယူဖို့လွယ်သွားပြီ"
"ဟုတ်ကဲ့"
သိပ်နားမလည်ပေမယ့် ကေခိုင်ခေါင်းညိမ့်ပြလိုက်တယ်။
အပြန်လမ်းမှာတော့ တက္ကစီမစီးတော့ပဲ လိုင်းကားတိုးစီးပြီးပြန်လာခဲ့တယ်။ စိတ်ထဲမှာ
လဲတမျိုးပဲ။ တက်ကြွတာလဲမရှိဘူး၊ စိတ်ပျက်အားငယ်နေမိတာလဲမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် စိတ်
ကအုံ့မှိုင်းနေပြီးခံစားချက်မဲ့နေသူတစ်ယောက်လိုဖြစ်နေတယ်။ ကေခိုင်ဆင်းရမယ့်မှတ်တိုင်
ကိုဘယ်လိုရောက်လို့ရောက်လာသလဲဆိုတာတောင်စိတ်ထဲမှာအမှတ်တမဲ့ပဲ။

"အဆင်ပြေသလားကေခိုင်"
"ဟုတ်ကဲ့......အော်........မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုပါပဲ၊ အဆင်ပြေဖို့ရှိတယ်လို့ပြောတာပဲ၊
ဖြစ်နိုင်ပါတယ်"
ဒေါ်လှခင်က သက်ပြင်းချလိုက်တယ်။
"ရှေ့နေတွေကတော့ဒီလိုပဲပြောမှာပေါ့ သမီးရယ်၊ ဒါမှသူတို့ငွေတောင်းလို့ကောင်းမှာကိုး"
"ဒီလိုတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ ကေခိုင့်ကိုငွေမပေးပါနဲ့ဦးတဲ့၊ အလုပ်ဖြစ်မှအောင်မြင်မှပေးပါတဲ့"
"အော်........ဒါဆိုဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်"
ကလေးရှိရာအခန်းထဲဒေါ်လှခင်ပြန်ဝင်သွားတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်
ရင်းကေခိုင်အတွေးနယ်ချဲ့နေမိတယ်။ နောက်တော့ကိုကြီးအကြောင်းစဉ်းစားမိတယ်။
ဦးမျိုးဇော်တို့လင်မယားလာသွားတဲ့ကိစ္စကိုကေခိုင့်ဆီအခုထိဘာမှလှမ်းမပြောသေးဘူး။
သူမလုပ်စေချင်တာကိုကေခိုင်လုပ်လိုက်တဲ့အတွက်အနည်းဆုံးတော့ ဖုန်းဆက်ပြီးဆူပူသင့်
တာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား။
"ဒေါ်လှခင်ရေ"
"ဘာလဲကေခိုင်"
ဒေါ်လှခင် နောက်ဖေးကပြေးထွက်လာတယ်။
"ကေခိုင်မရှိတုန်း ဖုန်းလာသေးလား"
"မလာဘူးကေခိုင် ဘာဖြစ်လို့လဲ"
"အော်........အင်းဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ရတယ် ရတယ်"
ကေခိုင့်စိတ်မှာထူးဆန်းနေတယ်။ ကိုကြီးဘာ့ကြောင့်ငြိမ်သက်နေရသလဲ။ ကေခိုင့်ကို
မကျေနပ်ရင်အနည်းဆုံးဖုန်းနဲ့တော့လှမ်းပြောရမယ် မဟုတ်လား။ ဒါဆိုလူကိုယ်တိုင်များလာ
မလို့လား။ ကေခိုင့်ရင်ဒိတ်ကနဲခုန်သွားတယ်။
ကေခိုင်တွက်ဆတာမမှားပါဘူး။ ညနေမှောင်ရီဖျိုးဖျအချိန်လောက်မှာ ကိုကြီးရောက်
လာတယ်။ ကားရပ်သံကြားလိုက်ရလို့ကေခိုင်အိမ်ရှေ့ကိုထွက်လာချိန်မှာအိမ်ပေါ်ကိုအေးအေး
ဆေးဆေးတက်လာတဲ့ကိုကြီးကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။
မျက်နှာကသိပ်ပြီးသာသာယာယာမရှိပေမယ့် သောက်ထားပုံမရဘူး။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်
ပြန်လာတာပေမယ့် ကေခိုင့်အတွက်ကတော့ကိုကြီးကိုကြည့်ရတာ ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကို
တွေ့ရသလိုပဲ။

"ထိုင်ပါဦး ကေခိုင်"
အိမ်ထဲကိုဆက်မဝင်ဘဲ ဧည့်ခန်းမှာပဲထိုင်လိုက်ရင်း ကေခိုင့်ကိုလဲလှမ်းခေါ်တယ်။
အခန်းထဲကသားငိုသံကြားလိုက်ရလို့. ကေခိုင်လှည့်အကြည့်မှာဘယ်အချိန်ကထဲက အရိပ်
အခြည်ကြည့်နေမှန်းမသိတဲ့ ဒေါ်လှခင်ကအလိုက်တသိနဲ့အိပ်ခန်းထဲပြေးဝင်သွားတယ်။ ဒါနဲ့.
ကေခိုင်လဲကိုကြီးရှေ့မှာဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။
"ကေခိုင်ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ"
ဖြေစရာမလိုတဲ့မေးခွန်းလို့ယူဆမိတာနဲ့. ကေခိုင်ဘာမှပြန်မဖြေပဲ ငြိမ်သက်နေလိုက်တယ်။
"ကေခိုင့်ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ကိုကြီးဂုဏ်သိက္ခာကိုထည့်မတွက်တော့ဘူးလား"
"ဘာဆိုင်လို့လဲ"
"ဆိုင်တာပေါ့၊ လင်မယားကွဲတဲ့ကိစ္စကိုလူတွေကဘယ်လိုမြင်ကြမလဲ၊ မြင်ချင်သလိုမြင်၊

တွေးချင်သလိုတွေးပြီး ပေးချင်တဲ့မှတ်ချက်တွေပေးကြမယ်"
"အို........ပြောချင်ရာပြောကြပါစေ၊ ကေခိုင်ဂရုမစိုက်ဘူး"
"တခုလပ်၊ အိမ်ထောင်ပျက်မိန်းမတစ်ယောက်ကိုဘယ်သူမှမလေးစားဘူးကေခိုင်၊
မင်းဒါကိုတွေးမိရဲ့လား"
"ကိုယ်ကောင်းရင်ခေါင်းမရှေ့ပါဘူး ကိုကြီး"
"အေးအေးချမ်းချမ်းသက်တောင့်သက်သာနေရတဲ့ဘဝကို ဘာ့ကြောင့်စွန့်လွှတ်ချင်ရတာလဲ"
"ဒါကတော့တကယ်မအေးချမ်းတာ ကေခိုင်ကိုယ်တိုင်အသိဆုံးပဲလေ"
"မင်းကိုငါကောင်းကောင်းမွန်မွန်ထားတာပဲ"
"ကိုကြီးကောင်းကောင်းထားတယ်ဆိုပေမယ့် ကေခိုင်ကောင်းကောင်းနေခွင့်ရခဲ့လို့လား၊ ကလေးတစ်ယောက်ရခဲ့ရင်အေးသွားမယ်ထင်ထားတာ ကလေးရပြီးမှပိုဆိုးလာတယ်"
"အို......ဒါကတော့မင်းအထင်........"
ကေခိုင်လက်ကာပြလိုက်ပြီး........
"ကေခိုင့်ကိုကိုကြီးဘယ်လိုနှိပ်စက်နှိပ်စက်ကေခိုင်သည်းခံခဲ့တာပဲမဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့်အပြစ်မရှိတဲ့ကလေးကိုအသက်အန္တရယ်ပြုတဲ့အထိရန်ရှာလာတာကိုတော့ ကေခိုင်လက်မခံနိုင်ဘူး၊ ဒီလိုဘဝမျိုးနဲ့လဲရှေ့မဆက်ချင်တော့ဘူး"
"မင်းကဒီကလေးကြောင့်ဒီလိုလုပ်တာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင်လဲရတယ်လေ၊ မင်းသားလေးကိုဒီနေ့ကစပြီးငါလက်ဖျားနဲ့တောင်မထိဘူးကွာ၊ သူ့ဟာသူနေချင်သလိုနေ၊ လုပ်ချင်သလိုလုပ်၊ မင်းထားချင်သလိုထား ငါဘာမှမပြောဘူး၊ ဘာမှမဝေဖန်ဘူး၊ သူ့အတွက်ငွေဘယ်လောက်ကုန်ကုန်ငါအကုန်ပေးမယ်၊ ရမလား"
"မရဘူး"
"ဘယ်လို"

ကိုကြီးရဲ့ကမ်းလှမ်းချက်ကအပြင်ပန်းအရအတော်လေးကိုမက်မောစရာပါ၊ ဒါပေမယ့်ကေခိုင်ကိုကြီးကိုမယုံတော့ဘူး။ ကတိတွေဘယ်လိုပေးပေး၊ စိတ်ဖေါက်ချင်ရင်ဖေါက်လာဦးမှာကိုကြောက်တယ်။ နောက်ပြီးခုလိုအခြေအနေရောက်မှ နောက်ကိုပြန်မလှည့်ချင်တော့ဘူး။
"အားလုံးနောက်ကျသွားပြီကိုကြီး၊ ကေခိုင်ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှနောက်ပြန်မလှည့်တော့ဘူး"
ကိုကြီးကခေါင်းကိုသွက်သွက်ခါရင်း.........
"ကလေးအတွက်တင်မဟုတ်ဘူး၊ ကေခိုင့်ကိုပါကိုကြီးလွတ်လပ်ခွင့်ပေးတယ်၊ မင်းကြိုက်သလိုနေ၊ ကြိုက်တာလုပ်၊ ကုန်ကုန်ပြောမယ်ကွာ တခြားယောကျာ်းတွေနဲ့တွဲချင်ရင်တွဲ၊ ပြီးတော့......."
ကိုကြီးအသံတိမ်ဝင်သွားတယ်။
"ပြီးတော့ဘာဖြစ်လဲကိုကြီး"
"မင်း............မင်းဆန္ဒကိုငါမဖြည့်နိုင်တဲ့အတွက် ....အိုကွာ.......မင်းကြိုက်တဲ့သူနဲ့အိပ်ကွာ၊ ငါဘာမှ ဘာဆိုဘာမှမပြောတော့ဘူး"
"ကိုကြီး"
"ပြောကေခိုင်"
"ကေခိုင်ကိုကြီးကိုကွာရှင်းချင်တာ အပြင်မှာအလေလိုက်ချင်လို့မဟုတ်ဘူး၊ နန့်ချင်လို့ထချင်လို့....ကျွန်မ.....ယားနေလို့မဟုတ်ဘူး"

ဒေါသကြောင့်ကေခိုင့်အသံက တော်တော်လေးကျယ်သွားတယ်။စိတ်လွတ်လက်လွတ် ပြောလိုက်မိပြီးမှ အခန်းထဲကဒေါ်လှခင်ကြားသွားမှာလဲ စိုးတာကြောင့်ဒေါသကိုပြန်ထိန်းချုပ် လိုက်တယ်။ ကိုကြီးကတော့မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ကြည့်နေတယ်။

ဒီလိုကျပြန်တော့လဲ ကေခိုင်ကိုကြီးကိုသနားမိသလိုလိုပါပဲ။ အရက်မဂင်ရင်၊ စိတ်ရှုး မဖေါက်ရင်ကိုကြီးဟာအရမ်းကိုအေးဆေးတဲ့သူပါ။

"ဒါဆိုလဲကေခိုင်ရယ်၊ ခုလိုနေမြဲအတိုင်းက မကောင်းဘူးလား"

"ဒီဘဂကိုကေခိုင်စိတ်ကုန်နေပြီကိုကြီး၊ ကေခိုင်ဒီဘဂကလွတ်ချင်ပြီ"

ကိုကြီးဆီကလေးပင်တဲ့သက်ပြင်းသံကြားရတယ်။

"ဘယ်လိုမှတားလို့မရတော့ဘူးပေါ့"

"မရတော့ဘူး"

"ဟုတ်ပြီလေ၊ ကေခိုင့်ကိုဒီလိုတားလို့မရရင်လည်းကိုယ့်ဖက်ကတတ်နိုင်သလောက် တော့တားဆီးရမှာပဲ၊ ကိုယ်ကလဲမင်းကိုမစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူးကေခိုင်၊ ကိုယ်မင်းကိုသိပ်ချစ်တယ်"

"အော်......ဟင်း.......ဟင်း.....ကိုကြီးကချစ်တယ်ဆိုပေမယ့် ကေခိုင်ကကိုကြီးအချစ်ကို အရမ်းကြောက်နေပါပြီ၊ ဒီလိုအချစ်မျိုးကိုလက်ခံတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်သာရှာယူလိုက်ပါတော့"

ကေခိုင့်ကိုဆက်ပြီးငြင်းမနေတော့ဘဲ ကိုကြီးထိုင်ရာကထရပ်လိုက်တယ်။

"ကိုယ်ပြန်ဦးမယ် နောက်တော့မှဆက်ဆွေးနွေးကြသေးတာပေါ့၊ အချိန်တွေအများကြီး ရှိပါသေးတယ်"

"ကေခိုင်ကတော့ တစက္ကန့်လေးတောင်မှ မနေနိုင်တော့ဘူး"

"မင်းကွာ.......ငါ့ဖက်က ဒီလောက်လိုက်လျှောပေးနေတာကိုတောင်မှ"

"မလိုက်လျှောပါနဲ့တော့ကိုကြီး လိုက်လျှောတာကိုလဲမလိုချင်ပါဘူး၊ ကေခိုင့်ဖာသာ နေပါရစေ"

မှုလကတည်ငြိမ်နေတဲ့ကိုကြီးမျက်နှာပေါ်မှာ မထီလေးစားအပြုံးတစ်ခုပေါ်လာတယ်။

"မင်းကဘာတတ်နိုင်မှာမို့လို့လဲ၊ မင်းလိုကောင်မလေးနဲ့ဟိုဈေးပေါပေါရှေ့နေတွေက ငါ့ကိုဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ၊ လုပ်ကြည့်လေ"

"လုပ်ကြည့်မှာပါ၊ မရရတာနဲ့ကိုလုပ်မှာ၊ နောက်ဆုံးတရားရုံးမှာကျွန်မအထုပ်ကျွန်မဖြေ တန်ရင်လဲဖြေပြရလိမ့်မယ်"

"ဘာတွေများပါလိမ့်"

"အားလုံးပေါ့၊ ကလေးရတာကိုကြီးအစွမ်းအစမဟုတ်တာကအစ ပြောသင့်ရင်ပြောရမှာပဲ"

"ဘာကွ၊ အဲဒါဆိုမင်းဘာဖြစ်သွားမယ်ထင်လဲ"

ကိုကြီးမျက်လုံးထဲမှာ မီးဂင်းဂင်းတောက်နေပြီ။

"ဘာဖြစ်ဖြစ်ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ကိုယ့်သွေးမဟုတ်တဲ့ကလေးကို ကိုကြီးသတ်ဖို့ကြိုးစားတာ တွေ၊ ကေခိုင့်ကိုနှိပ်စက်တာတွေ၊ မူးရူးပြီးသူများရန်ရှာရုံမက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပါအနာတရဖြစ် အောင်လုပ်တာတွေ၊ နောက်ပြီးကိုကြီးဂယ်လာတဲ့မဟုတ်တရုပ်ဟာတွေအကြောင်းကအစ ပြောသင့်ရင်ထုတ်ပြောရမှာပဲ"

"မင်းကဒီလောက်တောင်ဖြစ်နေပြီလား၊ ရတယ်လေ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့"

တောက်တချက်ခေါက်ပြီး ခြေသံပြင်းပြင်းနဲ့အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားတယ်။ ကားကိုလဲ

အရှိန်နဲ့ပူးကနဲမောင်းထွက်သွားတယ်။ သေချာပါတယ် သူအရက်ဆိုင်ကိုသွားတော့မှာ။ ပြီးရင် မူးရူးပြီးနောက်တကြိမ်ပြန်မလာပါစေနဲ့လို့သာ ကေခိုင်ကျိတ်ပြီးဆုတောင်းနေမိတယ်။

ဒါပေမယ့် နောက်ထပ်အတွေးတစ်ခုပင်လာတာကြောင့်ကိုကြီးမူးပြီးပြန်လာပါစေလို့ ဆုတောင်းမိပြန်တယ်။ ဒီတခါဆိုရင်တော့ ကေခိုင်ငြိမ်ခံမနေတော့ဘူး၊ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပြင်းပြင်းထန်ထန်တုန့်ပြန်လိုက်တော့မယ်။

ဒါ့ကြောင့်အိမ်ထဲမှာ ရနိုင်သမျှလက်နက်အဖြစ်အသုံးပြုလို့ရနိုင်သမျှတွေကိုလိုက်ရှာပြီး အခန်းထောင့်မှာ၊ ကုလားထိုင်တွေအောက်မှာ အသာလေးလိုက်ချထားလိုက်တယ်။ ကေခိုင့်အသားကိုလာထိရင်တော့ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေတော့ လုပ်လိုက်တော့မယ်။ လူကိုမထိပါး ပဲနှုတ်နဲ့ကြိမ်းမောင်းလာရင်တောင်သည်းမခံနိုင်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်တယ်။

"ကလင် ကလင်"

ဖုန်းမြည်သံကြားတော့ကိုကြီးများလားလို့ တွန့်ကနဲဖြစ်သွားပြီးမှ ကိုင်လိုက်တော့ ဒေါ်ကေသီမောင်ဖြစ်နေတယ်။

"ဘာထူးလို့လဲမမ"

"ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးစိုးလွင်ကညီမကိုဆက်သွယ်လာသေးလားလို့ မေးကြည့်တာပါ၊ နေ့ခင်းကမမတို့သွားတဲ့အကြောင်းသူ့ဖက်ကဘာပြောသေးလဲ"

"ခုလေးတင်ပြန်သွားတယ် မမ"

"အိမ်ပြန်လာတယ်ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဘာတွေပြောသေးလဲ"

"ကွဲမပေးနိုင်ဘူးတဲ့"

"အော်.........ညီမက ဘာပြန်ပြောလိုက်သလဲ"

"မရဘူး၊ ကွာမှာပဲလို့"

"ဘာပြန်ပြောလဲ"

"တော်တော်စိတ်ဆိုးသွားတယ်မမ၊ အရက်ဆိုင်သွားပြီထင်တယ်၊ ကေခိုင့်ကိုလာပြန် ရန်ရှာမှာကြောက်နေရတယ်"

"ပြန်လာမယ် ထင်လို့လား"

"ပြောလို့မရဘူးမမ သူမူးရင်ဘာမှအသိစိတ်ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ပြန်လာရစ်ရင်တော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် သူသေကိုယ်သေရင်ဆိုင်ပစ်လိုက်တော့မယ်"

"အာ......ဒီလိုမလုပ်ရဘူးလေ၊ ခုအိမ်မှာဘယ်သူရှိလဲ"

"ဒေါ်လှခင်ရှိတယ်"

"ဒါဆိုရင် ခဏလေးနေ၊ မမလာခဲ့မယ်"

"အားနာလိုက်တာ မမရယ်"

"ကိုယ့်အမှုသည်ပဲကွယ်၊ ရတယ် ဘာမှမပူနဲ့မမခုပဲထွက်လာခဲ့မယ်၊ သူချက်ချင်းကြီး တော့မလာနိုင်သေးဘူးမဟုတ်လား"

"ညနက်မှပြန်လာမယ်ထင်တာပဲ၊ အရင်ကတော့ညနက်မှပြန်လာတတ်တယ်"

"အိုခေလေ၊ အမလာခဲ့မယ် စောင့်နေ"

"အားနာလိုက်တာ မမရယ်"

"ရပါတယ် တကယ်လို့အမတို့ရှိလျှက်နဲ့သူကစပြီး ဖောင်းရင် ခွင်ထဲရောက်ပြီ ရိုက်ချလိုက်ရုံပဲ"

ဒေါ်ကေသီမောင်ပြောတာကို ကေခိုင်နားလည်သလိုလိုတော့ရှိတယ်။ ဘာမှန်းတော့

ရေရေရာရာမသိဘူး။ ဧည့်သည်လာမယ်ဆိုလို့ကေခိုင်ကလေးသိပ်နေတုန်း ဒေါ်လှခင်က ကော်ဖီဖျော်ဖို့ရေနွေးတွေဘာတွေတည်၊ ဧည့်ခန်းထဲရှင်းနဲ့ကူညီပေးတယ်။ ညကြီးမင်းကြီး ရှေ့နေမကဘာလာလုပ်မလဲဆိုတာကိုသူလဲ သိချင်နေပုံပဲ။

ညရှစ်နာရီခွဲလောက်မှာ ဒေါ်ကေသီမောင်ရောက်လာတယ်။ အဖေါ်တစ်ယောက်နဲ့. ဦးမျိုးဇော်တော့မပါဘူး။

"ဆရာမပါဘူးလား မမ"

"မပါဘူး၊ ဒါမမသူငယ်ချင်းဒေါ်နွဲ့နွဲ့တဲ့"

ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ကဒေါ်ကေသီမောင်တို့အရွယ်လောက်ပဲ။ နာမည်ကနွဲ့ပေမယ့် လူကတော့ ညိုညိုတုတ်တုတ်နဲ့။

"ဘာနဲ့လာလဲမမ"

ဧည့်ခန်းထဲမှာထိုင်မိချိန်မှာ ကေခိုင်ကမေးလိုက်တော့။

"ကားပါတယ်၊ လမ်းဟိုဖက်ခြမ်းမှာရပ်ထားခဲ့တယ်"

ဒေါ်ကေသီမောင်တို့အပြန်ခက်မှာကိုပူပန်နေတာစိတ်အေးသွားရတယ်။ ဒေါ်လှခင်က ကော်ဖီနဲ့မုန့်တွေလာချပေးတယ်။ ပြီးတော့ကလေးဆီပြန်ထွက်သွားတယ်။

"ကော်ဖီသောက်ပါဦးမမ၊ မုန့်လဲစားနော်၊ ထမင်းစားပြီးကြပြီလား"

"ပြီးပြီ၊ ပြီးပြီ ကေခိုင့်အမျိုးသားကညဥ့်နက်မယ်ဆိုတော့ အေးအေးဆေးဆေးစား သောက်ပြီးမှထွက်လာခဲ့တာ"

ဒီလိုနဲ့ဟိုရောက်ဒီရောက်စကားဝိုင်းဖွဲ့ရင်း ဦးစိုးလွင်အလာကိုစောင့်ကြတယ်။ ဆယ် နာရီလောက်အထိပေါ်မလာဘူး။ လာချင်မှလဲလာတော့မှာ၊ ကေခိုင်ဒေါ်ကေသီမောင်တို့နှစ် ယောက်ကိုအရမ်းအားနာမိတယ်။ သက်သက်မဲ့ဒုက္ခရောက်ကြရရှာတယ်။

"အားနာလိုက်တာ အစ်မတို့ရယ်"

"ရတယ်၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဒါမျိုးဆိုဂါသနာပါလို့"

ဒေါ်ကေသီမောင်မဖြေခင် ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ကခပ်ပြုံးပြုံးလေးဝင်ပြောတယ်။ ပုံမှန်အားဖြင့် ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ကစကားနည်းတယ်။ ခုစကားဝိုင်းမှာဒေါ်ကေသီမောင်နဲ့ကေခိုင်ပဲအများဆုံးပြောကြ ပြီးသူကသိပ်မပြောဘူး၊ နားထောင်သမားသက်သက်လုပ်နေတာလေ။

"၁၁ နာရီထိစောင့်ကြည့်မယ်လေ၊ ၁၁နာရီကျော်လို့မှမလာရင်ပြန်ကြတာပေ့ါ"

ဒေါ်ကေသီမောင်က ဝင်ပြောတယ်။ ကေခိုင်ကတော့အားနာတဲ့အကြောင်းကိုပဲထပ် တလဲလဲပြောနေမိတယ်။

"ရပါတယ်ဆိုနေမှ၊ ကေခိုင့်ဆရာကမနွဲ့တို့အိမ်မှာဘောလုံးပွဲကြည့်ပြီးကျန်ခဲ့တာ၊ ၁၁ နာရီခွဲမှပြီးမယ်ဆိုလားပဲ၊ ဒီကအပြန်ဝင်ခေါ်ရင်ကွက်တိလောက်ပါပဲ"

ဆက်ပြီးစောင့်နေကြရင်း ၁၁ နာရီထိုးဖို့ ၁၅ မိနစ်အလိုမှာခြံဝကိုကားတစ်စီးပူးကနဲထိုး ရပ်လာတယ်။ ဟုတ်တယ် ကိုကြီးကား။ ဒေါ်ကေသီမောင်ကလှမ်းကြည့်တော့ ကေခိုင်ခေါင်း ညိမ့်ပြလိုက်တယ်။

"ညီမတံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက်လေ"

ကေခိုင်ခြံတံခါးဝကိုရောက်တော့ ကိုကြီးကအောက်ဆင်းပြီးဖွင့်ပြီးနေပြီ။ သူ့အိမ်ရှေ့ကို ဒလကြမ်းမောင်းဝင်သွားတော့ ကေခိုင်ခြံတံခါးပြန်ပိတ်ပြီးနောက်ကနေလိုက်ဝင်လာခဲ့တယ်။

အိမ်ထဲကိုရောက်တော့ကေခိုင်အံ့သြသွားတယ်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာထိုင်နေတာက ကိုကြီး

တစ်ယောက်ထဲ ဒေါ်ကေသီမောင်တို့နှစ်ယောက်မရှိဘူး၊ စားပွဲပေါ်ကစားသောက်စရာတွေ ကလဲရှင်းလို့။

"လာပါဦး......ဒီကို"

လေသံမာမာနဲ့ကိုကြီးကလှမ်းခေါ်တယ်။ အခြေအနေကိုနားမလည်ပေမယ့် ကေခိုင် ကိုကြီးရှေ့ကကုလားထိုင်မှာသွားပင်ထိုင်လိုက်တယ်။ ကိုကြီးမျက်နှာကမီးရောင်အောက်မှာ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင်ကိုတင်းမာခက်ထန်နေတယ်။ မျက်နှာတခုလုံးကအဆီ ပြန်ပြောင်လက်နေပြီး မျက်လုံးကြီးကလဲနီရဲမို့မောက်နေတယ်။ နှဖူးနဲ့နားထင်စပ်မှာလဲ ချွေးတွေရွဲလို့။

"မင်းကဒီအချိန်အထိမီးတထိန်ထိန်နဲ့ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ မအိပ်သေးဘဲဘယ်လင်ငယ် ကိုစောင့်နေတာလဲ"

"ကိုကြီးကိုစောင့်နေတာ"

"မင်းမဟုတ်တာမပြောနဲ့၊ ငါ့ကိုဘာလို့စောင့်ရမှာလဲ၊ ငါပြန်လာမှာမင်းသိလို့လား"

"သိတယ် ကိုကြီးမူးအောင်သောက်ပြီးအိမ်မှာပဲလာကြမ်းဦးမယ်ဆိုတာသိတယ်"

"တောက်............မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ၊ မင်းကငါ့ကိုဘာကောင်ထင်နေလဲ"

"ဘယ်လိုမှမထင်ဘူး၊ ကေခိုင်ကကိုကြီးအကြောင်းသိပြီးသားမို့ပြောတာပါ"

ကိုကြီးကဟမ်းခေါင်းသံကြီးနဲ့ရယ်တယ်၊ ကေခိုင့်နားထဲမှာတော့ရယ်သံကိုမကြားရဘဲ ငိုညည်းနေသလိုပဲ။

"အေး........ငါလဲမင်းကိုပြောစရာရှိလို့လာတာ"

"ပြောပါကိုကြီး"

"ဘာပြောမလဲဆိုတော့ ငါမင်းကိုလုံးဝမကွာရှင်းပေးနိုင်ဘူး၊ မင်းကြိုက်သလိုလုပ်၊ ကြိုက်တဲ့ဆီတိုင် မင်းခေါ်ထားတဲ့ရှေ့နေအစုပ်အပဲ့တွေကိုလဲငါ လုံးဝသောက်ဂရုမစိုက်ဘူး"

"ကေခိုင်ကတော့ ရအောင်လုပ်မှာပဲ"

"လုပ်ကြည့်လိုက်လေ၊ ငါ့စကားနားမထောင်လို့ကတော့ မင်းသားမျိုးမစစ်လေးကို အရင်သတ်မယ် ပြီးတော့မင်းကိုသတ်မယ်"

တိတ်ဆိတ်တဲ့ညမှာကိုကြီးအသံကြီးက မိုးချိန်းသလိုအိမ်ထဲမှာပဲ့တင်ဟိန်းနေတယ်။

"တိုးတိုးပြောပါကိုကြီး၊ ဘေးကကြားကုန်မယ်"

"ကြားတော့ကောဘာအရေးလဲ၊ စိုးလွင်အလကားကောင်မဟုတ်ဘူး ဘယ်သူ့မှ သောက်ဂရုမစိုက်ဘူး"

ကိုကြီးအသံကပိုပြီးကျယ်လောင်လာတယ်။

"ကေခိုင်ပြောဖူးသားပဲ၊ ကေခိုင့်ကိုလုပ်ချင်သလိုလုပ်ပါကလေးကိုတော့ ရန်မရှာ ပါနဲ့လို့"

"ရှာမှာပဲ၊ ဒီမသာလေးကြောင့်ဒါတွေဖြစ်လာတာ"

"အစကတော့ ကိုကြီးပဲလိုချင်လှချည့်ရဲ့ဆို"

"တောက်"

ကိုကြီးကဒေါသတကြီးနဲ့ တောက်ခေါက်လိုက်ရင်း..

"မင်းဟာမင်း အ-တ်ယားလို့ရလာတဲ့ကလေးပဲကွ၊ ငါကဘာဂရုစိုက်ရမှာလဲ"

ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းလှတဲ့ကိုကြီးစကားကြောင့် ကေခိုင်မျက်နှာထူပူသွားတယ်။ ဒေါ်ကေသီမောင်တို့အိမ်ထဲတနေရာရာမှာရှိနေမယ် နားစွင့်နေမယ်ဆိုတာသိနေတယ်လေ။

"ကိုကြီး ဒီလိုမရိုင်းပါနဲ့"

"မင်းနဲ့တန်ရာတန်ရာစကားကိုပြောတာကွ၊ မင်းကဒါမျိုးတွေနဲ့ပဲတန်တယ်၊ အခုလဲ အ-ုတ်ယားနေပြီမဟုတ်လား၊ သောက်ကမြင်းကြောလွတ်လွတ်လပ်လပ်ထရအောင်ငါ့ကို ကွာရှင်းချင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား"

"ကိုကြီးကေခိုင့်ကို ဒီလိုမစော်ကားပါနဲ့၊ ကေခိုင်လုံးဝသည်းမခံနိုင်တော့ဘူးနော်"

"ဟဲဟဲ ငါ့ကိုသည်းမခံနိုင်တော့ပေမယ့် လူတကာနဲ့တော့ခံချင်နေတာ ငါသိပါတယ်" ကိုကြီးကပမာမခန့်နဲ့ရယ်တယ်၊ ရယ်နေပေမယ့် နှုတ်ခမ်းကမဲ့လို့။

"စိတ်ချပါ၊ ငါ့ကိုမကွာရှင်းပေးရင် မင်းဆန္ဒအားလုံးပြည့်စေရမှာပါ၊ အခုဆိုင်မှာငါနဲ့ နေ့တိုင်းတွေ့နေတဲ့ကောင်လေးတွေရှိတယ်၊ ညတိုင်းငါခေါ်ခဲ့ပေးမယ် မင်းစိတ်ကြိုက်သူတို့ နဲ့နေလို့ရတယ်၊ ဒါဆိုဖြစ်မလား"

"ကိုကြီးလွန်လာပြီနော်"

ကေခိုင်ထိုင်ရာကပုန်းကန်ထရပ်လိုက်မိတယ်။

"ခက်တာပဲ၊လူတွေကအမှန်ပြောရင် မကြိုက်ချင်ကြဘူး"

"ဒါအမှန်တွေဟုတ်လို့လား"

"အင်းလေ ဒါဆိုရင်လဲ တနည်းပဲရှိတော့တာပေါ့"

"ဘာလဲ"

"မင်းတို့သားအမိကို သတ်ပစ်တဲ့နည်းပဲ"

ကိုကြီးထိုင်ရာကနေ ကျားတစ်ကောင်လိုခုန်ထလာတယ်။ ကေခိုင်လဲလန့်ပြီးနောက် ကိုဆုပ်လိုက်တယ်။

"ကိုကြီးရှေ့မတိုးနဲ့နော်"

"ဟားဟား မကြောက်ပါနဲ့၊ မင်းကိုအရင်မလုပ်ပါဘူး ဟိုမျိုးမစစ်လေးကိုပဲ"

ကေခိုင့်ကိုလက်နဲ့တွန်းဖယ်လိုက်ရင်း အတွင်းခန်းထဲပြေးဝင်ဖို့လိုက်ကာကိုတွန်း အဖယ်မှာ ကိုကြီးကျက်သေသေသွားတယ်။ လိုက်ကာနောက်ကွယ်မှာရပ်နေတဲ့ မိန်းမ နှစ်ယောက်ကိုပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ကြည့်ရင်း........

"ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူတွေလဲ"

"ဦးစိုးလွင်မမှတ်မိတော့ဘူးထင်တယ်၊ ကျွန်မကမကေခိုင်ရဲ့အကျိုးဆောင်ရှေ့နေ ဒေါ်ကေသီမောင်ပါရှင်"

"ခင်ဗျားဘာလာလုပ်တာလဲ"

"မကေခိုင်က အိမ်လာလည်ဖို့ဖိတ်လို့လာတာပါရှင်၊ မကေခိုင်တစ်ယောက်ထဲ ယောက်ျားကိုစောင့်နေရမှာစိုးလို့ ဂိုင်းစောင့်ပေးနေတာပါ"

"ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျားဘာထင်နေလဲ၊ ကျုပ်အိမ်ထဲကအခုထွက်သွားပါ" ဒေါ်ကေသီမောင်က အေးအေးသက်သာပြုံးရင်း.....

"ပြောပြီးပါပကောလား၊ မကေခိုင်ဖိတ်လို့လာတာပါလို့၊ မမျှော်လင့်ပဲနဲ့ ဦးစိုးလွင် အခုနပြောနေတဲ့လူကြီးလူကောင်းစကားတွေကိုကြားလိုက်ရတာကတော့...."

"ခင်ဗျားလွန်လာပြီနော်"

ကိုကြီးလက်တဖက်ကလေထဲမြောက်တက်သွားပေမယ့် ဘာမှတော့ဆက်မလုပ်ပါဘူး။

"အော် မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါကဒေါ်နွဲ့နွဲ့တဲ့၊ ရန်ကုန်တိုင်းရဲတပ်ဖွဲ့က ရဲအုပ်ပါ"

လေထဲမှာတန်းလန်းကြီးဖြစ်နေတဲ့ကိုကြီးလက်ပြန်ကျသွားတယ်။ တောက်တချက် ခေါက်လိုက်ရင်း ချာကနဲပြန်လှည့်သွားတယ်။

"နေနှင့်ဦးပေါ့ကွာ"

မကျေမနပ်ရေရွတ်သံကိုကြားလိုက်ရပြီးနောက်မှာတော့ ကိုကြီးအိမ်ပေါ်မှာမရှိတော့ ဘူး။ ပူးကနဲကားကိုတအားမောင်းထွက်သွားသံကိုလဲကြားလိုက်ရတယ်။

"ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မမရယ်"

"မလိုပါဘူးညီမရဲ.၊ မိန်းမသားချင်းဒီလိုပဲ စောင့်ရှောက်ရမှာပေါ့"

ကိုကြီးပြန်သွားပြီဆိုတော့ ဒေါ်ကေသီမောင်နဲ.ဒေါ်နွဲ.နွဲ.တို.လဲပြန်ဖို.ပြင်တယ်။ ကေခိုင်ကသူတို.ကားအနားထိလိုက်ပို.ပေးရင်း...

"ဒါနဲ.မမနွဲ.ကတကယ့်ရဲလားဟင်"

"ဘာလဲမယုံလို.လား"

ဒေါ်နွဲ.နွဲ.ကပြုံးစစနဲ. မေးတယ်။ ဒေါ်ကေသီမောင်ကရယ်မောရင်း

"တကယ်ပါညီမရဲ.၊ မမနဲ.နွဲ.နွဲ.ကတက္ကသိုလ်မှာထဲကသူငယ်ချင်းတွေ၊ ဥပဒေနဲတနစ်ထဲကျောင်းပြီးတာ၊ သူကရဲထဲဝင်တယ် မမကရှေ.နေလုပ်တယ်"

ဒေါ်ကေသီမောင်ဉာဏ်ပြေးတာကိုကေခိုင့်စိတ်ထဲက ချီးမွမ်းမိတယ်။ ဒေါ်ကေသီမောင်တစ်ယောက်ထဲဆိုကိုကြီးက ဂရုစိုက်ချင်မှစိုက်မှာ။ ရဲအုပ်ကိုပါခေါ်လာတော့ ကိုကြီးလန်.သွားတာပေါ့။

"သွားမယ်ညီမလေးရေ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ အဆင်ပြေလောက်ပါတယ်"

ဒေါ်နွဲ.နွဲ.မောင်းတဲ့ကားလေးပေါ်ဒေါ်ကေသီမောင်ပါသွားတော့ ကေခိုင်လဲအိမ်ထဲပြန်ဝင်လာခဲ့တယ်။ ဒေါ်ကေသီမောင်ကအဆင်ပြေမယ်လို.ပြောသွားသလို ကေခိုင်ကိုယ်တိုင်ကလဲအောင်မြင်မှုတခုကိုရလိုက်သလိုခံစားရတယ်။

အိမ်ထဲကိုပြန်ရောက်လို.နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ သန်းခေါင်ချိန်တောင်ရောက်တော့မယ်။ ဒါကြောင့်မီးတွေပိတ် တံခါးတွေပိတ်ပြီး စိတ်အေးချမ်းသာစွာပဲ အိပ်ယာဝင်ခဲ့တယ်။ ကိုကြီးနောက်ထပ်မလာလောက်တော့ဘူး လို.ထင်ပါတယ်။

အပိုင်း (၅၇)

ကောင်လေးက ငယ်တော့ငယ်သေးတယ်။ ဆယ့်ကိုးနှစ်၊ ဒါမှမဟုတ်အသက်နှစ်ဆယ်လောက်တော့ရှိမယ်။ အရပ်မြင့်မြင့်ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ ခွေလိပ်နေတဲ့ဆံပင်ခပ်ရှည်ရှည်နဲ.။

ရှေ.ကဆရာစာသင်တာကို နားစိုက်ထောင်နေရင်းကေခိုင့်ကိုလူတစ်ယောက်စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသလိုခံစားရတာကြောင့် ဘေးကိုလှည့်အကြည့်မှာ ခပ်စောင်းစောင်းခုံမှာထိုင်နေတဲ့သူ.ကိုမြင်လိုက်ရတယ်။ သူ.မျက်လုံးတွေကရှေ.ကကွန်ပြူတာပေါ်မှာလဲမရှိဘူး။ ဆရာစာသင်ပြနေတဲ့ဆီကိုလဲ မရောက်ဘူး။ ကေခိုင့်ကိုပဲတွေတွေငေးငေးကြည့်နေတယ်။

ကိုယ့်ရဲ.မောင်ငယ်အရွယ်လေးမို.အစပိုင်းမှာ စိတ်ထဲဘာယ်လိုမှမနေပေမယ့် ဒီလိုမျိုးအကြာကြီးစိုက်ကြည့်နေတော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ.ကေခိုင်ရှက်လာတယ်။

ရှက်တယ်ဆိုပေမယ့် ကလေးလိုရှက်တာတော့မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ဖြူနုနုမျက်နှာလေးပေါ်မှာပန်းနုရောင်သန်းပြီး စိတ်ထဲမှာအလိုမကျချင်သလိုလိုနဲ.။ ဒီကြားထဲတဖက်ခြမ်းက မြီးကောင်ပေါက်မအုပ်စုဆီက ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်သံထွက်လာတယ်။

သူတို.လေးတွေဘာဂကို ကေခိုင်အားကျမိပါတယ်။ ခုမှဆယ်တန်းဖြေထားတဲ့ကလေးတွေ ရှေ.မှာလတ်ဆတ်တက်ကြွတဲ့အနာဂါတ်သစ်ကိုယ်စီတွေနဲ. ကေခိုင့်မှာသာဟိုမရောက်ဒီမရောက်ဘဝထဲမှာ စမ်းတဝါးဝါး။

ကွန်ပြူတာ ၁၅ လုံးရှိတဲ့အခန်းထဲမှာ ၈ လုံးပဲလူရှိတယ်။ ဒါတစ်ဆက်ရှင်စာပေါ့။ ဒီဆက်ရှင်မှာကေခိုင်က အသက်အကြီးဆုံး။ ဒုတိယအကြီးဆုံးကတော့ ကေခိုင့်ကိုခိုးခိုးကြည့်နေတဲ့ကောင်လေး "ငြိမ်းချမ်း" တဲ့။ ပြီးရင်တော့ ကလေးတွေပဲရှိတယ်။

အလုပ်လိုချင်ရင်ကွန်ပြူတာတတ်ရမယ်ဆိုတဲ့ လိုအပ်ချက်ကြောင့်ကေခိုင်ဒီကိုရောက်လာတာပါ။ ကေခိုင်ကကွန်ပြူတာသုံးတတ်ဖို့မပြောနဲ့ ဒီသင်တန်းကိုရောက်မှလက်နဲ့ထိဖူးတဲ့သူ။

အရင်တုန်းကတော့တက်ချင်ပါတယ်၊ အတန်းကျောင်းတောင်အနိုင်နိုင်တက်နေရတဲ့ ဘဝမှာကွန်ပြူတာဘယ်သင်နိုင်မှာလဲ။ အိမ်ထောင်ကျပြန်တော့လဲ အလုပ်လုပ်စရာမလိုတော့လို့ မသင်ဖြစ်တော့ပြန်ဘူး။ အခုတောင်မှဒေါ်ကေသီမောင်အတင်းတိုက်တွန်းလွန်းလို့သာတက်ဖြစ်တာ။

"ဘာရှက်စရာရှိလဲ၊ မမဆိုအသက်လေးဆယ်နားနီးမှ ကလေးတွေနဲ့တူတူသင်တန်းတက်လာတာ၊ ကေခိုင်ကအခုမှ အသက်အစိတ်ပဲရှိသေးတာ ဘာမှရှက်စရာမရှိဘူး"

ဒေါ်ကေသီမောင်ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကေခိုင့်ဘဝလွတ်မြောက်ရေးဆောင်ရွက်ပေးနေတဲ့အပြင် ကေခိုင့်ဘဝရှေ့ခရီးဆက်ဖို့ပါတွေးပြီး အကြံပေးတဲ့အတွက်ပိုပြီး ကျေးဇူးတင်ထိုက်ပါတယ်။

ကွန်ပြူတာအကြောင်းဘာမှမသိတဲ့လူဆိုတော့ စခြင်း Basic Course ကနေစသင်ရတော့တာပေါ့။ ခုခေတ်မှာက ဒီလို Course ဆိုတာကလေးတွေပဲသင်ကြတာမဟုတ်လား။ ဒီတော့လဲမြီးကောင်ပေါက်ကလေးတွေအလယ်မှာ ကေခိုင်တစ်ယောက်ထဲထူးထူးခြားခြားကိုဖြစ်လို့။ နောက်ပြီးကေခိုင်ကလှတယ်လေ ကလေးတစ်ယောက်အမေဆိုတာကေခိုင်ကိုယ်တိုင်ကဖွင့်ပြောရင်တောင် နောက်တာလို့ထင်ချင်တဲ့သူရှိနေဦးမှာ။

"မကေခိုင် ဘာတွေများငေးနေတာလဲ"

အနားကကပ်ပြီး အသံကြားလိုက်ရလို့ မော့ကြည့်လိုက်တော့ဆရာ့ကိုမြင်လိုက်ရတယ်

"ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ဆရာ"

ပြာပြာသလဲလေးငြင်းလိုက်ရင်း အာရုံကိုရှေ့က Monitor ဆီပြန်ပို့လိုက်ရတယ်။

"ကျွန်တော်အခုနပြောတာ နားလည်ရဲ့လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ရှင်းပါတယ်ဆရာ"

ဆရာကသဘောကောင်းတယ်၊ စတက်တက်ချင်းမှာပဲကေခိုင့်ရဲ့ကွန်ပြူတာဗဟုသုတအကြောင်းကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြထားတော့ ဂရုတစိုက်ရှိပါတယ်။ ဟိုမြီးကောင်ပေါက်မတွေကတော့ အခြေခံကိုအခုမှစတက်ပေမယ့် Internet ဆိုင်တောင်သွားနေကြတဲ့ဟာတွေ။ ကောင်လေးတွေနဲ့ Chatting ပြောကြတဲ့အကြောင်းတွေအချင်းချင်းပြောနေကြတာ ခဏခဏကြားရတယ်။

"ဒါဆိုလဲ လုပ်ကြည့်လေ လွယ်ပါတယ်"

"ဟုတ်.....ဟုတ်ကဲ့ဆရာ"

ခပ်သွက်သွက်ခေါင်းညိမ့်ပြလိုက်ရင်း Mouse ကိုကိုင်လိုက်တော့မှပြုံးပြုံးလေးနဲ့ဆရာလှည့်ထွက်သွားတယ်။ ဆရာ့နာမည်က "ကိုနေလင်း"တဲ့။ အသက် ၃၀ လောက်တော့ရှိမယ်။ အသားဖြူဖြူအရပ်တော့သိပ်မမြင့်ဘူး။ ကေခိုင့်ထက်ပိုလှရင် နှစ်လက်မလောက်ပဲပိုမြင့်မယ်။ ရုပ်ရည်ကတော့တော်တော်လေးသန့်တယ်။ ကြည့်လို့လဲကောင်းတယ် ဒါ့ကြောင့်တခါတလေဟိုမြီးကောင်ပေါက်မတွေကတောင်ပြိတီတီလုပ်တတ်ကြတယ်။ အဲဒီကောင်မလေးတွေကိုအရေးသိပ်မစိုက်ပေမယ့် ကေခိုင့်ကိုတော့ဆရာကိုနေလင်းက အရေးတစိုက်နဲ့လေးလေးစားစားဆက်ဆံတယ်။

နောက်ပြီးဆရာကလူပျိုကြီးတဲ့၊ ရက်လဲရက်တတ်တယ်။ ကေခိုင်သင်တန်းတက်ခါစက Mouse ကိုတောင်မကိုင်တတ်လို့ဆရာက ကိုင်ပြတယ်။ Mouse ကိုကိုင်ထားတဲ့ကေခိုင့်လက်တွေပေါ်မှာသူ့လက်ကိုအုပ်ကိုင်ထားပြီးဘယ်လိုရွှေ့ရတယ်၊ ဘယ်လို Click လုပ်ရတယ်ဆိုတာကိုသင်ပေးတော့ ကေခိုင်ကဘယ်လိုမှမနေပေမယ့် အသာဖြူတဲ့ဆရာ့မျက်နှာကတော့ နီရဲလို့အတော်နေရခက်ပုံပဲ။ ဆရာ့ကိုကေခိုင်အားလဲနာတယ် ကျေးဇူးလဲတင်မိတယ်။

မောင်ငြိမ်းချမ်းကလည်း အခုမှအခြေခံသင်တန်းလာတက်တယ်ဆိုပေမယ့် နဲနဲပါးပါး တော့ကိုင်တွယ်ဖူးပုံရတယ်။ သူ.ကိုကြည့်ရတာကွန်ပြူတာနဲ.သိပ်မစိမ်းဘူး။ ဒီတော့ဆရာ့ အနေနဲ.ကေခိုင့်ကိုပဲ အထူးတလည်သင်ပေးစရာလိုတော့တယ်လေ။

မြန်မြန်တက်ချင်ရင်အတန်းမရှိတဲ့အချိန်တွေအားနေရင် လာလေ့ကျင့်ပါတဲ့။ ဆရာ ပြောဖူးတာကိုကေခိုင်စဉ်းစားနေမိတယ်။ ကေခိုင့်လိုကိုယ်ပိုင်ကွန်ပြူတာမရှိတဲ့သူတွေအတွက် ဒါအခွင့်အလမ်းကောင်းပဲလေ။ ဒီအတန်းပြီးရင်တော့ဘယ်အချိန်တွေအားမလဲဆိုတာ ဆရာ့ကို မေးကြည့်ဖို.ကေခိုင်တွေးနေမိတယ်။

စက်တွေအားတဲ့အချိန်ကိုမေးဖို.သင်တန်းပြီးသွားတော့ အခန်းထဲကမထွက်သေးဘဲ ကေခိုင်ယောင်လည်ယောင်လည်လုပ်ပြီးနေခဲ့တယ်။ သာလိကာမလေးတွေကတော့ဆရာက ပြန်လို.ရပါပြီလို.ပြောလိုက်တာနဲ. အတန်းပြင်ကိုပြေးထွက်သွားကြတော့တာပဲ။

ကေခိုင်အခန်းထဲကမထွက်သေးသလို ငြိမ်းချမ်း ကလဲမယောင်မလည်နဲ.ကျန်နေတယ် ဘာ့ကြောင့်ဒီလိုလုပ်နေတယ်ဆိုတာကိုသိနေပေမယ့် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်တယ်။

"စာမေးမလို.လား မကေခိုင်"

အနားကိုရောက်လာတဲ့ဆရာက မေးလိုက်ရင်းနောက်နားမှာရပ်နေတဲ့ငြိမ်းချမ်းကိုပါ တချက်လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ငြိမ်းချမ်း ပေစောင်းပေစောင်းနဲ.အခန်းထဲကထွက်သွားတယ်။

"မဟုတ်ပါဘူးဆရာ၊ ဟိုလေ....ဒီမှာစက်တွေအားတဲ့အချိန်လာလေ့ကျင့်လို.ရတယ် ဆိုလို.ဘယ်အချိန်ဆိုရင်အားမလဲ ဆရာ့ကိုမေးချင်လို.ပါ"

"အော်........ရတယ်.........ရတယ်"

ကေခိုင့်ရှေ.ကစားပွဲကိုလက်ချောင်းလေးတွေနဲ.ခေါက်ရင်း ဆရာစဉ်းစားနေတယ်။ ဆရာ့လက်တွေကအနုပညာသည်လက်မျိုးပဲ။ ရှည်ရှည်သွယ်သွယ်လေးတွေ။ လက်ဖျားမှာ တော့စာသင်တုန်းကဆော့ပင်မှင်တချို.စွန်းလို.။

"အင်း.........အင်္ဂါရယ်၊ ကြာသပတေးနဲ.သောကြာဆို ၁နာရီကနေ ၃နာရီအထိအား တယ်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနဲ.တနင်္လာကတော့ မနက် ၉နာရီအထိအားတယ်၊ မကေခိုင်အဆင်ပြေတဲ့အချိန် လာလေ ရပါတယ်"

ဆရာပြောတဲ့အချိန်တွေကိုလိုက်မှတ်ဖို. လက်ကိုင်အိတ်ထဲပြန်ထည့်ထားပြီးဖြစ်နေတဲ့ မှတ်စုစာအုပ်နဲ.ဘောပင်ကိုယူဖို.အိတ်ကိုအလောတကြီးဖွင့်လိုက်တာ ရုတ်တရက်ဇစ်ကကျပ် နေတယ်။ စိတ်မရှည်လို.အားနဲ.ဆောင့်ဆွဲလိုက်တော့မှ ဇစ်ကပြန်းကနဲပွင့်ထွက်သွားပြီး ကေခိုင့်လက်ကလဲအရှိန်နဲ. Keyboard တင်ထားတဲ့အံဆွဲကိုဂင်တိုက်မိတယ်။

"အား........အမေ့"

တံတောင်ဆစ်ကိုရိုက်ထည့်လိုက်သလိုနာသွားတာကြောင့် လန်.ပြီးလက်ကိုယမ်းလိုက် တော့ဇစ်ပွင့်နေတဲ့လက်ကိုင်အိတ်ကအောက်ကိုဇောက်ထိုးပြုတ်ကျသွားပြီး အိတ်ထဲရှိသမျှဟာ တွေကြမ်းပြင်ပေါ်ပြန်.ကနဲလွင့်ထွက်ကုန်တယ်။

"နာလိုက်တာ........အား"

"ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ မကေခိုင်"

ဆရာကကေခိုင့်လက်ကိုစိုးရိမ်တကြီးလှမ်းကိုင်လိုက်ရင်းမေးတယ်။ ရုတ်တရက်ဆို တော့ကေခိုင်လဲရုက်ရုက်နဲ.နောက်ကိုဆုပ်လိုက်မိတယ်။ ထိုင်ခုံကဘီးတပ်ထိုင်ခုံဆိုတော့လျှော ကနဲနောက်ကိုရွှေ.သွားပြီး နောက်ကစားပွဲနဲ.ဂင်တိုက်မိပြန်ရော။

"အမေ့"

ကေခိုင့်ကိုယ်လုံးလေးရှေ.ကိုယိုင်သွားတော့ ဆရာကလှမ်းထိမ်းလိုက်ရတယ်။

"အာ......ဆောရီး"

ကေခိုင်ရှက်သွေးဖျာသွားတာကိုမြင်လိုက်ရလို့ထင်တယ် လက်ကိုပြန်ရုပ်လိုက်ပြီး တောင်းပန်တယ်။

"ရပါတယ် ဆရာ"

မျက်နှာနီနီလေးနဲ့ပြောရင်း ကေခိုင်ကြမ်းပြင်မှာငုတ်တုတ်ကလေးထိုင်လို့ ပြုတ်ကျကုန်တာတွေကိုလိုက်ကောက်တယ်။ တံတောင်ဆစ်ကလဲအောင့်နေလို့လက်ကတုန်ချိတုန်ချိနဲ့ခရီးမတွင်ဘူး။

အိတ်ထဲက ဘောလ်ပင်၊ ပိုက်ဆံအိတ်၊ သော့တွဲ၊ မှတ်စုစာအုပ်၊ ထီး၊ မှန်၊ကရင်ပတ်ဘူး တစ်ရှူး စတဲ့တိုလီမုတ်စတွေက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာနေရာအနှံ့။ ဆရာကပါထိုင်ချပြီးဝိုင်းကူကောက်ပေးတယ်။

"ရပါတယ်.......ဆရာအားနာစရာကြီး...ကျွန်မဖာသာကောက်ပါ့မယ်"

"ကျွန်တော်ဝိုင်းကောက်ပေးတော့ ပိုမြန်တာပေါ့ဗျာ၊ကျွန်တော်ခင်ဗျားဟာတွေယူမသွားပါဘူး"

ဆရာကရယ်ရယ်မောမောပြောရင်း ဝိုင်းကောက်ပေးတော့ကေခိုင်လဲအရှက်ပြေသွားပြီး တွေ့သမျှအကုန်လိုက်လိုက်ကောက်ပြီး အိတ်ထဲပစ်ထည့်လိုက်တယ်။

"ဟိုမှာအထုတ်တစ်ထုတ်၊ မကေခိုင့်ဆီကလွင့်ကျတာဖြစ်မယ်"

ဟိုဖက်ခြမ်းကစားပွဲခုံအောက်မှာ ကျနေတဲ့အထုတ်ကလေးတစ်ထုတ်ကိုဆရာကမြင်လို့ လှမ်းယူလိုက်တော့ ကေခိုင်ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားတယ်။

"အဲ.........ဒါ ဟုတ်တယ်၊ နေနေဆရာမယူနဲ့."

"အိုရပါတယ်"

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ဆရာက ကောက်ယူလိုက်ရင်းအမှတ်တမဲ့ကြည့်မိတော့မှ ဆရာ့မျက်လုံးတွေပြူးကျယ်သွားတယ်။သူကောက်လိုက်မိတာက အပေါက်ငယ်လေးတွေအများကြီးပါတဲ့...................... လေ။

"ပေးပေး"

ရုတ်တရက်ကြောင်သွားတဲ့ဆရာ့လက်ထဲကနေ ကေခိုင်ကဖျတ်ကနဲလုယူလိုက်ရင်း အိတ်ထဲကိုထည့်ပိတ်လိုက်တယ်။ ကေခိုင့်မျက်နှာလဲရဲတွတ်နေပြီ ရှက်လိုက်တာ။

အရင်က ဒီလိုနေ့မျိုးမှာအပြင်သွားလို့အပိုဆောင်လာရင် စက္ကူနဲ့သေချာပတ်ပြီးမှ ယူလေ့ရှိပေမယ့် ဒီနေ့တော့သင်တန်းချိန်နီးနေလို့ ဒီအတိုင်းကောက်ထည့်လာမိတာ။

"ကန်တော့နော် ဆရာ"

မနေနိုင်မထိုင်နိုင် တောင်းပန်မိတော့ ဆရာကဘာမှမဖြစ်သလိုပြုံးလိုက်ရင်း....

"ရပါတယ်၊ အသစ်မဟုတ်လား"

ဒီလိုပြောတော့မှ ကေခိုင်ပိုရှက်ပြီးအခန်းထဲကထွက်ပြေးဖို့ပြင်တော့တယ်။

"မကေခိုင် အချိန်စာရင်းမမှတ်တော့ဘူးလား"

ဒီတော့မှသတိရပြီး အိတ်ကိုတခါပြန်ဖွင့်တော့ ဆရာကလက်ကာပြပြီး သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲကစာရွက်ကလေးတစ်ရွက်ထုတ်ယူပြီး ကိုယ်တိုင်ရေးပေးလိုက်တယ်။

"ရော့"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာ"

ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်နဲ့အခန်းထဲကပြေးထွက်လာတော့ လှေခါးထိပ်မှာလူတစ်ယောက်

နဲ့တိုက်မိမလိုဖြစ်သွားတယ်။
"ဆောရီးနော်"
တောင်းပန်ရင်းမော့ကြည့်လိုက်တော့ မောင်ငြိမ်းချမ်း၊ ရုက်သွေးဖျာနေတဲ့မျက်နှာနဲ့ ပြေးထွက်လာတဲ့ကေခိုင့်ကို နားမလည်အံ့သြတဲ့မျက်ဝန်းတွေနဲ့ကြည့်နေတယ်။

အပိုင်း (၅၈)

ကိုကြီးနဲ့ကိစ္စမြန်မြန်ပြတ်ပါစေလို့ကေခိုင်ဆုတောင်းနေမိတယ်။ ဒေါ်ကေသီမောင်က အဆင်ပြေမှာပါလို့အားပေးတာကြောင့် ကေခိုင်ကွန်ပြူတာသင်တန်းတက်ဖြစ်တယ်။ ကွန်ပြူတာနဲ့အင်္ဂလိပ်စာဘယ်ဟာကိုတက်ရင်ကောင်းမလဲစဉ်းစားနေရာကနေ ကွန်ပြူတာ ကိုပဲရွေးလိုက်တယ်။
ဟုတ်တယ်လေ အင်္ဂလိပ်စာကသူငယ်တန်းကနေဘွဲ့ရတဲ့အထိသင်ခဲ့ဖူးသေးတယ်။ ကွန်ပြူတာကကေခိုင်နဲ့အစိမ်းသက်သက်ကြီးဖြစ်နေတယ်။ ဒါ့ကြောင့်ကွန်ပြူတာသင်တန်း ကိုပဲရွေးလိုက်တော့တယ်။
ကေခိုင့်အဖြစ်ကမုန့်ဆီကြော်ကဘယ်ဆီနေမုန်းမသိသေးဘဲနှုတ်ခမ်းနာကိုစိုးရိမ်နေ သလိုများဖြစ်နေမလားလို့တခါတလေတွေးမိတယ်။ ကိုကြီးနဲ့ကွာရှင်းပြတ်စဲဖို့အရေးကမပြီး သေးပဲနောက်ကြုံလာမယ့်ဘဝရင်ဆိုင်မှုတွေအတွက်ကြိုပြင်ဆင်နေမိတာကိုး။

"ဘာဖြစ်လဲညီမရယ်၊ ပညာတခုတတ်ထားတာမရှုံးပါဘူး"
ဒေါ်ကေသီမောင် ပြောတော့လဲဟုတ်သလိုလိုရယ်။
ကိုကြီးအိမ်မှာပွဲကြမ်းနေတုန်းဒေါ်ကေသီမောင်နဲ့ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ကပဂုက်ပင်းမိသွားပြီးနောက် တရက်နှစ်ရက်လောက်အကြာမှာ ဦးမျိုးဇော်ကိုကြီးနဲ့နောက်တစ်ခေါက်သွားတွေ့တယ်။ ဒေါ်ကေသီမောင်တော့လိုက်မသွားဘူး။
နှစ်ယောက်ချင်းစကားပြောပါရစေလို့ခွင့်တောင်းပြီး ကေခိုင့်ဆီကသိရသမျှနဲ့ဒေါ် ကေသီမောင်ကြုံခဲ့တဲ့အခြေအနေတွေကိုလက်ကိုင်ပြုပြီးဦးမျိုးဇော်ထိုးစစ်ဆင်တဲ့အခါမှာကိုကြီး အတော်လေးတုန်လှုပ်သွားတယ်လို့သိရတယ်။
ဦးမျိုးဇော်ကိုတင်းတင်းမာမာမတုန့်ပြန်ဘဲ သူ့ရဲ့ရှေ့နေတွေနဲ့တွေ့ပေးဖို့စီစဉ်ပေးပါ့ မယ်လို့ပြောတယ်။
နောက်သိပ်မကြာတဲ့ရက်တွေမှာတင်ပဲ ကိုကြီးမိတ်ဆွေရှေ့နေကြီးဦးလှညွန့်က ဦးမျိုးဇော်ကိုဆက်သွယ်လာတယ်။ ကိုကြီးရှေ့နေငှားမယ်ဆိုကထဲက ကေခိုင်ထင်ပြီးသားပါ။ ဦးလှညွန့်ကနာမည်ကြီးရှေ့နေ၊ ကိုကြီးနဲ့ရင်းနှီးသလိုကေခိုင်နဲ့လဲခင်မင်တဲ့သူ။
ဦးမျိုးဇော်နဲ့မတွေ့ခင်ကေခိုင့်ဆီကို ဦးလှညွန့်အရင်ဆုံးရောက်လာတယ်။
"စဉ်းစားပါဦး မကေခိုင်၊ ခင်ဗျားတို့ကျွန်တော်တို့ဆိုတာကပြောရမယ့်လူတွေမဟုတ် ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့အိမ်ထောင်ရေးပြိုကွဲမှာမြင်လဲမမြင်ချင်ဘူး၊ ကျွန်တော်အခုကိစ္စအတွက်ငွေ တပြားမှမယူဘူးလို့ ကိုစိုးလွင်ကိုပြောခဲ့တယ်၊ မိတ်ဆွေချင်းကူညီရမယ့်ဂုတ္တရားကရှိတယ်၊ မဖြစ်သင့်တာမဖြစ်ရအောင်ထိန်းရမယ့်တာဝန်လဲရှိတယ်လို့ထင်တယ်၊ ဒါ့ကြောင့်ကျွန်တော် ဒီတာဝန်ယူလိုက်တာပါ"

ဦးလှညွန့်ကနာမည်ကြီးရှေ့နေပီပီစကားလဲတတ်တယ်။ ကေခိုင့်ကိုလှလှပပချဉ်းကပ်ပြီးဆုံးဖြတ်ချက်ကိုပြင်ဖို့ကြိုးစားတယ်။ ကေခိုင်ပြုံးပြီးခေါင်းကိုပဲခါပြမိတယ်။

"မကေခိုင်ရဲ့ကိုယ်စားလှယ် ကိုမျိုးဇော်ဆိုတာလဲကျွန်တော်နဲ့ခင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ထက်ဂျူနီယာတွေဆိုတော့ ကျွန်တော်ပြောပြရင်သူတို့လဲနားလည်ကြမှာပါ"

ရှေ့နေကြီးရဲ့တိုက်စစ်ကဗြူဟာပြောင်းသွားတယ်၊ ကေခိုင့်ရဲ့ကိုယ်စားလှယ်တွေကိုသူမှုစရာအကြောင်းမရှိဘူးဆိုတဲ့သဘောပေါ့။ ဒါဆိုလဲကေခိုင်ဂရုစိုက်နေမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ကေခိုင်ကကာယကံရှင်ပဲ ဦးမျိုးဇော်တို့နောက်ဆုပ်သွားလဲနောက်ထပ်ရှေ့နေရှာငှားမှာပေါ့။

နောက်ဆုံးတော့ ကေခိုင့်ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုတိမ်းပါးအောင်မလုပ်နိုင်ဘဲ ဦးလှညွန့်ပြန်သွားရတယ်။ ဒေါ်ကေသီမောင်ကိုပြောပြတော့ ရယ်လိုက်တာ။

"ဟုတ်တယ်၊ မမနဲ့ဆိုဆရာတပည့်လို့တောင်ပြောလို့ရတယ်၊ မမကရှေ့နေလိုင်စင်မရခင်ဆရာဦးလှညွန့်ဆီမှာချိန်ဘာဆင်းခဲ့ရတာ"

"ဒါဆိုဆရာကရော"

"သူကတော့ အဲဒီတုန်းကရှေ့နေပေါက်စလေ၊ သူလဲဆရာတစ်ယောက်ဆီမှာပညာသင်လုပ်နေရတုန်းပဲရှိသေးတယ်"

"ဒါဆိုရင်"

"အော်ကွယ်........အလုပ်လုပ်နေကြတာပဲ၊ ဆရာတပည့်ရယ်လို့အပြင်မှာတလေးတစားထားရပေမယ့်၊ တရားခွင်မှာရင်ဆိုင်ရတော့လဲ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်ရတာပါပဲ၊ ညီမအားမငယ်နဲ့. ဆရာဦးလှညွန့်ကြောင့်တော့ မမတို့နောက်မဆုတ်ဘူး"

ဒီလိုကျပြန်တော့လဲ ကေခိုင်အားတက်လာရပြန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်ဦးလှညွန့်ကတိုက်ကွက်တမျိုးပြောင်းသွားတယ်။ ဦးမျိုးဇော်နဲ့မဆွေးနွေးခင် ဦးလှညွန့်မိန်းမကေခိုင့်ဆီရောက်လာတယ်။

လာကထဲကထင်တော့ထင်သား။ ရင်းနှီးနေသူတွေဆိုတော့ညှော်ခံစကားပြောရတော့တာပေါ့။ ဦးလှညွန့်ကတော်ရောက်လာရခြင်းက ကေခိုင့်ကိုနားချဖို့ပဲလေ။ သူကလဲရှေ့နေကတော်ပီပီစကားကြွယ်ကြွယ်နဲ့ကေခိုင့်ကိုသိမ်းသွင်းတယ်။ ကေခိုင်ကတော့ကိုယ့်ရပ်တည်ချက်ကိုခိုင်ခိုင်ဆုပ်ကိုင်ရင်း ကြံကြံခံရပ်တည်ပြလိုက်တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ရှေ့နေကတော်ကြီးလဲ စိတ်ပျက်ပြီးပြန်သွားရတယ်။

အစပိုင်းတုန်းက ကေခိုင်လဲအားနာတာနဲ့သူပြောသမျှနားထောင်ပေးနေပေမယ့်သင်တန်းချိန်လဲနီးလာလို့သွားစရာရှိသေးတဲ့အကြောင်း စောင်းပါးရိပ်ခြည်ပြောလိုက်ရတယ်။

ဦးလှညွန့်ကတော်ပြန်သွားပေမယ့် ကိစ္စကမအေးဘူး။ ကိုကြီးရဲ့မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေစုံတွဲလိုက်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဇနီးမယားတွေပဲဖြစ်ဖြစ်အကြောင်းမရှိအကြောင်းရှာပြီး အိမ်ကိုချောင်းပေါက်မတတ်လာကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ဦးတည်ချက်ကတော့ အခြေအနေကိုအကဲခတ်စပ်စုဖို့ရယ် ကေခိုင့်ကိုနားချဖို့ရယ်ပါပဲ။

သူတို့အတွက်ကတော့ ဦးစိုးလွင်လိုလူတစ်ယောက်ကိုခွဲခွာဖို့ကြံစည်နေတဲ့ကေခိုင့်ရဲ့လုပ်ရပ်ဟာအတော်ကိုရူးသွပ်မိုက်မဲတဲ့လုပ်ရပ်တခုလို့မြင်ချင်မြင်ကြမယ်။ ကိုကြီးရဲ့မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေဆိုပေမယ့် သူတို့သိတာကဦးစိုးလွင်ဆိုတာ ခင်မင်စရာသဘောကောင်းတဲ့လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပဲ။ အတွင်းစိတ်သဏ္ဌာန်ကို ကေခိုင့်လိုသိကြတာမှမဟုတ်

တာ။

သူတို့.ကိုယ်တိုင်လဲ ပညာတတ်၊ ဂုဏ်သရေရှိအသိုင်းအဝိုင်းကလူတွေဆိုတော့ ကေခိုင့်ကိုတည့်တည့်ပြောတာမျိုးမဟုတ်ပေမယ့် မသိမသာပညာသားပါပါလေးချဉ်းကပ်လာနေပုံက တခါတလေကေခိုင့်အတွက်ရယ်စရာတောင်ကောင်းနေသေးတယ်။ ဒါပေမယ့်ကေခိုင်မရယ်ပါဘူး၊ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးသိမ်သိမ်မွေ့မွေ့.တုန့်ပြန်ရင်းဆုံဖြတ်ချက်ကို မယိုင်မလဲအောင်ထိန်းထားနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ဒီလိုဧည့်သည်တွေပြန်သွားရင်တော့ကေခိုင့်မှာခြေကုန်လက်ပန်းကျပြီးကျန်ရစ်တယ်။ အပေါ်ယံအပြုံးတွေ၊ ပကာသနဆန်တဲ့စကားလုံးတွေ၊ ဂုဏ်ဒြပ်၊ စည်းစိမ်၊ အာဏာကိုရှေ့.တန်းတင်တဲ့အယူအဆတွေ ဒါတွေအားလုံးက ကေခိုင့်စိတ်ကိုမွန်းကြပ်ပင်ပန်းစေတယ်။

ဒေါ်ကေသီမောင်ရဲ့.ကျေးဇူးကြောင့် ကွန်ပြူတာသင်တန်းတက်ဖြစ်တာကတော့ ကေခိုင့်အတွက်ခုချိန်မှာ အကောင်းဆုံးထွက်ပေါက်တခုပဲ။ ပညာရပ်တခုကိုသင်ကြားခွင့်ရတယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာအဆက်ပြတ်နေတဲ့ပြင်ပလောကကြီးနဲ့.လဲ ထိတွေ့.ခွင့်ရတယ်။

အရင်တုန်းကပြင်ပလောကဆိုတာကေခိုင့်အတွက် ဘာမှမသက်ဆိုင်သလိုပဲ။ ကိုကြီးနဲ့.လက်ထပ်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ကေခိုင့်ကမ္ဘာလေးကကျဉ်းကျဉ်းလေးပဲရှိပါတော့တယ်။ အိမ်ခြံပင်းကွက်ကွက်ကလေးနဲ့. ရုံဖန်ရံခါတွေ့.ရတဲ့ ကိုကြီးရဲ့.မိတ်ဆွေအသိုင်းအဝိုင်းလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်အသိုင်းအဝိုင်း ဒါတွေပဲရှိတယ်။

တက္ကသိုလ်တုန်းကသူငယ်ချင်းတွေဆိုတာလဲ ကျောင်းထွက်လိုက်ပြီးကထဲကအဆက်အသွယ်ပြတ်ခဲ့ပြီ။ အပေးသင်ပြောင်းတက်တော့လဲ ကျောင်းတက်ချိန်ကဘာမှမရှိတော့ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းဆိုတာ မရှိခဲ့ဘူး။

ခုလဲကေခိုင်ကွန်ပြူတာသင်တန်းမှာ ပေါင်းစရာသူငယ်ချင်းမရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့်ကေခိုင်ပျော်တယ် နေ့.စဉ်လူတွေသူတွေကြားမှာသွားလာလှုပ်ရှားနေရတာကိုသဘောကျမိတယ်။ လှောင်ချိုင့်ထဲကငှက်ကလေးတစ်ကောင်မဟုတ်တော့ဘဲ ကောင်းကင်မှာလွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာပျံခွင့်ရနေတဲ့ငှက်ငယ်တစ်ကောင်လို ပျော်ရွှင်ရတယ်။

နောက်ပြီး သင်တန်းမှာက ငြိမ်သက်နေတဲ့ကေခိုင့်ရဲ့.စိတ်ကိုလှုပ်ခတ်လာအောင်လုပ်နေသူတွေရှိတယ်။ ငြိမ်းချမ်းဆိုတဲ့ချာတိတ်ရယ်၊ နောက်တစ်ယောက်က ဆရာကိုနေလင်းရယ်ပဲပေါ့။

အပိုင်း (၅၉)

ကွန်ပြူတာမှန်သားပြင်ပေါ်မှာ အရိပ်တစ်ခုတိုးလာလို့.မော့ကြည့်လိုက်တော့ ဆရာကိုနေလင်း။

”ကျွန်တော်က မကေခိုင်ကိုပြန်သွားပြီလို့. ထင်နေတာ”

စာသင်ချိန်မဟုတ်လို့. အရင်လိုအင်္ကျီအဖြူလည်ကတုံးနဲ့.မဟုတ်ဘဲ တီရှပ်လက်ရှည်ဂျင်းဘောင်းဘီနဲ့.ဆရာကိုနေလင်းက လူငယ်လေးတစ်ယောက်လိုနုပျိုနေတယ်။

”အတန်းချိန်ရှိသေးလို့.လားဆရာ”

”မရှိပါဘူး၊ ရပါတယ်လုပ်ပါ၊ မသိတာရှိလဲပြော”

”ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး စိတ်ထဲလုပ်ချင်တာတွေလျှောက်လုပ်နေတာ၊ အိမ်မှာကစက်မရှိဘူးလေ”

”ဟယ်လိုက်ပေါ့၊ ခင်ဗျားကြည့်ရတာ သူဌေးပါ”

မကြာခင်မွဲတော့မှာ ဆရာရေလို့. စိတ်ထဲကပြောရင်း.......

"သူဌေးမဟုတ်ပါဘူးဆရာရယ်"

"စက်တစ်လုံးကဘာမှမကျပါဘူး၊ မကေခိုင်တတ်နိုင်တဲ့ amount ကိုပြော၊ အဲဒါနဲ့ ရအောင်ကျွန်တော်ဆင်ပေးမယ်"

"ဘာလဲ ဆရာကျွန်မဒီမှာလေ့ကျင့်နေတာ အဆင်မပြေလို့.လား"

"အို......နိုးနိုး..........မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီမှာကအတန်းအားချိန်နဲ့လေ့ကျင့်လို့.ရမယ်လေ၊ အိမ်မှာဂယ်ထားလိုက်ရင် တရေးနိုးထပြီးလုပ်လဲရတယ်၊ အချိန်စောင့်စရာမလိုဘူး၊ အဲဒါကြောင့်ပါ"

"မသိပါဘူးဆရာရယ်၊ ကေခိုင်ဒီမှာလုပ်နေတာမကြိုက်လို့.လားလို့."

"မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ မကေခိုင်အရမ်းကိုတတ်ချင်နေတာကျွန်တော်သိနေလို့.မြန်မြန်တက်သွားအောင်စေတနာနဲ့.ပြောတာပါ"

ကေခိုင်စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့.ထင်တယ် ကိုနေလင်းကပျာပျာသလဲရှင်းပြတယ်။ သူ့.စေတနာကေခိုင်နားလည်ပါတယ်၊ စကားအဖြစ်ပြောလိုက်ရပေမယ့် ကေခိုင်ခုလိုလာပြီးအချိန်ပိုလေ့ကျင့်နေတာကို ဆရာကိုနေလင်းသဘောကျတယ်ဆိုတာကိုလဲ မိန်းမတွေရဲ့.ပင်ကိုယ်ဗီဇစိတ်ကြောင့်ကေခိုင်သိနေတယ်လေ။

"ကွန်ပြူတာတလုံးတော့လိုချင်ပါတယ်ဆရာရယ်၊ ဒါပေမယ့်ကျွန်မမှာ ခုလောလောဆယ်ဆယ်ပိုက်ဆံများများမရှိသေးဘူး"

"လိုချင်ရင်တော့ပြော၊ အဆင်ပြေအောင်လုပ်ပေးမယ်၊ တခုတော့ရှိတယ်နော်၊ ကျွန်တော်ကသင်တန်းဘဲပေးတာ ကွန်ပြူတာရောင်းတဲ့သူမဟုတ်ဘူး၊ တော်ကြာအမြတ်လိုချင်လို့.ပြောတာထင်နေဦးမယ်"

"မထင်ပါဘူး ဆရာရယ်"

ဆရာကိုနေလင်းကတကယ့်စေတနာနဲ့.ပြောတယ်လို့. ကေခိုင်နားလည်ပါတယ်။ စေတနာတော့စေတနာပါ ဒါပေမယ့်သူ့.စေတနာမှာတခြားအရောင်လေးတွေနဲနဲစွန်းပေနေသလားလို့. တွေးမိတဲ့အခါကေခိုင်ပြုံးချင်ချင်ဖြစ်သွားတယ်။ ကေခိုင်ဟာလင်ယောကျ်ားငုတ်တုတ်ရှိနေပြီး ကလေးတစ်ယောက်လဲရှိနေတယ်ဆိုတာသိရင် ဆရာကိုနေလင်းဘယ်လိုများနေမလဲမသိဘူး။

"ဘာပြုံးတာလဲ မကေခိုင်"

ကေခိုင်ပြုံးတာကို ဆရာကိုနေလင်းမြင်သွားပုံရတယ်။

"ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဆရာ"

မျက်နှာပိုးပြန်သတ်လိုက်ပြီး ကေခိုင့်အာရုံကိုရှေ့.ကကွန်ပြူတာကိုပြန်အာရုံစိုက်လိုက်တယ်။ ကေခိုင့်နှာခေါင်းထဲမှာသင်းပျံ့ပျံ့.အနံ့.လေးတခုရတယ်။ အမျိုးသားသုံးရေမွှေးနံ့.တခုခုဖြစ်မယ်။ အဲဒီရနံ့.ကကေခိုင့်အနားမှာအချိန်အကြာကြီးရှိနေလို့. ဘေးကိုပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားတဲ့ ဆရာကိုနေလင်းကိုမြင်လိုက်ရတယ်။

သူဘာ့ကြောင့်အနားမှာအကြာကြီးရပ်နေရသလဲ။ မလုံမလဲနဲ့.ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပြန်ငုံ့.ကြည့်လိုက်တယ်။ အားလုံးလုံလုံခြုံခြုံပိပိရိရိပါပဲ။ ခုနောက်ပိုင်းကေခိုင်နေတာထိုင်တာဂတ်တာစားတာကအစ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်ရှိပါတယ်။ ခုလိုအချိန်မှာလူပြောချင်စရာအဖြစ်မခံနိုင်ဘူးလေ။ ဒါပေမယ့် ဒါတွေကကေခိုင့်ရဲ့.လှပချောမွေ့.မှုကိုဘယ်ဖုံးကွယ်ထားနိုင်မှာလဲ။ တစ်သားမွေးတစ်သွေးလှလို့.ပွင့်ကားစိုပြေနေတဲ့ကောက်ကြောင်းတွေကို ဘယ်လိုပုရိသကရှောင်လွှဲပြီးထွက်နိုင်မှာလဲ။ ဆရာကိုနေလင်းလဲယောကျ်ားတစ်ယောက်ပဲလေ။

ဆက်နေရမှာကိုလဲ မနေချင်တော့တာနဲ့. ကေခိုင်ကွန်ပြူတာကိုပိတ်လိုက်တယ်။

"တော်ပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ နောက်နေ့မှပဲ"

ကေခိုင်ပစ္စည်းတွေကိုသိမ်းပြီး အခန်းပြင်ထွက်လာတော့ ဆရာကိုနေလင်းလဲနောက်ကနေပါလာတယ်။ သိပ်ထူးခြားစွာတုန်လှုပ်မိတယ်မဆိုနိုင်ပေမယ့် ကေခိုင့်စိတ်ထဲတမျိုးပဲ။ တစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဒီလိုလုပ်ရပ်အပေါ်သာယာသလိုလိုရှိပေမယ့် တခြားတဖက်မှာလဲ မလုံခြုံမှုနဲ့ မလွတ်မလပ်ခံစားရပြန်တယ်။

သင်တန်းဖွင့်ထားတဲ့အခန်းက သုံးလွှာမှာ။ ဒီတော့အောက်ကိုရောက်ဖို့လှေခါးခြောက်ဆစ်ချိုးရတယ်။ ကေခိုင့်ရဲ့နောက်နားမှာဆရာပါလာတာကို စိတ်ကသိနေတော့ခြေလှမ်းတွေကလှမ်းရတာမကောင်းဘူး။ ခပ်မြန်မြန်သွားပြန်ရင်လဲ ကိုယ်ကိုလှုပ်ခါပြသလိုဖြစ်နေမှာကိုလဲစိုးတာကြောင့် ကေခိုင်မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီးခပ်မှန်မှန်ပဲဆင်းခဲ့တယ်။

"ဆရာအပြင်သွားမလို့လား"

လမ်းပေါ်ကိုရောက်တော့ ကေခိုင်ကပဲစမေးလိုက်တယ်။

"ကျွန်တော်.........ဟို..........ဟိုဖက်သွားမလို့"

"အော်..ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မကဒီဖက်လမ်းကနေကားသွားစီးရမှာ၊ ခွင့်ပြုပါဦးဆရာ"

"အော်..........ဟုတ်....ဟုတ်ကဲ့"

ယောင်လည်လည်နဲ့ကိုနေလင်းတဖက်ကိုဆက်လျှောက်သွားတယ်။ ကေခိုင်လဲကိုယ့်လမ်းကိုသွားဖို့ပြင်ရင်း စိတ်ထဲမှာတစုံတရာကိုမသိုးမသန့်ခံစားရတာကြောင့်လမ်းတဖက်ခြမ်းကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဟိုဖက်ခြမ်းကပလက်ဖောင်းပေါ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာထိုင်နေတဲ့ ငြိမ်းချမ်းကိုမြင်လိုက်ရတယ်။ အငွေ့တွေတလူလူထနေတဲ့ဆေးလိပ်တိုကိုကိုင်ရင်း ကေခိုင့်ကိုရီဝေစွာလှမ်းငေးကြည့်နေတယ်။

ကေခိုင်နဲ့ဆရာကိုနေလင်းဆင်းလာတာကိုသူကောင်းကောင်းမြင်ရမှာပါ။ သင်တန်းရှိတဲ့နေ့မဟုတ်ဘဲနဲ့ဒီကောင်လေးဘာလာလုပ်နေတာလဲ။ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ယောက်ကိုများလာစောင့်နေတာလား။ သူ့ကိစ္စနဲ့သူလာတာလဲဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ မဆီမဆိုင်တောင်စဉ်ရေမရအတွေးတွေကိုခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီးအိမ်ပြန်ဖို့ကားမှတ်တိုင်ဆီခပ်သုတ်သုတ်လေးထွက်လာခဲ့တယ်။ ခုလောက်ဆိုသားလေးနိုးနေလောက်ပြီ။

အပိုင်း (၆၈)

ဘဝမှာအပျော်ဆုံးနေ့တွေထဲမှာ လူတွေပြောကြတာက၊ ရှင်လိုင်ပြန်တဲ့နေ့၊ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့နဲ့ထောင်ကထွက်တဲ့နေ့တဲ့။ ဒါကယောက်ျားတွေအတွက်ရည်ရွယ်တာ။ မိန်းမတွေအတွက်ဆိုရင်တော့ ဘာနေ့တွေဖြစ်မလဲ ၊ ကေခိုင်လည်းမသိဘူး။

ကေခိုင့်တသက်တာမှာတော့ ကိုကြီးကကွာရှင်းပေးဖို့သဘောတူလိုက်ပြီလို့သိလိုက်ရတဲ့နေ့က အပျော်ဆုံးပဲ။

တကယ်ကိုထင်မထားမိတာပါ။ဦးမျိုးဇော်နဲ့ဒေါ်ကေသီမောင်တို့လင်မယားနှစ်ယောက်လုံးအိမ်ကိုရောက်လာပြီး ဒီသတင်းကိုပြောပြကြတော့ ကေခိုင်ကြက်သေသေနေမိတယ်။

"ဟုတ်ရဲ့လားဆရာရယ်"

မယုံသလိုဦးမျိုးဇော်ကို ပြန်မေးမိတယ်။

"တကယ်ပါဗျ၊ ဒါနောက်စရာလား"

"မဟုတ်ပါဘူးဆရာရယ်၊ ကိုယ့်နားကိုကိုယ်မယုံနိုင်လို့ပါ"

"ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ကျွန်တော်တောင်မှရုတ်တရက်အံ့ဩသွားတယ်၊ ဘာပဲပြောပြောတရားရုံးမှာရင်ဆိုင်ရတာထက်စာရင် ဒီလိုပြီးသွားတာကောင်းတာပေါ့ဗျာ"

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ကျွန်မလဲဒီလိုပဲအေးအေးချမ်းချမ်းဖြစ်ချင်ပါတယ်၊ ဒါဆိုကိစ္စပြတ်ပြီ ပေါ့နော်"

ဦးမျိုးဇော်က မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး စဉ်းစားလိုက်ရင်း.............

"ပြတ်သလောက်တော့ရှိသွားပါပြီ၊ ကျွန်တော်ဆရာဦးလှညွှန့်တို့နဲ့ညှိရဦးမယ်၊ ဒီတော့မကေခိုင်ဘက်ကဘာတောင်းဆိုစရာရှိသလဲ၊ အဲဒါစဉ်းစားပြီးပြော"

"ကျွန်မဘာမှမတောင်းဆိုပါဘူးဆရာ၊သူနဲ့ကင်းကင်းရှင်းရှင်းဖြစ်သွားပြီဆိုရင်ပြီးတာပဲ"

"ဒီလိုလဲမဟုတ်သေးဘူးလေညီမရဲ့၊ ဟိုတဖက်ကလဲအကျိုးဆောင်တွေကတဆင့်သူ လိုချင်တာကိုပြောလာမှာပဲ၊ ဒါဆိုမမတို့ဖက်ကလဲပြောသင့်တာတွေပြောရမယ်လေ၊ ဥပမာ ပစ္စည်းတွေနဲ့ပတ်သတ်တာမျိုး အိမ်၊ကား အစရှိသဖြင့်ပေါ့"

ပြုံးပြုံးလေးငြိမ်ပြီးနားထောင်နေတဲ့ ဒေါ်ကေသီမောင်က ဝင်ရှင်းပြတယ်။

"ကေခိုင်ဘာမှမလိုချင်ပါဘူး၊ ခါးဝတ်ခါးစားနဲ့ဒီအိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားဆိုလဲဆင်းသွား မှာပဲ"

"ညီမကတော့လုပ်ပြီ၊ ကလေးကိစ္စဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဒါကအရေးအကြီးဆုံးပဲ"

"အို.........ကေခိုင့်သားပဲ ကေခိုင်ခေါ်သွားမှာပေါ့"

"မဟုတ်သေးဘူးလေ မကေခိုင်ရဲ့ဦးစိုးလွင်ကအဖေဆိုတော့ သူနဲ့လဲဆိုင်တယ်လေ၊ သူ့ဖက်ကလဲဖခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ကလေးကိုအုပ်ထိန်းခွင့်တောင်းလာနိုင်တယ်"

သူ့သားမှမဟုတ်တာလို့ စိတ်ထဲကနေကေခိုင်ပြောလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့်မကောင်း တတ်လို့ပါးစပ်ကတော့...

"ဟုတ်ကဲ့........ဒါဆိုဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဆရာ"

"အဲဒါပြောတာပေါ့ ညီမရဲ့၊ ကွာရှင်းတယ်ဆိုပေမယ့်ခုချက်ချင်းပြုန်းဒိုင်းဆိုပြီးလုပ်လို့ မရဘူးလေ၊ ဒီလိုမျိုးနောက်ဆက်တွဲကိစ္စတွေက အများကြီး၊ နှစ်ဦးသဘောတူကွာမယ်ပြတ် မယ်လုပ်ပြီးမှ ဒီလိုမျိုးကိစ္စတွေအဆင်မပြေဖြစ်ပြီး တရားသူကြီးရှေ့ရောက်ကြတာတွေအများ ကြီးပဲ"

ကေခိုင်စိတ်ညစ်သွားတယ်၊ ကေခိုင်ကိုကြီးရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကိုတခုမှမမက်မောပါဘူး။ သားကိုပဲလိုချင်ပါတယ်။ ကိုကြီးရဲ့သွေးသားမပါဘဲ ကေခိုင့်သွေးသားဖြစ်နေလို့ကေခိုင်ပဲပိုင် ဆိုင်ခွင့်ရရမယ်လို့စိတ်ကတွေးပေမယ့် လက်တွေ့မှာကဒါကို ထုတ်ဖေါ်လို့လဲမရဘူးလေ။

"ကလေးကိုသူကလဲ မချစ်ပါဘူးဆရာရယ်၊ မမလဲမျက်မြင်တွေ့ခဲ့တာပါပဲ"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဒါကိုသိပါတယ် ဒါပေမယ့်ဥပဒေအရတော့ သူကအဖေ ပဲလေ သူ့မှာပြောခွင့်ရှိတယ်"

ကေခိုင်စိတ်ထဲထင့်သွားပါတယ်။ ကိုကြီးလျှော့လျှော့ရှုရှုသဘောတူခဲ့တာက ကလေး ကိစ္စကိုအကြောင်းပြုပြီး ကေခိုင့်ကိုအနိုင်ယူဖို့များလားလို့ သံသယစိတ်တွေဝင်လာမိတယ်။ ကေခိုင်ဘာတွေတွေးနေတယ်ဆိုတာကိုမရိတ်စားမိတဲ့ ဒေါ်ကေသီမောင်ကသူ့စိတ်ကူးနဲ့သူ ဝင်ပြောလာတော့ ကေခိုင်ပိုပြီးထိတ်လန့်သွားတယ်။

"ခုလက်ရှိမှာ ညီမလေးကအလုပ်အကိုင်မရှိဝင်ငွေမရှိဆိုတော့ ကလေးကိုအုပ်ထိန်းခွင့် ရဖို့ကမလွယ်ဘူး"

ဝမ်းနည်းအားငယ်စိတ်ကြောင့် ကေခိုင်မျက်ရည်ဝဲရတယ်။ စိတ်ကိုသာသတိနဲ့ထိန်း မထားရင် ငိုချလိုက်မိမယ်ထင်တယ်။

"သိပ်လဲအားငယ်မနေပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့လင်မယားလဲ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပေး မှာပါ"

"အားကိုးပါတယ်ဆရာရယ်၊ ကျွန်မဘာမှမလိုချင်ပါဘူး သားလေးကိုပိုင်ရရင်ကျေနပ်ပါပြီ"

တွေးကြည့်ရင်ခုကိစ္စက ဆင်ပြောင်ကြီးအမြီးကျမှတစ်ဆိုသလိုဖြစ်နေတယ်။ ကိုကြီးဆီကကွာရှင်းဖို့.သဘောတူညီချက်ရပြီဆိုရင်ပြီးပြီလို့.ယူဆထားပေမယ့်ထင်သလိုမဟုတ်ပြန်ဘူး။

"ခင်ဗျားက ကလေးပဲလိုချင်တယ်ပေါ့၊ ကျန်တာဘာမှမလိုဘူးပေါ့ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ"

"ဒါဆိုရင် ဒီတချက်ကိုကိုင်ပြီးတော့ စကားပြောရတော့မှာပဲ၊ အမှန်ဆိုရင်ခင်ဗျားကရှိတာအားလုံးရဲ့.တဝက်ကိုတောင်းခွင့်ရှိတယ်"

"မလိုချင်ပါဘူးဆရာရယ်၊ သားလေးကိုပဲလိုချင်ပါတယ် အဲဒါဆိုပြီးပါပြီ"

သားလေးကိုသာဦးစိုးလွင်ကအနိုင်ကျင့်ပြီးခေါ်ထားလိုက်ရင်ဖြင့်ဆိုတဲ့ အတွေးကြောင့်ဘယ်လိုမှစိတ်ထိန်းမထားနိုင်တော့ဘဲ ကေခိုင်ငိုချလိုက်မိတယ်။ ဦးမျိုးဇော်တို့.လင်မယားလဲမျက်နှာမကောင်းကြဘူး။

"ရပိုင်ခွင့်တွေကိုမယူဘူး၊ ကလေးပဲလိုချင်တယ်လို့.ပြောရင်ဆရာဦးလှညွန့်.တို့.ကလဲဦးစိုးလွင်ကိုဒီအတိုင်းလုပ်ပေးဖို့.အကြံပေးနိုင်ပါတယ်၊ ဒါဆိုဒီလောက်ပမ်းနည်းစရာမရှိပါဘူးဗျာအားမငယ်ပါနဲ့."

ဦးမျိုးဇော်ကအားပေးပေမယ့် ကေခိုင်စိတ်ကိုမပျော်နိုင်ဘူး။ ကိုကြီးအကြောင်းကေခိုင်အသိဆုံးလေ။ ဦးမျိုးဇော်နဲ့.ဒေါ်ကေသီမောင်ပြန်သွားတော့ ကေခိုင်တစ်ယောက်ထဲငေးပြီးကျန်ခဲ့တယ်။ စိတ်ကဟိုလွင့်လိုက်ဒီလွင့်လိုက်၊ မျက်ရည်တွေကျလိုက်နဲ့.ခုနတုန်းကအပျော်လေးတွေဘယ်ဆီကိုလွင့်ထွက်သွားပြီလဲမသိဘူး။

ပြီးတော့မှ မနေ့.ကကိုကြီးဖုန်းဆက်တာကို ကေခိုင်သတိပြန်ရမိတယ်။ အဲဒီတုန်းကကိုကြီးအရင်အခါတွေလိုကေခိုင့်ကိုမကွာရှင်းဖို့.မပြောတော့ဘူး။ နေကောင်းလား ဘာလားမေးရင်းနဲ့. သားလေးအကြောင်းကိုမေးတာမှတ်မိတယ်။ နေကောင်းလား ပိန်သွားသေးလားဂလာသလားနဲ့. ထူးဆန်းတယ်လို့.တော့စိတ်မှာထင်မိသား။ ဒါဆိုရင်ကိုကြီးမှာအကြံအစည်တခုခုရှိလို့.ဖြစ်ရမယ်။

သားကိုချည်နှောင်ထားနိုင်ရင် ကေခိုင်လဲရုန်းထွက်နိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူးလို့. ကိုကြီးတွက်ဆထားလေသလား။ သတင်းကောင်းကြားလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာဖြစ်လာရတဲ့ ကေခိုင့်အပျော်လေးတွေအခုတော့ ဘယ်ရောက်လို့.ဘယ်ကိုပျောက်ကုန်ပြီလဲမသိဘူး။ အတွေးတွေထဲမှာချာချာလည်လို့.။

နာရီကိုမော့ကြည့်လိုက်တော့ သုံးနာရီထိုးနေပြီ။ ကေခိုင်ဒီနေ့.သင်တန်းရှိတယ် ခုတော့အချိန်လဲလွန်သွားပြီ ၊ သွားချင်စိတ်လဲမရှိတော့ဘူး။ ဟိုရောက်ရင်သောကစိတ်ကြောင့်ဘာကိုမှသင်နိုင်မှာလဲ မဟုတ်တော့ဘူး။

ကေခိုင်စိတ်ရှုပ်နေမှန်းသိတဲ့ ဒေါ်လှခင်ကသားကိုခေါ်ထားပြီး အခန်းထဲမှာသားနဲ့.အတူဆော့ပေးနေတယ်။ သားလေးဆီကခိုးခိုးခစ်ခစ်ရယ်သံကြားလိုက်ရတိုင်း ကေခိုင်ပိုပြီးရင်နာရတယ်။ သေချာပါတယ် ကိုကြီးကကေခိုင့်ကိုနိုင်ကွက်ကိုင်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်တော့မယ်။

ကလေးကိုအုပ်ထိန်းလိုမှုနဲ့.တရားဆိုင်ကြပါပြီတဲ့။ အလုပ်လက်မဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့.လက်မှာနဲ့. ကိုကြီးလိုဂုဏ်သရေရှိလူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့.လက်ထဲမှာနဲ့.။ တရားသူကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့. ဘယ်လိုရွေးချယ်ပေးမလဲ။စဉ်းစားစရာတောင်မလိုဘူး။

ခုနတုန်းက ဦးမျိုးဇော်နဲ့ဒေါ်ကေသီမောင်ကတော့ အားပေးသွားကြပါတယ်။ စိတ်ထွေပြားနေတဲ့ကေခိုင်ကသာသူတို့စကားတွေကိုနားမှာကြားတလှည့်မကြားတလှည့်နဲ့။ ဘာတဲ့ မိခင်ကသဘာဝအုပ်ထိန်းခွင့်ရသူဆိုလားပဲ။ ဒါပေမယ့် လက်ချည်းဗလာပဲရှိတဲ့မိခင်လက်ထဲကိုကလေးတစ်ယောက်ထည့်ပေးဖို့ဆိုတာ ဘယ်လွယ်မလဲ။ နောက်ဆုံးကျတော့ကလေးမျက်နှာနဲ့ကေခိုင့်ကိုပြန်လည်လက်ခံပေါင်းသင်းမယ်ဆိုပြီး ကိုကြီးကကြားထဲကနေမင်္ဂလာယူတာခံရဦးမယ်။ ကေခိုင့်ဘဝလွတ်လမ်းဘယ်မှာရှိတော့မှာလဲ။

အပိုင်း (၆၁)

လှေခါးထစ်တွေကိုတက်ရင်း နောက်နားကခြေသံလိုလိုကြားလိုက်လို့လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ငြိမ်းချမ်း။

"မမ.........ဟိုတနေ့ကဘာလို့မလာတာလဲ"

သာမာန်လောကဝတ်စကားတခုပေမယ့် နောက်ကွယ်မှာအဓိပ္ပါယ်တွေအများကြီးပါနေသလိုခံစားရတယ်။

"နေလို့သိပ်မကောင်းလို့"

"အော်............ခုရောကောင်းသွားပြီလား"

"ကောင်းသွားပါပြီ"

နောက်မှာယောကျ်ားလေးတစ်ယောက်ပါနေတော့ ကေခိုင်လှေခါးကိုဆက်မတက်တော့ဘူး။ ခြေလှမ်းကိုရပ်လိုက်မိတယ်။ အလိုက်မသိတဲ့ငြိမ်းချမ်းကလည်းရပ်လိုက်တယ်။ တော်တော်ခက်တဲ့ကောင်လေးပဲလို့ စိတ်ကညည်းလိုက်ရင်း........

"မင်းရှေ့ကသွား"

"ဗျာ"

"မင်းရှေ့ကတက်လို့"

ရုတ်တရက်ကေခိုင်ဘာဆိုလိုတယ်ဆိုတာကို ငြိမ်းချမ်းသဘောပေါက်ပုံမရဘူး။ ဒါပေမယ့်ကေခိုင့်စကားကိုတော့ နားထောင်ပါတယ်။ ရှေ့ကနေကုတ်ချောင်းကုတ်ချောင်းနဲ့တက်သွားတယ်။ သူလေးငါးထစ်လောက်တက်ပြီးမှ ကေခိုင်နောက်ကလိုက်လာခဲ့တယ်။

ဒါပေမယ့် ကျေးဇူးရှင်လေးက အခန်းတံခါးဝကိုရောက်တော့ရပ်စောင့်နေတယ်။ကေခိုင်တံခါးနားရောက်တော့မှ ပြုံးစိစိမျက်နှာနဲ့တံခါးဖွင့်ပေးတယ်။

"ကျေးဇူးပဲနော်"

ခပ်ငေါ့ငေါ့လေးပြောရင်းကေခိုင်အခန်းထဲကိုဝင်လိုက်တယ်။ လူတောင်စုံနေပြီ ကေခိုင်နဲ့မောင်ငြိမ်းချမ်းပဲကျန်တော့တယ်။ ချာတိတ်မတွေအုပ်စုက သတိတောင်မထားမိပေမယ့် White Board ကြီးရှေ့မှာရပ်နေတဲ့ဆရာကိုနေလင်းကတော့ အခန်းထဲကိုတူတူဝင်လာတဲ့ကေခိုင်တို့ကိုစူးစမ်းသလိုလှမ်းကြည့်တယ်။ Board ပေါ်မှာစာသုံးလေးကြောင်းရေးထားတာမြင်ရလို့သင်ခန်းစာစနေပြီဆိုတာသိလိုက်ရတယ်။ ဟုတ်တယ်ဒီနေ့ကေခိုင်နောက်ကျနေတယ်။

သိတဲ့အတိုင်းကေခိုင့်မှာလဲ အပူတွေကတပုံတပင်ဆိုတော့ဘာလုပ်လုပ်ခရီးမတွင်ဘူး စိတ်မဖြောင့်ဘူး။ ဒီနေ့လဲသင်တန်းလာဖို့စိတ်မပါပေမယ့် အိမ်မှာထိုင်ပြီးစိတ်ညစ်နေမယ့်တူတူမထူးဘူးဆိုပြီးလာခဲ့တာ။ စိတ်ကရှုပ်နေပြီး အမှတ်တမဲ့ကားပေါ်တက်မိတာ တစ်မှတ်တိုင်ကျော်မှကားမှားစီးမိမှန်းသိတယ်။ အဲဒါနဲ့ကားပြန်စောင့်ရင်းနဲ့နဲ့နောက်ကျသွားတယ်။

ကေခိုင်နဲ့ငြိမ်းချမ်းပစ္စည်းတွေချ၊ ကွန်ပြူတာဖွင့်၊ စာအုပ်တွေပြင်လုပ်ပြီးတဲ့အထိ ဆရာကရပ်စောင့်နေတယ်။ ကေခိုင်တို့အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီဆိုတော့မှ....

"ကဲ........စလိုက်ကြရအောင်၊ နောက်ကျတဲ့သူတွေလဲသိအောင် အစကပြန်ပြောမယ်"

ဆရာကိုနေလင်းက အစကပြန်ပြီးတော့ရှင်းပြပါတယ်။ လက်တွေ့လဲလုပ်ခိုင်းတယ်။

ခက်ခက်ခဲခဲမရှိလှတဲ့သင်ခန်းစာဖြစ်ပေမယ့် တစ်ရက်ပျက်ထားတဲ့ကေခိုင်ကတော့ နားလည်အောင်မနည်းကြိုးစားနေရတယ်။ ဒီလိုမှန်းသိရင်ဒီနေ့သင်တန်းမလာပါဘူး။ ခေါင်းရှုပ်နေရတဲ့ကြားထဲသင်တန်းကိုလာမှပိုရှုပ်ရသလိုဖြစ်နေပြီ။

အရင်နေ့တွေကဆိုရင် ဆရာကစာရှင်းပြပြီးလက်တွေ့လုပ်နေချိန်ဆိုရင် သင်တန်းသားတွေကြားလျှောက်သွားပြီး လုပ်နေတာကိုကြည့်ပြီးတော့ထပ်ပြပေးတယ်။ မရှင်းရင်ပြန်ပြောပြတယ်။ ဒီနေ့တော့ခပ်တည်တည်ပဲရှေ့မှာထိုင်နေတယ်။

လုပ်လို့မရတဲ့အခါလှမ်းမေးဖို့ကြည့်ပေမယ့် ကိုယ်တော်ချောကပြတင်းပေါက်ဖက်ကိုငေးနေတာကြောင့်ကေခိုင်လဲ မမေးရတော့ဘူး။

ဒါပေမယ့် ကယ်တင်ရှင်ပေါ်လာပါတယ်၊ ငြိမ်းချမ်းလေ။ သူကနောက်နားကနေခပ်တိုးတိုးလှမ်းပြောပြပေးတာကြောင့် အဆင်ပြေသွားတယ်။ ဒါ့ကြောင့်လှည့်ပြုံးပြရင်းကျေးဇူးတင်စကားခပ်တိုးတိုးပြောမိတယ်။

"ရပါတယ် အချင်းချင်းတွေပဲ"

ရှည်ကောက်ကောက်ဆံပင်တွေကို ခါလိုက်ရင်းငြိမ်းချမ်းကပြောတယ်။ ဆံပင်ရှည်ကြီးကြောင့်ရုပ်ကရင့်သလိုထင်ရပေမယ့် တကယ်ကသူ့မျက်နှာကနုနုလေး။ နှစ်ဆယ်တောင်ရှိဦးမှာမဟုတ်ဘူး။ ဆယ့်ရှစ်နှစ်၊ ဆယ့်ကိုးနှစ်လောက်ပဲရှိဦးမယ်။ မောင်ကျော်သူတို့အရွယ်ပေါ့။

မောင်ကျော်သူနဲ့ကေခိုင်စတွေ့တုန်းက အရွယ်လို့ပြောရင်ပိုမှန်မယ်။ မောင်ကျော်သူကခုဆိုရင် နှစ်ဆယ်ကျော်ပြီပေါ့။ မတွေ့တာနှစ်နဲ့ချီပြီးကြာခဲ့မှပဲ။ နှစ်နှစ်ကိုတော်တော်ကျော်ခဲ့ပြီ သုံးနှစ်လောက်များရှိမလား ကေခိုင်စဉ်းစားနေတယ်။ မောင်ကျော်သူအကြောင်းစဉ်းစားမိပြန်တော့ မောင်ကျော်သူရဲ့အစ်ကိုကခေါင်းထဲဝင်လာတယ်။

မှန်တာပြောရရင်အမြဲတမ်းသတိရနေတယ် မဟုတ်ပေမယ့်နေ့တိုင်းတော့သတိရမိပါတယ်။ အထူးသဖြင့်သားလေးကိုမြင်ရင်ပိုသတိရမိတယ်။ ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ ဘာလုပ်နေလဲနောက်တယောက်နဲ့တွေ့နေပြီလား သိချင်မိတယ်။

သူထွက်သွားခါစက ရင်ကွဲမတတ်ခံစားခဲ့ရပေမယ့်ခုနောက်ပိုင်းကျတော့ သတိရမိရုံသက်သက်ပါပဲ။ အရမ်းတွေ့ချင်မြင်ချင်လွန်းတာမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်လွတ်လပ်တဲ့ဘဝနဲ့ပြန်ဆုံတွေ့ချင်စိတ်ကလေးကတခါတခါပေါ်တတ်တာကိုတော့ ကေခိုင့်ကိုယ်ကေခိုင်သိနေတယ်။

ကေခိုင်နဲ့ကိုသန်းထိုက်ပတ်သတ်ရင်နှီးခဲ့မှုကအရမ်းကိုနက်ရှိုင်းခဲ့တာပဲလေ။ သူ့အတွက်ကတော့ကေခိုင်ဟာဒုတိယမြောက်ပတ်သတ်ရတဲ့ မိန်းမဖြစ်နေပေမယ့် ကေခိုင့်အတွက်ကတော့ သူကပန်းဦးပန်တဲ့သူလေ။

သူ့အချစ်၊ သူ့အနမ်း၊ သူ့အတွေ့အထိနဲ့သူ့ရမ္မက်တွေကခုချိန်ထိကေခိုင့်ရင်ကိုနွေးနေစေတုန်းပဲ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာနှစ်ယောက်ထဲသာရှိသလိုအတွေးမျိုးနဲ့စိတ်လွတ်လက်လွတ်ပျော်ခဲ့ရတာတွေကိုပြန်တွေးမိတိုင်း ကေခိုင်ရင်ခုန်ရတယ်။ ဒါပေမယ့်အခုတော့ဒါတွေကအတိတ်မှာကျန်ခဲ့ပါပြီ။

ကေခိုင့်မှာဘယ်လိုအရာဘယ်လိုခံစားမှုနဲ့မှအစားထိုးလဲလှယ်လို့မရတဲ့ သားလေးရှိနေပြီပဲ။ သားအကြောင်းတွေးမိရင်၊ သားကိုမြင်လိုက်ရရင်ကေခိုင့်အတွက်တခြားသောစိတ်ခံစားမှုတွေဆိုတာ အသေးအမွှားလေးတွေပါ။

"မမ................ဘာတွေတွေးပြီး ငိုင်နေတာလဲ"
အတွေးထဲမှာနစ်နေတဲ့ ကေခိုင့်ကိုငြိမ်းချမ်းကခပ်တိုးတိုးလှမ်းသတိပေးလိုက်တယ်။ ကေခိုင်နဲနဲရှက်သွားတယ်။
"ကဲ......အခုဟာတွေရပြီဆိုရင် နောက်တခုဆက်မယ် အားလုံးသေချာကြည့်ပါ"
ဆရာကိုနေလင်းရဲ့မာဆတ်ဆတ်အသံပေါ်လာတယ်။ ခါတိုင်းစကားကိုအေးအေးဆေးဆေးပြောတတ်ပေမယ့် ခုလိုအသံမျိုးကြားရတော့ နားထဲမှာထူးဆန်းနေတယ်။ ဒါ့ကြောင့်မရည်ရွယ်ပါပဲနဲ့ မောင်ငြိမ်းချမ်းဖက်ကိုလှည့်ကြည့်မိတော့ သူကပုခုံးတွန့်ပြီးပြုံးပြတယ်။

အပိုင်း (၆၂)

ကွန်ပြူတာသင်တန်းတက်ချိန်မှာအာရုံကကွန်ပြူတာဆီရောက်နေလို့ နဲနဲစိတ်သက်သာရာရပေမယ့် အိမ်ပြန်ရောက်ပြီဆိုကထဲက ကေခိုင့်စိတ်တွေပြန်ထွေလာရတယ်။
မမြင်နိုင်တဲ့အနာဂါတ်ကိုကြိုတွေးပြီးမှန်းဆရတာ စိတ်ပင်ပန်းစရာကောင်းပါတယ်။ အကောင်းဖြစ်လာမလား၊ အဆိုးဖြစ်လာမှာလား။ ခုချိန်မှာအကောင်းကိုမျှော်လင့်နိုင်ဖို့ အကြောင်းအရာအချက်အလက်ကေခိုင့်ဆီမှာဘာမှလက်ဆုပ်လက်ကိုင်မရှိဘူး။ အဆင်ပြေသွားမှာပါဆိုတဲ့ ဦးမျိုးဇော်နဲ့ဒေါ်ကေသီမောင်တို့ရဲ့အားပေးစကားကလွဲရင် ကေခိုင့်မှာအားကိုးစရာမရှိဘူး။
စာသင်ခန်းထဲကထွက်လာပြီးတဲ့နောက် ငြိမ်းချမ်းကေခိုင့်နောက်ကနေပါလာတာကိုမျက်လုံးကမြင်တယ်။ ဒါပေမယ့်စိတ်ကမသိဘူးဖြစ်နေတယ်။ မှတ်တိုင်ရောက်တော့လဲသူကမလှမ်းမကမ်းမှာရှိနေတယ်။ ကေခိုင့်ကိုမျက်တောင်မခတ်စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ဒါကိုသိနေပေမယ့်လဲ ဒီ့ထက်ပိုပြီးဘာမှမသိဘူး။ ကေခိုင့်အတွေးထဲမှာဂဲလည်နေတာက သားလေးနဲ့မခွဲရဖို့ပဲ။
အိမ်ပြန်ရောက်တော့သားလေးနဲ့ဒေါ်လှခင်ဆီးကြိုနေတာကိုတွေ့ရတယ်။ သားလေးကိုဒေါ်လှခင်ကရေချိုး၊ သနပ်ခါးလိမ်းပေးထားတယ်။ သနပ်ခါးနဲ့မွှေးနေတဲ့ပါးလေးကိုနမ်းရင်း ကေခိုင်သားကိုတင်းနေအောင်ဖက်ထားမိတယ်။ သားကကေခိုင့်ဘဝပဲလေ။ သားကိုသာဆုံးရှုံးရရင်ကေခိုင့်ဘဝသေဆုံးအသက်မဲ့သွားမှာပဲ။
"ဖုန်းလေးဘာလေးလာသေးလား ဒေါ်ဒေါ်"
ဦးမျိုးဇော်တို့လင်မယားဆီကသတင်းကောင်းတခုတလေကြားရမလား မျှော်လင့်စိတ်နဲ့မေးမိတယ်။
"လာတယ် ကေခိုင်"
"ဘယ်သူ့ဆီကလဲ.........အို.....မေ့မေ့အိတ်ကိုမဆွဲနဲ့လေသားရဲ့၊ ဒီမှာတင်လိုက်ဦးမယ် နေဦး"
"ဟို...ဆရာ့ဆီက"
ကေခိုင့်လက်ထဲကအိတ်ကလေးစားပွဲပေါ်မရောက်ဘဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်လွတ်ကျသွားတယ် မျှော်တာကတနေရာ၊ ဖုန်းဆက်လာတာက မထင်တဲ့သူ"
"ဘာတဲ့လဲ ဒေါ်ဒေါ်"
"သူပြန်ဆက်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ်လဲကေခိုင်ပြန်ဆက်ပါတဲ့၊ သူရုံးမှာပဲရှိမယ်လဲပြောတယ်"

ကိုကြီးက ကေခိုင့်ကိုစဉ်းစားပါဦးဘာညာနဲ့ ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့လှန်ထားတာဖြစ်မယ်။
"ဟိုမှာဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ"
"ခြောက်လ၊ အလွန်ဆုံးတစ်နှစ်ပေ့ါ"
"ဟင်.......ဘယ်လိုကြီးလဲ"
"လူကြီးတွေက ဆရာ့ကိုရာထူးနောက်တဆင့်ထပ်ပေးချင်နေတာလေ၊ ရုံးမှာပဲအိပ်စား
ပြီးအလုပ်တွေလဲ အရမ်းလုပ်နေတော့ ဂန်ကြီးကတောင်ချီးကျူးတယ်တဲ့"

"ဒါဖြင့်ဘာလို့ နယ်ကိုပို့ရတာလဲ"

"ဟိုတလောကဆေးရုံတက်ရတဲ့ကိစ္စလေ အဲဒါသာမဖြစ်ရင်ဒီမှာပဲထားမှာ၊ အဲဒါကိုသိ
လို့လူကြီးတွေက မန္တလေးကိုခဏပို့ထားတာ၊ ပြီးရင်ပြန်ခေါ်မှာပေ့ါ၊ မန္တလေးမှာလဲသူကHead
အနေနဲ့သွားနေရမှာ"

ကေခိုင်လည်းအစိုးရဂန်ထမ်းလုပ်ဖူးသူဆိုတော့ အခြေအနေကိုနားလည်လိုက်ပါတယ်။
ကိုကြီးအတွက်တက်လမ်းတွေက အသင့်ဖြစ်နေပြီ။

"သမီးတို့ကိစ္စကိုခဏဆိုင်းထားလို့မရဘူးလား၊ ခုနေပုန်းဒိုင်းထကြွေရင် ဆရာ့ကိုအများ
ကြီးထိခိုက်နိုင်တယ်"

နောက်ဆုံးတော့ ဒါပါလားလို့ကေခိုင်မသက်မသာတွေးလိုက်မိတယ်။ ကေခိုင့်ဖက်မှာ
ဘယ်သူမှမရှိပါလားဆိုတဲ့ အားငယ်တဲ့အတွေးတွေလဲဂင်လာတယ်။

"ဒေါ်လေး ကေခိုင်ကဒေါ်လေးတူမအရင်းနော်"

"ကေခိုင်ရယ်အဲဒါကြောင့်ပြောတာပေ့ါ၊ ဒေါ်လေးကိုအထင်မလွဲပါနဲ့ ကေခိုင်နဲ့မြေး
လေးကောင်းစားဖို့ပြောတာပါ"

ဒေါ်လေးစေတနာကိုနားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်လက်မခံနိုင်ဘူး။ ကေခိုင်ငြိမ်သွားတာ
ကိုဒေါ်လေးကတမျိုးတွေးပြီး ဆက်တရားဟောတယ်။

"သေချာတယ်၊ နောက်သုံးလေးနှစ်ဆိုရင် ကေခိုင်ညွှန်ချုပ်ကတော်ဖြစ်ပြီ"

အဲဒါဘာလုပ်ရမှာလဲလို့ စိတ်ထဲကပြန်ပြောလိုက်ပေမယ့်မပြောသာတဲ့အတွက်ကေခိုင်
ခေါင်းကိုပဲ ရမ်းပြလိုက်မိတယ်။

"ပြောရဦးမယ်သိလား၊ ဒေါ်လေးလဲရုံးအုပ်ဖြစ်သွားပြီ၊ မနေ့ကပဲအော်ဒါထွက်တယ်"

ကေခိုင်သက်ပြင်းချလိုက်ရုံကလွဲပြီး ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ဒေါ်လေးရာထူးတက်တာက
ကိုကြီးစနက်မှကင်းရဲ့လားတွေးချင်စရာပါ။ မဲဆွယ်တာလဲဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမယ်။

"ဒေါ်လေးလဲပင်စင်နီးပြီလေ၊ ရာထူးတက်ပြီးမှပင်စင်ယူတော့ ပင်စင်လစာလေးလဲ
ပိုရတာပေ့ါကွယ်"

ဘာမှမပြောတော့ဘဲ မချိပြုံးလေးပဲပြုံးပြလိုက်မိတယ်။ ရင်ထဲကတော့သေသေချာချာ
သိနေတယ် ကေခိုင်တခုခုကိုပြတ်ပြတ်သားသားလုပ်မှဖြစ်တော့မယ်။

"စဉ်းစားပါသမီးရယ်"

"ကေခိုင်စဉ်းစားနေပါတယ် ဒေါ်လေးရယ်"

ဒေါ်လေးပြန်သွားတော့ ကေခိုင်အတွေးတွေထဲမှာနစ်မြုပ်ကျန်ခဲ့တယ်။ ပြောရမယ်ဆို
ရင်ကေခိုင့်အတွက်အခွင့်အလမ်းကောင်းတခုလို့ယူဆရင်ရပါတယ်။ ဘာ့ကြောင့်လဲဆိုတော့
ကိုကြီးအခြေအနေက သူ့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကိုလုံးဂအထိပါးအပွန်းပဲ့မခံနိုင်တဲ့အခြေအနေကို
ရောက်နေပြီလေ။

ကေခိုင့်ဖက်ကလှုပ်ရှားမှုနဲ့ကိုကြီးရဲ့တုန့်ပြန်မှုပေါ်မှာကိုကြီးရဲ့ အနာဂါတ်တက်လမ်း ကမူတည်နေပြီ။ ကိုကြီးရာထူးဂုဏ်ကိုဘယ်လောက်မက်မောတယ်ဆိုတာကေခိုင်အသိဆုံး။ ဒါ့ကြောင့်လဲပိုနေ့ကကေခိုင့်ကိုလေပြည်ထိုးဖို့ကိုကြီးကြိုးစားနေတာပေါ့။

အားနာစိတ်ကလေးဝင်လာပေမယ့် ခေါင်းထဲကချက်ချင်းပြန်ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ကေခိုင့်အပေါ်မှာ၊ သားလေးအပေါ်မှာ ကိုကြီးရဲ့ကျေးဇူးတွေရှိခဲ့တာမှန်ပေမယ့် ကိုကြီးဘဝ တိုးတက်ဖို့အတွက်ကေခိုင်က ငရဲခန်းထဲမှာဆက်နေရမယ်ဆိုတာကိုတော့ ကေခိုင်လက်မခံ နိုင်ဘူး။

နောက်တနည်းအနေနဲ့ပြောရရင် ဒီလိုအခြေအနေဟာကိုကြီးကိုအနိုင်ယူဖို့ အခြေ အနေကောင်းတခုလို့မြင်တယ်။ ကေခိုင်တခုခုကိုလုပ်မှဖြစ်တော့မယ်။

အပိုင်း (၆၃)

အိမ်ကထွက်လာတုန်းကတော့ သင်တန်းသွားဖို့ပဲ။ ကားပေါ်ရောက်တော့သွားချင်စိတ် မရှိတော့ပြန်ဘူး။ ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲစဉ်းစားရင်းနဲ့ ကားပေါ်ကဆင်းလိုက်တော့မှတ်တိုင် မှာရပ်နေတဲ့ ငြိမ်းချမ်းကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။

ဆံပင်ကိုခပ်တိုတိုညှပ်လိုက်တော့ မျက်နှာလေးကပိုနုနယ်သွားပြီးကလေးတစ်ယောက် လိုပါပဲ။ အရိုးခေါင်းပုံပါတဲ့ တီရှပ်အနက်ရောင်နဲ့ကာကီရောင်ကွာတားဘောင်းဘီဝတ်ထား တယ်။ နောက်ပြီးတော့ သူ့အရွယ်၊ သူ့ဝတ်စားဆင်ရင်မှုနဲ့မလိုက်ဖက်စွာပဲ သူ့လက်ထဲမှာ အငွေ့တလူလူထွက်နေတဲ့ ဆေးပေါ့လိပ်တိုကြီးကိုကိုင်လို့။

ကောင်လေးကလူကြီးဂိုဒ်ဖမ်းနေသလားအတွေးနဲ့ ကေခိုင်ပြုံးမိသလိုဖြစ်သွားတယ်။ ကေခိုင်ကအကြည့်စူးစူးနဲ့တချက်လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မမြင်သလိုနဲ့တဖက်ကိုလှည့်သွား လေရဲ့။

ဘာကြောင့်ရယ်မသိဘူး ကေခိုင်သင်တန်းမတက်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒါ့ကြောင့် သင်တန်းဖက်ကိုမသွားဘဲဆန့်ကျင်ဖက်ကိုထွက်လာခဲ့တယ်။ တစ်ဘလောက်ကျော်ကျော် လောက်လျှောက်ပြီးတဲ့အချိန်မှာ နောက်ကိုအမှတ်မထင်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မလှမ်းမကမ်း မှာပါလာတဲ့ ငြိမ်းချမ်းကိုမြင်လိုက်ရတယ်။ ဆေးလိပ်တိုကြီးကတော့ဘယ်နားမှာပစ်ထားခဲ့တယ် မသိဘူး လက်ထဲမှာမပါလာတော့ဘူး။

ကေခိုင်မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီးဆက်လျှောက်တယ်။ မြို့လည်လမ်းတွေပေါ်မှာဟိုဒီ ကွေ့ကောက်သွားရင်း ဦးမျိုးဇော်တို့ရုံးခန်းနားကိုရောက်လာတယ်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ငြိမ်းချမ်းကလိုက်လာတုန်းပဲ။

လှေခါးထစ်တွေကိုတက်ရင်းကြည့်လိုက်တော့ ပါမလာဘူး။ အပြင်မှာကျန်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်မယ်။ ကြည့်ရတာကေခိုင်ပြန်ထွက်လာတဲ့အထိအပြင်မှာစောင့်နေမယ့်သဘောပဲ။

ကေခိုင်ကံကောင်းတယ် ကြိုတင်ချိန်းဆိုမထားပေမယ့် ဦးမျိုးဇော်နဲ့ဒေါ်ကေသီမောင် တို့နှစ်ယောက်လုံးရုံးခန်းမှာရှိနေတယ်။

"ညီမလေး လာလာထိုင်"

ဒေါ်ကေသီမောင်က ဂမ်းသာအားရပဲ ခရီးဦးကြိုဆိုတယ်။

"ဘယ်ကဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ"

"မြို့ထဲသင်တန်းလာရင်း လမ်းကြုံလို့ဆရာတို့ဆီကိုဝင်လာတာ၊ နောက်ပြီးပြောစရာလေးလဲရှိလို့"

"ဒါဆိုလဲပြောဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံး ဒီနေ့အားပါတယ်"

ပြောချင်နေတဲ့ကေခိုင်ကလဲ ကိုကြီးနယ်ပြောင်းရမယ့်ကိစ္စနဲ့ ရာထူးတိုးဖို့ကိစ္စတွေ ပြောပြလိုက်တယ်။ ကေခိုင်ပြောပြပြီးသွားတော့ ဦးမျိုးဇော်ကတွေးတွေးဆဆနဲ့

"ဒါဆို....... မကေခိုင်ကဦးစိုးလွင်နယ်မပြောင်းရခင် ကိစ္စကိုပြတ်စေချင်တယ်ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ၊ ဒါအခွင့်အရေးပဲလေ"

"ကျွန်တော်သိပ်မရှင်းဘူး"

ဦးမျိုးဇော်ကသိပ်မရှင်းဘူးဆိုပေမယ့် မိန်းမသားဖြစ်တဲ့ဒေါ်ကေသီမောင်ကတော့ ချက်ချင်းသဘောပေါက်တယ်။

"မသိတယ် ညီမလေး၊ ဒါဆိုနက်ဖြန်ပဲလုပ်ငန်းစလို့ရပြီ"

"နေပါဦး၊ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ကိုယ်တော့မရှင်းသေးဘူး"

"ခုချိန်မှာ ကေခိုင်ကရုံးကနေပြီးကွာရှင်းခွင့်တောင်းရင် ဦးစိုးလွင်ရင်ဆိုင်ရဲမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါဆိုအကွက်ပဲပေါ့"

"ဒီလိုလား သေချာလို့လား မကေခိုင်ရယ်"

"ဦးစိုးလွင်အကြောင်းကို ကေခိုင်အသိဆုံးပါဆရာ၊ သူကကေခိုင်နဲ့ရာထူးတခုပဲရွေးရမယ်ဆိုရင် ကေခိုင့်ကိုစွန့်ဖို့ကျိန်းသေတယ်"

"ဒီလိုလား၊ ဒါဆိုလဲကြိုးစားကြည့်ကြတာပေါ့၊ ကျွန်တော်အခုပဲဆရာဦးလှညွှန့်ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်"

"ဘာအတွက်လဲဆရာ"

"ကျွန်တော်က မကေခိုင်ရဲ့ကိုယ်စားလှယ်အနေနဲ့၊ တရားရုံးကနေကွာရှင်းမိန့်ချပေးဖို့လျှောက်လွှာတင်တော့မယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပေါ့"

အလုပ်လဲအားနေကြတဲ့အတွက် ဦးမျိုးဇော်ကချက်ချင်းပဲဖုန်းထဆက်တယ်။ ဦးလှညွှန့်ကသူ့အမှုသည်နဲ့တိုင်ပင်ပါရစေ၊ မနက်ဖြန်မှာလဲဦးမျိုးဇော်နဲ့ဆွေးနွေးပါရစေလို့ ပြန်အချိုသပ်တယ်။

"ကျွန်တော်မနက်ဖြန်မနက်ပိုင်းရုံးချိန်းတခုရှိတယ်။ အဲဒီကအပြန်ဆရာဦးလှညွှန့်ဆီ ဝင်လိုက်မယ်၊ ဒီတခါတော့ခပ်တင်းတင်းပဲဝင်တော့မယ်"

"ဆရာ"

"ပြောပါ မကေခိုင်"

"ကျွန်မလဲ မနက်ဖြန်ကျရင်ကိုကြီးဆီသွားတွေ့လိုက်ချင်တယ်၊ ကေခိုင်ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာပြောပြလိုက်ရင်ကောင်းမလားလို့"

"သွားလေ၊ စစ်မျက်နှာနှစ်ခုဖွင့်ရင်ပိုထိရောက်တာပေါ့ဗျာ"

ခဏလောက်စကားစမြည်ဆက်ပြောနေပြီးတော့ ကေခိုင်ပြန်ဖို့ထလိုက်တယ်။

"ခွင့်ပြုပါဦးဆရာ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ အဆင်ပြေမှာပါဗျာ၊ နောက်နေ့တွေ့ကြတာပေါ့"

ကေခိုင့်ကိုဒေါ်ကေသီမောင်က လှေခါးထစ်တဝက်လောက်အထိလိုက်ပို့တယ်။

"မမ........ ဒီတိုက်မှာတခြားထွက်ပေါက်ရှိလားဟင်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ကေခိုင့်ကိုအပျိုထင်ပြီး ကောင်လေးတယောက်ကနောက်က တကောက်ကောက် လိုက်နေတယ်၊ အခုအပြင်မှာရှိတယ်"

ဒေါ်ကေသီမောင်ပြုံးဖြီးဖြီးကြီးဖြစ်သွားတယ်။

"ဟုတ်ပြီကွ၊ ညီမကလဲလှတာကိုး၊ ဒီတိုင်းဆိုရင်ကွာရှင်းခွင့်ရအောင်လုပ်ပေးဖို့တောင် ပြန်စဉ်းစားရတော့မယ်"

"အဲဒီလိုတော့မလုပ်လိုက်ပါနဲ့မမရယ်၊ ကောင်လေးကလဲသူ့ဟာသူလိုက်နေတာ၊ ကေခိုင်မသိသလိုပဲနေနေတာပါ"

"ဘယ်အရွယ်လဲ"

"ဆယ့်ကိုးနှစ်ဆယ် လောက်တော့ရှိမယ်"

"အင်းပေါ့လေ၊ဒီလိုအရွယ်ဆိုတာကမမလှလှတွေကိုစိတ်ဝင်စားစိတ်ကစားတတ်တယ်၊ တကယ်လို့ကေခိုင်နောက်အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုရင် ဒါမျိုးကိုတော့ရှောင်၊ သူတို့တွေစိတ်က တည်ငြိမ်သေးတာမဟုတ်ဘူး၊ လာလာဒီဘက်ကလာ"

ဒေါ်ကေသီမောင်ကလှေခါးဘေးကလမ်းကြားလေးထဲကနေ တိုက်နောက်ဘက်ကိုခေါ် သွားတယ်။ နောက်ဖေးလမ်းကြားကနေသွားလိုက်တော့ တိုက်ဘေးမှာကပ်ဖွင့်ထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နောက်ပေါက်ကိုရောက်သွားတယ်လေ။

"ဒါကတို့လက်ဖက်ရည်လာသောက်နေကျ လမ်းလေ"

ဆိုင်ရှေ့ဘက်ကနေပြန်ထွက်ပြီး လှေခါးဘက်ဆီကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကေခိုင့်ကို ကျောပေးပြီးလှေခါးဂကိုမျှော်နေတဲ့ ငြိမ်းချမ်းကိုမြင်လိုက်ရတယ်။ လက်ထဲမှာလဲဆေးပေါ့လိပ် ကြီးကအငွေ့တလူလူနဲ့။

"မမရေကျေးဇူးပဲ သွားမယ်နော်"

ဒေါ်ကေသီမောင့်ကိုနှုတ်ဆက်ထွက်လာခဲ့ရင်း ကေခိုင့်ကိုဆက်စောင့်နေမယ့်ငြိမ်းချမ်း ကိုသနားသလိုလိုဖြစ်လာမိတယ်။ ဒါပေမယ့်တခုတော့ကောင်းတယ်၊ ကေခိုင့်ကိုအကြာကြီး စောင့်လိုက်ရရင် သူစိတ်ပျက်သွားလိမ့်မယ် ကေခိုင့်ကိုလဲစိတ်ပျက်သွားနိုင်တယ်။ ဒါဆိုကေခိုင် တရန်အေးပြီပေါ့။

ဒေါ်ကေသီမောင်ကတော့ပြောတယ် ဒီလိုအရွယ်လေးတွေမစဉ်းစားနဲ့တဲ့၊ မတည်ငြိမ် ဘူးတဲ့ ဒါဆိုရင် ကေခိုင့်ထက်အသက်ကြီးပြီးရင့်ကျက်တဲ့သူဆိုရင် စဉ်းစားလို့ရတာပေါ့နော်။ ကေခိုင့်မျက်လုံးထဲကိုတည်ငြိမ်ရည်မွန်တဲ့ ဆရာကိုနေလင်းမျက်နှာကဖျတ်ကနဲရောက်လာ တယ်။

အပိုင်း (၆၄)

ရုံးခန်းထဲကိုကေခိုင်ဝင်သွားတော့ အတော်လေးရှင်းလင်းသပ်ရပ်နေတာကိုတွေ့ရ တယ်။ ခါတိုင်းနေ့တွေကိုကြီးအခန်းဝမှာထိုင်နေတတ်တဲ့ကောင်လေးကလဲ အခန်းထောင့်မှာ တံပျက်စည်းတချောင်းကိုင်လို့ ရပ်နေတယ်။

"လာလေ ကေခိုင်"

ဘီရှိတလုံးအကွယ်ကနေထွက်လာတဲ့ ကိုကြီးကလှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။

"ခုကထဲကသိမ်းဆည်းနေရပြီလေ၊ နောက်တပတ်ဆိုရွှေ့ရတော့မယ်"

ကိုကြီးနယ်ပြောင်းရပြီလို့သိလိုက်တယ်။ ဒါ့ကြောင့်ကေခိုင်ရုံးထဲဝင်လာတော့ သိတဲ့သူတွေကပစ္စည်းသိမ်းဖို့လာတာလားလို့ မေးကြတာကိုး။

စားပွဲရှေ့ကကုလားထိုင်မှာဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ ကိုကြီးကလဲသူ့ခုံမှာသူဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ ကေခိုင့်ကိုတော့စကားမပြောဘူး။ စားပွဲပေါ်ကဖိုင်တွဲတွေကိုထပ်လိုက်၊ ဘေးကိုလှည့်ပြီးစာအုပ်စင်ပေါ်ကစာအုပ်တွေကိုနေရာချလိုက်၊ တံပျက်စည်းလှဲနေတဲ့ကောင်လေးကိုဟိုဟာဒီဟာလှမ်းခိုင်းလိုက်နဲ့လုပ်နေတယ်။ ကိုယ်ကိုဟိုဖက်ဒီဖက်လှည့်လိုက်တိုင်းတကျိုကျိုမြည်နေတဲ့ကိုကြီးရဲ့ကုလားထိုင်က အသံတွေကိုနားထောင်ရင်းကေခိုင်စိတ်တွေတိုလာတယ်။

"ကေခိုင်ပြောစရာရှိလို.........ကိုကြီး"

"အော်..........ပြောလေ၊ ဘာပြောမလို့လဲ"

ကေခိုင်ကအခန်းထဲကကောင်လေးကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကိုကြီးသဘောပေါက်သွားပြီး။

"မောင်မျိုးရေ.........မင်းအစ်မအတွက်သောက်စရာတခုခုသွားလုပ်စမ်းကွာ၊ အအေးလေးဘာလေးပေါ့ မုန့်ပါယူခဲ့"

မသောက်တော့ပါဘူးလို့ငြင်းမယ်ကြံပြီးမှ ကိုကြီးကောင်လေးကိုအပြင်ထွက်ခိုင်းတာလို့နားလည်လိုက်ပြီးငြိမ်နေလိုက်တယ်။

"တံခါးသေချာပြန်ပိတ်ခဲ့နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ"

အခန်းထဲမှာကေခိုင်တို့နှစ်ယောက်ပဲရှိတော့ချိန်မှာ စကားစမယ်ကြံတော့ ကိုကြီးကသူ့စာရွက်စာတမ်းတွေကိုပဲအာရုံစိုက်နေတာကိုမြင်လိုက်ရတယ်။

"ကိုကြီး"

"ပြောလေ"

"ကေခိုင်တို့ကိစ္စဘယ်လိုလဲ"

ကိုကြီးကဘာမှနားမလည်သလိုဟန်နဲ့....

"ကေခိုင်ရယ်ကိုကြီးမှာဒီလောက်အလုပ်တွေရှုပ်နေတာ၊ ခဏလေးမဆိုင်းထားနိုင်ဘူးလား၊ ကိုကြီးကနယ်မှာသွားနေနေရမှာပဲ၊ ကေခိုင်အေးအေးသက်သာနေလို့ရတာပဲ၊ မကြာပါဘူးဒီကိုပြန်လာရမှာပဲ၊ အဲဒီကျမှစဉ်းစားကြသေးတာပေါ့ ဟုတ်ပြီလား"

သူ့ဆင်ခြေနဲ့သူကတော့ဟုတ်လို့။ ဒီအတိုင်းသာလက်ခံလိုက်ရင်ဇာတ်ကဆက်ပြီးမျောနေတော့မှာအသေအချာပဲ။ ဒါလဲကိုကြီးဘက်ကအချိန်ဆွဲခြင်းတမျိုးပဲမဟုတ်လား။

"ကေခိုင်မစောင့်နိုင်ဘူးကိုကြီး၊ ဖြစ်နိုင်ရင်ကိုကြီးမသွားခင် ဒီကိစ္စပြတ်ချင်တယ်"

"ခက်ပါလားကေခိုင်ရယ်၊ ဒါမျိုးဆိုတာအလောတကြီးလုပ်စရာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုကြီးဟိုမှာနေတုန်းကေခိုင်သေသေချာချာပြန်စဉ်းစား ဟုတ်ပြီလား၊ ပြန်လာလို့မှကေခိုင်ကစိတ်မပြောင်းဘူးဆိုရင် တမျိုးစီစဉ်ကြတာပေါ့ ဟုတ်လား"

ကေခိုင်ခေါင်းကိုပဲ ခါပြလိုက်မိတယ်။

"နက်ဖြန်ဆိုရင်ကေခိုင့်ရှေ့နေတွေက တရားရုံးမှာကွာရှင်းခွင့်လျှောက်တော့မယ် အဲဒါလာပြောတယ်"

အကျိုးမရှိတာတွေကိုဆက်ပြီးငြင်းခုန်မနေချင်တော့လို့လိုရင်းကိုပဲပြောချလိုက်တယ်။

ဦးမျိုးဇော်တို့တရားရုံးမှာဘယ်နေ့လျှောက်လွှာတင်မယ်မသိပေမယ့်စိတ်ထဲထင်ရာပြောချလိုက်တယ်။

"မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒီလိုမလုပ်ရဘူး၊ ကေခိုင်ကိုယ်ပြောမယ်.........နဲနဲစဉ်းစားဦးကွာ"

ကိုကြီးမျက်နှာအကြီးအကျယ်ပျက်သွားတယ်။ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုတွေကိုအတိုင်းသားမြင်လိုက်ရတယ်။

"ရှေ့နေကပြောတာတော့ နယ်သွားနေလဲရပါတယ်တဲ့၊ နယ်ရောက်လဲရောက်တဲ့အထိ တရားရုံးကဆင့်စာရောက်လာမှာတဲ့၊ ခုဟာကမန္တလေးဆိုတော့ မဝေးပါဘူး"

"မင်းကလေးကိစ္စကိုရော"

ကေခိုင့်ပျော့ကွက်ကိုတိုက်ခိုက်လာပြန်တယ်။

"ဒါကိုကြီးကလေးမဟုတ်ကြောင်းသက်သေပြရတော့မှာပေါ့"

ကိုကြီးမျက်နှာတဖြည်းဖြည်းနဲ့နီရဲလာတယ်။ နီရာကနေညို၊ ညိုရာကနေမဲမှောင်သွားတယ်။

"မင်းစိတ်ထင်တိုင်းလုပ်နေလို့ဖြစ်မလားကွ"

"ထင်တိုင်းလုပ်တာမဟုတ်ပါဘူးကိုကြီး၊ ဥပဒေအတိုင်းစနစ်တကျလုပ်မှာပါ"

"မင်းကတော့ကွာ"

ထိုင်ရာကထရပ်လိုက်ပြီး ကိုကြီးကစားပွဲကိုလက်သီးနဲ့တပုန်းပုန်းထုနေတယ်။ ရဲစိတ်မွေးပြီးရောက်လာတဲ့ကေခိုင်တောင်မှသူ့ကိုကြည့်ပြီးလန့်လာတယ်။

သူစိတ်ပြန်ဖောက်လာရင်တော့ဒုက္ခပဲလို့တွေးနေတုန်း ကယ်တင်ရှင်ရောက်လာတယ်။ ကိုကြီးတပည့်ရုံးအကူလေးက အအေးပုလင်းနဲ့မုန့်တွေကိုင်ပြီးအခန်းထဲဝင်လာတယ်။ ကိုကြီးလဲကိုယ်ရှိန်သတ်ပြီးထိုင်ခုံမှာပြန်ထိုင်လိုက်တယ်။

"ဒီမှာထားခဲ့၊ ပြီးရင်စီမံခန်းကိုသွား ကိုလှအေးကိုညနေသုံးနာရီခွဲမှာငါဂန်ထမ်းတွေနဲ့တွေ့မယ် စီစဉ်ထားလို့ပြောလိုက်"

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ"

ရုံးအကူလေးပြန်ထွက်သွားတော့ ကေခိုင်နဲနဲတော့ကျောချမ်းမိတယ်။ ဒါပေမယ့်ကိုကြီးကငြိမ်ပါတယ် စိတ်ကိုထိန်းနိုင်သွားပုံပဲ။

"အအေးသောက်ဦးကေခိုင်၊ မုန့်လဲစား"

နေပူကြီးထဲကလာရတာဆိုတော့ ကေခိုင်ရေငတ်နေတယ်။ ဒါ့ကြောင့်အအေးတငုံနှစ်ငုံလောက်သောက်လိုက်တယ်။ နဲနဲအမောပြေသွားတယ်။

"နေပါဦးလားကေခိုင်"

လာရင်းကိစ္စပြီးပြီဆိုတော့ ပြန်ဖို့ထလိုက်တဲ့ကေခိုင့်ကို ကိုကြီးကတားတယ်။

"ရပါတယ်၊ ကိုကြီးလဲအလုပ်တွေရှုပ်နေတာပဲ"

ကေခိုင်ကအတင်းထွက်လာတော့ ကိုကြီးအခန်းဝအထိလိုက်လာတယ်။

"သွားခါနီးကိုယ်လာခဲ့ဦးမယ်၊ ကေခိုင်တို့သားအမိအတွက်ကိုကြီးမရှိတုန်းအဆင်ပြေအောင်စီမံပေးခဲ့ရဦးမယ်လေ"

ပြောတဲ့ပုံစံကအခုထိသူက ကေခိုင်နဲ့ကွာရှင်းဖို့လုံးလုံးလျားလျားစိတ်ကူးမရှိသေးသလိုပဲ။

"ရပါတယ်ကိုကြီး၊ ကေခိုင်တို့အဆင်ပြေပါတယ်"

"ရုံးကလူတွေလဲ မကြာမကြာလာကြည့်ကြမှာပါ"

ကေခိုင်ဘာတွေလုပ်နေသလဲ၊ ဘယ်တွေသွားနေသလဲဆိုတာမျက်စေ့ဒေါက်ထောက် ကြည့်ဖို့နေမှာပေ့ါလို့ စိတ်ထဲကနေခပ်ချဉ်ချဉ်တွေးလိုက်မိတယ်။

ကိုကြီးဆီကပြန်ထွက်လာတော့ခါတိုင်းလိုဒေါ်လေးကိုတောင်သွားမတွေ့တော့ဘဲ အပြင်ကိုတန်းထွက်လာခဲ့တယ်။ ဟုတ်တယ်လေဒေါ်လေးဆီရောက်ရင်မကွာရှင်းရေးတရား ကြီးကိုပဲနာနေရဦးမှာမဟုတ်လား။

ကေခိုင်အိမ်ကထွက်လာတုန်းကကိုကြီးကိုသွားတွေ့မယ်။ အချိန်ရသေးရင်ကွန်ပြူတာ သင်တန်းကိုဆက်သွားမယ်လို့စိတ်ကူးထားတယ်။ ခုကျတော့သင်တန်းကိုသွားချင်စိတ်မရှိ တော့ပြန်ဘူး။ အိမ်ပြန်ရင်ကောင်းမလား၊ ဒါမှမဟုတ်လမ်းကြုံတုန်းမြို့ထဲမှာဈေးလေးဘာလေး ဝယ်ရင်ကောင်းမလားစဉ်းစားရင်း ယောင်လည်လည်လုပ်နေမိတုန်းအနားကိုလူတစ်ယောက် လာရပ်တယ်။

"မမ"

ကြည့်လိုက်တော့ငြိမ်းချမ်း။ မြင်နေကျပုံစံအတိုင်းတီရှပ်ပွပွ၊ ဘောင်းဘီပွပွကြီးနဲ့ လက်ထဲမှာဆေးလိပ်တော့မပါဘူး။

"ဘယ်ကလာတာလဲ"

နှုတ်ဆက်လာသူဆိုတော့လဲ အပြုံးလေးနဲ့တုန့်ပြန်ရင်း

"ဟိုဖက်နားကရုံးကပြန်လာတာ၊ မင်းရောဘယ်သွားမလို့လဲ"

"သင်တန်းလေ မမရဲ့"

"ဘာသင်တန်းလဲ"

"ဟောဗျာ၊ ကွန်ပြူတာသင်တန်းလေ၊ မမ မတက်တော့ဘူးလား"

"အော်......အင်းအင်း.....တက်မှာပေ့ါ၊ ခုတလောအလုပ်ကလေးတွေရှုပ်နေတာနဲ့ မတက်ဖြစ်တာ"

ငြိမ်းချမ်းမျက်နာမှာအပြုံးလေးတခုပေါ်လာတယ်။

"ခုသင်တန်းသွားမှာလား"

"ဒီနေ့ မတက်တော့ဘူးလားလို့........."

ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာလူတွေကပြည့်ကျပ်နေလို့လမ်းလျှောက်ရင်းစကားပြောသွားကြ ချိန်မှာ၊ လူချင်းမကြာခဏတိုက်မိတတ်တယ်။ ကေခိုင့်စိတ်ထဲမှာဘယ်လိုမှမနေပေမယ့် ငြိမ်းချမ်းကိုကြည့်ရတာတော့ကျေနပ်နေသလိုပဲ။

ကြာရင်မဖြစ်ဘူးလို့တွေးမိတာနဲ့ မှတ်တိုင်တခုနားရောက်တော့ ခပ်တည်တည်နဲ့ ကေခိုင်ရပ်နေလိုက်တယ်။

"ကားစီးသွားမှာလား မမ"

"အင်း.......ဟုတ်တယ်"

ဒီလိုပြောလိုက်လို့ရန်ကအေးမသွားဘူး။ ကျေးဇူးရှင်လေးကဘေးမှာခပ်တည်တည်နဲ့ လာရပ်နေတယ်။ သူပါကေခိုင်နဲ့ကားလိုက်စီးမလို့လားမသိ၊ ဘာလုပ်မလို့လဲမေးလိုက်ချင် ပေမယ့်လူချင်းကသိပ်ရင်းနှီးကြတာမဟုတ်တော့ မေးရမှာကေခိုင်အားနာနေမိတယ်။ဒါ့ကြောင့် သူ့ကိုမကြည့်ဘဲကားလာမယ့်ဘက်ကိုပဲငေးကြည့်နေလိုက်တယ်။

ကေခိုင်ကံကောင်းပါတယ်။ နာရီပေါ်ကစက္ကန့်တံလေးတပတ်မပြည့်ခင်ပဲ မှတ်တိုင်မှာ ကားတစီးဝင်ရပ်လာတယ်။

ဘာကားလဲ၊ ဘယ်ရောက်သလဲဆိုတာကိုတောင်ကြည့်မနေတော့ဘဲ ကားပေါ်ကို အပြေးတက်လိုက်တယ်။ ငြိမ်းချမ်းကိုလှည့်မကြည့်မိပေမယ့် "သွားမယ်နော်"လို့တော့ဂုတ္တရား အရပြောခဲ့ပါတယ်။ တော်ပါသေးတယ်သူကမှတ်တိုင်မှာပဲရပ်ကျန်ခဲ့တယ်။ သူကကေခိုင့်ကို တာ့တာတွေဘာတွေလုပ်ပြလို့။

အပိုင်း (၆၅)

ကိုကြီးမန္တလေးမပြောင်းခင်အချိန်မှီကလေးပဲ တရားရုံးမှာကွာရှင်းလိုမှုနဲ့တင်လိုက်နိုင် တယ်။ ကေခိုင့်ဖက်ကစပြီးလှုပ်ရှားပြီဆိုတာနဲ့တပြိုင်နက် ကိုကြီးရဲ့ရှေ့နေတွေလဲ ကေခိုင့်ဆီ အပြေးအလွှားရောက်လာကြတယ်။

"မကေခိုင်ရယ် ကျွန်တော်တို့နဲ့အရင်အေးအေးဆေးဆေးပြောကြည့်ပါဦးလား၊ အပြင် မှာပဲပြေပြေလည်လည်အေးအေးချမ်းချမ်းဆိုမကောင်းဘူးလားဗျာ"

ဦးလှညွန့်ကစိတ်ပျက်လက်ပျက်ပြောလာတာကို ကေခိုင်ပြုံးပြုံးလေးပဲနားထောင်နေ လိုက်တယ်။

"ကိုစိုးလွင်အတွက်အများကြီးထိခိုက်နိုင်တယ်ဆိုတာ မကေခိုင်လဲသိသားနဲ့ဗျာ"

"လင်မယားကွာရှင်းတာရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်တာမှမဟုတ်တာ ဦးလှညွန့်ရယ်၊ ဘာထိ ခိုက်စရာရှိလဲ"

"ဟုတ်တော့ဟုတ်သားပေါ့ မကေခိုင်ရယ်၊ ဒါပေမယ့်အရှုပ်အရှင်းကင်းလေးပိုကောင်း လေပေါ့၊ ကိုစိုးလွင်ပြန်ရောက်လာတဲ့အထိသည်းခံစောင့်လို့မရဘူးလားဗျာ"

"ကျွန်မစောင့်ခဲ့ရတာကြာပါပြီရှင်၊ ဒီ့ထက်မစောင့်ချင်တော့ဘူး"

"ခက်ပါလားဗျာ"

ဦးလှညွန့်စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ခေါင်းကိုခါတယ်။

"နောက်ပြီးတော့ သဘောထားချင်းမတိုက်ဆိုင်လို့ကွာရှင်းကြတာပဲ၊ ကိုကြီးကနောက် မိန်းမတစ်ယောက်ထပ်ယူတာမှမဟုတ်တာ၊ ဘာသိက္ခာကျစရာရှိလဲ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားဖောက် ပြန်တာမှမဟုတ်တဲ့ဟာကို၊ လူကြီးတွေလဲနားလည်ပေးကြမှာပါ၊ ဖောက်ပြန်တာမဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို"

ကေခိုင့်ဖက်ကဘယ်လိုမှအလျှော့ပေးမှာမဟုတ်တဲ့အတွက်ဦးလှညွန့်လဲခေါင်းငိုက် စိုက်ကျသွားတယ်။

"ဟိုကောင်မျိုးဇော်တို့ ကေသီတို့ကလဲကိုယ့်ဆရာသမားကိုလာပြီး တိုင်တိုင်ပင်ပင် လုပ်ကြတာမဟုတ်ဘူး၊ ဖွတ်ချတော့တာပဲ"

နောက်ဆုံးဦးလှညွန့်မြားဦးက ဦးမျိုးဇော်တို့လင်မယားဆီရောက်သွားတယ်။

"မျိုးဇော်တို့နဲ့လဲပြောကြည့်ပါဦးမယ်၊ ခုနေခါပြန်ရုပ်ရင်မှီနိုင်ပါသေးတယ်၊ မကေခိုင်လဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦးဗျာ"

"ကွာရှင်းစာချုပ်မှာလက်မှတ်ထိုးပေးမယ်ဆိုရင်တော့ ပြန်ရုပ်သိမ်းပေးမယ်လေ"

ဥပဒေအကြောင်းဘာမှမသိပေမယ့် ကိုယ်လိုချင်တာကိုပဲပြောပြလိုက်တယ်။ဦးလှညွန့် ကခေါင်းညိမ့်ပြရင်း

"အားလုံးအဆင်ပြေအောင်ကျွန်တော်ကြိုးစားပါမယ်၊ မိတ်ဆွေရင်းတွေပဲဗျာ၊ မကေခိုင် ကိုလဲစိတ်ချမ်းသာစေချင်ပါတယ်၊ ကိုစိုးလွင်ကိုလဲမထိခိုက်စေချင်ဘူး ဒါကျွန်တော့်ရင်ထဲက

ဆန္ဒအမှန်ပါ”

ရှေ့နေပီပီအချိုသပ်စကားလေးပြောပြီးဦးလှည့္ငန့်ပြန်သွားတယ်။ ကေခိုင်သိတယ်သူကိုကြီးဆီသွားမယ်ဆိုတာ။ ပြီးရင်တော့ဦးမျိုးဇော်တို့နဲ့ညှိဖို့ကြိုးစားတော့မှာပေါ့။

ဦးမျိုးဇော်တို့ကလဲ ကေခိုင့်အခြေအနေနဲ့စိတ်ဓါတ်ကိုသိထားပြီးသားဆိုတော့ ကေခိုင့်လိုလားချက်နဲ့သွေဖီပြီးတော့ အညှိခံမှာမဟုတ်ဘူး။

”ပွဲကတော့စပြီ”

ကေခိုင်ခပ်ပြုံးပြုံးလေးရေရွတ်လိုက်မိတယ်။ ရင်ထဲမှာလဲလှိုက်ဖိုနေတယ်။ တကယ်လို့အောင်မြင်ခဲ့ရင်ဆိုတဲ့အတွေးကြောင့်ပျော်သလိုလိုဖြစ်လာတယ်။ ဒါပေမယ့်အခြေအနေဆိုတာပြောလို့မရဘူးလေ။ ကိုကြီးဘက်ကနေပြန်ပြီးတင်းတင်းမာမာတုန့်ပြန်လာရင်တော့ အမှုကရှည်တော့မယ်။

သေချာစဉ်းစားကြည့်တော့လဲ ကိုကြီးအမှုအခင်းဖြစ်လို့တရားရင်ဆိုင်ရတဲ့အထိလုပ်လိမ့်မယ်လို့မထင်မိပါဘူး။ ဒါမျိုးကိစ္စကသူ့လုပ်ငန်းကိုထိခိုက်နိုင်တယ်လေ။

”ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ၊ ငါသာပါတယ်”

ရင်လေးကော့ပြီးကိုယ့်ကိုယ်ကိုပြန်အားပေးလိုက်တယ်။ ကိုကြီးနဲ့လက်တွဲဖြုတ်ပြီးဆက်လျှောက်ရမယ့်ခရီးကကြမ်းမှာသေချာပါတယ်။ ဒါပေမယ့်ကေခိုင်လုံးဝစိတ်ပျက်အားငယ်စိတ်မဖြစ်မိပါဘူး။ ကေခိုင်ရင်ဆိုင်နိုင်မယ်၊ ကျော်ဖြတ်နိုင်မယ်လို့လဲယုံကြည်နေမိတယ်။

အပိုင်း (၆၆)

ဒီတခါတော့ ကေခိုင်ကံကောင်းသလိုဆုတောင်းလဲပြည့်ခဲ့ပါတယ်။ ဦးလှည့္ငန့်ကအချိန်ဆွဲဆန့်ဖို့ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် ဦးမျိုးဇော်တို့ကလက်မခံဘဲလုပ်စရာရှိတာဆက်လုပ်ဖို့ပြင်ကြတယ်။ ကေခိုင့်ဖက်ကတကယ်ပြတ်သားပြလိုက်ပြီဆိုတော့ ဦးလှည့္ငန့်ကဖျောင်းဖျလိုက်လို့ထင်ပါတယ်၊ ကေခိုင့်ဆီကိုကြီးရောက်လာတယ်။

”လာပါဦး......သားရဲ့”

ကေခိုင့်လက်ထဲက ကလေးကိုလှမ်းယူဖို့ကြိုးစားတော့သားက ကေခိုင့်ကိုအတင်းဖက်ထားတယ်။ မျက်နှာကလေးကလဲ ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်လာတယ်။

”မလိုက်ချင်ဘူးနဲ့တူတယ်၊ ဒီကောင်ကိုယ့်အဖေကိုတောင် မမှတ်မိတော့ဘူး”

လူရှေ့သူရှေ့ကလွဲရင်ဘယ်တုန်းကမှဂရုတစိုက်မရှိခဲ့ပါဘဲနဲ့. အခုမှလာပြီးအဖေလုပ်ပြနေတာကို ကေခိုင်ရွံသွားတယ်။

”မလိုက်ချင်လဲမခေါ်နဲ့ပေါ့ကိုကြီးရယ်၊ ဒေါ်လှခင်ရေဒီမှာသားကိုလာခေါ်ပါဦး၊ ကေခိုင်စကားပြောစရာရှိလို့.”

နောက်ဖေးကနေဒေါ်လှခင်ထွက်လာပြီး သားကိုခေါ်တော့သားကချက်ချင်းထလိုက်တယ်။ ဒေါ်လှခင်ကသားလေးနားနေဖို့. ဒုတိယရင်ခွင်မဟုတ်လား။ စစ်မှန်တဲ့မေတ္တာရင်ခွင်နဲ့ဟန်ဆောင်မေတ္တာကိုလူမှန်းမသိတတ်သေးတဲ့ကလေးလေးကတောင်မှခွဲခြားနိုင်သေးတယ်။

”ဘာပြောစရာရှိလို့လဲကိုကြီး”

သားလေးနဲ့ဒေါ်လှခင်နောက်ဖေးဘက်ဝင်သွားတော့မှ ကေခိုင်ကမေးလိုက်တယ်။

”ဒီလိုပါ.......ကိုယ်မသွားခင်အိမ်အခြေအနေလေးကြည့်ချင်လို့ရယ်၊ နောက်ကေခိုင့်ကိုပြောစရာလေးနဲနဲရှိတာနဲ့.”

"ပြောလေကိုကြီး"

"ကေခိုင်တောင်းဆိုတာတွေကိုကြီးလိုက်လျှောပေးပါ့မယ် ဒါပေမယ့်........."

ကိုကြီးစကားကြောင့်ဝမ်းသာသွားရပေမယ့် နောက်ကကပ်ပါလာတဲ့ ဒါပေမယ့်ဆိုတာကြီးကြောင့် ကေခိုင်တွန့်သွားတယ်။

"ဒါပေမယ့် ဆိုတာဘာလဲကိုကြီး"

သိချင်စိတ်ကြောင့် မနေနိုင်ဘဲမေးလိုက်မိတယ်။

"ကေခိုင့်ကိုကွာရှင်းပေးပါ့မယ်၊ ကလေးကိုလဲကေခိုင်သဘောကျစီစဉ်ပါ၊ တခုတော့ရှိတယ် ကိုယ်ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တဲ့အထိတော့ စောင့်ပေးပါ"

ဒါကိုကြီးဘက်ကနေတော်တော်လေးကိုလိုက်လျှောပေးတဲ့သဘောပါ။ ဒါပေမယ့်တခုခက်နေတာကအချိန်။ ကိုကြီးရန်ကုန်ပြန်ပြောင်းလာရဖို့က ခြောက်လလောက်ကြာမယ်လို့ဆိုကြပေမယ့် တရားသေပြောလို့ရတဲ့အရာမဟုတ်ဘူး။ တစ်နှစ်လဲဖြစ်ရင်ဖြစ်သွားမယ်။ အထက်လူကြီးတွေရဲ့သဘောပေါ်မူတည်တယ်။ ကေခိုင်တို့ကိုကြီးတို့လုပ်လို့ရတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုကြီးအတွက်ကတော့အချိန်ကြာလေကောင်းလေပေါ့။ ကေခိုင်သွေးအေးသွားလေသူကသဘောကျလေဖြစ်မှာပဲ။

"ဒီလိုဆို အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား ကေခိုင်"

ကေခိုင်ငြိမ်နေတာကိုကြည့်ရင်း ကိုကြီးကအားတက်သရောမေးလိုက်တယ်။ ကေခိုင်ပြန်မဖြေဘဲဆက်ပြီးစဉ်းစားနေတယ်။ ဦးမျိုးဇော်တို့နဲ့တိုင်ပင်ရရင်ကောင်းမလား။ နောက်တော့ကေခိုင်ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တယ်။ နောက်ပြန်လှည့်ဖို့ကေခိုင့်မှာ အကြောင်းတခုမှမရှိတော့တာပဲ။

"မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကိုကြီးရယ်၊ ကေခိုင်ဒီကိစ္စကိုအမြန်ဆုံးအပြီးသတ်ချင်တယ်"

"ခက်ပါလားကွာ"

ကိုကြီးစိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ခေါင်းကို ရမ်းနေတယ်။

"ဒါဆိုရင် ဒီလိုလုပ်၊ ကွာရှင်းစာချုပ်လုပ်လိုက်မယ်၊ ကိုကြီးမသွားခင်နှစ်ဦးသဘောတူကွာရှင်းကြောင်းလက်မှတ်ထိုးပေးခဲ့မယ်၊ ဒါပေမယ့်ကိုကြီးပြန်လာမှပဲ လူသိရှင်ကြားကြေညာပေးမယ်၊ ခုလောလောဆယ်တော့လျှို့ဝှက်ထားပြီး ဒီတိုင်းလေးပဲဆက်နေသွားကြတာပေါ့"

ဒီတခုကတော့မဆိုးဘူး။ လောလောဆယ်ကွာရှင်းလိုက်ရပြီဆိုလဲ ကေခိုင့်အတွက်ပေါ့ပါးသွားရပြီလေ။ ဒါပေမယ့်ကေခိုင်ကိုကြီးကိုမယုံဘူးဖြစ်နေတယ်။ ဒီကိစ္စမှာအရမ်းကိုလျှော့ပေးလွန်းတဲ့ကိုကြီးကိုမသင်္ကာဘူး။ ဒါ့ကြောင့်...

"ဒါဆိုရင်တော့ရပါတယ်ကိုကြီး၊ ဒါပေမယ့်ကေခိုင်ချက်ချင်းတော့မဆုံးဖြတ်ချင်သေးဘူး ကေခိုင့်ရှေ့နေတွေနဲ့တိုင်ပင်ပြီးရင် အကြောင်းပြန်မယ်"

"အိုကေလေ ရတယ်၊ သူတို့ပါတော့ပိုကောင်းတာပေါ့၊ သူတို့ကကေခိုင့်ဘက်ကသက်သေရပ်ကြပါစေပေါ့"

"အင်း...အင်း ဒါဆိုကေခိုင်အမြန်ဆုံးအကြောင်းပြန်လိုက်မယ်"

"ကိုလှည္ဆန့်တို့ကိုခုပဲစာချုပ်စီစဉ်ခိုင်းလိုက်မယ်၊ ကေခိုင့်ဘက်ကအဆင်သင့်ဖြစ်တာနဲ့ကိုယ်တို့လာခဲ့မယ်၊ ကေခိုင့်ရှေ့နေတွေလဲခေါ်ထားပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ကိုကြီး"

ကိုကြီးပြန်သွားတော့ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာနဲ့ဦးမျိုးဇော်ဆီဖုန်းခေါ်လိုက်တယ်။ အကျိုး

အကြောင်းပြောပြတော့ ဦးမျိုးဇော်လဲဂမ်းသာသွားတယ်။

"ဒါဆိုရင်တော့နေရာကျပြီပေါ့၊ လက်မှတ်ထိုးပြီးတာနဲ့ရုံးတင်ထားတဲ့အမှုပြန်ရုပ်သိမ်းဖို့လုပ်လိုက်မယ်လေ"

"ကျေးဇူးပါပဲဆရာရယ်"

"ရပါတယ်ဗျာ၊ ကိုယ့်အမှုသည်အောင်မြင်သွားတာကျွန်တော်လဲဂမ်းသာပါတယ် မကေခိုင်ရောမပျော်ဘူးလား"

"ဘယ်လိုပြောပါလိမ့်ဆရာရယ်၊ စိတ်ကိုပေါ့နေတာပဲ၊ ခေါင်းပေါ်ရွက်ထားရတဲ့ကျောက်တုံးကြီးပြုတ်ကျသွားသလိုပဲ"

တဖက်ကဦးမျိုးဇော်ရယ်သံကိုကြားလိုက်ရတယ်။ ဘေးကနေလှမ်းပြောနေတဲ့ဒေါ်ကေသီမောင့်ရယ်သံသဲ့သဲ့ပါ ကေခိုင်ဒီဘက်ကကြားနေရတယ်။

"အော်....ဒါနဲ့ကွာရှင်းစာချုပ်က ဘယ်မှာလုပ်မှာလဲ"

"ဦးလှညွန့်တို့ယူလာမယ်တဲ့ဆရာ"

"အဲဒါကကိစ္စမရှိဘူး၊ ကျွန်တော်လဲဖတ်ပေးရဦးမှာပဲ၊ ဘယ်ရုံးမှာသွားလုပ်မှာလဲ"

"အိမ်မှာပေါ့ ဆရာရဲ့"

"ဦးစိုးလွင်စီစဉ်တာလား"

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ အိမ်မှာဆိုတာကကေခိုင်ထင်တာကိုပြောတာ၊ ကေခိုင်နဲ့ဦးစိုးလွင်ကွာရှင်းစာချုပ်မှာလက်မှတ်ထိုးမယ်၊ ဆရာနဲ့အစ်မကကေခိုင့်သက်သေတွေ ကိုကြီးဘက်ကတော့ဦးလှညွန့်တို့ပေါ့ ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆရာ"

"အေးဗျာ၊ အများသူငါတော့ဒီလိုလုပ်နေကြတာပဲ၊ ဒါပေမယ့်ဒီတိုင်းကတရားဝင်တယ်မဆိုနိုင်ဘူး"

"ရှင်"

"ဘယ်လိုသဘောမျိုးဖြစ်မလဲလို့စဉ်းစားကြည့်တာပါ၊ အပြင်မှာတော့ဒီလိုပဲလမ်းဘေးကစာချုပ်ဝယ်ပြီး ကွာလိုက်ကြတာပဲ၊ ဘာမှမဖြစ်ရင်တော့ဟုတ်တာပေါ့"

"ဆရာဆိုလိုတာက ဒီလိုကွာရှင်းတာတရားမဝင်ဘူးလို့ ပြောချင်တာလား"

"အဲလိုပဲပြောရမှာပေါ့၊ ခင်ဗျားခင်ပွန်းကဥပဒေနဲ့အကျွမ်းတဝင်ရှိတဲ့အစိုးရအရာရှိတစ်ယောက်လေ၊ ဒီပျော့ကွက်ကိုသူသိချင်သိနေနိုင်တယ်"

ဂမ်းသာတဲ့စိတ်ကလေးတွေဘယ်ရောက်ကုန်ပြန်တယ်မသိဘူး။ ကေခိုင်စိတ်ညစ်သွားရပြန်တယ်။ ဒီလိုလုပ်တော့ တရားမဝင်ဘူးဆိုတာကို ကိုကြီးသိကိုသိရမယ်။

"ကေခိုင်နားလည်အောင်ရှင်းပြပါလား ဆရာ"

"ဒီလိုဗျခင်ဗျားတို့တရားရုံးမှာလက်ထပ်တယ်ဆိုပါစို့၊လက်ထပ်ပေးခွင့်ကတရားသူကြီးဆီမှာပဲရှိတာ၊ တရားသူကြီးရှေ့မှောက်မှာလက်မှတ်ထိုး၊ တရားသူကြီးကပဲအသိအမှတ်ပြုလက်မှတ်ထိုးပြီးရင် ရုံးတော်မှာမှတ်တမ်းဝင်မှတ်ပုံတင်ထားလိုက်ပြီ၊ လက်ထပ်မှုကပိုပြီးခိုင်မာတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အများစုကလက်ထပ်ရင်တော့ရုံးကိုလာတယ်၊ ကွာရှင်းရင်တော့ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲလုပ်လိုက်ကြတာများတယ်။ အမှန်ကတော့ဥပဒေဆိုင်ရာအာဏာရှိတဲ့တရားသူကြီးရှေ့မှောက်မှာတရားဝင်ကွာရှင်းတာက ပိုပြီးသေချာမှုရှိတယ်။ ဥပဒေကြောင်းအရလဲကောင်းတယ်ဗျ။ တရားဝင်မဟုတ်ရင် ခင်ဗျားယောကျ်ားကသူပြန်ရောက်တဲ့အချိန်ကျရင် ဒီစာချုပ်သူမသိပါဘူး၊ သူလဲလက်မှတ်မထိုးရပါဘူး ဆိုပြီးပြောင်ငြင်းလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

ဦးမျိုးဇော်ကမမောမပန်းရှင်းပြရှာပါတယ်။ တရားရုံးမှာလျှောက်လဲချက်ပေးနေကျမို.ထင်ပါရဲ့. ဒီလောက်အရှည်ကြီးပြောပြရတာကိုသူ.ကဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ကေခိုင့်မှာသာနားထောင်ရင်းမောလာတယ်။ အကြောင်းအရာကလဲရင်မောလောက်တယ်လေ။

"ဒါဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆရာ"

"သူတို.မှာဒီလိုရည်ရွယ်ချက်ရှိသလား စကားအစ်ကြည့်ရတော့မှာပေ့ါ၊ ဒါဆိုရင်မကေခိုင်ခဏလေးနော် ကျွန်တော်ဆရာဦးလှည္ထန်.ဆီကိုဖုန်းခေါ်လိုက်မယ်၊ အခြေအနေကျွန်တော်ပြန်အကြောင်းကြားပေးမယ်"

ဦးမျိုးဇော်ကစကားဖြတ်ဖုန်းချသွားပြီးတော့ ကေခိုင်လဲဖုန်းပြန်ချလိုက်ပြီးငုငုလေးထိုင်နေမိတယ် ။ ကိုကြီးအကြောင်းကိုကေခိုင်အသိဆုံး။အသိသက်သေတဦးနှစ်ဦးရဲ့.ရှေ့.မှာလက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ကွာရှင်းစာချုပ်ကိုသူမသိပါဘူးလို. ပြန်ပြီးငြင်းနိုင်တယ်။ ကေခိုင့်ကိုမစွန်.လွှတ်ရဖို.သူတတ်နိုင်သမျှနည်းကိုသုံးမှာပဲ သေချာတယ်။

"ဒီလိုတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး"

ကုလားထိုင်လက်တန်းကိုတင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဆုပ်ကိုင်ရင်းကေခိုင်အားတင်းထားလိုက်တယ်။ ခုလောက်ဆိုဦးမျိုးဇော်တစ်ယောက်ဦးလှည္ထန်.နဲ့.စကားစစ်ထိုးနေလောက်ပြီ။ သူ.အခြေအနေကိုပြန်ဖုန်းဆက်မယ်ဆိုတော့လဲ ကေခိုင်ကဖုန်းနားမှာပဲထိုင်မျှော်နေရတော့တာပေ့ါ။

ကေခိုင်မျှော်နေတဲ့ဦးမျိုးဇော်ဆီကဖုန်းက ညနေစောင်းမှပင်လာတယ်။ ဦးလှည္ထန်.နဲ့.တော်တော်လေးအကြိတ်အနယ်ပြောခဲ့ရတယ်တဲ့။ နောက်ဆုံးတော့ဦးစိုးလွင်နဲ့.တိုင်ပင်ပါရစေဆိုပြီးတော့ပြီးသွားတယ်လို.သိရတယ်။

"ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆရာ"

"ရပါတယ် ဒီဘက်ကသူတို.လုပ်သလိုခံနေမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာသိသွားပြီပဲ၊ ကျွန်တော်တို.ဆက်ကြိုးစားမယ်ဆိုရင်အောင်မြင်မှာပေ့ါ"

"ကေခိုင်တော့စိတ်ညစ်လာပြီဆရာရယ်၊ ပြီးကိုမပြီးနိုင်တော့ဘူး၊ သားလေးသာပြန်ငဲ့စရာမလိုရင်ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသတ်သေလိုက်ပြီ"

ဦးမျိုးဇော်ဆီကရယ်သံကြားရပြီးတော့...

"ခင်ဗျားကသာစိတ်ညစ်နေတယ် တချို့.ဆိုကိစ္စပြတ်ဖို.နှစ်နှစ်သုံးနှစ်လောက်ကြာတယ်၊ ခင်ဗျားကလပိုင်းလေးပဲဒုက္ခခံရတာပါ၊ စိတ်အေးအေးထားပါဗျာ အခြေအနေကောင်းမှာပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ဆရာနဲ့.အစ်မကျေးဇူးကိုလဲကေခိုင်တသက်မမေ့ပါဘူး"

"ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူး၊ကျွန်တော်ပြောပြီးသားပဲပိုက်ဆံရလို.လုပ်တာပါဆို ဟဲဟဲ"

"ဆရာကလဲ ပြောပြန်ပြီ"

"ခင်ဗျားဒုက္ခတွေကလဲ ကျွန်တော်တို.မျက်မြင်ပဲလေ၊ ဒီတော့ကူညီရမှာပေ့ါဗျာ"

ကေခိုင်တကယ်လဲကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဆွေးမျိုးမိတ်ဆွေတွေကလဲနည်းပါး၊ တိုင်ပင်စရာကူညီမစမယ့်သူလဲမရှိတဲ့ ကေခိုင့်ဘဝမှာဒီရှေ့.နေလင်မယားသာအားကိုးစရာ တိုင်ပင်စရာရှိတာမဟုတ်လား။ သူတို.ကလဲကေခိုင်ယုံကြည်ကိုးစားရလောက်အောင် ကေခိုင့်ဘက်ကမားမားရပ်ပေးကြတယ်လေ။ ရေနစ်နေသူနဲ့.တူတဲ့ကေခိုင့်ဘဝမှာ သူတို.လင်မယားကကောက်ရိုးတမျှင်ထက်မကပါဘူး။ လိုရာပို.မယ့်အသက်ကယ်ဖောင်တခုလို. ပြောရင်တောင်ရတယ်။

အပိုင်း (၆၇)

ကေခိုင်မျှော်လင့်ထားတဲ့ အဖြေတခုကေခိုင့်ဆီရောက်လာတော့ အိပ်ရေးပျက်ထားတဲ့ ကေခိုင်နေ့ခင်းဘက်ကြီးအိပ်ပျော်နေတယ်။

ဒေါ်လှခင်လာနိုးလို့အိမ်ရှေ့ကိုပြေးထွက်လာတော့ပြုံးရွှင်တဲ့မျက်နှာထားနဲ့ ဆီးကြို နေတဲ့ဦးမျိုးဇော်တို့လင်မယားကိုအိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းထဲမှာတွေ့လိုက်ရတယ်။ သူတို့မျက်နှာတွေ ကိုမြင်လိုက်ရကထဲကကေခိုင်သိလိုက်ပါပြီ။ ဒါပေမယ့်သေချာအောင်ထပ်မေးလိုက်မိတယ်။

"အဆင်ပြေလား ဆရာ"

"ပြေတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါ့ကြောင့်အတင်းပြေးချလာတာ၊ ထိုင်ဦးထိုင်ဦးကိစ္စတွေရှိတယ်"

ဧည့်သည်ကအိမ်ရှင်ကိုပြန်ပြီးနေရာပေးရတဲ့အထိကို ကေခိုင်ဂယောင်ချောက်ချားဖြစ် နေမိတယ်။ ဂမ်းသာစိတ်ကြောင့်ပါ။

"ဟုတ်ပါရဲ့ ဟုတ်ပါရဲ့ ဒေါ်လှခင်ရေဆရာတို့ဖို့ကော်ဖီဖျော်......ဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဒေါ်လှခင်ကကလေးထိန်းနေရတာ........ကေခိုင်ပဲ"

"မကေခိုင်ဘာမှလုပ်မနေနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့လဲမဆာဘူး အေးအေးသက်သာသာထိုင် ကျွန်တော်မေးတာဖြေ.....ဟုတ်ပြီလား"

"ညီမလေးတော်တော်ဂမ်းသာနေတယ်နဲ့တူတယ်၊ ပျာလောင်ကိုခတ်လို့"

စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင်ထိန်းလိုက်ပြီး ကေခိုင်ဂင်ထိုင်လိုက်တယ်။ ဒါတကယ်လေလား အိပ်မက်လားလို့တအံ့တသြစိတ်နဲ့လက်နှစ်ဖက်ကိုအပြန်ပြန်အလှန်လှန်ဆုပ်နယ်နေမိတယ်။

"ကဲ စိတ်ငြိမ်ပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့......ဟုတ်ကဲ့ဆရာ"

"အလွယ်ဆုံးစမယ်ဗျာ၊ ခုကွာရှင်းမှုမှာခင်ဗျားဘက်က ဘာတောင်းဆိုချင်သလဲ တောင်းဆိုစရာရှိလား"

"မရှိပါဘူးဆရာ သားလေးနဲ့နေခွင့်ရရင်ကေခိုင်ကျေနပ်ပါပြီ ဒီတခုပါပဲ"

"ဒီလိုလဲမဟုတ်သေးဘူးလေ ညီမလေးရဲ့၊ နောင်ရေးကရှိသေးတယ် ညီမတစ်ယောက် ထဲအတွက်မဟုတ်ဘူးလေ ကလေးနောင်ရေးကရှိသေးတယ်"

"ကေခိုင်ရှာကျွေးမှာပေါ့"

ဦးမျိုးဇော်တို့လင်မယားတစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြတယ်။သူတို့ လဲကေခိုင့်အကြောင်းကိုသိတန်သလောက်သိနေကြပြီးသားဆိုတော့ ကေခိုင့်ခံစားချက်ကို နားလည်နိုင်ကြပါတယ်။

"မကေခိုင်ကိုကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်၊ အားလုံးကင်းကင်းပြတ်ပြတ်ဖြစ်စေချင်တာ ကိုလဲသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်ကျွန်တော်ပြောမယ် ကျွန်တော်စေတနာအရင်းနဲ့ပြောတာနော် ခင်ဗျားကိုခြေမဲ့လက်မဲ့နဲ့ကလေးတစ်ယောက်လက်ဆွဲပြီး ဒုက္ခဖြစ်ရတာကျွန်တော် မမြင်ချင်ဘူး"

"ဒါပေမယ့်ဆရာရယ် ကေခိုင်စိတ်သန့်ချင်တယ်၊ သူ့အကူအညီဘာမှမလိုချင်ဘူး"

"အနိမ့်ဆုံးကလေးစားရိတ်တော့လစဥ်ထောက်ပံ့တာမျိုးရှိသင့်တယ်လေညီမရဲ့ သူလဲ အဖေပဲ"

"အို...သူ့သားမဟုတ်ပါဘူး၊ ကေခိုင့်သားပါ"

ကေခိုင်ကိုယ့်အဓိပ္ပါယ်နဲ့ကိုယ်ပြောလိုက်တာကို ဒေါ်ကေသီမောင်ကသဘောကျတဲ့ပုံနဲ့ပြုံးလိုက်ပြီး

"အေးပါကွယ် ဒါတော့ဒါပေါ့ ဒါပေမယ့်မမတို့မှာဂုဏ္ဍရားရှိတယ်၊ကိုယ့်ကိုယုံကြည်လို့လွှဲအပ်အားကိုးထားသူအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်တော့လုပ်ပေးရမှာပဲလေ"

"မကေခိုင်.......ခင်ဗျားစဉ်းစားကြည့်၊ အခုခင်ဗျားတို့ကွဲပြီးသွားကြပါပြီထား၊ အဂတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ကလေးလက်ဆွဲပြီးဒီအိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားရမယ်၊ ဘာခံစားခွင့်မှလဲမရှိဘဲချို့ချို့တဲ့တဲ့နေနေရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့မျက်နှာဒါးနဲ့လှီးပစ်လိုက်ဖို့ပဲရှိတော့တယ်"

"မဟုတ်တာဆရာရယ် ဆရာ့ကြောင့်မှမဟုတ်တာ"

"အဲဒါကို ဘယ်သူမှသိမှာမဟုတ်ဘူး၊ မျိုးဇော်ဆိုတဲ့ကောင်ကိုငှားလိုက်မိလို့ ကလေးမလေးတပြားတချပ်မှမရဘဲ ဆင်းဆင်းရဲရဲနေနေရပြီလို့ပဲလူတွေကတွေးကြလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော့်ထမင်းအိုးတော့ မခွဲပါနဲ့ဗျာ"

ကေခိုင်သိသလိုလိုတော့ရှိတယ်၊ နားမလည်ဘူး။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ မမ"

ယောကျ်ားဖြစ်သူစကားကိုပြုံးပြုံးကြီးနားထောင်နေတဲ့ ဒေါ်ကေသီမောင်ဘက်ကိုလှည့်ပြီးမေးလိုက်မိတယ်။

"ရှေ့နေညံ့လို့ကေခိုင်ခြေမဲ့လက်မဲ့ဖြစ်ရတယ်လို့ လူတွေကထင်ကြမှာပေါ့ ညီမလေးရဲ့ဒါဆိုရင်နောက်ကျရင် လူတွေကမမတို့လင်မယားကိုဘယ်အမှုအပ်တော့မလဲ"

"အဲတော့"

ကေခိုင်စိတ်ညစ်သွားတယ်။ သူတို့ပြောတာလဲဟုတ်သလိုလိုရယ်။ ကေခိုင့်အပေါ်အရမ်းကောင်းတဲ့ကျေးဇူးရှင်တွေနာမည်ပျက်မှာကိုလဲ ကေခိုင်မလိုလားဘူး။

"ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲမမရယ်"

ကေခိုင်တွေဝေသွားတာကိုကြည့်ပြီးတော့ လင်မယားနှစ်ယောက်အပြုံးချင်းဖလှယ်လိုက်ကြတယ်။

"ဒီလိုလုပ်မယ်လေ၊ ကေခိုင်လိုချင်တာက ကလေးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဒါဆိုရင် ရပြီ၊ ကျန်တဲ့အပိုင်းတွေကိုတော့ ကျွန်တော့်ဖာသာဆက်လုပ်မယ် ဟုတ်ပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ"

ကေခိုင်စိတ်လျှော့လိုက်ရပြီ။ ကိုကြီးဆီကဘာအခွင့်အရေးမှမလိုချင်ပေမယ့် ခုနကဦးမျိုးဇော်ပြောသလိုရှေ့နေသိက္ခာမကျရအောင်လဲ ထည့်စဉ်းစားပေးရဦးမယ်လေ။

နောက်တော့ကေခိုင့်ကိုမေးခွန်းတွေမေးကြတယ်၊ လက်ဂတ်လက်စားတွေအကြောင်းဘဏ်စာရင်းမှာဘယ်လောက်ရှိလဲ ဘယ်သူ့နာမည်နဲ့ထားတာလဲ၊ ခုနေတဲ့အိမ်ကဘယ်တုန်းကဂယ်တာလဲ၊ ဘယ်သူ့နာမည်ပေါက်မလဲ စုံနေတာပဲ။ ကေခိုင်သိတာလဲရှိတယ် တချို့ဟာတွေကိုတော့မသိဘူး။ မသိတာကများပါတယ်။ ကိုကြီးနဲ့လက်ထပ်ကထဲက ကေခိုင်ဒါတွေခေါင်းထဲထားခဲ့တာမှမဟုတ်တာ။

ခုတော့ရှေ့နေလင်မယားက ကေခိုင့်ကိုမေးလိုက်၊ စာရွက်ပေါ်မှာချရေးလိုက်၊ လက်

ငုတ်တွေရော၊ လက်ထက်ပွားတွေရောစာရင်းတို့.လိုက်နဲ့. စုံနေတာပဲ။

"တခြားမှာအိမ်တွေခြံတွေ ရှိသေးလား"

"မြို့သစ်မှာကိုကြီးရုံးကရတဲ့ မြေတကွက်တော့ရှိတယ်"

"အိမ်ပါလား"

"ပါတယ်၊ သေးသေးလေးပါ၊ ခုတော့ကိုကြီးတပည့်တယောက်ကိုအစောင့်ထားတယ်"

"အဲဒါလေးဆိုဘယ့်နှယ့်လဲ ကေသီ"

"ဘယ်နားမှာလဲ ညီမ"

"မသိဘူးမမ၊ ကေခိုင်တခါမှ မရောက်ဖူးဘူး"

"ငါ့ညီမကတော့လုပ်ပြီ"

"တကယ်ကိုမသိတာပါမမရယ်"

"ရှိစေတော့ ရှိစေတော့၊ ကိုယ့်ဖာသာပဲလိုက်စုံစမ်းတော့မယ်"

"ကေခိုင်နေစရာရှိပါတယ်မမရဲ့၊ ဒေါ်လေးနဲ့.သွားနေလို့.ရပါတယ်"

"နေတာတော့ ဘယ်မှာနေနေလေ၊ ကိုယ့်ဘက်ကတော့ရသင့်တာရအောင်လုပ်ရမယ်"

"မလိုချင်ပါဘူး မမရယ်"

ဦးမျိုးဇော်တို့.ကိုအားနာလို့.သာ မေးခွန်းတွေဖြေနေရပေမယ့် ကေခိုင်တော်တော်စိတ်ညစ်နေပြီ။ ဒါကိုဒေါ်ကေသီမောင်ကသဘောပေါက်ပုံရတယ်။

"ဒီမယ်ညီမလေး၊ မမပြောတာနားထောင်၊ အခုညီမတို့.အိမ်ထောင်သက်တလျှောက်မှာ ညီမလေးအိမ်မှုကိစ္စတွေမလုပ်ရဘူးလား၊ ဒီဦးစိုးလွင်ကိုဂေယျာဝစ္စလုပ်မပေးရဘူးလား"

"လုပ်ပေးရတာပေါ့"

"အင်းလေ ဒါဆိုရင် ဉပမာပြောမယ်ကွာ အိမ်ဖော်လခနဲ့.ပဲတွက်ကြည့်ပါဦး နဲ့တဲ့နှစ်တွေလတွေလား၊ အဲဒီအတွက်အဖိုးအခ လုပ်အားခပြန်တောင်းတယ်လို့.မှတ်"

ဒေါ်ကေသီမောင်ပြောတာလဲ နည်းလမ်းကျသလိုလိုပဲ။ ဒါပေမယ့် ကေခိုင့်စိတ်ထဲမှာတော့ဘာကိုမှမလိုချင်ဘူး၊ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းဖြစ်ချင်တယ်။

"နောက်ပြီး ကလေးစားစရိတ်"

"မလိုချင်ဘူး မမ"

"လုပ်ပြန်ပြီ"

"အဲဒါတခုတော့ ချမ်းသာပေးပါမမရယ်၊ လစဉ်လတိုင်းသူ့.ဆီကရရမယ်ဆိုပြီး မျှော်လင့်မနေချင်ဘူး၊ ဒါကိုအကြောင်းပြုပြီးပတ်သတ်မနေချင်ဘူး"

ဒေါ်ကေသီမောင်ကဦးမျိုးဇော်ကိုလှမ်းကြည့်ပါတယ်။ ဦးမျိုးဇော်ကပြုံးနေလိုက်ပြီးတော့ လက်ထဲကရေးလက်စစာကိုဆက်မရေးဘဲ ကေခိုင့်ကိုကြည့်တယ်။

"ဘာဖြစ်လို့.လဲဆရာ"

"ရတယ်၊ အဲဒါကိုဖြေရှင်းလို့.ရတယ်၊ ကျွန်တော်ကြည့်လုပ်ပေးမယ်၊ လစဉ်ကလေးစရိတ်ထောက်ပံ့ကြောင်းတောင်းမနေတော့ဘူး"

"ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဆရာရယ်"

နားမလည်သလိုလှမ်းကြည့်တဲ့ ဒေါ်ကေသီမောင်ကိုဦးမျိုးဇော်က မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်တာကေခိုင်မြင်လိုက်တယ်။ ဘာတွေလဲ၊ ကေခိုင်နားမလည်ဘူး ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကိုကြီးဆီက

ထောက်ပံ့ကြေးကိုတသက်လုံးမယူရဘူးဆိုရင် ကေခိုင်ကျေနပ်ပြီ။

ကေခိုင်ငြိမ်သွားပေမယ့် ဒေါ်ကေသီမောင်ကငြိမ်မနေဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲပြောပြ ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ဦးမျိုးဇော်လက်မောင်းကိုကိုင်လှုပ်တယ်။

"လွယ်လွယ်လေးပါကေသီရယ်၊ အားလုံးစုပြီးခုတခါထဲတောင်းထည့်လိုက်မှာပေါ့"

"ရပ့်မလား"

"ရမှာပါ၊ ကေခိုင်ကတခြားဘာမှတောင်းဆိုတာမှမဟုတ်တာ၊ သူ့တို့ဘက်ကဒီ လောက်တော့လိုက်လျှောရမှာပေါ့၊ ဆရာဦးလှညွှန့်ကလဲ ဒါမျိုးဆိုချက်ချင်းသဘောတူမှာ၊ သူ့လူနာမှာမှမဟုတ်တာ"

အမှန်ပြောရရင် ကေခိုင်ဒီလိုမျိုးလဲမလိုချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်ကေခိုင့်အတွက်တကယ့် စေတနာနဲ့လုပ်နေသူတွေကိုဘယ်လိုလုပ်တားဖို့သင့်တော်မှာလဲ။ သက်ပြင်းချရင်းအိမ်ပြင် ဖက်ကိုပဲ လှမ်းငေးနေမိတယ်။

အပိုင်း (၆၈)

ဦးမျိုးဇော်ပြောသလိုပါပဲ ၊ ကေခိုင့်ဖက်ကတောင်းဆိုမှုတွေကို ဦးလှညွှန့်ဦးဆောင် တဲ့ကိုကြီးဖက်က အကျိုးဆောင်တွေကချက်ချင်းလက်ခံခဲ့ပါတယ်။ ကေခိုင်ကတော့ ဦးမျိုးဇော် ဘာတွေလုပ်ပြီးဘာတွေရေးသားတောင်းဆိုလိုက်သလဲဆိုတာကိုတောင် မသိပါဘူး။ စိတ်လဲ မဝင်စားဘူး။ လွတ်လပ်တဲ့ဘဝတခုကိုပိုင်ဆိုင်ရတော့မယ်ဆိုတာကိုပဲတွေးပြီးပျော်နေမိတယ်။

အစီအစဉ်တွေအားလုံးက တက်သုတ်ရိုက်လုပ်ရပေမယ့်လို့ ကိုကြီးရောသူ့ရှေ့နေ ဦးလှညွှန့်ကပါ ခေသူတွေမဟုတ်ကြတော့ အမြန်ဆုံးပြီးသွားပါတယ်။ ကိုကြီးကတော့နေရာ သစ်ကိုပြောင်းရွှေ့ဖို့တရက်နှစ်ရက်လောက်နောက်ကျသွားတယ်။

တရားသူကြီးရှေ့မှာဦးလှညွှန့်နဲ့ဦးမျိုးဇော်ကဘာတွေပြောပြီး တရားသူကြီးကဘာ တွေဖတ်ပြနေတာကိုတောင် ကေခိုင်စိတ်မဝင်စားမိဘူး။ ကြားလဲမကြားဘူး။ ကေခိုင့်အတွေး တွေကပျော်စရာအနာဂတ်တခုဆီမှာပဲ တဝဲဝဲလည်ရင်းပျော်နေတယ်။

ဟိုဖက်အခြမ်းမှာထိုင်နေတဲ့ ကိုကြီးကကေခိုင့်ကိုလှမ်းလှမ်းပြီးငေးနေပေမယ့် ကေခိုင် ကတော့သူ့ကိုရှိတယ်တောင်သတိမထားမိဘူး။ နောက်တော့တရားသူကြီးကမေးခွန်းတွေမေး တယ်။ အစပိုင်းမှာနဲနဲကြောင်နေပေမယ့် နောက်ပိုင်းတော့ခပ်သွက်သွက်ပဲဖြေနိုင်ပါတယ်။ ဘာတွေဘယ်လိုမေးမယ် ဘယ်လိုဖြေရမယ်ဆိုတာ ဦးမျိုးဇော်နဲ့ဒေါ်ကေသီမောင်ကကေခိုင့် ကိုနှုတ်တိုက်သင်ပေးထားပြီးသားလေ။

နောက်တော့ ကိုကြီးကိုလဲမေးတယ်။ ကိုကြီးကိုမေးမြန်းတာတော့ခပ်တိုတိုပါပဲ။ သိပ် မကြာလိုက်ဘူး။ သူ့ဂတ္တရားအတိုင်းမေးမြန်းပြောဆိုပြီးတာနဲ့တရားသူကြီးကကေခိုင်နဲ့ကိုကြီး ကိုကွာရှင်းစာချုပ်မှာလက်မှတ်ထိုးခိုင်းပြီး သူကိုယ်တိုင်လဲထိုးတယ်။ အသိသက်သေတွေ လက်မှတ်ထိုးပြီးခဏအကြာမှာတော့ ကွာရှင်းစာချုပ်တခုကေခိုင့်လက်ထဲကိုရောက်လာတယ်။

"သွားကြမယ်လေကေခိုင် ပြီးပြီ"

ဒေါ်ကေသီမောင်က လက်တို့ပြီးလာပြောတော့မှ ကေခိုင်ကယောင်ကတမ်းနဲ့ထရပ် လိုက်မိတယ်။ တရားသူကြီးကိုဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်ပြီးအခန်းအပြင်ကိုအထွက်မှာကိုကြီးအနား ကိုရောက်လာတယ်။ မျက်နှာကလဲမှုံလို့မှိုင်းလို့။

"ကေခိုင်မှတ်မိသေးလားကိုယ်တို့လက်ထပ်တုန်းကလဲ ဒီတရားသူကြီးပဲသိလား၊

တိုက်ဆိုင်လိုက်တာနော်"

ကေခိုင်တော့မမှတ်မိတော့ပါဘူး ဒါပေမယ့်ပါးစပ်ကတော့လွှတ်ကနဲပြောလိုက်မိတယ်။

"ဟုတ်လား၊ ကောင်းတာပေါ့"

"ဘာရယ်"

ကေခိုင့်အဖြေစကားကြောင့် ကိုကြီးကြောင်သွားပြီးပြန်ထပ်မေးလိုက်တယ်။ ကေခိုင် ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိဘူး တော်သေးတယ် ဒေါ်ကေသီမောင်ဝင်ကယ်လို့။

"အဖွင့်အပိတ်ညီသွားတာပေါ့ရှင်၊ မဟုတ်ဘူးလား"

ကိုကြီးပြုံးတာမြင်လိုက်ရတယ်၊ အောင့်သက်သက်အပြုံး။

"ဂရုစိုက်နော်ကေခိုင်၊ သွားတော့မယ်"

မသာမယာမျက်နှာနဲ့ ကိုကြီးနှုတ်ဆက်ထွက်သွားတော့ ကေခိုင်နောက်ကနေငေးနေ မိတယ်။ လွမ်းလို့နှမြောတမ်းတလို့မဟုတ်ပါဘူး။ နောင်ပြန်ဆုံစရာမရှိတော့တဲ့သူတယောက် ကိုကြည့်နေမိသလိုမျိုးပါ။

အိမ်ကိုပြန်တော့ကိုကြီးပါမလာပေမယ့် ဦးလှညွန့်တို့အဖွဲ့ပါလိုက်လာတယ်။

"ကဲ....မကေခိုင်ရေ စာရင်းဇယားလေးတွေပြောလိုက်ကြရအောင်"

အိမ်ရောက်တော့ ဦးလှညွန့်က စကားမစပ်။

"ကေခိုင်ဘာမှမသိဘူး၊ မပြောတတ်ဘူးဦးလှညွန့်ရယ်၊ ဒီကဆရာတို့အမတို့ကိုသာ ရှင်းပြလိုက်ပါတော့"

နားမလည်သလိုကြည့်နေတဲ့မျက်လုံးတွေကိုမမြင်ယောင်ပြုရင်း အဝတ်အစားလဲဖို့ အိမ်ထဲကိုဝင်ခဲ့တယ်။ အိပ်ခန်းထဲရောက်တော့ အိပ်ပျော်နေတဲ့သားလေးကိုယပ်ခပ်ပေးနေတဲ့ ဒေါ်လှခင်က ဆီးပြီး။

"ဘာလုပ်ထားရမှန်းမသိလို့ ဒီအတိုင်းပဲထိုင်နေလိုက်တယ် ကေခိုင်ရေ"

"ဘာလုပ်ဖို့လဲဒေါ်ဒေါ်"

"အော်..........အထုပ်ပဲပြင်ရမလား၊ ပစ္စည်းတွေသိမ်းရမလား၊ ဘာမှန်းကိုမသိလို့"

"ကေခိုင်လဲမသိဘူးဒေါ်ဒေါ်ရဲ့၊ ပြီးမှပဲဆရာတို့ကိုမေးကြည့်ရမယ်"

"ဒေါ်ဒေါ်လဲမသိပါဘူးကွယ်၊ အရင်ကကေခိုင်ပြောဖူးတာက ဆရာ့အိမ်မှာဆက်မနေ တော့ဘူးဆို"

"မနေတာတော့မနေဘူးလေ၊ ဒါပေမယ့်ချက်ချင်းဆင်းစရာမလိုသေးပါဘူး"

"အင်းပေါ့ကွယ်၊ အခြေအနေကြည့်လုပ်ကြတာပေါ့၊ စိတ်တော်မကောင်းဘူးကွယ်"

"ကေခိုင့်အတွက်တော့ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ ကောင်းရာမွန်ရာရောက် ရပြီလို့သာမှတ်လိုက်ပါ"

ပေါ့ပါးလွတ်လပ်စွာပြောရင်း ကေခိုင်အဝတ်အစားလဲလိုက်တယ်။ သတို့သမီးမဟုတ် ပေမယ့်တရားရုံးသွားရမှာဆိုတော့ ပွဲနေပွဲထိုင်လိုဝတ်စားသွားမိတာအခုမှ စိတ်ကျဉ်းကျပ်သလို ဖြစ်နေတယ်လေ။

ကေခိုင်အဝတ်လဲနေတာကို ဒေါ်လှခင်ကငေးစိုက်ကြည့်နေတာကို ကေခိုင်မှန်ထဲက မြင်လိုက်ရတယ်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲဒေါ်ဒေါ်"

ကေခိုင်လှမ်းမေးလိုက်တော့။

"အော်.......ကေခိုင်ကလှတုန်းပဲနော်၊ အသက်ကလဲငယ်သေးတော့ဘယ်သူမှကလေး အမေလို့ထင်မှာမဟုတ်ဘူး"

"အဲဒါဘာဖြစ်သလဲ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့"

"အခုဆိုလွတ်လွတ်လပ်လပ်လဲဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ ပိုးချင်ပန်းချင်တဲ့သူတွေဝိုင်းဝိုင်း လည်နေမှာပဲလို့တွေးမိလို့ပါ"

"ကေခိုင်အဲဒါတွေစိတ်မဝင်စားတော့ပါဘူးဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ အခုကေခိုင့်ခေါင်းထဲမှာသားပဲ ရှိတယ် သားကကေခိုင့်ဘဝပဲ"

ဒေါ်လှခင်ကပြုံးတယ်၊ စနာနားလည်တဲ့အပြုံး။

"ဘာလို့ပြုံးတာလဲ ဒေါ်ဒေါ်"

"ကေခိုင်ကစိတ်မဝင်စားပေမယ့် ယောကျ်ားတွေကတော့ကေခိုင့်ကိုစိတ်ဝင်စားကြ မှာပဲ"

ဟုတ်ချင်လဲဟုတ်မှာပေါ့ ဒါပေမယ့်ကေခိုင်ကသူတို့ကို ခေါင်းထဲမှာမှမရှိဘဲ။ လွတ်လပ် တဲ့မိန်းမတယောက်ကိုယောကျ်ားတွေကစိတ်ဝင်စားတာဆန်းကျယ်တဲ့ကိစ္စမှမဟုတ်တာ။ ရုတ်တရက်ကေခိုင့်မျက်လုံးထဲမှာကိုသန်းထိုက်ကိုပြေးမြင်လိုက်မိတယ်။ သူဘယ်ဆီမှာရောက် နေပြီလဲမသိဘူး။ တမ်းတမိတယ်မဟုတ်ပေမယ့် ခုချိန်မှာကေခိုင်ဟာလွတ်လပ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီဆိုရင် သူဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ၊ ဘာလုပ်မလဲဆိုတာသိချင်လာမိတယ်။

"ဟောကြည့် ငြိမ်သွားပြီ"

ကေခိုင်စဉ်းစားရင်းငြိမ်သွားတာမြင်လို့ဒေါ်လှခင်ကလှမ်းပြီးစတယ်။ ကေခိုင်ရှက်ပြုံး လေးပြုံးရင်းခေါင်းကိုခါမိတယ်။ သူကတော့ခုချိန်ဆိုကေခိုင့်ကိုသတိရချင်မှတောင်ရတော့မယ်။ လပိုင်းလောက်ပတ်သတ်ခဲ့တဲ့မိန်းကလေးတယောက်ကို သူမေ့ချင်မေ့နေလောက်ပြီပေါ့။

အပိုင်း (၆၉)

ကိုကြီးနဲ့ကွာရှင်းမှုမှာ ဦးမျိုးဇော်ရဲ့ဆောင်ရွက်မှုကြောင့်ကေခိုင် အတော်အသင့် အကျိုးရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒေါ်ကေသီမောင်ကနည်းလိုက်တာလို့ပြောပေမယ့် ကေခိုင်ကဒါလောက် တောင်လိုချင်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ကေခိုင့်ကိုပေးထားတဲ့လက်ဝတ်လက်စားတွေ၊ မြို့သစ်က အိမ်ကလေးနဲ့ ငွေသားသိန်း ၅ဝလောက်ရလိုက်ပါတယ်။

လက်ရှိနေတဲ့အိမ်ကိုဆက်ပြီးနေလိုကနေနိုင်ပါတယ်လို့ဦးစိုးလွင်ကပြောပေမယ့် ကေခိုင်ကမနေချင်ဘူး၊ ဆင်းဖို့ပြင်မိတယ်။

"ကေခိုင်ဘယ်ကိုသွားမှာလဲဟင်"

မျက်နှာမသာမယာနဲ့ဒေါ်လှခင်မေးတော့ ကေခိုင်လဲစိတ်မကောင်းဘူး။ ကေခိုင့်အနေ နဲ့ဒေါ်လှခင်ကိုဆက်ခေါ်ထားဖို့မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလေ။ဒီကိစ္စကိုဖွင့်ဟမပြောပေမယ့်ဒေါ်လှခင် လဲရိပ်မိပြီးသား။ ကေခိုင်ကိုယ်တိုင်ကလဲပြောလို့မှမထွက်ဘဲ။

"ဒေါ်လေးတို့အိမ်ကိုပဲ ရွှေ့ရမှာပေါ့"

"အိမ်တလုံးရတယ်ဆို"

"မြို့သစ်မှာဒေါ်လှခင်ရဲ့၊ ပေးတယ်၊ နောက်ပြီးလူနေလဲကျဲတော့မိန်းကလေး တစ်ယောက်ထဲသွားနေဖို့မသင့်တော်ဘူး"

"ဒါဆိုဘာယ်လိုလုပ်မလဲ"

"ခုနေနေတဲ့ကိုကြီးတပည့်ကသူ့ကိုပဲဆက်ငှားထားပါတဲ့၊ အိမ်လခပေးမယ်တဲ့"

"ဒါဆိုဘာယ်ဆိုးလို့လဲကေခိုင်ရဲ့ အိမ်လခရနေတော့ပုံမှန်ဂင်ငွေလေးရှိတာပေါ့"

"တလမှတစ်သောင်းပါဒေါ်လှခင်ရယ်၊ ကိုကြီးတပည့်၊ ကေခိုင်နဲ့လဲရင်းနှီးနေတော့

ပိုတောင်းဖို့လဲမကောင်းဘူး"

"ကေခိုင့်ဒေါ်လေးအိမ်ကကျယ်ရဲ့လား"

ဒေါ်လေးအိမ်ဆိုတာကသူ့မိသားစုနဲ့တင်ပြွတ်သိပ်ကြပ်ညပ်နေတာ။ ကေခိုင်တို့သားအမိနေခဲ့တဲ့အဖီလေးကလဲ ခုဆိုမရှိတော့ဘူး။

"ဘေးမှာထပ်ချဲ့မယ်လို့ဒေါ်လေးကိုပြောထားတယ်၊ အဲဒါပြီးရင်တော့ပြောင်းမယ်"

ဒေါ်လေးနဲ့တိုင်ပင်ပြီးဘေးမှာအဆောင်လေးတခုထပ်ထုတ်ဖို့လက်သမားပန်းရံကိုခေါ်ပြတော့ဒေါ်လေးအိမ်ကလဲတော်တော်လေးယိုင်နဲ့ယိုယွင်းနေတာကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။

"မထူးပါဘူးဒေါ်လေးရယ်၊ တလက်စထဲနဲ့အိမ်ကိုပါပြင်လိုက်တော့ ကေခိုင်ပေးမယ်"

"အဆင်ပြေပါ့မလား"

"ပြေပါတယ် ဒေါ်လေးရဲ့"

ဒီလိုနဲ့ပဲကေခိုင့်အတွက်အဆောင်ချဲ့ရင်းဒေါ်လေးအိမ်ကိုပါပြင်လိုက်တော့ လက်ထဲရှိတဲ့ပိုက်ဆံကလေးကုန်လုနီးပါးကိုဖြစ်သွားတယ်။

ဒါတောင်မှဦးမျိုးဇော်နဲ့ဒေါ်ကေသီမောင်ကရှေ့နေခလျှော့ပေးလို့။ ကေခိုင်ကသုံးသိန်းကန်တော့ပေမယ့်သူတို့ကလမ်းစရိတ်ဆိုပြီးတသိန်းပဲယူရှာပါတယ်။ဒါ့ကြောင့်ကေခိုင်ဒေါ်လေးအိမ်ကိုပြောင်းတဲ့အခါ ဒေါ်လှခင်ကိုတောင်သိပ်ပြီးမပေးလိုက်နိုင်ဘူး။ ဒေါ်လေးအိမ်နဲ့ဆန့်မှာမဟုတ်တဲ့သားရဲ့ကလေးပစ္စည်းတွေနဲ့ကေခိုင့်အသုံးအဆောင်အဂတ်အစားတွေကိုပဲ များများစားစားခွဲဂေပေးလိုက်နိုင်တယ်။

ဒေါ်လေးအိမ်မှာအခြေတကျဖြစ်တဲ့အချိန်မှာတော့ ကေခိုင့်လက်ထဲမှာပိုက်ဆံပြတ်သလောက်ဖြစ်နေပြီ။ ဒေါ်လေးသိရင်စိတ်မကောင်းမှာစိုးလို့ဒေါ်လှခင်ကိုပဲလှမ်းမှာအဖေါ်ပြုပြီးလက်ကောက်တကွင်းသွားရောင်းလိုက်တယ်။ ပထမဆုံးထုခွဲခြင်းအနေနဲ့ပေါ့။

"နောက်ဒါမျိုးမလိုက်ပါရစေနဲ့ကွယ်"

ဒေါ်လှခင်ကလဲစိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာနဲ့ပြောရှာတယ်။ ဒါပေမယ့်ကေခိုင်လဲဘာတတ်နိုင်မှာလဲ လောလောဆယ်ကေခိုင့်မှာဂင်ငွေဆိုတာရှိမှမရှိသေးတာ။

"ကေခိုင်အလုပ်လုပ်တော့မှာပါ ဒေါ်လှခင်ရဲ့"

ကိုယ့်အတွက်စိတ်ပူရှာသူကိုပြန်အားပေးလိုက်ရပေမယ့် ကေခိုင်လဲရင်လေးမိတယ်။ အလုပ်တခုမရသေးသရွေ့တော့ ဒီလိုပဲထုခွဲရောင်းချနေရဦးမှာပါပဲ။

ဒေါ်လေးရှေ့မှာတော့ဘာမှမဟုတ်သလိုနေပြလိုက်ပါတယ်။ ဒေါ်လေးရဲ့ကျေးဇူးတွေကေခိုင့်မှာတပုံတပင်ကြီးရှိသလိုခုချိန်မှာ ကေခိုင်ကဒေါ်လေးရဲ့အရိပ်မှာပြန်နေနေရပြီမဟုတ်လား။ ကေခိုင့်ကြောင့်ဒေါ်လေးမှာဂန်ထုပ်ဂန်ပိုးမဖြစ်စေချင်ဘူးလေ။

နောက်ပြီးဒေါ်လေးရှေ့မှာကေခိုင်ဒုက္ခရောက်ပြလို့မဖြစ်ဘူး။ ဦးစိုးလွင်နဲ့ကွာရှင်းတဲ့ကိစ္စမှာပြောမရလို့လက်ပိုက်ကြည့်နေခဲ့ရပေမယ့် ဒေါ်လေးကကေခိုင့်ကိုသိပ်ကျေနပ်လှတာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ရှေ့မှာဒုက္ခရောက်နေတာမြင်ရလို့ကတော့ ကေခိုင့်ကိုအပြစ်တင်လို့ဆုံးတော့

မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါ့ကြောင့်ကေခိုင်ဒေါ်လေးရှေ့မှာဆိုရင် ဘာမှမဖြစ်သလိုနေတယ်။ ပေါ့ပေါ့ ပါးပါးပဲသုံးလိုက်စွဲလိုက် ဂယ်လိုက်ခြမ်းလိုက်နဲ့သူငွေးမပုံဖမ်းထားရတယ်။

ဒေါ်လေးရဲ့သားသမီးတွေကလဲသားလေးကို ဂိုင်းချစ်နေကြတော့ နေရထိုင်ရအဆင် ပြေပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လဲကေခိုင့်လက်ဂတ်လက်စားတွေက တဒိဒိနဲ့လျော့လျော့လာရတော့ တယ်။ ကေခိုင်မှီခိုနေရတဲ့ဒေါ်လေးရဲ့မိသားစုကလဲပန်ထမ်းမိသားစုဆိုတော့ သိပ်ပြီးပြေပြေ လည်လည်ရှိရှာတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါ့ကြောင့်သူတို့နဲ့အတူနေတဲ့အခါအိမ်စားစရိတ်ကိုကေခိုင်က အများစုပံ့ပိုးပေးနေရတာလဲပါတယ်လေ။ ပိုက်ဆံတပြားမှမပေးလဲဒေါ်လေးကကျွေးထားမှာပါ။ ဒါပေမယ့် အလကားစားနေရတာမဖြစ်သင့်ဘူးလို့ကေခိုင်ထင်တယ်။

ခုချိန်မှာကေခိုင်တဖြည်းဖြည်းနဲ့သိလာရတာက အလုပ်တခုအမြန်လိုအပ်နေပြီဆိုတာ ပဲ။ ဂင်ငွေကောင်းတဲ့အလုပ်တခုအမြန်ရမှဖြစ်တော့မယ်။ အဆိုးထဲကအကောင်းလို့တခုဖြစ်လာ တာကဒေါ်လေးသားသမီးတွေအတန်းကြီးလာကြတော့ ကျောင်းချိန်တွေလွဲကုန်တာပဲ။ အိမ်မှာ လူမပြတ်တော့ဘူး။ ဒေါ်လေးသားသမီးတွေကလည်းသားလေးကိုချစ်ကြတော့ ကလေးထိန်း ပေးဖို့မပူရတော့ဘူး။ ကေခိုင်လွတ်လွတ်လပ်လပ်အလုပ်ထွက်ရှာလို့ရပြီပေါ့။ အလုပ်ဂင်မယ် ဆိုလဲအဆင်ပြေသွားပြီ။

အလုပ်လျှောက်မယ်၊ အလုပ်ရှာမယ်ပြင်တော့မှကေခိုင်မေ့နေတဲ့ကွန်ပြူတာသင်တန်း ကိုသွားသတိရတယ်။ အလုပ်တွေရှုပ်နေတာနဲ့သင်တန်းဆင်းလက်မှတ်တောင်သွားမယူမိဘူး။ ပြောရမယ်ဆိုရင်သင်တန်းကိုတောင်မှကေခိုင်ဆုံးအောင်တက်ခဲ့တာမှမဟုတ်ဘဲလေ။ ဒါပေမယ့်အလုပ်လျှောက်တဲ့အခါပြနိုင်အောင်လို့ သင်တန်းဆင်းလက်မှတ်လေးတခုတော့ လိုမယ်။ ကေခိုင့်မျက်လုံးထဲမှာချက်ချင်းပေါ်လာတာက ဆရာကိုနေလင်း။

ဆရာကိုနေလင်းကသဘောကောင်းတယ်။ တကယ်လို့ကေခိုင်သာအကူအညီတောင်း ရင်အောင်လက်မှတ်တခုရအောင်တော့သူလုပ်ပေးနိုင်မှာပဲ။ ကေခိုင်လဲကွန်ပြူတာကိုအတော် လေးကိုင်တတ်သုံးတတ်နေပြီပဲ။ သင်တန်းဆုံးအောင်မတက်ခဲ့ရတာ ဘာမှသိပ်မထိခိုက်လှဘူး လို့ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လက်မှတ်တစောင်တော့လိုသေးတယ်လေ။

တရက်မှာကေခိုင်မြို့ထဲထွက်လာခဲ့တယ်။ လာတုန်းကလာပြီးမှသင်တန်းလေ့ခါးရင်းမှာ ကေခိုင်ချီတုံချတုံဖြစ်နေမိသေးတယ်။ နောက်မှစိတ်တင်းပြီးတက်သွားလိုက်တယ်။

မှန်တံခါးဂကလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ဆရာကိုနေလင်းစာသင်နေတာကိုမြင်ရတယ်။ ကေခိုင့်ကိုမြင်လိုက်တော့အံ့သြသွားပုံရတယ်။ ခဏစောင့်လို့လက်ဟန်ခြေဟန်ပြပြီး စာဆက် သင်နေတယ်။

တစ်မိနစ်လောက်ပဲကြာပါတယ် ကေခိုင်ထိုင်စောင့်နေတဲ့ဧည့်ကြိုခုံလေးဆီကို ကိုနေလင်းရောက်လာတယ်။

"ဆရာ"

ကေခိုင်ကမတ်တပ်ရပ်ပြီးနှုတ်ဆက်လိုက်တော့

"ထိုင်ထိုင်... ဆိုပါဦး၊ ဘယ်ကမျက်စိလည်လာတာလဲ"

"ဒီကိုပါပဲဆရာ"

"မဆုံးသေးတဲ့သင်တန်းဆက်တက်မလို့လား"

"မဟုတ်ပါဘူးဆရာရယ်၊ ကျွန်မတို့ ဆက်ရှင်ကပြီးသွားပြီမဟုတ်လား"

"ကြာလှပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားကလဲဆိုင်းမဆင့်ဗုံမဆင့်ပျောက်သွားတာကိုး"

"မအားလို့ပါဆရာရယ်၊ ကိစ္စတွေကလဲရှုပ်နေလို့"

"ခင်ဗျားတို့ ဆက်ရှင်ကချာတိတ်မတွေကတော့မကေခိုင် အိမ်ထောင်ကျသွားလို့ ဖြစ်မယ်တဲ့ ဟုတ်သလား"

"ပေါက်တီးပေါက်ရှာဆရာရယ်၊ ဘယ်ကအိမ်ထောင်ကျရမှာလဲ"

ပါးစပ်ကဒီလိုပြောလိုက်ပေမယ့် စိတ်ထဲကတော့အိမ်ထောင်ကျတာမဟုတ်ဘူး အိမ်ထောင်နဲ့ကွဲဖို့လုပ်နေတာလို့ ဆရာ့ကိုပြောလိုက်မိတယ်။ ကေခိုင့်စကားကြောင့်ကိုနေလင်း မျက်နှာဝင်းပလာတယ်။

"တော်သေးတာပေါ့ဗျာ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ"

"ဟို.......ဟာ.........ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး"

ကိုနေလင်းဖြစ်ပျက်နေတာကိုစိတ်ထဲကအသာကျိပ်ပြုံးလိုက်ရင်း ဟိုငြိမ်းချမ်းဆိုတဲ့ ကောင်လေးကိုပါ သတိရလိုက်မိတယ်။ ဒီကောင်လေးလဲခုဆိုဘယ်များရောက်နေသလဲပေါ့။

"အခုကျွန်တော်ဘာကူညီရမလဲ၊ သင်တန်းဆက်တက်ချင်တာလား"

"ဟို...ဟိုလေဆရာ"

ကေခိုင်ဘယ်ကစပြောရမှန်းမသိဘူး ဖြစ်နေတယ်။

"ဆက်တက်မယ်ဆိုရင် အခုဆက်ရှင်ကတော့လူပြည့်နေပြီ၊ ပြီးလဲပြီးခါနီးပြီ၊ ဒါပြီးရင် လာမယ့်သုံးနာရီတန်းမှာတော့ လူလဲနဲတယ်၊ course ကလဲတဂက်လောက်ပဲရှိသေးတယ်။ ခင်ဗျားသင်ပြီးသားတွေတောင်ပါတယ်၊ ပြန်နွေးရင်းလိုက်တက်ရင်အဆင်ပြေလိမ့်မယ်"

ကိုနေလင်းကသူ့စိတ်ကူးနဲ့သူပြောနေတော့...

"ဆရာ....အဲဒါလေကျွန်မက"

"အို....ပိုက်ဆံထပ်ပေးစရာမလိုပါဘူး အရင်တခေါက်ကပေးပြီးသားပဲ။ course ကုန်အောင်မသင်လိုက်ရလို့ပြန်တက်တာပဲ ရပါတယ်"

စေတနာတွေဗလပွနဲ့သူပြောလိုရာစွတ်ပြောနေတဲ့ကိုနေလင်းကိုကြည့်ပြီး ကေခိုင် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိအောင်ဖြစ်နေတယ်။

"မကေခိုင်အဆင်ပြေသလိုလုပ်လေ၊ ကျွန်တော်တို့ဖက်ကပြဿနာမရှိပါဘူး"

ကေခိုင်အားနာလိုက်တာ၊ ဘယ်ကဘယ်လိုပြောရမှန်းလဲမသိတော့ဘူး။ နောက်တော့ မှအကြံတခုရသွားတာနဲ့...

"ဟုတ်ကဲ့ပြန်တက်မှာပါဆရာ၊ ဒါပေမယ့်ဟိုဟာကျွန်မကအလုပ်လျှောက်လွှာတင်စရာ ရှိလို့အောင်လက်မှတ်ကလေးကြိုထုတ်ပေးလို့ရမလားဆရာ"

"ရတာပေါ့ ရတာပေါ့ ပြဿနာမရှိပါဘူး"

"ကျွန်မကအားနာလို့"

"ဘာမှအားမနာနဲ့၊ ခင်ဗျားနာမည်နဲ့အောင်လက်မှတ်ကအဆင်သင့်ရှိတယ်"

"ရှင်"

ကိုနေလင်းက အားရပါးရ ပြုံးလိုက်ရင်း

"သင်တန်းတက်ရင်အောင်လက်မှတ်ပေးရမှာပဲလေ၊ ခင်ဗျားကသင်တန်းပျက်တတ် တော့ တနေ့မဟုတ်တနေ့ပြန်လာတက်မှာပဲဆိုပြီးကျွန်တော်က လက်မှတ်လုပ်ထားလိုက် တာ။ ဓါတ်ပုံပါလား"

"ပါတယ်ဆရာ"

ကေခိုင်ကပိုက်ဆံအိတ်ကလေးဖွင့်ပြီး အထဲကလိုင်စင်ပုံတစ်ပုံထုတ်ပေးလိုက်တယ်။

"နှစ်ပုံလိုတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

အလုပ်ရှာဖို့ရည်ရွယ်ထားတော့ ကေခိုင့်ဆီမှာဓါတ်ပုံတွေအဆင်သင့်ရှိက်ပြီးသားရှိနေတယ်။ ဒ့ါကြောင့်နောက်တစ်ပုံထပ်ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။

ကိုနေလင်းက လက်ဖါးထဲမှာထည့်ထားတဲ့ကေခိုင့်ပုံလေးတွေကို ခပ်စူးစူးစိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း

"ခဏလေးနော်"

"ကေခိုင်အချိန်ရပါတယ်ဆရာ၊ အေးအေးဆေးဆေးသာလုပ်ပါ၊ ဆရာ့အတန်းလဲရှိသေးတယ်မဟုတ်လား"

"ရတယ်၊ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ခိုင်းထားတယ်၊ ဒီကပဲစောင့်နေ"

ကိုနေလင်းအတွင်းခန်းဖက်ကို ဝင်သွားပြီးငါးမိနစ်တောင်မကြာပါဘူး စက္ကူအိတ်တလုံးနဲ့ပြန်ထွက်လာတယ်။

"ရော့. ဒီမှာလက်မှတ်"

စက္ကူအိတ်ကြီးထဲကထုတ်ကြည့်လိုက်တော့ ကေခိုင့်နာမည်နဲ့သင်တန်းဆင်းလက်မှတ်ကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။ ဓါတ်ပုံနှစ်ပုံတောင်းသွားပေမယ့်ကပ်ထားတာက တစ်ပုံထဲ။ မေးချင်ပေမယ့်အားနာလို့မမေးလိုက်တော့ဘူး။

"ဓါတ်ပုံပေါ်ကတံဆိပ်ကတော့ အဖျားလေးပဲမိလိုက်တယ်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲဆရာ"

"ဓါတ်ပုံကပ်ပြီးတံဆိပ်တုံးနှိပ်ဖို့ကိုခင်ဗျားပုံပျက်သွားမှာစိုးတာနဲ့. ဘေးကိုနဲနဲလွဲထုလိုက်တော့ ဓါတ်ပုံနဲ့တံဆိပ်တုံးနဲနဲလွဲသွားတယ် ဟဲဟဲ"

"ရပါတယ်ဆရာရဲ့. အောင်လက်မှတ်မှန်းသိရင်ပြီးတာပဲ၊ ကျွန်မပြန်လိုက်ဦးမယ်နော်၊ ဆရာလဲစာသင်လတ်စနဲ့ဆက်မနှောင့်ယှက်တော့ပါဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ဒါနဲ့ဘယ်နေ့လာတက်မလဲ"

"ဒီနေ့နဲ့နက်ဖြန်တော့မရသေးဘူး ဆရာရဲ့၊ အလုပ်ကိစ္စသွားရဦးမှာဆိုတော့"

"ဒါဆိုလဲ သဘက်ခါညနေ ၃နာရီလောက်လာလိုက်လေ"

"ဟုတ်ကဲ့"

ကေခိုင်ပြန်ထွက်လာတော့ ကိုနေလင်းကလှေခါးထိပ်အထိပြန်လိုက်ပို့တယ်။

လှေခါးထိပ်မှာကေခိုင်က "သွားမယ်နော်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"လို့သာဖြတ်ပြီးမနှုတ်ဆက်ရင် အောက်အထိလိုက်ပို့မယ့်ပုံပဲ။

အပြန်လမ်းမှာကေခိုင် ဆရာကိုနေလင်းအကြောင်းစဉ်းစားနေမိတယ်။ဆရာကိုနေလင်းကပင်ကိုယ်အားဖြင့်သဘောကောင်းတဲ့သူဆိုတာကေခိုင်အရင်ထဲကသိပြီးသားပါ။ ဒါပေမယ့်အခုသဘောကောင်းနေတာတွေက သွေးရိုးသားရိုးမဟုတ်ဘူးလို့စိတ်ကသိနေတယ်။ ငယ်ရွယ်လှပတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ယောကျ်ားတွေစိတ်ဝင်စားကြတာမဆန်းပါဘူး။ ကေခိုင့်ဘဝတလျှောက်လုံးမှာ ဒါတွေရိုးနေခဲ့ပါပြီ။ တခုတော့ရှိတယ်။ ကိုနေလင်းကဆရာဆိုလဲဟုတ်တယ်၊ ကေခိုင်အကူအညီလိုချိန်မှာမဆိုင်းမတွပေးခဲ့သူလဲဟုတ်တယ်။ ရုပ်ရည်၊ ပညာ

အရည်အချင်း၊ စိတ်သဘောထားတွေကသာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ငြင်းစရာမရှိတဲ့သူပါ။ ဒါပေမယ့်ကေခိုင်က သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးလေ ကလေးတစ်ယောက်အမေ။

ခုချိန်မှာ ကေခိုင့်အနေနဲ့သားအကြောင်းပဲစဉ်းစားသင့်တာပေါ့။ ပူပူနွေးနွေးခင်ပွန်းနဲ့ ကွာရှင်းထားတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်က တခြားယောကျ်ားတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်လို့ သင့်ပါ့မလား။

"တော်ပြီ သင်တန်းလဲဆက်မတက်တော့ဘူး၊ လက်မှတ်ရပြီပဲ"

ကိုနေလင်းကိုစိတ်ထဲက အားနာနာနဲ့ပဲ ဒီလိုဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ကိုနေလင်းကတော့ ကေခိုင်သင်တန်းပြန်အလာကိုမျှော်နေလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် မတတ်နိုင်ဘူးလေ။

အပိုင်း (၇၈)

လူတိုင်းအလုပ်လိုချင်နေတဲ့ခေတ်ကြီးမှာ အလုပ်ရဖို့ကကေခိုင့်အတွက်မလွယ်လှပါဘူး ၊ အရမ်းကိုခက်ခဲပါတယ်။ ဟိုမှာခေါ်တယ်ဆိုပြေးလိုက်၊ ဒီတခုမှာလျှောက်လွှာပြေးတင်လိုက်နဲ့အိမ်တောင်မကပ်နိုင်ပါဘူး။ သားလေးအတွက်ပြန်မကြည့်ရလို့တော်သေးတယ်။

တနေ့တလံပုဂံဘယ်ရွှေ့မလဲဆိုတဲ့စကားကိုလက်ကိုင်ပြုပြီး မလျှော့သောဇွဲလုံ့လနဲ့ ကေခိုင်ကြိုးစားပါတယ်။ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းပါစေ အောက်ကျပါစေ ကေခိုင်စိတ်မလျှော့ပါဘူး။ ဟိုကဒီကအသိအကျွမ်းတွေက စုံစမ်းမေးမြန်းပေးကြလို့ တချို့အလုပ်တွေမှာနီးစပ်သလိုလိုရှိပေမယ့် ကေခိုင်မလုပ်နိုင်တာတွေဖြစ်နေတယ်။

စတိုးဆိုင်အရောင်းစာရေးမလိုအလုပ်မျိုးဆို ကေခိုင့်အသက်အရွယ်ရုပ်ရည်ကြောင့်ရနိုင်စရာရှိပေမယ့် ကေခိုင်မလုပ်ချင်ဘူး။ တက်လမ်းမရှိဘူးလို့ထင်တယ်။ ကေခိုင်လုပ်ချင်တာက ဘဝတက်လမ်းရှိနိုင်မယ့်အလုပ်မျိုး။ သာမန်ဂန်ထမ်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပါစေရှေ့မှာတိုးတက်နိုင်စရာလမ်းစတွေရှိတဲ့အလုပ်မျိုးကိုပဲ လုပ်ချင်တယ်။ ဒါမှနောင်ရေးစိတ်အေးရမှာ။

အင်တာဗျူးတခုနစ်ခုဝင်ကြည့်တယ်။ အကြောင်းပြန်ပါမယ်ဆိုပြီး အကြောင်းဘာမှပြန်မလာဘူး။ အဆိုးထဲကအကောင်းလို့ပြောနိုင်တာတခုကတော့ အရင်ထက်မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေများလာတာတခုပဲ။ အလုပ်တွေလိုက်လျှောက်ရင်း ကိုယ့်လိုပဲရှာဖွေနေတဲ့သူတွေနဲ့မျက်မှန်းတန်းမိရာကတဆင့် ရင်းနှီးလာတဲ့သူတွေတောင်ရှိတယ်။

ဒီလိုပဲ သွားရင်းလာရင်းနဲ့ကေခိုင့်လိုပဲအလုပ်ရှာနေတဲ့ မြလေးဆိုတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ခင်သွားတယ်။ မြလေးက ကေခိုင့်ထက်သုံးနှစ်လောက်ငယ်တယ်။ ကျောင်းပြီးတာလဲမကြာသေးဘူး။ ဒါပေမယ့်ကုမ္ပဏီတခုမှာလုပ်ဖူးတဲ့အတွေ့အကြုံရှိတယ်။ အသက်ငယ်ပေမယ့်အတွေ့အကြုံရှိတော့ ကေခိုင့်ဆရာဖြစ်လာတယ်။

"သိပ်ပြီးဈေးများမနေပဲနဲ့ ရရာပဲဝင်လုပ်ရင်ကောင်းမလားလို့တောင် စဉ်းစားနေတယ်မြလေးရေ"

အင်တာဗျူးတခုကအပြန်မောမောနဲ့အအေးသောက်ရင်း မြလေးကိုပြောလိုက်မိတယ်။

"တွေ့ကရာတော့မလုပ်ပါနဲ့မမရယ်၊ အစ်မကသူငှေးပဲလို့၊ စိတ်ကြိုက်တွေ့တော့မှလုပ်ပေါ့"

"အထင်မကြီးနဲ့.မြလေးရဲ. ကိုယ့်ဂမ်းနာကိုယ်သာသိတယ်"

မြလေးကိုယ်တိုင်ကလဲ စားနိုင်သောက်နိုင်မိသားစုထဲကပါ။ စိတ်ကြိုက်အလုပ်တခုကို စောင့်ပြီးတော့ရွေးနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်သူကအိမ်မှာအလကားမနေချင်လို့.တဲ့။

အခုဖြေလာတဲ့အင်တာဗျူးကိုကေခိုင်ရောမြလေးပါ သဘောမကျကြဘူး။ အတွေ့ အကြုံလဲအတန်အသင့်ရနေပြီဆိုတော့ မပါနိုင်ဘူးလို့.မှန်းဆပြီးကြပြီ။

"အစ်မလုပ်ချင်ရင် တခုတော့ရနိုင်တယ်၊ သူကကြော်ညာပြီးခေါ်တာမဟုတ်ဘူးနော်"

"ဘာအလုပ်လဲ"

"ဩ့ကြိုစာရေးမလေးလေ"

"ဟင်"

ကေခိုင်နဲနဲအင်တင်တင်ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ရမယ်ဆိုရင်တော့လုပ်ရမှာပေါ့လေ။

"မြလေး အဆက်အသွယ်ရှိလို့.လား"

"အင်း.....ပြောပေးမယ့်သူရှိတယ်၊ အမှန်ကညီမကိုခေါ်တာ ညီမကအဲဒီမှာ မလုပ် ချင်ဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့.လဲ၊ ဩ့ကြိုစာရေးမ မလုပ်ချင်လို့.လား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ အရင်လုပ်လာတာလဲ ရီဆပ်ရှင်းနစ်ပါပဲ၊ အဲဒီကုမ္ပဏီသွားဖို့.က ရှော့ရှိလို့."

"ဘယ်လို"

"အဲဒီမှာ ကျောင်းတုန်းကတယောက်ရှိတယ်"

"ကျောင်းတုန်းက၊ အဲဒါနဲ့.ဘာဆိုင်လို့.လဲ.........အော်...သိပြီသိပြီ"

"အဲဒါကြောင့်ပေါ့ မမရယ်၊ မမလုပ်မယ်ဆိုရင်ပြောပေးမယ်၊ ညီမဦးလေးရဲ.သူငယ် ချင်းကလဲအဲဒီမှာမန်နေဂျာ၊ ညီမနဲ့.လဲခင်တယ်"

"ဒါဆိုညီမလေးသွားရင် ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့၊ သွားလုပ်ပါလား"

"မလုပ်ပါနဲ့.မမရယ်၊ နေ့.တိုင်းမျက်နှာချင်းဆိုင်နေရရင် အဟောင်းတွေက အစုပ်ဖြစ် ပြီးရင်နာနေရပါဦးမယ်"

မြလေးကအသားလေးညိုသယောင်ရှိပေမယ့် သူ့.ဟာနဲ့.သူခေတ်ဆန်ပြီးကြည့်လို့. ကောင်းတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ ဒီလိုမိန်းကလေးတစ်ယောက်မှာ ကျောင်းတုန်းက ဇာတ်လမ်းတပုဒ်ရှိနေတာ ဘာမှမဆန်းပါဘူး။ ကေခိုင့်မှာသာ....ဘာဆိုဘာမှပြောစရာမရှိ ခဲ့တာပါ။

"မမ.....ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ၊ ညီမပြောလိုက်လို့.မမရဲ.ကျောင်းတုန်းက အဆက် ဟောင်းကိုသတိရနေတာလား"

"မဟုတ်ပါဘူး ၊ စဉ်းစားစရာသတိရစရာလဲမရှိပါဘူး၊ အခုဟာကဒီအလုပ်ကိုလုပ်သင့် မလုပ်သင့် စဉ်းစားနေတာ"

"လုပ်ချင်တယ်ဆိုရင်ပြော....ရစေရမယ်"

"ဟို......လစာကရော"

"ဂင်ဂင်ချင်း.....ငါးသောင်းခွဲတဲ့၊ အစမ်းခန့်.သုံးလကြာပြီးရင်တော့ တိုးပေးမယ်၊ သဘောကျရင်ရှစ်သောင်းလောက်အထိတိုးပေးမယ်ပြောတာပဲ"

တွက်ကြည့်ရင်တော့ မဆိုးပါဘူး။

"သိပ်တော့မဆိုးဘူးနော်၊ ဒါပေမယ့်မမကဒါမျိုးမလုပ်ဖူးတော့ ဖြစ်ပါ့မလားမသိဘူး"

"ဖြစ်ပါတယ်မမရဲ့၊ ဘာမှမခက်ဘူး၊ ဖုန်းလာရင်ဖြေပေးရမယ်၊ ဖုန်းလိုင်းလွှဲပေးရမယ် လာပြီးစုံစမ်းသူတွေ၊ အလုပ်ကိစ္စနဲ့လာတဲ့သူတွေကိုပြောပြလမ်းညွှန်ပေးရမယ်၊ ဒီလောက်ပဲ အရမ်းသက်သာတာနော် မမရဲ့"

ဟုတ်လားမဟုတ်လားတော့ မသိပေမယ့် ကေခိုင်နဲနဲစိတ်ဝင်စားသွားတယ်။

"ဒါမျိုးကတကယ်လမ်းရှိလို့လား"

"နောက်ပိုင်းအတွေ့အကြုံရ၊ အဆက်အသွယ်တွေရသွားရင်တော့တခြားလိုင်းကြောင်း လိုက်ပေါ့၊ လုပ်ကြည့်ပါလားမမရဲ့၊ အတွေ့အကြုံရတာပေါ့"

သူမသွားချင်လို့လားမသိဘူး မြလေးကတော့ကေခိုင့်ကိုအတင်းတွန်းပို့နေပါတယ်။ ကေခိုင့်ကိုအလုပ်ရစေချင်တဲ့စေတနာလဲရှိလို့ဖြစ်မှာပါ။

"ဒါဆိုလဲ လုပ်မယ်ကွာ"

"ဟုတ်ပြီ၊ မြလေးရဲ့ဦးလေးကိုပြောခိုင်းလိုက်မယ်၊ အဆင်ပြေရင်မမကိုအကြောင်းကြား လိုက်မယ်လေ"

မြလေးကိုအိမ်နားက စတိုးဆိုင်ကဖုန်းနံပါတ်ကိုပေးလိုက်တယ်။တရက်နှစ်ရက်အတွင်း အကြောင်းပြန်ပေးမယ်တဲ့။ လုပ်ပါမယ်ပြောပြီးမှ ကေခိုင်မပုံ့မရဲဖြစ်ရပြန်တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ တော်ကြာနိုင်ငံခြားသားတွေဘာတွေဆက်သွယ်လာရင် ခက်ပြီ။

မြလေးကတော့ အားပေးရှာပါတယ်။ အဲဒီလောက်ကြီးမလိုပါဘူးတဲ့။ မြလေးကလာခဲ့ပါ လို့ပြောတဲ့နေ့မှာ ကေခိုင်တုန်လှုပ်စွာနဲ့မေးလိုက်မိတယ်။

"တို့ဘာဂတ်လာရမှာလဲဟင်"

"ဘာမှဂတ်မလာရင် ပိုကောင်းတယ်"

"အို........ဘယ်လိုကြီးလဲ"

မြလေးအသံအကျယ်ကြီးရယ်နေတာကို ဖုန်းထဲကကြားလိုက်ရတယ်။

"နောက်တာပါအစ်မရဲ့၊ အင်တာဗျူးမဟုတ်သေးပါဘူး ဦးလေးရဲ့သူငယ်ချင်းနဲ့ တွေ့ပေးဖို့ပါ"

အဲဒါနဲ့ပဲ မြလေးကိုအဖော်ပြုပြီး ကုမ္ပဏီရုံးခန်းကိုရောက်ခဲ့တယ်။ မြလေးဦးလေးရဲ့ သူငယ်ချင်းက ဖေါ်ဖေါ်ရွေရွေပါပဲ။

"ဦးတို့ကသိပ်ပြီးလုပ်ငန်းကြီးတာမဟုတ်တော့ အထူးတလည်လူရှာမနေတော့ဘူး လေ၊ ဒီလိုပဲနီးစပ်ရာကမေးပြီးခန့်လိုက်တာပဲ၊ အဆင်ပြေမှာပါ စိတ်မပူပါနဲ့"

လာတဲ့ကိစ္စအဆင်ချောပြီဆိုတော့ မြလေးကပြန်ချင်နေပြီ။ ဒီမှာကသူ့ဇာတ်လမ်း ပောင်းရှိတယ်မဟုတ်လား။ ကေခိုင့်ကိုလက်ကုပ်ပြီးဖင်တကြွကြွနဲ့။

"ခုလာမယ့်တနင်္လာနေ့ပဲစဆင်းလေ ၊ ဦးတို့သူဌေးကိုပြောထားမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဦး"

မြလေးပြန်ချင်နေမှန်းသိတော့ ကေခိုင်လဲစကားမြန်မြန်ဖြတ်ပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်။ ရုံးခန်းကကွန်ဒိုတိုက်ခန်းကြီးတခုမှာရှိပြီးတော့ ဝင်ဝင်ချင်းဧည့်ခန်း၊ ဧည့်ခန်းကျော်ရင်တော့ ရုံးခန်းသုံးခုကွဲနေပြီး အလယ်မှာကတော့ကေခိုင်ထိုင်ရမယ့် ကောင်တာလိုလိုစားပွဲရှည်ကြီး ရှိတယ်။

"သွားနှုတ်မဆက်တော့ဘူးလား မြလေး"

"မသွားတော့ပါဘူးအစ်မရယ်၊ တော်ကြာသူမျက်ရည်ကျနေရင်မကြည့်ရက်ဘူး ဟဲဟဲ"
အမြန်ဆုံးအပြင်ထွက်ချင်နေတဲ့မြလေးကိုခါတ်လှေခါးစောင့်နေရင်း နောက်နေမိတယ်။
"သူကထားခဲ့တာလား၊ မြလေးကထားခဲ့တာလား"
"မသိတော့ပါဘူး မမရယ်၊ နှစ်ယောက်လုံးကပြိုင်တူထားခဲ့တယ်ထင်တာပဲ"
"ဘယ်လိုကြီးလဲ"
"ညီမလဲကိုယ့်ဟာကိုယ်နားမလည်ဘူး၊ ဒီလိုပဲပြီးသွားတယ်ပြောရမှာပေါ့ အစ်မရယ်"
မြလေးကိုကေခိုင်ဘယ်လိုမှ မဖေဖန်နေတော့ပါဘူး။ သူများတွေရဲ့အချစ်ကိုဖေဖန်
ရအောင်ကေခိုင်ကိုယ်တိုင်က အချစ်ဆိုတာသိခဲ့ရတာမှမဟုတ်ဘဲ။
"ရပြီ အစ်မ"
ခါတ်လှေခါးတံခါးချပ်ပွင့်သွားတော့ မြလေးလက်တို့တာနဲ့ကေခိုင်အထဲကိုတိုးဝင်
လိုက်တယ်။
"အမလေး တော့"

အထဲကထွက်လာသူတယောက်နဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ဝင်တိုက်မိတော့ ကေခိုင်နောက်ကို
ယိုင်ထွက်သွားတယ်။ ယိုင်သွားတဲ့ကေခိုင်ကဘာမှအသံမထွက်ဘဲ မြလေးကလန့်အော်တာ။
ထွက်လာတဲ့သူကကေခိုင့်ကိုခပ်စူးစူးစိုက်ကြည့်နေတယ်။
"မတော်လို့နော်၊ ကျွန်မလောကြီးသွားတယ်"
ကေခိုင်တို့နဲ့အသက်မတိမ်းမယိမ်းရှိမယ့်သူတယောက်။ ဝတ်ထားတာတော့သားသား
နားနားပါပဲ။ လက်မှာပတ်ထားတဲ့ပလက်တီနမ်ဟန်းချိန်းကြီးက တဖျတ်ဖျတ်လက်နေတယ်။
"ရပါတယ်ဗျာ၊ ရပါတယ်"
ဘယ်သူ့အလွန်မှမဟုတ်တဲ့အတွက် သူကလဲကျေကျေလည်လည်ပဲပြန်ပြောပြီးထွက်
သွားတယ်။
"အဲဒီတစ်ယောက်လား မြလေး"
"ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ အစ်မကလဲ"
မြလေးက ပျာပျာသလဲငြင်းတယ်။
"ဟောတော့"
"ဘာလဲ"
"ခါတ်လှေခါးပြန်ဆင်းသွားပြီ၊ အလျင်လိုပါတယ်ဆိုမှနော်"
လှေခါးပြန်ခေါ်တဲ့ခလုပ်ကလေးကိုနှိပ်ရင်း မြလေးညည်းနေတယ်။ သူ့ကိုကြည့်ရင်း
ကေခိုင်ပြုံးပြီးတော့ပဲနေလိုက်တယ်။
"တနင်္လာနေ့ကျရင်အစ်မဖာသာပဲလာတော့နော်၊ လာတတ်ပြီမဟုတ်လား"
"ဟုတ်ကဲ့ပါရှင် ၊ ဒီလောက်ကူညီပေးတာပဲကျေးဇူးတင်လှပါပြီ"
အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ ကေခိုင်မကြာခင်အလုပ်တခုရနိုင်စရာရှိကြောင်းဒေါ်လေးကို
ပြောပြမိတယ်။ ဒေါ်လေးကမျက်နှာမသာမယာနဲ့သက်ပြင်းချရင်း
"အဲဒါကြောင့် ဒေါ်လေးကေခိုင့်ကို....တော်ပါပြီလေ၊ မပြောတော့ပါဘူး"
အရာရှိကတော်ဘဝကိုမစွန့်လွှတ်စေချင်တဲ့ဒေါ်လေး စေတနာတွေကိုနားလည်ပါ
တယ် ဒါပေမယ့်မပျော်တဲ့ဘဝတောင်မဟုတ် အမြဲလိုစိတ်ညစ်စိတ်ဆင်းရဲနေရတဲ့ဘဝမှာ
ကေခိုင် ဘယ်လိုနေနိုင်မှာလဲ။

"လုပ်ကြည့်ဦးပေါ့ သမီးရယ်"

ဒါပဲပြောပြီး ဒေါ်လေးအိမ်ပေါ်ပြန်တက်သွားတယ်။ ကေခိုင့်အတွက်ဒေါ်လေးစိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ရတာကိုကေခိုင်လဲမမြင်ချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ။

အရင်ကကေခိုင်အင်တာဗျူးတကြိမ်နှစ်ကြိမ်ဝင်ဖူးတယ်။ အလုပ်မရမှာစိုးလို့ကြောက်စိတ်ရင်ခုန်စိတ်တွေနဲ့ဖြေခဲ့ရတဲ့အင်တာဗျူးတွေပေါ့။ အခုအလုပ်ကိုလဲရင်ခုန်တယ်။ မြလေးနဲ့သူ့ဦးလေးပြောသလိုရဖို့သာရှိတဲ့ အလုပ်ဆိုပေမယ့်ဘာ့ကြောင့်မှန်းမသိရင်တုန်နေမိတယ်။

အတတ်နိုင်ဆုံးရိုးရိုးယဉ်ယဉ်လေးဖြစ်အောင်ဝတ်စားပြီး အင်တာဗျူးဖို့လာတဲ့လမ်းမှာမှကေခိုင်ဘာကိုရင်ခုန်တယ်ဆိုတာ သတိပြုမိတယ်။ အင်တာဗျူးကိုရင်ခုန်တာမဟုတ်ဘူး။ အလုပ်ရတော့မယ်ဆိုတဲ့အသိနဲ့ နောက်ကြုံလာရမယ့်လုပ်ငန်းခွင်ကိုတွေးပြီးရင်ခုန်နေတာ။

စိတ်လောတကြီးနဲ့ ဂီရိယကောင်းမိလို့ ကေခိုင်ရောက်သွားတော့ကုမ္ပဏီမှာလူတောင်မစုံသေးဘူး။

"သမီးဒီမှာခဏထိုင်နေဦးနော်၊ သူဌေးမရောက်သေးဘူး၊ သူကနောက်ကျတတ်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်ရှင့်"

မြလေးဦးလေးရဲ့သူငယ်ချင်းက အားနာသလိုပြောတယ်။

"ဦးကလဲအချိန်သေချာမပြောလိုက်မိဘူးကွယ်"

"ရပါတယ်ဦးရဲ့၊ စောတာဘာဖြစ်လဲ၊ နောက်ကျရင်သာမကောင်းမှာ"

"အေးလေ၊ သူဌေးကလဲအိပ်ယာထအမြဲနောက်ကျတယ်၊ရုံးကိုတခါတလေဆိုနေ့လည်မှရောက်တယ် ဒီနေ့တော့စောမယ်ထင်ပါတယ်"

ပိုင်ရှင်သူဌေးဆိုတော့လဲသူပိုင်တဲ့အလုပ်ကို သူလာချင်တဲ့အချိန်လာမှပေါ့။ ကေခိုင်ကသူ့အလုပ်သမားဖြစ်ချင်နေတဲ့သူဆိုတော့ စောင့်ရမှာပေါ့လေ။

ဒီတော့သူဌေးကိုစောင့်ရင်းရုံးခန်းထဲမှာ ဟိုငေးဒီငေးလုပ်နေမိတယ်။ တကယ်လို့အဆင်ပြေရင်ကေခိုင်နဲ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဖြစ်လာမယ့်သူတွေဆိုတော့ တစ်ယောက်ချင်းသေသေချာချာလိုက်ကြည့်နေမိတယ်။

"ဒီဘက်ကတော့လူနည်းတယ်သမီး၊ စာရင်းကိုင်နဲ့မန်နေဂျာတွေပဲရှိတယ်၊ ဟိုဖက်ခန်းကတော့လူများတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင့်"

ဒီရုံးခန်းထဲကလူတွေနဲ့တခါတခါဝင်လာတတ်တဲ့ဝန်ထမ်းတွေကလဲ ကေခိုင့်ကိုအကဲခတ်သလိုကြည့်ကြတယ်။ အချင်းချင်းလက်တို့ပြီးတီးတိုးပြောနေတာကိုလဲတွေ့ရတယ်။

ကေခိုင်ရောက်ပြီးတစ်နာရီလောက်နေတော့ကောင်လေးတစ်ယောက်ဝင်လာပြီးမြလေးဦးလေးရဲ့သူငယ်ချင်း ဦးကျော်ဝင်းကိုလာခေါ်တယ်။

"သူဌေးရောက်နေပြီ အန်ကယ်"

"အေးအေးလာပြီ၊ သမီးခဏနေဦးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

လာခေါ်တဲ့ကောင်လေးနဲ့လိုက်သွားပြီး ခဏလောက်ကြာတော့ ဦးကျော်ဝင်းပြန်ရောက်လာတယ်။

"ကဲ........လာ သမီး"

ရုံးခန်းထဲကနေထွက်ပြီးတော့ ကေခိုင်ထိုင်ရမယ်ဆိုတဲ့စားပွဲကြီးနဲ့ကပ်လျှက်အခန်းထဲ

ကိုခေါ်သွားတယ်။ ခုနရုံးခန်းလောက်မကျယ်ပေမယ့်သပ်ရပ်သားနားတဲ့အခန်းထဲမှာ စားပွဲကြီး တလုံးပဲရှိတယ်။ မျက်လွှာလေးချပြီးစားပွဲရှေ့မှာရပ်လိုက်မိတယ်။

"ထိုင်ပါ ထိုင်ပါ"

အသံကလူငယ်သံဆိုတော့ ရှေ့ကခုံလေးမှာဝင်ထိုင်ရင်းကေခိုင်ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ကေခိုင်တို့နဲ့မတိမ်းမယိမ်းလူငယ်တစ်ယောက်။ မြင်ဖူးသလိုလိုရှိတယ်လို့စဉ်းစားရင်းနဲ့မှ ဟိုတနေ့ကဓါတ်လှေခါးဝမှာဝင်တိုက်မိတဲ့သူမှန်းမှတ်မိလိုက်တယ်။ သူကလဲကေခိုင့်ကို မှတ်မိပုံပဲ။

"အော်....ဘယ်သူလဲလို့"

"ကိုရဲ.......သိလို့လား"

"မြင်ဖူးလို့ပါ"

"ကေခိုင် ဒါဦးတို့ရဲ့ဘော့စ် ကိုရဲပဲ၊ ကိုရဲ ဒါကျွန်တော်ပြောတဲ့ မကေခိုင်"

မိတ်ဆက်ပေးလာတော့လဲ အပြန်အလှန်ပြုံးပြလိုက်ကြပြီးတော့

"ဟုတ်ပြီလေ၊ လိုရင်းကိုအရင်ပြောရအောင်"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင့်"

"ဦးကျော်ဝင်းကထောက်ခံပေးတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ဘာမှပြောစရာမရှိ ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ကဒီမှာသိပ်နေနိုင်တာမဟုတ်တော့ အန်ကယ်ဦးကျော်ဝင်းပြီးရင်ပြီးတာပါပဲ"

"ကိုရဲ လဲမေးမြန်းကြည့်ပါဦး"

ဘေးခုံမှာထိုင်နေတဲ့ဦးကျော်ဝင်းက ဝင်ပြောတယ်။ ကိုရဲ ကခေါင်းညိမ့်လိုက်ရင်း

"အရင်က အလုပ်လုပ်ဖူးလား"

"လုပ်ဖူးပါတယ်ရှင့်၊ အစိုးရအလုပ်ပါ"

"အင်း.........လုပ်ငန်းသဘောချင်းကတော့မတူဘူးဗျ၊ အစိုးရအလုပ်မှာက ဘာတွေ လုပ်ရသလဲ"

"စာရေးမ အလုပ်ပါ"

"ဒီလိုအလုပ်မျိုးမလုပ်ဖူးဘူးပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့"

"အင်းလေ ရပါတယ်၊ ဒီအလုပ်ကလဲသိပ်ခက်တာမှမဟုတ်တာ၊ လွယ်ပါတယ် တစ်ရက် နှစ်ရက်နဲ့တတ်သွားနိုင်တာမျိုးဆိုတော့ရပါတယ်၊ ရတယ်"

"ဒါဆို ကိုရဲသဘောတူတယ်ပေါ့"

ဦးကျော်ဝင်းက အခွင့်အရေးကိုအမိအရဆုပ်ပြီး မေးလိုက်တယ်။

"ပြောပြီးပါရောလား၊ ဦးကျော်ဝင်းပြီးရင်ပြီးပါတယ်ဆို၊ အခုဟာကအန်ကယ်ပဲ ကျွန်တော့်ကိုမေးပါဦးဆိုလို့ မေးရတာ"

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ပြီးရယ်နေချိန်မှာ ကေခိုင်ရယ် ရမလိုပြုံးရမလိုနဲ့ဖြစ်နေမိတယ်။ ပြီးတော့မှကိုရဲက...

"လစာကတော့ လောလောဆယ်ရှစ်သောင်းပေးမယ်၊ နောက်ပိုင်းလဲလုပ်ရည်ကိုင်ရည် နဲ့ကျွမ်းကျင်မှုပေါ်မူတည်ပြီးတိုးပေးမယ်၊ လုပ်နိုင်မလား"

ရှစ်သောင်းတဲ့၊ မြလေးစပြောတုန်းက ငါးသောင်းခွဲလို့ပြောထားတာ။ ကျွမ်းကျင်သွားမှ

ရစ်သောင်းပေးမယ်တဲ့။ အခုစစချင်းရစ်သောင်းဆိုတော့ကေခိုင်ပျော်သွားတယ်။

"လုပ်နိုင်ပါတယ်ရှင့်၊ လုပ်နိုင်ပါတယ်"

ဦးကျော်ဂင်းကိုကြည့်ရတာလဲ အံ့ဩနေသလိုပဲ။

"ဘယ်နေ့စဆင်းနိုင်မလဲ ဒီနေ့လား"

"........ဟင်"

ကေခိုင်ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိဘူး။ အလုပ်တန်းဝင်မယ်ဆိုလဲဝင်လို့ရပါတယ် ဒါပေမယ့် ချက်ချင်းကြီးဆိုတော့..........

"အိုခေ.... မနက်ဖြန်စဆင်းလို့ရမလား"

ကေခိုင်ငြိမ်နေလို့ ကိုရဲက ဝင်ဆုံးဖြတ်ပေးလိုက်တယ်။

"ဟုတ်ကဲ့ရှင့်၊ မနက်ဖြန်စဆင်းပါ့မယ်"

ကိုရဲက ဦးကျော်ဂင်းကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ အားလုံးပြီးပြီဆိုတဲ့သဘော။ ဦးကျော်ဂင်းက ထိုင်ရာကထလိုက်ရင်း

"ဒါဆိုလဲကျွန်တော်တို့ သွားမယ်၊ လာသမီး"

ကိစ္စပြီးပြီဆိုတော့ ကေခိုင်လဲထိုင်ရာက ထရပ်လိုက်တယ်။

"ခွင့်ပြုပါဦးရှင့်"

"ခွင့်ပြုပါတယ်ဗျာ.....သွားပါ"

ဦးကျော်ဂင်းနောက်ကနေ ရို့ရို့လေးလိုက်သွားချိန်မှာကေခိုင့်ရင်ထဲမှာ စပ်ဖျင်းဖျင်း ခံစားမှုတခုကိုရလိုက်တယ်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ ကေခိုင်သိတာပေ့ါ။ ကေခိုင့်နောက် ပိုင်းကို ကိုရဲစူးစူးဝါးဝါးစိုက်ကြည့်နေတယ်ဆိုတာ........။

အပိုင်း (၇၁)

ကေခိုင်အလုပ်ရပြီ ၊ တလကိုလစာရစ်သောင်းရမယ်ဆိုတော့ဒေါ်လေးဘာမှတော့ မပြောဘူး။ ကေခိုင့်ကိုတွေတွေလေးတချက်ငေးကြည့်ပြီးတော့

"လစာကတော့မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်ဧည့်ကြိုစာရေးမဆိုတော့ သမီးလုပ်နိုင်ပါ့ မလား"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်လေးရဲ့"

"အော်........သမီးကအရင်တုန်းက ကတော်လေအခုတော့လာတဲ့သူပြုံးပြနေရမယ် ဆိုတော့"

"အို ဒေါ်လေးကလဲ၊ ပွဲပါသွားတာမှမဟုတ်တာ၊ ဒါအလုပ်သဘောအရလုပ်ရတာပဲ"

"လုပ်ကြည့်ပေ့ါလေ၊ တကယ်လို့အဆင်မပြေရင်လဲဆက်မလုပ်နဲ့၊ လစာမက်ပြီး ပေတေပြီးဆက်လုပ်တာမျိုးတော့မလုပ်နဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့ပါဒေါ်လေး"

အမှန်ပြောရရင်ကေခိုင်လဲ ဒီလောက်ကြီးလုပ်ချင်လှတယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ကေခိုင်လုပ် ချင်တာကရုံးခန်းနဲ့ကွန်ပြူတာနဲ့လူရှိသေရှင်ရှိသေတက်လမ်းလဲရှိမယ့်အလုပ်မျိုး။ ဒါမျိုးရဖို့ ကလဲကေခိုင့်ရဲ့ လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံနဲ့အထောက်အကူပြုတဲ့သင်တန်းဆင်းဘွဲ့လက်မှတ်

တွေကလဲရှိထားတာမဟုတ်တော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ နောက်ပြီးဒီအလုပ်က ကေခိုင်မရှာဘဲ ရောက်လာတဲ့အလုပ် လဘ်ဦးမပယ်ကောင်းဘူးမဟုတ်လား။

နောက်နေ့ကျတော့ ကေခိုင်အစောကြီးနိုးနေတယ်။ အိပ်ယာထဒေါ်လေးကိုပိုင်းကူ သားလေးဗေယျာဝစ္စလေးတွေလုပ်ပေးပြီးတော့ သားကိုမောင်ဖမ်းကွဲလေးနဲ့အတူထားခဲ့ပြီး အလုပ်သွားဖို့ပြင်ရဆင်ရတယ်။အလုပ်စဆင်းတဲ့နေ့ဆိုတော့လဲကျော့ကျော့မော့မော့သပ်သပ် ရပ်ရပ်ကလေးသွားချင်တယ်လေ။ ဒါ့ကြောင့်ခါတိုင်းထက်နဲနဲပိုကြာအောင် အလှပြင်မိတယ်။ စိတ်တိုင်းကျခြယ်သပြီးတော့ညကထဲကရွေးထားတဲ့အဝတ်အစားတွေဝတ်လိုက်တယ်။

"ဟယ်.........တို့မမက လှလိုက်တာ"

သားကိုချီရင်း ဝင်လာတဲ့ညီမဖမ်းကွဲလေးက ထအော်လိုက်တယ်။

"မေမေကလှတယ်နော် သားသား"

သားလေးကိုပါညီမကလှည့်ပြောလိုက်တော့ လူကြီးတွေနောက်ကနေလိုက်လိုက်ပြော ပြီးစကားသင်နေပြီဖြစ်တဲ့သားလေးက

"မေမေ လှလှ.... မေမေလှလှ"လို့လိုက်အော်တယ်။

"သားလေးကိုကြည့်ပြီး ကေခိုင်ငိုင်သွားတယ်။ အရင်တုန်းကသားကိုထားခဲ့ပြီးအပြင် သွားတာမှန်ပေမယ့် အကြာကြီးမဟုတ်ဘူး။ တနေကုန်အောင်မသွားဖူးဘူး။ မနက်ကသွားရင် နေ့လည်ခင်းဆိုပြန်လာတာပဲ။ နေ့ခင်းထွက်ရင်ညနေပြန်လာတာပဲ။ အလွန်ဆုံးနေ့တဝက် ပေ့ါ ခုတော့တနေကုန်အောင်သားလေးနဲ့ခွဲနေရတော့မယ်။ မောင်ဖမ်းကွဲညီမဖမ်းကွဲလေးတွေ ကစိတ်ချရတာမှန်ပေမယ့် ကေခိုင်ဘယ်စိတ်ဖြောင့်နိုင်မလဲ။ ကေခိုင်အလုပ်လုပ်ရတယ်ဆိုတာ ကလဲ သားလေးနောင်ရေးအတွက်လုပ်ရတာဆိုတော့ ဖွတ်မိုတ်ပြီးသွားရတော့မှာပဲ။ ကေခိုင် ရင်နာနာနဲ့ပဲသားလေးကိုနမ်းပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။

"မေမေ မုန့်ဝယ်ခဲ့မယ်နော် သားလေး"

"မုန့်မုန့်"

သားလေးကနောက်ကနေ သံယောင်လိုက်ပြီးအော်တယ်။

"လှတယ်ပြောတဲ့ ညီမလေးအတွက်လဲပါတယ်နော်"

ညီမလေးကိုပါနှစ်သိမ့်ပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းဖက်ကိုထွက်ခဲ့တယ်။ ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်မှာထမင်း ချိုင့်အသစ်ကလေးတလုံးတင်ထားတယ် ဒေါ်လေးမသွားခင်ကေခိုင့်အတွက်လုပ်ပေးသွားတာ။

လမ်းပေါ်ကိုထွက်လိုက်တော့ မနက်ခင်းမှာသူ့ကိုယ်လိုလုပ်ငန်းခွင်ဝင်ဖို့သွားလာနေ သူတွေတွေ့ရတယ်။ အရင်ကတော့ဒီအချိန်ကကေခိုင့်အတွက်ဘာမှမဟုတ်ပေမယ့် ခုတော့ ကေခိုင်လဲသူတို့ထဲကတစ်ယောက်ဖြစ်သွားပြီလေ။ ကေခိုင့်အတွက်ခြေလှမ်းသစ်တစ်ခုစတဲ့ နေ့လို့ဆိုရမယ်။ ဒါဟာဘဝခြေလှမ်းသစ်လို့တွေးလိုက်မိတဲ့အခါမှာတော့ ကေခိုင့်ရင်ထဲမှာ အားအင်တွေပြည့်ဝသွားပြီး ရင်ကော့ခေါင်းမော့လို့ခပ်ကျော့ကျော့လေး ကားမှတ်တိုင်ဆီကို လျှောက်သွားလိုက်တယ်။

ယုံကြည်ချက်တခုနဲ့သွားရတဲ့လမ်းကပျော်စရာတော့ကောင်းပါတယ်။ မနက်ခင်းထဲက လူတွေအားလုံးဟာကေခိုင့်အမြင်မှာ တက်ကြွလန်းဆန်းနေကြတယ်လေ။

သတ်မှတ်ရုံးချိန် ကိုးနာရီမထိုးခင်ငါးမိနစ်အလိုမှာကေခိုင်ရုံးကိုရောက်သွားတယ်။ သတင်းပို့ဖို့ဦးကျော်ဟင်းကိုရှာတော့မရောက်သေးဘူး။ ရောက်နှင့်နေကြသူတွေအားလုံးက တော့ ကေခိုင့်ကိုဖော်ဖော်ရွှေရွှေလိုလိုလားလား နှုတ်ဆက်ပြုံးပြကြပါတယ်။

ဟိုကြည့်ဒီကြည့်လိုက်ကြည့်ပြီးတော့ ဘယ်သွားပြီးဘာလုပ်ရမယ်မှန်းမသိတာနဲ. ကေခိုင်ရဲ.နေရာဧည့်ကြိုစားပွဲကြီးနောက်က ခုံလေးမှာဝင်ထိုင်နေလိုက်တယ်။ ရုံးတက်ရုံးဆင်းလက်မှတ်ထိုးတဲ့စာအုပ်ကြီးက ကေခိုင့်ရှေ.မှာဖွင့်ထားလျက်သားတွေ.ရတယ်။ တစ်ယောက်လာလိုက်လက်မှတ်ထိုးသွားလိုက်နဲ.စာအုပ်ထဲကလူစာရင်းကိုရေကြည့်တော့ နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ရှိမယ်။ကိုးနာရီခွဲခါနီးလောက်မှ ဦးကျော်ဂင်းရောက်လာတယ်။

"ဟော.....သမီးတောင်ရောက်နေပြီကိုး၊ ခဏနေရင်ဦးဆီဝင်လာတွေ.ဦးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဦးကျော်ဂင်းထွက်သွားပြီးခဏလောက်နေတော့ ကေခိုင်နောက်ကလိုက်သွားတယ်။ ဦးကျော်ဂင်းက တဖက်ရုံးခန်းထဲကမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုလှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး ကေခိုင့်ကိုလိုအပ်တာတွေသင်ကြားပေးဖို.အပ်တယ်။

"အရင်ဆုံးတယ်လီဖုန်းလိုင်းဘယ်လိုလွှဲတယ်ဆိုတာသင်ပေးလိုက်၊ ဒါအရေးကြီးတယ်ဒါနဲ. Reception စားပွဲကဖုန်းရောဘယ်ရောက်နေလဲ ပြန်တပ်လိုက်ဦး"

ခဏချင်းမှာပဲ ကေခိုင့်စာပွဲကြီးပေါ်ကိုဖုန်းတလုံးရောက်လာတယ်။ နိုပ်စရာခလုပ်တွေအများကြီးနဲ.။ ကေခိုင်နဲနဲတောင်လန်.သွားတယ်။ ဒါတွေငါလုပ်တတ်ပါ့မလားလို. ရင်ဖိုမိသေးတယ်။

"တို.ကဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ"

ကေခိုင့်ကိုလိုက်ပြပေးတဲ့ ကောင်မလေးကရယ်တယ်။

"လွယ်လွယ်လေးပါ အစ်မရဲ. ဒီမှာကြည့်"

အံဆွဲထဲက ပလပ်စတစ်လောင်းထားတဲ့စာရွက်တစ်ရွက်ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးပြတယ်။ စာရွက်ပေါ်မှာနာမည်တွေနဲ. ရုံးတွင်းဖုန်းနံပါတ်တွေရေးထားတယ်။ ပြီးတော့ကောင်မလေးကအပြင်ကနေလာတဲ့ဖုန်းကို အထဲကသက်ဆိုင်သူဆီဘယ်လိုလွှဲပေးရမယ်ဆိုတာပြပေးတယ်။ လွယ်လွယ်လေးပါပဲ။

"အစ်မနဲ. ဒီမှာခဏထိုင်ပေးမယ်၊ အဆင်ပြေသွားအောင်လို."

သဘောကောင်းပုံရတဲ့ကောင်မလေးက ကေခိုင့်ဘေးကခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

"အရင်ဒီမှာလုပ်တဲ့အစ်မကြီးက ထွက်သွားတော့ ဒီအလုပ်တွေကိုကျွန်မပဲ အထဲမှာယူလုပ်နေရတယ်လေ၊ ခုတော့အေးဆေးဖြစ်သွားပြီ"

"ညီမလေးနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

"ကျွန်မနာမည်ကကေသီ၊ အစ်မနာမည်က မကေခိုင်မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်"

"ဒါဆိုညီအစ်မလုပ်လို.ရပြီပေါ့"

ပထမဆုံးနေ.မှာကေသီ့လိုသဘောကောင်းပြီးကူညီတတ်တဲ့မိန်းကလေးနဲ.ဆုံရတာကေခိုင်ကံကောင်းတာပဲ။ သူ.မှာအလုပ်သိပ်မရှိဘူးဆိုပြီးကေခိုင်နဲ. တစ်မနက်ခင်းလုံးနေပေးသွားတယ်။ ဖုန်းဖြေတာ၊ ဖုန်းလွှဲတာကအစသိသင့်တာတွေကိုရှေ.ကနေလက်တွေ.လုပ်ပြပြီးသင်ပေးသွားတယ်။ အရောင်းဆိုရင်ဘယ်သူနဲ.ဆက်ပေးရမယ် ငွေစာရင်းကိစ္စဆိုရင်ဘယ်သူ.ဆီလွှဲပေးရမယ်ဆိုတာကအစ မန်နေဂျာတွေရဲ.နာမည်တွေနဲ. သူတို.ကိုင်တဲ့လိုင်းတွေကအစစုံစေ့နေအောင်သင်ပေးတယ်။

"ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ညီမလေးရယ်၊ ညီမလေးလဲအလုပ်ပျက်ရပြီ"

"ရတယ် အစ်မရဲ. ကေသီ့ကိုအစ်မနဲ.နှစ်ရက်လောက်တွဲနေရမယ်လို. အန်ကယ်ဦးကျော်ဝင်းကမှာထားတယ်"

ဘာပဲပြောပြောကေခိုင်ပျော်သွားတယ်။ ညှော့ကြိုစားပွဲမှာတစ်ယောက်ထဲငူငူလေးထိုင်နေရမယ့်အစား အဖေါ်လေးနဲ.ဆိုတော့ရောက်ခါစမှာ ကြောင်မနေတော့ဘူးပေါ့။

"အစ်မဖြစ်လား၊ ကေသီအထဲခဏသွားလိုက်ဦးမယ် ထမင်းစားရင်လာပြန်ခေါ်မယ်၊ တူတူစားကြတာပေါ့"

အဲဒီနေ.ကရုံးအဖွဲ.မိန်းကလေးတွေနဲ.အတူတူအောက်ကိုဆင်းပြီး သူတို.သွားနေကျအသုပ်ဆိုင်လေးမှာ ထမင်းသွားစားကြတယ်။တခြားမိန်းကလေးတွေနဲ.လဲကေသီကမိတ်ဆက်ပေးတယ်။ အားလုံးသောမိန်းကလေးတွေပြောတဲ့စကားက "မမကအရမ်းလှတာပဲ" တဲ့။

ကေခိုင်သတိထားမိတာတခုရှိတယ်။ ဒီကုမ္ပဏီကမိန်းကလေးတွေဟာ သာမန်ရုပ်ရည်ပဲရှိကြတယ်။ ကြည့်ပျော်ရှုပျော်အဆင့်လောက်အလွန်ဆုံးပဲ။ ဒီတော့အားလုံးထဲမှာ ကေခိုင်က ထင်ထင်လင်းလင်းဖြစ်နေတာကို ကေခိုင်ကိုယ်တိုင်လဲသတိထားမိတယ်။

ထမင်းစားပြီးပြန်လာတဲ့အထိအေးအေးဆေးဆေးပဲ။ ကေသီပြောတော့အလုပ်လဲပါးနေတယ်တဲ့။ ဖုန်းလဲမလာဘူး ဝန်ထမ်းတွေရဲ.ကိုယ်ရေးကိုယ်တာဖုန်းတခုတလေဝင်လာတာပဲရှိတယ်။ ဒီတော့လဲကေခိုင်နဲ.ကေသီစကားတွေပဲထိုင်ပြောနေဖြစ်ကြတယ်။

ကေသီနဲ.စကားပြောရတာ ကေခိုင့်အတွက်အများကြီးအကျိုးရှိပါတယ်။ အလုပ်အကြောင်း၊ လူကြီးတွေအကြောင်း တခြားဝန်ထမ်းတွေအကြောင်းစုံနေအောင်သိလိုက်ရတာပေါ့။ ကေသီကလဲစကားများတယ်လေ၊ သူတစ်ယောက်ထဲဒိုင်ခံပြောသွားတာ ကေခိုင်က အလိုက်သင့်နားထောင်နေရုံပဲ။

ကေခိုင်တို.သူဌေးကတော့နေ.ခင်းနှစ်နာရီခွဲလောက်မှရောက်လာတယ်။ အလုပ်ရှင်ဆိုတော့ရှိသေသမှုနဲ.သူဝင်လာချိန်မှာ ကေခိုင်တို.နှစ်ယောက်မတ်တပ်လေးတွေရပ်လိုက်ကြတယ်။ စားပွဲပေါ်ကိုလက်ဆွဲအိတ်နဲ. လက်ပ်တော့ကွန်ပြူတာကိုတင်လိုက်ရင်း ဘေးဘီကိုအသိအမှတ်ပြုသလိုခေါင်းဆတ်ပြလိုက်ပြီးတော့ ကေခိုင့်ကိုတော့ခပ်စူးစူးကြီးစိုက်ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့သူ.အခန်းသူမဝင်ဘဲ ဦးကျော်ဝင်းတို.ရှိတဲ့အခန်းထဲဝင်သွားတယ်။

ကေသီကစားပွဲပေါ်တင်သွားတဲ့ ကွန်ပြူတာနဲ.အိတ်ကို ကောက်မလိုက်ရင်း...

"မမလာ"

ကေခိုင်လဲယောင်တောင်တောင်နဲ.ကေသီ့နောက်ကပါသွားတယ်။ ရုံးခန်းထဲရောက်တော့ ကေသီကကွန်ပြူတာကိုစားပွဲပေါ်တင်ပြီးတော့ လက်ဆွဲအိတ်ကိုဘေးကစင်ကလေးပေါ်တင်လိုက်တယ်။ ကွန်ပြူတာကိုကုလားထိုင်ကနေထိုင်ပြီးတော့ဖွင့်လို.ရအောင်လှည့်ပြီးနေရာတကျလုပ်ပေးလိုက်တယ်။

"အဲဒီလိုလုပ်ပေးရတယ်လား"

ကေခိုင်က မနေနိုင်ဘဲမေးမိတော့ ကေသီကပြုံးပြရင်း

"နေ.တိုင်းတော့မဟုတ်ပါဘူး ၊ လမ်းမှာယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ယောက်တွေ.ရင်တော့သူတို.ကိုသူဌေးကပေးလိုက်တာပဲ။ မတွေ.ရင်သာ"

ညှော့ကြိုရဲ.တာဝန်ထဲမှာ ညှော့သည်ကိုသာမကသူဌေးကိုပါကြိုဆိုဖို.တာဝန်ရှိကြောင်းသိလိုက်ရတယ်။ ကေခိုင်စိတ်မသက်မသာဖြစ်သွားတာကို ကေသီမြင်တော့....

"တခါတလေလဲ သူ.ဟာသူအထဲကိုတန်းဝင်သွားတာပဲ၊ လာပေးတော့လဲအစ်မရယ်

ဘာမှအပန်းကြီးတာမှမဟုတ်ဘဲ ဒီလိုပဲလုပ်ပေးလိုက်ရတာပေါ့"

"အေးပါကွယ်၊ မမမှတ်ထားပါ့မယ်"

ကေခိုင်နဲ့ကေသီပြန်အထွက်မှာ သူဌေးကအထဲအဝင်နဲ့ဆုံတယ်။ ကေခိုင့်ကိုခြေဆုံး ခေါင်းဆုံးတချက်ကြည့်လိုက်ရင်း...

"အဆင်ပြေလား"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင့်"

"အဆင်မပြေတာရှိလဲပြောပေါ့ဟုတ်လား၊ ကေသီရေ.....ခဏနေရင်အစ်ကို့အတွက် ကော်ဖီတခွက်ယူလာပေး"

"ဟုတ်ကဲ့"

ကေခိုင်သက်ပြင်းချလိုက်ရပြန်ပါတယ်။ အဝင်ကိုကြိုရရုံမက ကော်ဖီပါယူပေးရမယ် ဆိုတော့သူ့ပေယျာဝစ္စကိုပါလုပ်ပေးနေရမယ့်သဘောပေါ့။ ကေသီ့ကိုကြည့်လိုက်တော့ရယ် ကျဲကျဲလေးလုပ်နေတယ်။ ဘာမှမေးမနေတော့ပါဘူး။ မေးလို့လဲထူးတော့တာမှမဟုတ်တာ။

"ရေနွေးကဟိုဖက်အခန်းထဲမှာရှိတယ်၊ လာလာ........မမကိုပြထားမယ်"

မတတ်သာတော့ဘဲကေခိုင်နောက်ကနေလိုက်သွားရတော့တယ်။ ကေသီတို့အခန်း ထဲမှာလျှပ်စစ်ရေနွေးအိုးကြီးတလုံးရှိတယ်။ ဘေးကစားပွဲပေါ်မှာခွက်တွေထပ်ထားတယ်။ ကေသီကန်ရုံကပ်ဘီရိုထဲက နက်စ်ကော်ဖီမစ်တထုတ်ကိုဆွဲထုတ်လိုက်ရင်း........

"ဒါကသူဌေးအတွက်ထားတာလေ၊ ကျန်တဲ့သူတွေအတွက်ကတော့ ဟိုအောက်က ပုံးထဲမှာစုပါရှိတယ်၊ ဟဲဟဲ မမသောက်ချင်ရင်လာယူသောက်"

ကော်ဖီမစ်ထုတ်ကိုဖျော်ပေးရုံပဲဆိုရင်တော့ဘာမှအပန်းမကြီးလှပါဘူး။ ခွက်ထဲကို ကော်ဖီထုတ်ဖေါက်ထည့်ရေနွေးထည့်ပြီးတော့ပြီးတာပဲဟာ။

ကေသီကော်ဖီခွက်သွားပို့တော့ ကေခိုင်လိုက်မသွားတော့ဘူးနေရာတကာနစ်ယောက် ပြူးကြီးသွားနေလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ။

အဲဒီနေ့ကတော့အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။ တခါတခါတော့ကေခိုင့်စားပွဲပေါ်က ခေါင်းလောင်းလေးမြည်လာရင် ကေသီကအခန်းထဲဝင်သွားပြီးလုပ်စရာရှိတာလုပ်ပေးရတယ်။ ထွေထွေထူးထူးတော့မဟုတ်ပါဘူး ကွန်ပြူတာရိုက်ဖို့စာသွားယူပေးရတာ။ ခေါ်ခိုင်းတဲ့သူကို သွားခေါ်ပေးရတာလောက်ပါပဲ။

"မမကညည့်ကြိုလား၊ အတွင်းရေးမှူးလားဟင်"

"ပြောရင်တော့ညှဲ့ကြိုပေါ့မမရယ်၊ ဒါပေမယ့်သူဌေးအခန်းဝမှာထိုင်နေရတော့လဲ လက်တိုလက်တောင်းအခိုင်းခံရတာပေါ့ ဒါပါပဲ"

ဒီတခါတော့ကေသီက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတယ်။

"သူများတွေကမေးရင် အတွင်းရေးမှူးလို့ပြောပေါ့မမရယ်၊ ညှဲ့ကြိုထက်စာရင် အတွင်း ရေးမှူးကပိုမြင့်တာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား"

စိတ်အိုက်နေပုံရတဲ့ကေခိုင့်ကိုကြည့်ရင်း ကေသီကနောက်တယ်။ ကေခိုင်ဘာမှပြန် မပြောဖြစ်ပါဘူး။ လုပ်မိပြီဆိုတော့ လုပ်ရတော့မှာပေါ့။ ကေသီပြောသလိုအပန်းကြီးတဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ။

အပိုင်း (၇၂)

ဒီလိုနဲ့ပဲတဖြည်းဖြည်းနဲ့အလုပ်ထဲမှာကေခိုင်အထိုင်ကျလာပြီ။ရုံးကလူတွေနဲ့လဲရင်းနှီးခင်မင်နေပြီ။ ကေခိုင်လုပ်တတ်ကိုင်တတ်သွားပြီဆိုတော့ ကေသီလဲလာကူစရာမလိုတော့ဘူး။ သူအားတဲ့အချိန်လေးတွေတော့ ကေခိုင့်နားမှာလာနေပေးပါတယ်။ များသောအားဖြင့်တော့ ကေခိုင်တစ်ယောက်ထဲပါပဲ။

အလုပ်လုပ်ရတာပြဿနာမရှိပါဘူးဆိုပေမယ့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာတခုတော့ရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ကေခိုင်တို့သူဌေး ကိုရဲပါပဲ။ သူဌေးဆိုတော့ရှိရှိသေသေဆက်ဆံနေရပေမယ့် အသက်အရွယ်ကတော့ ကေခိုင်နဲ့မတိမ်းမယိမ်းပါပဲ။

ဒါကြောင့်ကေခိုင်သူဌေးခေါ်လိုက်ဆရာခေါ်လိုက်နဲ့. တရိုတသေလုပ်နေပေမယ့် သူကတော့ကေခိုင့်ကိုနင်နဲ့ငါနဲ့ပြောပါတယ်။"ဆရာတွေဘာတွေလုပ်မနေပါနဲ့၊ကိုရဲလို့ပဲခေါ်စမ်းပါ" လို့ပြောပေမယ့် ကေခိုင်ကမခေါ်ရဲဘူး။ အရမ်းတရင်းတနှီးလုပ်သလိုဖြစ်သွားမှာစိုးလို့။

တခါတခါကေခိုင့်ကိုစူးစူးရဲရဲစိုက်ကြည့်နေတတ်တဲ့ ကိုရဲမျက်လုံးကြီးတွေကို ကေခိုင်ကြောက်တယ်။ ဒီမျက်လုံး၊ ဒီအကြည့်တွေထဲမှာဘာတွေရှိနေတယ်ဆိုတာ ကေခိုင်သိနေတာကိုး။ သူ့ရှေ့ရောက်ပြီဆိုရင် ကေခိုင့်တကိုယ်လုံးကအလှအပတွေကို ခပ်ပြောင်ပြောင်နဲ့. အားမနာတမ်းကြည့်တတ်တာကိုကေခိုင်မုန်းတယ်။

ဒီအကြည့်တွေကိုရင်မဆိုင်ချင်လို့အလုပ်ထွက်ရင်ကောင်းမလားစဉ်းစားကြည့်သေးပေမယ့်အလုပ်အကိုင်ရှားပါးတဲ့ခေတ်ကြီးမှာ နောက်တခုရဖို့ဆိုတာလွယ်တာမှမဟုတ်ဘဲ။ ကေခိုင်အရဲမစွန့်ရဲဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ကြည့်ရုံလောက်နဲ့ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးလို့ပဲ စိတ်ကိုဖြေပြီးနေနေရတယ်။

အရပ်ပုပု၊ အသားညိုညိုနဲ့. ကွယ်ရာမှာရုံးကကောင်လေးတွေကပြောတတ်သလိုတောသားနဲ့တူတဲ့သူဌေးက မိန်းမကိစ္စနဲ့ပတ်သတ်ရင်နာမည်ပျက်တတ်သူလို့သိရတော့ကေခိုင်စိတ်မသက်မသာဖြစ်ရတယ်။ ပလက်တီနမ်ဆွဲကြိုး ပလက်တီနမ်ဟန်းချိန်း ၊ ပလပ်တီနမ်လက်စွပ်တွေတဝင်းဝင်းနဲ့ပုံမကျပန်းမကျသူဌေးက ကေခိုင့်ကိုကြည့်ရုံထက်ပိုပြီးဘာမှစမလာသေးလို့သာတော်သေးတယ်။ ကောင်လေးတွေပြောကြတာတော့ ရုံးတက်အမြဲနောက်ကျတာ ညဖက်ကျရင်တညလုံးလျှောက်သောင်းကျန်းနေ ကဲနေလို့တဲ့။

"အလုပ်တွေ ကြိုးစားနေတယ်ပေါ့"

တနေ့လည်ခင်း ပျင်းပျင်းနဲ့ကေသီလာပေးသွားတဲ့မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကိုစိတ်ဝင်တစားဖတ်နေတုန်းရှေ့ကအသံကြားလိုက်ရလို့. အလန့်တကြားမော့ကြည့်လိုက်တော့ ကိုရဲဖြစ်နေတယ်။

မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကိုဖွင့်ထားတဲ့အံဆွဲထဲပစ်ထည့်လိုက်ရင်း မလုံမလဲနဲ့ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပြန်ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ အကျီလည်ပင်းခေါက်ကအတော်ကြီးကိုလျှောကျနေတာကို သတိထားလိုက်မိပြီး ကမန်းကတမ်းဆွဲတင်လိုက်ရတယ်။ ကေခိုင်အခုမှသတိထားမိတယ် စောစောကကိုရဲကေခိုင့်ကိုစကားပြောလိုက်ပေမယ့် သူ့မျက်လုံးတွေကအဲဒီနေရာမှာပဲစူးစိုက်ကြည့်နေတာ။ သားလေးကိုမွေးပြီးမှပိုပြီးဖွံ့ထွားလာရတဲ့ ရင်သားတွေကိုငြူစူမိရင်း မျက်နှာပူပူနဲ့ကေခိုင်ခေါင်းငုံ့ညိမ်သက်နေမိတယ်။

"ဟားဟား......အပြစ်ပြောတာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ အားနေတာပဲ၊ အလုပ်မရှိလို့ဖတ်တာဖတ်ပါ၊ ဆက်ဖတ်...ဆက်ဖတ်"

ကေခိုင်စိတ်ထင်လို့လားမသိဘူး။ "ဆက်ဖတ်ဆက်ဖတ်"ဆိုတဲ့စကားကတခြားအသံ ထွက်တခုနဲ့နားထဲကိုဝင်လာတယ်။

"ဖတ်လေ၊ ဖတ်ပါ"

ကေခိုင်ဘာမှပြန်မပြောတော့သူကဆက်လာပြန်တယ်။ မထူးတော့တာမို့

"ဟိုဒင်း.......ဟိုဒင်း.....ဆရာလစ်မှပဲဖတ်တော့မယ်"

"အော်...ဒီလိုလား.......ကဲပါဗျာ ဒါဆိုရင်လဲကျွန်တော်မသိချင်ယောင်ဆောင်ပေးပါ့မယ် ဟုတ်ပြီလား...........ဆက်ဖတ်ဆက်ဖတ်"

ကေခိုင်နားကလောတဲ့ အသုံးအနှုန်းကိုနောက်တခေါက်ထပ်ပြောရင်း ရယ်ရယ်မောမော နဲ့ကေခိုင့်နားကထွက်သွားတယ်။

"ပွဲထဲက လူရွှင်တော်ကျနေတာပဲ"

မကျေမနပ်ပြောရင်းကေခိုင်ကျန်ခဲ့တယ်။ဟုတ်တယ်တခါတခါကျရင်ကေခိုင်တို့သူဌေး ကိုရဲကလူရွှင်တော်နဲ့တူတယ်။ အသားမဲပြီးအရပ်ပုတာကိုမှအားမနာ လက်ဝတ်လက်စား တောက်တောက်ပြောင်ပြောင်တွေဝတ်တတ်သလို အဝတ်အစားဆိုရင်လဲအရောင်ရင့်ရင့် တောက်တောက်ပြောင်ပြောင်တွေဝတ်တတ်တယ်။ ရုံးကဝန်ထမ်းတွေကွယ်ရာမှာဟားကြတာ ကိုသတိထားမိပုံမရဘူး။ သူ့ကိုယ်သူအဟုတ်ကြီးထင်နေတာ။

သူများတွေအတွက်ရယ်စရာပေမယ့် ကေခိုင့်အတွက်ကတော့စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ် စရာပါ။ သူ့စားပွဲပေါ်ကိုကော်ဖီခွက်ချပေးတဲ့အခါတိုင်း သူ့မျက်လုံးတွေကဘယ်ကိုကြည့်တယ် ဆိုတာကေခိုင်သိနေတယ်။ အခန်းထဲကပြန်ထွက်တိုင်းကေခိုင့်နောက်ပိုင်းသားတွေကို မတုန် မခါရအောင်ထိန်းချုပ်လျှောက်ရတာကလဲ ကေခိုင့်အတွက်ဒုက္ခတခုပါ။

တိတိလင်းလင်းမဟုတ်ပေမယ့် ကေခိုင်ရောက်လာမှသူဌေးရုံးမြဲနေတယ်လို့ ပြောကြ သံတချို့ကိုလဲကေခိုင်နားစွန်နားဖျားကြားရတယ်။

"ကိုယ်ကောင်းရင် ခေါင်းမရှော့ပါဘူး မမရယ်"

ကေသီကတော့အားပေးရှာပါတယ်။ ဒီအလုပ်ကိုဝင်ဝင်ချင်းစပြီးရင်းနှီးခဲ့သလို နောက် ပိုင်းလဲကေခိုင့်ကိုကူညီနေဆဲမို့ ကေသီကဒီရုံးမှာကေခိုင့်အတွက်တိုင်ပင်ဖေါ် တိုင်ပင်ဖက် အရင်းနှီးဆုံးသူပါ။

"သူကတော့ ဒါပဲလေ သိတယ်မဟုတ်လား"

ကေသီကနာခေါင်းကိုလက်ညိုးထိုးပြရင်းပြောတယ်။

"မမကလဲလှတာကိုး၊ ရုပ်ရည်ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ဘာမှပြောစရာမရှိဘူး၊ ဒီတော့သူ ကတော့ငမ်းမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့်ကိုယ်ကသူ့ပိုက်ဆံယူနေရတာမဟုတ်လား၊ ကြည့်တာလောက် ကိုတော့သည်းခံလိုက်ပါ မမရယ်"

ကေသီပြောသလိုနှလုံးသွင်းဖို့ပဲကေခိုင်လဲကြိုးစားနေပါတယ်။ ကေခိုင်ကမိုးကောင် ပေါက်မလေးလဲမဟုတ်တော့ဘူး။ သားတစ်ယောက်မိခင် အရွယ်ရောက်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီပဲ။ အခြေအနေကိုတည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ပဲ ကြိုးစားရတော့မှာပေါ့။

ဒါပေမယ့် ကိုရဲက ဒီလောက်နဲ့တင်ရပ်မနေဘူး။ နောက်တဆင့်တက်ဖို့ကြိုးစားလာ တယ်။ ကေခိုင်အလုပ်ဝင်ပြီးသုံးလပြည့်တဲ့နေ့မှာ ကေခိုင့်ကိုခေါ်ပြောတယ်။

"ကေခိုင် နင်ဒီနေ့သုံးလပြည့်ပြီနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ"

"သုံးလပြည့်ပြီဆိုတော့ အစမ်းခန့်မဟုတ်တော့ဘူး၊ အမြဲတမ်းဝန်ထမ်းဖြစ်သွားပြီ လစာလဲတိုးပြီ"

ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိတာနဲ့ငြိမ်နေမိတယ်။ လစာဘယ်လောက်တိုးမယ်ဆိုတာတော့ စိတ်ထဲကသိချင်သား။

"လစာကို တသိန်းထိတိုးပေးလိုက်ပြီ ဖြစ်မလား"

"ဖြစ်မလား"လို့မေးရင်းမျက်စေ့တဖက်ကမှိတ်ပြလိုက်သေးတယ်။ ဘယ်လိုကြီးလဲလို့ ယောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားမိပေမယ့် ပါးစပ်ကတော့...

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ"

"မလိုပါဘူး၊ ပေးသင့်လို့ပေးတာ၊ တခုတော့ရှိတယ်နော် လစာတိုးလို့ပိုက်ဆံပိုရရင် အဝတ်အစားလေးဘာလေးလဲဝယ်ဝတ်ဦး၊ ဘယ်အချိန်ကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် ပုံတုံးကြီးနဲ့၊ ကိုယ့်အသက်အရွယ်နဲ့လိုက်အောင်ဝတ်ပေါ့၊ နင့်ကိုမသိတဲ့သူဆိုရင် ကလေးအမေအသက် သုံးဆယ်ကျော်မိန်းမကြီးထင်နေဦးမယ်"

"ကျွန်မက ကလေးအမေပဲ"လို့စိတ်ထဲကပြောလိုက်မိတယ်။ ပါးစပ်ကတော့ပြောလို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ အလုပ်လျှောက်တုန်းကအိမ်ထောင်မရှိ၊ အပျိုလို့ပြောထားတာကိုး။

"ရှိသေးတယ်၊ နောက်လဆိုလစာကိုစာရင်းကိုင်ဆီမှာထုတ်စရာမလိုတော့ဘူး၊ ဦးကျော်ဝင်းတို့လိုပဲ ငါ့ဆီမှာတိုက်ရိုက်ထုတ်ရမယ်"

ရုံးဝန်ထမ်းတွေကလစာထုတ်ရင်စာရင်းကိုင်ဆီမှာထုတ်ရပြီး ဦးကျော်ဝင်းတို့လိုလူကြီး တွေကတော့သူ့ဆီမှာတိုက်ရိုက်ထုတ်ရတယ်။ လစာထုတ်တဲ့နေ့ဆိုရင်စာအိတ်ကလေးတွေ နဲ့ထည့်ပြီးပေးတာကေခိုင်တွေ့ဖူးတယ်။ လစာအပြင်ဆုကြေးပါရသတဲ့။ ကေသီပြောဖူးတယ်။ ဒါဆိုရင် ကေခိုင်ကဦးကျော်ဝင်းတို့နဲ့တန်းတူဖြစ်သွားတဲ့သဘောပေါ့။

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ"

"ပြောလိုက်ရင် ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့ချည်းပဲ၊ ရင်ခုန်စရာကိုမရှိဘူး"

"ရှင်"

"ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ နင့်လစာဘယ်လောက်ရမယ်ဆိုတာ ရုံးကလူတွေတစ်ယောက်မှ မပြောနဲ့ကြားလား၊ အန်ကယ်ဦးကျော်ဝင်းကိုတောင်မပြောမိစေနဲ့ ကြားလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဟင်း............စက်ရုပ်နဲ့စကားပြောနေရတာကျနေတာပဲ၊ ကဲကဲသွားတော့"

ကိုယ့်စားပွဲမှာပြန်ထိုင်ရင်း ဉာဏ်မီသလောက်ထိုင်ပြီးစဉ်းစားနေမိတယ်။ ခုလိုလစာ ရတာမကွယ်မဝှက်တမ်းပြောရရင်လိုချင်ပါတယ်။ ငွေလိုချင်လို့အလုပ်လုပ်နေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကေခိုင့်လိုအတွေ့အကြုံလဲမရှိ၊ ဘာမှလဲခက်ခက်ခဲခဲလုပ်ရတာလဲမဟုတ်တဲ့သူကို ဘာ့ကြောင့် ဒီလောက်အခွင့်အရေးတွေပေးနေရသလိုဆိုတာပဲ။ လစာကတသိန်းဆိုပေမယ့် ကေသီပြောဖူး သလိုဆုကြေးတွေဘာတွေပေါင်းရင်တသိန်းမကရတော့မှာတကယ်တမ်းတော့အဖြေက ရှင်းရှင်းလေးပါ။ လူတွေပြောပြောနေကြသလို အောက်ပါအရည်အချင်းကြောင့်ဒီလိုပေးလာ တာပဲပေါ့။ တကယ်လို့ဒီသတင်းကိုသူများတွေကြားရင်လဲ အောက်ပါအရည်အချင်းကြောင့်လို့ ပဲပြောကြမှာသေချာတယ်။

အဲဒီ့အပြင်ကေခိုင့်ကိုလဲ သံသယဝင်စရာတွေရှိလာနိုင်တယ်။ ဒီလောက်အချိန်တိုတို အတွင်းမှာဒီလိုအခွင့်အရေးတွေရအောင် ကေခိုင်ကသူဌေးကိုဘယ်လိုစည်းရုံးသိမ်းသွင်းလိုက်

သလဲဆိုတဲ့ ပြဿနာကပေါ်လာမယ်။

ကေခိုင့်ဘက်ကနေသူဌေးအပေါ်အလုပ်သဘောထက်ပိုတဲ့အပြုအမူမရှိခဲ့ကြောင်း ကေခိုင့်ကိုယ်စောင့်နတ်သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့်သူများတွေကယုံကြပ့်မလား၊ လူဆိုတာတမျိုး အကောင်းထက်စာရင် အဆိုးကိုမြင်ဖို့ပိုစိတ်သန်တတ်ကြတဲ့သဘာဝကရှိတယ်။

"ဘာတွေတွေးနေတာလဲ မမ"

အတွေးထဲမှာနစ်နေတုန်း အနားကိုကေသီရောက်လာတာကိုတောင်မသိလိုက်ရဘူး။

"ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကေသီရယ်၊ အလုပ်အားနေတာနဲ့ငေါင်နေတာ"

"ပျင်းရင်အထဲလာနေလေ၊ အထဲကနေလဲဖုန်းသံကြားရပါတယ်၊ ဖုန်းမြည်မှပြန်ပြေး လာလိုက်ပေါ့"

"ရပါတယ်၊ ဂရုန်းသုန်းကားဖြစ်နေပါဦးမယ်"

"ဒါနဲ့မမ ဒီနေ့သုံးလပြည့်ပြီနော်"

"အင်း.......ဟုတ်တယ်"

"အမြဲတမ်းဂန်ထမ်းဖြစ်လို့လစာတိုးရင် မုန့်ကျွေးရမယ်နော်"

"ဘယ်လောက်တိုးမလဲ ညီမလေးသိလား"

"အများဆုံး ငါးထောင်ပေါ့၊ သူဌေးကခွက်ကျတယ်၊ ဒီလောက်ပဲတိုးပေးနေကျ"

ကေသီ့စကားကြောင့် ကေခိုင်နေရထိုင်ရခက်သွားတယ်။

"ခုနေတော့မသိသေးဘူး၊ လစာထုတ်ခါနီးမှစာရင်းကိုင် မမမူကိုမေးကြည့်ပေးမယ် ခုတော့သူဌေးကသူ့ကိုပြောဦးမှာမဟုတ်ဘူး၊ နေဦးခဏ အန်ကယ်ဦးကျော်ဝင်းကိုပြေးပြော လိုက်ဦးမယ်၊ တော်ကြာသူဌေးမေ့နေရင် မမနောက်လမှရနေဦးမယ်"

ပြောပြောဆိုဆို ဦးကျော်ဝင်းတို့အခန်းထဲကိုသုတ်ကနဲပြေးဝင်သွားတယ်။ ခဏကြာ တော့ဦးကျော်ဝင်းနဲ့အတူပြန်ထွက်လာတယ်။

"ဦးလဲ မေ့နေတာ၊ ကေသီလာပြောပြလို့ သမီးရေ"

ဦးကျော်ဝင်းကသူဌေးကို သတိပေးဖို့အခန်းထဲကိုဝင်သွားတယ်။ ကေခိုင့်ကိုသူအလုပ် သွင်းပေးထားတာဆိုတော့ သူ့မှာလဲတာဂန်ရှိတယ်မဟုတ်လား။

"မမ.......တခါမှမမေးဖူးဘူး၊ ညီမလခဘယ်လောက်ရလဲဟင်"

"ခုနစ်သောင်း မမ"

"ဟယ်........မမထက်နဲတာပေါ့"

ကေခိုင်အားနာသွားတယ်။ ဘာမှမသိတဲ့ကေခိုင့်ကိုတောင်ရှစ်သောင်းတန်းပေးပြီးခန့်. တဲ့သူဌေးက လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်ပြီးသားကေသီ့ကိုဘာ့ကြောင့်ခုနစ်သောင်းပဲပေးရတာလဲ။

"မမနေရာမှာလုပ်သွားတဲ့ အစ်မကြီးလဲရှစ်သောင်းရတယ်လေ၊ ဒါ့ကြောင့် မမကိုလဲ ရှစ်သောင်းဆက်ပေးတာပေါ့"

မနာလိုဂန်တိုဖြစ်ပုံမရဘဲ ဆက်ပြောလာတဲ့ကေသီ့ကို ကေခိုင်အားနာနာနဲ့ကြည့်နေ မိတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဦးကျော်ဝင်းအခန်းထဲကပြန်ထွက်လာတယ်။

"သူသိပါတယ်တဲ့၊ စဉ်းစားထားပြီးပါပြီတဲ့"

သူ့ကိုလှမ်းကြည့်တဲ့ကေသီနဲ့ကေခိုင့်ကိုစိတ်အေးစေချင်လို့လာပြောပြတာပါ။ ကေသီကကေခိုင့်ဘက်ကိုလှည့်ပြီးလက်မလေးထောင်ပြတယ်။ အလိုက်သင့်လေးပြန်ပြုံးပြ လိုက်ရပေမယ့် ကေခိုင့်စိတ်ထဲမှာတော့ ဘာလိုလိုရယ်။ ပြစ်မှုတခုကျူးလွန်ထားရသလိုပဲ။

အပိုင်း (၇၃)

ခုတလော ကိုရဲကကေခိုင့်ကိုသူ.အခန်းထဲခဏခဏခေါ်တယ်။ အကြောင့်မဲ့သက်သက်တော့မဟုတ်ဘူးပေါ့ ဟိုဟာယူခိုင်း ဒီဟာလုပ်ခိုင်းအကြောင်းပြချက်လေးတွေတော့ရှိတာပေါ့။ ကေခိုင်ကလဲမညည်းမညူလုပ်ပေးပါတယ်။ ကိုယ်ကသူ.ဝန်ထမ်းမဟုတ်လား။

ဒါပေမယ့် ကေခိုင်သဘောမကျဖြစ်လာရတာကသူ.ရဲ.အပြောအဆိုတွေပဲ။ လိုတာထက်ပိုပြီးတရင်းတနှီးနိုင်လွန်းတယ်။ အရင်တုန်းကသူ.အကြည့်တွေကြောင့်အနေခက်ခဲ့ရပြီးခုတော့ ဘာမှမဖြစ်သလိုဘေးမဲ့ပေးပြီးနေနိုင်လာချိန်မှာ သူကတဆင့်ထပ်တက်လာတယ်။

မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်အနေနဲ.ယောက်ျားတွေရဲ.အကြည့်ပေါင်းစုံကိုရင်ဆိုင်ခဲ့ရဖူးပါတယ်။ အဲဒီအကြည့်တွေထဲမှာ ကိုရဲအကြည့်ကကြောက်စရာအကောင်းဆုံးပဲ။ ဘယ်လိုပြောရမလဲ အဂတ်အစားတွေအောက်ထိရောက်အောင်ကိုထိုးဖေါက်ပြီး အာသာငမ်းငမ်းနဲ.ကြည့်တဲ့အကြည့်မျိုး။ သူ.အကြည့်တွေရဲ.နောက်ကွယ်မှာ သူ.ဆန္ဒတွေရဲ.တောက်လောင်မှုကိုပါမြင်နေရတယ်။

လစာတသိန်းရတယ်ဆိုတော့ ဒေါ်လေးပါးစပ်အပေါင်းသားဖြစ်သွားရတယ်။ ရလုချည့်လားလို.မေးရင်း ကေခိုင့်ကိုမယုံနိုင်သလိုကြည့်ပြီးတော့သတိတော့ထားပေါ့လို.ပြောတယ် အခွင့်အရေးပေးလွန်းတာကိုဒေါ်လေးကမယုံသင်္ကာဖြစ်နေတယ်။ ဒါတောင်မှသူဌေးရဲ.ဟန်အမူအရာတွေကိုဒေါ်လေးကိုပြောမပြဖြစ်သေးဘူး။ သိရင်ပိုစိုးရိမ်နေလိမ့်မယ်။

တခါတလေကျရင် ကိုရဲက”ဘယ်လိုပြန်မှာလဲ၊ အပြန်လမ်းကြုံရင်လိုက်ခဲ့ပါလား”လို.ပြောတတ်တယ်။ ကေခိုင်က ”ကေသီတို.နဲ.တူတူပြန်နေကျ”လို.ပြောလိုက်တော့မှ ပါးစပ်ပိတ်သွားတယ်။ နောက်မခေါ်တော့ဘူး ဒါပေမယ့် ရုံးခန်းထဲမှာကြုံကြိုက်ရင်တော့ နန်နဲထိကပါးရိကပါးလုပ်ချင်လာတယ်။ ကိုယ့်ဖက်ကရိုင်းပျတဲ့အမူအရာလဲမဖြစ်ရအောင်သတိနဲ.ကြိုးစားပြီး အလိမ္မာသုံးရှောင်ရှားနေရတာကြာတော့ ကေခိုင်စိတ်ညစ်လာတယ်။ တလတသိန်းဆိုတဲ့ဂင်ငွေကိုသာမက်မောမနေမိရင် အလုပ်ထွက်ပစ်လိုက်တယ်။

အရင်ကသူဌေးတွေနဲ.ပတ်သက်တဲ့မိန်းကလေးတွေအကြောင်းကေခိုင်ကြားဖူးတယ်။ အညာလွယ်တဲ့မိန်းမစားတွေလို.လဲမသိမသာအထင်သေးစိတ်ဂင်ခဲ့ဖူးတယ်။ အခုတော့ကေခိုင်ကိုယ်ချင်းစာတတ်လာပြီ။ ငွေဆိုတဲ့အရာရဲ.တုတ်နှောင်မှုကလွတ်အောင်ရုန်းဖို.လွယ်မှမလွယ်တာပဲ။ အခုတောင်ကေခိုင်ဒီအဖြစ်တွေရင်ဆိုင်နေရပြီ။

သူ.ရှေ့မှာနေ၊ သူကြည့်တာခံ၊ ထိကပါးရိကပါးလုပ်လာရင် သည်းခံစိတ်နဲ.နေလိုက်ရုံလေးနဲ.တင်ကေခိုင့်ကို ကိုရဲကဒီလောက်အခွင့်အရေးတွေပေးနေတာ သူ.ဆန္ဒကိုလိုက်လျောမယ့်ပုံပြလိုက်ရင်၊ ဒါမှမဟုတ်လိုက်လျောပေးလိုက်ရင် ကေခိုင့်အတွက်အများကြီးအခွင့်အရေးတွေရနိုင်စရာရှိပါတယ်။ ယုန်ကိုမြင်လို.ချုံကိုထွင်နေတာအသိသာကြီးပဲ။ ပြေးမနေဘဲ အမိခံလိုက်ရင်ရပါတယ် ဒါပေမယ့် ကေခိုင်ဒီလိုမျိုးတော့အဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူး။

ကေခိုင်အပျိုလဲမဟုတ်တော့ပါဘူး။ ကိုရဲကလဲကေခိုင့်ကိုအတည်ကြံမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဘာမှနစ်နာစရာမရှိတဲ့အခြေအနေမှာ တခြားမိန်းမတယောက်ဆိုရင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ၊ ဘာဆုံးဖြတ်မလဲ ကေခိုင်သိချင်နေမိတယ်။ ခုလောလောဆယ်တော့ကိုရဲဘက်က သိပ်ပြီးအဆင့်တက်မလာသေးဘူး၊ ကေခိုင်ကသာလိုက်လိုက်လျောလျောနေပြလိုက်ရင် ပွဲကပြီးနေပြီ။

”ချူစားဖို.စိတ်သန်.တဲ့ မိန်းမမျိုးဖြစ်ချင်လိုက်တာ”

စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ.ကေခိုင်ညည်းမိတယ်။ ဒီအလုပ်ကိုကေခိုင်လုပ်နေတာ သီးခံနေတာငွေအတွက်ပဲလေ။ ငွေအတွက်ဆိုတာလဲ ကေခိုင့်အတွက်မဟုတ်ဘူး အဓိကကတော့ သားလေးအတွက်ပဲ။ အခုငယ်သေးပေမယ့်နောင်ဆိုကျောင်းထားရမယ့် အရွယ်ရောက်လာတော့မယ်။ သားလေးလူတန်းစေ့နေနိုင်ဖို.၊ ပညာသင်နိုင်ဖို.ကေခိုင်ကြိုးစားရမယ် ရှာဖွေရမယ်။ ဒါပေမယ့် လိပ်ပြာသန့်.တဲ့နည်းနဲ.ပဲဖြစ်ချင်တယ်။

တနေ.တုန်းကထုံးစံအတိုင်း Reception မှာထိုင်ပြီးမဂ္ဂဇင်းဖတ်နေတုန်း ကိုရဲရောက်လာတယ်။ ကေခိုင်ကြည့်နေတဲ့မဂ္ဂဇင်းကြော်ညာထဲက စိန်ဆွဲကြိုးပုံကိုကြည့်ပြီးတော့

"လိုချင်လို.လား"

"မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်၊ လှလို.ကြည့်နေတာပါ"

"လိုချင်ရင်ပြောနော်"

"ရှင်"

"ဂယ်ဖို.ပိုက်ဆံကြိုထုတ်ပေးထားမယ်လို.၊ ပြီးမှလစာထဲကပြန်ဖြတ်မယ်လေ"

"ထမင်းအငတ်ခံပြီး မလိုချင်ပါဘူး ဆရာရယ်"

"ငါက နင့်ကိုထမင်းအငတ်ထားပဲ့မလား ကေခိုင်ရဲ."

"ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ လစာထဲကပြန်ဖြတ်မှတော့ ကျွန်မလစာက ဘယ်ကျန်တော့မှာလဲ"

"ဒါဆိုလဲ မဖြတ်ဘူးဟာ"

မဖြတ်ဘူးဆိုတော့ သူကဂယ်ပေးမယ်ဆိုတဲ့သဘောပေ့ါ၊ စကားဆက်မရှည်ချင်တာနဲ. စာအုပ်ကိုပိတ်ပြီးစားပွဲပေါ်တင်လိုက်တယ်။

"ဘယ်လိုလဲ ယူမှာလား"

"မယူပါဘူးဆရာရယ်၊ ကျွန်မနဲ.လဲမတန်ပါဘူး"

"တန်ပါတယ်ကွာ၊ ရတနာဆိုတာ လှတဲ့သူနဲ.မှထိုက်တာမျိုး"

အတင်းကြီးကိုကပ်ပြောနေတော့ ကေခိုင်စိတ်ညစ်လာတယ်။ နောက်တဖက်ကပြန်တွေးပြန်တော့လဲ ကေခိုင့်ကိုဒီလိုမက်လုံးတွေပေးပြီးစည်းရုံးသိမ်းသွင်းလို.ရတဲ့အစားများထင်နေသလားလို. ဒေါသလဲဖြစ်လာတယ်။ ဆက်ပြောနေရင်ကေခိုင်ဘုကလန့်.ပြန်ပြောမိတော့မယ့်အချိန်မှာ ဦးကျော်ဂင်းအနားကိုရောက်လာတယ်။

"ကွန်ပြူတာသမားတွေက ဒီနေ.လာမှာလား ကိုရဲ"

ကိုရဲကနာရီကိုကြည့်လိုက်ရင်း

"ဒီနေ.တော့နောက်ကျနေလောက်ပြီဗျ၊ ရပါတယ် ဒီနေ.အဆင်မပြေရင်မနက်ဖြန်စောစောလာခဲ့မယ်လို.ပြောတယ်"

"အဲဒါကျွန်တော်တခုစဉ်းစားနေတာကိုရဲ၊ ရုံးကချာတိတ်တယောက်ယောက်ကိုသင်တန်းတက်ခိုင်းရင်ကောင်းမလားလို.၊ ပြင်ဆင်ထိန်းသိမ်းရေးပေ့ါ"

"ကျွန်တော်လဲစဉ်းစားဖူးတယ်၊ ဒါပေမယ့်ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်တတ်ဖို.ကကြာနိုင်တယ် ခုလိုပိုက်ဆံပေးပြီးခေါ်ခိုင်းလိုက်တာပဲရှင်းပါတယ်ဗျာ"

"ဒါဆိုလဲ ကိုရဲ သဘောပဲလေ"

သူတို.ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိပေမယ့် လတ်တလောမှာတော့ ကိုရဲစက်ကွင်းကလွတ်သွားလို.ရောက်လာတဲ့ဦးကျော်ဂင်းကိုကျေးဇူးတင်မိတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကံကောင်းထောက်မစွာနဲ. ကိုရဲရဲ.ဟန်းဖုန်းကမြည်လာတယ်။

"ဟာ...........over sea ဟ"

ဖုန်းပေါ်ကနံပါတ်ကိုကြည့်ပြီးပြောလိုက်ရင်း ကိုရဲအခန်းထဲခပ်သုတ်သုတ်ပြန်ဝင်သွားတယ်။ ဒီတော့မှကေခိုင်လဲပင့်သက်ချနိုင်တော့တယ်။ ဦးကျော်ဝင်းကတော့ကေခိုင်ကိုပြုံးပြရင်းသူ.အခန်းထဲသူပြန်ဝင်သွားတယ်။ ကေခိုင့်အခက်အခဲကိုသိလို.ဦးကျော်ဝင်းတမင်ရောက်လာတာများလားလို.တောင်တွေးမိသေးတယ်။ ကေခိုင်ကသူ.အဆက်အသွယ်နဲ.အလုပ်ဝင်လာသူဆိုတော့ ကေခိုင်နဲ.ပတ်သတ်ပြီးသူ.မှာတာဝန်ရှိတယ်လို. ဦးကျော်ဝင်းက ပြောတတ်တယ်မဟုတ်လား။

အပိုင်း (၇၄)

ကေခိုင်ရုံးခန်းထဲကနေ ထွက်လာတော့ကေခိုင့်စားပွဲရှေ.မှာ လူတစ်ယောက်ရပ်နေတာတွေ.ရတယ်။

"ဘယ်သူနဲ.တွေ.ချင်လို.ပါလဲရှင်.......ဟင်....ဆရာ"

မမျှော်လင့်ပဲ ကိုနေလင်းဖြစ်နေတယ်၊ သူကလဲအံ့သြတကြီးနဲ...

"မကေခိုင် ဒီမှာလုပ်နေတာလား"

"ဟုတ်တယ်ဆရာ"

"ဒါ့ကြောင့်သင်တန်းလာမတက်တော့တာကိုး"

ကေခိုင့်ကိုသူမှတ်မှတ်ရရရှိနေပုံရတယ်။

"ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ တနင်္ဂနွေတစ်ရက်ပဲအားတော့ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ"

"ဟုတ်တာပေါ့၊ သင်တန်းဆိုတာကတတ်ရင်ပိုက်ဆံကုန်မယ် အလုပ်လုပ်တာကပိုက်ဆံရတယ်လေ"

ကိုနေလင်းကခပ်ပြုံးပြုံးလေးပြောပေမယ့် ကေခိုင့်မှာတော့မျက်နှာပူချင်သလိုလိုဖြစ်ရတယ်။ သင်တန်းဆုံးအောင်မတက်ဘဲနဲ. လက်မှတ်ကျတော့သွားယူတယ်။ အလကားသင်ပေးပါမယ်ဆိုတာကိုတောင် မသွားတော့ဘူးဆိုတော့ မျက်နှာပူစရာပေါ့။

"အော်...........ဒါနဲ.ဆရာကဘယ်သူနဲ.တွေ.ဖို.လဲဟင်"

"ဦးကျော်ဝင်းနဲ."

"ရှိတယ် ဆရာလာလာ"

အားနာစိတ်ကြောင့်အထဲမှာ ဦးကျော်ဝင်းအားရဲ.လားဆိုတာကိုတောင်ဝင်မကြည့်တော့ဘဲ ကိုနေလင်းကိုရုံးခန်းထဲခေါ်သွားမိတယ်။

"အန်ကယ်........ဒီမှာအန်ကယ့်ဧည့်သည်"

"ကျွန်တော်ကွန်ပြူတာတွေ Maintaindence လုပ်ဖို.လာတာပါ"

ဦးကျော်ဝင်းရဲ.စူးစမ်းတဲ့အကြည့်ကို သတိပြုမိတဲ့ ကိုနေလင်းကဝင်ဖြေတယ်။

"ကိုနေလင်းဆိုတာ"

"ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ"

"ထိုင်ဗျာ၊ ကိုရဲကလဲမှာထားပါတယ်၊ တစ်ယောက်ထဲလား"

"အဖေါ်နှစ်ယောက်ပါပါတယ်၊ အပြင်မှာထားခဲ့တယ်"

"ခေါ်လိုက်လေ၊ လာပါဒီမှာခဏထိုင်ပါဦး၊ ကေခိုင်ရေသူတို.ကိုအထဲခေါ်လိုက်ပါကွယ်"

ကေခိုင်အပြင်ထွက်လိုက်တော့ လူသွားစင်္ကြံမှာရပ်နေတဲ့လူငယ်နှစ်ယောက်ကို တွေ့တယ်။

"အထဲဝင်ကြပါရှင့်"

သူတို့ကို ဦးကျော်ဝင်းရုံးခန်းထဲအထိလိုက်ပို့ပေးပြီး ကေခိုင်ကိုယ့်စားပွဲကိုယ်ပြန် ထိုင်ရင်း ကေခိုင့်ကိုမြင်လိုက်တော့ဝင်းလက်တောက်ပြောင်သွားတဲ့ ကိုနေလင်းမျက်လုံးတွေ ကိုမြင်ယောင်နေမိတယ်။

ကေခိုင့်ကိုမြင်လိုက်ရလို့ အံ့ဩသွားခြင်းနဲ့အတူ ဝမ်းသာခြင်းကိုလဲသတိထားလိုက် မိတယ်။ တဆက်ထဲမှာပဲငြိမ်းချမ်းဆိုတဲ့ကောင်လေးကိုပါ သတိရလိုက်မိတယ်။ ခုဆိုရင် ဒီကောင်လေးဘယ်ရောက်နေလဲမသိဘူး။

တယ်လီဖုန်းခုံပေါ်ကမီးလေးလင်းလာပြီးဖုန်းမြည်လာလို့ကြည့်လိုက်တော့ဦးကျော်ဝင်း လိုင်းခွဲကဖြစ်နေတယ်။

"သမီးရေ ကောင်မလေးတစ်ယောက်လောက်ကို ကော်ဖီသုံးခွက်ပို့ခိုင်းလိုက်ပါဦး"

အမှန်ကဒါကေခိုင်လုပ်ရမယ့်အလုပ်လို့ပြောရင်ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်ခုချိန်မှာကေခိုင်က ဒီကုမ္ပဏီမှာခေသူမဟုတ်တဲ့အဆင့် သတ်မှတ်ခံရသူဆိုတော့ ဦးကျော်ဝင်းကတောင်ကေခိုင့် ကို ဒီလိုမျိုးဆက်ဆံတယ်လေ။ ကေခိုင်ကိုယ်တိုင်ပဲဖျော်ပြီးသွားပို့ပေးလိုက်ပါတယ်။

"ကော်ဖီသောက်ပါဦး ဆရာ"

ဦးကျော်ဝင်းက အံ့ဩတဲ့အကြည့်နဲ့ကြည့်တယ်။

"ဒါကေခိုင့်ကိုကွန်ပြူတာသင်ပေးတဲ့ဆရာလေ အန်ကယ်လ်ရဲ့"

"အော်....ခုမသင်တော့ဘူးလား"

"သင်ပါတယ်ခင်ဗျ၊ အားတဲ့အချိန်မှာတော့ Service လိုက်လုပ်ပေးပါတယ်"

"ကောင်းတာပေါ့ ဝင်ငွေနှစ်ခုရတာပေါ့"

ကိုနေလင်းကရယ်တယ်။

"အမှန်ကတော့သင်တန်းတွေက ခုနောက်ပိုင်းတအားများလာလို့ အရင်လိုမကိုက် တော့တာကြောင့် အန်ကယ်ရဲ့"

သူတို့စကားပြောနေတုန်း ကေခိုင်လဲကိုယ့်အလုပ်ဆီကိုပြန်ခဲ့တယ်။ ဦးကျော်ဝင်းနဲ့ စကားပြောနေပေမယ့် မျက်လုံးတွေကကေခိုင့်ဆီမှာပဲငေးဂဲနေတဲ့ ကိုနေလင်းကြောင့်ကြာတော့ နေရခက်လာတယ်လေ။

တနေ့လည်ခင်းလုံးကိုနေလင်းအလုပ်များနေတယ်။ ဟိုဖက်အခန်းဝင်လိုက် ဒီဖက် အခန်းဝင်လိုက်နဲ့ကေခိုင့်ရှေ့ကဖြတ်သွားတိုင်းကေခိုင့်ကို ပြုံးပြတယ်။

ကိုရဲကတော့နေ့လည်နှစ်နာရီကျော်လောက်မှရောက်လာတယ်။ သူကခေါ်ခိုင်းလို့ ကိုနေလင်းကိုသူ့အခန်းထဲလိုက်ပို့ပေးရသေးတယ်။ သူတို့ပြောပုံအရဆိုရင် သုံးရက်လောက် လုပ်ရဦးမယ်လို့ကြားတာပဲ။

"ရပါတယ် ဘယ်နှရက်ကြာကြာကျွန်တော်က ပုဒ်ပြတ်ပေးထားပြီးသားပဲ"

ပိုက်ဆံထပ်ပေးစရာမလိုတဲ့ကိစ္စဆိုတော့ ကိုရဲကလဲရှောရှောလျှူလျှူပဲသဘောတူ လိုက်တယ်။

"အော်.......တခုရှိသေးတယ်၊ ဒီရှေ့ကညှော့ကြီးကောင်တာမှာကွန်ပြူတာတစ်လုံးထား ချင်တယ်၊ အဲဒါလေးပါလုပ်ပေးလို့ရမလား၊ Service Charges ကတော့ထပ်ယူပေါ့"

"ရပါတယ် အစ်ကိုတို့.ကဘယ်လိုအမျိုးအစားလိုချင်တာလဲ"

"ကျွန်တော်လဲအမှန်ပြောမယ်ဗျာ၊ သိပ်နားမလည်ဘူးဗျ၊ ကောင်းကောင်းဗျာ၊ အားလုံး ပစ္စည်းကောင်းချည်းပဲသုံးမယ်၊ ကောင်းမယ်ထင်သလိုသာလုပ်"

"ကောင်းတာတွေပဲသုံးမယ်ဆိုရင်တော့ ၅သိန်းခွဲနဲ့ ၆သိန်းဂန်းကျင်လောက်ကျမယ်၊ ဆင်တာနဲ့ Software Installation ကတော့မယူတော့ပါဘူး Present ပေါ့၊ လုပ်ပေးမယ်"

ညှေ့ကြိုကောင်တာမှာထားမယ်ဆိုတော့ ကေခိုင့်အတွက်ပေါ့၊ အကောင်းဆုံးတွေချည်း ပဲလုပ်ပေးမယ်ဆိုတော့ ကိုနေလင်းကလဲ ကေခိုင့်ကိုစူးစမ်းတဲ့အကြည့်နဲ့.ကြည့်တယ်။ ကေခိုင် မျက်လွှာလေးချပြီးငြိမ်နေလိုက်တယ်။

"လောလောဆယ်တော့ တခြားစက်တွေပြင်လိုက်မယ်လေ၊ အသစ်လုပ်ရတာကမြန် ပါတယ်"

"ကျွန်တော်ပိုက်ဆံထပ်ပေးထားရမလား"

"ရတယ်အစ်ကို၊ ပြီးတော့မှပဲဘောက်ချာတွေပေးမယ် အဲဒီတော့မှကျန်တာထပ်ပေး ပေါ့၊ ခုတော့အန်ကယ်ဦးကျော်ပင်းပေးထားတာလဲ ရှိပါသေးတယ်"

"အိုခေဗျာ ကောင်းတာပေါ့"

အခန်းထဲကပြန်ထွက်လာကြတော့ ကိုနေလင်းက ကေခိုင့်ကိုခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်ရင်း

"မကေခိုင်သူဌေးကသဘောကောင်းတယ်နော်"

ဘာအတွက်သဘောကောင်းတယ်ဆိုတာ ကေခိုင်သိပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့်ဘာမှပြန်မ ပြောဘဲငြိမ်နေလိုက်တယ်။ ကိုနေလင်းလဲသဘောပေါက်ပုံရတယ်။ ပြုံးနေပေမယ့် စူးရိမ်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့.ကေခိုင့်ကိုကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့မှသူ.အလုပ်ရှိတဲ့ဆီထွက်သွားတယ်။

ညနေရောက်တဲ့အထိကိုနေလင်းနဲ့.ပြန်မတွေ.တော့ဘူး။ ကိုရဲရောက်လာပြီဆိုတော့ ကေခိုင့်ကိုဟိုဟာခေါ် ခိုင်းဒီဟာခေါ် ခိုင်းနဲ့. ကေခိုင်လဲမအားတော့ဘူးလေ။

"ငါ့အတွက်စာရိုက်စရာတွေဘာတွေလိုရင် နင်ဟိုဖက်မှာသွားသွားပြီးရိုက်နေရတယ် မဟုတ်လား ဒါ့ကြောင့်နင့်အတွက်အဆင်ပြေအောင်လုပ်လိုက်တာ"

ကွန်ပြူတာစာရိုက်သမားရှိပေမယ့် ကေခိုင်ကအားရင်ကိုယ်တိုင်ရိုက်လိုက်တာများ တယ်လေ။ မှားရင်အဆူခံရမှာစိုးလို.ရယ် ကေခိုင်လဲအလေ့အကျင့်မပျက်ရအောင်လို.ရယ် ကိုယ့်ဖာသာပဲရိုက်တယ်။ တခြားလူရိုက်လို.မှားရင်ကိုရဲကဆူပေမယ့် ကေခိုင်ရိုက်လာလို. မှားရင်တော့ မဆူတတ်ဘူး။

"ဘယ်လိုရိုက်လာတာတုန်း၊ မှားတဲ့ဟာတွေလဲမှားလို.၊ ငါကိုယ်တိုင်ရိုက်ပြမှထင်တယ်" ဆိုပြီးတော့ ဘေးစောင်းမှာရပ်နေတဲ့ကေခိုင့်တင်ပါးကိုလက်နဲ့.ရွယ်တာလောက်ပဲလုပ်တယ်။ အဲသလိုလုပ်လိုက်ရင် ကေခိုင့်မှာအသဲတွေယားပြီးအော်ဂလီဆန်ချင်သလိုဖြစ်ရတယ်။ ဒါ့ကြောင့်နောက်ပိုင်းမှာမမှားရအောင်အထပ်ထပ်စစ်ဆေးပြီးမှပဲ သူ.ကိုပြပုံ့တော့တယ်။

ညနေပြန်ကြတော့ ဓါတ်လှေခါးထဲမှာကိုနေလင်းနဲ့.ပြန်ဆုံတယ်။ ရုံးဆင်းချိန်ဆိုတော့ ဓါတ်လှေခါးကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ လူတွေကပြည့်ကျပ်လို.။ နောက်ထပ်ဝင်လာတဲ့သူတွေကို ဖယ်ပေးရင်နဲ့.ကေခိုင်က ကိုနေလင်းရင်ခွင်ထဲရောက်မှန်းမသိရောက်သွားတယ်။ မျက်နှာပူမိ ပေမယ့်ရှောင်လို.လဲမရဘူးလေ။

ကေခိုင့်တင်ပါးအိအိတွေက ကိုနေလင်းပေါင်တံတွေနဲ့.ထိနေတယ်။ ကေခိုင့်လည်ကုပ် ကိုတိုးဝင်နေတဲ့ကိုနေလင်းရဲ.ထွက်သက်တွေက တဖြည်းဖြည်းနဲ့.မြန်လာတယ်။ ကေခိုင်လဲ

ရင်ထဲမှာကတုန်ကရီနဲ့။ တော်သေးတယ်အောက်ထပ်ကိုရောက်ဖို့ဘာမှမကြာလိုက်လို့။

"မကေခိုင် ဘာနဲ့ပြန်မှာလဲ"

"အိမ်ကကားက ကလေးတွေဆော့လို့ပျက်သွားပြီဆရာရယ်၊ အဲဒါဒီနေ့ဘက်စ်ကားနဲ့ ပဲပြန်ရမယ်"

စိတ်တင်းကြပ်မှုတွေကိုဖြေလျှော့ဖို့ခပ်ရှင်ရှင်လေးပြန်ဖြေလိုက်မိတယ်။ ကေခိုင့်စိတ်ထင်လို့လားမသိဘူး ကိုနေလင်းမျက်နှာကနဲနဲနီရောင်သန်းနေသလိုပဲ။ တိုက်ဆိုင်စွာပဲကေခိုင်နဲ့ကိုနေလင်းစီးရမယ့် လိုင်းကားတူနေတယ်။

"ကျွန်တော်ပေးလိုက်မယ်လေ"

ကေခိုင်ကပိုက်ဆံအိတ်ကလေးဖွင့်နေတုန်း ကိုနေလင်းကခပ်သွက်သွက်ပဲသူ့အိတ်ထဲကနေထုတ်ပေးလိုက်တယ်။

"နေပါစေ ဆရာရဲ့"

"ဒီလောက်လေးနဲ့ကျွန်တော်မမွဲပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့သူဌေးဆီကနင့်နေအောင်ယူထားတာပဲ"

ကံကောင်းထောက်မစွာပဲကားကသိပ်ပြီးလူမကြပ်ဘူး။ ဒါ့ကြောင့်ခပ်ချာချာလေးရပ်ရင်းစကားနဲနဲပါးပါးပြောဖြစ်ကြတယ်။ ကိုနေလင်းရှေ့ကခုံနေရာလွတ်သွားတော့သူကတဖက်ကလူကိုပုခုံးနဲ့ကာထားလိုက်ရင်း ကေခိုင့်ကိုထိုင်ခိုင်းတယ်။ ငြင်းမနေတော့ပဲကေခိုင်ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

"ဒီမှာဝင်လုပ်နေတာ ကြာပြီလား"

"လေးငါးလရှိပြီ ဆရာ"

"အဆင်ပြေလား"

"ဒီလိုပါပဲ"

မတင်မကျအဖြေကိုပဲပေးမိတယ်။ ဟုတ်တယ်လေဒီအလုပ်ကကေခိုင့်အတွက်အဆင်ပြေသလားမပြေသလားဆိုတာ ကေခိုင်ကိုယ်တိုင်ရေရေရာရာမသိဘူးလေ။ ကိုနေလင်းအသံတိတ်သွားလို့မော့ကြည့်လိုက်တော့ ကေခိုင့်ကိုသေချာစူးစိုက်ငုံ့ကြည့်နေတာမြင်လိုက်ရတယ်ကပျာကယာမျက်လွှာလေးချလိုက်ရင်း မလုံမလဲနဲ့အင်္ကျီရင်ဘတ်ကလေးကိုပါလက်နဲ့ဖိထားလိုက်မိတယ်။

အပိုင်း (၇၅)

ကိုနေလင်းကေခိုင်တို့ရုံးမှာသုံးရက်လောက်အလုပ်လုပ်သွားတယ်။ အလုပ်နားတဲ့အချိန်ဆိုရင်ကေခိုင်နဲ့လာစကားပြောတတ်တယ်။ နောက်ပြီးတော့နေ့တိုင်းကေခိုင်တို့တူတူပြန်ဖြစ်ကြတယ်။ မှတ်တိုင်မှာကားတူတူစောင့်ကြ၊ ကားပေါ်ရောက်ရင်ကားခလုပေးကြနဲ့မမျှော်လင့်ပါဘဲနဲ့ဒီရက်ပိုင်းလေးအတွင်းမှာ တရင်းတနှီးဖြစ်သွားတယ်။ နေရာမရတဲ့နေ့တွေမှာဆိုရင် ကိုနေလင်းကကေခိုင့်လက်ထဲကခြင်းတောင်းကိုယူကိုင်ပေးတယ်။ အားနာလို့ပေးလိုက်ရပေမယ့် ကေခိုင့်စိတ်ထဲမှာရှက်ရွံ့သလိုခံစားရတယ်။

ကားပေါ်ကလူတွေက ကေခိုင်တို့နှစ်ယောက်ကိုဘယ်လိုမြင်ကြမလဲ။ နှစ်ယောက်လုံးကရုပ်ရည်သန့်ပြန့်ပြီးငယ်ရွယ်ကြတဲ့သူတွေ၊ လိုက်ဖက်တဲ့စုံတွဲတတွဲလို့ပဲလူတွေကမြင်ကြမလား ကေခိုင်စိုးရိမ်မိတာအမှန်ပါ။

ကိုနေလင်းဟာစိတ်ဂင်စားချင်စရာကောင်းတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ၊ ရုပ်ရည်ကြည့်ကောင်းတယ်၊ အပြောအဆိုရည်မွန်တယ်၊ စိတ်နေစိတ်ထားလဲကောင်းမယ့်သူဆိုတာမြင်ရုံနဲ့သိသာတယ်။ နောက်ပြီးတော့သူကေခိုင့်ကိုချစ်နေတယ်ဆိုတာကလဲ ဘယ်သူမဆိုရိပ်မိနိုင်တဲ့အရာတခုပါ။ ရုံးကကေသီတို့ကတောင် ကေခိုင့်ကိုစကြနောက်ကြလုပ်နေကြပြီ။

"ဘာမှစဉ်းစားမနေနဲ့မမ၊ လက်ခံလိုက်"

ကေသီက ကလေးဆန်ဆန်မြောက်ပေးတယ်။

"လက်ခံရအောင်သူကဘာမှမပြောတဲ့ဟာပဲ"

ကေခိုင်ရှက်ရှက်နဲ့ပြန်ပြောမိတော့...

"ခုမပြောလဲ၊ တနေ့တော့မလွဲမသွေပြောလာမှာပဲကို"

"ဘာဖြစ်လို့ဒီလောက်တောင်သဘောတူနေရတာလဲ"

"အဲဒီအကိုကြီးက ပိုက်ဆံတော့ချမ်းသာမယ့်ပုံမရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့်မမကိုတကယ်ချစ်တဲ့ပုံပေါ်တယ်၊ နောက်ပြီးကြည့်လိုက်တာနဲ့စိတ်ရင်းကောင်းတဲ့လူမှန်းသိသာတယ်၊ ဒီတယောက်နဲ့တော့တခြားစီပဲ၊ ပိုက်ဆံကလွဲရင်ဘာမှရှိတာမဟုတ်ဘူး"

ကေသီကမျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့ပြီးကိုရဲအခန်းဖက်ကိုမေးငေါ့ပြတယ်။ ကိုရဲအကြောင်းပါလာတော့ကေခိုင်ကျောထဲနဲနဲစိမ့်ချင်လာတယ်။ ကိုရဲကကေခိုင့်အပေါ်လိုက်လျောလွန်း၊ ကောင်းလွန်းအားကြီးတယ် ဒါပေမယ့်သူကောင်းတာက ဘာကိုလိုချင်လို့ဆိုတာအသိသာကြီး။

"မမစိတ်ကူးမလွဲနဲ့နော်၊ ဒါကြီးရန်ကလွတ်ချင်ရင် ဒီနည်းအကောင်းဆုံးပဲ"

ကေသီကနာခေါင်းကိုလက်ညိုးထိုးပြတယ်၊ သူ့အမူအရာကြောင့်ကေခိုင်ရယ်မိတယ်။

"စကားပုံရှိတယ်ညီမရဲ့၊ ဆောက်ဖြစ်မှကျောင်းဒကာတဲ့ ဘာမှမရေရာပါဘူးညီမရယ်၊ မနက်ဖြန်ဆိုရင်ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာတောင် တို့တွေသိနိုင်လို့လား"

"မနက်ဖြန်ဘာဖြစ်မလဲ သိတာပေါ့မမရယ်၊ အလုပ်တွေပြီးလို့ ကိုနေလင်းတို့မလာတော့ဘူးလေ"

"ကြည့်ရတာငါ့ညီမစိတ်ဂင်စားနေတယ်နဲ့တူတယ် အစ်မပြောပေးရမလား"

"အောင်မလေး သူများပစ္စည်းမယူရဲပေါင်တော်၊ ငရဲကြီးနေပါ့မယ် ပိုင်ရှင်ရှိပြီးသားကို"

ကေသီကမေးလို့အရင်နေ့တွေကထဲက သင်တန်းတက်ရင်းကိုနေလင်းနဲ့တွေ့ခဲ့ပုံအကြောင်းတွေပြောပြထားမိတယ်လေ။ ဒီတော့ကေသီကပိုစလို့ကောင်းနေတာပေါ့။

"ရှေ့သွားနောက်လိုက်လဲ တကယ်ညီတာမမရဲ့"

ဦးကျော်ဂင်း အခန်းထဲကထွက်လာတာမြင်လို့ ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ကုပ်ကုပ်လေးပြန်ပြေးမသွားခင်မှာတောင် ကေခိုင့်ကိုနောက်သွားလိုက်သေးတယ်။

"ကေခိုင့်အတွက်ကွန်ပြူတာမရသေးဘူးလား"

ဦးကျော်ဂင်းက စားပွဲကိုလှမ်းကြည့်ရင်းမေးတော့

"ကေခိုင်လဲမသိဘူးအန်ကယ်၊ ကိုနေလင်းကိုဆရာဘာပြောထားသလဲမသိဘူး"

"သူတို့အလုပ်ကတော့ပြီးပြီ၊ အပြင်မှာဆင်ပြီးမှပဲ လာပို့မလားမသိဘူး၊ ရတယ်လေပိုက်ဆံမှမပေးရသေးတာ ကိစ္စမရှိပါဘူး"

ဦးကျော်ဂင်းပြန်ထွက်သွားပြီး ခဏကြာတော့ကိုနေလင်းရောက်လာတယ်။

"ဆရာ ကေခိုင့်အတွက်ကွန်ပြူတာကော"

"မနက်ဖြန်လာပို့မယ်လေ၊ ကျွန်တော်ဆင်ထားပြီးပါပြီ၊ ဒီည Windows တင်လိုက်မယ်

ပြီးရင် Software လေးဘာလေးထည့်လိုက်ရင်ပြီးပြီ၊ ကေခိုင်ဘာထည့်ချင်သေးလဲ၊ ထည့်ပေးလိုက်မယ်လေ"

"ဘာမှန်းတောင်မသိပါဘူးဆရာရယ်၊ ဆရာလိုအပ်မယ်ထင်တာသာထည့်ပေးလိုက်ပါ"

"ကျွန်တော့်မှာရှိတဲ့ထဲက အသုံးဝင်မယ်ထင်တဲ့ဟာတွေအကုန်ထည့်ပေးလိုက်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ၊ အော်တခုတော့ရှိတယ်"

"ဘာလဲ"

"အပျင်းပြေဆော့လို့ကောင်းမယ့် Games လေးတွေလဲရှိရင်လုပ်ပါဆရာရယ်၊ ကေခိုင်ကမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ဒီမှာတနေကုန်ထိုင်နေရတော့ပျင်းတယ်ဆရာရဲ့."

"ဟုတ်ပါပြီဗျာ ဟုတ်ပါပြီ"

ခေါင်းတညိမ့်ညိမ့်နဲ့ ပြောရင်းကေခိုင့်ကိုကြည့်တယ်။

"ဟုတ်မယ်နော်၊ အထိုင်များလို့ထင်တယ် ကေခိုင့်ကိုကြည့်ရတာအရင်ကထက်ပိုဝလာသလိုပဲ"

"တကယ်လားဆရာ"

ကေခိုင်ထိုင်နေရာကနေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပြန်ငုံ့ကြည့်မိတယ်။အရင်ထဲကဝလာတယ်လို့စိတ်ထဲမှာထင်မိတယ်။ ဒါပေမယ့်ပြောပလောက်အောင်တော့မဟုတ်ပါဘူး။ သိသာလာတာကတော့ဗိုက်ခေါက်ကနဲနဲထူသလိုလိုဖြစ်လာတာပဲ။ အဲဒါတော့ထမိန်စကပ်တွေဝတ်ရင်သတိထားမိတယ်။ ကိုနေလင်းကလဲဒါကိုသတိထားမိတယ်လား။

ကိုနေလင်းကိုမော့ကြည့်တော့ သူကပြန်ပြုံးပြတယ်။ မျက်လုံးတွေကကေခိုင့်မျက်နှာပေါ်မှာ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုစိတ်ဝင်စားတပ်မက်တဲ့အကြည့်တွေမှန်ပေမယ့် ကိုရဲလိုမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ကိုရဲကကေခိုင့်ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းတွေတခုချင်းကို ခပ်ရိုင်းရိုင်း ခပ်ရဲရဲကြည့်တာ။

ကေသီပြောသလိုပါပဲ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အကျင့်စရိုက်ကအကြည့်တွေမှာတင်ကွဲပြားခြားနားတယ်။ သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း ကေခိုင်မျက်လွှာပြန်ချလိုက်တယ်။

"အထဲသွားဦးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ"

ကေခိုင့်ဘဝတလျှောက်ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့နယ်ပယ်ကကျဉ်းကျဉ်းလေးပါ။ ကေခိုင့်ကိုနှစ်သက်တဲ့ယောကျ်ားတွေအများကြီးကိုရှိခဲ့ပေမယ့် တကယ်တန်းမှာကေခိုင်နဲ့နီးနီးနားနားရောက်ခဲ့တဲ့သူက နည်းလွန်းပါတယ်။ လက်ချိုးရေရင်တောင်လက်ဆယ်ချောင်းပြည့်မှာမဟုတ်ဘူး။

အထက်တန်းကျောင်းသူဘဝက ထားခဲ့ဖူးတဲ့ရည်းစား၊ ခုတော့နာမည်တောင်မေ့နေပြီ။ လမ်းမှာတွေ့ရင်တောင်မှတ်မိမှာမဟုတ်ဘူး။ နောက်တော့ကိုကြီး။ ကိုကြီးပြီးတော့မောင်ကျော်သူနဲ့ကိုသန်းထိုက်။ ကွန်ပြူတာသင်တန်းတက်ရင်းခဏဆုံခဲ့တဲ့ ငြိမ်းချမ်းကတော့စကားတောင်သေချာပြောဖူးတာမဟုတ်ဘူး။ နောက်ကိုနေလင်းရယ် ကိုရဲရယ်။ သူတို့အားလုံးကကေခိုင့်ကိုချစ်တယ်၊ လိုချင်တပ်မက်တယ်ဆိုတဲ့သူတွေချည်းပဲ ဒါပေမယ့် ကေခိုင်ကိုယ်တိုင်ကသူတို့ကို ချစ်ခဲ့သလား၊ မသေချာဘူး။

ကျောင်းသူဘဝကရည်းစားက စိတ်ကစားတဲ့အရွယ်မှာတွေ့ခဲ့တာ။ ကိုကြီးကတော့အားကိုးအားထားပြုတဲ့အနေနဲ့လက်ထပ်ခဲ့တာ။ မောင်ကျော်သူ့ကိုတော့သနားတယ်။ ကေခိုင်

ကိုယ်တိုင်လိုလိုချင်ချင်နဲ့တကိုယ်လုံးပုံအပ်ခဲ့တဲ့ ကိုသန်းထိုက်ကိုရောကေခိုင်ချစ်ခဲ့သလား။ ကေခိုင်မဖြေတတ်ဘူး။ ကိုနေလင်းကတော့ကေခိုင့်အပေါ်မှာအတည်ငြိမ်ဆုံးရှိခဲ့တဲ့သူ၊ ကိုရဲကတော့ကေခိုင့်ကိုရမ္မက်တခုထဲအတွက်နဲ့ ချဉ်းကပ်တဲ့သူ။

စဉ်းစားရင်း စဉ်းစားရင်း ယောက်ျားဆိုတာအမျိုးမျိုးအဖုံဖုံရှိတာပါလားဆိုတဲ့အသိဝင်လာမိတယ်။ မိန်းမတွေရော ဘယ်လိုမျိုးရှိသလဲ။ ကေခိုင်ကိုယ်တိုင်မိန်းမတစ်ယောက်ပေမယ့် ရေရေရာရာမပြောတတ်ဘူး။

ဒီလိုအမျိုးအစားခွဲတာက ကေခိုင်တို့မိန်းမတွေအလုပ်မှမဟုတ်တာ ယောက်ျားတွေက ပြန်သတ်မှတ်ရမယ့်အလုပ်ပဲ။ မိန်းမတွေကယောက်ျားတွေကိုပြန်ခွဲခြားသုံးသပ်မယ်။ လောကကြီးရဲ့ခွဲခြားမရတဲ့ ဆန့်ကျင်ဖက်တွေဟာအချင်းချင်း ဒီလိုပဲပတ်သတ်နေကြမှာပဲလေ။

နောက်နေ့မနက်ဆယ်နာရီလောက်မှာ စက္ကူပုံးကြီးနှစ်ပုံးနဲ့ကိုနေလင်းရောက်လာတယ်။ ခါတိုင်းသူနဲ့ပါလာနေကျလူတွေမပါတော့ဘူး သူတစ်ယောက်ထဲပဲ။

"ဆရာတစ်ယောက်ထဲလား"

"အင်း......အလုပ်ပြီးပြီလေ၊ ကျွန်တော်ကမကေခိုင်ကွန်ပြူတာအတွက်လာတာ"

ခရီးရောက်မဆိုက်ပဲ ကေခိုင့်စားပွဲပေါ်မှာ ကွန်ပြူတာဆင်ပေးဖို့လုပ်တယ်။

"ကေခိုင်ဘာပိုင်းလုပ်ပေးရမလဲ ဆရာ"

"ရတယ်၊ ရတယ် ကိုယ့်အလုပ်ပဲကိုယ်လုပ် ကျွန်တော်ကကြိုးလေးတွေတပ်ရုံပဲ"

"ကေခိုင်ကအလုပ်မရှိဘူး ဆရာရဲ့"

"ဗျာ"

"တယ်လီဖုန်းလာမှ ကေခိုင်ကအလုပ်ရှိတာဆရာရဲ့၊ ဧည့်သည်လာရင်လာ မလာရင် ငုတ်တုပ်ပဲ"

"ကောင်းလှချည့်လား၊ ကျွန်တော်တောင်လုပ်ချင်လာပြီ"

"သူဌေးရောက်လာရင်တော့ သူခိုင်းတဲ့တောက်တိုမယ်ရလေးတွေလုပ်ပေးရတယ်"

"သူဌေးမရှိဘူးလား"

"ထုံးစံတော့ နေ့ခင်းဖက်မှရောက်တယ်"

"အဲဒါဆိုရင်တော့ ဝကျပြီ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲဆရာ"

"သူလာမှကျွန်တော်ပိုက်ဆံရမှာလေ၊ ဒီကွန်ပြူတာဖိုးရော အရင်နေ့တွေက Service Charges တွေရောတောင်းရမှာ"

ကေခိုင်ကိုနေလင်းကိုအားနာသွားတယ်။ ကိုရဲသာရောက်မလာရင် သူအကြာကြီး စောင့်ရတော့မှာပေါ့။

"နေဦးဆရာ ကေခိုင်အန်ကယ်ဦးကျော်ဝင်းကို သွားမေးပေးမယ်"

ဦးကျော်ဝင်းဆီသွားပြီး အကျိုးအကြောင်းမေးတော့

"Maintaindence အတွက်ကတော့အန်ကယ့်ဆီကထုတ်ပေးရမှာ၊ ကွန်ပြူတာအသစ်အတွက်တော့ဘာမှပြောမသွားဘူး၊ အန်ကယ်ကိုရဲကို ဖုန်းဆက်မေးကြည့်မယ်လေ သူကပေးလိုက်ဆိုရင်တော့ ပေးလိုက်မယ်"

ကေခိုင်ပြန်လာတော့ ကိုနေလင်းကကေခိုင့်ကုလားထိုင်မှာထိုင်နေတယ်။

"ဆရာတို့လက်ခတွေတော့ ဦးကျော်ဝင်းဆီမှာရှိတယ်၊ ကွန်ပြူတာဖိုးတော့ မသိဘူး

တဲ့ဆရာ”

”ဒါဆို သူဌေးကိုစောင့်ရမှာလား”

”ဦးကျော်ဂင်းဖုန်းဆက်နေတယ်၊ အန်ကယ့်ဆီမှာပိုက်ဆံအပိုရှိပါတယ်၊ သူဌေးကပေး လိုက်ဆိုရင် ပေးလို့ရပါတယ်”

”တော်သေးတာပေါ့”

ကိုနေလင်းကနေရာက ဖယ်ပေးတယ်။

”ရပါတယ်ဆရာထိုင်ပါ၊ လုပ်စရာရှိတာလုပ်၊ ကေခိုင်ခုံနောက်တလုံးသွားယူလိုက်မယ်”

ခါတိုင်းဆိုကေခိုင့်ဆီမှာ ခုံပိုတွေရှိတယ်၊ မနေ့တုန်းကဧည့်သည်တွေလာတာများလို့ ကိုရဲအခန်းထဲခုံတွေရောက်နေတယ်လေ။

အဲဒါကြောင့်ကိုရဲအခန်းထဲဝင်ပြီးခုံတလုံးသွားယူလာခဲ့တယ်။ ကေခိုင်ခုံကလေးတွန်းပြီး ပြန်လာတော့ စားပွဲအောက်မှာကုန်းကုန်းကွကွလုပ်နေတဲ့ ကိုနေလင်းကိုမြင်လိုက်ရတယ်။

”ဘာဖြစ်လို့လဲဆရာ”

”ဆင်ပြောင်ကြီး အမြီးကျမှတစ်တာလေ၊ ဒီနားမှာမီးပလပ်ခုံမှမရှိတာ”

”ဒါဆိုဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဆရာ”

”Extension ရှိလား”

”ရှင်”

”ပလပ်ပေါက်တွေပါတဲ့ အပိုင်းလေးလေ၊ ကြိုးဆွဲထုတ်လို့ရတယ်”

”ရှိတယ်ရှိတယ် ဟိုဖက်အခန်းကယူပေးမယ်”

ကေသီတို့အခန်းထဲမှာ အဲဒါမျိုးမြင်ဖူးတာနဲ့ ပြေးကြည့်တော့မရှိဘူး။ ဘယ်ရောက်နေ မှန်းလဲမသိဘူးတဲ့။ အားနာနာနဲ့ပဲမတွေ့တဲ့အကြောင်းပြောပြတော့ ကိုနေလင်းချက်ချင်းအပြင် ထွက်သွားပြီး အသစ်တခုဝယ်လာတယ်။

”အားနာလိုက်တာ ဆရာရယ်”

”ဘာမှအားမနာနဲ့ ဒါအတွက်ပိုက်ဆံပြန်တောင်းမှာပေါ့၊ ပိုတောင်တောင်းရင်ကောင်း မလားလို့စဉ်းစားနေတာ”

”တောင်းသာတောင်းဆရာ၊ အားမနာနဲ့ သူဌေးကပိုက်ဆံပေါတယ်”

”ပေါသာပေါတယ်ဗျာ ကျွန်တော်တို့လက်ခကျတော့ ဈေးဆစ်လိုက်တာတအားပဲ”

”မလျှော့နဲ့ပေါ့ ဆရာရဲ့”

”သူစိတ်ကျေနပ်အောင်တော့နဲနဲလျှော့ပေးလိုက်ပါတယ်”

နံရံမှာရှိတဲ့ ပလပ်ခုံကနေမီးသွယ်ပြီးသွားတော့ ကွန်ပြူတာကသုံးဖို့အသင့်ဖြစ်သွားပြီ။

LCD မှန်သားပြင်မှာပေါ်နေတဲ့နောက်ခံပန်းချီကားလေးက လှလိုက်တာ။ ပန်းချီလိုလို ဓါတ်ပုံလိုလိုနဲ့။ ပန်းမျိုးစုံရောင်စုံမျောလွင့်နေတဲ့ကြားမှာ ခပ်ဂါးဂါးအမျိုးသမီးမျက်နှာတခု။

”လှလိုက်တာဆရာရယ်၊ ဒါဓါတ်ပုံလား ပန်းချီလားဟင်”

”ကျွန်တော် Photoshop နဲ့လုပ်ထားတာ”

”ဟာ.....ဆရာက Designer လဲလုပ်စားလို့ရတာပဲ”

”ဒီဓါတ်ပုံကရော ဆရာ”

”မကေခိုင်မသိဘူးလား”

”မသိဘူး၊ ဂါးတားတားနဲ့ကြည့်လို့တော့ကောင်းပါတယ်”

ကိုနေလင်းကခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာထားနဲ့.

"မသိတာပဲ ကောင်းပါတယ်"

"ရှင်......ဘာဖြစ်လို့.လဲ"

"ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ကဲကဲ Application တွေတော့ပြောမပြတော့ဘူး၊ 'D' Drive ထဲမှာ Folder နှစ်ခုရှိတယ်။ တခုက Games တခုက သီချင်းတွေပါတယ် ဒီမှာကြည့်"

ကိုနေလင်းကသီချင်းတွေထည့်ထားတဲ့ Folder ကိုဖွင့်ပြတယ်။ Spearker ခလုပ်ကိုပါ ဖွင့်ပြီးတော့ သီချင်းတစ်ပုဒ်အစမ်းဖွင့်ပြလိုက်သေးတယ်။

"သီချင်းဖွင့်လို့.ရတယ်မဟုတ်လား"

"ခပ်တိုးတိုးဖွင့်ရင်တော့ ရမယ်ထင်ပါတယ်"

"ဒါဆိုလဲ"

လက်ဆွဲအိတ်ထဲက Ear Phone တခုထွက်လာပြန်တယ်၊ အသစ်စက်စက်ပဲ။

"အဲဒါနဲ့.တော့မဖြစ်ဘူးဆရာရဲ့.၊ နားကြပ်ကြီးတပ်ပြီး သီချင်းနားထောင်နေတုန်းဖုန်း လာရင်သိလိုက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ခပ်တိုးတိုးဖွင့်တာပဲကောင်းပါတယ်"

ပြီးတော့ Games Folder ကိုဖွင့်ပြီး ပြတယ်။

"ကျွန်တော့ဆီမှာရှိတာအကုန်ပဲ၊ စမ်းဆော့ကြည့်လေ ကျွန်တော်ဦးကျော်ဝင်းဆီသွား လိုက်ဦးမယ်"

ကိုနေလင်းထွက်သွားတော့ ကေခိုင်ကွန်ပြူတာအသစ်ကလေးနဲ့. Game ဆော့ပြီးကျန် ခဲ့တယ်။ Game ထဲမှာနစ်ဝင်သွားတော့ကိုနေလင်းပြန်ရောက်လာတာကိုတောင်မသိလိုက်ဘူး။

"ဟင်........လာလေဆရာ ထိုင်"

Game Over ဖြစ်သွားလို့.ဘေးကိုကြည့်လိုက်မိတော့မှ ရပ်နေတဲ့ကိုနေလင်းကိုမြင်လို့. ထိုင်ခိုင်းလိုက်ရတယ်။

"ဆရာရောက်တာကြာပြီလား"

"ခုလေးတင်ပါ"

"အဆင်ပြေလားဆရာ"

"ဘာလဲ"

"ပိုက်ဆံ"

"Service Charges တွေတော့ရခဲ့တယ်၊ ကွန်ပြူတာဖိုးကတော့ သူငွေနဲ့. ဖုန်း Contect မရသေးဘူးတဲ့"

"ဒါဆိုဆရာစောင့်ရတော့မှာပေါ့"

"အင်းဗျာ၊ အဲလိုဖြစ်နေတယ် ဒါပေမယ့်ဒီနေ့.နေ့.ခင်းကျွန်တော်သင်တန်းချိန်ရှိသေး တယ်"

"ကေခိုင့်ကိုဘောက်ချာတွေပေးထားခဲ့လေ၊ ကေခိုင်တောင်းထားပေးမယ်"

"ခဏတော့စောင့်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ အဆင်ပြေရင်ဦးကျော်ဝင်းကပေးလိုက်မယ်တဲ့"

ကေခိုင်လဲအလုပ်မရှိတာနဲ့. ကွန်ပြူတာထဲကတွေ့.တာမှန်သမျှလိုက်ဖွင့်ကြည့်ပြီးမသိ တာရှိရင် ကိုနေလင်းကိုမေးတယ်။ သူကလဲစိတ်ရှည်လက်ရှည်ရှင်းပြပါတယ်။

"မပြီးသေးတဲ့သင်တန်း ဆက်တက်တာပေါ့နော်"

ကိုနေလင်းကနောက်တော့ ကေခိုင်အားနာရပြန်ရော။

"ဆရာရှိတုန်းလေးမေးရတာပါ ဆရာရယ်"

"နောက်တာပါဗျာ၊ မေးပါ နောက်မသိတာရှိရင်လဲမေးလို့ရတယ် ရော့ကဒ်ယူထား အကြောင်းတခုခုရှိရင် ဖုန်းဆက်လိုက်"

ကေခိုင်နဲ့ကိုနေလင်းစကားကောင်းနေကြတုန်း ကေသီအနားရောက်လာတယ်။

"ဟယ်.........မမစက်ကလုလိုက်တာ ဒါမှန်အပြားနော်၊ ဟာ...ဒါမမပုံပဲ ခုချက်ချင်းကို တင်ပစ်လိုက်တာပေါ့ ဟုတ်လား"

ကေသီ့စကားကြောင့် ကေခိုင်ဇဝေဇဝါနဲ့ကွန်ပြူတာကိုကြည့်မိတယ်။ စောစောကထဲ ကစိတ်ထဲတမျိုးနေပေမယ့် ဘယ်လိုမှဖြစ်နိုင်စရာအကြောင်းမရှိတဲ့အတွက် သတိမပြုလိုက်မိဘူး။ ကိုနေလင်းကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာနီပြီးရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်နေတယ်။ သူရှက်သွားမှာစိုးတာနဲ့ ကေသီ့ဖက်ကိုပြန်လှည့်လိုက်ပြီး........

"လှလား ညီမလေး"

"လှတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာလို့ပုံကဂါးတားတားဖြစ်နေရတာလဲ"

"တမင်လုပ်ထားတာ"

ကေသီပြန်ထွက်သွားတော့မှ ကိုနေလင်းကိုမေးမိတယ်။

"ကေသီပြောတာဟုတ်လား ဆရာ"

"ဘာလဲဟင်"

"ဒီပုံက"

"ဟိုဒင်းလေ ကျောင်းက Form ထဲက မကေခိုင်ပုံကို Scan ဖတ်ပြီးကျွန်တော်လုပ်ပေး ထားတာ၊ Passport ပုံသေးသေးလေးကို ဖတ်ရတာဆိုတော့ Resolution ကသိပ်မကောင်းဘူး လေ၊ ဒါ့ကြောင့်ဂါးဂါးလေးတင်ထားတာ"

"ကေခိုင်လဲလုပ်တတ်ချင်လိုက်တာ"

"စက်ထဲမှာ Photoshop ထည့်ပေးထားတယ်၊ စမ်းလုပ်ကြည့်ပေါ့၊ ကျွန်တော်အဆင် ပြေရင်ကျောင်းမှာသင်တဲ့ စာအုပ်ပေးမယ်၊ ဖတ်ပြီးလုပ်ကြည့်ပေါ့"

"ပြောသာပြောတာပါဆရာရယ် ကေခိုင်ကဒါမျိုးတွေပါရမီမပါပါဘူး၊ ရုံးအလုပ်တွေ အဆင်ပြေအောင်လုပ်နိုင်ရင်ပဲတော်ပါပြီ"

"အဲဒီလောက်ကတော့ မကေခိုင်တတ်ပြီးသားပါ၊ သိပ်မသိသေးတော့လဲ လုပ်ရင်းနဲ့ တတ်သွားမှာပါ"

ဒီလိုပဲ ဟိုအကြောင်းဒီအကြောင်းပြောနေကြတုန်း ဦးကျော်ပင်းကဖုန်းဆက်ပြီးလှမ်း ခေါ်တယ် ပိုက်ဆံရပြီတဲ့။

ဦးကျော်ပင်းဆီကငွေသွားထုတ်ပြီးတော့ ကိုနေလင်းပြန်လာတယ်၊ စားပွဲမှာမထိုင် တော့ဘဲရှေ့မှာငိုင်ငိုင်လေးရပ်နေတယ်။ သူ့အမူအရာကြည့်ပြီးတော့ အဆင်မပြေခဲ့ဘူးလို့ ထင်လိုက်မိတာနဲ့...

"အဆင်ပြေရဲ့လား ဆရာ"

"ဟုတ်ကဲ့ ရခဲ့ပါပြီ"

"တော်သေးတာပေါ့၊ ကေခိုင်ကဆရာ့ပုံစံကမအီမသာဖြစ်နေတာနဲ့ အဆင်မှပြေရဲ့ လားလို့"

"အဲဒီလိုဖြစ်နေလို့လား"

"စိတ်ထဲထင်တာပြောတာလေ ဆရာရဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး"

အသက်မပါတဲ့အပြုံးနဲ့ ကိုနေလင်းကပြောတယ်။

"ကဲသွားလိုက်ဦးမယ်၊ အကူအညီလိုရင်ဖုန်းဆက်လိုက်ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ မသိတာရှိလို့ကတော့ဆက်မှာပဲ စိတ်ချ"

"ရပါတယ်ဗျာ အချိန်မရွေးပါပဲ"

ကေခိုင့်ကိုတချက်စိုက်ကြည့်ပြီး ကိုနေလင်းထွက်သွားတယ်။ တံခါးဝရောက်တော့ တချက်ပြန်ကြည့်တယ် ကေခိုင်လိုက်ကြည့်နေတာမြင်တော့ပြုံးပြပြီးထွက်သွားတယ်။

တနေ့လုံးအလုပ်ကပါးတာနဲ့ သီချင်းနားထောင်လိုက်၊ ဂိမ်းဆော့လိုက်နဲ့ဖိမ်ကျနေတယ်။ ကိုရဲလဲမလာဘူးဆိုတော့ ဒီနေ့လာတော့မှာမဟုတ်ဘူးလို့သတ်မှတ်လိုက်ပြီး ကေခိုင်စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားတယ်။

ငွေအတွက်သာလုပ်နေရပေမယ့် ကိုရဲရှိနေရင်ကေခိုင်စိတ်ကျဉ်းကျပ်တယ်။ တခြားနေရာမှာမရနိုင်တဲ့လစာနဲ့အခွင့်အရေးတွေကြောင့်သာ သီးခံပြီးလုပ်နေရတာ တခါတလေကျရင်ကိုရဲရှေ့မှာရပ်နေရတာ အဝတ်မပါပဲရပ်နေရသလိုမျိုး စိတ်ထဲမှာခံစားရတယ်။ အဲဒီလောက်အထိကိုကိုရဲအကြည့်တွေက ရိုင်းတယ်၊ ရဲတယ်။

စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာနဲ့ရုံးဆင်းလာပြီး မှတ်တိုင်ရောက်တော့မှတ်တိုင်မှာရပ်နေတဲ့ ကိုနေလင်းကိုမြင်လိုက်ရတယ်။

"ဟာ.......ဆရာ"

"ကျွန်တော်......ဟိုဒင်း.......ဒီဖက်ရောက်လာတာနဲ့"

သူခိုးလူမိသလို ရက်အမ်းအမ်းဖြစ်နေတဲ့ကိုနေလင်းကိုကြည့်ရင်း ကေခိုင်သနားသွားတယ်။ အလုပ်ကိစ္စမရှိတော့ဘဲနဲ့ ဒီကိုသူရောက်လာတာ အရမ်းကိုရိုင်းတဲ့အဖြစ်ပဲလေ။

သူရှက်သွားမှာစိုးတာနဲ့ ဘာမှမပြောဘဲရပ်နေလိုက်တယ်။ ဒီနေ့မှကားကလဲလာခဲလိုက်တာ၊ တော်တော်ကြာအောင်စောင့်လိုက်ရတယ်။ နာရီဝက်လောက်ကြာမှကားရတယ်။ ကားပေါ်ကိုအတူတူတက်ကြတဲ့အထိ ကေခိုင်တို့စကားမပြောဘဲငြိမ်သက်နေမိကြတယ်။

အပိုင်း (၇၆)

ကိုနေလင်းညနေတိုင်းလိုလိုကားမှတ်တိုင်ကိုရောက်လာတတ်တယ်။ ဘာကြောင့်ရောက်လာတယ်ဆိုတဲ့ဆင်ခြေသူကမပေးသလို ကေခိုင်ကလဲမေးမနေတော့ဘူး။ ကေခိုင်နဲ့အလုပ်ပြန်တူတူဆင်းနေကျလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေလဲ ရိပ်မိနေကြပြီ။

ကေခိုင်သိသလောက်ဆိုရင် နေ့တိုင်းမဟုတ်ပေမယ့် တပတ်ကိုသုံးရက်လောက် ကိုနေလင်းသင်တန်းချိန်ပင်ရမှာတွေရှိတယ်။ အဲဒါကိုတော့မနေနိုင်ဘဲ မေးမိတယ်။

"ဆရာ အတန်းချိန်မရှိဘူးလား"

"ကျွန်တော်မနက်ပိုင်းချိန်တွေပြောင်းယူထားတယ်"

သူ့အဖြေကတခုခုကို ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ပြီးပြောသလိုမျိုးပဲ။ သေချာတာတခုကတော့ ကိုနေလင်းရည်ရွယ်ချက်တခုကိုအကောင်အထည်ဖော်ဖို့ကြိုးစားနေပြီဆိုတာပဲ။

ကေခိုင်ဘာမှထပ်မမေးနေတော့ဘူး၊ သူလာချင်လို့လာတာ လာပါစေပေါ့။ ခုချိန်ထိသူဘာလို့လာတယ်ဆိုတာကေခိုင့်ကိုပြောမှမပြောတာကေခိုင်ကမလာပါနဲ့လို့တားလို့မှမရတာ။

တခုတော့ရှိတယ် ကိုနေလင်းနဲ့ပြန်ရတာကေခိုင့်အတွက်အများကြီးအဆင်ပြေတယ်။ သိတဲ့အတိုင်းရုံးဆင်းချိန်ဆိုတော့ ကားတွေကကြပ်တယ်။ အတင်းတိုးတက်ရမှာမျိုးဆိုရင် ရှေ့ကနေယောက်ျားတစ်ယောက်အားနဲ့တိုးပေးတော့ ကေခိုင်တက်လို့လွယ်သွားတာပေါ့။ နောက်ပြီးတော့ကိုနေလင်းအနားမှာရှိနေတော့ ခါတိုင်းလိုကားပေါ်မှာကြုံရတတ်တဲ့ ထိကပါးရိကပါးအကျင့်မကောင်းတဲ့ယောက်ျားတွေရန်ကလဲ ကင်းတယ်လေ။

နေရာရရင်လဲသူကတခြားသူကိုကာပေးတော့အတင်းလုထိုင်စရာမလိုဘူး။တခါတလေကျရင်တော့ နှစ်ယောက်လုံးနေရာရတတ်တယ်။ ဘက်စ်ကားပေါ်ကနှစ်ယောက်ထိုင်ခုံလေးတွေဆိုတာက ကျဉ်းကျဉ်းလေးတွေလူနှစ်ယောက်ထိုင်ဖို့ဆိုတာတော်တော်လေးကပ်ကပ်သပ်သပ်နိုင်တာ။ အဲဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာတောင် ကေခိုင်နဲ့အသားချင်းမထိမိအောင်သူထိန်းတတ်တယ်။ အဲဒီလိုအခါမျိုးမှာကေခိုင်သူ့ကို လေးစားတဲ့စိတ်ပေါ်မိတယ်။

ရုံးကလူတွေကလဲ မေးလှပြီ။ ဘယ်အခြေအနေရောက်နေကြပြီလဲပေ့ါ။ ဘယ်အခြေအနေမှမဟုတ်ဘူးလို့ပဲကေခိုင်အမြဲဖြေတတ်တယ်။ ဟုတ်တယ်လေနေ့တိုင်းလိုကေခိုင့်ဆီလာနေပေမယ့် ခုချိန်ထိဘာတခွန်းမှမပြောသေးတာကိုး။ ပြောတော့ပြောဖြစ်ပါတယ် အလ္လပသလ္လပ ဟိုအကြောင်းဒီအကြောင်းရောက်တတ်ရာရာတွေ။ ကေခိုင်မေးတဲ့ကွန်ပြူတာနဲ့ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းတွေကိုပြန်ဖြေပေးတာတွေ ဒါတွေပဲပြောဖြစ်တယ်။

ကိုနေလင်းကိုရင်ခုန်နေသလားလို့ ကေခိုင်ကိုယ်ကေခိုင်ပြန်မေးကြည့်၊ ပြန်ဆန်းစစ်ကြည့်တယ်။ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီးရင်တသိမ့်သိမ့်တုန်ရတာမျိုးမရှိပါဘူး ဒါပေမယ့် ယုံကြည်လေးစားစိတ်တော့ကေခိုင့်မှာရှိတယ်။ မရှက်တမ်းဝန်ခံရရင်ဘဝအဖော်အဖြစ်လက်တွဲသင့်တယ်လို့ တခါတလေတွေးမိတာမျိုးရှိတယ်။

တကယ်လို့ကေခိုင်သာအပျိုစင်တစ်ယောက်ဖြစ်နေရင်၊ သားသည်မိခင်တစ်ယောက်ဖြစ်မနေခဲ့ရင် ဂဲနေတဲ့ရွှေစွန်ညိုကိုကြည်ကြည်သာသာလက်ခံမိပြီးတော့ လမ်းဖွင့်ထားပါတယ်ဆိုတဲ့အမူအရာတွေတောင်ပြကောင်းပြမိလိမ့်မယ်။ ချစ်တာမချစ်တာအပထား ခုလက်ရှိမြင်တွေ့သိရသလောက်ဆိုရင် ကိုနေလင်းကယုံကြည်ကိုးစားထိုက်တဲ့သူပဲလေ။

တည်ငြိမ်တယ်၊ အိန္ဒြေရတယ်၊ စောင့်စည်းတယ်၊ အခွင့်အရေးမယူဘူး၊ ဥပဓိရုပ်ကောင်းတယ်၊ သင့်တင့်တဲ့ဝင်ငွေလဲရှိတယ် နောက်ပြီးကေခိုင့်ကိုလဲမြတ်မြတ်နိုးနိုးရှိပုံရတယ်။

ဒါပေမယ့်ဒါတွေက ကေခိုင်တခါတလေစိတ်ရူးပေါက်ရင်းတွေးမိတာတွေပါ။ သူနဲ့အတူကားစီးပြီးပြန်လာခဲ့ပေမယ့် သားလေးမျက်နှာကိုမြင်လိုက်ရင်ကေခိုင့်စိတ်ထဲမှာ ကိုနေလင်းရောဒီလိုအတွေးတွေပါမရှိတော့ဘူး။ ကေခိုင့်ဘဝမှာသားလေးသာ အဓိကပဲလေ။

သားလေးနဲ့အတူရှိနေချိန်မှာဆိုရင် ဘယ်ယောက်ျားသားမှကေခိုင့်အာရုံထဲကိုဝင်မလာနိုင်ဘူး။ သားလေးက ကေခိုင့်အတွက်တော့လောကမှာအရေးအကြီးဆုံးယောက်ျားလေးပဲလေ။

နေလင်းကိုကေခိုင့်ရဲ့ဘဝအမှန်ကိုဖွင့်ပြောပြဖို့အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားခဲ့ဖူးပါတယ်။ ပြောမထွက်ဘူး၊ ဘယ်ကဘယ်လိုစပြောရမလဲမသိတဲ့အပြင် ပြောဖို့ကလဲအခွင့်မကြုံဘူးလေ။ ကေခိုင်တို့တွေ့တဲ့နေရာက ဘက်စ်ကားမှတ်တိုင်ရယ်၊ ဘက်စ်ကားပေါ်မှာရယ်။ ဒီတော့လူတွေကြားထဲမှာဘယ်ပြောလို့ကောင်းနိုင်မလဲ။

တကယ်လို့သာကိုနေလင်းကကေခိုင့်ကိုဖွင့်ပြောချစ်ရေးဆိုလာမယ်ဆိုရင်တော့ ပြောပြလိုက်တော့မယ်လို့ကေခိုင်ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ မပြောလို့လဲမဖြစ်ဘူးလေ။ ကေခိုင့်ကိုအပျို

လို.ထင်ထားတဲ့ကိုနေလင်း ဒီအကြောင်းတွေသိရင်ဘယ်လိုနေမလဲ။ ကေခိုင်တွေးကြည့်တယ် စိတ်ထားကောင်းတဲ့သူဆိုတော့ နားလည်ပေးနိုင်မယ်ဆက်ချစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ အဲဒီလိုသာဆိုရင်ကေခိုင်အခက်တွေ.တော့မှာသေချာတယ်။ ဘာဖြစ်လို.လဲဆိုတော့ ကေခိုင့် အနေနဲ.ကိုနေလင်းအပေါ်မှာထားတဲ့ကေခိုင့်သဘောထားကို ခုချိန်ထိသေချာမသိနိုင်သေးဘူး။ ကေခိုင့်ဖက်ကသူ.အပေါ်မှာလေးစားတာ အပြင်တခြားဘာမှမရှိဘူးလို.လဲကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်နေတယ်။

ခက်နေတာကကိုနေလင်း၊ ခုထိကေခိုင့်ကိုမြတ်မြတ်နိုးနိုးအကြင်နာမျက်လုံးတွေနဲ. ကြည့်နေပေမယ့်ဘာတခွန်းမှ ဟမလာသေးဘူး။ ကေခိုင့်အဖြစ်ကမုန်.ဆီကြော်ကဘယ်ဆီနေ မုန်းမသိဘူး နှုတ်ခမ်းနာနဲ.တည့်ပွဲမလားကြုံတွေးပူနေရသလိုပဲ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်တောင် တခါတခါရယ်ချင်မိတယ်။

ရုံးကကေခိုင့်အရင်းနှီးဆုံးအဖေါ်ကေသီကတော့ သေချာပါတယ်တဲ့။ ကေသီ့အပြင် မှတ်တိုင်မှာဆုံနေကျလူတချို.ကတောင်ကေခိုင်တို.နှစ်ယောက်ကိုအတွဲလို.သတ်မှတ်ထားပုံ အစကတော့သူတို.ဒီလိုထင်တာကိုစိတ်ထဲ မလုံမလဲဖြစ်ရသေးပေမယ့် နောက်တော့ရိုးသွား ပါတယ်၊ ကိုယ်မှမဟုတ်တာထင်ချင်သလိုထင်လို. စိတ်မွေးရဲသွားတယ်။

လကုန်ရက်တရက်မှာတော့ ကိုနေလင်းရဲ.အမူအရာတွေနဲ့နဲထူးခြားနေတယ်။ အပြင် ပန်းကဘာမှမသိသာပေမယ့် ကေခိုင့်စိတ်ကအလိုလိုသိနေတယ်။ သူတခုခုထူးခြားနေတယ် ဘာများဖြစ်နေလဲလို.မော့ကြည့်လိုက်မိတော့သူ.ရဲ.မျက်လုံးတွေထဲမှာ ခါတိုင်းနဲ.မတူတဲ့ အရောင်တမျိုးနဲ.တောက်ပနေတာကိုမြင်လိုက်ရတယ်။ မိန်းမသားတို.ရဲ.ဆဋ္ဌမအာရုံနဲ.ကေခိုင် သိလိုက်ပါတယ်။ သူကေခိုင့်ကိုတခုခုပြောတော့မယ်။ ရင်မခုန်မိပေမယ့်စိတ်ထဲမှာတော့ ကြောက်သလိုလိုပဲ လက်ဖျားတွေတောင်အေးလာတယ်လို.ခံစားလိုက်ရတယ်။

"မကေခိုင်အချိန်ရလား"

"ရှင်"

"တခုခုဂယ်ကျွေးချင်လို.ပါ"

"ဘာ.........ဖြစ်လို.လဲဆရာ"

"ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး.....ဟိုလေ"

ရက်ရှက်နဲ.ခေါင်းကုပ်နေတဲ့ ကိုနေလင်းပုံကသနားစရာတောင်ကောင်းသေးတယ်။ ကေခိုင်အားနာသွားတယ်။

"ကေခိုင်အချိန်ရပါတယ်ဆရာ၊ အကြာကြီးမဟုတ်ဘူးမှတ်လား"

လမ်းဖွင့်ပေးတယ်လို.ထင်သွားမလား၊ ပြောပြီးမှစိုးရိမ်သွားမိတယ်။ သိပ်တော့မထူး ပါဘူးဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေရှိမယ်ဆိုတာ ကေခိုင်ကြိုသိထားခဲ့ပြီးသားပဲလေ။

"မကြာပါဘူး ၊ မကြာပါဘူး"

"ဘယ်သွားမှာလဲဆရာ"

"ဟိုဖက်လမ်းထဲတင်ပါ"

လမ်းတဖက်ကိုကူးပြီးတော့ လမ်းချိုးလေးတခုပေါ်က ကော်ဖီဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ထဲ ကိုရောက်သွားတယ်။

"ဘာမုန်.စားမလဲ၊ ဘာသောက်မလဲ"

"မသိဘူးဆရာရယ်၊ကြိုက်တာသာမှာလိုက်.......ဟဲဟဲ.......ဆရာစေတနာရှိသလောက်

ပေါ့"

ကိုနေလင်းပုံကအရမ်းကိုအားနာပြီး ဂရုတစိုက်ရှိမှုတွေနဲ့တောင့်တောင့်တင်းတင်းကြီး ဖြစ်နေတာကြောင့် ကေခိုင်ကပဲသူစိတ်ပေါ့ပါးအောင်ရယ်ရယ်မောမောစကားပြောနေရတယ်။

"ထိုင်နေနော် ကျွန်တော်ယူလာခဲ့လိုက်မယ်"

စားပွဲတလုံးမှာဂင်ထိုင်လိုက်ရင်းဘေးဘီကိုကြည့်လိုက်တော့ လူသိပ်မရှိဘူး၊ အသက် ငယ်ငယ်စုံတွဲနှစ်တွဲနဲ့ မိန်းကလေးတချို့ပဲတွေ့ရတယ်။ ကေခိုင်တို့ကိုလဲအများကစုံတွဲလို့ ထင်မှာပဲလို့တွေးရင်း ပခုံးလေးတွန့်လိုက်မိတယ်။

ဖျော်ရည်သောက်လိုက်မုန့်စားလိုက်နဲ့ကေခိုင်အလုပ်ရှုပ်နေတုန်း ကိုနေလင်းလဲ နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတယ်။ သူကစမပြောတော့ကေခိုင်လဲမပြောမိဘူး။ ကိုနေလင်းကမုန့် မစားဘူး အနံ့မွှေးမွှေးနဲ့မဲနက်နေတဲ့ကော်ဖီတခွက်ကိုပဲ တစိမ့်စိမ့်သောက်ရင်းကေခိုင့်ကို တစိမ့်စိမ့်ကြည့်နေတယ်။ သူ့အကြည့်ကိုမသိကျိုးကျွံပြုရင်းစားစရာရှိတာစား သောက်စရာ ရှိတာသောက်နဲ့ကေခိုင့်ရှေ့မှာ ပြောင်သလင်းခါသွားတာပဲ။

အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကေခိုင်နဲနဲရှက်နေတယ်၊ ဒါကြောင့်အာရုံကိုအစားအသောက် ဖက်ကိုပို့ထားတာ။ လူတွေမြင်ရင်တော့တော်တော်အစားကြီးတဲ့ကောင်မလေးလို့ထင်ကြ မှာပဲလို့တွေးမိတော့မှ ပိုပြီးရှက်လာတယ်။

ဒါ့ကြောင့်အရှက်ပြေလက်ကနာရီကိုမြောက်ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ခြောက်နာရီတောင် ထိုးခါနီးပြီ။

"ပြန်ချင်ပြီလား"

ကေခိုင်ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ရပါတယ်ဆိုရင်သူကဘယ်လိုထင်မလဲ။ အမှန်အတိုင်းပဲ ပြန်ချင်ပြီပြောရရင်လဲ အားနာဖို့ကောင်းတယ် ဒါ့ကြောင့်ဘာမှပြန်မဖြေဘဲငြိမ်နေလိုက်တယ်။

"ဒါဆိုလဲသွားကြမယ်လေ"

အလိုက်တသိပြောရင်းကိုနေလင်းထိုင်ရာကထလိုက်တယ်။ ကေခိုင်လဲထိုင်ရာက ထရင်းပြေလျော့နေတဲ့ထဘီကိုပြင်ဝတ်ဖို့လုပ်လိုက်တော့ ကိုနေလင်းမျက်နှာလွှဲသွားတယ်။ သူ့ရဲ့ဒီလိုအမူအကျင့်တွေကတော့အမှတ်ပေးချင်စရာပဲပေါ့လို့တွေးရင်း ထဘီလေးကို ခပ်တင်းတင်းပြန်စည်းလိုက်တယ်။

ဆိုင်ကနေထွက်လာပြီးကားမှတ်တိုင်နားရောက်တဲ့အထိစကားတခွန်းမှမပြောဖြစ်ကြ ဘူး။ မီးတိုင်တွေလင်းလက်ခါစမှောင်ရီရီလမ်းလေးပေါ်မှာ တိတ်ဆိတ်စွာလျှောက်လာကြ မိတယ်။

ကားမှတ်တိုင်ကိုရောက်တော့ လူရှင်းနေတယ်၊ လူစည်တဲ့ကျောင်းဆင်းရုံးဆင်းချိန်လဲ ကျော်ခဲ့ပြီလေ။ သားလေးတော့မျှော်နေတော့မှာပဲလို့တွေးပြီးတော့ သက်ပြင်းချလိုက်မိသေး တယ်။ သားလေးကတနေကုန်ခွဲခွာနေရတဲ့ မိခင်ကိုတမ်းတနေချိန်မှာ အမေလုပ်တဲ့သူက ကိုယ့်ကိုချစ်စကားပြောဖို့ကြံနေတဲ့ယောကျ်ားတစ်ယောက်နဲ့လမ်းတူတူတွဲလျှောက်နေတယ်။ ကေခိုင့်စိတ်ထဲမှာမလုံမလဲဖြစ်သွားတယ်။

"အမေ့"

အတွေးတွေနဲ့နစ်နေလို့ ဖိနပ်ခွာကလမ်းခင်းကျောက်ပြားနှစ်ခုကြားကျသွားတာမသိ လိုက်ဘူး။ ပြန်အနှုတ်မှာရုတ်တရက်တင်းသွားတာကိုအမှတ်တမဲ့အားနဲ့ဆွဲလိုက်မိတော့ ဟန် ချက်ပျက်ပြီးကေခိုင်ယိုင်သွားတယ်။ တော်သေးတယ်ဘေးမှာကိုနေလင်းရှိလို့။

ယိုင်ထွက်သွားတဲ့ကေခိုင့်ပုခုံးက ကိုနေလင်းပုခုံးနဲ့ခိုက်မိပြီးလဲကျတဲ့အဖြစ်ကို ရောက်မသွားဘူး။

"ဆောရီးနော် ဆရာ"

"ကျွန်တော်မကေခိုင်ကိုချစ်တယ်"

"ရှင်"

အားနာစိတ်နဲ့ကေခိုင်ကတောင်းပန်လိုက်ချိန်မှာ ကိုနေလင်းကလဲအိပ်မက်ကလန့်နိုးလာသူလိုကယောင်ကတမ်းပြောချလိုက်တော့ ကေခိုင်ကြောင်သွားတယ်။

"ဆောရီး"

သူပြောချင်သလိုမြန်းစားကြီးပြောချလိုက်ပြီးမှ တောင်းပန်လာတော့ကေခိုင်ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိတော့ဘူး။ နှစ်ယောက်လုံးခြေလှမ်းတွေအလိုလိုရပ်သွားတယ်။

"ကျွန်တော်..............ကျွန်တော်.........ပြောပြချင်နေတာကြာပါပြီ၊ ပြောလို့ မထွက်တာနဲ့အခုမှ..........အခုမှ"

ကြည့်ရတာကေခိုင့်ကိုဘယ်လိုစကားစရင်ကောင်းမလဲအကြံထုတ်နေတုန်း ဂင်တိုက်မိရာကနေ မရည်ရွယ်ပဲပြောချလိုက်မိပုံရတယ်။

ကြောင်သွားတဲ့ကေခိုင်လဲအခုမှ ရှက်ဖို့သတိရပြီးမှတ်တိုင်ဖက်ကိုခပ်သွက်သွက်ဆက်သွားတော့ကိုနေလင်းနောက်ကနေအရုပ်တရုပ်လိုပါလာတယ်ဘာမှတော့ထပ်မပြောတော့ဘူး။

မှတ်တိုင်မှာကားစောင့်နေကြတော့လဲ ကေခိုင့်ဘေးမှာခြေတလှမ်းနောက်ဆုပ်ပြီးခပ်လှိုလှိုရပ်နေတယ်။ အရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်ကိုထောင်ထားသလိုပဲ။

မျက်လုံးလေးထောင့်ကပ်ခိုးကြည့်မိတော့ ကေခိုင့်ကိုလဲမကြည့်၊ ကားလာရာဖက်ကိုလဲမကြည့်ဘဲကတ္တရာလမ်းမကိုပဲစူးစိုက်ကြည့်နေတဲ့ကိုနေလင်းကိုမြင်လိုက်ရတယ်။ အချိန်လွန်သွားလို့ထင်ပါရဲ့ကားကလဲတော်တော်နဲ့မလာဘူး။

စောင့်ရရင်အချိန်ကပိုကြာတယ်ဆိုတဲ့အတိုင်းပဲ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ကားစောင့်ရတာကေခိုင့်အတွက်တော်တော်ကြာလွန်းနေတယ်။ ခုချိန်ဆိုသားလေးနဲ့ ဒေါ်လေးတို့မိသားစုလဲမျှော်နေကြတော့မယ်ဆိုတာတွေးမိရင် ကေခိုင်ပိုပြီးကဏှာမငြိမ်ဖြစ်နေတယ်။ ကိုနေလင်းကလဲကိုယ့်အပူနဲ့ကိုယ်၊ နှစ်ယောက်သားဆက်ပြီးရပ်နေမိကြတယ်။

ကားရောက်လာတော့ကြပ်ညပ်နေတာပဲ။ ခါတိုင်းလိုဆိုကေခိုင်တို့ဒီလောက်ကြပ်ရင်မစီးဘူး။ ဒီနေ့တော့ကြပ်ချင်လဲကြပ် အိမ်ပြန်ချင်စိတ်ကများနေတော့အတင်းတိုးတက်လိုက်တယ်။ ကားဆီကိုမသွားခင်ကိုနေလင်းကိုတချက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မလိုက်စေချင်တဲ့အကြည့်နဲ့ကြည့်နေတယ်။ ဂရုစိုက်မနေတော့ဘဲ ကားပေါ်ကိုပြေးတက်လိုက်တယ်။

ခြေရင်းခုံပေါ်ကစပယ်ယာက ကေခိုင့်လက်မောင်းကိုဆွဲပြီးတင်လိုက်တယ်။

"အလယ်ကိုတိုးလိုက် အချောင်ကြီးပဲ"

ပြည့်သိပ်နေတဲ့အလယ်လမ်းကြောင်းထဲကိုကေခိုင့်ကိုအတင်းတွန်းသွင်းလိုက်တယ်။ ဆက်တိုးလို့မရတော့မှကေခိုင်ရပ်လိုက်တော့ ပထမဆုံးရလိုက်တာက စူးပါးတဲ့အရက်နံ့။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှာလဲယောက်ျားသားတွေချည်းပဲ။ အဆီပြန်မှုးရစ်နေတဲ့မျက်နှာကြီးတွေကသူတို့ကြားထဲကိုမိန်းမလှလေးတစ်ယောက်ဝင်လာတာကို ကျေနပ်နေကြပုံပဲ။

ပြန်တိုးထွက်လိုက်ချင်ပေမယ့် အရမ်းကိုပြည့်ကြပ်နေပြီးကားကလဲထွက်လာပြီဆိုတော့ တိုးလို့မလွယ်တော့ဘူးလေ။ ရင်ဘတ်ရှေ့မှာကာထားတဲ့အိတ်ကိုကြပ်ညပ်နေတဲ့ကြားထဲက ပိုက်ဆံထုတ်ဖို့မရမကဖွင့်နေတုန်း... ဘေးကအသံတခုကြားလိုက်ရတယ်။

"နှစ်ယောက်"

ကိုနေလင်းအသံ မော့ကြည့်လိုက်တော့စပယ်ယာကိုပိုက်ဆံလှမ်းပေးနေတဲ့ကိုနေလင်း ကိုမြင်လိုက်ရတယ်။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင်ကေခိုင်ဂမ်းသာသွားပါတယ်။

"ခြင်းပေးထားလေ"

စပယ်ယာပြန်အမ်းတဲ့ပိုက်ဆံကိုအိတ်ထဲထည့်ပြီးတော့ ကေခိုင့်ဆီကခြင်းကိုလှမ်း တောင်းတယ်။လူကြားထဲမှာညပ်နေတဲ့ခြင်းကိုဆွဲမြှောက်ပြီးသူ့လက်ကိုလှမ်းပေးလိုက်မိတယ်။ ခြင်းကကိုနေလင်းနဲ့ကေခိုင့်ကြားမှာညပ်နေတာလေ ခြင်းကိုဖယ်လိုက်တော့ခန္ဓာကိုယ်နှစ်ခုက မိမိရရကိုပူးကပ်သွားကြတယ်။

ရှောင်လို့လဲမလွယ်ဘူး၊ ဒီလောက်ကြပ်နေတဲ့ကားပေါ်မှာဘယ်လိုလုပ်လွတ်အောင် ရှောင်နိုင်မှာလဲ။ ရှေ့နဲ့ဘေးမှာကလဲကေခိုင့်ကိုစားမလိုဂါးမလိုကြည့်နေတဲ့ အမူးသမားတွေက ရှိနေတော့ ကေခိုင်ကိုနေလင်းဖက်ကိုပဲကပ်ရတော့တာပေါ့။ အမူးသမားတွေကလဲကေခိုင့်ဘေး မှာယောကျ်ားသားတစ်ယောက်ပါလာတော့ တဖက်ကိုပြန်လှည့်သွားကြပြီးသူတို့ချင်းစကား ဆက်ပြောနေကြတယ်။

ကိုနေလင်းနဲ့အခုလိုနေရတာကေခိုင့်အတွက် ရှက်စိတ်နဲ့အားနာစိတ်ပဲရှိပေမယ့် သူ ကတော့အနေရကျပ်နေပုံရတယ်။ ကေခိုင့်နားထဲမှာသူ့ရင်ခုန်သံကိုတောင် ကျယ်လောင်စွာ ကြားနေရသလိုပဲ။

အပိုင်း (၇၇)

အရင်တုန်းက ကိုနေလင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ကေခိုင့်အတွေးတွေကသိပ်ထူးထူးဆန်းဆန်း မရှိလှပါဘူး။ သာမန်အသိအကျွမ်းတစ်ယောက်၊ ဆရာတစ်ယောက်၊ နောက်တော့ကေခိုင့်ကို စိတ်ဂင်စားနေတဲ့လူတစ်ယောက် အဲဒီလောက်ပါပဲ။အကြောင်းတိုက်ဆိုင်မှုသာတွေးမိတတ်တာ မျိုးပါ အခုတော့ကေခိုင်တွေးနေရပြီ။ ကိုနေလင်းကကေခိုင့်ကိုဖွင့်ပြောလိုက်ပြီလေ။

အနေးနဲ့အမြန်ဆိုသလိုသူကကေခိုင့်ဆီကအဖြေကိုတောင်းလာတော့မှာပဲ။ သူဘယ် လောက်အရွက်ကြီးပါစေ ယောကျ်ားဟာယောကျ်ားပဲဆိုတော့ကိုချစ်တဲ့မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဆီက အဖြေကိုတော့ရအောင်တောင်းမှာပဲ။ မရအရမဟုတ်ရင်တောင်တိုက်ဆိုင် ရင်တော့တောင်းမှာပဲ။

ကေခိုင့်အနေနဲ့ကိုနေလင်းကိုလေးစားပါတယ်။ စာသင်ပေးဖူးတဲ့ဆရာအနေနဲ့ဆိုတာ ထက်သူ့ရဲ့လူကြီးလူကောင်းဆန်တဲ့အပြုအမူတွေနဲ့စောင့်စည်းတတ်တဲ့စိတ်ထားကို ပိုပြီး လေးစားတယ်။ နေ့စဉ်လိုကားနဲ့အတူပြန်နေကြပေမယ့် မလွဲသာလို့အသားချင်းထိမိတာမျိုး ကလွဲရင်အခွင့်အရေးမယူတတ်တဲ့အပြင် ကေခိုင်အနေမခက်ရအောင်နေပေးတတ်သူပါ။ စိတ်ထားကောင်းတဲ့သူမှန်းထင်ရှားတယ်။

ခက်နေတာက ကေခိုင့်ဖက်က၊ ကေခိုင်သူ့ကိုလေးစားခင်မင်တယ်၊ အားကိုးလိုစိတ် ရှိတယ် ဒါပေမယ့်သူ့ကိုရင်မခုန်ဘူး၊ မချစ်ဘူးလို့ထင်တယ်။

"မိကေခိုင်.......နင်ဘာလုပ်မလဲ"

ခေါင်းကိုလက်နဲ့ပြန်ထုရင်းငြီးလိုက်မိတယ်။ ကလေးတစ်ယောက်အမေအနေနဲ့ရင်ခုန်ချင်လို့၊ ချစ်တဲ့သူရှာချင်လို့ဘယ်ဖြစ်နိုင်မှာလဲ။ ဘဝခရီးမှာစောင့်ရှောက်ပေးမယ့်လက်တွဲဖော်ကောင်းတစ်ယောက်လောက်ရရင်တော်ပြီပေါ့။ ကိုနေလင်းကဒီလိုအရည်အချင်းနဲ့ပြည့်စုံတဲ့သူပါ။ လူတွေပြောကြသလိုနှလုံးသားနဲ့မစဉ်းစားပဲ ဦးနှောက်နဲ့စဉ်းစားမယ်ဆိုရင်ရွေးချယ်သင့်တဲ့သူဆိုတာသေချာတယ်။

တခုတော့ရှိသေးတယ်၊ တကယ်လို့ကေခိုင်ဟာအပျိုမဟုတ်ဘူးကလေးတစ်ယောက်အမေဆိုတာသူသိသွားရင် ဘယ်လိုနေမလဲ ကေခိုင့်ကိုဆက်ချစ်နိုင်ပါ့မလား။စိတ်ထားကောင်းတဲ့သူမှန်ပေမယ့်ဒီလိုအဖြစ်မျိုးဆိုရင်ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်ပါ့မလား မသေချာဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင်သူ့ကိုဒီအကြောင်းတွေဖွင့်ပြောပြလိုက်ချင်တယ်။ သူကဒါတွေထည့်မတွက်ပါဘူးဆိုရင်တော့ကောင်းတာပေါ့။

ဒါပေမယ့်ကိုနေလင်းကကေခိုင့်ကိုအပျိုမဟုတ်လဲချစ်ပါတယ်လို့ ဆိုလာရင်ကေခိုင်ခက်ပြီ။ ဒီလောက်အထိလိုက်လျောပေးတဲ့ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ကို အဲဒီအချိန်မှာမှငြင်းဖို့မသင့်တော်တော့ပြန်ဘူး။ လက်ခံဖို့လဲကေခိုင့်မှာမဂ္ဂံမရဲဖြစ်နေရတယ်။

ဒီကြားထဲသခွပ်ပင်ကမီးတကျည်ကျည်ဆိုသလို ကိုရဲကလဲတမှောင့်။ ကိုနေလင်းနဲ့ ကေခိုင့်အကြောင်းဘယ်ကနေဘယ်လိုသိသွားတယ်မသိဘူး ကေခိုင့်ကိုသိပ်မကြည်တော့ဘူး။ အစကကေခိုင်မရိပ်မိဘူး ကေခိုင်လုပ်တာမှားတယ်လို့ဆူတယ်။ တခြားတနေရာရာမှာသူစိတ်မကြည်လင်စရာတွေရှိလို့ကေခိုင့်ကိုမဲနေတယ်လို့ပဲတွက်ပြီး သည်းခံနေခဲ့တယ်။

မှတ်မှတ်ရရကိုနေလင်းကေခိုင့်ကိုဖွင့်ပြောပြီးနောက်တရက်မှာမှ သူ့စကားထဲမှာအဲဒါတွေပါလာတယ်။ အလုပ်ကိစ္စပြောရင်းသူ့စကားတွေကျွံထွက်လာတယ်။

"အလုပ်ကောင်းကောင်းလုပ်မယ်စိတ်မကူးဘူး၊ ရုံးကိုခဏလေးလာတဲ့သူကိုညှိဖို့ပဲစဉ်းစားနေလား"

"ကေခိုင်ဘာလုပ်လို့လဲဆရာ"

ရုတ်တရက်နားမလည်လို့မေးလိုက်မိတယ်။

"ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သိမှာပေါ့၊ သုံးရက်လောက်တွေ့လိုက်တာနဲ့ဇာတ်လမ်းကဖြစ်သွားပြီ၊ အစကဒီလိုမထင်ထားပါဘူး"

ကိုရဲဘယ်လိုသိသွားပါလိမ့်လို့ ကေခိုင်စဉ်းစားနေမိတယ်။ သူကသူ့ဌေးဆိုတော့ကြားထဲကနေမျက်နှာလိုမျက်နှာရသတင်းပို့တဲ့သူရှိချင်ရှိမှာပေါ့လေ။

"ကေခိုင်တို့က အရင်ထဲကသိခဲ့တာပါဆရာ၊ နောက်ပြီးတော့လဲရိုးရိုးသားသားပါ"

"ရိုးလို့ပဲနေ့တိုင်းစုံတွဲခုတ်နေတာပေါ့ မရိုးရင်ဘယ်လိုနေမယ်မသိဘူး"

ကေခိုင်ဒေါသနန်နဲ့ထွက်သွားမိတယ်။

"အဲဒါကအလုပ်ကိုထိခိုက်လို့လားဆရာ"

ကေခိုင်ဒီလိုပြန်ပက်လိမ့်မယ်လို့ထင်မထားတော့ ကိုရဲကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားတယ်။ ပြီးတော့မှလေသံမာမာနဲ့...

"အေးပေါ့ ရုံးပြင်ကကိစ္စက မင်းရဲ့ Personal ပါ၊ ငါဘာမှမပြောလိုပါဘူး ဒါပေမယ့် အလုပ်ထဲမှာလဲစိတ်ရှိဦးမှပေါ့၊ ဒါမင်းရဲ့အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်ကွ"

"အခုကိစ္စက အရမ်းထိခိုက်သွားလို့လား"

ဖြစ်ရတာကဘာမှမဟုတ်ဘူး။ ကေခိုင်ရိုက်ရတဲ့စာတစောင်မှာဖုန်းနံပါတ် တစ်လုံးကျန်သွားတယ်။ ဂဏန်းခြောက်လုံးမဟုတ်ဘဲ တစ်လုံးပြုတ်ပြီးငါးလုံးထဲရိုက်မိတယ်။ အမှားကြီးလို့မဆိုနိုင်ပါဘူး။ ကေခိုင်တို့ကုမ္ပဏီမှာဖုန်းငါးလုံးရှိတော့တလုံးမှားနေလဲ ကျန်တဲ့လေးခုနဲ့ဆက်သွယ်လို့ရနိုင်တာပဲ။

"မင်းကငါ့ကိုခံပြောနေတာလား"

ကိုရဲဒေါသထွက်သွားတယ်။

"ခံပြောတာမဟုတ်ပါဘူးဆရာ၊ မှားရိုက်တဲ့အတွက်ကေခိုင့်မှာအပြစ်ရှိပါတယ်ဒါပေမယ့်ဒါကကေခိုင့် Personal နဲ့မဆိုင်ဘူးလို့ထင်ပါတယ်"

"တော်စမ်းကွာ၊ တော်စမ်း သွားသွား အပြင်မှာသွားနေစမ်း"

ဒေါသတကြီးနဲ့အော်ထုတ်လိုက်လို့ ကေခိုင်အပြင်ပြန်ထွက်ခဲ့တယ်။ အထဲမှာဆက်မနေချင်တော့တာနဲ့အတော်ပါပဲ။ ကေခိုင်လဲဆက်နေမိရင်မချေမငံဒေါသနဲ့ပြောမိတော့မယ်။ ဒီအလုပ်ကပြုတ်လို့မဖြစ်သေးဘူးလေ။

တနေ့လုံးကိုရဲအခန်းပြင်ကိုမထွက်ဘူး။ ကေခိုင့်ကိုလဲအထဲမခေါ်တော့ဘူး။ တခြားမန်နေဂျာတွေကိုတော့ဖုန်းဆက်ပြီးခေါ်ခိုင်းတယ်။ ကေခိုင်လဲခေါ်ပေးပြီးရင်ကိုယ့်နေရာကိုယ်ပြန်ထိုင်နေလိုက်တယ်။ အလုပ်ကိုစိတ်ကုန်တာအထူးသဖြင့် ကိုရဲကိုစိတ်ကုန်တာကတဂက်အလုပ်ကထွက်လိုက်ရင်ဆုံးရှုံးသွားမယ့်ဝင်ငွေကိုနမျောတာက တဂက်နဲ့ခေါင်းထဲမှာချာချာလည်မူးနေတာပဲ။ ကေသီရောက်လာပြီးစကားပြောတာတောင် ကောင်းကောင်းပြန်မပြောမိဘူး နှုတ်ဆိတ်နေမိတယ်။

ညနေရုံးဆင်းချိန်ရောက်တော့ ကိုနေလင်းရောက်လာတယ်။ ခါတိုင်းလိုမှတ်တိုင်ကစောင့်မနေဘဲရုံးဂေနေလာစောင့်နေတယ်။ ထုံးစံအတိုင်းပုံစံကရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့။ ကေသီတို့တတွေကအလိုက်သိပါတယ်ဆိုတဲ့ပုံစံနဲ့ ထွက်ပြေးကြတော့ကေခိုင်တို့နှစ်ယောက်ပဲကျန်ခဲ့တယ်။

စကားမပြောဖြစ်ပဲ တိတ်တဆိတ်လျှောက်လာကြရင်း စိတ်ထဲမှာတမျိုးခံစားရတာနဲ့နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လမ်းမပေါ်ကိုကွေ့တက်လာတဲ့ကိုရဲရဲ့ကားကိုမြင်လိုက်ရတယ်။ စိတ်ကမရည်ရွယ်ပါပဲလက်ထဲကခြင်းတောင်းကို ကိုနေလင်းဖက်ကိုလှမ်းပေးလိုက်မိတယ်။ ကိုနေလင်းရုတ်တရက်ကြောင်သွားပေမယ့် နောက်တော့မျက်နှာကပြုံးရွှင်သွားပြီးခပ်သွက်သွက်ပဲလှမ်းယူလိုက်တယ်။

ကိုရဲကားအနားကိုရောက်လာချိန်မှာတော့ ကိုနေလင်းကခြင်းတောင်းကိုဆွဲ ကေခိုင်ကအိတ်ကလေးကျော့ကျော့လွယ်ရင်းယှဉ်တွဲလျှောက်သွားနေကြပြီ။

"ဟာ ဘာလဲကွာ"

လမ်းမဖက်ကလျှောက်နေတဲ့ကိုနေလင်းကို ကိုရဲကကားနဲ့မထိတထိပွတ်မောင်းသွားတော့ ကိုနေလင်းဆီကမကျေမနပ်အသံထွက်လာတယ်။ကိုရဲစိတ်ကိုစိတ်တိုမိသလိုကိုနေလင်းကိုလဲအမှတ်ပိုပေးလိုက်မိတယ်။ တခြားယောကျာ်းလေးတွေဆိုရင်အဲဒီလိုအလုပ်ခံရရင် ပါးစပ်ကခပ်ကြမ်းကြမ်းပြောသံတွေထွက်လာတတ်တယ်မဟုတ်လား။ ကိုနေလင်းကတော့ဒီလောက်နဲ့ပဲပြီးသွားတယ်။

ကေခိုင်ကတဖက်ကိုပိုကပ်လိုက်ပြီး

"ဒီဖက်ကိုတိုးလေ ဆရာကလမ်းပေါ်ရောက်နေပြီ"

"အလွတ်ကြီးပါဗျာ၊ တော်တော်ရမ်းကားတဲ့ကား"

"အဲဒါ ကေခိုင်တို့သူငွေးကားလေ"

"ဟို..........ကိုရဲလား"

"ဟုတ်တယ်"

"အော်"

ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိမ့်ရင်း ကိုနေလင်းတစုံတခုကိုသဘောပေါက်သွားပုံရတယ်။ ကေခိုင့်ကိုဘာမှထပ်မမေးဘူး။ ကေခိုင်လဲရှင်းပြမနေတော့ပါဘူး။

"မကေခိုင်"

"ရှင်"

"ကျွန်တော် မကေခိုင်ကိုလက်ထပ်ပါရစေ"

ကိုနေလင်းဒီနေ့တော့ တော်တော်လေးအားမွေးလာပုံရတယ်။ ကေခိုင်ကလဲလိုက်လိုက်လျောလျောဆက်ဆံနေတော့ပိုပြီး အားတက်လာတယ်ထင်ပါရဲ့။

"စဉ်းစားပါဦးဆရာရယ်"

"ဗျာ"

"စဉ်းစားပါဦးလို့"

"တမျိုးကြီးပါလား"

"ဘာလို့လဲဆရာ"

"ထုံးစံက မိန်းကလေးကစဉ်းစားရမှာလေ၊ ခုဟာကဘာလို့ကျွန်တော့်ကိုပြန်စဉ်းစားခိုင်းနေရတာလဲ"

"ကျွန်မကိုလက်ထပ်ချင်တာသေချာလားလို့. စဉ်းစားပါဦးလို့."

"ကျွန်တော်စဉ်းစားပြီးပါပြီ၊ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ ဘာမှထပ်စဉ်းစားစရာမလိုတော့ပါဘူး"

"ဒါဆို ကေခိုင်စဉ်းစားဦးမယ်ဆရာ"

"စဉ်းစားပါ စဉ်းစားပါ အချိန်ဘယ်လောက်ကြာကြာရပါတယ်"

ကိုနေလင်းက လက်ထပ်ဖို့စဉ်းစားမယ်လို့ထင်နေပုံရတယ်။ ကေခိုင်ပြောတဲ့အဓိပ္ပါယ်ကသူ့ကို ကေခိုင့်ဘဝအကြောင်းသားလေးအကြောင်းပြောပြဖို့သင့်မသင့်စဉ်းစားမယ်လို့ပြောတာ။ ကိုနေလင်းကမှအဖြစ်မှန်တွေကိုမသိဘဲလေ။

"ဆရာကျွန်မအကြောင်းဘယ်လောက်သိလဲဟင်"

"အများကြီးမသိဘူး၊ နဲနဲတော့သိတယ်"

"ဒါဆိုလဲဒီထက်ပိုသိအောင် စုံစမ်းကြည့်ပါလား"

"လိုမှမလိုတာ"

"ဥပမာဆရာရယ်၊ ကျွန်မဘယ်မှာနေတယ် ဘယ်သူနဲ့နေတယ်ဆိုတာလောက်ရော ဆရာသိလား"

ကိုနေလင်းကရယ်တယ်။

"ကျောင်းအပ်တုန်းကလိပ်စာသိတယ်လေ၊ အဒေါ်နဲ့နေတယ်၊ မိဘတွေမရှိကြတော့ဘူးဆိုတာတော့ မကေခိုင်ပြောဖူးတယ်"

မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ကြေနပ်တက်ကြွနေတဲ့သူ့ကို အဖြစ်မှန်တွေပြောပြဖို့ကေခိုင်အားနာတယ်။ သူ့ဖာသာသူသိသွားရင်ပိုကောင်းမယ်လို့လဲထင်မိတယ်။ အခြေအနေမှန်ကို

သိရဖို့အိမ်ကိုလာလည်ပါလားလို့ပြောချင်ပေမယ့် မပြောသင့်ဘူးလို့တွေးမိတာနဲ့မပြော တော့ဘူး။ ကိုယ့်ကိုချစ်ရေးဆိုထားတဲ့ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကို အိမ်အလည်ခေါ်တာဟာ လက်ခံလိုက်တာနဲ့အတူတူပဲမဟုတ်လား။

"ထားပါတော့ဆရာရယ်၊ ဟိုမှာကားလာနေပြီ နောက်မှပြောကြတာပေါ့ အချိန်တွေ ရှိပါသေးတယ်"

"ပြောပြီးပါရောလား စိတ်ကြိုက်အချိန်ယူလို့ရပါတယ်လို့၊ ကျွန်တော်စောင့်နိုင်ပါ တယ်"

အပြန်လမ်းမှာကိုနေလင်းကရှင်လန်းတက်ကြွနေသလောက် ကေခိုင်ကတော့နှုတ် ဆိတ်ငြိမ်သက်နေမိတယ်။ ကေခိုင့်မှာတွေးစရာတွေအများကြီးရှိတယ်။

ကေခိုင့်အနေနဲ့တည်ငြိမ်တဲ့ဘဝတခုရဖို့လိုအပ်နေတာအမှန်ပါ။ ဒေါ်လေးတို့ မိသားစုနဲ့ပဲတသက်လုံးနေသွားချင်ပေမယ့် ဖြစ်မှမဖြစ်နိုင်တာ။ သားကိုလက်ဆွဲပြီးဘဝကို တစ်ယောက်ထဲရင်ဆိုင်တော့မယ်စိတ်ကူးထားခဲ့ပေမယ့် လက်တွေ့မှာထင်သလောက် မလွယ်တာသိနေတယ်။ ငွေမျက်နှာတခုထဲကြည့်ပြီးကိုရဲရဲ့စိတ်ဓါတ်နဲ့အကျင့်တွေကို သည်းခံနေရတာကိုလဲ စိတ်ကုန်လာပြီ။ နောက်ထပ်ဂင်ငွေဒီလိုရတဲ့အလုပ်တခုရဖို့ကမလွယ် ကူမှန်းသိနေလို့သာ ကျိပ်မှိတ်ပြီးနေနေရတာ။ ဒါပေမယ့်ဒီအဖြစ်တွေကလွတ်မြောက်ဖို့ ကမ်းလာနေတဲ့ကိုနေလင်းလက်ကိုဆွဲယူဖို့ကလဲ စိတ်ထဲမှာမရဲဘူးဖြစ်နေတယ်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့လဲကေခိုင်နှုတ်နည်းပြီးငြိမ်နေမိတယ်။ ဒေါ်လေးကတောင် ရိပ်မိပြီးမေးလာတယ်။

"အလုပ်မှာဘာဖြစ်လာသလဲ ကေခိုင်"

"ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ကေခိုင်ရင်ပြည့်သလိုဖြစ်နေလို့"

"ဒါဆိုလဲ ဆေးလေးဘာလေးရင်ချောင်အောင်စားလိုက်ပေါ့.....လာ ငါ့မြေး ဖွားဆီလာ"

ကေခိုင်နေလို့မကောင်းဘူးဆိုလို့ ကလေးကိုဒေါ်လေးကခေါ်သွားတယ်။ တနေကုန် မတွေ့ရတဲ့သားနဲ့အတူနေချင်ပေမယ့် စိတ်ရှုပ်နေလို့ဒေါ်လေးနဲ့ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ ထမင်း စားချင်စိတ်လဲမရှိတာနဲ့ ထမင်းမစားတော့ဘဲ အိပ်ယာပေါ်သွားခွေနေမိတယ်။

ကိုနေလင်းကို ကေခိုင်မချစ်ပါဘူး ဒါပေမယ့်ကေခိုင်သိတယ်အခုကေခိုင်မွန်းကြပ်နေပြီ။ အခက်အခဲတွေစိတ်ညစ်စရာတွေကသာမန်အချိန်မှာဘာမှမသိသာပေမယ့် ထွက်ပေါက်တခု ကိုမြင်လိုက်ရရင်တော့ သိသာထင်ရှားလာကြတယ်။

အရင်တုန်းကကေခိုင့်ဘဝကအေးချမ်းတယ်ပြောလို့မရပေမယ့် တည်ငြိမ်ပါတယ်။ ဂင်ငွေလေးလဲမဆိုးပါဘူး။ ကိုရဲရဲ့ထိကပါးရိကပါးလုပ်ရပ်တွေကိုသတိထားနေရတာကလွဲရင် အလုပ်မှာလဲအဆင်ပြေတယ်။ ဒီတော့ဘဝခရီးအပေးကြီးကိုကြိုတွေးမနေတော့ဘဲ တနေ့စာ အတွင်းမှာပဲအဆင်ပြေအောင်နေနေခဲ့တယ်။ ခုတော့မမျှော်လင့်ဘဲကိုနေလင်းကလမ်းတခုကို ကမ်းလှမ်းလာတယ် ကေခိုင်ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။

သားလေးသာရှိမနေခဲ့ရင် ကိုနေလင်းကိုမချစ်ပေမယ့်အားကိုးစရာကောင်းတဲ့သူ တစ်ယောက်အနေနဲ့ကေခိုင်သူ့ကိုလက်ခံမိကောင်းလက်ခံမိမယ် ခုတော့ကေခိုင်ပြန်ငဲ့ကြည့် စရာသားလေးကရှိနေတယ်။ ကေခိုင်နောက်အိမ်ထောင်ပြုရင်သားလေးနောင်ရေးအတွက်လို့ ပြောလို့ရနိုင်ပေမယ့် သားကိုပထွေးနဲ့နေရတဲ့ဘဝ မပေးချင်ပြန်ဘူး။

လုပ်ငန်းအရဆက်ဆံနေရသူတွေထဲမှာ၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာကေခိုင့်ကိုစိတ်ဂင်စားမှုပြတဲ့သူ

တွေ့ရှိပါတယ်။ တချို့ဆိုရင်ကလေးတစ်ယောက်အမေမှန်းသိလျှက်နဲ့ ကေခိုင့်ကိုစိတ်ဝင်စား သူတွေလဲရှိတယ်။ မဆိုးဖို့တခုလပ်တွေပါသလို လူပျိုလူလွတ်တွေလဲရှိပါတယ် ဒါပေမယ့် ကေခိုင်ယောင်လို့တောင်သူတို့နဲ့ပတ်သက်ပြီးမစဉ်းစားကြည့်ခဲ့ပါဘူး။

ကိုနေလင်းကျတော့ ကေခိုင်စဉ်းစားလာရပြီ။ လူကောင်းသူကောင်းမှန်းသိနေတာရယ်၊ ကေခိုင့်ကိုတကယ်ချစ်မြတ်နိုးမှန်းသိနေတာရယ် ဒီလိုအကြောင်းတွေကြောင့်စဉ်းစားရတဲ့ဆီထိ ရောက်သွားတာလို့ကေခိုင်ထင်တယ်။ နောက်ပြီးကေခိုင့်လိုမိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ လောကထဲမှာတစ်ယောက်ထဲရပ်တည်နေရတာထက်စာရင် တည်ကြည်တဲ့ယောက်ျားတစ် ယောက်လောက်အားကိုးအားထားပြုစရာရှိတယ်ဆိုရင် ပိုမကောင်းဘူးလား။

ကေခိုင်ဒီလိုအတွေးတွေဝင်လာရတာ ကိုရဲကြောင့်လဲပါတယ်။ ဒီလိုလူစားမျိုးတွေလက် ကလွတ်အောင်ရှောင်ရတဲ့ဒုက္ခကိုမခံစားချင်တော့ဘူး။

အပိုင်း (၇၈)

ညကတညလုံးအိပ်မပျော်ဘူး၊ ကိုနေလင်းရဲ့ကမ်းလှမ်းမှုကိုရင်ခုန်ရတာကြောင့် မဟုတ်ပဲကိုယ့်ရှေ့ရေးကိုယ်ပြန်တွေးရင်း ရင်မောရတာကြောင့်ညတာက ရှည်လွန်းတယ်။

မနက်မိုးစင်စင်လင်းလုမှမှေးကနဲပျော်သွားပြီး ဒေါ်လေးလာနှိုးတော့မှအိပ်ယာက ကမန်းကတမ်းထပြီးရုံးသွားဖို့ပြင်ရတယ်။

"ကေခိုင့်ကိုကြည့်ရတာလန်းလန်းဆန်းဆန်းမရှိဘူး၊ နေမကောင်းရင်လဲခွင့်ယူလိုက် ပါလား"

"ရပါတယ်ဒေါ်လေးရဲ့၊ အိပ်ရေးမဝလို့ပါ ရုံးရောက်မှမှိန်းလိုက်မယ်........ဟဲဟဲ"

ဒီအလုပ်စဝင်ကထဲက ကေခိုင်တခါမှအလုပ်မပျက်ဖူးဘူး။ သားလေးကလဲကျန်းမာ တော့ကေခိုင့်မှာသိပ်ပြီးကသီလင်တမဖြစ်ဘူးလေ။ တခါမှမပျက်ဖူးတော့ တရက်လောက်နား ချင်ရင်နားလို့ရမှာပါ ဒါပေမယ့်ခုလိုအချိန်မျိုးမှာမနားချင်ဘူး။ ကိုရဲကပြောလို့ရတာမဟုတ် ဘူးလေ ခုတလောကေခိုင့်ကိုအမြင်ကြည်တာမဟုတ်ဘူး။ ဘာမဟုတ်တာလောက်နဲ့ပြဿနာ လုပ်ချင်လုပ်နေမှာ။

ရေအေးအေးလေးနဲ့ချိုးလိုက်ပေမယ့် သိပ်ပြီးလန်းဆန်းမလာဘူး။ ကေခိုင့်လိုကျန်းမာ ရေးကောင်းတဲ့လူငယ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီလောက်အိပ်ရေးပျက်တာလောက်ကတော့ မပြောပလောက်ပါဘူး။ ခုဟာကစိတ်ကိုက မလန်းဆန်းဘူးဖြစ်နေတယ်။

မနက်ခင်းနေရောင်စူးစူးက အိပ်ရေးမဝတဲ့မျက်လုံးတွေကိုကျိန်းစပ်စေတယ်။ အိမ်က ထွက်တာနောက်ကျလို့ရုံးကိုရောက်တာနဲနဲနောက်ကျတယ်။ ဒီလိုပဲသူများတွေလဲနောက်ကျ တတ်တာဆိုတော့ကိစ္စတော့မရှိပါဘူး။ ကိုရဲလဲရောက်သေးတာမှမဟုတ်တာ၊သူကနေ့လည် လောက်မှရောက်မှာ။

အလုပ်ပေါ်ရင်ထလုပ်လိုက် ပြီးရင်ခုံမှာမှိန်းနေလိုက်နဲ့နေ့လည်အထိရောက်သွား တယ်။ ထမင်းစားပြီးချိန်ကျတော့ ပိုအိပ်ငိုက်လာတာပေါ့။ ထမင်းစားပြီးဗိုက်လေးတာနဲ့ခုံပေါ် မှာမှောက်လျှက်အိပ်ပျော်သွားတယ်။

ကေခိုင်အိပ်ပျော်သွားတာခဏလေးလိုပါပဲ။ စားပွဲကိုလက်နဲ့ဂုန်းကနဲပုတ်လိုက်သံကြား မှ အလန့်တကြားမော့ကြည့်လိုက်တော့ ကိုရဲဖြစ်နေတယ်။

"ဟာ ဆရာ"

"ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ရုံးကိုများတည်းခိုခန်းအောက်မေ့နေလား"

"ရှင်"

"အိပ်နေလို့မေးတာပါ၊ Reception မှာထိုင်ပြီးအိပ်နေတော့ ဧည့်သည်များဝင်လာရင် မြင်လို့ကောင်းပါ့မလား"

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ကျွန်မမှားသွားပါတယ်"

"ဒါနောက်ဆုံးဖြစ်ပါစေ၊ ခဏနေရင်ကော်ဖီဖျော်ပြီးလာခဲ့ဦး"

"ဟုတ်"

မခိုးမခန့်မျက်နှာထားနဲ့ ကိုရဲအခန်းထဲဝင်သွားတယ်။ ကေခိုင်ကလဲကိုယ့်အပြစ်နဲ့ ကိုယ်ဆိုတော့ ကော်ဖီတစ်ခွက်ပြေးဖျော်ပြီးသွားပို့တယ်။

"မုန့်လေးဘာလေးမရှိဘူးလား"

"ရှင်"

"ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလဲပြန်ကြည့်ဦး၊ ဖရိုဖရဲနဲ့ ကုမ္ပဏီကိုလာတဲ့လူတွေလန့်ပြေးသွား အောင်လုပ်နေတာလား"

"မဟုတ်ပါဘူးဆရာ"

မလုံမလဲပြောရင်း အိပ်ပျော်ထားလို့ရှုပ်ပွနေတဲ့ဆံပင်တွေကို လက်နဲ့သပ်နေမိတယ်။

"ဘာလဲ ညက ကလေးနေမကောင်းလို့ မအိပ်ရဘူးလား"

"ကောင်းပါတယ် ဆရာ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး"

အမှတ်တမဲ့ဖြေလိုက်ပြီးမှ ကိုရဲကိုအလန့်တကြားအကဲခတ်လိုက်မိတယ်။ ကေခိုင့်မှာ ကလေးရှိတာသူဘယ်လိုသိသွားသလဲ။ ကိုရဲကိုကြည့်ရတာနောက်နေတဲ့ပုံတော့မဟုတ်ဘူး။ ဒါမျိုးဆိုတာကနောက်နေကျသုံးနေကျစကားမျိုးပေမယ့် ကိုရဲမျက်နှာကခပ်တည်တည်ပဲ နောက်နေတဲ့ပုံမျိုးမဟုတ်ဘူး။

"တံခါးကို Lock ချလိုက်"

ကေခိုင်ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ တံခါးကိုအတွင်းကနေ Lock ချလိုက်တယ်။

"အံ့သြနေလား၊ ထိုင်ပါဦး"

ကိုရဲရှေ့ကခုံမှာဝင်ထိုင်ပြီး ကေခိုင်ငြိမ်နေမိတယ်။

"ငါလဲ မနေ့တနေ့ကမှသိတာပါ"

"ဒီ....ဒီလိုပါဆရာ.........ကလေးနဲ့ဆိုရင်အလုပ်ထိခိုက်မှာစိုးလို့ ကုမ္ပဏီတွေကမခန့် ချင်ကြဘူးဆိုလို့ပါ"

"အေးပါ.....ဒါမျိုးတွေရှိတတ်တာ ငါလဲသိပါတယ်၊ ဒီအကြောင်းလဲငါဘယ်သူ့မှမပြော ပါဘူး"

အမိကကသူငွေးမသိဖို့ပဲ၊ အခုသူကသိသွားပြီဆိုတော့ကျန်တဲ့သူတွေသိတော့လဲ ဘာဖြစ်မှာလဲ၊ ဒါပေမယ့်ပါးစပ်ကတော့...

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ"

"နေပါဦး မင်းဘဲကြီးနဲ့ကဘယ်လိုကွဲသွားတာလဲ၊ သူကအကောင်ကြီးကြီးဖြစ်တော့ မှာကွ"

ကိုရဲကိုကြည့်ရတာ တော်တော်လေးသိလာပုံပဲ။

"စိတ်သဘောချင်းမတိုက်ဆိုင်လို့ပါ ဆရာ"

"စိတ်ချင်းမတိုက်ဆိုင်လို့၊ အင်း.......ဟုတ်မှာပေါ့လေ မင်းတို့အသက်ချင်းကလဲ ကွာတော့၊ အင်းပေါ့...........ဟင်းဟင်း"

ကိုရဲစကားကြီးကဘယ်လိုလဲ၊ သူ့ဆိုလိုရင်းကိုကေခိုင်နားလည်ပါတယ်။ ဒီလို လူမျိုးကတော့ဒါပဲတွေးတာ ဘာဆန်းမလဲ။

"ဒါနဲ့မင်းကွန်ပြူတာဆရာကရော ဒီအကြောင်းသိလား"

"မသိပါဘူးဆရာ၊ ဒါပေမယ့်သူ့ကိုပြောပြမှာပါ"

"ဘာလဲ လက်ထပ်ပြီးမှလား၊ ဟားဟား မင်းလူကိုကြည့်ရတာဒီလောက်အ မယ့်ပုံ မရှိပါဘူး၊ သူလဲသိချင်သိနေလောက်ပါပြီ"

"သိလဲ.......ကောင်းတာပေါ့ဆရာ"

"မင်းကသူ့ကိုလက်ထပ်မှာလား"

ဒါကေခိုင့်ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပါ၊ သူဒီလောက်အထိလိုက်မေးနေစရာမလိုပါဘူး၊ အလုပ်ရှင်ဖြစ်နေလို့သည်းခံရင်းနဲ့...

"အခြေအနေအရပါပဲဆရာ၊ ကေခိုင်ယတိပြတ်မဆုံးဖြတ်ရသေးပါဘူး"

"သူ့အကြောင်းရော မင်းဘယ်လောက်သိသလဲ"

"သိပါတယ်ဆရာ၊ သူကလူကောင်းတစ်ယောက်ပါ"

ကိုရဲက လှောင်သလိုရယ်တယ်။

"လူတစ်ယောက်ကိုအပေါ်ယံနဲ့မဆုံးဖြတ်နဲ့လေ၊ ဥပမာမင်းကအပျိုမဟုတ်မှန်း သိသိနဲ့ အခွင့်အရေးလိုချင်လို့ချဉ်းကပ်တာဆိုရင်ကော"

ကိုနေလင်း ဒီလိုလူစားမျိုးမဟုတ်ဘူးလို့ကေခိုင်ထင်တယ်။

"ကျွန်မတို့အခြေအနေက အဲဒီလောက်အထိတွေးစရာမလိုသေးဘူးထင်ပါတယ် ဆရာ"

"အော်.......သိပ်ခရီးမရောက်သေးဘူးပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့"

ကိုရဲမျက်လုံးတွေအရောင်တောက်လာတယ်။ ကြည်လင်တဲ့တောက်ပမှုမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ သားကောင်ကိုဖမ်းတော့မယ့်ကျားရိုင်းတစ်ကောင်ရဲ့မျက်လုံးအရောင်လက် လာမှုမျိုးလို့ခံစားလိုက်ရတော့ ကေခိုင်ကျောချမ်းသွားတယ်။

"အိုကေလေ........ငါကတော့မင်းကိုဒီလိုမရေမရာမျိုးနဲ့စိတ်ကူးယဉ်မနေစေချင်ဘူး"

ရှင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲလို့ ကေခိုင်စိတ်ထဲကနေကြိတ်ပြီးပြောလိုက်မိတယ်။

"ငါလက်တွေ့ကျတာတခု မင်းကိုပြောမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"မင်းအခုရနေတဲ့လစာအပြင်ကို နောက်ထပ်တစ်သိန်းထပ်ပေးမယ်၊ ရုံးလခမဟုတ် ဘူး ငါပေးမှာပြီးတော့..........."

ကိုရဲဘာပြောချင်တာလဲ ကေခိုင်နားမလည်ဘူး။

"အခုလိုအဒေါ်အိမ်မှာကပ်နေစရာမလိုဘူး၊ မင်းကိုတိုက်ခန်းတခန်းငှားပေးမယ်၊ ဒီအိမ်ယာမှာပဲ ဟိုဖက်တိုက်မှာအခန်းလွတ်တွေရှိတယ်၊ ငါငှားပေးမယ် အိမ်အသုံးစရိတ်လဲ သပ်သပ်ပေးမယ်"

"ကျွန်မနားမလည်ဘူးဆရာ"

"မင်းလဲကလေးမှမဟုတ်တာ၊ အိမ်ထောင်တောင်ကျခဲ့ပြီးပြီပဲ ငါဆိုလိုတာ သဘော ပေါက်မှာပါ"

ကေခိုင့်မျက်နှာရေရွှေးပူနဲ့ပက်လိုက်သလိုထူအမ်းနီရဲသွားတယ်။ ရှက်စိတ်နဲ့ဒေါသ ကချက်ချင်းကိုယ်ထိပ်အထိရောက်လာတော့ စကားတောင်မပြောနိုင်ဘူး။ ဒေါသနဲ့ တကိုယ်လုံးတုန်နေတယ်။

ဘယ်လောက်စော်ကားလိုက်တဲ့စကားလဲ။ သူကကေခိုင့်ကိုမယားငယ်လုပ်ခိုင်းနေတာ မယားငယ်တောင်မဟုတ်ဘူး မယားငယ်ဆိုတာမယားကြီးရှိမှမယားငယ်ဖြစ်ရတာ။ အခုသူက အိမ်ထောင်လဲရှိတဲ့သူမဟုတ်တော့ ကေခိုင့်ကိုလခစားပြည့်တန်ဆာလုပ်ခိုင်းနေတာပဲ။

ပြန်ပြီးရန်တွေ့လိုက် ပြောလိုက်ချင်ပေမယ့်ဒီလိုလူမျိုးနဲ့တန်တဲ့စကားရှာလို့မရဘူး။ ပြောရင်လဲအရိုင်းစိုင်းဆုံးစကားလုံးတွေပဲထွက်ကျလာတော့မှာသေချာတယ်။

စိတ်ကိုအတတ်နိုင်ဆုံးငြိမ်အောင်ထိန်းရင်း ထိုင်ရကထလိုက်တယ်။

"ဘယ်လိုလဲ"

ဘာမှပြန်ပြောမနေပဲ ကေခိုင်လှည့်ထွက်လာခဲ့တယ်။

"စဉ်းစားချင်လဲစဉ်းစားလေ၊ ဒီထက်သေချာတဲ့အခွင့်အရေးမျိုးနောက်ထပ်တနေရာမှာ မင်းရမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ မင်းကွန်ပြူတာဆရာကလဲ ဒီလိုမျိုးထားနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး"

ကေခိုင်အဖက်လုပ်ပြန်ပြောမနေတော့ဘဲ တံခါးကိုဖွင့်လိုက်ပြီးစိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ အထွက်မှာပြန်ဆောင့်ပိတ်လိုက်တယ်။

"ပုန်း"

ကိုယ့်စားပွဲဆီကိုကိုယ်ဘယ်လိုပြန်ရောက်လာမှန်းတောင် ကေခိုင်မသိဘူး။ခြေထောက် တွေကလဲကြမ်းပြင်နဲ့မထိသလိုပဲ။

ရှက်စိတ်နဲ့မျက်ရည်တွေဝိုင်းလာပေမယ့် ငိုချလိုက်လို့လဲမရဘူးဖြစ်နေတယ်။ ကေခိုင် သိလိုက်ပါတယ်။ အစတုန်းက ကိုရဲကကေခိုင့်ကိုအပျိုလို့ထင်ပြီးသိပ်ရဲရဲတင်းတင်းမချဉ်းကပ် ခဲ့ဘူး။ အခုတော့ကေခိုင်အပျိုမဟုတ်မှန်းတနည်းနည်းနဲ့သိသွားတဲ့နောက်မှာတော့ ခိုကိုးရာမဲ့ တခုလပ်မလေးကို ဒီလိုနည်းနဲ့ရယူသိမ်းပိုက်ဖို့ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းလုပ်လာတာပဲ။ သူ့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ သူ့ရဲ့အဆင့်အတန်းကဘယ်လောက်ဖြစ်ရပါစေ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုဒီလိုပြော ဆိုဆက်ဆံတဲ့သူဟာ အလကားလူပဲ။ ဒီလိုအပြုအမူ၊ ကမ်းလှမ်းမှုတွေနဲ့ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုတန်ဖိုးမထားတဲ့မိန်းမပေါ့၊ မိန်းမပျက်တွေပဲရနိုင်မှာပေါ့။ ကေခိုင်ကမိန်းမပျက်၊ လူနဲ့ရင်းပြီး ငွေရှာမယ့်မိန်းမစားမျိုးမှမဟုတ်တာ။ ယောကျ်ားနဲ့ကွဲနေတာနဲ့တခြားယောကျ်ားတစ်ယောက် သွေးသားကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လက်ခံမယ့်မိန်းမမျိုးလဲ မဟုတ်ဘူး။

နောက်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်တခုကိုခိုင်ခိုင်မာမာချလိုက်ပြီးတော့ ဖုန်းခွက်ကိုကောက်မ လိုက်တယ်။ ရုံးတွင်းနံပါတ်ကိုနှိပ်ပြီး ကေသီ့ကိုခေါ်လိုက်တယ်။

"ကေသီလား မမပါ၊ နောက်ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်နေရင် မမဆီလာခဲ့နော်၊ အခုမလာ နဲ့ရတယ်၊ အော်.........မေ့လို့ညီမလာရင်အစ်မဒီက Print လှမ်းထုတ်လိုက်တဲ့စာရွက်လေးပါ ယူလာခဲ့နော်"

အလုပ်ထွက်စာတစောင်ချက်ချင်းရိုက်လိုက်ပြီး Print ထုတ်လိုက်တယ်။ ခဏကြာ တော့စာရွက်ကလေးကိုင်ပြီး ကေသီအပြေးအလွှားရောက်လာတယ်။

"မမ............မမဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွယ်၊ မလုပ်ချင်တော့လို့ပါ"

"ထွက်ချင်ရင်လဲ လကုန်မှထွက်ပါလားမမရယ်၊ ခုတော့လတဝက်ကြီးမှာ နာတာပေါ့"

"လကုန်အထိမနေချင်တော့ဘူး၊ ဒီနေ့ပဲထွက်ပြီ ဒီနေ့တောင်မှအခုထွက်တယ် အခုပဲ ပြန်မယ်"

ကေသီ့လက်ထဲကစာရွက်ကိုဆွဲယူလိုက်ပြီး လက်မှတ်ထိုးလိုက်တယ်။ အံဆွဲထဲက စာအိတ်တအိတ်ကိုထုတ်ပြီး စာရွက်ကိုထည့်လိုက်ပြီးတော့

"ဒီထွက်စာကို မမသွားမှအန်ကယ်လ်ဦးကျော်ဝင်းကိုပေးလိုက် သိလား"

"ဘာဖြစ်လို့လဲမမရယ်၊ ကေသီနားမလည်တော့ဘူး ဘာအဆင်မပြေတာရှိလဲ ကေသီ့ ကိုပြောပါ"

"မပြောချင်တော့ပါဘူးညီမရယ်၊ ထားလိုက်ပါတော့ ခဏစောင့် မမပစ္စည်းတွေသိမ်း လိုက်ဦးမယ်"

စားပွဲအံဆွဲထဲက ကေခိုင့်ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းတချို့တလေထားတာလေးတွေကောက်စုပြီး အိတ်ထဲတချို့ ခြင်းထဲတချို့ထည့်လိုက်တယ်။ပြီးတော့အံဆွဲတွေအားလုံးကိုသော့ခတ်လိုက်ပြီး သော့ကိုကေသီ့လက်ကိုအပ်လိုက်တယ်။

"ဒီမှာသော့တွဲ ညီမ၊ အန်ကယ်လ်ဦးကျော်ဝင်းကို ဒီထွက်စာနဲ့တူတူပေးလိုက်"

တားမရမှန်းသိနေလို့ ဘာမှမပြောတော့ပေမယ့်ကေသီ မျက်ရည်ဝိုင်းနေတယ်။ လပေါင်းများစွာညီအစ်မတွေလို သူငယ်ချင်းတွေလိုအတူသွားအတူစားနေလာခဲ့တာဆိုတော့ လဲဘယ်စိတ်ကောင်းမှာလဲ၊ ကေခိုင်လဲစိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့်ဒီနေရာဟာ ကေခိုင်ဆက်နေဖို့မသင့်တော့တဲ့ နေရာဖြစ်နေပြီလေ။

"သွားမယ် ညီမလေးရယ်၊ နောက်လမ်းတွေ့လဲခေါ်ပါ မမအိမ်လိပ်စာသိတယ်မဟုတ် လား လမ်းကြုံရင်ဝင်ခဲ့နော်"

ကေသီကတုန်ရီနေတဲ့လက်ကလေးတွေနဲ့ ကေခိုင့်လက်မောင်းကိုဆုပ်ကိုင်ထားတယ်။

"မသွားပြီး ငါးမိနစ်လောက်နေမှ ဒီစာသွားပေးပေးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

လပေါင်းများစွာနေလာခဲ့တဲ့နေရာကထွက်သွားရပေမယ့် ကေခိုင့်စိတ်ထဲမှာဘယ်လိုမှ မနေဘူး။ တံခါးဂကိုလွှန်လိုက်တာနဲ့စိတ်မှာပေ့ါပါးသွားသလိုပဲ။ ဂင်ငွေအတွက်နောက်ထပ် အလုပ်ထပ်ရှာရမယ်ဆိုတာ သိနေပေမယ့်သိပ်ပြီးပူပန်မနေတော့ဘူး။ ဘာအလုပ်လုပ်လုပ် မယားငယ်ဖြစ်ရတာထက်တော့ တော်သေးတာပဲလေ။

ကားမှတ်တိုင်မှာကားရပ်စောင့်နေရင်းက ကိုနေလင်းကိုသွားသတိရမိတယ်။ ညနေ ကျရင်သူကေခိုင့်ကိုလာစောင့်နေတော့မှာပဲ။ မရည်ရွယ်ပါဘဲနဲ့အိမ်ပြန်မယ့်ကားပေါ်ကိုမတက် မိဘဲမြို့ထဲသွားမယ့်ကားပေါ်ကိုတက်လိုက်မိတယ်။

သင်တန်းရှိရာတိုက်ခန်းလှေခါးထစ်တွေကိုတက်ရင်း ကိုနေလင်းရှိပါ့မလားလို့တွေးပူ မိသေးပေမယ့်တိုက်ဆိုင်စွာပဲ ကိုနေလင်းရှိနေတယ်။

မှန်တံခါးဂကနေလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကိုနေလင်းကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။ တစ်ယောက် ထဲတော့မဟုတ်ဘူး စာသင်ခန်းအလယ်မှာရပ်နေတဲ့ကိုနေလင်းကို မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကအကျီလက်မောင်းစကိုဆွဲကိုင်ရင်း စကားပြောနေတယ်။ နှစ်ယောက်လုံးကေခိုင့်ကိုမမြင် ကြဘူး။

ဖြူဖြူသွယ်သွယ်၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့မိန်းကလေးက ကေခိုင့်ထက်အများကြီးငယ်ပါလိမ့်မယ်။ ကိုနေလင်းလက်မောင်းကိုကိုင်လို့မျက်နှာကိုမော့ကြည့်ရင်း စကားတွေတတွတ်တွတ်ပြောနေတယ်။ သူ့ရဲ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ တွယ်တာရိပ်တွေကို ကေခိုင်ရိပ်နေတဲ့နေရာကနေတောင်လှမ်းမြင်နေရတယ်။ ကိုနေလင်းနဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်နေလဲ။

"ဟော........မကေခိုင်"

ကိုနေလင်းက ကေခိုင်ရပ်နေတာကိုမြင်သွားတယ်။

"ထူးထူးခြားခြားပါလား........လာလာ"

အတွင်းကိုလှမ်းဝင်သွားရင်း လာမိတာမှားများမှားသွားပြီလားလို့ ကေခိုင်တွေးနေမိတယ်။

"ထိုင်လေ"

ကိုနေလင်းက ခုံတလုံးကိုဆွဲယူပေးပေမယ့်..........

"မထိုင်တော့ဘူးဆရာ၊ ကေခိုင်အလုပ်ထွက်ခဲ့ပြီဆိုတာ လာပြောတာ"

"ဗျာ........ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

"ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်၊ ဒီလိုပါပဲ မလုပ်ချင်တော့တာနဲ့"

ကေခိုင်ဘာအတွက်ရောက်လာတယ်ဆိုတာ ကိုနေလင်းရိပ်မိသွားတယ်။ အံ့သြဝမ်းသာသွားမှုတွေ သူ့မျက်နှာမှာဖုံးမနိုင်ဖိမရပေါ်လာတယ်။ ဟိုကလေးမကတော့ဘာမှနားမလည်နိုင်တဲ့မျက်နှာနဲ့ ကေခိုင်တို့နှစ်ယောက်ကိုစူးစမ်းနေတယ်။ အနီးကပ်ကြည့်တော့မှ မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ဆိုတာတွေ့ရတယ်။ ကေခိုင့်လောက်မချောပေမယ့် သူ့ဟာနဲ့သူခေတ်အလိုက်ဝတ်စားဆင်ယင်မှုနဲ့ ကြည့်ကောင်းတဲ့မိန်းကလေးပါပဲ။

"သွားမယ် ဆရာ"

"နေ.........နေပါဦး၊ ဟိုမှာမလုပ်တော့ဘူးဆိုရင် ဒီမှာအလုပ်တခုရှိတယ်"

"ဘာအလုပ်လဲဆရာ"

ဟိုမိန်းကလေးကလဲ စိတ်ဝင်စားမှုနဲ့ရှေ့ကို တိုးလာတယ်။

"အော်........သူကလဲဒီကဆရာမပဲလေ၊ ကွန်ပြူတာတက္ကသိုလ်ဆင်းပေါ့ အခုကျောင်းသားတွေကလဲနဲနဲများလာတော့ ကျောင်းသားလက်ခံဖို့စာရင်းဇယားလုပ်ဖို့ ဟိုဒင်း.........စာရေးမ.......တစ်ယောက်လိုတယ်၊ အခုသူပဲလုပ်နေတာလေ စာသင်ရတာနဲ့ဆိုတော့ ဒီအလုပ်တွေတခြားတယောက်လုပ်ရင် အရမ်းအဆင်ပြေမှာ"

"အစ်ကိုကလဲ ၊ ဒီအစ်မကလုပ်ချင်ပါ့မလားမသိဘူး"

ကေခိုင့်ရုပ်ရည်နဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကိုကြည့်ရင်း မိန်းကလေးကမဟုံ့မရဲပြောတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေထဲက တစုံတရာစိုးရိမ်ပူပန်မှုကိုလဲ ကေခိုင်မြင်နေရတယ်"

"လစာကတော့ ဟိုမှာလိုမပေးနိုင်ဘူးပေါ့နော်၊ တခြားတခုမရခင်စပ်ကြား ဒီမှာခဏလောက်ဖြစ်ဖြစ်ဝင်လုပ်နေရင် အဆင်ပြေမလားလို့"

ကိုနေလင်းစေတနာကို ကေခိုင်နားလည်ပါတယ်၊ နောက်ပြီးကေခိုင်နဲ့ နီးနီးစပ်စပ်နေချင်တာလဲပါမှာပေါ့။

"အခြေအနေအရပါပဲဆရာရယ်၊ လစာကအရေးမဟုတ်ပါဘူး တပြားမှမပေးလဲလိုအပ်ရင်ကေခိုင်လာကူညီပေးမှာပါ"

မိန်းကလေးကကေခိုင့်ကိုတလှည့် ကိုနေလင်းကိုတလှည့်ကြည့်နေတယ်။ မိန်းမသား

တို့.ရဲ.ဆင္ဒမအာရုံမှာ သူတစုံတခုကိုခံစားလိုက်ရတယ်နဲ.တူတယ်။

"နောက်နေ.မှပဲ ပြောတာပေါ့ဆရာရယ်၊ ခုတော့အိမ်ပြန်နားလိုက်ဦးမယ်"

ကေခိုင့်အပြောနဲ. အမူအယာကိုကြည့်ပြီး ကိုနေလင်းစိုးရိမ်ပူပန်တဲ့ပုံပြောင်းသွားတယ်။

"ဟိုမှာပြဿနာတခုခုဖြစ်ခဲ့လို.လား မကေခိုင်၊ ပြောလို.ရရင်ပြောပြပါလား ကူညီလို. ရရင်လဲကူညီရတာပေါ့"

ပုံမှန်အခြေအနေတခုနဲ.ကေခိုင်ထွက်လာခဲ့တာမဟုတ်မှန်း ကိုနေလင်းစဉ်းစားမိသွား တယ်နဲ.တူပါတယ်။ ကေခိုင်ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ၊ အထူးသဖြင့်ကေခိုင့်ကိုလက်ထပ်ခွင့်တောင်း ထားတဲ့ယောကျာ်းတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုပြောလို.ဖြစ်မှာလဲ။

"မဟုတ်ပါဘူးဆရာ၊ ဒီလိုပါပဲ လုပ်ငန်းခွင်အဆင်မပြေမှုလေးတွေရှိနေလို.ပါ ဒါပါပဲ"

"ဟုတ်ပြီလေ ပြဿနာမရှိဘူးဆိုရင်လဲ စိတ်အေးရတာပေါ့ဗျာ၊ အခုပြန်မှာလား"

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ အိမ်ပြန်မှာ ၊ သွားမယ်နော်......သွားလိုက်ပါဦးမယ် ဆရာမ"

ဆက်ပြီးစကားရှည်မနေချင်တော့တာနဲ. အတင်းပြန်ထွက်လာတော့ ကိုနေလင်းပါးစပ် အဟောင်းသားနဲ.ကျန်နေခဲ့တယ်။ ကေခိုင့်နောက်ကိုပဲပြေးလိုက်ရမလိုလို ရပ်နေရမလိုလိုနဲ. ဖြစ်နေတယ်။ လေ့ခါးထစ်တွေဆုံးလို. လမ်းမပေါ်ရောက်တော့ မြို.ထဲလမ်းမကြီးမို. ဆူလို. ညံလို. ။ ပူပြင်းလှတဲ့နေမင်းကြီးကိုကေခိုင်မော့ကြည့်လိုက်မိတယ်။

ကေခိုင်အိမ်ကိုအစောကြီးပြန်ရောက်လာတာကို အိမ်သားတွေကအထူးအဆန်းဖြစ်နေတယ်။ သားလေးကတော့အမေကိုတွေ.လို.ပျော်လို. ဒါပေမယ့်နေမကောင်းလို.ပြန်လာတာလို.ပဲပြော လိုက်တယ်။

ညနေဒေါ်လေးရုံးကပြန်လာတော့မှ ဒေါ်လေးကိုအဖြစ်မှန်ပြောပြဖြစ်တယ်။ ကေခိုင် အစော်ကားခံခဲ့ရတာကို တစ်ယောက်ထဲခံစားနေမယ့်အစားတယောက်ယောက်ကို ရင်ဖွင့်ချင် တာလဲပါတာပေါ့။

"ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ပါးရိုက်ပစ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူးကေခိုင်ရယ်၊ ပါးရိုက်ပြီးထွက်ခဲ့ပေါ့ သူကမှ လူမဆန်တာ၊ နမချင်းမစာနာတာ ဘာမှအားနာစရာမလိုဘူး"

"လုပ်ချင်တာပေါ့ဒေါ်လေးရယ် ဒါပေမယ့် ကျန်တာတွေလဲထည့်တွက်ရသေးတာပေါ့"

ဒေါ်လေးစိတ်ဆိုးနေရာကနေ မျက်နှာညိုးသွားတယ်။

"ဒါတခုလပ်ဆိုပြီး လွယ်လွယ်ရမလားလို.စမ်းတာ၊ ဒို့ကြောင့်ဒေါ်လေးအရင်ထဲကတား ခဲ့တာပေါ့၊ ညည်းကဖွတ်ကိုကွာရှင်းချင်နေတာကိုး"

ထုံးစံအတိုင်း ခါတ်ပြားဟောင်းကြီးဆီပြန်ရောက်လာတယ်။ ဦးစိုးလွင်နဲ.ကွာရှင်းခဲ့တာ ကိုဒေါ်လေးကခုထိစိတ်မပြေနိုင်သေးဘူး၊ နမြောတသဖြစ်နေတုန်း။

"တံခွန်မရှိတဲ့ရထား၊ ခင်ပွန်းယောကျာ်းမရှိတဲ့မိန်းမဟာမတင့်တယ်ဘူးတဲ့ ၊ ဂုဏ်သရေ ရှိခင်ပွန်းနဲ.ကင်းကွာတော့ အခုဘာဖြစ်ပြီလဲ ခက်တယ်ကေခိုင်ရယ်"

ကေခိုင်မကြိုက်မှန်းသိလို.မပြောဘဲထားခဲ့တဲ့ စကားလုံးတွေပြန်ကြားရပြန်ပြီပေါ့။ ဒေါ်လေးစေတနာကိုကေခိုင်နားလည်ပါတယ်။ ဂုဏ်ရှိတဲ့ငွေရှိတဲ့ဘဝကနေခုန်ဆင်းလာခဲ့တဲ့ ကေခိုင့်ကိုနားလည်ပေးနိုင်တဲ့သူရှားမှာပါ။ ဒေါ်လေးသာမက ကျန်တဲ့သူတွေလဲဒီလိုပဲမြင်ကြ မှာပဲ ကိုယ့်ဂမ်းနာကိုယ်သာသိဆိုသလို ကေခိုင်ဒီဘဝကဘာ့ကြောင့်ရုန်းထွက်ချင်တယ်ဆိုတာ ကေခိုင့်ထက်ပိုပြီး ဘယ်သူကသိနိုင်မှာလဲ။

နားမလည်နိုင်တဲ့မျက်ဂန်းတွေ၊ စူးစမ်းချင်တဲ့မျက်နှာတွေ၊ လင်ငယ်ငယ်လေးထပ်ယူ

ချင်လို.နေမှာပေါ့ဆိုတဲ့ စကားသံတွေဒါတွေကိုဂရုမစိုက်ဘဲနေလာခဲ့တာ ဒီလောက်အထိကြာ မှတော့ ဒေါ်လေးခုနေဘာပြောပြောကေခိုင်ဂရုမစိုက်အားပါဘူး။

လတ်တလောမှာကေခိုင့်အတွက် အရေးတကြီးလိုနေတာအလုပ်တခုပဲ။ လက်ဖတ် လက်စားအနည်းအကျဉ်းတော့ကျန်ပါသေးတယ် ဒါပေမယ့် ဒါတွေကသားလေးနောင်ရေး အတွက်လိုအပ်လာတဲ့အချိန်မျိုးမှာမှ ထုခွဲသုံးစွဲဖို.တမင်ချန်ထားတာတွေ။ ဖြစ်နိုင်ရင်ဒါတွေ ကိုမထိချင်ဘူး။

"ကေခိုင်ဒီလိုကုမ္ပဏီမှာလုပ်ခဲ့တော့ အတွေ.အကြုံလဲရခဲ့ပါတယ်၊အဆက်အသွယ် တွေလဲရှိပါတယ် နောက်ထပ်အလုပ်တခုရဖို. သိပ်မခက်ပါဘူး ဒေါ်လေးရဲ."

ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ ဒေါ်လေးစိတ်ချမ်းသာဖို. ကြံဖန်အားပေးမိတယ်။

"ဒါပေမယ့်လူကောင်းသူကောင်း အလုပ်ရှင်ကောင်းနဲ.တွေ.ဦးမှ ကေခိုင်ရဲ.၊ ဒီလို ငယ်ငယ်ချောချောတခုလပ်မလေးဆိုရင် လူတွေကသိပ်လေးစားချင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး"

"နေ.ခင်းကပဲ အလုပ်တခုပြောလာတာ ရှိတယ်ဒေါ်လေး"

"ဘယ်မှာလဲ"

"ကေခိုင်တက်ခဲ့တဲ့ ကွန်ပြူတာသင်တန်းမှာ"

"ဆရာမလုပ်ရမှာလား"

"ကေခိုင်မှဘာမှမတတ်တာ စာရေးမပေါ့"

"အဆင်ပြေပါ့မလားကွယ်၊ လစာကကောကောင်းလို.လား"

"ဒီလိုလခတော့မရဘူးပေါ့ ဒေါ်လေးရဲ. နည်းတော့နည်းသွားမယ် တခြားအလုပ်တခု မရခင်စပ်ကြားခဏမေ့ထားတဲ့ သဘောပေါ့"

"ငါ့တူမအဆင်ပြေရင်ပြီးတာပါပဲကွယ်၊ အဆင်မပြေလဲညည်းတို.သားအမိ ငါကျွေးထား နိုင်ပါတယ်"

ဒေါ်လေးကအားပေးလာပေမယ့် ဒေါ်လေးကိုယ်တိုင်လဲပိုလျှံလှတယ်မှမဟုတ်တာ၊ လင်မယားနှစ်ယောက်လုံးက အစိုးရပင်စင်ထမ်းတွေဆိုတော့ သူတို.လစာနဲ.လောက်ငအောင်မနဲ ရုန်းကန်နေကြရတာလေ။ ဒီကြားထဲကကေခိုင်တို.သားအမိကိုတင်ကျွေးထားရဦးမယ်ဆိုရင် ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲ။ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာကလေးတစ်ယောက်ရဲ.စရိတ်ကလဲ နဲတာမဟုတ်ဘူး။ တလတလသားအတွက်ကုန်ကျစရိတ်က ကေခိုင့်ပင်ငွေရဲ.သုံးပုံနှစ်ပုံလောက်ရှိတယ်။ဦးစိုးလွင် နဲ.နေတုန်းက အသုံးအဆောင် ဆေးဝါးကအစအကောင်းဆုံးတွေကိုပဲသုံးတတ်တဲ့ အကျင့် ကလဲခုထိပြင်လို.မရသေးဘူး။

သားအတွက်သာ အကောင်းဆုံးတွေလုပ်ပေးမိနေပေမယ့် ဦးစိုးလွင်နဲ.လမ်းခွဲပြီးတဲ့ နောက် ခုချိန်ထိကေခိုင်အဖတ်အစားတထည်မဖယ်ဖြစ်သေးဘူး။ ဟိုတုန်းကရှိတာတွေကလဲ အများကြီးပဲဆိုတော့ အသစ်မဖယ်ဖြစ်တော့ပါဘူး။ မဖယ်မဖြစ်တဲ့တိုလီမိုလီလေးတွေလောက် ပဲဖယ်ဖြစ်တယ် မိတ်ကပ်၊ နှုတ်ခမ်းနီ ဒီလောက်ပါပဲ။

ခုလတ်တလောအနေနဲ.တော့ ကိုနေလင်းဆီမှာသွားလုပ်ရင်ရတယ်။ ဒါပေမယ့်သူတို. သင်တန်းကလဲခပ်သေးသေးပဲဆိုတော့ ကေခိုင့်ကိုလစာများများပေးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ လမ်း စရိတ်နဲ.တောင်ကာမိပါ့မလားလို. ကေခိုင်စဉ်းစားနေမိတယ်။

အဲဒီမှာသွားအလုပ်လုပ်ရင်သေချာတာတခုကတော့ ကိုနေလင်းနဲ.အနေပိုပြီးနီးသွား တော့မှာ။ တဖက်သားကစေတနာနဲ.ကူညီတာလဲဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ကိုနေလင်းလိုစိတ်ကောင်း

ရှိတဲ့သူကို ဒီယုန်မြင်လို့ဒီချုံထွင်တာလို့အပြစ်မပြောလိုပါဘူး ဒါပေမယ့်ကိုယ့်ကိုလက်ထပ်ခွင့်တောင်းထားတဲ့သူတစ်ယောက်ဆီမှာအလုပ်သွားလုပ်တာက တဖက်လူကိုအတွေးပွားစရာဖြစ်ကောင်းဖြစ်လာနိုင်မယ်။ သူ့ဖက်ကကောင်းတဲ့အလားအလာရယ်လို့မျှော်လင့်ချက်ထားအောင်လုပ်သလိုဖြစ်သွားနိုင်တယ်။

ကိုနေလင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကေခိုင်ရေရေရာရာဆုံးဖြတ်ချက်မချရသေးဘူး။ သူနဲ့လက်တွဲဖို့သေချာပြီဆိုရင်တော့တမျိုးပေါ့ ဒါတောင်မှသူ့ကိုသားအကြောင်းဖွင့်ပြောပြဖို့ကလဲရှိသေးတယ်။ အပျိုမဟုတ်တဲ့တခုလပ်မလေးတစ်ယောက်ကို သူအရင်အတိုင်းချစ်နိုင်ကြည်ဖြူနိုင်မလားဆိုတာကလဲထည့်တွေးရဦးမယ်။

ဘယ်မှမသွားဘဲ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့အိမ်မှာပဲအောင်းနေမိတယ်။ အလုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့ရက်တွေမှာသားနဲ့အနေဝေးခဲ့သမျှ အတိုးချပြီးအချိန်ပေးနေမိတယ်။ အမေကအနားနားမှာအမြဲတမ်းရှိနေလို့သားလေးပျော်နေတာကိုမြင်ရတော့ ကေခိုင်စိတ်ချမ်းသာရပါတယ်။ သားတို့ရုပ်ရည်သီတာမည်သားဆိုတဲ့စကားပုံလိုပါပဲ။ တဖက်မှာတော့ဒီသားလေးနဲ့အတူရှေ့ခရီးဆက်ဖို့အရေးကိုတွေးပြီးရင်မောရပြန်တယ်။

"မေမေဘာလုပ်ရမလဲသားရယ်"

တခစ်ခစ်ရယ်ရင်း အပျော်ကြီးပျော်နေတဲ့သားကိုပဲ အားကိုးတကြီးကြည့်ပြီးမေးလိုက်မိတယ်။ ဘာမှမသိရှာတဲ့သားက ကေခိုင့်ကိုရယ်ပြတယ်။

"မေမေလဲ ရယ်ချင်လိုက်တာ သားရယ်"

သားကအရမ်းကိုသိတတ်ပါတယ် ရယ်နေပေမယ့် အမေမျက်နှာညိုးတော့အရယ်ရပ်သွားပြီး ကေခိုင့်ပါးလေးကိုလာကိုင်တယ်။ သူ့လက်ကလေးနဲ့ပွတ်ပေးတယ်။ ဒီတော့လဲကေခိုင်ပီတိဖြစ်ရပြန်တယ်။ ဒီကမ္ဘာမှာကေခိုင့်အတွက် အရေးအပါဆုံးလူသားရဲ့နှစ်သိမ့်ပေးမှုကကေခိုင့်အတွက်တခြားသောအရာတွေအားလုံးထက်ပိုပြီး ကြည်နူးရပါတယ်။

"မေမေစိတ်မလျှော့ပါဘူးသားရယ်၊ ဒို့သားအမိကံကောင်းမှာပါ ဘုရားမှာလဲဆုတောင်းတယ် မေမေ့သားလေးက သူတော်ကောင်းလေးပါလို့."

နားလည်သိတတ်နေပြီဖြစ်တဲ့သားလေးက ဘုရားဆိုတဲ့အသံကြားတော့ လက်အုပ်ကလေးချီတယ်။ ဒေါ်လေးသင်ပေးထားတာဖြစ်မယ် ကေခိုင်ကတော့ ဒါမျိုးတွေသင်ပေးဖို့အချိန်မရှိဘူးလေ။

"တော်လိုက်တဲ့ သားလေး"

သားလေးပါးကို နမ်းရင်းကေခိုင်ကြည်ကြည်နူးနူးပြောလိုက်မိတယ်။

....

အပိုင်း (၇၉)

လူတစ်ယောက်လောကမှာအသက်ရှင်နေထိုင်တာဘာအတွက်လဲလို့ ကေခိုင်တခါမှမစဉ်းစားကြည့်မိဖူးဘူး။ ကုသိုလ်ကံအကြောင်းတရားကြောင့်လူ့လောကထဲကိုရောက်လာတယ်။ မွေးဖွားရာကနေသေဆုံးတဲ့အထိလောကထဲမှာ လှုပ်ရှားသွားလာရင်း အချိန်တွေကုန်သွားရတယ် အားလုံးတူတူပဲ။

  အရင်တုန်းကကေခိုင့်အတွေးတွေက ရိုးရှင်းပါတယ်။ နေထိုင်မှုကလဲဘာမှမထူးဆန်း
တဲ့သာမာန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်လိုပါပဲ။ ပညာသင်တယ်၊ ဂမ်းရေးအတွက်အလုပ်လုပ်
တယ် အချိန်တခုမှာအိမ်ထောင်ပြုတယ်။ ဘာမှမထူးခြားတဲ့သာမာန်လုပ်ရိုးလပ်စဉ်တွေပါပဲ။
အဲဒီပုံသေနည်းထဲမှာပဲ သေတမန်သက်တဆုံးနေသွားကြသူတွေ ဒုနဲ့.ဒေးပါ။
  အမှန်ကတော့ ဦးစိုးလွင်နဲ့.အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ပြီးတဲ့နောက် ကေခိုင့်ဘဂကအများနဲ့.မတူ
တဲ့လမ်းတဆစ်ချိုးပေါ်ကိုရောက်နေခဲ့ပြီးပြီ။ ဒါကိုကေခိုင်သတိမထားမိခဲ့ပဲ အများသူငါတွေ
လိုပဲဘဂကိုဖြတ်သန်းဖို့.ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့်ကေခိုင့်ကံကြမ္မာလို့.ပြောရမယ် ဘဂပေး
အခြေအနေတွေက ကေခိုင့်ကိုဒီအတိုင်းဆက်သွားခွင့်မပြုခဲ့ဘူး။

အိမ်ထောင်ပြုပြီးတော့မှ ကေခိုင့်ဘဂထဲကိုသူစိမ်းယောက်ျားတွေတန်းစီဂင်လာခဲ့
တယ်။ ကိုကြီးရဲ့.စိတ္တဇနဲ့. အသွေးအသားရဲ့.စေ့ဆော်မှုတွေရဲ့.တွန်းအားကြောင့် ကိုယ့်ရဲ့.
ခင်ပွန်းမဟုတ်တဲ့ တခြားယောက်ျားနဲ့.ကာယကံမြောက်ကျူးလွန်ခဲ့မိတဲ့ထိ အခြေအနေကို
ရောက်ခဲ့ရတယ်။
  ထူးဆန်းတယ် ကိုသန်းထိုက်နဲ့.ဖြစ်ခဲ့သမျှကိုကေခိုင်အခုထိနောင်တမရဘူး။ အမှား
လို့.လဲမထင်မိဘူး။ ကိုသန်းထိုက်ကအတင်းဆွဲဆောင်သိမ်းသွင်းရယူတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ
ကေခိုင်ကိုကလိုလိုလားလားရှိခဲ့တာ ကိုယ်ဖာသာကိုယ်လဲသိနေတယ်။ ဒါဟာကိုသန်းထိုက်
ကိုချစ်မိလို့.ပါလို့.ကေခိုင်ခုချိန်ထိယောင်လို့.တောင်မတွေးဖူးဘူး။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ခဲ့ပါစေ
ဖြစ်ခဲ့တာတွေကို ကေခိုင်ကျေနပ်တယ်။
  အထူးသဖြင့်တော့သားကိုမြင်ရရင်ပေါ့။ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေသာမရှိခဲ့ရင် ကေခိုင့်ရဲ့.
ခြောက်သွေ့.အထီးကျန်ဆန်တဲ့ဘဂထဲကို သားလေးရောက်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ ဦးစိုးလွင်ဆီ
ကငွေကြေးဥစ္စာရာထူးအရှိန်အဂါနဲ့.ယှဉ်တဲ့ချမ်းသာသုခကိုရခဲ့တယ်။ ကိုသန်းထိုက်ဆီက
အသွေးအသားရမ္မက်နဲ့.ဆိုင်တဲ့သုခကိုခံစားခဲ့ရတယ်။ ဒါတွေအားလုံးကကေခိုင့်ကိုပြီးပြည့်
စုံတဲ့နှစ်သိမ့်မှုကိုမပေးစွမ်းနိုင်ပါဘူး။ သားကိုရင်မှာပွေ့.ထားရတဲ့အခါမျိုးမှာ ခံစားရတဲ့ပီတိ
မျိုးကိုပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။
  ခုနေခါမှာ ကေခိုင်ဘာတွေးတွေးဘာလုပ်လုပ် အားလုံးကိုသားရဲ့.ကောင်းကျိုးနဲ့.ပဲ
နှိုင်းယှဉ်စဉ်းစားမိတယ်။ ကေခိုင်အရင်ကထီထိုးတတ်ပေမယ့် စွဲစွဲမြဲမြဲမဟုတ်ဘူး လမ်းကြုံ
မှအပျော်ကံစမ်းတာမျိုးပဲလုပ်တတ်တယ်။ ဦးစိုးလွင်အိမ်ကနေထွက်ခဲ့ပြီးနောက်မှာတော့
အမြဲထီထိုးတတ်တယ်။ လစဉ်မှန်မှန်တစောင်တလေထိုးတတ်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ကြုံရင်ကြုံ
သလိုထိုးတတ်တော့ တလတလထိုးဖြစ်တဲ့ထီစောင်ရေကို မနည်းဘူး။ တခါမှလဲမပေါက်ဘူး။
  ကေခိုင်ထီပေါက်ချင်တယ် ဖြစ်နိုင်ရင်ဆုကြီးကြီး သိန်းရာနဲ့.ထောင်နဲ့.ချီပြီးပေါက်
ချင်တယ်။ ဒါကေခိုင့်အတွက်အသက်သာဆုံးနဲ့.အဖြူစင်ဆုံးငွေရနိုင်မယ့်နည်းလမ်းပဲလေ။
အလုပ်လုပ်ပြီးငွေရှာရင် ပင်ပန်းသလိုရတော့လဲလောက်လောက်လားလားငွေမဟုတ်ဘူး။
တလတလအလျှင်မီရုံလေးပဲ။ မသင့်လျော်တဲ့နည်းနဲ့.ငွေရှာတာမျိုးလဲမလုပ်ချင်ဘူး ဒါ့ကြောင့်
လဲကိုရဲကမ်းလှမ်းတာကိုလက်မခံခဲ့တာပေါ့။
  လူတိုင်းထီထိုးကြတယ် ဒါပေမယ့် လူတိုင်းထီမပေါက်နိုင်ကြဘူး။ သူတို့.လဲကေခိုင့်
လိုပဲထီပေါက်ချင်ကြမှာပေါ့။ ဒီလိုလူတွေကြားကမှ အရမ်းကိုကံထူးသူသာထီပေါက်တတ်
ကြတာ။
  ဘဂကိုထီထိုးပြီးတည်ဆောက်လို့.ရမယ်လို့.တော့ ကေခိုင်မယုံကြည်ပါဘူး။ ပြည့်

ပြည့်စုံစုံပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့နေထိုင်နိုင်ကြတဲ့အိမ်ထောင်တွေကိုမြင်ရင် သူတို့လဲထီပေါက်တာပဲလို့စိတ်ထဲမှာခံစားရတယ်။

အိမ်ထောင်ပြုတာဟာ ထီထိုးရသလိုပဲတဲ့။ ဘယ်မှာလဲမသိဘူးကေခိုင်ကြားဖူးတယ်။ သာယာပျော်ရွှင်တဲ့အိမ်ထောင်ရေးကိုရတဲ့သူတွေက ထီပေါက်သူတွေပေါ့။ ကေခိုင်ကတော့ ထီပေါက်ပြီးထီလက်မှတ်ပျောက်ခဲ့သလိုမျိုးပဲ။

ဦးစိုးလွင်လိုလူမျိုးနဲ့လက်တွဲခွင့်ရခဲ့တာကို လူတွေကဒီကောင်မလေးထီပေါက်တယ်လို့မြင်ချင်မြင်ကြမယ်။ ကေခိုင်ထီလက်မှတ်ပျောက်ခဲ့တာကိုတော့ ဘယ်သူမှသိကြမှာမဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင်ဒီလိုထီမျိုးနောက်ထပ်မထိုးချင်တော့ဘူး။ ပိုက်ဆံများများရမယ့်အောင်ဘာလေ ထီပဲထိုးချင်တော့တယ်။

ဒါပေမယ့် ဘဂရေ့ရေးကိုဒီထီလက်မှတ်တွေပေါ်မှာပဲပုံအပ်ထားလို့မရဘူးဆိုတာ ကေခိုင်နားလည်ပါတယ်။ နားလည်လို့လဲခေါင်းရှုပ်နေရတယ်။ ဒီလိုတွေဖြစ်လာမယ်မှန်းသာ အစကကြိုသိထားခဲ့ရင် ကိုကြီးအိမ်မှာနေတုန်းက အိပ်လိုက်စားလိုက်နဲ့နေမယ့်အစား ကွန်ပြူတာသင်တန်း၊ ဘာသာစကားသင်တန်း၊ စာရင်းကိုင်သင်တန်း၊ စီမံခန့်ခွဲမှုသင်တန်း ရှိသမျှသင်တန်းတွေအကုန်လျှောက်တက်ပြီးအောင်လက်မှတ်တွေရသမျှယူထားမိမှာပေါ့။ သင်တန်းတွေတက်နေရလို့ အမြဲတမ်းအပြင်လောကနဲ့ဆက်သွယ်နေရတော့ မျက်စိပွင့်နားပွင့်နဲ့အခွင့်အလမ်းကောင်းတွေလဲရာတတ်မယ်။ အဆက်အသွယ်အသိမိတ်ဆွေတွေလဲတိုးလာမယ်။ အခုတော့ ကေခိုင့်လက်ထဲမှာအဂေးသင်ဘွဲ့လက်မှတ်တခုနဲ့ ကိုနေလင်းပေးထားတဲ့ ကွန်ပြူတာအခြေခံလက်မှတ်တစ်စောင်ပဲရှိတယ်။ လစာကောင်းကောင်းနဲ့သိက္ခာရှိတဲ့အလုပ်မျိုးကိုရဖို့ ဒီစာရွက်ကလေးနှစ်စောင်ကဘယ်အထောက်အပံ့ပေးနိုင်မှာလဲ။ ကြာတော့ကေခိုင်စိတ်ညစ်လာတယ်။

"ဒေါ်လေးရယ် တောမှာကေခိုင်တို့ဆွေမျိုးတွေဘာတွေမရှိဘူးလား"

"မရှိဘူးကေခိုင်ရဲ့၊ နန်နဲ့အလှမ်းဝေးတဲ့အမျိုးတွေတော့ရှိချင်ရှိမှာပေါ့ ဒါပေမယ့် ဘယ်ဆီနေမှန်းတောင်မသိတော့တာပဲ"

ဒေါ်လေးတို့ရဲ့အဖိုးအဖွားတွေလက်ထက်ကထဲက ရန်ကုန်ကိုရောက်ခဲ့ကြတာတဲ့။ ပြီးတော့နယ်မှာလဲဆွေမျိုးသားချင်းသိပ်ကျန်ခဲ့ပုံမရဘူး။

"ဒါနဲ့ကေခိုင်ကဘာလို့မေးတာလဲ"

"စိတ်ညစ်လို့တောသွားနေမလားလို့"

"ပေါက်တီးပေါက်ရှာအေ၊ ဟိုမှာဘာလုပ်စားမလဲ"

"စပါးလှောင်မှာပေါ့"

"ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ညည်းကဘယ်လောက်သိလို့လဲ"

"မသိဘူးလေ ဒါ့ကြောင့်အမျိုးရှိလားလို့မေးတာပေါ့"

အရင်အလုပ်မှာတုန်းက လုပ်ဖေါ်ကိုင်ဖက်တယောက်ပြောဖူးတာ သွားတွေးမိလို့ပါ။ အဲဒီအကိုကြီးကအညာကအမျိုးတွေဆီမှာပိုက်ဆံပေးပြီးစပါးကြိုဂယ် ပဲကြိုဂယ်လုပ်တယ်။ စပါးပေါ်ချိန် ပဲပေါ်ချိန်ကျရင်ဈေးတက်နေပြီဆိုတော့မြတ်တယ်လေ။ သူကတနှစ်မှနစ်ခါလောက်သွားတာ။ ကျန်တာကိုဟိုကအမျိုးတွေကပိုင်းလုပ်ပေးတယ်တဲ့။ တွေးမိတွေးရာလျှောက်တွေးရင်းခေါင်းထဲရောက်လာတာနဲ့ ဒေါ်လေးနဲ့တိုင်ပင်ကြည့်တာ။ သေချာပြန်စဉ်းစားတော့လဲ ကေခိုင်နဲ့ကိုက်မယ်မထင်ဘူး။ လက်ထဲကရှိတာလေးကလဲ နဲနေပြီလေ။

"ပုံမှန်ပင်ငွေရတာလေးစဉ်းစားပါအေ၊ နောက်တဖြည်းဖြည်းနဲ့အဆင်ပြေသွားမှာပေါ့ နေဦးနေဦး ဒေါ်လာရတဲ့အလုပ်လေးဘာလေး ငါစုံစမ်းဦးမယ်"

"ဒေါ်လာရတဲ့အလုပ်ဆိုတာ လူတိုင်းလုပ်ချင်တာဒေါ်လေးရဲ့၊ ကေခိုင့်လိုမိန်းကလေး ကဘာယ်တိုးနိုင်ပါ့မလဲ"

"အဆက်အသွယ်ရှိရင်ဖြစ်မှာပါအေ၊ ငါလူကြီးတွေမေးကြည့်ပါဦးမယ်"

ဒေါ်လေးရဲ့အထက်လူကြီးတွေဆိုတာလဲ ဦးစိုးလွင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့လူတွေချည်းပဲ မဟုတ်လား ဒါ့ကြောင့်

"နေပါစေ ဒေါ်လေးရယ် ရပါတယ်"

ကေခိုင့်မှာအနီးဆုံးတိုင်ပင်စရာဆိုလို့ ဒေါ်လေးပဲရှိတယ်လေ ၊ ဒေါ်လေးနဲ့တိုင်ပင် ကြည့်တော့လဲအဖြေတခုကိုထုတ်မပေးနိုင်ဘူး။ ဒေါ်လေးဆိုတာကလဲငယ်ငယ်ထဲကနေ ခုအရွယ်ထိ အစိုးရဂန်ထမ်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ပဲအသက်မွေးပြီး ဒီအသိုင်းအဝိုင်းမှာပဲကျဉ် လည်ခဲ့တာဆိုတော့ အပြင်လောကစီးပွားရေးအကြောင်းလဲသိပ်ပြီးတော့ နီးနီးစပ်စပ်ရှိလှ တာမဟုတ်ဘူးလေ။

ဒေါ်လေးသဘောကိုကေခိုင်နားလည်တယ် ဖြစ်နိုင်ရင်ကေခိုင့်ကိုဦးစိုးလွင်နဲ့ပြန်ပြီး တော့ပေါင်းထုပ်စေချင်တဲ့ဆန္ဒဒေါ်လေးမှာရှိတယ်။ ကေခိုင့်ဖက်ကအခက်တွေ့လေဒေါ်လေး ကဒီတိုင်းလုပ်စေချင်လေဖြစ်မှာ။
ဦးစိုးလွင်နဲ့ပြန်ပေါင်းဖို့ဆိုတာဘယ်လိုနည်းနဲ့မှမဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စတခုပဲ။ လူသိရှင်ကြား တရားပင်ကွာရှင်းခဲ့ပြီးမှပြန်ပေါင်းတာမျိုး ကေခိုင်မလုပ်ချင်ဘူး။ ခုတမျိုးတော်ကြာတမျိုးလို့ အပြောခံရမှာကိုကြောက်တာထက် ဦးစိုးလွင်နဲ့ပြန်ပေါင်းလို့မရဘူးဆိုတာ ကေခိုင်ပဲသိတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်လား။ တခြားသူတွေကအပြင်ဖက်ကနေသူတို့မြင်တဲ့အမြင်အရဘာယ်လိုပဲထင်ကြ ထင်ကြကေခိုင့်အခက်အခဲကအားလုံးကိုဖွင့်ချလိုက်လို့လဲမဖြစ်ဘူးလေ။ ဒါ့ကြောင့်ဒေါ်လေး ကအခြေအနေဘယ်လိုလဲလို့ရုံးကပြန်လာလို့မေးလိုက်တိုင်းထီထိုးနေတယ်လို့ပဲ ကေခိုင် ဖြေမိတယ်။

တကယ်လဲထီပဲထိုးနေမိတယ် တခါတလေအပြင်ကပြန်လာရင်အိတ်ထဲပိုက်ဆံပါမလာ တော့ဘူး။ ပါတာအကုန်ထီထိုးပစ်လိုက်တယ်။ မောင်နှမဂမ်းကွဲတွေကတောင်ထီဆိုင်ပိုင်ရှင် တယောက်ယောက်ကိုသာကောက်ယူလိုက်ပါတော့လို့နောက်ကြတဲ့အထိပဲ။

ထီဖွင့်တဲ့ရက်ဆိုရင်ကေခိုင်နေမထိထိုင်မသာဖြစ်ပြီ ထီပေါက်စဉ်ကနေ့ချင်းရတာဆို တော့ဖွင့်တဲ့နေ့ညနေရောက်တာနဲ့ပြေးဂယ်ပြီးတိုက်ရတာအမောပဲ ဒါပေမယ့် အသေးဆုံး ဆုတောင်မပါဘူး။

"ကုသိုလ်ကံရယ် ဘာဖြစ်လို့ဒီလောက်တောင်ဆိုးရတာလဲ"

မပေါက်တဲ့ထီလက်မှတ်တွေကို ထီပေါက်စဉ်နဲ့ထုတ်ပြီးအိတ်တလုံးထဲစုထည့်ရင်း ညည်းမိတယ်။

"ဒီလလဲသွားပြန်ပြီသားရဲ့"

ဘေးကနေရပ်ကြည့်နေတဲ့သားလေးကိုပြောပြလိုက်တော့ ဘာမှနားမလည်တဲ့သား ကသူ့ကိုမြူတယ်ထင်ပြီး တခစ်ခစ်ရယ်တယ်။

"ငါ့သားပဲကောင်းတယ် ဘာမှမသိဘူး အေးလို့"

သားကိုအပြုံးနဲ့ပြောမိပေမယ့် ကေခိုင့်ရင်တွေပူနေတယ်။ အလုပ်ကလဲအခုထိမရ သေးဘူး လက်ထဲမှာလဲပိုက်ဆံမရှိတော့ဘူး။ ဒီလတော့ထိတောင်ထိုးနိုင်တော့မယ်မထင်ဘူး။ အခြေအနေမဟန်ရင်ကျန်တဲ့လက်ဖတ်လက်စားထဲကတခုခုကိုထုတ်ရောင်းရတော့မှာပဲ။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဒီလိုလုပ်ရဖို့ကလဲသေချာသလောက်ဖြစ်နေပြီ။

တရက်နှစ်ရက်လောက်သားနဲ့အတူအိမ်တွင်းအောင်းပြီးပေနေခဲ့ပေမယ့် မနေနိုင်တဲ့ တရက်မှာတော့မြို့ထဲထွက်လာခဲ့တယ်။ မြို့ထဲကရောင်းနေကျဆိုင်မှာပဲလက်ကောက်တရံနဲ့ လက်စွပ်တကွင်းရောင်းလိုက်တယ်။ မျက်မှန်းတမ်းမိနေပြီဖြစ်တဲ့ဆိုင်ရှင်တရုပ်မကြီးကိုနောက် တခေါက်မလာတော့ဘူးလို့ ခပ်နောက်နောက်နှုတ်ဆက်ရင်းနဲ့ လမ်းပေါ်တက်လိုက်တော့ လူတစ်ယောက်နဲ့တိုက်မိမလိုဖြစ်သွားတယ်။

"ဟာ...ဆောရီး"

"မတော်လို့နော်"

အပြန်အလှန်တောင်းပန်ကြရင်းကြည့်လိုက်တော့ ကိုနေလင်းဖြစ်နေတယ်။ ဘေးမှာက ကွန်ပြူတာဆရာမလေးလဲပါတယ်။

"ဟာ ဆရာ"

"မတွေ့တာတောင်ကြာပြီ၊ အလုပ်အဆင်ပြေပြီလား"

"မပြေသေးပါဘူးဆရာရယ် ရှာတုန်းပါပဲ"

ပြောပြီးမှအားနာသွားတယ်၊ အဆင်မပြေရင်လာခဲ့ပါလို့ကိုနေလင်းကပြောထားသားနဲ့ မသွားပဲနေတာ ကိုနေလင်းကဘယ်လိုထင်မလဲမသိဘူး။ လစာနည်းလို့မလာဘူးထင်ရင်လဲ ထင်လိမ့်မယ်။ အခုကိုနေလင်းကိုတွေ့ရတာကတော့ ဒီလိုတွေးပုံမရဘူး။ ကေခိုင့်ကိုရွှန်းရွှန်း စားစားကြည့်နေတယ် ဂမ်းသာနေပုံလဲရတယ်။

"ဘယ်သွားမလို့လဲ ကျွန်တော်တို့မုန့်သွားစားမလို့ လိုက်ခဲ့လေ"

"မလိုက်တော့ပါဘူးဆရာ သွားစရာလေးရှိသေးလို့နောက်မှပေါ့"

ကေခိုင်မလိုက်ချင်ပါဘူး၊ ကိုနေလင်းတစ်ယောက်ထဲဆိုတော့တမျိုးပေါ့ နောက်ထပ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်လဲပါနေသေးတယ်ဆိုတော့ မလိုက်တော့ဘူး။

"ဒါဆိုလဲ သွားလိုက်ဦးမယ် သင်တန်းကိုလာခဲ့ဦးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ဟုတ်ကဲ့"

အတင်းခေါ်မယ်ဟန်ပြင်ပြီးမှ ကေခိုင်မလိုက်ချင်တာရိပ်စားမိသွားလို့ထင်တယ် ကိုနေလင်းထပ်မခေါ်တော့ဘူး။ ကေခိုင့်ကိုလှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နဲ့ထွက်သွားတယ်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကိုတချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးတော့ ကေခိုင်လဲအိမ်ပြန်ဖို့ကား မှတ်တိုင်ဆီလျှောက်လာခဲ့တယ် စိတ်ထဲမှာလဲစဉ်းစားနေတယ်။ ကေခိုင်တခုခုလုပ်ရတော့ မယ်လို့။

အပိုင်း (၈၀)

ခုတလောညဖက်ညဖက်ဆို ကေခိုင်အိပ်မပျော်ဘူး။ ရှိတာလေးရောင်းလိုက်ရလို့ ငွေကြေးအခက်အခဲကအခိုက်အတန့်ပြေလည်သွားပေမယ့်ရေ့ဆက်ဖို့ကရှိသေးတယ်လေ။ တွေးလိုက်မိတိုင်းအတွေးကရပ်မရတော့ အိပ်ပျက်တာတွေလဲများနေပြီ။

အရင်ထက်စာရင်နဲနဲပိန်သွားပြီး မျက်နှာတွေချောင်နေတဲ့ကေခိုင့်ကို ဒေါ်လေးကစိုးရိမ်

တဲ့မျက်လုံးနဲ့ကြည့်တတ်တယ်။ ဘာမှတော့မမေးဘူး မပြောဘူး။ ကေခိုင်လဲစိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ အိမ်မှာပဲသားနဲ့အချိန်ဖြုန်းနေမိတယ်။ အလုပ်လျှောက်ဖို့၊ အင်တာဗျူးဖြေဖို့တို့အပြင်ထွက်တဲ့အခါတော့ထွက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိစ္စတွေပြီးတာနဲ့ချက်ချင်းအိမ်ပြန်ပြေးလာတယ်။ လူတွေကြားထဲမှာကေခိုင်ကြာကြာမနေချင်ဘူး။ ကေခိုင့်ပုံစံကယုံကြည်ချက်ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ပုံပေါက်နေလို့ထင်တယ် လျှောက်သမျှအလုပ်ကလဲ တခုမှအဆင်မပြေဘူး။

တနေ့တော့သားအတွက်လမ်းထိပ်ကစတိုးဆိုင်မှာ မုန့်ထွက်ဝယ်ရင်းမမျှော်လင့်တဲ့လူတစ်ယောက်နဲ့တွေ့တယ်။

"အမ......အမ...မကေခိုင်မဟုတ်လား"

ကေခိုင်လုံးဝမသိတဲ့လူငယ်တစ်ယောက်ကကေခိုင့်ကိုလာနှုတ်ဆက်တယ်။ ဘာသဘောလဲ ရောချင်လို့လားလို့ဇဝေဇဝါပြန်ကြည့်လိုက်မိတော့ စိတ်ထဲမှာသူ့ကိုမြင်ဖူးသလိုသိသလိုလိုဖြစ်ရပြန်တယ်။

"မမှတ်မိဘူးလားအမ၊ ကျွန်တော်ရဲလေးပါ ကျော်သူ့သူငယ်ချင်းလေ"

"ရုပ်တော့မမှတ်မိဘူး အသံတော့အခုမှကျက်မိတယ်"

ကေခိုင်နဲ့ကအပြင်မှာတခါပဲတွေ့ဖူးတာကိုး၊ ဖုန်းနဲ့စကားပြောဖြစ်တာများတယ်လေ။ ဒီလိုကျတော့လဲ ကောင်လေးကရဲလေးနဲ့တူသလိုလိုရယ်။

"ကျွန်တော်ကတော့မှတ်မိတယ်၊ တလောကကျော်သူတောင်ရန်ကုန်လာသေးတယ် အစ်မနဲ့တွေ့သေးလား"

"မတွေ့ပါဘူးကွယ်"

"ဒီကောင်က သံယောဇဉ်လုံးဝဖြတ်သွားတာကိုး၊ ကျွန်တော်နဲ့တောင်မှလမ်းမှာဆုံလို့ ကျွန်တော်တို့ဆီလာတာမဟုတ်ဘူး"

"သူအဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား"

"ပြေတယ်ပြောတာပဲ အစ်မရဲ့၊ အသားတွေတော့မဲသွားတယ် ကျွန်တော်တို့လိုကလေးကလားပုံမဟုတ်ဘူး လူကြီးပုံပေါက်နေပြီ၊ လက်မောင်းမှာလဲအရစ်နဲ့ ဟဲဟဲ"

ကိုယ့်ကြောင့်စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ပြီးအိမ်ကထွက်သွားတဲ့သူတစ်ယောက် အခုလိုကျန်းကျန်းမာမာကောင်းကောင်းမွန်မွန်ရှိနေတာသိရလို့ ကေခိုင်လဲဝမ်းသာပါတယ်။

"အခုမောင်လေးက ဘယ်ကိုလာတာလဲ"

"ဟိုဖက်လမ်းကိုအစ်မ၊ အဲဒီမှာသူငယ်ချင်းရှိလို့လာတာ"

"ဘာအလုပ်လုပ်နေလဲ"

"ယောင်စိန်ပေါ့၊ ဟဲဟဲ နောက်တာနော် သင်္ဘောလိုက်ဖို့လုပ်နေတယ်"

"ဒါလဲကောင်းတာပါပဲ၊ အစ်မလဲဒီဖက်ပြောင်းလာတာ တနှစ်လောက်ရှိပြီ"

"သွားမယ်နော်အစ်မ၊ ကျွန်တော်ဖယ်ရီကြိုဖို့ရှိသေးလို.......ဟဲဟဲ"

ကောင်မလေးနဲ့ချိန်းထားတယ်နဲ့တူတယ် စကားဖြတ်ပြီးရဲလေးသုတ်တီးသုတ်ပြာထွက်သွားတယ်။ သူထွက်သွားပြီးတော့မှ ကိုသန်းထိုက်သတင်းမမေးလိုက်မိတာ သတိရတယ် သူသိချင်မှလဲသိမှာပါလေ။ မောင်ကျော်သူ့အကြောင်းကိုကြားလိုက်ရတော့ တဆက်ထဲကိုသန်းထိုက်ကိုသတိရလိုက်မိတာပေါ့။ မောင်ကျော်သူတောင်တည်ငြိမ်နေမှတော့ သူလဲအေးအေးဆေးဆေးပဲနေမှာပါ။ သူကကေခိုင့်အတွက်ဘာဂအပျက်ခံမယ့်လူစားမျိုးမှမဟုတ်တာ နောက်ပြီးသူကအရင် ကေခိုင့်ကိုထားခဲ့တဲ့သူပဲ။

"ကေခိုင်ဘာငေးငိုင်နေတာလဲ"

အတွေးထဲမှာနစ်နေလို့ အနားကိုဒေါ်လေးရောက်လာတာ မသိလိုက်ဘူး။

"အော်......ပြန်လာပြီလားဒေါ်လေး ပေးပေး ခြင်းတောင်းပေး"

ဒေါ်လေးလက်ထဲကခြင်းတောင်းကိုလှမ်းယူလိုက်တယ်။

"ဘာလာလုပ်တာလဲ"

"သားဖို့မုန့်ထွက်ဝယ်တာ"

"မဝယ်နဲ့တော့ ငါဝယ်လာတယ်"

အဲဒါနဲ့မုန့်မဝယ်ဖြစ်တော့ပဲ အိမ်ဖက်ကိုပြန်လှည့်ခဲ့တယ်။ ဒေါ်လေးကစကားဆက်မပြောပဲသူ့ဟာသူသွားနေတာကြောင့် ကေခိုင်လဲအတွေးထဲပြန်ရောက်သွားတယ်။

မောင်ကျော်သူကတော့ တပ်ထဲမှာ။ ကိုသန်းထိုက်ကတော့ဘာတွေလုပ်ကိုင်စားနေတယ်မသိဘူး။ သူတခါပြောဖူးသလိုဂက်သိုးအငှားလိုက်တဲ့အလုပ်တော့မလုပ်ဘူးထင်တာပဲ။ သူပြောတာဘာတဲ့ သားစပ်ရင်တဂက်ယူတယ်ဆိုလား၊ တဂက်မပေးရင်ငါးထောင်ယူတယ်တဲ့။ ဒါဆိုရင်ကေခိုင်သူ့ကိုငါးထောင်အကြွေးတင်နေပြီပေါ့ သားလေးကိုတဂက်ခွဲပေးလို့မှမဖြစ်တာ။

ခုနေခါများ ကိုသန်းထိုက်ကိုလမ်းမှာတွေ့လို့ ကေခိုင်ကငွေငါးထောင်ထုတ်ပေးလိုက်ရင် ကိုသန်းထိုက်ဘယ်လိုနေမလဲတွေးမိတော့ ကေခိုင်ပြုံးမိတယ်။

"ဘာတွေသဘောကျနေတာလဲ"

"ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်လေးရယ်"

"တစ်ယောက်ထဲပြုံးစိပြုံးစိနဲ့ အလုပ်ကိစ္စအဆင်ပြေပြီလား"

"မပြေသေးပါဘူး ဒီလိုပါပဲ"

"ဆရာဦးစိုးလွင်တောင်မှ ရုံးချုပ်ကိုပြန်ဝင်လာပြီ၊ ရာထူးလဲတက်သွားပြီလေ"

"အော်"

"ပထမခြောက်လပဲကြာမယ်ဆိုပြီး တော်တော်ကြာသွားတယ်၊ တန်ပါတယ်လေ ခုဒုညွှန်ချုပ်ဖြစ်သွားပြီ"

ကေခိုင်အဆင်မပြေဖြစ်နေချိန်မှာ ကိုကြီးကတော့တဆင့်ပြီးတဆင့်အောင်မြင်လို့ပါလား၊ ကံကြမ္မာကမျက်နှာလိုက်လွန်းပါတယ်လေ။

"ဆရာကညည်းအကြောင်း၊ကလေးအကြောင်းလူကြုံတိုင်းမေးတယ် သံယောဇဉ်မပြတ်သေးဘူး"

ကေခိုင်သက်ပြင်းချလိုက်မိတယ်။ ဦးစိုးလွင်နဲ့တရုံးထဲပြန်လုပ်ရပြီဆိုရင်ဒေါ်လေးက ကေခိုင့်ကိုပြန်လည်ပေါင်းစည်းရေးတရားပြန်ဟောတော့မှာသေချာတယ်။ ဟိုတစ်ယောက်ကလဲအရမ်းကောင်းပြ ဂရုစိုက်ပြရင်ဒေါ်လေးစိတ်ခိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ အစကထဲကဒေါ်လေးက ဦးစိုးလွင်လူ။

"ရုံးမှာပြန်လုပ်မလား"

"ပေါက်ပေါက်ရှာရှာဒေါ်လေးရယ်၊ မလုပ်ချင်ပါဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"လစာနည်းလို့"

ကေခိုင်မလုပ်ချင်ပါဘူး၊ လုပ်ရင်လဲအောက်တန်းစာရေးပဲရမှာ နောက်ပြီးကိုကြီးနဲ့

ပြန်မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရဦးမယ်၊ မဖြစ်ပါဘူး။

"ငါကလဲ ဒါပဲတတ်နိုင်တာလေ၊ ညည်းတို့အပြင်ကိစ္စတွေနားလည်တာမဟုတ်ဘူး"

ဒေါ်လေးစေတနာကိုနားလည်ပါတယ် အဲဒီအပြင်စေတနာနောက်က ဦးစိုးလွင်နဲ့ ပြန်ပြီးနီးစပ်စေချင်တဲ့စိတ်ကိုလဲသိပါတယ်။ ဒါလဲဒေါ်လေးအမြင်မှာက ကေခိုင်ကောင်းစားဖို့ ဆိုတော့အပြစ်မဆိုသာပြန်ဘူး။

အိမ်ရောက်တော့မှပဲ ဒေါ်လေးစကားစပြတ်သွားတယ်။ အိမ်ရောက်တော့ကလေး မုန့်ကျွေးမယ်အကြောင်းပြပြီးအခန်းထဲဝင်နေလိုက်တယ်။ ထမင်းကိုလဲအားလုံးစားပြီးမှသွား စားလိုက်တယ်။ ကေခိုင်တမင်ရှောင်နေမှန်းသိလို့ ဒေါ်လေးမျက်နှာမကောင်းဘူး။ ကေခိုင်လဲ ဒေါ်လေးကိုအားနာပါတယ်။ ဒါပေမယ့်ခုကထဲကကြိုရှောင်ထားနိုင်မှကောင်းမယ်လေ။ ဦးစိုးလွင် ဒီရောက်ပြီဆိုတော့ဒေါ်လေးတရားပွဲတွေကဆက်တိုက်လာတော့မှာကြိုမြင်နေတယ်။

ကေခိုင့်အတွက်တော့မြေပုံရာကင်းမှောင့်ဆိုသလိုပါပဲ ဒီမှာအဆင်မပြေရတဲ့ကြားထဲ ဦးစိုးလွင်ကပြန်ရောက်လာဦးမယ်ဆိုတော့၊ စိတ်ရှုပ်လွန်းတာကြောင့်ခေါင်းထဲကအတွေးတွေ ကိုအတင်းမောင်းထုတ်ရင်း ဒီနေ့တော့စောစောစီးစီးအိပ်ပျော်သွားတယ်။ အရင်ရက်တွေက အိပ်ပျက်ခဲ့တာတွေပါအတိုးချရင်းအိပ်လိုက်တာ မနက်ရှစ်နာရီကျော်မှအိပ်ရာကနိုးတယ်။

အိပ်ရေးဝလို့ခေါင်းကကြည်လင်နေတဲ့အပြင် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဘာမှမတွေးတော့ဘူးလို့ ညကထဲကဆုံးဖြတ်ထားတာမို့ စိတ်ကပေါ့ပါးလွတ်လပ်နေတယ်။ ဒါ့ကြောင့်ရေမိုးချိုးပြီးတော့ သားလေးနဲ့ထိုင်ဆော့နေလိုက်တယ်။ ခေါင်းထဲကိုစိတ်ရှုပ်စရာဘာအတွေးမှအဝင်မခံဘူး ဝင်လာတာနဲ့ချက်ချင်းထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ကေခိုင်လန်းလန်းဆန်းဆန်းတက်တက်ကြွကြွ ဖြစ်နေတာကိုကြည့်ပြီးတော့ အိမ်သားတွေကတောင်အံ့ဩလို့။

နေ့ခင်းနှစ်နာရီထိုးလောက်မှာဖုန်းလာတယ်ဆိုလို့ညီမလေးတစ်ယောက်ကသွားနား ထောင်တယ်၊ ပြန်လာတော့

"အမေဆက်တာ မမ၊ ဦးစိုးလွင်ရောက်နေပြီတဲ့ ညနေကျရင်မမနဲ့သားသားဆီလာ မယ်တဲ့ စောင့်နေပါတဲ့"

"ဟာ.........ကွာ"

တနေ့လုံးကြည်လင်အောင်မနည်းလုပ်ထားရတဲ့ ကေခိုင့်စိတ်တွေနောက်ကျိရှုပ်ထွေး ကုန်တယ်။

"ဒီလူကြီးနဲ့မတွေ့ချင်ပါဘူးဆို၊ သားကိုလဲသူနဲ့အတွေ့မခံနိုင်ပါဘူး"

စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့အရှူးတစ်ယောက်လိုပြောမိတော့ ညီမလေးလဲမျက်နှာပျက် သွားတယ်။

"အမေကလဲ ခက်လိုက်တာ၊ ဘာလို့ဦးစိုးလွင်ကိုအိမ်ခေါ်လာရမှာလဲ"

"ဒါကတော့ညီမလေးရယ် ဒေါ်လေးလဲဘယ်တတ်နိုင်မလဲ သူ့လူကြီးကပြောရင်ငြင်း လို့ဘယ်ကောင်းမလဲ"

စိတ်ထဲကတော့ ဒေါ်လေးကလဲ အဲဒီဖက်ကိုခပ်ပါပါလို့ တွေးလိုက်မိတယ်။

"ဘယ်လိုလုပ်မလဲ မမ"

"ခုနဒေါ်လေးက မမကိုမေးသေးလား"

"မေးတယ်၊ အိမ်မှာရှိတယ်လို့ပြောလိုက်တယ်"

ဒါဆိုရင်တော့မဖြစ်သေးပါဘူး ပထမကေခိုင်စဉ်းစားတာက ဒေါ်လေးဖုန်းဆက်တော့

ကေခိုင်မရှိဘူး မသိဘူးဆိုတဲ့သဘောမျိုးနဲ့သားကိုခေါ်ပြီးတော့ တနေရာရာမှာသွားရှောင်နေဖို့ ခုတိုင်းဆိုရင်ဒီလိုလုပ်လို့မရတော့ဘူး။

ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေတုန်းမျက်လုံးထဲမှာဦးစိုးလွင်မျက်နှာကြီးကပေါ်လာတယ်။ လပေါင်းများစွာကွဲကွာနေရတဲ့သားလေးကိုအရမ်းလွမ်းနေတဲ့ ဖေဖေကြီးအဖြစ်နဲ့လူမြင်ကောင်းအောင်သရုပ်ဆောင်ပြမယ့် အကွက်တွေကိုလဲကြိုပြီးမြင်ယောင်နေမိတယ်။ ပြီးတော့ကေခိုင့်ကိုခွင့်လွှတ်တဲ့နားလည်တဲ့အကြည့်တွေနဲ့ကြည့်မယ်။ တောင်းပန်ခယတဲ့အမူအယာတွေလုပ်မယ်၊ အကြောင်းမသိတဲ့သူတွေအမြင်မှာတော့ ကေခိုင်ကမလိမ်မာမိုက်မဲတဲ့ကောင်မလေးပေါ့။

စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နဲ့သားကိုချီပြီးကုတင်ပေါ်မှာငူငူကြီးထိုင်နေမိတယ်။ ကျိန်းသေပါတယ်ကိုကြီးသာကေခိုင်တွေးမိတဲ့အတိုင်းတိုက်ကွက်တွေဖေါ်လာခဲ့ရင် ကေခိုင်တယောက်ကလွဲလို့ကျန်တဲ့သူတွေအကုန်လုံးကျဆုံးကုန်ကြမှာ။ မသိနားမလည်ရှာတဲ့သားလေးတောင်ရှောင်နိုင်ပါ့မလားမသိဘူး။

ကေခိုင်စိတ်ညစ်နေမှန်းသိလို့ ကလေးတွေလဲအခန်းထဲကထွက်သွားကြတယ်။ သူတို့လဲမျက်နှာမကောင်းကြဘူး။

ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ ၊ ကေခိုင်အသည်းအသန်စဉ်းစားနေမိတယ်။ တနေရာရာကိုခဏသွားရှောင်နေရင်ကောင်းမယ်ဆိုတဲ့အဖြေရတယ်။ ကေခိုင့်မှာအသိအကျွမ်းကလဲခပ်နည်းနည်းရယ်။ ဒေါ်လှခင်ဆီသွားဖို့ကလဲဟိုမှာသားသမီးမြေးတွေ ချွေးမ သမက်တွေနဲ့နေရတဲ့သူ။ ရုံးမှာခင်ခဲ့တဲ့ကေသီဆိုရင်လဲဖြစ်တော့ဖြစ်နိုင်တယ် ဒါပေမယ့်အလုပ်ထွက်ကထဲက အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားခဲ့တာအခုမှသွားမယ်ဆိုတော့ မသင့်တောင်ပြန်ဘူး။ တညအိပ်လောက်ဆိုရင်တော့တော်သေးတယ်။ ခုဟာကအနည်းဆုံးတပတ်ဆယ်ရက်လောက်မှတ်လောက်သားလောက်အောင်ရှောင်ထားမှ တော်ရုံကျမယ်။

နာရီကြည့်လိုက်တော့သုံးနာရီခွဲနေပြီ။ ဒါ့ကြောင့်ရှည်ရှည်ဝေးဝေးစဉ်းစားမနေတော့ပဲ ခရီးဆောင်အိတ်တလုံးဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ကေခိုင်အဝတ်အစားလေးငါးစုံနဲ့သားအဝတ်အစားလေးငါးစုံလောက်ပစ်ထည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ခြင်းတောင်းတလုံးထဲကိုသားအတွက်လိုမယ်ထင်တဲ့တိုလီမိုလီလေးတွေ အားဆေးနဲ့တခြားဆေးပုလင်းလေးတွေထည့်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ပိုက်ဆံအိတ်၊ ဟိုတရက်ကလက်ကောက်နဲ့လက်စွပ်ရောင်းထားတော့နဲ့နဲဖောင်းနေသေးတယ်။ ဒေါ်လေးကိုအိမ်စရိတ်လဲပေးထားသေးတယ်ဆိုတော့ ဘယ်လောက်ကျန်မလဲဆိုတာတောင်ပြန်ရေမကြည့်ရသေးဘူး။

လိုတာတွေပါပြီဆိုတာသေချာတော့မှ သားကိုအဝတ်အစားလဲပေးပြီး ကေခိုင်လဲအဝတ်လဲလိုက်တယ်။ ပြီးတော့အိတ်ကိုလွယ် သားကိုလက်တဖက်ကချီတဖက်ကခြင်းတောင်းဆွဲပြီး အခန်းထဲကထွက်ခဲ့တယ်။

"ဘယ်သွားမလို့လဲ မမ"

"မမသူငယ်ချင်းအိမ်မှာ ခဏသွားနေမယ်"

"အိတ်တွေက"

"တပတ်လောက်နေမှာလေ"

"မမကလဲ"

"မဟုတ်ဘူး ညီမလေးရဲ့၊ မမဒီနေ့ရှောင်နေလဲနောက်နေ့လာမှာပဲဒီတော့ခပ်ကြာကြာ

လေးရှောင်နေလိုက်မှ သဘောပေါက်သွားလိမ့်မယ်”

”အောင်........ဒီလိုလား၊ အမေမေးရင်ဘယ်လိုပြောပေးရမလဲ”

”ဒေါ်လေးကိုနောက်မှပြောပြလိုက်၊ ဦးစိုးလွင်ရှေ့မှာမေးရင်တော့ မမအိမ်ပေါ်ကဆင်း သွားတယ်ပြောလိုက်”

”ဒီလိုလား..................ဟီးဟီး”

ကလေးမလေးသဘောပေါက်သွားပြီး ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြစ်လာတယ်။

”အမေက အရင်လာရင်ရော”

”တူတူလာမှာကျိန်းသေတယ် ဦးစိုးလွင်ကရုံးအဆင်းမှာသူ့ကားနဲ့ ဒေါ်လေးကိုတခါ ထဲခေါ်လာမှာ မယုံမရှိနဲ့.”

ကေခိုင်ထင်တာလွဲမယ်မထင်ပါဘူး၊ ဒေါ်လေးကိုလိုက်ပို့တယ် သားနဲ့ကေခိုင့်အတွက် လက်ဆောင်ယူလာတယ် ဒီလိုအကွက်မျိုးပဲလာမှာပါ။

”မမသူငယ်ချင်းအိမ်က ဘယ်မှာလဲ”

”ပြောလိုက်မဖြစ်ဘူးလေ၊ တော်ကြာဟိုလူကြီးလိုက်လာရင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

”အော်..............ဟုတ်သားပဲ”

အိမ်ထဲကထွက်လာတဲ့အထိ ကေခိုင်ဘယ်သွားရမယ်ဆိုတာမသိသေးဘူး။ သားကိုချီ ရင်းအိမ်နဲ့ဝေးရာဆီကိုပဲခပ်သွက်သွက်လျှောက်နေမိတယ်။ အကြောင်းမသိတဲ့သူတွေက ကေခိုင့်ကိုပိုရန်ကောလို့အပြစ်တင်ချင်တင်ကြလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့်ကိုကြီးအကြောင်းကို ကေခိုင်အသိဆုံးပဲ ကေခိုင်ငြိမ်ခံနေခဲ့ရင်တဆင့်ပြီးတဆင့်ပြန်တက်လာတော့မှာ သေချာတယ်။ ဒေါ်လေးကိုတော့နောက်မှသေချာရှင်းပြတော့မယ်။

သွားရင်းသွားရင်းနဲ့လမ်းမကြီးတခုပေါ်ကိုကေခိုင်ရောက်လာတယ်။ လမ်းပေါ်မှာကား တွေလူတွေဥဒဟိုသွားလာနေကြတယ်။ သူတို့အားလုံးမှာကဦးတည်ရာရည်ရွယ်ချက်ကိုယ်စီ ရှိကြတယ်။ ကေခိုင်တစ်ယောက်ပဲဘယ်ကိုသွားရမှန်းမသိဘဲဖြစ်နေတာ။

”xxx ၊ xxx ၊ xxx ၊ အဝေးပြေး.............အဝေးပြေး”

ဘတ်စ်ကားတစီးပေါ်က စပါယ်ယာရဲ့လူခေါ်သံကြားလိုက်ရတော့မှ ကေခိုင်ဆတ်ကနဲ ဖြစ်ပြီးကားဆီကိုခပ်သုတ်သုတ်ပြေးမိတယ်။ ကားနားရောက်မှသတိရတယ် ဒီလောက်ကြပ်နေ တဲ့ကားကိုသားလေးတဖက်နဲ့ဘယ်စီးလို့ရမှာလဲ။ ဒါကြောင့်ဆက်မသွားတော့ဘဲရပ်လိုက်ပြီး တက္ကစီတစီးကိုလှမ်းတားလိုက်တယ်။

”ဘယ်သွားမလဲ သမီး”

ကားမောင်းတဲ့ဦးလေးကြီးက သုတ်တီးသုတ်ပြာနဲ့ကေခိုင့်အမူအရာကိုကြည့်ပြီးမေး တယ်။

”အဝေးပြေးဂိတ်ကို”

”အောင်မင်္ဂလာလား”

”ဟုတ်ကဲ့”

”မီပါတယ်၊ ကားတွေကငါးနာရီလောက်မှထွက်ကြတာပါ”

ကားသမားကြီးက ကားမမီမှာစိုးလို့ထင်ပြီး ကေခိုင့်ကိုနှစ်သိမ့်နေတယ်၊ တကယ်က ကေခိုင်ဘာကားစီးရမှန်းတောင်မသိသေးဘူး။

အပိုင်း (၈၁)

နေရောင်ကျဲကျဲအောက်မှာ တရိပ်ရိပ်နဲ့ကျန်နေခဲ့တဲ့မြင်ကွင်းတွေကိုငေးရင်း ကေခိုင်ငြိုငွေ့လာတယ်။ သားကတော့ကေခိုင့်ရင်ခွင်ထဲမှာနှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက်အိပ်ပျော်နေတယ်။

ကံဆိုးမသွားရာမိုးလိုက်လို့ရွာ လို့ပြောရမလားပဲ ကေခိုင်စီးလာတဲ့ကား ညကလမ်းမှာ ပျက်တယ်။ ကားပြင်တာနဲ့ ပစ္စည်းသွားဂယ်ရတာကိုစောင့်ရတာနဲ့ပဲ မိုးစင်စင်လင်းတဲ့အထိ နေလိုက်ရတယ်။

တော်ပါသေးတယ် ကားပေါ်မှာပါလာတဲ့ ခုံနီးနားချင်းတွေက လူမမယ်ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ခရီးထွက်လာရတဲ့ကေခိုင့်ကို မြန်မာလူမျိုးတွေပီပီကူညီရိုင်းပင်းစောင့်ရှောက်ပေးကြလို့။ သူတို့သာမကူညီပေးကြရင် ကေခိုင်ကားပျက်ကထဲက ထိုင်ငိုမိလိမ့်မယ်။

ဒါ့ကြောင့် ကေခိုင်ကားပေါ်ကဆင်းတော့အားလုံးကိုနှုတ်ဆက်ခဲ့တယ်။ သားလေးက လက်တွေဘာတွေပြလို့။ ကားကြီးမောင်းထွက်သွားတော့ လမ်းဘေးမှာကေခိုင်နဲ့သားလေး နှစ်ယောက်ထဲကျန်ခဲ့တယ်။ ဒီတော့မှပဲကေခိုင့်ရင်ထဲမှာစိုးရိမ်စိတ်တွေဝင်လာတယ်။ ကြားဖူးရုံကြားဖူးပြီးတခါမှမလာဖူးတဲ့ မရောက်ဖူးတဲ့ခရီးတခုကို ထွက်လာမိတာမှားပြီလားလို့ ပထမဆုံး စိုးရိမ်စိတ်ဝင်လာတယ်။

အဝေးပြေးလမ်းမကြီးက နေခွဲထွက်လာတဲ့ မြေသားလမ်းလေးကလယ်ကွင်းတွေကြားကနေဖြတ်သန်းပြီး ဟိုးမျက်စေ့တဆုံးမှာရှိတဲ့ သစ်ပင်အုပ်စုစုတွေဆီကိုတိုးဝင်သွားတယ်။ ဘယ်လောက်ဝေးမလဲ စိတ်နဲ့မှန်းကြည့်မိတယ် တစ်မိုင်တော့မကဘူး နှစ်မိုင် သုံးမိုင်မကဘူး ထင်ရတယ်။

ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ၊ လာပြီးမှတော့မထူးတော့ဘူးလေ ရောက်အောင်သွားရတော့မယ်။ သားကိုခဏချထားလိုက်ပြီး ထဘီကိုခပ်တင်းတင်းပြင်ဝတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှပြန်ချီလိုက်ပြီး မြေလမ်းမအတိုင်းလျှောက်ဝင်လာခဲ့တယ်။ နေက ကျနေဆိုပေမယ့် ပြင်းတုန်းပဲ။ ကပြာကယာထွက်လာရတော့ ထီးပါမလာတာနဲ့ သားခေါင်းပေါ်ကို လက်ကိုင်ပဝါလေးနဲ့အုပ်ပေးလိုက်တယ်။

တလမ်းလုံးကားပေါ်မှာထိုင်လိုက်လာရတော့ ခြေလှမ်းတွေကသိပ်မသွက်ချင်ဘူး။ အညောင်းမိပြီး တုန့်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေတယ်။ အတော်ကလေးသွားပြီးကာမှသွေးပူပြီး ခြေလှမ်းသွက်လာတယ်။ လမ်းပေါ်မှာလူသွားလူလာကလုံးဝမရှိဘူး။ လယ်ကွင်းပြင်ထဲက တဲအိမ်တွေဆီမှာသာလူရိပ်လူယောင်မြင်ရတယ်။

ဒီလမ်းမှဟုတ်ရဲ့လားလို့ စိတ်ထဲမှာသံသယဝင်လာမိတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲဆိုင်ကယ်တစီးက ပူးကနဲကေခိုင့်ကိုဖြတ်ကျော်သွားတယ်။ ဖုန်တွေကတလုံးလုံးထသွားလို့ သားလေးနာခေါင်းကိုလက်နဲ့အုပ်လိုက်ရတယ်။ နောက်သိပ်မကြာခင်မှာပဲ နွားလှည်းတစီးကေခိုင့်နားကိုရောက်လာတယ်။

"ရွာထဲသွားမှာလား အစ်မ"

လှည်းမောင်းလာတဲ့သူက အသက်ဆယ်နှစ်လောက်ပဲရှိဦးမယ့် ကလေးတစ်ယောက်။ သူ့ဘေးမှာကလဲ သူနဲ့ရွယ်တူကလေးမလေးတစ်ယောက်ပါတယ်။

"တက်လေ အစ်မ၊ ပေးပေး ကလေးပေး"

ချာတိတ်မလေးက ကေခိုင့်လက်ထဲက ကလေးကိုလှမ်းယူတယ်။ အိတ်နဲ့ခြင်းကိုအရင်

တင်လိုက်ပြီးမှလှည်းပေါ်ကို မရအရတွယ်ဖက်တက်လိုက်ရတယ်။

"ဘယ်သူ့အိမ်လဲအစ်မ"

"ဦးစိန်ဟင်းအိမ် သိလား"

"သိတယ် သိတယ်"

တခါမှန္ဒားလှည်းမစီးဖူးတဲ့ သားလေးကပျော်နေတယ်။ မြင်သမျှကိုလက်ညှိုးတထိုးထိုးနဲ့လုပ်ရင်း တခစ်ခစ်ရယ်နေတယ်။

"အမ သားလေးလား ချစ်စရာလေးနော်"

သားလေးကမျက်နှာမြင်ချစ်ခင်ပါစေဆိုတဲ့ဆုနဲ့ပြည့်ပုံရပါတယ် လူတိုင်းကချစ်ကြတယ် ဦးစိုးလွင်ကလွဲရင်ပေါ့။

"လာလည်တာလား"

"ဟုတ်တယ် သားရယ်ဖြေးဖြေးမောင်းပါ ကျဦးမယ်"

သဘောကျပျော်မြူးနေတဲ့ သားလေးကလှည်းဘေးကတိုင်တွေကိုကိုင်ပြီး တပူးပူးအော်နေလို့ ကေခိုင်စကားဖြတ်ပြီး နောက်ကနေလှမ်းဆွဲထားရတယ်။

"ရပါတယ် မကျပါဘူးအစ်မရဲ့၊ လှည်းကအကျယ်ကြီးပါ ဟဲ့ခွေးနီ မြန်မြန်မောင်းပြလိုက်စမ်း ဒါဆိုသူပိုသဘောကျသွားမယ်"

ကောင်မလေး အမိန့်အတိုင်းလှည်းမောင်းတဲ့ချာတိတ်ကန္ဒားတွေကိုကြိမ်တို့ပြီးငေါက်လိုက်တော့ မှန်မှန်သွားနေတဲ့လှည်းကပိုမြန်လာတယ်။

ဒီလိုပိုမြန်လာတာကို သားကသဘောကျပြီးကေခိုင့်ရင်ခွင်ထဲကနေ ပူးပူးဟါးဟါးနဲ့ထထအော်တော့ လှည်းမောင်းတဲ့ကလေးတွေကလဲ သဘောတွေကျပြီး ပိုမြန်အောင်မောင်းတယ်။ ကေခိုင်တောင်ကြောက်ပြီးတားချင်ပေမယ့် လှည်းသမားလေးနဲ့ ချာတိတ်မလေးက အေးအေးဆေးဆေးရှိနေသလို သားကလဲပျော်နေတော့ မတားဖြစ်တော့ပါဘူး။

"ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးအမရဲ့၊ မြန်မြန်ရောက်တာပေါ့"

ကေခိုင်ကြောက်နေတာကို မြင်တော့ကလေးမလေးက အားပေးတယ်။ သူပြောတာလဲဟုတ်သလိုလိုပဲ ရွာထဲကိုလှည်းကခဏလေးနဲ့ရောက်လာတယ်။ ရွာလည်လမ်းကနေဟင်မိလို့ခြံဝန်းလေးငါးဆယ်ခုလောက်ကျော်ပြီးတော့ ကောင်လေးကခြံပိုင်းတခုထဲကို လှည်းကိုချိုးဝင်လိုက်တယ်။

"ဒါ ဦးစိန်ဟင်းတို့အိမ်လေ"

ကေခိုင်ကြည့်လိုက်တော့ ရေနံချေးရောင်နဲ့မဲမှောင်နေတဲ့ နှစ်ထပ်အိမ်မဲမဲကြီးတစ်လုံးကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။

"ညှော့သည်ပါတယ်၊ ညှော့သည်ပါတယ်ဗျို့"

လှည်းသမားလေးအော်သံအဆုံးမှာ အိမ်ဘေးဘက်ကနေ သက်လတ်ပိုင်းလောက်ရှိမယ့်မိန်းမတယောက်ထွက်လာတယ်။ လှည်းပေါ်ကကေခိုင့်ကိုစူးစမ်းသလိုအကြည့်နဲ့ကြည့်ရင်း

"ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့လဲ"

"ဖိုးဖိုးကြီး ဦးစိန်ဟင်းနဲ့တဲ့"

ကေခိုင့်အစားလှည်းမောင်းတဲ့ ကောင်လေးကဟင်ဖြေတယ်။

"အော်.......ရှိတယ်ရှိတယ် လာလာ"

ကေခိုင်ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းမသိပေမယ့် ဦးစိန်ဂင်းနဲ့တွေ့ဖို့ဆိုတာနဲ့ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲခေါ်ရင်း အနားကိုရောက်လာတယ်။ လူသံတွေကြောင့်ဖြစ်မယ် အိမ်ထဲကလူတချို့ပါထွက်လာကြတယ်။ အဲဒီထဲက အဖိုးကြီးတစ်ယောက်ကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ ဦးစိန်ဂင်းဆိုတာ ကေခိုင်ချက်ချင်းသိလိုက်တယ်။ နောက်မှာ ကပ်လျက်ကအဖွားကြီးတယောက်ရပ်လို့။

သူတို့နှစ်ယောက်လုံးက ကေခိုင့်ကိုအံ့သြတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ကြည့်နေကြတယ်။ ပြန်းစားကြီးအိမ်ရှေ့ကိုရောက်လာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဘာလဲလို့စူးစမ်းနေကြပုံပဲ။

"ကလေးကို အရင်ပေးလေ ညီမ"

ခုနထွက်ကြည့်တဲ့မိန်းမက ကေခိုင့်လက်ထဲကကလေးကိုလှမ်းယူလိုက်တယ်။

"ချစ်စရာလေး တော်"

ကေခိုင်လှည်းပေါ်ကမဆင်းခင် အဖိုးကြီးနဲ့အဖွားကြီးရဲ့မျက်လုံးတွေက ကလေးဆီကိုရောက်သွားတာမြင်လိုက်တယ်။ လှည်းပေါ်ကဘယ်လိုဆင်းရမှန်းမသိတာနဲ့လက်နဲ့အသာထောက်ထိမ်းပြီးခုန်ချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှအိတ်နဲ့ခြင်းကိုယူမယ်လုပ်လိုက်တော့ အိတ်ကအအသားညိုညိုနဲ့လူငယ်တစ်ယောက်ဆီရောက်နှင့်နေပြီ။

"သမီးလာလာ အိမ်ထဲကိုဝင်"

အဖိုးကြီးအကွယ်မှာရပ်နေတဲ့ အဖွားကြီးကအရှေ့ကိုထွက်လာပြီးကေခိုင့်ကိုခေါ်တယ်။ ဒါဦးစိန်ဂင်းမိန်းမ ဒေါ်အုန်းရီပဲဖြစ်မယ်လို့ ကေခိုင်ယူဆလိုက်တယ်။

"ကဲကဲ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်ပြန်လုပ်ကြ"

ဦးစိန်ဂင်းက ဘေးကလူတွေကိုပြောလိုက်မှ အနားမှာလူတော်တော်များများရောက်နေတာကိုသတိထားလိုက်မိတယ်။ ခြံဝမှာတောင်ပြူတစ်ပြူတစ်နဲ့ကလေးသုံးယောက်လောက်ကို မြင်နေရတယ်။

အိမ်ထဲကိုတော့ အဖိုးကြီးနဲ့အဖွားကြီးရယ်၊ ကလေးချီထားတဲ့မိန်းမနဲ့ခြင်းဆွဲယူလာတဲ့ကောင်လေးရယ်ပဲဝင်လာခဲ့ကြတယ်။

"ကဲ....ထိုင်ကြဦး ပင်ပန်းလာမှာပေါ့"

အိမ်ကအပြင်ကကြည့်ရင်ရှေးဆန်ပေမယ့် အထဲမှာတော့ခေတ်မှီမှီ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိပါတယ်။ ဧည့်ခန်းကဆက်တီတွေဘာတွေနဲ့၊ မီးလုံးမီးချောင်းတွေအပြင် တီဗီတလုံးကိုပါတွေ့ရတယ်။

"နင်တို့လဲ အလုပ်သွားလုပ်ကြတော့.. ကြားလား"

အနားမှာယောင်လည်လည်လုပ်နေတဲ့ မိန်းမနဲ့ ကောင်လေးကိုပါ ဒေါ်အုန်းရီကနှင်ထုတ်လိုက်တယ်။ သူတို့ထွက်သွားမှ ဦးစိန်ဂင်းက

"မောင်သန်းထိုက်ဆီလာတာလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

ထင်သားပဲဆိုတဲ့ အကြည့်မျိုးနဲ့ အဖိုးကြီးနဲ့အဖွားကြီး အကြည့်ချင်းဖလှယ်လိုက်ကြတယ်။

"သူကတောတက်သွားတယ်ကွဲ၊ ဒါပေမယ့်မဝေးပါဘူး၊ ခုနေခါလူလွှတ်ခေါ်ခိုင်းလိုက်ရင် မနက်ဆိုရောက်မှာပါ ဒါမှမဟုတ် မနက်မှသွားခေါ်လဲရတယ်"

ထွက်လာတုန်းက ကိုသန်းထိုက်ဒီမှာရှိမရှိမသေချာဘူး၊ စွတ်ရွတ်ပြီးထွက်လာ

ခဲ့တာ။ ရှိတယ်ဆိုတော့ စိတ်အေးသွားရပေမယ့် အခုမှရုက်ဖို့သတိရပြီး ရှက်လာမိတယ်။ ကေခိုင့်ကို သူတို့ဘယ်လိုထင်ကြမလဲ မသိဘူး။

"သမီးဘယ်လိုလုပ်ချင်လဲ"

ခေါင်းငုံ့ပြီးငြိမ်သက်နေတဲ့ ကေခိုင့်ကိုဦးစိန်ဝင်းက မေးတယ်၊ ကေခိုင်ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိဘူး။

"မနက်မှပဲသွားခေါ်ခိုင်းလိုက်မယ်လေ၊ ညနေဆိုပြန်ရောက်မှာပဲ ခုနေခါဆိုရင်သွားခေါ်တဲ့သူက မိုးကြီးချုပ်မှသူ့ဆီရောက်မယ်"

"အဆင်ပြေသလိုစီစဉ်ပါ၊ ကေခိုင်ဘာမှမပြောတတ်ပါဘူး"

"သမီးနာမည်ကကေခိုင်တဲ့လား"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင့်"

"နာမည်နဲ့လူနဲ့လိုက်တယ်နော်၊ နာမည်လှလဲလှ လူလဲလှတယ်"

ဘေးကအကဲခတ်နေတဲ့ အဖွားကြီးကဝင်ပြောတယ်။

"လာပါဦးသားလေး၊ ဖွားဖွားဆီလာမလား"

မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်နဲ့ပတ်ဝန်းကျင်ကိုစူးစမ်းနေတဲ့သားလေးကိုဒေါ်အုန်းရီကခေါ်တယ်။ မျက်နှာစိမ်းနေတော့ ကလေးကအင်တင်တင်လုပ်နေတယ်။

"အဖွားကြီးကလဲ ဒီတိုင်းခေါ်လို့ဘယ်ရမလဲ၊ မုန့်လေးဘာလေးကျွေးခေါ်မှပေါ့"

ဦးစိန်ဝင်းကပြောလိုက်တော့မှ ဒေါ်အုန်းရီနောက်ဖေးဖက်ပြေးဝင်ပြီး မုန့်ပုံးတစ်ပုံးနဲ့ပြန်ထွက်လာတယ်။

"အငယ်လေးလာတုန်းက ကန်တော့ထားတာလေ၊ အခုတော့အသုံးဝင်ပြီ"

အငယ်လေးတဲ့၊ ကိုသန်းထိုက်ကတခါတလေ မောင်ကျော်သူ့ကို ဒီလိုပဲခေါ်တတ်တယ်။

"မောင်ကျော်သူ လာသွားတယ်လား"

"အေးကွဲ့ သမီးကအငယ်လေးနဲ့လဲသိတယ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်ရှင့်"

"အော်.......ဒီလိုလား"

ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ရောက်လာတဲ့ မိန်းကလေးက သားနှစ်ယောက်လုံးနဲ့သိတယ်ဆိုတော့ အံ့သြနေကြပုံရတယ်။

"ကဲပါ ဒါတွေနောက်မှပြော၊ လာလာကလေး ဒီမှာမုန့်တွေရှိတယ် အရေးထဲအဖုံးကကျပ်နေတယ် အဖိုးကြီးလုပ်ပါဦး"

မုန့်ပုံးအဖုံးကကျပ်နေလို့ ဦးစိန်ဝင်းကဖွင့်ပေးရတယ်။ ကေခိုင်ကတော့ဘာလုပ်လို့ဘာပြောရမှန်းမသိတာနဲ့ အဖိုးကြီးနဲ့အဖွားကြီးကိုပဲလိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ သားလေးကတော့ မုန့်တွေမြင်လို့အဖွားကြီးရှေ့ရောက်သွားပြီ။

"သားနာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ"

"ဟို........သားသားလို့ပဲခေါ်နေတော့ နာမည်အခုထိမပေးရသေးဘူး"

"ဟောတော်"

အဖွားကြီးရင်ဘတ်ဖိသွားတယ်။ ကေခိုင့်ကိုလဲနားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်သွားပုံ

ရတယ်၊ အဖိုးကြီးကတော့

"အေးလေ သားသားဆိုလဲ သားသားပေါ့ ခေါ်လို့ကောင်းသား၊ ကျောင်းအပ်တဲ့ အရွယ်မှမဟုတ်သေးတာကွာ"

သူတို့ကိုကြည့်ရတာ ကေခိုင်တို့သားအမိအပေါ်ကိုလိုက်လိုက်လျှောလျှောနဲ့ လိုလိုချင်ချင်ရှိတာမြင်ရလို့ ကေခိုင်ကျိပ်ပြီးဝမ်းသားရတယ်။ အခုအိမ်မှာမရှိတဲ့လူနှစ်ယောက်နဲ့သိပါတယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးအပေါ်မှာသံသယထားကြပုံမရဘူး။

"သမီးခဏနားပြီးရင်ရေချိုးသိလား၊ ရေပြောင်းမြေပြောင်းဆိုတော့ မိုးချုပ်မှရေချိုးရင်မကောင်းဘူး၊ ကလေးကတော့မပူနဲ့ ဒီမှာအဆင်ပြေနေပြီ"

ဟုတ်ပါရဲ့ သားကတော့ဒေါ်အုန်းရီပေါင်ပေါ်မှာထိုင်ရင်း မုန့်တွေတခုပြီးတခုစားနေပြီ။ အကြောက်အလန့်လဲရှိတော့ပုံမရဘူး။

ကေခိုင်လဲရေချိုးချင်နေတယ်။ ကားစီးလာရလို့ညောင်းညာနေရတဲ့အပြင် ချွေးတွေဖုန်တွေတလုံးလုံးနဲ့ဆိုတော့နေရခက်နေတယ်။ ခဏနေတော့အခုနထွက်ကြိုတဲ့မိန်းမကိုခေါ်ပြီး ကေခိုင်ရေချိုးဖို့လုပ်ခိုင်းတယ်။ ဟင်းကောင်းကောင်းလုပ်ဖို့ ဦးစိန်ဝင်းကမှာနေသံလဲကြားရတယ်။

သားကိုတော့ ရေချိုးမပေးတော့ဘူး။ ရေပတ်တိုက် အဝတ်လဲပြီးတော့ ဒေါ်အုန်းရီလက်ထဲကိုပြန်အပ်လိုက်တယ်။

အပေါ်ကအခန်းတခုထဲကိုကေခိုင့်အိတ်တွေပို့ပေးထားလို့ ရေချိုးပြီးတော့ အဲဒီမှာပဲအဝတ်အစားလဲလိုက်တယ်။ သနပ်ခါးတော့မလိမ်းတော့ပါဘူး။

ကေခိုင်အဝတ်လဲပြီး အောက်ကိုပြန်ဆင်းလာတော့ မှောင်ရီပျိုးနေပြီ။

"မောင်ထွေးရေ ဆီရှိတယ်မဟုတ်လား ၊ မီးစက်မောင်းကွာ မြို့ကလူတွေက မှောင်ရင်နေတတ်မှာမဟုတ်ဘူး"

အခုနကေခိုင်တို့ကိုလာကြိုတဲ့ကောင်လေး အိမ်နောက်ဖေးဖက်ကိုထွက်သွားပြီးတော့မီးစက်သံတထုတ်ထုတ်နဲ့မြည်လာတယ်။ ပြီးတော့မှမီးခလုပ်တွေလိုက်ဖွင့်ပေးလိုက်တော့ အိမ်ထဲမှာလင်းလင်းချင်းချင်းဖြစ်သွားတယ်။ ပြီးတော့မှကေခိုင်တို့သားအမိကိုထမင်းကျွေးတယ်။ ဟင်းကသုံးလေးမျိုးနဲ့ဆိုတော့ ကေခိုင်အားတောင်နာတယ်။

အဖိုးကြီးနဲ့အဖွားကြီးကတော့ ကေခိုင်မရောက်ခင်ကထဲကစားပြီးကြပြီတဲ့။ လူကြီးတွေဆိုတော့ အစာမကျေမှာစိုးလို့စောစောစီးစီးစားကြတယ်ဆိုလားပဲ။

ကေခိုင်ထမင်းစားပြီးလို့ အိမ်ရှေ့ခန်းထွက်လာတော့ တီဗီဖွင့်ပြီးကြည့်နေကြတယ်။ ကလေးတချို့လဲပါတယ်။ ဒီအိမ်မှာတော့ကလေးနဲ့ပတ်သက်တာမတွေ့ရဘူး။ အိမ်နီးနားချင်းတွေပဲဖြစ်ရမယ်။ အဖိုးကြီးနဲ့အဖွားကြီးကတော့ ခေါင်းရင်းဖက်ကဖျာတချပ်နဲ့ထိုင်လို့။ ကေခိုင်မယောင်မလည်နဲ့သူတို့အနားမှာပဲသွားထိုင်နေလိုက်တယ်။

"ရှေ့တိုးလေသမီး၊ ရေနွေးကြမ်းသောက်၊ စားလို့ကောင်းရဲ့လား"

"ကောင်းပါတယ်ရှင့်"

"ကလေးရော စားရဲ့လား"

"သူကတော့သိပ်မစားဘူး၊ မုန့်တွေစားတာများသွားလို့ဖြစ်မယ်"

"ပျင်းနေရင် တယ်လီဗီးရှင်းသွားကြည့်နေလေ"

"မကြည့်တော့ပါဘူး"

"အင်းပေါ့လေ မြို့ကလူတွေအတွက်တော့ ရိုးနေပြီပေါ့၊ ဒီမှာတော့ မီးစက်မောင်းတဲ့နေ့တွေလောက်ပဲကြည့်ရတာ"

"သူတို့က"

"အိမ်သားတွေလဲပါတယ်၊ အိမ်နီးနားချင်းကလေးတွေလဲပါတယ်လေ"

စကားပြောရင်း အဖိုးကြီးနဲ့ အဖွားကြီးက ကေခိုင့်ကိုအရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ အကဲခတ်နေကြတာ သတိထားမိတယ်။ ကေခိုင်လဲမထူးတော့တဲ့အတူတူသိချင်တဲ့ မေးခွန်းတခုကိုမေးကြည့်လိုက်မိတယ်။

"ဒီကဘဘနဲ့ကြီးကြီးက ကေခိုင့်ကိုတခါမှမမြင်ဖူးပဲ မသိပဲနဲ့ဘာလို့ လက်ခံရတာလဲဟင်၊ ကိုသန်းထိုက်ပြောပြထားလို့လား"

"တခါမှမပြောဖူးဘူးကွဲ့ "

"ဒါဆို"

အဖိုးကြီးနဲ့အဖွားကြီး အကြည့်ချင်းဖလှယ်လိုက်ကြတယ်။ ပြီးတော့ အဖွားကြီးက ထိုင်ရာကထပြီးအတွင်းခန်းကိုဝင်သွားတယ်၊ နောက်စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ်ကိုင်ပြီးပြန် ထွက်လာတယ်။ ဓါတ်ပုံအယ်ဘမ်လေးတစ်ခု စာမျက်နှာတခုကိုလှန်ပြီးတော့ ကေခိုင့်ကို လှမ်းပေးတယ်။

"ဒီမှာကြည့်"

"အို"

ဟောင်းနွမ်းနေတဲ့ဓါတ်ပုံထဲမှာ ကလေးငယ်တစ်ယောက် သားတို့အရွယ်သာသာပဲ ရှိတယ်။ ထူးခြားတာကသားနဲ့တထေရာထဲတူနေတာပဲ။

"အဲဒါ မောင်သန်းထိုက်လေ"

"ရှင်"

ကေခိုင့်ဘေးမှာထိုင်နေတဲ့ သားလေးက ကေခိုင့်လက်ထဲကဓါတ်ပုံအယ်ဘမ်ကိုလှမ်း ဆွဲပြီးကြည့်တယ် ပြီးတော့ ပုံကိုလက်ညှိုးနဲ့ထိုးပြီး..

"သားသား.........သားသား"လို့ပြောတယ်။

"ဒီထက်ကောင်းတဲ့ သက်သေရှိဦးမလားကွဲ့၊ လှည်းပေါ်ကကလေးကိုလှမ်းမြင်လိုက် ကထဲက အမေသိတယ်၊ အဖိုးကြီးလဲသိတယ်"

ကေခိုင်ရှက်ရွံ့စွာခေါင်းငုံ့ထားလိုက်မိတယ်။

"သားလေး.........ဒီလိုမလုပ်ရဘူးလေ၊ ဒီကိုလာ ဖွားဖွားပြမယ်"

သားလေးကဓါတ်ပုံစာအုပ်ကို တဖျတ်ဖျတ်အတင်းလှန်နေလို့ ဒေါ်အုန်းရီက သူ့ဖက် ကိုလှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။ ညနေကကျွေးခဲ့တဲ့မုန့်မျက်နှာကြောင့်လား သွေးကစကားပြောလို့ လားမသိသားလေးက ဒေါ်အုန်းရီပေါင်ပေါ်ချက်ချင်းရောက်သွားတယ်။

"သမီး တို့ကဘယ်မှာတွေ့ကြတာလဲ"

"ဟို....သူ့အထဲကထွက်လာပြီး ရန်ကုန်မှာအလုပ်လာရှာတုန်းကပါ"

"အငယ်လေးဆီမှာ သွားနေတုန်းကလား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ သမီးတို့က အိမ်ချင်းကပ်လျက်ပါ"

"ဒ့ါကြောင့် အငယ်လေးကိုပါ သမီးကသိတာပေ့ါ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"အဖိုးကြီး ဘာတွေလျှောက်မေးနေတာလဲ၊ အဲဒါတွေကကျုပ်မေးရမှာတွေလေ"

သားနဲ့အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့ အဖွားကြီးက လှမ်းဟန့်လိုက်တော့ ဦးစိန်ဝင်းရက်ရယ်ရယ် လိုက်ပြီးတော့

"မင်းမှမအားတာကွာ၊ ငါလဲသိချင်တာပေ့ါ"

သူတို့ကိုကြည့်ရတာ ကေခိုင်တို့သားအမိကိုကြည်ကြည်ဖြူဖြူလိုလိုလားလားရှိပုံပဲ။

"သမီးမှာကလေးရှိတာ မောင်သန်းထိုက်သိသလား"

"သိပါတယ်ရှင့်"

"မိုက်လိုက်တဲ့ကောင် တွေ့မှနာရင်းရိုက်ဦးမယ်"

"ရှင့်သားအကြောင်းလဲသိသားနဲ့၊ စိတ်ထင်ရာတစွတ်ထိုးလုပ်တတ်တာ ရှင့်အတိုင်းပဲ၊ ထင်တော့ထင်သားပြန်ရောက်ကထဲက မူမှမမှန်တာ"

"ငါလဲထူးပါတယ်လို့တော့ထင်သား၊ ကလေးမကိုထားခဲ့ပြီးမှ သူဂဏာမငြိမ်ဖြစ်နေတာ ဖြစ်မယ်"

"အိမ်ကိုကပ်တယ်မရှိပါဘူး သမီးရယ်၊ လုပ်စရာရှိတာလုပ်တယ် လယ်ချိန်ယာချိန်ဆို ရင်အိမ်မှာနေတယ်၊ ပြီးတာနဲ့တောထဲသွားနေတော့တာပဲ"

ကေခိုင်ရယ်ချင်သွားတယ်။ ကိုသန်းထိုက်ဘာလို့ကေခိုင့်ကိုထားခဲ့ရတယ်ဆိုတာကို သာဆက်မေးရင် ကေခိုင်ဖြေရခက်ပြီ။ အခုတော့အဖိုးကြီးအဖွားကြီးက ကေခိုင်သူတို့သားကို အပြစ်မမြင်အောင် သားဖက်ကနေပိုင်းပြီးဖြေရှင်းပေးနေကြတော့ စကားစကပျောက်သွား တယ်။ တော်ပါသေးရဲ့။

"အမေလဲရိပ်မိတယ်၊ ကိုယ်မွေးထားတဲ့သားပဲ သူ့စိတ်ထဲမှာထိခိုက်စရာတခုခုရှိမယ်လို့ ထောင်ကျခဲ့တဲ့ကိစ္စကြောင့်သူစိတ်ငယ်နေတယ်လို့ အစကထင်မိတာကိုး"

ကေခိုင်ဘာမှထပ်မပြောတော့ဘူး။ သူတို့အရှိန်နဲ့သူတို့ပဲလွှတ်ထားလိုက်တယ်။ ဒါမှ ကေခိုင်မပြောချင်တာတွေ မပြောရမှာလေ။

"အစကတော့မောင်ထွေးကိုလွှတ်မလားလို့ ခုတော့ငါကိုယ်တိုင်လိုက်သွားမယ်"

"ပြေပြေလည်လည်ပြောပြီးခေါ်ခဲ့နော်၊ အဖိုးကြီးရိုက်မောင်းပုတ်မောင်းတွေလုပ်မနေ နဲ့ဦး"

"အေးပါကွာ၊ မင်းနေမကောင်းဘူးပြောပြီးခေါ်လာခဲ့မယ်"

"ဟာ.......ဘာဘာကလဲမပြောကောင်းမဆိုကောင်း"

"ရပါတယ်သမီးရဲ့၊ ဒါမှဒီကောင်ပြန်လာမှာ"

သူတို့တက်ကြွနေတာကိုကြည့်ပြီး ကေခိုင်တောင်မှရင်ခုန်ချင်သလိုလိုဖြစ်လာတယ်။ ရည်ရွယ်ချက်မဲ့စွာနဲ့စိတ်နောက်ကိုယ်ပါလုပ်ပြီးလာခဲ့တဲ့ ခရီးမှာကေခိုင်မရှုံးနိမ့်သေးဘူးလို့ပဲ ယူဆရတော့မှာပေ့ါ။

"သူ့ကိုသွားခေါ်ရမှာက ဝေးသလားဟင်"

"သိပ်မဝေးပါဘူး၊ လှည်းနဲ့သွားရင် သုံးနာရီလောက်ပဲကြာမှာပါ"

"ကေခိုင်လိုက်ခဲ့လို့ရမလား"

အဖိုးကြီးနဲ့အဖွားကြီးတစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကြပြန်တယ်။

"လမ်းကတော့အဆိုးကြီးမဟုတ်ပါဘူး၊ တခြားမိန်းကလေးတွေလဲသွားနေကြတာပဲ ဒါပေမယ့် သမီးကမြို့သူဆိုတော့ ဖြစ်ပါ့မလား"

"ရပါတယ် လှည်းနဲ့သွားမှာဆို"

"အေးပါကွယ်၊ ဒါဆိုလဲ မနက်စောစောထသွားကြတာပေါ့၊ ဒါဆိုသမီးလဲသက်သာမယ် နွားတွေလဲနေမပူတော့သွက်သွက်သွားလို့ရတယ်"

ကေခိုင့်ကိုသာဖြုန်းစားကြီးမြင်လိုက်ရရင် ကိုသန်းထိုက်ဘယ်လိုနေမလဲဆိုတာကေခိုင် သိပ်သိချင်တာပဲ။ တဖွေ့သရဲမြင်လိုက်ရသလို လန့်ကောင်းလန့်သွားနိုင်တယ်။

ကေခိုင်မတွေးရဲတဲ့အတွေးတခုရှိတယ်။ ကိုသန်းထိုက်ကေခိုင့်အပေါ်မှာ သဘောထား ဘယ်လိုရှိမလဲဆိုတာပဲ။ အလိုဆန္ဒအတွက်ခဏတာသာယာမှုရှာခဲ့ရုံပဲလား ဒါမှမဟုတ် သူ ကေခိုင့်ကိုတကယ်ချစ်ခဲ့စွဲလမ်းခဲ့တာလားဆိုတာပဲ။ ဒါတွေကလဲမနက်ဖြန်ဆိုရင် အဖြေပေါ် တော့မှာပါ။ ကြိုမတွေးထားချင်ပါဘူး။

ကေခိုင်ငြိမ်နေတော့ အဖိုးကြီးနဲ့အဖွားကြီးလဲငြိမ်သွားတယ် နဲနဲကြာတော့မှ

"အိပ်ချင်နေပြီလား၊ ခရီးလဲပန်းလာကြတော့"

"မအိပ်ချင်သေးပါဘူး၊ အစောကြီးရှိသေးတာပဲ"

"ဟုတ်ပ မြို့ကလူတွေကတော့ညဥ့်နက်မှအိပ်တတ်ကြတာ။ ဒို့တောမှာတော့ မနက် အလုပ်လုပ်နိုင်အောင်စောစောအိပ်ကြရတယ်"

နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ ခုနစ်နာရီကျော်ပဲရှိသေးတယ်။ သားကလဲတလမ်းလုံးအိပ် လာတော့အိပ်ရေးဝနေတယ်။ အိပ်ချင်တဲ့ပုံမပြဘူး။ ကြည်ကြည်လင်လင်ပဲ။

"အဖိုးကြီးကတော့အပေါ်ကဘုရားခန်းရှေ့မှာအိပ်တယ်၊ သမီးနဲ့ငါ့မြေးကတော့အမေ နဲ့လာအိပ်ကြပေါ့ ဟုတ်လား"

သူတို့ဆီရောက်မှတော့ သူတို့စီစဉ်သလိုပေါ့။ ကေခိုင့်ကိုကလေးပြန်ပေးပြီးဒေါ်အုန်းရီ ကအပေါ်ထပ်တက်ပြီးအိပ်ယာပြင်တယ်။ ကေခိုင်နဲ့ဦးစိန်ဝင်း ဟိုအကြောင်းဒီအကြောင်း စကားစပ်မိစပ်ရာပြောဆိုကြရင်း နာရီဝက်လောက်ကြာတော့မှ ပြန်ဆင်းလာတယ်။

"အိပ်ချင်ရင်ပြောသမီးရေ၊ အဆင်သင့်ပဲ"

ကေခိုင်မအိပ်ချင်သေးပါဘူး၊ ခရီးပန်းနေပေမယ့် စိတ်ကကြည်လင်နေတယ်။ မနက်ဖြန် ကိုစိတ်စောနေတာကြောင့်လဲဖြစ်နိုင်တယ်။

ညရှစ်နာရီခွဲလောက်ကျတော့ ကေခိုင်တို့သားအမိကိုအတင်းအိပ်ခိုင်းတယ်။

"အိပ်တော့သမီး၊ မနက်ကျရင်လဲအစောကြီးထရဦးမှာ နေမထွက်ခင်သွားရမှာ အိပ်ရေး ဝအောင်အိပ်ရမယ်"

အတင်းပိုင်းပြီးတိုက်တွန်းကြတာနဲ့. ကေခိုင်နဲ့သားလေးအိပ်ရာဝင်ရတယ်။ ခေါင်းအုံး အသစ်စောင်အသစ်ခြင်ထောင်အသစ်နဲ့ပြင်ထားတဲ့ အိပ်ရာကိုကြည့်ပြီး ကေခိုင်တခါထပ်ပြီး အားနာရပြန်တယ်။ ဒါပေမယ့်အဖေနဲ့အမေကဧည့်ဝတ်ကျေသလောက်သူတို့သားကြီးက ဘယ်လိုလုပ်ဦးမယ်ဆိုတာမသိရသေးတော့ ဝမ်းမသာနိုင်သေးဘူး။

သားကတော့ကလေးဆိုတော့ ခဏလေးနဲ့အိပ်ပျော်သွားတယ်။ ကေခိုင်သာအိပ်ရာထဲ ကတလူးလူးတလိမ့်လိမ့်နဲ့အပြင်ဖက်ကဒေါ်အုန်းရီဘုရားရှိခိုးနေတာ။ ပရိတ်ရွတ်နေတာတွေ ကိုစိတ်ကလိုက်ဆိုနေမိတယ်။ ကေခိုင်သုံးတဲ့နည်းမဆိုးပါဘူး စိတ်ကနေလိုက်ဆိုရင်း စိတ်ငြိမ် သွားပြီး အိပ်ပျော်သွားတယ်။

အိပ်ပျော်သွားတော့လဲ ခဏလေးလိုပဲ။ ဒေါ်အုန်းရီလာနှိုးတော့မနက်ငါးနာရီထိုးလုပြီ။
"သမီးထထ"
ကေခိုင်လူးလဲထလိုက်တဲ့အချိန်မှာ သားလဲနိုးသွားတယ်။ အိပ်မှုန်စုံမွှားနဲ့မဟုတ်ဘဲ ကြည်ကြည်လင်လင်လေးငုတ်တုပ်ထထိုင်တယ်။ ကေခိုင်စိတ်ကူးတခုပေါ်လာတယ် သားကိုပါ ခေါ်သွားဖို့။ ဒါ့ကြောင့်သားကိုလက်ဆွဲပြီးခြင်ထောင်ထဲကထွက်လိုက်တယ်။
"ဟော.........ငါ့မြေးတောင်နိုးနေမှပဲ၊ လာလာကလေးလာ မုန့်စားရအောင်"
မျက်နှာသစ်၊ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီးတော့ ထမင်းကြော်စားတယ် ကော်ဖီလဲသောက် လိုက်တယ်။ ဒေါ်အုန်းရီကတော့လမ်းမှာစားဖို့ထမင်းချိုင့်ထည့်နေတယ်။ ကေခိုင်ကတော့ ကိုယ့်အကြံနဲ့ကိုယ်ဆိုတော့ စားပြီးတာနဲ့အဝတ်လဲလိုက်တယ်။ သားလေးကိုလဲအဝတ်လဲ ပေးလိုက်တယ်။ သားအမိနှစ်ယောက်အဝတ်အစားလဲပြီးအောက်ကိုဆင်းလာတော့ အားလုံး အံ့သြကုန်ကြတယ်။
"ကလေးကိုခေါ်သွားမလို့လား"
"ဟုတ်ကဲ့"
သူတို့ကသဘောမတူကြဘူး ဒါပေမယ့်ကေခိုင်ကလဲခေါင်းမာမာနဲ့ခေါ်မယ်ဆိုတော့ လက်လျှော့လိုက်ကြတယ်။ ဦးစိန်ဂင်းကခေါင်းတခါခါလုပ်ရင်း
"မောင်ထွေးရေ လှည်းကိုကောက်ရိုးထူထူထပ်ခင်းကွာ၊ မအုန်းရီ ငါ့ဖဲထီးယူပေး လမ်း မှာနေပူဦးမယ်"
ဒီလိုနဲ့ကေခိုင်တို့သားအမိအောင်မြင်စွာနဲ့လှည်းပေါ်ကိုရောက်သွားတယ်။ အိမ်ကနေ ထွက်တော့နေလုံးကအရှေ့ဖျားမှာပြူစပြုနေပြီ။ နေတက်လာရင်ပူမှာစိုးလို့ ဦးစိန်ဂင်းက မောင်ထွေးကိုခပ်သွက်သွက်လေးမောင်းခိုင်းတယ်။
လှည်းကမနေ့တုန်းကကေခိုင်လျှောက်ခဲ့တဲ့လမ်းကြီးအတိုင်းမောင်းသွားပြီးတော့ အဂေးပြေးလမ်းမကိုဖြတ်ပြီးဟိုးခပ်ဝေးဝေးမှာမြင်နေရတဲ့ တောင်ကုန်းနဲ့တောတန်းတွေဆီကို ဦးတည်သွားနေတယ်။
"အဲဒီကိုသွားရမှာလား ဘဘ"
"မဟုတ်သေးဘူးကွဲ့. အဲဒါကတောင်ကတုံးတွေ အဲဒီဘေးကပတ်ပြီးသွားရမှာ၊ ဟိုဖက် မှာတော့သစ်ပင်တွေရှိတယ် တောလဲထူတယ်"
တောထူတယ်ဆိုလို့. ကေခိုင်လန့်သွားပြီး
"ကျားတွေဘာတွေရှိလားဟင်"
"မရှိပါဘူးကွယ်၊ ဟင်းစားအကောင်လေးတွေလောက်ပဲရှိပါတယ်၊ ဟိုဖက်ရိုးမကြီးပေါ် မှာတော့ရှိမှာပေါ့"
"ဆင်ရောရှိလား"
"ဆင်တော့ရှိတယ်၊သစ်စခန်းတွေရှိတာကိုး"
တော်သေးတယ် တောကြီးမျက်မည်းဆိုလဲသွားတော့သွာရမှာပါပဲ။ အခုအဲလောက် မဆိုးဘူးဆိုတော့ တော်သေးတာပေါ့။

"ကိုသန်းထိုက်က အဲဒီမှာဘာလုပ်နေတာလဲဟင်"
"ဘာမှမလုပ်ဘူး"
"ရှင်"

"သူ.မိတ်ဆွေတွေပိုင်တဲ့ သစ်ကွက်တွေရှိတယ်လေ၊ အဲဒီမှာသွားပြီးတဲတလုံးနဲ.မုဆိုး
လုပ်နေတာ"

သေနတ်ကြီးတလက်နဲ.ကိုသန်းထိုက်ရဲ.မုဆိုးပုံစံကိုမျက်လုံးထဲမြင်ယောင်လာတယ်။
သူ.ပုံစံနဲ.တော့လိုက်ပါတယ်။ ဦးစိန်ဂင်းကဆက်ပြောတယ်။

"စီးပွားဖြစ်တော့မဟုတ်ပါဘူး၊ အပျော်ပေါ့ နောက်ပြီးဒီဘက်က မြေကွက်တွေမှာရာဘာ
ပင်စိုက်မလို.ဆိုလားပဲ လေ့လာနေတာတဲ့"

မနက်ခင်းကအေးအေးမြမြလေးနဲ.နေလို.ကောင်းတယ်။ နှင်းငွေ.တွေနဲ.လှည်းလမ်း
ကြောင်းကဖုန်သိပ်နေတော့ဖုန်လဲမထဘူး။ ခပ်သွက်သွက်မောင်းတဲ့အရှိန်ကြောင့်တိုးဝင်နေတဲ့
လေနုအေးကကေခိုင့်စိတ်ကိုကြည်လင်စေတယ်။ သားလေးတောင်ပျော်လို.။

ဦးစိန်ဂင်းပြောသလိုပါပဲ အပင်ပုကလေးတွေပဲရှိတဲ့တောင်ကတုံးတွေကိုကျော်လိုက်တဲ့
အခါသစ်ပင်တွေနဲနဲထူလာပြီးလူသွားလူလာရှင်းတဲ့တောလမ်းထဲကိုရောက်သွားတယ်။
တခါတလေတော့အိမ်ကလေးတွေတချို.နဲ. သစ်တင်ကားကြီးတွေတွေ.ရတယ်။

"တော်တော်လိုသေးလားဟင်"

ဦးစိန်ဂင်းနာရီကို မြောက်ကြည့်လိုက်ပြီးတော့

"ခုအရှိန်အတိုင်းသွားရင် နေထန်းတဖျားလောက်ပေါ့ သမီးရယ်"

"အဲတော့........အကြာကြီးပါလား"

သမီးညောင်းရင် ခဏနားလိုက်မယ်လေ။

"ရတယ် မနားပါနဲ.၊ မညောင်းပါဘူး"

ကေခိုင်မြန်မြန်ရောက်ချင်နေပြီ။ မြန်မြန်ရောက်ပြီးတော့ကိုသန်းထိုက်နဲ.မြန်မြန်တွေ.
အဖြေတခုကိုမြန်မြန်ရချင်တယ်။

စိတ်ကလောလာတော့မှ လှည်းကနှေးသွားတယ်။ တောထဲကိုဝင်လာပြီလေ။ လမ်းက
မညီတော့ဘူး အတက်အဆင်းတွေများလာသလိုချောင်းတွေလဲဖြတ်ရတော့ ထွက်ခါစကလို
မမြန်တော့ဘူး။ မြန်မြန်မောင်းဖို.ပြောချင်ပေမယ့် ပင်ပင်ပန်းပန်းသွားနေရတဲ့ နွားကြီးတွေကို
သနားသွားတာနဲ. မပြောဖြစ်တော့ဘူး။

လမ်းကလဲ အစတုန်းကစိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပေမယ့် ကြာလာတော့မြင်ကွင်းတွေက
အသစ်အဆန်းမဟုတ်တော့ဘူး။ သစ်ပင်တွေချည်းပဲမြင်နေရလို.ကြာတော့ညီးငွေ.လာတယ်။
မြင်မြင်သမျှကိုအထူးအဆန်းလိုလိုက်ကြည့်နေတဲ့ သားလေးတောင်အိပ်ငိုက်နေပြီ။ ကေခိုင့်
ပေါင်ပေါ်ခေါင်းတင်ပြီးမှေးနေတယ်။ အတက်အဆင်းတွေမရှိတဲ့လမ်းအဖြောင့်ဆိုရင် ကေခိုင်
အိပ်ပျော်သွားလောက်တယ်။ ရှေ.တကွေ.ဆိုရောက်တော့မယ်လို. မောင်ထွေးကလှည့်ပြောတဲ့
အချိန်မှာ သားလေးကလုံးဝကိုအိပ်ပျော်နေပြီ။

ကေခိုင်လဲရင်ဒိတ်ကနဲခုန်သွားတယ်။ နှစ်တွေအများကြီးခွဲခွာနေရတဲ့သူနဲ.ပြန်တွေ.ရ
တော့မယ်လေ။ ကေခိုင့်ကိုသူဘယ်လိုသဘောထားမလဲဆိုတာလဲမသေချာဘူး။ ဒီအထိလိုက်
လာတဲ့မိန်းမဆိုပြီးအထင်သေးသွားမှာကိုလဲ ကေခိုင်စိုးရိမ်မိတယ်။

မောင်ထွေးပြောသလိုပါပဲ တောင်ပူစာလေးတခုကိုကွေ.ဂိုက်လိုက်ပြီးတဲ့နောက်မှာ
တော့သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဆောက်ထားတဲ့တဲအိမ်လေးတလုံးကိုတွေ.လိုက်ရတယ်။ တဲရယ်လို.
ဖြစ်ရုံဆောက်ထားတာမဟုတ်ဘူး သေသေချာချာကိုခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ဆောက်ထားတဲ့အိမ်ကလေး။

အိမ်ရှေ.မှာလှည်းရပ်လိုက်တော့ ကေခိုင်ရုတ်တရက်မဆင်းရဲသေးဘူး။ အိပ်ပျော်နေ

ရာကလန့်နိုးလာတဲ့သားလေးကလဲ အီနေလို့ချော့ရသေးတယ်။

"အစ်ကိုရေ အစ်ကို"

"ဟေ့........မောင်သန်းထိုက်"

ဦးစိန်ဂင်းနဲ့မောင်ထွေးက တကြော်ကြော်အော်ခေါ်ပေမယ့် အထဲကထူးသံထွက်မလာဘူး။

"ဒီကောင်ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေပြန်လဲမသိဘူး"

ထူးသံမကြားရလို့ဦးစိန်ဂင်းကတံခါးကိုတွန်းဖွင့်ပြီး အိမ်ထဲဝင်သွားတယ်။ မောင်ထွေးကလဲအိမ်ပြင်ကနေပတ်ပြီးနောက်ဖက်ကိုသွားကြည့်တယ်။ ကေခိုင်ကတော့မယောင်မလည်နဲ့လှည်းပေါ်မှာပဲဆက်ထိုင်နေမိတယ်။

"မရှိဘူးကွဲ့၊ အပြင်များသွားသလားမသိဘူး ခက်တော့ခက်နေပါပြီ"

ခပ်ညည်းညည်းလေးပြောရင်းကေခိုင့်ကိုဦးစိန်ဂင်းက အားနာတဲ့မျက်နှာနဲ့ကြည့်တယ်။ အိမ်ပြင်ဘက်ကပတ်လာတဲ့မောင်ထွေးက အိမ်ထဲတခေါက်ဝင်သွားပြီးပြန်ထွက်လာတော့.

"အဖေးကြီးတော့မသွားလောက်ဘူးဦးကြီးရဲ့ မီးဖိုပေါ်မှာထမင်းဟင်းတွေချက်ထားတာတွေ့တယ်၊ ပူပူနွေးနွေး"

"ဒါဆိုရင်ကြာမယ်မထင်ဘူး၊ အထဲကပဲစောင့်ကြရအောင်လာလေသမီး ဆင်းခဲ့တော့"

ကိုသန်းထိုက်မရှိဘူးဆိုတော့မှကေခိုင်ရဲရဲတင်းတင်းဆင်းလိုက်တယ်။

"ဒီမှာထိုင် မမ"

မောင်ထွေးကပျာပျာသလဲဖျာတချပ်ယူခင်းပေးတယ်။ ပြီးတော့နောက်ဖက်ကိုဝင်သွားပြီးရေနွေးခါတ်ဘူးနဲ့ပန်းကန်တွေယူပြီးပြန်ရောက်လာတယ်။

"သမီးဘယ်လိုလုပ်ချင်သလဲ၊ ဒီတိုင်းဆိုသူပြန်လာတော့မှာပါ စောင့်မယ်မဟုတ်လား"

"စောင့်ရတော့မှာပေါ့၊ လာပြီးမှပဲ"

"ဒါဆိုမောင်ထွေးလှည်းပေါ်က ထမင်းချိုင့်တွေချကွာ၊ ထမင်းစားချိန်တောင်ရောက်နေပြီ"

ကေခိုင်မဆာသေးပေမယ့် တောကလူတွေကစောစောစားတတ်တော့ အားနာတာနဲ့ငြင်းမနေတော့ဘူး။ ကေခိုင်ကမိန်းကလေးပီပီစားဖို့သောက်ဖို့ထပြင်ဆင်ပေးပေမယ့် မောင်ထွေးကလက်မခံဘူး။

"အစ်မကလဲ နေပါစေ၊ ကျွန်တော်လုပ်မှာပေါ့"ဆိုပြီးအတင်းလုပ်တယ်။ စိတ်ကမဆာဘူးထင်ပေမယ့် တလမ်းလုံးလှည်းစီးလာရတော့ မနက်ကစားလာတာတွေကြေကုန်ပြီထင်ပါတယ် စားတော့လဲစားကောင်းသားပဲ။

ရွာကထည့်ပေးလိုက်တဲ့ကြက်သားဟင်းနဲ့ ငါးပိကောင်ကြော်အပြင် ဘာသားမှန်းမသိတဲ့ဟင်းတခွက်နဲ့ပဲဟင်းပါတယ်။

"ဒါကအစ်ကိုချက်ထားတာ ယူလာတာ ဟဲဟဲ"

"သူပြန်လာရင်စားစရာမရှိဘဲ နေဦးမယ်"

"ကျန်ပါသေးတယ်အစ်မရဲ့၊ ကြီးတော်ကြီးကသူ့သားအတွက်ပါဟင်းတွေပိုထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်၊ စားအစ်မ"

"အဲဒါကဘာသားလဲဟင်"

"ကျွန်တော်လဲမသိဘူး၊ အစ်ကိုလာမှမေး"

စားသောက်ပြီးသွားတော့ မောင်ထွေးကနွားတွေအစာသွားကျွေးတယ်။ ကျွေးတယ်ဆို တာကလဲတကူးတကမဟုတ်ပါဘူး။ ကေခိုင်တို့ထိုင်လိုက်လာတဲ့လှည်းပေါ်ကကောက်ရိုးတွေ ဆွဲယူပြီးကျွေးလိုက်တာပါပဲ။ ကေခိုင်လဲသားကိုလက်ဆွဲပြီးဟိုနားဒီနားလျှောက်ကြည့်မိတယ်။ အိမ်နားတပိုက်ပေါ့၊ သိပ်အဝေးကြီးတော့မသွားရဲပါဘူး။ တောထဲမဟုတ်လားနောက်ပြီးတော့ ကိုသန်းထိုက်နဲ့ရုတ်တရက်တိုးရင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

"ဘယ်လဲမောင်ထွေး"

နွားနစ်ကောင်ကိုဆွဲလာတဲ့ မောင်ထွေးကိုမေးလိုက်တော့

"နွားရေတိုက်မလို့၊ ဟိုဖက်နားမှာချောင်းရှိတယ်၊ အစ်မပျင်းရင်လိုက်ခဲ့ပါလား"

"အေးလိုက်မယ်"

ကေခိုင်လဲဘာမှလုပ်စရာမရှိတော့လိုက်သွားလိုက်တယ်။ ဦးစိန်ဝင်းကတော့ဆေးပေါ့ လိပ်ကြီးဖွာပြီးမှိန်းနေတယ်။ မောင်ထွေးကနွားတွေကိုရေတိုက်ရင်းတလက်စထဲ ရေပါချိုးပေး လိုက်တယ်။

"ဒါမှလန်းသွားမှာအစ်မရဲ့၊ညမမှောင်ခင်ရွာပြန်ရဦးမှာဆိုတော့ သူတို့သွားနိုင်မှဖြစ်မှာ"

ခုမှကေခိုင်သတိရတယ်၊ တကယ်လို့ပြန်ချိန်ရောက်တဲ့အထိ ကိုသန်းထိုက်ရောက် မလာသေးရင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ညမိုးမချုပ်ခင်ရွာပြန်ရောက်ဖို့ဆိုရင် နေမွန်းလွဲတာနဲ့ပြန်မှ ဖြစ်မှာ။ နောက်အကျဆုံးညနေသုံးနာရီလောက်ထွက်မှဖြစ်မှာလေ။ ကိုသန်းထိုက်အဲဒီလောက် အထိတော့နောက်မကျတန်ကောင်းပါဘူး။

"ခုတို့ပြန်မယ်ဆိုရင် ဘယ်အချိန်လောက်ပြန်ရောက်မလဲ မောင်ထွေး"

"ညနေမှပြန်လဲရပါတယ်၊ မမှောင်ခင်လမ်းမကြီးဆီရောက်ရင်ပြီးတာပဲ ဟိုဖက်ကတော့ လမ်းကောင်းပါတယ်"

ကိုသန်းထိုက်ဘယ်ကိုများသွားနေသလဲ။ လာတုန်းကလာခဲ့ပြီးတော့မှ ရင်ဆိုင်တွေ့ဖို့ ကေခိုင်မဝံ့မရဲဖြစ်ရတယ်။ ခုလိုမတွေ့ရပြန်တော့လဲ မတွေ့ဘဲမပြန်သွားချင်ဘူး။

"နေပူလာတော့မယ်အစ်မ၊ ပြန်ကြရအောင်"

မောင်ထွေးခေါ်လို့ပြန်လိုက်လာရပေမယ့် ကေခိုင်အိမ်ဖက်ကိုမသွားချင်ဘူး။ ကိုသန်း ထိုက်များပြန်ရောက်နေမလား အတွေးနဲ့ပါ။ အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့အိမ်ရှေ့မှာပုတီးစိပ်ရင်း လမ်းလျှောက်နေတဲ့ ဦးစိန်ဝင်းကိုပဲတွေ့ရတယ်။

"ဟော.........သမီးစိတ်မရှည်ပဲ ကိုယ်တိုင်လိုက်ရှာနေပြီလားလို့၊ အထဲဝင်နေလေ ဒါမှမဟုတ် ဟိုဖက်ကအရိပ်မှာသွားနေ ကလေးနေပူမယ်"

"ကျွန်တော်ဒီနားတပိုက်လိုက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်လေ၊ အစ်ကိုသွားတတ်တဲ့နေရာတွေ ကျွန်တော်သိပါတယ်"

"ဒါဆိုလဲသွားလေကွာ၊ အရမ်းဝေးရင်တော့သွားမနေနဲ့"

"စိတ်ချပါ ဝေးတဲ့ဆီမလိုက်ပါဘူး၊ ဒီနားတပိုက်ပဲလိုက်ကြည့်မှာပါ"

မောင်ထွေးထွက်သွားတော့ ဦးစိန်ဝင်းက လှမ်းမှာတယ်။

"ဟေ့မောင်ထွေး ငါရောက်နေတယ်လို့ပဲပြောနော်၊ ဧည့်သည်တွေလဲပါတယ်တို့ ဘယ်သူဘယ်ဂါလာတယ်ဆိုတာမပြောခဲ့နဲ့ဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ ဘကြီး"

ဟုတ်ကဲ့ဆိုပေမယ့် မောင်ထွေးနားလည်ပုံမရဘူး သူကလဲဒီအကြောင်းတွေသေသေ

ချာချာသိတာမှမဟုတ်တာ။

"သူကမောင်သန်းထိုက်နဲ့ ဒီဖက်မှာလိုက်နေဖူးတယ်လေ ၊ ဒီနားတဝိုက်ကျွမ်းကျင်တယ်"

"ဘဘတို့ဘယ်အချိန်ပြန်မလဲဟင်"

"ညနေသုံးနာရီလောက်ကျရင်သွားမယ်လေ၊ အဲဒီလောက်ဆိုမောင်သန်းထိုက်လဲပြန်ရောက်ပါပြီ၊ ထမင်းဟင်းချက်ထားတယ်ဆိုကထဲက သူပြန်လာစားမယ့်သဘောပေါ့၊ သူ့ပါတခါထဲခေါ်ပြီးပြန်မယ်လေ"

ကိုသန်းထိုက်ပြန်လိုက်ပါ့မလား၊ မသေချာဘူး။ သူကလူတမျိုးရယ်၊ ကေခိုင့်ကိုချစ်လှပါချည်ရဲ့ဆိုပြီးမှထားသွားတဲ့သူ့စိတ်ကို ကေခိုင်နားမလည်ဘူး။

"သူကပြန်လိုက်ပါ့မလား"

ဦးစိန်ဂင်းအံ့သြသွားတယ်။

"ဘာဖြစ်လို့မလိုက်ရမှာလဲ၊ ပြောမရရင်ရိုက်ခေါ်မှာပေါ့"

"ကေခိုင်ကသဘောအဖြစ်ပြောတာပါ ဘဘရယ်"

"ဒီကောင်ကစိတ်ကြီးပေမယ့် မိဘကိုရိုသေပါတယ်၊ ဘဘဒီနေ့ထိသူ့ကိုလက်နဲ့တောင်မရွယ်ဖူးဘူး၊ ရွယ်စရာလဲမလိုဘူး ဒီလောက်လိမ္မာတဲ့ကောင် ဒါပေမယ့်အခုတော့ရိုက်ရမလိုဖြစ်နေပြီ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲဘဘ"

"ငါ့သမီးကို ခလေးတစ်ယောက်နဲ့ထားပစ်ခဲ့တာတော့ ဘဘအရမ်းစိတ်ဆိုးတယ်"

"သူထားခဲ့ချင်လို့ထားခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး ဘဘရယ်"

"ဟင် ဘာဖြစ်လို့"

"နောက်တော့သမီးရှင်းပြပါ့မယ်၊ ခုတော့သူနဲ့တွေ့ပြီးပြတ်ပြတ်သားသားအဖြေတခုရချင်တယ်"

ဦးစိန်ဂင်းနားလည်ပုံမရဘူး၊ ဒါပေမယ့်ဘာမှတော့အတင်းထပ်မမေးဘူး။

"အေးလေ..........မင်းတို့ခေတ်လူငယ်တွေကိစ္စနားမလည်ပါဘူး၊ ဟိုကောင့်စိတ်ကလဲတမျိုးရယ်၊ ဟောဒီမြေးလေးကိုတော့ဘဘမြင်မြင်ချင်းသံယောဇဉ်ဖြစ်မိတယ်။ ဒီကလေးကမိတကွဲဖတကွဲနေရတာမျိုးကို မလိုချင်ဘူး"

ခလေးကိုကြည့်ပြီးတော့စိတ်မကောင်းတဲ့အမူအရာနဲ့ စကားဆက်မပြောတော့ဘဲဦးစိန်ဂင်းပုတီးကိုပြန်ကိုက်လိုက်တယ်။ ကေခိုင်လဲသားကိုဖက်ထားရင်းအတွေးနယ်ချဲ့မိတယ်။ ကေခိုင်ဒီကိုလာတာ မှန်သလားမှားသလားဆိုတဲ့အကြောင်း။

ကေခိုင့်ရဲ့မူလရည်ရွယ်ချက်က ဦးစိုးလွင်နဲ့ပြန်မပတ်သတ်ချင်လို့တနေရာရာမှာရှောင်နေဖို့ပဲ။ ရောက်ချင်ရာရောက်ဆိုပြီးတော့ဒေါ်လေးဆီကထွက်လာပြီးမှ လမ်းမှာစိတ်ကူးတမျိုးပေါက်ပြီး ဒီအထိရောက်အောင်လာမိတယ်။ ဦးစိုးလွင်အိမ်ရောက်တဲ့အခါ ကေခိုင်ထွက်သွားပြီဆိုတာသိရင်ဘယ်လိုနေမလဲသိချင်တယ်။ အပြင်ပန်းမှာတော့သူဘာမှမထူးခြားသလိုနေမှာပေါ့။ သဘောထားကြီးစွာလူကြီးလူကောင်းဆန်စွာနဲ့ စိတ်ထဲကတော့ ကေခိုင့်ကိုကြိမ်ပြီးဆဲဆိုနေမှာသေချာတယ်။

သူတို့ရွာကိုဘယ်လိုသွားရတယ်ဆိုတာ ကိုသန်းထိုက်ပြောပြခဲ့ဖူးတာကကေခိုင့်အာရုံထဲမှာ စွဲစွဲမြဲမြဲမှတ်မိနေတာကြောင့်လဲ ခုလိုကေခိုင်ရောက်အောင်လာမိတာဖြစ်မယ်။ မောင်

ကျော်သူလဲတခါပြောဖူးတယ်လို့ထင်တာပဲ။

ကိုသန်းထိုက်ကိုလိုက်ရှာတဲ့ မောင်ထွေးကနေ့ခင်းနှစ်နာရီကျော်မှပြန်ရောက်လာတယ် ဘယ်လောက်တောင်လျှောက်သွားထားတယ်မသိဘူး။ တကိုယ်လုံးချွေးတွေလဲရွှဲလို့။ မောကြီး ပန်းကြီးနဲ့ရေတွေတဂွတ်ဂွတ်သောက်နေတာကိုမှ အားမနာပဲ ဦးစိန်ဂင်းကအတင်းသူသိချင် တာမေးတော့တယ်။

"တွေ့လားမောင်ထွေး"

ပါးစပ်ထဲမှာရေတွေငုံထားရလို့ မောင်ထွေးကခေါင်းပဲခါပြတယ်။

"ဟော့ကောင်မညာနဲ့နော်၊ မင်းငါ့အကြောင်းသိတယ်မဟုတ်လား"

နဂိုထဲကသကၠာမကင်းရှိတဲ့ဦးစိန်ဂင်းကအတင်းဖိဟောက်တယ်။ ဒီတော့မှမောင်ထွေး လဲရေသောက်တာရပ်ပြီး

"ဘုရားစူးပါဘကြီးရယ်၊ တကယ်ကိုမတွေ့ခဲ့တာပါ ကျွန်တော်ဟိုဖက်ကထုတ်လုပ်ရေး ကိုလဲရောက်တယ်၊ ကုမ္ပဏီစိုက်ခင်းလဲသွားကြည့်တယ် မရှိဘူး"

"ဒီကောင်ဘယ်သဲေထိုးနေပါလိမ့်၊ အေးကွာနန်နဲ့ထပ်စောင့်ကြည့်တာပေ့ါ၊ အချိန်လွန် လို့မှမလာရင် ငါဒီမှာစာရေးထားခဲ့မယ် ၊ အိမ်ကိုချက်ချင်းပြန်လိုက်ခဲ့လို့ နောက်နေ့တွေ့ရင် တော့ပြန်လာမှာပါ"

ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတာနဲ့ ငိုက်မျှည်းနေတဲ့သားလေးကိုအိမ်ထဲခေါ်ပြီးသိပ်လိုက်တယ်။ သူလဲပျင်းနေရှာတယ် ရန်ကုန်အိမ်မှာလိုကစားဖော်အစ်ကိုအစ်မတွေလဲမရှိ။ သားအိပ်ပျော် သွားလို့အပြင်ကိုပြန်ထွက်လာတော့ မောင်ထွေးကလှည်းတပ်နေပြီ။

"ဟင်........သွားတော့မလို့လား"

"မသွားသေးပါဘူး၊ သုံးနာရီကျော်ရင်တော့သွားမယ်လို့ဘကြီးကပြောတယ်၊ ညကျရင် သူကကျေးရွာရုံးမှာအစည်းအဝေးရှိတယ်တဲ့၊ သူလဲခုမှသတိရလို့တဲ့"

လက်ကနာရီလေးကိုကြည့်လိုက်တော့ နှစ်နာရီခွဲနေပြီ။ ဒီနာရီဝက်အတွင်း ကိုသန်းထိုက်ပြန်လာပါစေလို့ဆုတောင်းမိတယ် ဒါပေမယ့် သုံးနာရီကျော်တဲ့အထိရောက် မလာပါဘူး။

"ကဲသမီး.....သွားကြစို့ကွယ်၊ အချိန်လင့်နေပြီ ဘဘစာရေးထားခဲ့တယ် ပြန်လာလို့ သူစာကိုတွေ့ရင်ညတွင်းချင်းတောင်လိုက်လာမှာပါ"

ကေခိုင်တွေဝေနေမိတယ်။ ဘာလုပ်ရရင်ကောင်းမလဲလို့ဝေခွဲလို့မရဘူး။ အမှန်က တော့ပြန်ရုံပဲရှိတော့တာပေါ့ ဒါပေမယ့်ကေခိုင်မပြန်ချင်ဘူး။ ဘာပြောရမလဲစဉ်းစားနေတုန်း အတွေးတခုကဝင်လာတယ်။ ကေခိုင်နဲ့ကိုသန်းထိုက်တွေ့တဲ့အချိန်မှာနှစ်ယောက်ထဲဆိုရင် ပိုကောင်းမယ်။ ဖြစ်ခဲ့သမျှတွေကိုရှင်းပြဖို့က လူတစိမ်းတွေရှေ့မှာမဖြစ်ဘူးလေ။ ကေခိုင်တို့ ရဲ့ပတ်သက်ခဲ့မှုကအမှန်အတိုင်းပြောရရင်အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်မှုပဲမဟုတ်လား ဒါ့ကြောင့်

"ကေခိုင် နေခဲ့လို့ရမလား"

"ပေါက်ပေါက်ရှာရှာကလေးမရယ်၊ တောထဲမှာမိန်းကလေးတစ်ယောက်ထဲနေခဲ့လို့ ဖြစ်မလား"

"ဘဘပြောတော့ နယ်မြေကအေးချမ်းပါတယ်ဆို"

"ဒါတော့ဒါပေ့ါကွယ်၊ သမီးနေရဲလို့လား၊ နောက်ပြီးကလေးကလဲသမီးမပါပဲ ဘဘတို့ နဲ့ဘယ်လိုက်လာပါ့မလဲ"

"သားကိုပါခေါ်ထားလိုက်မယ်လေ"

"ခက်နေပါပြီ၊ မောင်သန်းထိုက်ကတခြားမှာညအိပ်ညနေသွားတာဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"သူညအိပ်သွားမယ်ဆိုရင် ထမင်းဘယ်ချက်ထားမလဲဘဘရဲ. ၊ ပြန်လာမှာပါဒါ့ကြောင့်သမီးတို.သားအမိနေခဲ့မယ်လို.ပြောတာ"

ဦးစိန်ဂင်းက စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရတဲ့ပုံနဲ.

"မဟုတ်ဘူးသမီးရဲ.၊ ဒီလိုတော့မလုပ်ပါနဲ. ရွာမှာသာကိစ္စမရှိရင်ဘဘလဲညအိပ်စောင့်ပေးပါတယ်ကွယ်၊ မအုန်းရီလဲမျှော်နေမှာ"

"သမီးနဲ.ကိုသန်းထိုက်နှစ်ယောက်ထဲရှင်းရမှာတွေလဲရှိလို.ပါ၊ ဒါမှလဲအဖြေတခုကိုပြတ်ပြတ်သားသားရမယ်လေ"

"သမီးတို.ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဘဘမသိပါဘူး ဒါပေမယ့် ဒီလိုထားခဲ့ရမှာတော့စိတ်မချတာအမှန်ပဲ၊ ဘဘတို.ရှိနေတာပဲကွယ် ဘယ်လိုအခြေအနေဖြစ်ဖြစ် ဟိုကောင်ဘာပြောပြောဘဘနဲ.အမေကြီးက သမီးဘက်ကနေမယ်၊ စိတ်ချ"

"သူကသမီးကိုစိတ်ဆိုးနေမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်ပြေလည်အောင်ရှင်းရမှာလေးတွေလဲရှိနေတယ် ဒါ့ကြောင့်သမီးတို.နေခဲ့ပါရစေ"

ကေခိုင့်ကိုဘယ်လိုမှခေါ်လို.မရတော့ ဦးစိန်ဂင်းလက်လျှော့သွားတယ်။ မနက်ဖြန်ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့မယ်လို.ပြောပြီးတော့နောက်ဆံတငင်ငင်နဲ.ရွာပြန်သွားရတယ်။

ဦးစိန်ဂင်းနဲ.မောင်ထွေးထွက်သွားတော့ အိမ်လေးထဲမှာကေခိုင်နဲ.သားလေးနှစ်ယောက်ပဲကျန်တော့တယ်။ နဂိုထဲကတိတ်ဆိတ်နေတဲ့တောဟာပိုပြီးတိတ်ဆိတ်သွားသလိုပဲ။ တချက်တချက်အော်မြည်လိုက်တဲ့ငှက်သံလေးတွေကတောင် အရှမ်းကျယ်လောင်နေသလိုပဲ။

သတ္တိရှိပါတယ်ဆိုပြီးနေခဲ့ပေမယ့် လူမမယ်သားလေးနဲ.နှစ်ယောက်ထဲကျန်ခဲ့ချိန်မှာတော့ကေခိုင်စိုးရွံ.မိတာအမှန်ပဲ။ ဒါ့ကြောင့်အိမ်ထဲမှာပဲကုပ်နေမိတယ်။ အပြင်ကိုခြေတလှမ်းမှမချတော့ဘူး။ အိမ်ထဲမှာလူရှိတယ်လို.သတိမထားမိအောင် ဂရုစိုက်ပြီးနေနေရတယ်။

တော်ပါသေးတယ် ညနေလေးနာရီကျော်တဲ့အခါအနီးအနားမှာလူရိပ်လူယောင်မမြင်ရဘူး။ ကြာလာတော့လဲအကြောက်ပြေလာသလိုပဲ။ သားလေးနဲ.ဆော့နေရင်းနားထဲမှာခြေသံလိုလိုကြားလိုက်ရတော့ နားစွင့်လိုက်မိတယ်။ ဟုတ်တယ်ခြေသံတခု။ ခါတိုင်းဆိုရင်ကေခိုင်ဒီလိုကြားချင်မှကြားမယ်။ ဒါပေမယ့်ခုတော့ တောရဲ.တိတ်ဆိတ်မှုကကေခိုင့်အာရုံတွေကိုပိုပြီးနိုးကြားစေတာကြောင့်ဖြစ်မယ်။

"တိုးတိုးနော်.......သားသားရှူး"

ပါးစပ်ကိုလက်ညှိုးလေးနဲ.ကပ်ပြတော့ နားလည်သလိုနဲ.သားလေးငြိမ်သွားတယ်။ တံခါးအကွယ်ကနေအသာလေးချောင်းကြည့်လိုက်တော့အိမ်ဖက်ကိုလာနေတဲ့လူတစ်ယောက်ကိုမြင်လိုက်ရတယ်။ စစ်အကျီအနွမ်းနဲ.အရောင်တွေအတော်လွင့်နေတဲ့ဂျင်းဘောင်းဘီကိုဝတ်ထားတယ်။ ကေခိုင့်ရင်လှပ်ကနဲခုန်သွားတယ်။ ဟုတ်တယ်ဒါကိုသန်းထိုက်ပဲ။ အသားပိုညိုသွားပြီးမုတ်ဆိပ်ပါးသိုင်းမွေးတွေထူထပ်နေပေမယ့် သူဆိုတာကေခိုင့်အတွက်ဘယ်လိုမှမှားစရာမရှိပါဘူး။

ကိုသန်းထိုက်က အိမ်ရှေ.ရောက်တော့ခြေစုံရပ်ပြီးအိမ်ရှေ.ကွက်လပ်ကိုကြည့်နေ

တယ်။ နွားကျွေးထားတဲ့ကောက်ရိုးစတွေနဲ့ နွားချေးပုံတွေကိုမြင်တော့ အိမ်ဖက်လှမ်းကြည့်တယ်။ အထဲမှာထူးထူးခြားခြားမမြင်တဲ့ပုံနဲ့ လမ်းဖက်ကိုတခါပြန်မျှော်ကြည့်ပြန်တယ်။ ပြီးတော့ကျောမှာလွယ်ထားတဲ့သေနပ်ကိုဖြုတ်ယူလိုက်တော့ ကေခိုင်လန့်သွားတယ်။

ဒါပေမယ့် ကိုသန်းထိုက်ကအိမ်ထဲကိုသေနပ်နဲ့မချိန်ပါဘူး။ လက်တဖက်နဲ့ခါးလယ်ကကိုင်ပြီးတော့ အိမ်ထဲကိုဝင်လာတယ်။ သူ့ပုံစံကိုကြည့်ပြီးတော့သားလေးကလန့်ငိုတော့မလိုဖြစ်သွားတော့ ကေခိုင်ကပါးစပ်ကိုလက်နဲ့အမြန်ပိတ်လိုက်ရတယ်။

ကိုသန်းထိုက်ရုတ်တရက်ကေခိုင်တို့သားအမိကိုမမြင်ဘူး။ အိမ်ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာဘာဖြစ်လို့သူမတွေ့ရတာလဲ ကေခိုင်စဉ်းစားနေတုန်းမှာပဲ သူကေခိုင်တို့ကိုတွေ့သွားတယ်။

လက်ထဲကသေနပ်ကိုတိုင်မှာချိတ်ဖို့လက်ကိုမြှောက်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ကေခိုင့်ကိုသူမြင်သွားတယ်။ သူပြုံးသလားမဲ့သွားသလား လန့်သွားသလားကိုကေခိုင်လဲသေသေချာချာမဝေခွဲတတ်ဘူး။ အရမ်းအံ့သြသွားတာလို့တော့ထင်တယ်။

သေနပ်ကိုသေသေချာချာတောင်မချိတ်နိုင်ဘဲ ကေခိုင့်ဆီပြေးလာတယ်။ သေသေချာချာမချိတ်မိတဲ့သေနပ်ကကြမ်းပြင်ပေါ်ကိုပုန်းကနဲပြုတ်ကျသွားတာကိုတောင် ပြန်လှည့်မကြည့်နေတော့ပဲ ကေခိုင့်ရှေ့မှာဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်တယ်။

ဒီတော့ လန့်သွားပြီး သားလေးလဲဂါးကနဲအော်ငိုတော့တယ်။

"ကေခိုင် ဘယ်တုန်းကရောက်တာလဲ......ဒါကဒါက"

သားလေးလန့်ပြီးငိုနေတာကိုတောင်မှုဂရုမစိုက်အားပဲ ကေခိုင့်ကိုအတင်းအမေးတကောမေးနေတယ်။ ကေခိုင်ရုတ်တရက်မဖြေအားဘူး။ လန့်နေတဲ့သားလေးကိုမနည်းချော့နေရတယ်။

"မေမေရှိတယ်လေသားရဲ့...မကြောက်နဲ့မကြောက်နဲ့"

"သူကကေခိုင့်သားလား"

"ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ် မငိုပါနဲ့သားရယ်၊ တိတ်ပါ မကြောက်နဲ့နော် ရေသောက်မလားသား"

သူ့ကိုအရေးမစိုက်ဘဲကလေးကိုပဲချော့နေတော့ ကိုသန်းထိုက်စိတ်ပျက်သွားတဲ့ပုံနဲ့ ဘေးမှာခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်တယ်။ သူ့ကိုကလေးမမြင်ရအောင်ကေခိုင်က ကိုယ်လုံးနဲ့ကွယ်လို့သားကိုရင်မှာအပ်ထားရင်းချော့နေရတယ်။

"ကေခိုင် ဒီမှာမေးနေတာလဲဖြေဦးလေ"

"အို.....ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ သူ့ကိုကလေးကဒီလောက်လန့်နေတာကို တကျီကျီလာလုပ်နေတယ်"

စိတ်မရှည်တော့တဲ့ကေခိုင်ကခပ်ဆတ်ဆတ်လေးပြောလိုက်တော့ ကိုသန်းထိုက်မျက်နှာပျက်သွားတယ်။

"ကလေးက တို့ကိုလန့်နေတာလား"

"ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလဲပြန်ကြည့်ဦး၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲဆိုတာကို"

"အေးအေး.......ဒါဆိုရင်လဲ"

ခေါင်းကိုတဖျင်းဖျင်းကုပ်ရင်း ကိုသန်းထိုက်ထွက်သွားတယ်။ သူထွက်သွားတော့မှကလေးလဲအငိုတိတ်သွားတယ်။ ကလေးအမောပြေသွားအောင်ရေပုလင်းထဲကနေထုတ်လိုက်

ရင်း အိမ်ထဲကိုမျက်စေ့ကစားကြည့်လိုက်တော့ ကိုသန်းထိုက်ကိုအရိပ်အယောင်တောင်မမြင်ရဘူး။ ဒီတော့လဲကေခိုင်သားကိုချီရင်းအိမ်ပြင်ထွက်ကြည့်မိတယ် မတွေ့ဘူး။ နေလုံးနီနီတောင်မှအနောက်ဖက်မှာဂင်လုလုဖြစ်နေပြီ။ မကြာခင်မှောင်လာတော့မှာ။

"ဘယ်ပျောက်သွားပြန်သလဲမသိဘူး"

အိမ်ထဲပြန်ဂင်လာရင်း မကျေမနပ်ပြောမိတယ်။ သူသာပြန်မလာရင်ကေခိုင်တို့သားအမိနှစ်ယောက်ထဲဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဒါပေမယ့်ကိုသန်းထိုက်ပြန်ရောက်လာပါတယ်။ မျက်နှာကအမွှေးအမြှင်တွေလဲမရှိတော့ဘူး။ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းသပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ပြန်ရောက်လာတယ် အဂတ်အစားလဲလဲလာတယ်။

"ဘယ်ပျောက်သွားတာလဲ"

"ကေခိုင်ပဲ တို့ကိုကလေးကကြောက်နေလို့ဆို"

"အင်းလေ ခုနကဘယ်လိုရုပ်ပေါက်နေသလဲလို့၊ တော့ပုန်းခါးပြကြီးကျနေတာပဲ ကလေးမပြောနဲ့ ကေခိုင်တောင်လန့်တယ်"

"ကဲ....အခုရော ဘယ်လိုလဲ"

"သားကိုမေးကြည့်လေ"

"ဘယ်လိုလဲ.........ဆရာသမား"

သားလေးကကိုသန်းထိုက်ကို ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်နေတယ်။ ပုံပြောင်းသွားတော့မှတ်မိပုံမရဘူး။ သိပ်ပြီးကြောက်တဲ့ပုံမပြဘူး။

"တော်သေးတာပေါ့ လန့်မအော်လို့"

ကိုသန်းထိုက်ကသူ့ကိုပြုံးပြတာကိုသူပြန်ပြုံးမပြပဲ ခပ်တည်တည်ပြန်ကြည့်နေတယ်။

"ကဲ.....ဒါလောက်ဆိုရင် စကားပြောလို့ရပြီလား"

"ရပြီ"

"ဘယ်တုန်းကရောက်လဲ"

"မနေ့ကရောက်တယ်၊ ရှင့်အဖေက ဒီကိုလိုက်ပို့တယ်"

"ဟို..........ဟို...ဦးစိုးလွင်ရော"

"ရန်ကုန်မှာလေ"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ ကေခိုင်ကဒီကိုလာတော့"

သူဘာမေးချင်နေတယ်ဆိုတာ ကေခိုင်သိပါတယ်။ ဒဲ့တိုးမမေးသေးပဲ ဘာဖြစ်လို့တွန့်ဆုတ်နေရသလဲလို့စိတ်မရှည်တော့တာနဲ့

"ကျွန်မသူနဲ့ကွာရှင်းခဲ့ပြီ ၊ တနှစ်လောက်တောင်ရှိပြီ"

"တကယ်လား"

"အို.......ညာရမှာလားလို့"

"တို့ကိုဘာလို့အကြောင်းမကြားတာလဲ"

"ရှင်ကဘယ်ဆီနေမှန်းမှမသိတာ"

"ဌါမှာသွားစရာဘယ်မှာရှိလို့လဲ၊ ကိုယ့်အိမ်ပဲကိုယ်ပြန်လာရတော့တာပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကေခိုင်အခုရောက်လာပြီပဲ"

သူဒီလိုပြောလိုက်မှ ကေခိုင်ရှက်သွားတယ်။ မိန်းမဈေးကျတယ်လို့လဲစိတ်ထဲမှာခံစားလိုက်ရတယ်။ ဒါ့ကြောင့်..

"ကျွန်မဒီကိုလာချင်လို့လာတာမဟုတ်ဘူး"

ကေခိုင်ရှက်သွားမှန်းသိတော့ပြုံးစိစိနဲ့လုပ်ရင်း ကေခိုင့်ပုခုံးလေးကိုလှမ်းဆုပ်လိုက်တယ်။ ကေခိုင်ကပုခုံးကိုတွန့်ပြီးရုန်းလိုက်ပေမယ့် သန်မာတဲ့သူ့လက်တွေထဲကဘယ်ရှောင်ထွက်နိုင်မလဲ။

"ငါဘယ်လောက်ဂမ်းသာရတယ်ဆိုတာ မသိဘူးလားကေခိုင်ရယ်၊ ရန်ကုန်ကအခြေအနေတွေတခုမှမသိရလို့ပါ သိသာသိရင်ချက်ချင်းပြေးလာမှာပေါ့"

ကေခိုင့်ပုခုံးအစ်အစ်ကလေးကို ဖျစ်ညှစ်ရင်းပြောလိုက်တယ်။

"ကျွန်မကိုအထင်သေးလား"

"ဘာလို့အထင်သေးရမှာလဲ၊ ကိုယ့်ယောက်ျားဆီလာတဲ့မိန်းမကို ဘာအထင်သေးစရာရှိလို့လဲ"

"အောင်မယ် ယောက်ျားတဲ့၊ တင်တင်စီးစီးနဲ့. ရှင်နဲ့ကျွန်မကဘယ်တုန်းကလက်ထပ်ခဲ့လို့လဲ"

"ဒါဆို ဒီကလေးကရောဘယ်သူ့ကလေးလဲ"

"ဒါကျွန်မသား၊ ရှင့်သားမဟုတ်ဘူး"

"ငါ့သားမဟုတ်ဘူးဆိုရင် သူ့အဖေကဘယ်မှာလဲ"

"သေပြီ"

ကိုသန်းထိုက်ကြောင်သွားပေမယ့် ကေခိုင့်မျက်နှာကအပြုံးကိုမြင်လိုက်ရတော့မှ ကေခိုင်ရွဲ့ပြောနေတာကိုရိပ်မိသွားတယ်။

"ကေခိုင်ရယ်"

ပုခုံးကိုကိုင်ထားတဲ့လက်ကိုရုပ်ပြီး ကေခိုင့်ဆံနွယ်လေးတွေကိုသပ်ပေးတယ်။သားလေးခေါင်းကိုလဲပွတ်သပ်နေတယ်။

"ကေခိုင်ဒီမှာတကယ်နေမှာလားဟင်"

"ဒီမှာနေရမယ်"

"မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒီမှာတော့မဟုတ်ဘူးပေါ့ ရွာမှာပြောတာ"

"နေရတော့မှာပေါ့ ကျွန်မမှာသွားစရာမှမရှိတာ"

ကိုသန်းထိုက် မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။

"ဘာတွေဖြစ်ခဲ့လို့လဲ ကေခိုင်ရယ်ပြောပါဦး"

"ပြောရင်အရှည်ကြီးပဲ ဒါပေမယ့် အခုသားကဆာနေပြီလားမသိဘူး၊ ကေခိုင်လဲဆာတယ်"

ကေခိုင်တမင်ရစ်နေမှန်းသိပေမယ့် ကိုသန်းထိုက်ကပြာပြာသလဲထပြီး မီးဖိုထဲဝင်သွားတယ်။ ပြီးတော့ပြန်ထွက်လာပြီး

"ဟင်းတွေတော့ရှိတယ်၊ ထမင်းအိုးခုပဲတည်လိုက်မယ် ကလေးဆာနေရင်နို့တိုက်ထားပါလား"

"ကလေးလဲကြည့်ဦး၊ နို့တိုက်ရမယ့်အရွယ်လားလို့. စကားတောင်ပြောနေပြီ"

"အော်..........အေးအေး....ထမင်းချက်လိုက်တာကမြန်ပါတယ်၊ နေဦး မီးထွန်းထားလိုက်ဦးမယ်၊ ခဏနေရင်မှောင်တော့မှာ"

ကိုသန်းထိုက်ကခေါင်းရင်းက ဘုရားစင်လေးမှာဖယောင်းတိုင်ထွန်းလိုက်ပြီးတော့

အိမ်အလယ်ကတိုင်မှာချိတ်ထားတဲ့ မှန်အိမ်လေးကိုလဲထွန်းလိုက်တယ်။

"အရင်က ဘက်ထရီမီးရှိတယ်၊ ခုဘက်ထရီအားကုန်နေတာပြန်မဖြည့်ရသေးလို့."

"ကိုသန်းထိုက်"

"ဟင်........ဘာလဲ"

"မနက်ကစားတဲ့ ပဲဟင်းလေးကောင်းတယ်သိလား"

"အော်......အေးအေး........ထပ်ချက်လိုက်မယ်"

အရမ်းကိုအပိုးကျိုးပြီးပြာပြာသလဲဖြစ်နေတဲ့ ကိုသန်းထိုက်ကိုကြည့်ရင်း ကေခိုင်ရယ် ချင်လာတယ်။ ဒါပေမယ့်မရယ်မိအောင်ထိန်းထားလိုက်တယ်။ မီးဖိုဖက်ကိုလိုက်သွားပြီးအကူ အညီပေးချင်ပေမယ့် မပေးတော့ဘူး။ တမင်ကိုအိမ်ရှေ့မှာနေလိုက်တယ်။

"သားလေး.......အခုနလူကြီးက သားလေးဖေဖေ သိလား"

ကလေးကနားမလည်သလိုမော့ကြည့်နေတယ်။

"မေမေပြောသလို လိုက်ပြောကြည့်စမ်းသား.....ဖေဖေလို့."

"မေမေ"

"မေမေမဟုတ်ဘူးလေ သားရဲ့... ဖေဖေ"

"ပေပေ"

ကလေးကစကားမပီသေးတဲ့အပြင် ခေါ်နေကျအခေါ်အဝေါ်မဟုတ်တော့ ပီအောင် မခေါ်နိုင်ဘူး။

"ပေပေ မဟုတ်ဘူးလေသားရဲ့. ဖေဖေ"

"ပေပေ"

"ဖေဖေ၊သားရဲ့. ထပ်ပြောကြည့် ဖေဖေလို့."

"ပေပေ"

ကေခိုင်ဘယ်လောက်ရှေ့ကနေဆိုပြဆိုပြ သားလေးကတော့ပေပေပဲ။ ကေခိုင်စိတ် လဲညစ် ရယ်လဲရယ်ချင်လာတယ်။

"ကလေးက စကားမှမပီသေးတာကေခိုင်ရဲ့. နောက်တော့ပီသွားမှာပေါ့"

ဘယ်အချိန်ကအနားကိုရောက်နေမှန်းမသိတဲ့ကိုသန်းထိုက်ကပြောလိုက်တော့ ကေခိုင်ရှက်သွားတယ်။

"ဘာလို့.မပီရမှာလဲ၊ ဒေါ်လေးကိုတောင်ဖွားဖွားလို့.ခေါ်တတ်သေးတာ ပွားပွားလို့. မခေါ်ပါဘူး"

"ဒါကတော့ အခုမှအစမို့.ထင်ပါတယ် ကေခိုင်ရယ် နောက်နေ့တွေအဆင်ပြေသွား မှာပေါ့"

စကားရောဖောရောနဲ့. ကေခိုင့်နောက်ဖက်မှာဝင်ထိုင်ရင်း ကေခိုင့်ကိုနောက်ကနေ သိုင်းဖက်လိုက်တယ်။

"ထမင်းချက်တဲ့လူက ဘာလာလုပ်နေတာလဲ"

"ထမင်းအိုးတင်ထားခဲ့ပြီလေ၊ မီးဖို.ဘေးမှာဒီတိုင်းကြီးငုတ်တုပ်ထိုင်နေရမှာလား၊ ကိုယ့်မိန်းမနဲ.ကိုယ့်သားဆီလာတာဘာဖြစ်လဲ"

"ဘယ်သူကသူ့.မိန်းမလဲ၊ ဘယ်သူကသူ့.သားလဲ"

ကေခိုင်ကတခွန်းမခံပြန်ပြောတာကိုအရေးစိုက်မနေတော့ဘဲ ကိုသန်းထိုက်ကကေခိုင့်

ကိုပိုပြီးတင်းနေအောင်ဖက်လိုက်တယ်။

"ကေခိုင်ဂလာတယ်နော်"

"အရမ်းသိသာနေလို့လား"

"မျက်စိနဲ့ကြည့်ရင်တော့မသိသာပါဘူး၊ ခုဖက်လိုက်တော့မှသိသာတာ အရင်က ဒီလောက်မပြည့်ဘူး"

ကေခိုင့်ရဲ့ကိုယ်လုံးကိုတောင်သူမှတ်မှတ်ရရရှိနေပါလားဆိုတဲ့အတွေးကြောင့် ကေခိုင့် မျက်နှာလေးနီသွားတယ်။ စိတ်ထဲမှာလဲကျေနပ်သလိုလိုပဲ။

"ကဲပါ....ဟိုမှာထမင်းအိုးပျက်နေဦးမယ် သွားကြည့်ဦး၊ ယောက်ျားဆိုတာမိန်းမနဲ့ သားသမီးကိုညစာငတ်အောင်မလုပ်ရဘူး"

"ခဏလေးပါကေခိုင်ရဲ့၊ ခဏလေးပါ အိပ်မက်မက်နေတာဟုတ်မဟုတ်သေချာချင်လို့"

ပြောတဲ့အသံကလှိုက်လှိုက်လှဲလှဲရှိလွန်းတာကြောင့် ကေခိုင်သနားသွားတယ်။ သူ့ကို လှည့်အကြည့်မှာကေခိုင့်နှဖူးကိုနမ်းတယ်။ ကေခိုင်ဘာမှပြောမနေတော့ပါဘူး ပြောဖို့လဲ မေ့နေတယ်လေ။

အပိုင်း (၈၂)

သစ်ပင်တွေများတဲ့တောထဲမှာဆိုတော့နေဂင်တာစောတယ်။ တဲလေးထဲမှာတော့ မီးတွေထိန်လို့။ ကလေးမနေတတ်မှာစိုးလို့ဆိုပြီးတော့ ကိုသန်းထိုက်ကရှိသမျှဖယောင်းတိုင် တွေ၊ မီးအိမ်တွေအကုန်ထွန်းထားတယ်။

ထမင်းစားပြီးတော့မှ မျက်တောင်တွေစင်းပြီးအိပ်ငိုက်ချင်နေတဲ့ သားလေးကိုသိပ်ရင်း ကိုသန်းထိုက်နဲ့ကေခိုင်စကားအေးအေးဆေးဆေးပြောဖြစ်တယ်။

"သားနာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

"နာမည်မပေးရသေးဘူး"

"ဟောဗျာ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဦးစိုးလွင်ကသူ့နာမည်အတင်းထည့်မှည့်ခိုင်းတာနဲ့. မထည့်ချင်လို့ပေကပ်နေတာ"

"ဟုတ်လား ဒါဆိုရင်ရွာရောက်မှအမေ့ကိုမေးရဦးမယ်၊ အမေကဗေဒင်နည်းနည်း တတ်တယ်"

"နာမည်မလှရင် မပေးဘူးနော်"

"အင်းပါ နေ့နံလောက်ပဲတွက်ခိုင်းတာပေါ့၊ စာလုံးကတော့ကိုယ်ကြိုက်တာထည့်မယ် လေ"

အဲဒီကစလို့ဟိုအကြောင်းဒီအကြောင်းထွေရာလေးပါးပြောဖြစ်ကြတယ်။ ကိုသန်းထိုက် ရန်ကုန်ကထွက်လာပြီးရွာပြန်လာတဲ့အကြောင်း၊မိဘလက်ငုတ်ကိုပဲဆက်လုပ်နေတဲ့အကြောင်း ပြောရင်း ကေခိုင်ကြုံခဲ့တာတွေမေးတယ်။ ကေခိုင်လဲလူနစ်ယောက်အကြောင်းကလွဲရင်ကျန် တာတွေပြောပြလိုက်တယ်။ ကိုရဲနဲ့ကိုနေလင်းအကြောင်းကတော့ ပြောဖို့မလိုဘူးထင်တယ် လေ။ ပြောလို့လဲဘာမှထူးတာမှမဟုတ်တာ။ ကေခိုင်နဲ့ရှေ့ဆက်ပြီးဘာမှပတ်သက်ဖို့မရှိ တော့တဲ့သူတွေအကြောင်းကိုဘာဖြစ်လို့ပြောနေတော့မှာလဲ။

"ကေခိုင်တော်တော်ဒုက္ခရောက်ခဲ့တာပဲ၊ ကိုယ်သိပ်ပြီးစိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သလားမသိဘူး"

"အစ်ကိုထွက်သွားတာမှန်ပါတယ်၊ မဟုတ်ရင်မယားခိုးမှုနဲ့နောက်တကြိမ်ထောင်ထဲ

ပြန်ဝင်ရအောင် ဦးစိုးလွင်ကလုပ်ချင်လုပ်မှာ"

"ကေခိုင့်ကိုတော့ သူချစ်ရှာပါတယ်"

"အမယ်လေး၊ သူတော်ကောင်းလုပ်နေသေးတယ် သူကကေခိုင့်ကိုချစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ သူ.ကိုယ်သူချစ်တာ၊ သူ.အတ္တအတွက်သူစိတ်ချမ်းသာဖို.အတွက် ကေခိုင့်ကိုလိုချင်တာ"

"အဲဒါဆိုရင်တော့ကိုယ်လဲမကောင်းဘူးလေ၊ ကိုယ့်အတ္တအတွက်ကေခိုင်နဲ. ဒီသားလေးကိုထားခဲ့တာပဲ"

"ထားလိုက်ပါတော့အစ်ကိုရယ်၊ ဒါတွေပြန်ပြောနေလို.အလကားပါပဲ"

"ဟုတ်တယ် ဒီ့ထက်အရေးကြီးတာတွေရှိသေးတယ်"

"ဘာလဲဟင်"

"ကလေးအိပ်သွားပြီလေ ကေခိုင်ရဲ."

"အင်.....ဟုတ်ပါရဲ.၊ ဘယ်လိုသိပ်ကြမလဲ"

"ခဏနေဦး"

ကိုသန်းထိုက်က အတွင်းခန်းဝင်သွားတယ်။ ဆယ့်ငါးပေပတ်လည်လောက်ရှိတဲ့အိမ်ရဲ. ပင်မဆောင်ကိုနှစ်ကန်.ကန်.ထားတယ်။ အတွင်းခန်းကအိပ်ခန်း ၊ အပြင်ခန်းကတော့ဧည့်ခန်းနဲ.ထမင်းစားခန်းပေါ့။ မီးဖိုကခြေရင်းဖက်မှာအဖီဆွယ်ထားတယ်။

အထဲမှာလှည်းသံကျင်းသံ အဂတ်ခါသံတွေကြားရပြီးတော့ ကိုသန်းထိုက်ပြန်ထွက်လာတယ်။

"ပေးပေး.....ခလေးပေး"

"ရတယ်...လက်ပြောင်းရင်နိုးသွားဦးမယ်၊ ကေခိုင်ပဲချီခဲ့မယ်"

ပေါင်ပေါ်မှာအိပ်ပျော်နေတဲ့သားကိုပွေ.ချီပြီးအတွင်းခန်းထဲဝင်လိုက်တယ်။ စစ်ခြင်ထောင်တလုံးလဲထောင်ထားတယ်။ ကိုသန်းထိုက်ကမှန်အိမ်ကလေးနဲ.နောက်ကနေလိုက်ဝင်လာတယ်။

"ခေါင်းအုံးကတလုံးပဲရှိတယ်၊ သားကိုပေးလိုက်မယ်နော်"

မှန်အိမ်ကိုတိုင်မှာချိတ်ရင်းကိုသန်းထိုက်ကလှမ်းပြောတယ်

"ရပါတယ်၊ ခြင်ထောင်ကလဲတလုံးထဲမဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်......ဟဲဟဲ၊ ကေခိုင်ကသားဘေးမှာကပ်အိပ်လိုက်လေ၊ ကိုယ်ကတော့ဖြစ်သလိုပေါ့"

သားကိုအိပ်ယာပေါ်မှာချပေးလိုက်ပြီး ခြင်ထောင်ချလိုက်တယ်။ အိပ်ယာပြောင်းလို. ပြန်နိုးသွားသလားဆိုတာတအောင့်လောက်စောင့်ကြည့်ပြီး ကေခိုင်ပြန်ထွက်လာတော့ ကိုသန်းထိုက်လဲပြန်လိုက်လာတယ်။ မထွက်ခင်မှန်အိမ်ကိုမီးချပြီး အလင်းနဲနဲမှိန်ပေးခဲ့တယ်။

"ကေခိုင်"

"ရှင်"

အိမ်ရှေ.ခန်းနံရံကိုမှီပြီးထိုင်နေတဲ့ ကေခိုင့်ဘေးမှာဝင်ထိုင်ရင်း ကိုသန်းထိုက်က ခေါ်လိုက်တယ်။

"ကိုယ်နဲ.တကယ်နေတော့မှာလားဟင်"

"ရှင်လက်ခံမှပါ"

"ဘာလို.လက်မခံရမှာလဲ၊ ဟိုတခေါက်ကေခိုင့်ကိုထားခဲ့ရတော့ကိုယ့်ကိုယ်ကိုဒါဏ်ပေး

တဲ့အနေနဲ့.တောထဲမှာတစ်ယောက်ထဲနေတယ်၊ ခုတခါကေခိုင်တစ်ယောက်ထဲမဟုတ်ဘူး သားလေးပါရှိနေတော့ ကေခိုင်တို့.သားအမိသာကိုယ့်ဆီကထွက်သွားရင် ကိုယ်ရူးသွားလိမ့်မယ်”

ကိုသန်းထိုက်ဆီက ဒီလိုစကားကြားရလိမ့်မယ်လို့.ကေခိုင်မထင်မိဘူး။ ခပ်မာမာခပ်ကြမ်းကြမ်းလူတစ်ယောက်ဒီလိုပြောလာတော့ ကေခိုင့်ရင်ထဲတမျိုးပဲ။ ကိုသန်းထိုက်ကကေခိုင့်ပုခုံးလေးကိုဖက်တော့အလိုက်သင့်လေးပါသွားမိတယ်။

”ကိုယ်နဲ့.နေပါနော်၊ ဒါမှမဟုတ်လဲကေခိုင်ဘယ်မှာနေချင်လဲ ကိုယ်လိုက်နေပေးမယ်”

”ကေခိုင်ကိုယ်တိုင်တောင် ဘယ်မှာနေရမှန်းမသိပါဘူး အစ်ကိုရယ်”

”ဒီမှာကတောဆိုတော့ အနေအစားကမြို့.လိုတော့မဟုတ်ဘူး ဒါပေမယ့် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် အစ်ကိုတာဝန်ယူပါတယ်”

ကိုသန်းထိုက်ကကေခိုင့်ဆံနွယ်လေးတွေကိုပွတ်ပေးရင်းပြောတယ်။ ကေခိုင်ကဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းနဲ့.ကေခိုင့်သဘောထားကိုပြလိုက်တယ်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ကေခိုင့်ပုခုံးကိုဖက်ထားတဲ့ကိုသန်းထိုက်လက်တွေကပိုပြီးတင်းကြပ်လာတယ်။

”အို.........အဲဒီလောက်ကြီးမဖက်နဲ့.လေ”

တဖြည်းဖြည်းနဲ့.အသက်ရှုကြပ်လာလို့. ကေခိုင်ပြောလိုက်မိတယ်။

”လွတ်သွားမှာစိုးလို့.”

”ဘယ်သူကထွက်ပြေးနေလို့.လဲ၊ တကကထဲမှာပဲ”

ပြုံးပြုံးစုစုပြောလိုက်တော့မှ လျှော့ပေးတယ်။ ကေခိုင်လဲသူ့.ရင်ခွင်ထဲမှာအလိုက်သင့်လေးမှီပြီးနေပေးလိုက်ပါတယ်။ ကိုသန်းထိုက်ရဲ့.နှာသီးဖျားကထွက်လေပူပူက ကေခိုင့်နားရွက်လေးကိုလာလာတိုးတော့ ကေခိုင်ရင်တွေဖိုလာသလို သူလဲအသက်ရှူသံတွေမြန်လာတယ်။

ကေခိုင့်မေးဖျားလေးကိုဆွဲယူပြီး သူ.ဖက်ကိုလှည့်စေလိုက်ရင်း ကိုသန်းထိုက်က

”ကေခိုင်”

”ရှင်”

ခေါ်တဲ့သူကခေါ်တယ်၊ ထူးတဲ့သူကထူးတယ် ဒါပေမယ့် နောက်ထပ်စကားဆက်ပြီးမပြောဖြစ်ကြဘူး။ တယောက်မျက်နှာတယောက်ကြည့်နေမိတယ်။ ကေခိုင့်ရင်တွေတလှပ်လှပ်နဲ့.လက်ဖျားလေးတွေကလဲအေးလိုက်နွေးလိုက်နဲ့.။

”ကေခိုင်”

ကိုသန်းထိုက်ကနောက်ထပ်တခါထပ်ခေါ်ပြန်တယ်။ ခေါ်ရုံပဲခေါ်ပြီးဘာမှဆက်မပြောဘူး။ ဒါပေမယ့်သူဘာပြောချင်တယ်ဆိုတာကေခိုင့်ရင်ထဲကအလိုလိုသိနေတယ်။ သိလိုက်တာနဲ့အတူတူရှက်စိတ်ကပါလိုက်လာတာကြောင့် ခေါင်းကိုငုံ.ထားလိုက်မိတယ်။ ကိုသန်းထိုက်ကလဲကေခိုင့်ကိုနောက်ထပ်တကြိမ်တင်းကြပ်နေအောင်ဖက်လိုက်ပြန်တယ်။ ဒီတခါတော့ကေခိုင်ဘာမှကန့်.ကွက်စကားမဆိုမိဘူး။

အဲဒီကနေမှ တယောက်ကိုတယောက်မျက်နှာချင်းဆိုင်ရင်ချင်းအပ်ပြီးဖက်လိုက်မိကြတယ်။ နောက်တော့ပူပြင်းတဲ့ မွတ်သိပ်တဲ့အနမ်းတွေတဆက်ထဲဆိုသလိုလိုက်လာတယ်။ အရာအားလုံးဟာရေကာတာတခု ကျိုးပေါက်ပြီးဒလဟောထွက်ကျလာတဲ့ ရေတွေလိုပဲ အရှိန်ပြင်းလွန်း လျှင်မြန်လွန်းတယ်။

ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကေခိုင်သိတယ် ဒါပေမယ့် အသိစိတ်ပဲရှိတယ်။ ကျန်တာ

တွေကအသိစိတ်နဲ့တွဲကပ်မနေဘူး။

"ကျွန်မကိုမြင်တာနဲ့ ရှင်ဒါကိုပဲစဉ်းစားနေသလားဟင်"

လိုက်လိုက်မောမောပြောမိတဲ့အသံလေးမှာ ငြင်းဆန်လိုတဲ့သဘောအရိပ်အယောင် စိုးစဉ်းမှတောင်မပါတာကိုသိနေတဲ့ ကိုသန်းထိုက်ကအရေးစိုက်မနေတော့ပါဘူး။

မောတယ်၊ ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေရတာမဟုတ်ဘဲနဲ့ ကေခိုင်မောနေတယ်။ ဒီကြားထဲ ကိုသန်းထိုက်ကဘယ်လိုဖြစ်နေတယ်မသိဘူး အလွှဲလွှဲအချော်ချော်နဲ့။ မောတဲ့ကြားကကေခိုင် စိတ်တိုလာရတယ်။ တကိုယ်လုံးလဲသူလိုက်ပြီးဆုပ်ညှစ်နေလို့ စုတ်ပြတ်ထွက်တော့မလား တောင်ထင်ရတယ်။ စိတ်တိုတိုနဲ့သူ့ကျောပြင်ကိုလက်သဲနဲ့ အတင်းကုပ်ခြစ်ဆွဲလိုက်မိတယ်။

"အစ်ကိုဘာဖြစ်နေတာလဲ"

ကေခိုင်မေးလိုက်တော့ ကိုသန်းထိုက်ကခပ်တိုးတိုးရယ်လိုက်တယ်။

"စိတ်စောနေလို့ဖြစ်မယ် ဟဲဟဲ"

နောက်တော့လဲ အဆင်ပြေသွားတယ်။ တကယ်တော့လွဲချော်မှုတွေက ခဏလေးပါ။ နှစ်ယောက်လုံးစိတ်စောနေတာကြောင့်တကမ္ဘာလောက်ကြာတယ်လို့ထင်နေရတာပါ။ နင့်ကနဲ အင့်ကနဲခံစားလိုက်ရတဲ့ခံစားမှုက ကေခိုင့်အာရုံတွေကိုညှတ်ပြောင်းကျသွားစေတယ်။

"တကယ်ပါကေခိုင်ရယ်၊ ကိုအရမ်းလွမ်းနေရတာ"

ကိုသန်းထိုက်က နားနားကပ်ပြီးတိုးတိုးလေးပြောတယ်။

"မယုံပါဘူး"

"ဘယ်မိန်းမကိုမှ စေ့စေ့တောင်မကြည့်ခဲ့ဘူး၊ ကေခိုင့်ကိုသတိရမှာစိုးလို့"

"ရှင်ဘာကိုသတိရတာလဲသိပါတယ်နော်၊ ခုတောင်ကြည့်ပါလား"

"သားတစ်ယောက်ထဲဆိုပျင်းနေမှာပေါ့၊ သူ့အတွက်ညီလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ဖြစ် ညီမလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ဖြစ်မွေးပေးဖို့ တို့မှာတာဝန်ရှိတယ်လေ"

"ပေါက်ကရတွေလျှောက်ပြောနေတယ်"

ကေခိုင်ကဗိုက်ခေါက်ကိုလိမ်ဆွဲလိုက်တော့

"အား.....နာတယ်ကေခိုင်ရဲ့"

"နာအောင်လုပ်တာပဲ၊ နာပေ့စေပေ့ါ"

"ဒီလိုကြေးလား ဒါဆိုလဲရတယ်လေ"

ကိုသန်းထိုက်ကကေခိုင်နဲ့ဆက်စကားမပြောတော့ဘဲ သူတတ်နိုင်တဲ့နည်းနဲ့ ကေခိုင့်ကိုတုန့်ပြန်တိုက်ခိုက်လာတယ်။ သူ့ရဲ့ကြမ်းတမ်းမှုကြောင့်ကေခိုင့်မှာအလူးအလဲပဲ။

"နာတယ် အစ်ကိုရဲ့ဖြေးဖြေး"

"နာပေ့စေပေ့ါ၊ နာအောင်လုပ်တာပဲ"

ကိုယ့်စကားနဲ့ကိုယ်ဆိုတော့ ကေခိုင်ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဘူး။

"တော်တော်ယုတ်မာတယ်၊ အကျင့်ကိုမကောင်းဘူး"

ဒါပေမယ့် ကိုသန်းထိုက်ကပြန်လျှော့ပေးပါတယ်။ တဖြေးဖြေးတငြိမ့်ငြိမ့်နဲ့ကေခိုင့်ကို မိန်းမောသွားစေတဲ့အထိပဲ။

"တသားမွေးတသွေးလှဆိုတာ ကိုယ်ခုမှသိတော့တယ်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"အိနေတာပဲ၊ အရင်ထက်ပိုကောင်းတယ်"

"ရှင်ယုတ်မာပြန်ပြီနော်"

ဒီတခါတော့ ကေခိုင်ဆွဲမဆိတ်တော့ဘူး။ ဒါပေမယ့်ကိုသန်းထိုက်ကပြန်ပြီးကြမ်းလာပြန်တယ်။ ကန့်ကွက်မနေတော့ဘဲသူ့ကျောပြင်ကိုပဲဖမ်းတွယ်ထားလိုက်မိတယ်။ ဒါတောင်မှအထိန်းအကွပ်မဲ့နေတဲ့ ကေခိုင့်ရင်သားတွေကအထက်အောက်စုန်ဆန် အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ခုန်လို့ပေါက်လို့။

ပြီးပါပြီ................။

===== ===== ====XXX==== ===